

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள்

RAHMATH
RAJAKUMARAN

2024

NOTES:-

IT'S BEST TO USE A PENCIL

அணிந்துரை

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள்

இந்த உலகில் எவரும் பெறாத, இனியும் பெற முடியாத பல சிறப்புக்களை நபித்தோழர்களான ஸஹாபாக்கள் பெற்றுள்ளனர்.

நபி(ஸல்) அவர்களது நட்பு எனும் சிறப்பைப் பெற்றிருந்தனர். இதனை இனி யாரும் பெறமுடியாது. நபி(ஸல்) அவர்கள் மூலமாகவே நேரடியாக மார்க்கத்தை அறியும் அரிய வாய்ப்பைப் பெற்றனர். இனி இதை யாரும் பெற முடியாது.

வஹி இறங்குவதையும் அதன் அடையாளங்களையும் கண்களால் கண்டனர். இனி இதை யாரும் அடைய முடியாது. இவ்வாறு யாரும் பெறமுடியாத பெரும் பாக்கியத்திற்குரியவர்களாக அல்லாஹ்வே அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

தனது நபியின் நண்பர்களாக தனது மார்க்கத்தின் உதவியாளர்களாக அல்லாஹ்வால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சமூகமாக அவர்கள் இருப்பதே அவர்களின் சிறப்புக்களுக்கெல்லாம் மகுடமாகத் திகழ்கின்றது.

அவர்கள் அல்லாஹ்வினாலேயே 'முஃமின்கள்' என்றும், 'நேர்வழி பெற்றவர்கள்' என்றும், சிறந்த சமூகம் என்றும் சிலாகித்துப் போற்றப்பட்டவர்கள். 'அல்லாஹ் அவர்களைப் பொருந்திக் கொண்டதாக அறிவித்துவிட்ட' பிறகு சிலர் அவர்களைப் பொருந்திக் கொள்ள முடியாது என்று அடம் பிடிப்பது வழிகேட்டின் அடையாளம் என்றால் எள்ளவும் சந்தேகமில்லை.

நபித்தோழர்களைக் குறை கூறுவதும், அவர்களைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதும், அவர்களுக்கு மார்க்கம் தெரியாது, குர்ஆன் தெரியாது, ஹதீஸ் தெரியாது, உலகம் தெரியாது, விஞ்ஞானம் தெரியாது என்றெல்லாம் குத்திப் பேசுவதும், கிண்டலடிப்பதும் ஆணவத்தினதும், அறியாமையினதும், வழிகேட்டினதும் அடையாளமன்றி வேறில்லை

இஸ்லாத்தின் எதிரிகள் இஸ்லாத்தை அழிப்பதற்குப் பல வழிகளைக் கைக்கொள்கின்றனர். குர்ஆனை மறுக்கும் நிலைக்கு முஸ்லிம்களைக் கொண்டு வர வேண்டும். நேரடியாக குர்ஆனை மறுக்க வைக்க முடியாது. எனவே, ஹதீஸ்களை மறுக்கச் செய்வதால் குர்ஆன் செயல்படுத்தப்பட முடியாத புத்தகமாக மாறிவிடும்.

ஹதீஸ்களை மறுக்கும் நிலைக்கு முஸ்லிம்களைக் கொண்டு வருவதென்றால் ஹதீஸ்களை அறிவித்தவர்களையும், அவற்றைப் பதிவு செய்தவர்களையும் பற்றிய நம்பிக்கையினத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு செயற்பட்டனர். இந்த அடிப்படையில் தான் அதிகமான ஹதீஸ்களை அறிவித்த அபூஹுரைரா (ரழி) அவர்களை இஸ்லாத்தின் எதிரிகள் அதிகமாக விமர்சித்தனர்.

இவ்வாறே குர்ஆனையும், ஹதீஸையும் மறுக்கும் மனநிலைக்கு முஸ்லிம்களைக் கொண்டு வர நினைத்தவர்களும் நபி(ஸல்) அவர்களது அந்தஸ்தைக் குறைக்க நினைத்தவர்களும் நேரடியாக நபி(ஸல்) அவர்களைக் குறைத்துப் பேசாமல் நபி(ஸல்) அவர்களது நண்பர்களைக் குறைத்துப் பேசுவதன் மூலம் நபி(ஸல்) அவர்களைக் கேவலப்படுத்த முயல்கின்றனர். இது குறித்து இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல்(ரஹ்) அவர்கள் கூறுவதைப் பாருங்கள்.

'இவர்கள் நபி(ஸல்) அவர்களைக் கேவலப்படுத்த நினைத்தனர். அது அவர்களுக்கு சாத்தியமற்றதாகி விட்டது. எனவே, அவரது தோழர்களைக் கேவலப்படுத்தினர். அதன் மூலம் நபி(ஸல்) அவர்களை கேவலப்படுத்தினர். நபி(ஸல்) நல்லவராக இருந்திருந்தால் அவரது தோழர்களும் நல்லவர்களாக இருந்திருப்பர் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தினர்' என விபரிக்கின்றார். (நூல்: அஸ்ஸாரிமுல் மஸ்லூல்)

அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்:

மக்களிடையே ஒரு காலம் வரும். அப்போது மக்களில் ஒரு குழுவினர் அறப்போருக்குச் செல்வார்கள். அப்போது, (அவர்கள் யார்மீது படை யெடுத்துச் செல்கிறார்களோ) அவர்கள், “உங்களிடையே அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களுடன் தோழமை கொண்டவர்கள் இருக்கின்றனரா?” என்று கேட்பார்கள். “ஆம் (இருக்கிறார்கள்)” என்று அவர்கள் பதில் சொல்வார்கள். உடனே, போருக்குச் சென்ற அவர்களுக்கு வெற்றி அளிக்கப்படும்.

பிறகு மக்களிடையே ஒரு காலம் வரும். மக்களில் ஒரு குழுவினர் அறப் போர் புரியச் செல்வார்கள். (அவர்களிடம்), “உங்களிடையே அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களின் தோழர்களுடன் தோழமை கொண்டவர்கள் இருக்கின்றார்களா?” என்று கேட்கப்படும். போருக்குச் சென்றவர்கள், “ஆம், இருக்கிறார்கள்” என்று சொல்வார்கள். உடனே அவர்களுக்கு வெற்றியளிக்கப்படும்.

பிறகு மக்களிடையே ஒரு காலம் வரும். மக்களில் ஒரு குழுவினர் போருக்குச் செல்வார்கள். அப்போது அவர்களிடம், “அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களுடைய தோழர்களுடன் தோழமை கொண்டிருந்தவர்களுடன், தோழமை கொண்டவர்கள் உங்களிடையே இருக்கின்றனரா?” என்று கேட்கப்படும். அதற்கு அவர்கள், “ஆம், இருக்கின்றார்கள்” என்று பதிலளிப்பார்கள். உடனே அவர்களுக்கு வெற்றியளிக்கப்படும்.

இதை அபூசயீத் அல்குத்ரீ (ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்.

(புகாரி 3649)

ரஹ்மத் ராஜகுமாரன்

+919360181033

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 1

(நீண்டு கொண்டே இருக்கும் இரவு !)

உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள், ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களிடம் கேட்டார்கள், "யா ரசூலல்லாஹ்! பிலாலுடைய பாங்கு சரியில்லை என்று மக்கள் பேசிக்கொள்கிறார்கள். பிலால் "அஷ்ஹது" என்பதற்குப் பதிலாக, "அல்லாஹது" என்று சொல்கிறார். பிலால் அவர்கள் அப்படித்தான் பாங்கு சொல்லுவார்கள் என்று நபியவர்களுக்கும் தெரியும்.

உமையா என்பவனிடம் பிலால் (ரலி) அவர்கள் அடிமையாக இருந்தபொழுது, அவர்களின் நாவில் நெருப்புக் கங்கை வைத்து வேதனை செய்தான் உமையா. அதிலே பாதிக்கப்பட்ட அவர்களின் நாவிலே "ஷீன்" வராது.

" உமரே! அதற்கு என்ன செய்யலாம்? " என நபியவர்கள் கேட்டார்கள்.

" யா ரசூலல்லாஹ்! வேறு முஅத்தினை மாற்றிவிடலாம் என்று துணிந்து சொல்லிவிட்டார்கள். இந்த வார்த்தையை வேறு யாரும் சொல்லியிருந்தால் நபியவர்கள் பெரிதாக எடுக்கமாட்டார்கள். உமர் (ரலி) அவர்கள் ஒரு ஆலோசனையை கொண்டு வந்தார்கள் என்றால், அதற்குப் பிறகு அல்லாஹ் அதையே சட்டமாக கொண்டு வந்து விடுவான்.

எனவே, ஒருவேளை இது அல்லாஹ்வின் கருத்தாக இருக்குமோ என நபியவர்கள் எண்ணினார்கள். சரி, கூப்பிடுங்கள் பிலாலை. பிலால் ரலியல்லாஹு அன்ஹு வந்தார்கள். இனி நீங்கள் பாங்கு சொல்லவேண்டாம் என்று சொன்னவுடன், " சரி நாயகமே " என்று பிலால் அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

இரவு அனைவரும் தூங்குகிறார்கள். இரவு ...நீண்டு கொண்டே செல்கிறது. தஹஜ்ஜத் நேரம் கடந்து வெளிச்சம் வரவேண்டும். நபியவர்கள் வானத்தின் வெளிச்சத்தைப் பார்க்கிறார்கள். வானம் வெளிச்சம் தரவில்லை. மீண்டும் தஸ்பீஹ் செய்கிறார்கள். வெளிச்சம் வரவில்லை.

இரவு நீண்டுகொண்டே செல்வதால் உமர் அவர்கள் பயந்தவர்களாக பள்ளியை நோக்கி ஓடிவருகிறார்கள். அல்லாஹ்வின் வஹீயை எதிர்பார்த்து நபியவர்கள் இரண்டு ரகஅத் தொழுதுவிட்டு ஸலாம் கொடுத்தபொழுது, வலது பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்திருந்த..ஜிப்ரயீல் அலைஹிஸ்ஸலாம்."

" யா ரசூலல்லாஹ்! இரவு நீண்டுகொண்டே போகிறதே என்றா நினைக்கிறீர்கள். இல்லை நாயகமே, இரவை பிலாலுக்காக அல்லாஹ் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறான் நாயகமே! ஒவ்வொரு நேர பிலாலின் பாங்கிற்காக ஒவ்வொரு மலக்குமார்களும் ஏங்கிக் கிடப்போம் நாயகமே! இனி பிலால் பாங்கு மேடையில் ஏறினால் மட்டுமே பூமியில் பகல். இல்லையென்றால் பகல் இல்லை என்று அல்லாஹ் சொல்லிவிட்டான் நாயகமே! உங்கள் முடிவை மாற்றுங்கள் நாயகமே! சொல்லிவிட்டு ஒரு வார்த்தைச் சொன்னார்கள்,

"யா ரசூலல்லாஹ்! அல்லாஹ் தன் சட்டத்தையே உடைக்கிறான். இனி பிலால் 'ஸீன்' என்று சொன்னாலே, அல்லாஹ்விடம் 'ஷீன்' நாயகமே!"

துடித்துப்போன ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள், பிலால் எங்கே? எனத் தேடுகிறார்கள். பிலால் அவர்கள் வீட்டிற்கு கூடச் செல்லாமல், மஸ்ஜிதின் நபவியிலே சுஜூதில் அழுது கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

"யா அல்லாஹ்! நான் என்ன பாவம் செய்தேன் ".

இந்த உலகத்தில் பாக்கியங்கள் பறிக்கப்படுவதற்கு பாவங்கள் காரணமாக இருக்கும். "

" இன்னொன்றையும் விளங்கிக் கொள்ளலாம் மஸ்ஜிதோடு தொடர்பில் இருப்பவரோடு அல்லாஹ்வின் தொடர்பும் நெருக்கமாக இருக்கும்."

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 2

(பாங்கு சொல்லும் போதெல்லாம் அண்ணல் நபி நினைவே வருகிறது - பிலால் (ரலி) - பதிவு 2)

அடிமைத்தனத்திலிருந்து பிலால் (ரலி) அவர்களை விடுதலை அளித்த அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களிடம் உமைய்யா பின் கலஃப் மூன்று ஊக்கியா விலை சொன்னார், மறுபேச்சு பேசாமல் அபூபக்கர் அதை கொடுத்தார். குறைத்து கேட்டிருந்தால் ஒரு ஊக்கியாவிற்கு கூட இந்த அடிமையை தந்திருப்பேன் என்றான் உமைய்யா. நீ தான் ஏமாளி. ஒரு நூறு ஊக்கியா கேட்டிருந்தாலும் நான் கொடுத்திருப்பேன் என்றார் அபூபக்கர் (ரலி) (ஒரு ஊக்கியா என்பது 30 கிராம் தங்கம்) நபிகள் நாதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் 'அரேபியாவில் நானே முதல் முஸ்லிம். அபிஸீசியாவில் பிலாலே முதல் முஸ்லிம்' என்று இவர்களை அவர்கள் புகழ்ந்து கூறினர். மற்றொரு சமயம் அண்ணலார் வழக்கமாக பால் அருந்திவந்த கோப்பையை கை தவறிக் கீழே போட்டு உடைத்து விட்ட போது, இவர்கள் மீது பெரிதும் வெகுண்ட ஆயிஷா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் அண்ணல் நபிகளார் வந்ததும் 'நீங்கள் கொடுத்த அளவுக்கதிகமான அன்பின் காரணமாகவே பிலால் கவனக்குறைவாக நடந்து கொண்டார். அவரைக் கண்டித்து வையுங்கள். அல்லது விலக்கி விடுங்கள் என்று சொன்னார்கள்.

அதுகேட்ட அண்ணலார், ஒருவர் ஒரு செயலை ஆற்றும்போது அதில் அவருடைய கவனம் குறையின் அது வேறொன்றில் போய் பதிகிறது என்று பொருள். பிலால் அப்பணியை ஆற்றும்போது அவருடைய கவனம் என்னைப் பற்றியதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். அதற்காக வேண்டியா அவரை விலக்குமாறு கூறுகிறாய்? ஒருவேளை பிலாலை விலக்குவதா, ஆயிஷாவை விலக்குவதா என்ற பிரச்சனை ஏற்படின் உன்னையே விலக்கி விடுவேனேயன்றி பிலாலை விலக்கி விடமாட்டேன் என்றனர். மிகராஜ் சென்று திரும்பிய நபி (ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்) அவர்கள் பிலால் (ரழியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களிடம் சுவனத்தில் உமது காலடியோசையை நான் கேட்டேன். நீர் செய்யும் நல்லறம் எது? என நபிகளார் வினவியதற்கு, நான் எப்பொழுது ஒலுச் செய்தாலும் உடனே 2 ரக்காஅத் தொழும் வழக்கமுடையவனாக இருக்கிறேன் அண்ணலார் அவர்கள் மேற்கொண்ட அனைத்துப் போர்களிலும் கலந்து கொண்ட இவர்கள், நபிகளாரின் மரணத்திற்குப் பின் அண்ணல் நபிகளின் மீது கொண்ட அளவு கடந்த பற்றினால் பாங்கு சொல்லும் போது அவர்களுக்கு நபி (ஸல்) அவர்கள் நினைவுக்கு வருவதை உணர்ந்த பிலால் (ரலி) பாங்கு கூற மறுக்கிறார்கள். தான் சிரியா சென்று அங்குள்ள கூலான் என்ற இடத்தில் ஜிஹாத் செய்யப்போவதாக அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களிடம் சொல்கிறார்கள்.

அபூபக்கர் (ரலி) பிலால் (ரலி) அவர்களை பாங்கு கூறுமாறு உத்தரவிடுகிறார்கள். அதற்கு பிலால் (ரலி) அவர்கள் நீர் எம்மை அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவித்தது அல்லாஹ்வின் அருளை நாடியா? அல்லது உம் கட்டளைக்கு கீழ்படிய வேண்டியா? என்று வினவினார்கள். அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் பிலால் (ரலி) அவர்களுக்கு சிரியா செல்ல அனுமதி தந்தார்கள். இதன்பின் இவர்கள் தம் வானாளில் இரண்டு தடவைகள்தாம் பாங்கு சொல்லியுள்ளனர் உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் ஜெருஸலம் வந்தபோது ஞஹர் தொழுகைக்கு பாங்கு சொல்ல கலீபா அவர்களும், மற்றவர்களும் வேண்டிக் கொண்டதற்கிணங்க பாங்கு சொன்னார்கள். இரண்டாவது, அண்ணல் நபிகளார் இவர்களின் கனவில் தோன்றி இவர்களை மதினா வருமாறு அழைக்க அதன்படி மதினா சென்று அண்ணலாரின் பேரர்கள் ஹஸன், ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹுமா ஆகியோர் வேண்டியதற்கிணங்க பாங்கு சொன்னார்கள்

பிலால் ரலி வரலாற்றின் மிகப் பிரபலமான ஒரு மனிதராக இருக்கிறார்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் பிலால் ரலி அவர்களை முஅத்தினாக உயர்த்தியது என்ன விளைவை ஏற்படுத்தியது என்று எட்வார்ட் பிளேடன் (Edward Wilmot Blyden in 1874) கூறுகிறார் : மகா அலக்ஸாண்டரை விட ஆசிய மக்களிடம் பிலால் பிரபலமாக இருக்கிறார்.

தொழுகைக்கான அழைப்புக்கு பாங்கு என்று சொல்லப்படும். நீங்கள் காலை வேளையில் பள்ளிவாசல்களில் இருந்து இந்த அழைப்பு விடப்படும்போது சுற்றிலும் உள்ள நாய்களும் கூடவே ஊளையிட்டுக் கதற ஆரம்பிப்பதைக் கண்டிருப்பீர்கள். இது ஏன்?

தொழுகைக்கான பாங்கு சப்தம் எழும்போது அங்கு என்ன நடக்கிறது?

நாம் கண்ணால் காணாத பலவிடயங்கள் நம்மைச் சுற்றி நடக்கின்றன என்பதை இறைவனின் தூதருக்கு இறைவன் அறிவித்துக் கொடுத்த செய்திகளில் இருந்து அறிகிறோம்.

இதோ நபிகளார் கூறுகிறார்கள்:

தொழுகைக்காக (பாங்கு என்ற) அழைப்புக் கொடுக்கப்படும்போது, பாங்கு சப்தத்தைக் கேட்கக் கூடாது என்பதற்காகச் சப்தமாகக் காற்றுப் பிரிந்தவனாக ஷைத்தான் புறமுதுகு காட்டி ஓடுகிறான். பாங்கு சொல்லி முடிந்ததும் திரும்பி வருகிறான். தொழுகைக்கு 'இகாமத்' (தொழுகைக்கு அணிவகுத்து நின்றதும் விடப்படும் மறு அழைப்பு) கூறும் போதும் ஓடுகிறான். இகாமத் சொல்லி முடிந்ததும் முன்னோக்கி வந்து தொழுகையாளிக்கும் அவரின் மனதிற்குமிடையில் இருந்து கொண்டு தொழுகையாளி அதற்கு முன்பு வரை நினைத்திராத விஷயங்களையெல்லாம் அவருக்கு நினைவூட்டி, "இதை நீ நினைத்துப் பார்; அதை நீ நினைத்துப் பார்," என்று சொல்லிக் கொண்டு இருப்பான்.

தொழுகையாளி தாம் எத்தனை ரக்அத்கள்(சுற்றுக்கள்) தொழுதோம் என்று சந்தேகம் ஏற்படும் அளவிற்கு ஷைத்தான் அவ்வாறு செய்து கொண்டிருப்பான்." என அபூ ஹுரைரா(ரலி) அறிவித்தார். (நூல் - ஷஹீஹ் புகாரி 608)

ஆக ஷைத்தான் என்னும் நம் கண்களுக்குப் புலப்படாத கேட்ட ஜீவராசி பாங்கு கொடுக்கப்படும் சப்தத்தைக் கேட்டதும் அங்கிருந்து ஓட்டமெடுக்கிறான் என்பதை அறிகிறோம்.

சரி, அதற்கும் நாய் ஊளையிடுவதற்கும் என்ன தொடர்பு? அதையும் மற்றொரு நபிமொழியில் இருந்தே அறிகிறோம்....

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்: "இரவு நிசப்தமாக அமைதியுறும்போது வீட்டை விட்டு வெளியில் செல்வதைத் குறைத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போது தான் படைத்த பல ஜீவராசிகளை பரவவிடுகிறான். யாராவது நாய் குரைப்பதையோ கழுதை கத்துவதையோ கேட்க நேரிட்டால் அவர் சபிக்கப்பட்ட ஷைத்தானை விட்டும் அல்லாஹ்விடம் பாதுகாவல் தேடிக் கொள்ளட்டும், காரணம் நீங்கள் பார்க்காத ஒன்றை அவை பார்க்கின்றன." (அறிவிப்பவர்: ஜாபிர் அப்துல்லாஹ் (ரலி) நூல்கள்: அஹ்மத், ஹாகிம், அபுதாவூது)

நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்: நீங்கள் சேவல் கூவுகின்ற சப்தத்தைக் கேட்டால் அல்லாஹ்விடம் அவனது அருளைக் கேளுங்கள். ஏனெனில், அது வானவரைப் பார்த்திருக்கிறது. கழுதை சப்தத்தைக் கேட்டால் ஷைத்தானிடமிருந்து காக்குமாறு அல்லாஹ்விடம் பாதுகாப்புக் கோருங்கள். ஏனெனில், அது ஷைத்தானைப் பார்த்திருக்கின்றது (அறிவிப்பவர்: அபூ ஹுரைரா (ரழி), நூல்: முஸ்லிம்-5275)

இவ்வாறு ஷைத்தான் வெருண்டோடுவதை நாய்கள் காண்பதால்தான் அவை குரைக்கவும் ஊளையிடவும் செய்கின்றன என்பதை மேற்கண்ட நபிமொழிகளில் இருந்து அறியலாம்.

அப்படியென்றால் மற்ற தொழுகை வேளைகளில் இது நடைபெறுவதில்லையா? ... இந்த சந்தேகம் எழுவது இயல்பே. காலை வேளைகளில் ஊரடங்கி இருப்பதாலும் நாய்கள் தெளிவாக ஷைத்தானை கவனிக்கும் வாய்ப்புகள் அதிகம். நாமும் நாய்கள் சப்தமிடுவதை தெளிவாகக் கேட்கவும் முடிகிறது. மற்ற வேளைகளில் இது குறைவு. இறைவனே மிக அறிந்தவன்.

இந்த விளக்கம் நபிமொழிகள் என்பவை இறைவன் தனது தூதருக்கு அறிவித்துக் கொடுத்த செய்திகளே என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 3

(நபியவர்களின் தோற்றத்தில் முஸ்அப் இப்னு உமைர் (ரலி) அவர்கள் இருந்தார்கள்)

முஸ்அப் இப்னு உமைர் ரழியல்லாஹு அன்ஹு (கி.பி.594 - கி.பி.624) அவர்கள், அப்துத்தார் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த அழகரானவர்கள் அக்காலத்தில் மக்காவிலேயே அழகாக உடையணிபவராய் இருந்தார். இவர் ஹாஷிமின் கொள்ளுப் பேரராவார்.

இவரை நபி (ஸல்) அவர்கள் தனது முதல் இஸ்லாமிய அழைப்பாளராக மதினாவிற்கு அனுப்பினார்கள். 'அல்முக்ரி' (குர் ஆனின் ஞானமுடையவர்) என்று முஸ்அப் முஸ்லிம்களால் கண்ணியமாக அழைக்கப்பட்டார்.

இவர் உஹதுப் போரில் கலந்து கொண்டார். உருவில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை ஒத்திருந்த இவரை இப்னு கமிஆ , அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் என எண்ணி வெட்டினான். அப்போர்க்களத்திலேயே (ஷஹீது) வீர மரணம் எய்தினார்கள். முஸ்அப் இப்னு உமைர் (ரழி) மக்காவின் குறைஷி குலத்தில் பனூ அப்துத்தார் பிரிவை சேர்ந்த உமைர் இப்னு ஹாஷிம் மற்றும் ஹுனாஸ் பின்த் மாலிக் ஆகியோரின் மகனாக மக்காவில் பிறந்தார், மற்றும் இவரது பெற்றோர் செல்வந்தர்களாவர். இவர் பிறந்த வருடம் ஆதாரபூர்வமான தகவல் இல்லை. ஆனால் கி.பி.594க்கும் கி.பி.598க்கும் இடையில் பிறந்தார் என நம்பப்படுகிறது.

இவர் இளம் வயதில் குறைஷிகள் கூட்டும் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ள இவரது பெற்றோர் அனுமதி அளித்திருந்தனர். இவர் மிகவும் அழகானவர் என்று கூறப்பட்டது. மேலும் இவர் மிகவும் அழகாக உடையணிபவராய் இருந்தார் என்று கூறுகிறார்கள், இவர் கடைத்தெருவில் செல்லும் போது, எல்லோரும் இவரைப் பார்த்து திகைப்பார்கள். இவர் பார்வைக்கு நபி (ஸல்) அவர்களைப் போலவே இருந்தார். இவர் வழக்கமாக அணியும் ஆடை, மற்றும் இவரது காலணிகள் யேமனில் செய்யப்பட்டன, இது அந்த நேரத்தில் தீவிர செல்வத்தின் அடையாளமாக இருந்தது.

அர்க்கமின் இல்லத்தில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் ஒளிவு மறைவாக இஸ்லாமியப் பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்த பொழுது அங்கு விபரம் கேட்டு செல்ல வந்த முஸ்அப் இப்னு உமைர் (ரழி) குர்ஆன் வசனங்களை செவிமடுத்து அதன் மீது ஏற்பட்ட ஈர்ப்பு காரணமாக இவர் இஸ்லாத்தைத் தழுவினார்கள். ஆனால் அவரது வீட்டில் தெரிவிக்காமல் இரகசியம் காத்தார். பின்னர் இச் செய்தி மற்றவர்கள் மூலம் அவரது தாயாருக்குத் தெரிய வர அவர்கள் கண்டித்து, பின்னர்த் தம் அன்னையின் கொடுமை தாங்காது அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் ஆலோசனைப் படி அபிசீனியாவிற்குச் சென்று வாழ்ந்தார். பனூஹாஷிம்கள் ஷுஃப அப்துதாலிப் என்ற இடத்தில் அடைக்கப்பட்டு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பொழுது இவரும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுடன் இருந்து துன்பங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். அதுவரை வந்திருந்த திருக்குர்ஆன் வசனங்கள் முழுவதும் இவருக்கு மனனமாய் இருந்தன, எனவே முதலாவது அகபா உடன்பாட்டிற்குப் பின் யத்ரிபுக்கு இஸ்லாத்தின் தூதுவராக அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இவரையே அனுப்பி வைத்தார்கள்.

முதல் அகபா ஒப்பந்தம் நல்லமுறையில் முடிந்தது. ஹஜ்ஜுடைய காலங்கள் கழிந்தப் பின் ஒப்பந்தம் செய்து கொடுத்தவர்களுடன் நபி (ஸல்) தனது முதல் இஸ்லாமிய அழைப்பாளரை மதினாவிற்கு அனுப்பினார்கள். அல்லாஹ்வின் மார்க்கத்தைப் பரப்புவதற்கும் மார்க்க ஞானங்களை கற்றுக் கொடுப்பதற்காகவும் இந்த அழைப்பாளர் அனுப்பப்பட்டார். இப்பணிக்காக முதலாவதாக இஸ்லாமை ஏற்றுக்கொண்டவர்களில் ஒருவரான முஸ்அப் இப்னு உமைர்(ரழி) என்ற வாலிபரை நபி (ஸல்) தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

முஸ்அப் இப்னு உமைர் (ரழி), அவர்கள் யத்ரிபில் அஸஅது இப்னு ஜுராரவின் வீட்டில் தங்கினார். அல்முக்ரி 'அல்முக்ரி' (குர்ஆனின் ஞானமுடையவர்) என்று முஸ்அப் (ரழி) முஸ்லிம்களால் கண்ணியமாக அழைக்கப்பட்டார். முஸ்அபும் அஸஅதும் சேர்ந்து மதினாவாசி களிதையே மிக உற்சாகத்துடன் இஸ்லாமைப் பரப்பினார்கள்.

தம் வெறுமேனியில் ஒரு சிறு கம்பளித் துணியைப் போட்டுக் கொண்டு இவர் யத்ரிபில் இஸ்லாமிய பிரச்சாரம் செய்ததோடு அங்கிருந்த நிலைமையை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு அறிவித்துக் கொண்டும் இருந்தார். இவருடைய கையில் தான் ஸஅத் இப்னு முஆதும், உஸைத் இப்னு ஹுதையும் இஸ்லாத்தைத் தழுவினர். ஒரு காலத்தில் செல்வச் சிறப்பில் இருந்த இவர், பின்னர் ஒரே ஒரு கிழிந்த உடையை மட்டும் அணிந்திருப்பதைக் கண்ட அண்ணல் நபி(ஸல்) அவர்கள் கண்ணீர் உகுத்தார்கள். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் பத்ருப் போருக்கான பொதுவான தலைமைத்துவத்தின் வெள்ளைக் கொடியை 'முஸ்அப் இப்னு உமைர்' (ரழி) அவர்களிடம் வழங்கினார்கள்.

பத்ருப் போர்களத்தில் போர் முடிந்ததற்குப் பின்பு முஸ்அப் இப்னு உமைர் (ரழி) தனது சகோதரர் அபூஅஜீஸ் இப்னு உமைரைப் பார்த்தார்கள். இவர் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகப் போர்க்களத்தில் கலந்திருந்தார். மதீனாவாசிகளில் ஒருவர் அவரது இரு கைகளையும் கட்டிக் கொண்டிருந்தார். அதைப் பார்த்த முஸ்அப் அவரிடம் "நீங்கள் அவரை நன்றாகப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். இவரது தாய் மிகுந்த செல்வமுடையவர். உங்களிடமிருந்து இவரை அதிக கிரயம் கொடுத்து விடுவிப்பார்" என்றார்கள். இதைக் கேட்ட அவரது சகோதரர் "எனது சகோதரனே! இதுதான் நீ எனக்காக செய்யும் பரிந்துரையா?" என்றார். அதற்கு முஸ்அப் "இவர்தான் எனது சகோதரர் நீ அல்ல!" என்றார்கள்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் கொடி தாங்கி இவர் உஹதுப் போரிலும் கலந்து கொண்டார். முஸ்அப் இப்னு உமைரும் போரில் தனது முழு ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தி எதிரிகளுடன் சளைக்காமல் சண்டையிட்டார். தனது கையில் கொடியை ஏந்திக் கொண்டு நபி (ஸல்) அவர்களைத் தாக்கச் சென்று கொண்டிருந்த இப்னு கமிஆ மற்றும் அவனது நண்பர்களை எதிர்த்து சண்டையிட்டார். அவர்கள் முஸ்அபின் வலக்கரத்தை வெட்டிவிடவே கொடியை தனது இடக்கரத்தால் பற்றிக் கொண்டார். பின்பு, இடதுகையையும் வெட்டிவிடவே மண்டியிட்டு தனது கழுத்தாலும் நெஞ்சாலும் அதை அணைத்துக் கொண்டார்.

முஸ்அப் தோற்றத்தில் நபியவர்களைப் போன்று இருந்தார். எனவே, எதிரி இப்னு கமிஆ முஸ்அபைக் கொன்றுவிட்டு, தான் நபியவர்களைக் கொன்றதாக எண்ணி, இணைவைப்பவர்களிடம் சென்று "நிச்சயமாக முஹம்மது கொல்லப்பட்டார்" என்று கூச்சலிட்டான். (இப்னு ஹிஷாம்) இவரை வெட்டி வீழ்த்தியதும், தான் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களையே வெட்டி வீழ்த்தி விட்டதாகக் இப்னு கமிஆ கூக்குரலிடவே அது கேட்டு முஸ்லிம்கள் பெரிதும் சோர்வுற்றார்கள். முஸ்லிம்களுக்குத் தோல்வி முகம் காட்டத் தொடங்கியது. பின்னர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் உயிரோடிருப்பதை அறிந்து முஸ்லிம்கள் வீரத்துடன் போரிட்டார்கள். முஸ் அப் (ரழி) கொல்லப்பட்டவுடன் நபி (ஸல்) அவர்கள் கொடியை அலீ இப்னு அபூதாலிபிடம் வழங்கினார்கள். நபியவர்களிடமிருந்து கொடியை வாங்கிய அலீ (ரழி) கடுமையாக எதிரிகளை தாக்கி கதிகலங்க வைத்தார். போரில் உயிர் நீத்த தியாகிகளின் காட்சி முஸ்லிம்களின் உள்ளங்களை கசக்கிப் பிழிந்தது. கண்களைக் குளமாக்கியது. தியாகிகளின் உடலை மறைப்பதற்குப் போதுமான துணிகள் கிடைக்கவில்லை. போர் ஓய்ந்த பிறகு ஷஹீதானவர்கள் சடலங்களை அடக்கம் செய்ய ஏற்பாடு செய்த போது ஹஜ்ரத் முஸ்அப் (ரலி) அவர்களின் உடல் பூமியில் கிடந்ததை கண்டனர் நபி (ஸல்) அவர்கள். அவர்களுடைய மரணம் திருத்தாதர் (ஸல்) அவர்களை பெரிதும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிவிட்டது. அவர்களுடைய உடல் அருகிலிருந்து குர்ஆனின் கீழ்க்கண்ட வசனத்தை ஓதினார்கள்
 مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رَجُلٌ صَدَّقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا بَيعًا
 முஃமின்களில் நின்றமுள்ள மனிதர்கள் அல்லாஹ்விடம் அவர்கள் செய்துள்ள வாக்குறுதியில் உண்மையாக நடந்து கொண்டார்கள்; அவர்களில் சிலர் (ஷஹீதாக வேண்டும் என்ற) தம் இலட்சியத்தையும் அடைந்தார்கள்; வேறு சிலர் (ஆர்வத்துடன் அதை) எதிர் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் - (எந்த நிலைமையிலும்) அவர்கள் தங்கள் வாக்குறுதியிலிருந்து சிறிதும் மாறுபடவில்லை.(குர்ஆன் : 33:23)

உங்களைப் போல் அழகுள்ள நன்கு அழகிய உடை உடுத்திய ஒருவரை நான் மக்காவில் பார்த்ததே இல்லை. இன்று உங்களுடைய தலைமுடி தூசி படித்ததாகவும், வாரி விடப்படாததாகவும், உங்கள் உடல் பெறும் துணியால் போர்த்தப்பட்டதாகவும் இருக்கிறது. நான் சாட்சி பகர்கிறேன் உங்களைப் போன்றவர்கள் அல்லாஹ்வின் முன் நிமிர்ந்தவர்களாக அனுப்பப்படுவார்கள் " அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் (ரழி) கூறுகிறார்கள்: "முஸ்அப்(ரழி) கொல்லப்பட்டார். அவர் என்னை விட மிகச் சிறந்தவர். அவர் உடலை ஒரு சிறிய போர்வையால்தான் போர்த்தப்பட்டது. அவரது தலைப் பக்கம் துணியை இழுத்தால் கால் தெரிந்தன. கால்களின் பக்கம் துணியை இழுத்தால் தலை தெரிந்தது. இந்நிலையைப் பார்த்த நபி (ஸல்) அவர்கள், "அப்போர்வையால் அவரது தலையை மறைத்து, அவரது கால்களுக்கு 'இத்கிர்' என்ற செடியைப் போர்த்தி விடுங்கள்" என்று கூறினார்கள். (ஸஹீஹுல் புகாரி) நபி (ஸல்) அவர்கள் தொழுகை நடத்தி உஹத் மலைச்சாரலில் இவர்களது உடல் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

("அதன் ஒவ்வொரு வசனமும் எங்கே எக்காரணம் பற்றி இறங்கியதென்பதையும் நான் அறிவேன். மற்றவர்களை விட நானே அதிகம் அறிவேன் - அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி))

கடுமையான வெயில். சுட்டெரிக்கும் பகல் நேரம். மக்காவின் அரவமற்ற மலையடிவாரம். ஆடுகளை மேய விட்டுவிட்டு அமர்ந்திருந்தார் ஒரு சிறுவர். குரைஷிப் பெருந்தலை உக்பா இப்னு அபுமுயீத் என்பவனுக்குச் சொந்தமான ஆடுகளை மேய்ப்பது அவரது பணி.

உக்பா இப்னு அபுமுயீத்துக்கு அடிமையாக அவன் கொடுப்பதை உண்டுவிட்டு, கிடைத்ததை உடுத்திக்கொண்டு, ஆடு, வீடு, மலை என்று அந்த அடிமைச் சிறுவரின் பொழுது ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

வெகு தூரத்தில் இருவர். அவர்கள் அவரை நோக்கி வந்தனர். சிறுவரும் கவனித்துவிட்டார். அவர்களும் அருகே நெருங்கிவிட, பார்த்தால் அவர்களது முகத்தில் பெரும் களைப்பு. பெரும் தாகத்தில் அவர்கள் தவிப்பது அவர்களது முகத்தில் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

அவரிடம் வந்தவர்கள், "சிறுவரே! இந்த ஆடுகளிடம் இருந்து பால் கறந்து, எங்களது தாகத்தைத் தணிப்பீராக! எங்கள் உயிர் பிழைக்கும்" என்றார்கள்.

சற்றும் யோசிக்காமல் உடனே பதில் வந்தது. "என்னால் முடியாது. இவை எனக்குச் சொந்தமல்ல. அவற்றின் பொறுப்பு மட்டுமே என்னுடையது."

'களைப்பு வாட்டுகிறது. தாகத்தால் உயிர் போகிறது. நியாயமா பேசுகிறாய்?' என்று வலிமையற்ற அந்தச் சிறுவரை அவர்கள் இருவரும் எளிதாய் மீறி, நினைத்ததைச் சாதித்திருக்கலாம். தட்டினால் கேட்பதற்குக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் ஆள் அரவமும் இல்லை.

ம்ஹும்! அதற்கு மாறாய், குறைந்தபட்சம் ஏற்படக்கூடிய எரிச்சல், கோபத்திற்கு நேர்மாறாய், அந்தப் பதில் அவ்விருவருக்கும் திருப்தியை அளித்தது.

அவர்களுள் ஒருவர், "அப்படியானால் கன்னியான குட்டியை ஈனாத, பால் சுரக்காத ஓர் ஆட்டை எனக்குக் காண்பி" என்றார்.

"அதோ" என்று அருகிலிருந்த ஓர் ஆட்டைக் காண்பித்தார். அந்த மனிதர் அந்த ஆட்டை நெருங்கித் தடவிக்கொடுத்தார்.

அல்லாஹ்வின் பெயரை உச்சரித்து அதன் மடியைத் தடவினார்.

"குட்டி ஈனாத ஆடு பால் கொடுக்குமா? அது எப்போதிலிருந்து?" என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவினார் அந்தச் சிறுவர்.

அவர் பதில் அளிக்கவில்லை. சில நிமிடங்களில் அந்த ஆட்டினுடைய மடி பெருகி, சுரந்தது பால். அவருடன் வந்திருந்தவர் அங்குக் கிடந்த கோப்பை வடிவில் குழியான ஒரு கல்லை எடுத்து வந்தார். அதில் பாலைக் கறந்து இருவரும் திருப்தியாக அருந்தினர். அந்தப் பாலகரை அழைத்து, 'இந்தா குடி' என்றும் அவருக்கும் பால் வழங்கப்பட்டது.

ஆச்சரியத்தில் கண்கள் விரிய அந்தச் சிறுவரும் வயிறு நிறையுமளவு பருகினார். அனைவரும் போதிய அளவு அருந்தி முடித்தபின், அந்த மனிதர் "சுருங்கவும்" என்றதும் ஆட்டின் மடி பழைய நிலைக்குத் திரும்ப, அந்த ஆடு எதுவுமே நிகழாதது போல் மேய்வதற்கு ஓடியது.

ஆச்சரியம் விலகாத அந்தச் சிறுவர் அந்த மனிதரிடம், "நீங்கள் உரைத்த வார்த்தைகளை எனக்கும் கற்றுத் தாருங்கள்" என்றார்.

"அந்த வார்த்தைகளை நீ ஏற்கனவே அறிவாயே சிறுவனே! நீர் கற்பதோடு அல்லாமல், உலகத்தார்க்கும் கற்பிப்பீர் " என்று பதில் அளித்தார் அந்த மாமனிதர் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். அருகில் நின்று கொண்டிருந்தவர் தோழர் அபுபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

முஹம்மது என்பவருக்கு நபித்துவம் அருளப்பட்டுள்ளது என்பதையும் அதைத் தொடர்ந்து நிகழும் செய்திகளையும் அந்தச் சிறுவர் மேம்போக்காக ஓரளவு அறிந்திருந்தார். ஆயினும் அது அவரிடம் பெரிய தாக்கத்தையோ, மாறுதலையோ ஏற்படுத்தவில்லை. அவரது பணியும் அதற்கு ஒருவகையில் காரணம் என்று சொல்லலாம். ஆனால் இன்று இப்படி அந்த நபியுடன் ஓர் அறிமுகம் நிகழும் என்று அவர் நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை.

'உம்மு அப்துலின் மகனே!' என்று அழைக்கப்பட்ட அந்தச் சிறுவர் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத், வெகு விரைவில் இஸ்லாத்தினுள் துழைந்தார். ரலியல்லாஹு அன்ஹுவாக மாறினார்கள்

உக்பா இப்னு அபுமுயீத்திடம் ஆடுகளை விட்டுவிட்டு நபியவர்களிடம் வந்து அண்மிக்கொண்டார் இப்னு மஸ்ஹத்.

நபியவர்களை நிழல்போல் தொடர்வது, அவர்களது பயணத்தில் உடன் செல்வது, அவர்களது இல்லத்திலேயே தங்கிக்கொள்வது என ஆர்வமுமாகக் குதூகலத்துடன் பணிபுரிந்து கிடந்தார் அப்துல்லாஹ்.

அந்த அணுக்கமும் நெருக்கமும் இஸ்லாமியக் கல்வி ஞானம் வெகு இயல்பாய் அவருக்கு அமைய வழி அமைத்துவிட்டன. இறைவனின் வார்த்தைகள் வஹீ அருளப்பெற்ற நபியவர்களிடமிருந்து மாசற்ற தூய ஞானம் அவருக்கு நேரடியாகப்பாய குர்ஆன், அதன் விளக்கங்கள், இஸ்லாமியச் சட்டங்கள் என அவருடைய அறிவு ஆழமாகவும் உன்னதமாகவும் உருப்பெற்று வளர்ந்தது.

கன்னி ஆட்டின் மடுவில் பால் சுரக்கவைக்கும் மந்திரம் கற்க வந்த இளைஞரின் நெஞ்சில் வான் மாமறையின் ஞானப் பால் பெருக்கெடுத்து ஓடலாயிற்று.

ஒருநாள் நபித்தோழர்களுக்குள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது ஒருவர் அந்தக் கேள்வியை எழுப்பினார். "குரைஷியர் செவியுறும் வகையில் குர்ஆனை ஓத வேண்டும். யார் அதைச் செய்வீர்கள்?"

"நான் செய்கிறேன்" என்று ஆவலுடன் கையைத் தூக்கிக்கொண்டு முன்வந்தார் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத்.

தோழர்களுக்குக் கவலை ஏற்பட்டது. "உமக்காக அச்சப்படுகிறோம்" என்றார்கள். "அவர்களுடைய தீங்கிலிருந்து பாதுகாக்கும் அளவிற்குக் குல வலிமையும் ஆதரவும் உள்ளவர் ஒருவர் செல்வதையே நாங்கள் விரும்புகிறோம்."

"நானே செல்கிறேன்" என்று உறுதியாய்ச் சொன்னார் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத். "அல்லாஹ் என்னைப் பாதுகாப்பான். அவர்களுடைய தீங்கிலிருந்து என்னை விலக்கி வைப்பான்."

தோழர்களைச் சம்மதிக்கவைத்து கஅபாவிற்குச் சென்றார். கஅபா கட்டத்திலிருந்து சில அடித் தொலைவில் 'மகாமு இப்ராஹீம்' எனும் பகுதி இருக்கிறதே அங்குச் சென்று நின்றனவர்களுக்கு ஓத ஆரம்பித்தார்.

அது நண்பகலுக்கு முந்தைய பரபரப்பான பகற்பொழுது. குரைஷியர் கஅபாவைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களது கவனத்தை அப்துல்லாஹ்வின் கணீரென்ற குரல் ஈர்த்தது.

அளவற்ற அருளாளன் நிகரற்ற அன்புடையோன் அல்லாஹ்வின் பெயரால். இக் குர்ஆனை அளவற்ற அருளாளன் கற்றுக் கொடுத்தான். அவனே மனிதனைப் படைத்தான். அவனே மனிதனுக்கு (பேச்சு)விளக்கத்தையும் கற்றுக் கொடுத்தான். என்று குர்ஆனின் 55ஆவது அத்தியாயமான சூரா அர்ரஹ்மானின் வசனங்களை ஆரம்பித்து ஓதினார் அப்துல்லாஹ். இதென்ன சொல்கிறார் இவர் என்று முதலில் அவரை முறைத்துப் பார்த்தார்கள் அந்தக் குரைஷி மக்கள். அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. "உம்மு அப்துலின் மகன் என்ன சொல்கிறார்?" என்று ஒருவருக்கொருவர், கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

பிறகுதான் அவர்களுள் ஒருவனுக்குப் பொறி தட்டியது. "நாசமாகப் போக! முஹம்மது அறிவித்த வார்த்தைகளை அவன் ஓதுகிறான்."

அவ்வளவுதான். கூட்டமாக எழுந்து ஓடி அவரை மொய்த்து, சரமாரியாக அவரது முகத்தில் அடி, அறை. ஆனால் அதற்கெல்லாம் அசந்து அவர் நிறுத்துவதாக இல்லை. தொடர்ந்து ஓதிக் கொண்டிருந்தார். இறுதியில் வலி உக்கிரமானதும் தாம் தோழர்களிடம் திரும்பினார்.

முகமெல்லாம் ரத்தம். அபூ ஜஹல் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் அவர்களின் செவியில் அடித்ததனால் அவர்களின் காதில் பட்ட காயத்திலிருந்து ரத்தம் வழிந்தோடியது.

வழியும் குருதியைப் பார்த்துப் பரிதாபம் மேலோங்க, "இதற்காகத்தான் நாங்கள் உம்மை நினைத்து அச்சமுற்றோம்" என்றார்கள் தோழர்கள்.

"அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன்! அல்லாஹ்வின் எதிரிகளை நினைத்து எனக்கு அச்சமே இல்லை. நான் இக்கணம் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியில் உள்ளேனோ அதைவிட எந்தளவும் அல்லாஹ்வின் எதிரிகள் மகிழ்ச்சியில் இருக்கவே முடியாது. நீங்கள் விரும்பினால் நாளையும் செல்வேன். இன்னும் அதிகம் ஓதுவேன்."

"வேண்டாம். இது போதும். நீர் அவர்களுக்கு ஓதிக் காண்பித்துவிட்டீர். அவர்கள் அதைச் செவியுறுவதைக் கடுமையாக வெறுக்கிறார்கள்."

அச்சமயம் ஜிப்ரில் (அலை) அவர்கள் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் அவர்களை பார்த்து சிரித்த வண்ணம் அங்கு வந்தனர். அவர்களின் வருகையை கண்ட நபி (ஸல்) அவர்கள், "அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் வேதனை தாளாது அழுது கொண்டிருக்கையில் நீர் அவரைப் பார்த்து சிரிப்பது சரிதாமோ? என விளங்கினார்கள்.

என் சிரிப்பிற்கான காரணத்தை அவர் வெகு விரைவில் விளங்கிக் கொள்வார். அவர்களின் சிரிப்புக்கான காரணத்தை பத்ருப் போர் நடந்து முடிந்தபோது அனைவரும் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஹிஜ்ரத்துக்குப் பிந்திய இரண்டாம் ஆண்டில் நடை பெற்றது பத்ருப் போர். முஸ்லிம்களை ஒழிக்க படை நடத்தி வந்த குரைஷிகளின் முன்னோடித் தலைவனாகவே அபூ ஜஹலும் வந்தான். போர் முடிந்த பின்னரோ புறங்காட்டி ஓடியவர்களிடையேயும் அவன் குரல் கேட்கப்படவில்லை. முஸ்லிம்களிடம் கைதாகி நின்றவர்களிலும் அவன் காணப்படவில்லை. என்னவானான்? தம் தோழர்களிடம் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள், 'களம் நடுவே கொல்லப்பட்டும் கிடக்கலாம் - பாருங்கள்' பணித்தார்கள்.

ஹழ்லரத் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி) அவர்களே விரைந்தனர். பல பிணங்களுக்கிடையே குற்றயிராய்க் கிடந்தான் அபூஜஹல், தலைமைத்தன் மமதையோடு கஅபாவின் முன்னே தம் கன்னத்தில் அறைந்த அவனின் கழுத்தின் மீதே காலை வைத்தேறி அவன் மார்பில் அமர்ந்தனர் அடிமைத் தாய் பெற்ற அந்த ஏழை.

தன் மேல் ஏறி அமர்பவர் யார் என்பரைப் புரிந்து கொள்வதற்காக இறைவன் இன்னும் அவன் உணர்வை தங்க வைத்திருந்தான் "இடையப் பயலே! இன்று மிக உச்சமான இடத்திலேயே ஏறத் துணிந்து விட்டாயா நீ?" என அங்கலாய்த்த அபூ ஜஹல், போர் ஓய்ந்திருக்கிறதென எண்ணியவனைப் போல, "இன்றைய போரில் எவர் மிகைத்துள்ளார்" என வினவினான்.

"அல்லாஹ்வும் அவன் தூதரும் வெற்றி பெற்றனர்" என போர் முடிந்தே விட்டதை அவனுக்கு உணர்த்தினர் ஹழ்லரத் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி). சாகும் நேரத்திலும் அவனின் ஆணவம் சரியவில்லை.

அவன் மார்பில் அமர்ந்திருந்த ஹழ்லரத் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி) தம் வாளை உருவினார்கள். குற்றயிராய்க் கிடக்கும் அவனின் உடலை விட்டும் தலையைப் பிரித்து, கணக்கை முடிக்கவே அவர்கள் முனைகிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அபூ ஜஹல்,

"அடிமைச் சிறுவனே! என் கழுத்தின் அடிப்பாகத்தில் வெட்டு, முஹம்மதின் முன்னிலையில் மற்றவர்களுடையவற்றை விட என் தலை சற்று உயரமாகவே தெரியட்டும்" என்றான்.

அவ்வாறே வெட்டியெடுத்த ஹழ்லரத் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி) அவர்கள் கனமான அந்த தலையைச் சுமக்க இயலாதவர்களாய் அதன் ஒரு காதில் துளையிட்டு கயிற்றினால் கட்டி இழுத்து வந்தார்கள். அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களை அவர்கள் வந்தடைந்த சமயம், அங்கு வந்த ஹழ்லரத் ஜிப்ரயீல் (அலை) அவர்கள், "யா ரசூல்லாஹ் ! முன்னர் அவர் தம் காதை பிடித்து அழுகையில் நான் சிரித்த காரணத்தை இப்போதாவது அவர் புரிந்து கொண்டிருப்பாரே ! என கேட்டு சிரித்தனர்.

திருமறையில் நிஸா பெண்கள்' என்ற நான்காம் அத்தியாயத்தைத் தமக்கு ஒதிக் காட்டுமாறு அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் ஒருநாள் ஹழ்லரத் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி) அவர்களைப் பணித்தார்கள்.

ஹழ்லரத் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி) அவர்களோ, "அண்ணலே! தங்களின் மூலமாகவேயல்லவோ அது எங்களுக்கருளப்பட்டது" என்றனர்.

"எனினும் உம்முடைய தொனியில் அதனை ஒதக் கேட்க நான் ஆவலுறுகிறேன்" என்றார்கள் அண்ணலார் (ஸல்). நான் ஒதலானேன்,

'(நபியே!) ஒவ்வொரு சமுதாயத்திலிருந்தும் ஒரு சாட்சியை நாம் கொண்டு வரும் போது (உம்மை நிராகரித்த) இவர்கள் யாவருக்கும் (விரோதமான) சாட்சியாக உம்மை நாம் கொண்டு வந்தால் (உம்மை நிராகரித்த) இவர்களுடைய நிலை எவ்வாறிருக்கும் என்ற (4:41) திருவசனத்தை நான் ஒதியபோது, கருணை நபி (ஸல்) அவர்களின் கண்கள் கலங்கி வடிந்தன" என ஹழ்லரத் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி) அவர்களே குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

திருமறையை ஒதும் அவர்களின் திருத்தத் திறனோடு, அம்மறையின் வசனங்களுக்கு அளித்த விளக்கங்களும் விரிவுரைகளும் முதிர்ந்த நபிமணித் தோழர்களாலும் ஏற்கப்பட்டன. அதன் ஒவ்வொரு வசனமும் எங்கே எக்காரணம் பற்றி இறங்கியதென்பதையும் நான் அறிவேன். மற்றவர்களை விட நானே அதிகம் அறிவேன் என்பதை நபி மணித் தோழர்களும் அறிந்தேயுள்ளனர்.

எனினும் அவர்களை விட நான் உயர்ந்தவனல்லன். என்னை விட அதிகம் எவரும் அறிந்திருப்பது தெரிந்தால், அவரைச் சந்திக்கப் புறப்பட நான் தாமதிக்கவே மாட்டேன்' என ஹழ்லரத் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி) அவர்கள் பிந்திய காலத்தில் உரையாற்றக் கேட்ட ஹழ்லரத் 'ஷகீ(ஃ)க் இப்னு ஸலமா' என்ற தாபிபு பெரியார் 'அவர்கள் அவ்வாறு உரையாற்றிய அக்கூட்டத்திலும் சரி, அதற்குப் பின் நான் பங்கேற்ற பல்வேறு அறபோதக் கூட்டங்களிலும் சரியே அதனை எவரும் மறுத்துரைக்க நான் கேட்கவே இல்லை' என்றெழுதுகின்றார்.

'எவ்வாறு மறுக்க இயலும்! அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களை நாங்கள் பிரிந்திருக்க நேர்ந்த சந்தர்ப்பங்களிலும் அகலாது அருகிலேயே இருந்தவரல்லவோ அவர். அவர்களைச் சந்திக்க எங்களுக்குத் தங்கடப்பட்ட தருணங்களிலும் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களை அண்ம அனுமதிக்கப் பெற்றவரல்லவோ அவர்' என மாநபித் தோழர் ஹழ்லரத் அபூ மூஸா அஷ்அரீ (ரலி) அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 5

"அஸதுல்லாஹ்"-அல்லாஹ்வின் சிங்கம் என்ற ஹம்ஸா (ரலி)

அப்துல் முத்தலிப் தன் இளைய மகன் அப்துல்லாஹ்வுக்கு ஆய்னாவை மணமுடிக்கும் போது தனக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து நிக்காஹ் செய்து கொண்டார். இந்த தம்பதியினருக்கு மகனான ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் நபி (ஸல்லல்லாஹுஅலைஹி வஸல்லம்) அவர்களின் சிறிய தந்தையாவார். மேலும் அபூலஹபின் அடிமைப் பெண்ணான ஃஸுவைபா எனும் செவிலித்தாயிடம் பால் அருந்தியதில் நபிகளாருக்கும் இவருக்கும் பால்குடிச் சகோதர உறவும் இருந்தது. இவர் நபிகளாரின் வயதினை ஒத்தவரும் நபிகளாரின் சிறந்த நண்பரும் கூட. வாலிபப் பருவத்தில் சிறந்த உடல்வாகும் வளப்பு மிகு தோற்றமும் கொண்டு விளங்கிய ஹம்ஸாரழியல்லாஹு அன்ஹு சிறந்த வாக்குச் சாதாரியமும், நேர்மையும் நிறைந்த பண்பாளராகத் திகழ்ந்தார். அண்ணலாரின் அழகிய நற்பண்புகள் ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

ஹம்ஸாவின் மனைவி ஸல்மா. ஸல்மாவுக்கு 1) மைமூனா, 2) உம்மு ஃபதல் லுபாபா அல்-குப்ரா, 3) அஸ்மா பின்த் உமைஸ் எனும் மூன்று சகோதரிகள். இந்தச் சகோதரிகள் நால்வரும் நபியவர்களின் குடும்பத்துடன் மண உறவின் மூலம் ஐக்கியமாகி இருந்தனர்.

உம்முஃபதல் நபியவர்களின் சிறிய தந்தை அப்பாஸ் அவர்களைத் திருமணம் புரிந்திருந்தார். பிற்காலத்தில் மைமுனா நபியவர்களுக்கு மனைவியாக அமைந்தார். அஸ்மா பின்த் உமைஸ், ஜஅஃபர் பின் அபீதாலிபை மணந்திருந்தார். ஹம்ஸா-ஸல்மா தம்பதியருக்கு உமாரா என்றொரு மகள். கஅபாவுக்கு அண்மையில் உள்ள ஸபா குன்று அருகே நபியவர்கள் தனியாக இருப்பதை அபூஜஹ்லு கண்டான். நபியவர்களை நெருங்கி அவர்களையும், இஸ்லாத்தையும், நபியவர்களின் பிரச்சாரத்தையும் கன்னாபின்னாவென்று ஏக வசனத்தில் திட்டித் தீர்க்க ஆரம்பித்தான். வகை தொகையில்லாத ஏசல். அதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு ஆத்திரப்படாமல் அமைதியாக நின்றிருந்தார்கள் நபியவர்கள்.

'இப்படியெல்லாம் ஏசினால், திட்டினால்கூட அடங்கமாட்டார் இந்த முஹம்மது' என்று நினைத்தவன் நபியவர்கள்மீது 'கை வைத்தான்'. தன் வில்லினால் நபியவர்களின் தலைமீது தாக்க பெருமானார் (ஸல்) முகத்தில் உதிரம் வழிந்தது. இந்த அக்கிரமம் அனைத்தையும் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜத்ஆன் என்பவனின் அடிமைப் பெண்ணொருத்தி ஜன்னல் வழியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சில நாள் கழித்துத் தம் வேட்டைப் பயணம் முடித்து மக்கா திரும்பினார் ஹம்ஸா. நகருக்குள் வந்துகொண்டிருந்த அவரை அந்த அடிமைப் பெண் இடைமறித்தார். ஹம்ஸாவிடம் நபிகளாருக்கு நடந்த கொடூரத்தை அனைத்தையும் கொட்டித் தீர்த்தார்; கண்ணால் கண்டதைச் சாட்சி பகர்ந்தார்.

அவ்வளவுதான். தீப்பொறிப் பறக்க சிங்கம் ஒன்று புறப்பட்டது.

விறுவிறுவென்று கஅபாவை நோக்கிச் சென்றார். அங்கு அபூஜஹ்லு தன் 'ஜமா'வுடன் அமர்ந்திருந்தான். நேரே அவனை நோக்கிச் சென்றவர், ஆத்திரம் அனைத்தையும் திரட்டி தம் கையில் இருந்த அம்பால் அவன் தலையில் ஒரே போடு. அவனது முன்னெற்றியில் பெரும்கோடு ஏற்பட்டு இரத்தம் வழிந்தது. மக்களின் பேச்சரவம் நின்றுபோய் அனைவரும் திடுக்கிட்டுப் போய்ப் பார்த்தார்கள்.

சுதாரித்துக்கொண்ட அபூஜஹ்லின் சகாக்கள் விரைந்து எழுந்திருக்க, அவன் தடுத்தான். 'அபூ உமாராவை (ஹம்ஸாவை) ஒன்றும் செய்யாதீர்கள். நான்தான் அவருடைய அண்ணன் மகன் முஹம்மதை கேவலமாய்ப் பேசினேன்; தாக்கினேன்.'

'அவர் அறிவித்த மார்க்கத்தை நான் பின்பற்றுபவனாய் இருக்க நீ அவரை ஏசுவாயா? அவர் சொல்வதையே நானும் சொல்கிறேன். உன்னால் முடிந்ததைச் செய்துகொள்.'

அன்றுவரை, அந்த நொடிவரை ஹம்ஸாவின் மனத்தில் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் அறவே இல்லை. அபூஜஹ்லை அடித்துவிட்டு, ஓர் ஆத்திரத்தில்தான் அதைச் சொன்னாரே தவிர, ஹம்ஸாவுக்கோ, தம் அண்ணன் மகனை, ஹாஷிம் குலத்தவரைத் தாக்கியவரைத் திருப்பித் தாக்கி பழிதீர்ப்பது மட்டுமே நோக்கம். ஆனால் நிகழ்வின் முடிவோ வேறு.

வீட்டிற்கு வந்து கை கால் கழவி ஆசவாசமடைந்ததும் ஆத்திரத்தில் அவசரத்தில் தாம் உச்சரித்துவிட்டதை நினைத்துப் பார்த்தார் ஹம்ஸா. நிதானமடைந்து சமநிலைக்கு வந்திருந்த மனம் நிறைய யோசித்தது. 'முஹம்மது என்னதான் சொல்கிறார்? எதற்காக இப்படிக் கச்சைக்கட்டி இவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள்? யார் பக்கம் உண்மை?' அம்பு, வில் அனைத்தையும் எடுத்து ஓரமாக வைத்துவிட்டு நபியவர்களைச் சென்று சந்தித்தார் ஹம்ஸா.

'என்னதான் உங்கள் செய்தி? விபரமாகச் சொல்லுங்கள்.' கேட்கக் கேட்க மனம் உண்மை உணர்ந்தது. தெளிவு பிறந்தது. இவ்விஷயத்தில் 'ஆத்திரத்தில் புத்தி மட்டுப்படவில்லை'; உச்சரித்தது எதுவும் தவறாகிவிடவில்லை. ஆனால் இத்தனை ஆண்டுகள் அருகிலேயே இருந்த இந்த உண்மையை, முழுக்க அறியாமல் போனதுதான் கைச்சேதம் என்று புலப்பட்டது. உளச்சுத்தியுடன் ஏகத்துவ சத்தியத்தை உரத்து உரைத்து எழுந்து நின்றார் ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

ஹம்ஸாவும் பின்னர் உமரும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டதும் முஸ்லிம்களுக்குப் பெரும் பலம் கிடைத்ததைப் போலாகிவிட்டது. ஏனெனில் இருவரின் வீரமும் தீரமும் மக்கத்து மக்கள் நன்கு அறிந்திருந்தவை. இன்னும் சொல்லப்போனால் அவர்களுக்கு அந்த இருவர் மீதும் மதிப்பும், மரியாதையும் மட்டுமில்லாது மறைமுகமான பயமும் கூட இருந்து வந்தது. எனவே இந்த இருவரும் இஸ்லாத்திற்குள் நுழைந்தது இஸ்லாமிய வரலாற்றின் மக்கா அத்தியாயங்களில் முக்கியமான திருப்புமுனை நிகழ்வுகளாக அமைந்தது,

நபிகளாரின் பக்கபலமாகயிருந்து ஏகத்துவ கொள்கையை எடுத்துரைப்பதில் வரும் இடர்களை துச்சமென மதித்து துயரேதுமின்றி துணிந்து செயல்பட்ட தீரர்களில் ஹம்ஸா(ரழி)அவர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர் ஆவார். அஸதுல்லா-அல்லாஹ்வின் சிங்கம் என்ற சிறப்புப் பெயருக்கும் சொந்தக்காரர். இவர் காலம் மாறியது. காட்சிகள் மாறின. இறுதியில் முஸ்லிம்கள் மதீனாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தனர்.

அதற்கு அடுத்த ஆண்டு நபியவர்கள் தாமே தலைமையேற்று 70 முஹாஜிர்களுடன் குரைஷிகளின் கூட்டம் ஒன்றை இடைமறிக்கச் சென்றார்கள். இப்போரிலும் ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹு பங்கேற்றிருந்தார். படை அணிக்கு வெள்ளைக் கொடி நிர்ணயிக்கப்பட்டு அதை ஏந்தும் பொறுப்பு ஹம்ஸாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்தப் படையெடுப்பிலும் போர் நிகழவில்லை. இவ்வாறான சிறுசிறு வழிமறிப்புகளைத் தொடர்ந்து அமைந்ததுதான் பத்ருப் போர்.

ஹஜ்ரி 2ம் ஆண்டு. நபிகளார் மதீனத்துக்கு ஹிஜ்ரத் செய்தபின் நிகழ்ந்த பத்ருப் போரில் பங்கேற்று முஸ்லிம்களின் வெற்றிக்காக முனைந்து பேரிட்டு வெற்றிக் கனியைச் சுவைப்பதில் ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் ஆற்றிய பங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

அன்றைய அராபியர்களின் போர் வழக்கப்படி முதலில் தனித் தனியாக போராடும் முறையில் அண்ணல் நபிகளால் நியமிக்கப்பட்ட மூவர் ஹம்ஸா(ரழியல்லாஹு அன்ஹு), அலி(ரழியல்லாஹு அன்ஹு), அபூஉபைதா (ரழியல்லாஹு அன்ஹு)

) ஆகியோராவர். உத்பா,ஸைபா,வலீத் ஆகியோர் நிராகரிப்போரால் நிறுத்தப் பட்டவர்கள் இத்தனிப் போரில் ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு. அவர்கள் உத்பாவை வீழ்த்தி வெற்றியின் ஆரம்ப நிலையை இஸ்லாத்துக்கு துவக்கி வைத்தார்கள். இந்த பத்ருப் போரில்தான் குறைவி இணைவைப்பாளர்களின் முக்கியமானோர்களாகிய அபூஜஹ்ல், உத்பா, ஸைபா, வலீத் போன்றோரின் உடல்கள் கொல்லப்பட்டு கோர நிலையில் துர் நாற்றத்திற்குள்ளாகி தீண்டுவாரின்றி கிடந்தன.

உத்பாவின் மகளாகிய ஹின்தா (அபூஸுப்பானின் மனைவி) ஹம்ஸாவின் ஈரலைப் பிடுங்கி பற்களால் கடித்து துப்புவேன் என்று சபதமேற்கிறார். ஹம்ஸாவைக் கொன்றால் உம்மை அடிமைத் தழையிலிருந்து விடுவிப்பதோடு பொன்னும் பொருளும் சன்மானமாய்த் தந்து சிறப்புவிக்கிறோம் என்று வஹ்ஷீ என்னும் நீக்ரோ அடிமையையும் தயார் செய்தார்கள். இந்த வஹ்ஷீ ஜுபைர் இப்னு முத்அம் என்பவரின் அடிமை. குறிபார்த்து ஈட்டி எறிவதில் கைதேர்ந்தவன். பத்ருப் போரின் தோல்வியை ஜீரணிக்க முடியாத மக்கா நிராகரிப்பாளர்கள் பழிதீர்க்கும் பொருட்டு துவங்கிய போர்தான் உஹதுப் போர். உஹதுப் போரின் ஆரம்ப நிலை இஸ்லாமியர்களின் பக்கம் சாதகமாகத்தான் இருந்தது. குறைவியர்கள் விட்டு விட்டு ஓடிய போரின் கனீமத் -போர்ப் பொருட்களை கண்ணுற்ற முஸ்லீம் வீரர்கள் அண்ணலாரின் கட்டளையை மீறி அங்கிருந்து இடம் பெயர்ந்து அப்பொருட்களை வாரி எடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் போதுதான் நிராகரிப்பாளர்கள் தருணம் பார்த்து பின்புறமாக தாக்குதல் நடத்தி பெருஞ் சேதத்தை விளைவித்தனர்.

ஆக ஆரம்பத்தில் வெற்றியடைந்த முஸ்லிம்கள் நபிகளாரின் கட்டளையை சிலர் புறக்கணித்ததால் இறுதியில் பெரும்பாதிப்பைச் சந்திக்கின்றனர். சிலர் செய்த தவறின் விளைவால் 70 நபித்தோழர்கள் ஷஹீதாக்கப்படுவதுடன் நபி அவர்களும் காயப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

போர்களத்தில் ஹிந்தா ஹம்ஸா (ரழி) யைக் கொல்வதற்கு உரிய சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஹம்ஸாரழியல்லாஹு அன்ஹு வேறு ஒருவனுடன் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது வஹ்ஷீ வீசிய ஈட்டி, ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் இடுப்பில் நுழைந்து கால்கள் வழியாக வெளியேறியது. அல்லாஹ்வின் பாதையில் அறப்போர் புரிந்த நிலையில் எதிரிகளால் தாக்கப்பட்டுத் தம் இன்னுயிரை நீத்தார் ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு.

அவர்களின் உடலை சின்னாபின்னப் படுத்தி உடலை கூறு போடுகின்றனர் நிராகரிப்பாளர்கள். அவரின் ஈரக்குலையை பல்லினால் கடித்து துப்புகிறாள் ஹின்தா. போர் முடிந்து ஷஹீதான சகாபாக்களின் உடல்களை சேகரித்து கபனிட்டு அடக்கம் செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த அண்ணலாருக்கு ஹம்ஸா (ரழியல்லாஹு அன்ஹு)யின் சிதைக்கப்பட்ட உடலைக் கண்டதும் நான் இது போன்ற வேதனை இதுவரையில் அனுபவிக்கவில்லை என சோகத்தினால் கண்ணீர் வடிக்கிறார். மக்கா வெற்றிக்குப் பின் ஹிந்தாவும் வஹ்ஸியும் இஸ்லாத்தை தழுவி விடுகின்றனர். இருப்பினும் நீங்கள் என் கண்முன் தோன்ற வேண்டாம் என அவர்களை மன்னித்து அப்புறப்படுத்தி விடுகின்றனர் நபிகளார்.

அருள்மறையின் 2:155,156 வசனத்திற்கேற்ப அனைத்து சோதனைகளுக்கும் ஆட்பட்டு இறுதியாக தனது உயிரையும் இறைவனுக்காகவே அர்ப்பணித்தார்கள்.

وَلْيَبْلُغْكُمْ بَشِيرٌ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ

நிச்சயமாக நாம் உங்களை ஓரளவு அச்சத்தாலும், பசியாலும், பொருள்கள், உயிர்கள், விளைச்சல்கள் ஆகியவற்றின் இழப்பினாலும் சோதிப்போம்; ஆனால் பொறுமையுடையோருக்கு (நபியே!) நீர் நன்மாராயங் கூறுவீராக! (குர்ஆன் : 2:155)

(பொறுமை உடையோராகிய) அவர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படும் போது, “நிச்சயமாக நாம் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவர்கள்; நிச்சயமாக நாம் அவனிடமே திரும்பிச் செல்வோம்” என்று கூறுவார்கள்.(குர்ஆன் : 2:156)

أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَواتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ

இத்தகையோர் மீது தான் அவர்களுடைய இறைவனின் நல்லாசியும், நற்கிருபையும் உண்டாகின்றன, இன்னும் இவர்கள் தாம் நேர் வழியை அடைந்தவர்கள்.(குர்ஆன் : 2:157)

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 5

"அஸ்துல்லாஹ்"-அல்லாஹ்வின் சிங்கம் என்ற ஹம்ஸா (ரலி)

அப்துல் முத்தலிப் தன் இளைய மகன் அப்துல்லாஹ்வுக்கு ஆமீனாவை மணமுடிக்கும் போது தனக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து நிக்காஹ் செய்து கொண்டார். இந்த தம்பதியினருக்கு மகனான ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் நபி (ஸல்லல்லாஹுஅலைஹி வஸல்லம்) அவர்களின் சிறிய தந்தையாவார். மேலும் அபூலஹபின் அடிமைப் பெண்ணான ஃஸுவைபா எனும் செவிலித்தாயிடம் பால் அருந்தியதில் நபிகளாருக்கும் இவருக்கும் பால்குடிச் சகோதர உறவும் இருந்தது. இவர் நபிகளாரின் வயதினை ஒத்தவரும் நபிகளாரின் சிறந்த நண்பரும் கூட. வாலிபப் பருவத்தில் சிறந்த உடல்வாகும் வளப்பு மிகு தோற்றமும் கொண்டு விளங்கிய ஹம்ஸாரழியல்லாஹு அன்ஹு சிறந்த வாக்குச் சாதாரியமும்,நேர்மையும் நிறைந்த பண்பாளராகத் திகழ்ந்தார். அண்ணலாரின் அழகிய நற்பண்புகள் ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

ஹம்ஸாவின் மனைவி ஸல்மா. ஸல்மாவுக்கு 1) மைமூனா, 2) உம்மு ஃபதல் லுபாபா அல்-குப்ரா, 3) அஸ்மா பின்த் உமைஸ் எனும் மூன்று சகோதரிகள். இந்தச் சகோதரிகள் நால்வரும் நபியவர்களின் குடும்பத்துடன் மண உறவின் மூலம் ஐக்கியமாகி இருந்தனர்.

உம்மு ஃபதல் நபியவர்களின் சிறிய தந்தை அப்பாஸ் அவர்களைத் திருமணம் புரிந்திருந்தார். பிற்காலத்தில் மைமூனா நபியவர்களுக்கு மனைவியாக அமைந்தார். அஸ்மா பின்த் உமைஸ், ஜஅஃபர் பின் அபீதாலிபை மணந்திருந்தார். ஹம்ஸா-ஸல்மா தம்பதியருக்கு உமாரா என்றொரு மகள்.

கஅபாவுக்கு அண்மையில் உள்ள ஸபா குன்று அருகே நபியவர்கள் தனியாக இருப்பதை அபூஜஹ்லு கண்டான். நபியவர்களை நெருங்கி அவர்களையும், இஸ்லாத்தையும்,நபியவர்களின் பிரச்சாரத்தையும் கன்னாபின்னாவென்று ஏக வசனத்தில் திட்டித் தீர்க்க ஆரம்பித்தான். வகை தொகையில்லாத ஏசல். அதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு ஆத்திரப்படாமல் அமைதியாக நின்றிருந்தார்கள் நபியவர்கள்.

'இப்படியெல்லாம் ஏசினால்,திட்டினால்கூட அடங்கமாட்டார் இந்த முஹம்மது' என்று நினைத்தவன் நபியவர்கள்மீது 'கை வைத்தான்'. தன் வில்லினால் நபியவர்களின் தலைமீது தாக்க பெருமானார் (ஸல்) முகத்தில் உதிரம் வழிந்தது. இந்த அக்கிரமம் அனைத்தையும் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜத்ஆன் என்பவனின் அடிமைப் பெண்ணொருத்தி ஜன்னல் வழியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சில நாள் கழித்துத் தம் வேட்டைப் பயணம் முடித்து மக்கா திரும்பினார் ஹம்ஸா. நகருக்குள் வந்துகொண்டிருந்த அவரை அந்த அடிமைப் பெண் இடைமறித்தார்.ஹம்ஸாவிடம் நபிகளாருக்கு நடந்த கொடூரத்தை அனைத்தையும் கொட்டித் தீர்த்தார்; கண்ணால் கண்டதைச் சாட்சி பகர்ந்தார்.

அவ்வளவுதான். தீப்பொறிப் பறக்க சிங்கம் ஒன்று புறப்பட்டது .

விறுவிறுவென்று கஅபாவை நோக்கிச் சென்றார். அங்கு அபூஜஹ்லு தன் 'ஜமா'வுடன் அமர்ந்திருந்தான். நேரே அவனை நோக்கிச் சென்றவர்,ஆத்திரம் அனைத்தையும் திரட்டி தம் கையில் இருந்த அம்பால் அவன் தலையில் ஒரே போடு. அவனது முன்னெற்றியில் பெரும்கோடு ஏற்பட்டு இரத்தம் வழிந்தது. மக்களின் பேச்சரவம் நின்றுபோய் அனைவரும் திடுக்கிட்டுப் போய்ப் பார்த்தார்கள்.

சுதாரித்துக்கொண்ட அபூஜஹ்லின் சகாக்கள் விரைந்து எழுந்திருக்க,அவன் தடுத்தான். 'அபூஉமாராவை (ஹம்ஸாவை) ஒன்றும் செய்யாதீர்கள். நான்தான் அவருடைய அண்ணன் மகன் முஹம்மதை கேவலமாய்ப் பேசினேன்; தாக்கினேன்.'

'அவர் அறிவித்த மார்க்கத்தை நான் பின்பற்றுபவனாய் இருக்க நீ அவரை ஏசுவாயா? அவர் சொல்வதையே நானும் சொல்கிறேன். உன்னால் முடிந்ததைச் செய்துகொள்.'

அன்றுவரை,அந்த நொடிவரை ஹம்ஸாவின் மனத்தில் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் அறவே இல்லை. அபூஜஹ்லை அடித்துவிட்டு,ஓர் ஆத்திரத்தில்தான் அதைச் சொன்னாரே தவிர,ஹம்ஸாவுக்கோ,தம் அண்ணன் மகனை,ஹாஷிம் குலத்தவரைத் தாக்கியவரைத் திருப்பித் தாக்கி பழிதீர்ப்பது மட்டுமே நோக்கம். ஆனால் நிகழ்வின் முடிவோ வேறு.

வீட்டிற்கு வந்து கை கால் கழுவி ஆசவாசமடைந்ததும் ஆத்திரத்தில் அவசரத்தில் தாம் உச்சரித்துவிட்டதை நினைத்துப் பார்த்தார் ஹம்ஸா. நிதானமடைந்து சமநிலைக்கு வந்திருந்த மனம் நிறைய யோசித்தது. 'முஹம்மது என்னதான் சொல்கிறார்? எதற்காக இப்படிச் கச்சைக்கட்டி இவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள்? யார் பக்கம் உண்மை?' அம்பு,வில் அனைத்தையும் எடுத்து ஓரமாக வைத்துவிட்டு நபியவர்களைச் சென்று சந்தித்தார் ஹம்ஸா.

‘என்னதான் உங்கள் செய்தி? விபரமாகச் சொல்லுங்கள்.’ கேட்கக் கேட்க மனம் உண்மை உணர்ந்தது. தெளிவு பிறந்தது. இவ்விஷயத்தில் ‘ஆத்திரத்தில் புத்தி மட்டுப்படவில்லை’; உச்சரித்தது எதுவும் தவறாகிவிடவில்லை. ஆனால் இத்தனை ஆண்டுகள் அருகிலேயே இருந்த இந்த உண்மையை, முழுக்க அறியாமல் போனதுதான் கைச்சேதம் என்று புலப்பட்டது. உளச்சுத்தியுடன் ஏகத்துவ சத்தியத்தை உரத்து உரைத்து எழுந்து நின்றார் ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹு. ஹம்ஸாவும் பின்னர் உமரும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டதும் முஸ்லிம்களுக்குப் பெரும் பலம் கிடைத்ததைப் போலாகிவிட்டது. ஏனெனில் இருவரின் வீரமும் தீரமும் மக்கத்து மக்கள் நன்கு அறிந்திருந்தவை. இன்னும் சொல்லப்போனால் அவர்களுக்கு அந்த இருவர் மீதும் மதிப்பும், மரியாதையும் மட்டுமில்லாது மறைமுகமான பயமும் கூட இருந்து வந்தது. எனவே இந்த இருவரும் இஸ்லாத்திற்குள் நுழைந்தது இஸ்லாமிய வரலாற்றின் மக்கா அத்தியாயங்களில் முக்கியமான திருப்புமுனை நிகழ்வுகளாக அமைந்தது.

நபிகளாரின் பக்கபலமாகயிருந்து ஏகத்துவ கொள்கையை எடுத்துரைப்பதில் வரும் இடர்களை துச்சமென மதித்து துயரேதுமின்றி துணிந்து செயல்பட்ட தீரர்களில் ஹம்ஸா(ரழி)அவர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர் ஆவார். அஸதுல்லா-அல்லாஹ்வின் சிங்கம் என்ற சிறப்புப் பெயருக்கும் சொந்தக்காரர். இவர் காலம் மாறியது. காட்சிகள் மாறின. இறுதியில் முஸ்லிம்கள் மதீனாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தனர்.

அதற்கு அடுத்த ஆண்டு நபியவர்கள் தாமே தலைமையேற்று 70 முஹாஜிர்களுடன் குரைஷிகளின் கூட்டம் ஒன்றை இடைமறிக்கச் சென்றார்கள். இப்போரிலும் ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹு பங்கேற்றிருந்தார். படை அணிக்கு வெள்ளைக் கொடி நிர்ணயிக்கப்பட்டு அதை ஏந்தும் பொறுப்பு ஹம்ஸாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்தப் படையெடுப்பிலும் போர் நிகழவில்லை. இவ்வாறான சிறுசிறு வழிமறிப்புகளைத் தொடர்ந்து அமைந்ததுதான் பத்ருப் போர். ஹஜ்ஜி 2ம் ஆண்டு. நபிகளார் மதீனத்துக்கு ஹிஜ்ரத் செய்தபின் நிகழ்ந்த பத்ருப் போரில் பங்கேற்று முஸ்லிம்களின் வெற்றிக்காக முனைந்து பேரிட்டு வெற்றிக் கனியைச் சுவைப்பதில் ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் ஆற்றிய பங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

அன்றைய அரபியர்களின் போர் வழக்கப்படி முதலில் தனித் தனியாக போராடும் முறையில் அண்ணல் நபிகளால் நியமிக்கப்பட்ட மூவர் ஹம்ஸா(ரழியல்லாஹு அன்ஹு), அலி(ரழியல்லாஹு அன்ஹு), அபூஉபைதா (ரழியல்லாஹு அன்ஹு) ஆகியோராவர். உத்பா,ஸைபா,வலீத் ஆகியோர் நிராகரிப்போரால் நிறுத்தப் பட்டவர்கள் இத்தனிப் போரில் ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு. அவர்கள் உத்பாவை வீழ்த்தி வெற்றியின் ஆரம்ப நிலையை இஸ்லாத்துக்கு துவக்கி வைத்தார்கள். இந்த பத்ருப் போரில்தான் குறைஷி இணைவைப்பாளர்களின் முக்கியமானோர்களாகிய அபூஜஹல், உத்பா, ஸைபா, வலீத் போன்றோரின் உடல்கள் கொல்லப்பட்டு கோர நிலையில் துர் நாற்றத்திற்குள்ளாகி தீண்டுவாரின்றி கிடந்தன. உத்பாவின் மகளாகிய ஹின்தா (அபூஸுப்பானின் மனைவி) ஹம்ஸாவின் ஈரலைப் பிடுங்கி பற்களால் கடித்து துப்புவேன் என்று சபதமேற்கிறார். ஹம்ஸாவைக் கொன்றால் உம்மை அடிமைத் தழையிலிருந்து விடுவிப்பதோடு பொன்னும் பொருளும் சன்மானமாய்த் தந்து சிறப்புவிக்கிறோம் என்று வஹ்ஷீ என்னும் நீக்ரோ அடிமையையும் தயார் செய்தார்கள். இந்த வஹ்ஷீ ஜூபைர் இப்னு முத்அம் என்பவரின் அடிமை. குறிபார்த்து ஈட்டி எறிவதில் கைதேர்ந்தவன். பத்ருப் போரின் தோல்வியை ஜீரணிக்க முடியாத மக்கா நிராகரிப்பாளர்கள் பழிதீர்க்கும் பொருட்டு துவங்கிய போர்தான் உஹதுப் போர். உஹதுப் போரின் ஆரம்ப நிலை இஸ்லாமியர்களின் பக்கம் சாதகமாகத்தான் இருந்தது. குறைஷியர்கள் விட்டு விட்டு ஓடிய போரின் கனீமத் -போர்ப் பொருட்களை கண்ணுற்ற முஸ்லிம் வீரர்கள் அண்ணலாரின் கட்டளையை மீறி அங்கிருந்து இடம் பெயர்ந்து அப்பொருட்களை வாரி எடுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் போதுதான் நிராகரிப்பாளர்கள் தருணம் பார்த்து பின்புறமாக தாக்குதல் நடத்தி பெருஞ் சேதத்தை விளைவித்தனர். ஆக ஆரம்பத்தில் வெற்றியடைந்த முஸ்லிம்கள் நபிகளாரின் கட்டளையை சிலர் புறக்கணித்ததால் இறுதியில் பெரும்பாதிப்பைச் சந்திக்கின்றனர். சிலர் செய்த தவறின் விளைவால் 70 நபித்தோழர்கள் ஷஹீதாக்கப்படுவதுடன் நபி அவர்களும் காயப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

போர்களத்தில் ஹிந்தா ஹம்ஸா (ரழி) யைக் கொல்வதற்கு உரிய சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு வேறு ஒருவனுடன் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது வஹ்ஷீ வீசிய ஈட்டி, ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் இடுப்பில் நுழைந்து கால்கள் வழியாக வெளியேறியது. அல்லாஹ்வின் பாதையில் அறப்போர் புரிந்த நிலையில் எதிரிகளால் தாக்கப்பட்டுத் தம் இன்னுயிரை நீத்தார் ஹம்ஸா ரழியல்லாஹு அன்ஹு.

அவர்களின் உடலை சின்னாபின்னப் படுத்தி உடலை கூறு போடுகின்றனர் நிராகரிப்பாளர்கள். அவரின் ஈரக்குலையை பல்லினால் கடித்து துப்புகிறாள் ஹின்தா. போர் முடிந்து ஷஹீதான சகாபாக்களின் உடல்களை சேகரித்து கபனிட்டு அடக்கம் செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த அண்ணலாருக்கு ஹம்ஸா (ரழியல்லாஹு அன்ஹு)யின் சிதைக்கப்பட்ட உடலைக் கண்டதும் நான் இது போன்ற வேதனை இதுவரையில் அனுபவிக்கவில்லை என சோகத்தினால் கண்ணீர் வடிக்கிறார். மக்கா வெற்றிக்குப் பின் ஹிந்தாவும் வஹ்ஷியும் இஸ்லாத்தை தழுவி விடுகின்றனர். இருப்பினும் நீங்கள் என் கண்முன் தோன்ற வேண்டாம் என அவர்களை மன்னித்து அப்புறப்படுத்தி விடுகின்றனர் நபிகளார்.

அருள்மறையின் 2:155,156 வசனத்திற்கேற்ப அனைத்து சோதனைகளுக்கும் ஆட்பட்டு இறுதியாக தனது உயிரையும் இறைவனுக்காகவே அர்ப்பணித்தார்கள்.

وَلْيُؤْتِكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخُوفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالْمَرْءِ وَبَشِيرِ الصَّابِرِينَ

நிச்சயமாக நாம் உங்களை ஓரளவு அச்சத்தாலும், பசியாலும், பொருள்கள், உயிர்கள், விளைச்சல்கள் ஆகியவற்றின் இழப்பினாலும் சோதிப்போம்; ஆனால் பொறுமையுடையோருக்கு (நபியே!) நீர் நன்மாராயங் கூறுவீராக! (குர்ஆன் : 2:155)

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِلَيْهِ رَجَعُونَ

(பொறுமை உடையோராகிய) அவர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படும் போது, "நிச்சயமாக நாம் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவர்கள்;

நிச்சயமாக நாம் அவனிடமே திரும்பிச் செல்வோம்" என்று கூறுவார்கள்.(குர்ஆன் : 2:156)

أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَواتٌ مِن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ

இத்தகையோர் மீது தான் அவர்களுடைய இறைவனின் நல்லாசியும், நற்கிருபையும் உண்டாகின்றன, இன்னும் இவர்கள் தாம் நேர் வழியை அடைந்தவர்கள்.(குர்ஆன் : 2:157)

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 6

("இறைவனின் மீதானையாக நீர் அவனின் தூதரே")

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களைப் பெற்ற தந்தையும் உயிருடன் இருக்கவில்லை; தாயும் உயிர் வாழ்ந்திருக்கவில்லை. எனினும், பெற்றோர்க்கு வழிப்படத்தக்க முன்னுதாரணத்தையும் பெருமானர் (ஸல்) தம் சிறிய தந்தை ஹழ்லரத் அப்பாஸ் இப்னு அப்துல் முத்தலிப் அவர்களிடமிருந்து பெற்றிடத் தவறிடவில்லை

தம் தந்தையின் உடன் பிறந்தவராய், தம் வாழ்நாளின் இறுதிவரை உயிர் வாழ்ந்திருந்த ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களிடம் உரையாடும்போதெல்லாம் மிகப் பணிவோடேயே உரையாடிய நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்கள், தம்முடைய தோழர்கள் தம்மோடு உரையாடும்போது காட்டும் பணிவைப் போன்றே தாமும் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களிடம் உரையாடும்போது காட்ட வேண்டும் என விண்ணவர் ஜிபரால் (அலை) அவர்களால் நாம் அறிவுறுத்தப் பெற்றிருப்பதாக அறிவித்தார்கள்.

ஒருவரின் தந்தையின் உடன் பிறந்தவர் அவரின் தந்தையை போன்றவரை ஆவார் என்றும், என் சிறிய தந்தையாருக்கு இன்னல் விளைவித்தவர் எனக்கே இன்னல் விளைவித்தார் என்றும் நபி (ஸல்) அவர்கள் எச்சரித்திருந்தார்கள்.

ஹிஜரத்தின் இரண்டாம் ஆண்டில் பத்ருப் போருக்காகப் 'படைதிரட்டிய குரைஷிகள் அச்சமயம் மக்காவில் ஹாஷிம் குடும்பத் தலைவராக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஹழ்லாத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களையும் விட்டுவிடவில்லை. நிர்ப்பந்தமாக அன்னவரையும் போருக்குப் புறப்படச் செய்ததோடு, போர் வீரர்களின் ஒவ்வொரு நாள் உணவுக்கான செலவை ஒவ்வொரு கோத்திரத் தலைவரும் ஏற்பதேபோல் ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களும் ஒருநாள் செலவை ஏற்க வேண்டும் என நிர்ணயித்தனர்.

அதன்படி ஒருநாள் செலவுக்குத் தேவையான எண்ணூறு தங்கக் காசுகளுக்குண்டான இருபது 'ஊக்கியா' தங்கத்தை மட்டும் தம்மோடு எடுத்துக் கொண்ட ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள், தம்முடைய எஞ்சிய தங்கமனைத்தையும் எவரும் அறியாவண்ணம் தம் மனைவி உம்முல் ஃபழல் (ரலி) இடம் ஒப்படைத்து,

"போரில் ஒருக்கால் தாம் கைது செய்யப்பட்டு விட்டால் குடும்பத் தேவைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும், மிஞ்சுவதை தாம் விடுதலையாகி வரும்வரை பத்திரமாகப் பாதுகாக்கவும். ஒருக்கால் தாம் கொல்லப்பட்டு விட்டால் தம் மக்களான ஃபழ்லுக்கும், அப்துல்லாஹ்வுக்கும், குஃஸுமுக்கும். உபைதுல்லாஹ்வுக்கும் எவ்வளவெவ்வளவு பிரித்துத் தரப்பட வேண்டுமென்பதையும் விளக்கிய பின் போருக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

போருக்கு வரப்பிரியமற்றவர்களையும் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி குரைஷிகள் அழைத்து வருகிறார்கள் என்ற செய்தி அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்களுக்கு எட்டியேயிருந்தது.

பத்ருப் போருக்கு முந்திய நாளன்று தங்களின் தோழர்களிடையே உரையாடிய அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள், "எம் ஹாஷிம் குடும்பத்திலுள்ள சில பேரையும், நம்முடன் போரிலீடுபட அறவே விருப்பமற்ற வேறு சிலரையும் குரைஷிகள் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி அழைத்து வருகிறார்கள் என்ற செய்தி எனக்கு எட்டி இருக்கிறது எனவே உங்களில் எவரும் போர்க்களத்திடையே ஹாஷிம் குடும்பத்தார்களை எதிர்கொண்டீர்களானால் அவர்களைக் கொன்று விட வேண்டாம்.

பத்ருப் போர் முடிந்து முஸ்லிம்களால் கைது செய்யப்பட்டவர்களின் ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களும், அக்கீல் இப்னு அபீதாலிப், நவஃபல் இப்னு ஹாரிஸ் ஆகியோரும் இருந்தனர். ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் தாம் பிணைக்கப்பட்டிருந்த கயிறுகளின் இறுகுதல் தாளாது எழுப்பிய புலம்பல் ஒலிகள் இரவின் அமைதியில் அண்ணலெம்பெருமான் (ஸல்) அவர்களின் செவிகளில் துல்லிதமாகக் கேட்டன. அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அதனால் நிம்மதியிழந்தார்கள். உறக்கமின்றி அவர்கள் படுக்கையில் புரண்ட வண்ணமிருக்கக் கண்ட தோழர்கள் காரணம் வினவினர்.

தம் சிறிய தந்தையார் எழுப்பும் புலம்பல் ஒலியாலேயே தம்மை உறக்கம் அணுக மறுப்பதாக அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் கூறக் கேட்ட தோழர்கள் விரைந்து சென்று ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் பிணைக்கப்பட்டிருந்த கயிறுகளைத் தளர்த்தினார்கள். சிறிய தந்தையின் புலம்பல் ஒலி நின்றுவிட்ட காரணமறிந்த கருணை நபிகளார் (ஸல்) மற்ற கைதிகளின் கயிறுகளையும் தளர்த்திவிடப் பணித்தார்கள். சிறைக் கைதிகள் பலரின் உடைகளெல்லாம் கிழிந்திருக்க மறுநாள் பகலில் அவர்களைக் கண்ட அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள், அக்கைதிகளுக்கெல்லாம் மாற்றுடை தர தங்கள் தோழர்களைப் பணித்தார்கள். ஒவ்வொரு கைதிக்கும் மாற்றுடை தந்து உதவப்பட்டபோது ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களுக்கு மட்டும் பொருத்தமாக எவருடைய உடையும் அமையவில்லை.

நெடியுயர்ந்து வளர்ந்த தோற்றமுடையவர்கள் ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி). கஅபாவை அவர்கள் தவாஃபு செய்கையில் மக்கள் நடுவே அவர்களின் தோற்றம் ஒரு கூடாரமே நகர்ந்து செல்வது போன்றிருக்குமாம். இறுதியாக, அவர்களே போன்று உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த அப்துல்லாஹ் இப்னு உபையின் உடையே அவர்களுக்குப் பொருந்தியது. பிந்திய காலத்தில் முனாஃபிக்குகளின் தலைவனாக வெளிப்பட்ட அப்துல்லாஹ் இப்னு உபையிடம் அன்று பெறப்பட்ட அந்த உபகாரத்துக்குப் பிரதியாகவே அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தம் மேலுடையை அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை தன் மரணத் தறுவாயில் விரும்பிடக் கேட்டு - அவன் நயவஞ்சகர்களின் தலைவன் என்பதையும் பொருட்படுத்தாது கொடுத்து நன்றிக்கடன் தீர்த்தார்கள். மக்கத்துக் குரைஷிப் படையினருக்குச் செலவழிக்க ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களின் முறைநாள் வருமுன்னதாகவே பத்ருப் போர் முடிவுற்று விட்டது. எனவே அவர்கள் கொண்டு வந்திருந்த இருபது ஊக்கியா தங்கமும் அவர்கள் சிறைப்பட்டபோது முஸ்லிம்களிடம் சிக்கிவிட்டது. போரில் கைதாகிவிட்டவர்கள் ஈட்டுப்பணம் கொடுத்து விடுதலை பெற்றுச் செல்லலாம் என அறிவிக்கப்பட்டபோது ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் தம்முடைய அந்த இருபது ஊக்கியா தங்கத்தையே ஈடாக எடுத்துக் கொண்டு தம்மையும் தம்முடைய உடன் பிறந்தார்களின் மக்களான அக்கீல் இப்னு அபீதாலிபையும், நவஃபல் இப்னு ஹாரிஸையும் விடுவிக்குமாறு வேண்டினார்கள். அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களோ, கைதிகளிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்டவை அல்லாஹ்வினால் முஸ்லிம்களுக்கு உடைமைகளாக அருளப்பட்டவை என்றும் அவற்றை ஈடாக ஏற்பதற்கில்லை என்றும் கூறி மறுத்து விட்டார்கள், ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களின் அன்னையார் மதீனாவின் 'கஸ்ரஜ்' கோத்திரத்தைச் சார்ந்தவராகவே இருந்ததால் அவர்களுக்கான ஈட்டுப் பணத்தை தாங்கள் விட்டுக் கொடுப்பதாக மதீனா அன்ஸாரிகள் முன்வந்து அறிவித்தனர். ஆனால் அது கைதிகளிடையே பேதங்காட்டுவதாக ஆகிவிடுமெனக் கூறி அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அதற்கும் ஒப்ப மறுத்து விட்டார்கள்.

மக்கத்துக் குரைஷிகளிடம் சிக்கியுள்ள தம் உடைமைகளைக் கைப்பற்றவே தாம் மக்காவில் தங்கி வாழ்ந்தனரென்றும், போருக்கு வரச் சம்மதிக்காத தம்மைக் குரைஷிகள் நிர்ப்பந்தப்படுத்தியே அழைத்து வந்ததன்றி தாம் உளமாற இஸ்லாத்தை ஏற்றே வாழ்வதாகவும் விளக்கிய ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள், அதற்காகவே தாம் விடுதலை செய்யப்பட்டதக்கவர என விவாதித்தனர்.

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அதனையும் ஏற்க மறுத்துவிட்டார்கள். "என் சிறிய தந்தையே! தங்களின் உள்ளத்தின் நிலையை இறைவன் நன்கறிவான். தங்களின் கூற்று உண்மையாயின் அதற்கான பலனும் நிச்சயம் தங்களுக்குண்டு. எனினும், வெளிப்படையான நிலையில் தாங்கள் மன்னிப்புப் பெற முடியாது "என விளக்கிய அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள், ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் பெருஞ்செல்வந்தராதலால் தமக்கென அவர்கள் ஒரு பெருந்தொகையையே ஈட்டுப் பணமாகச் செலுத்த வேண்டும் என்றும் நிர்ணயித்தார்கள். "நான் கொண்டு வந்த என் உடைமைகளும் (இருபது ஊக்கியா தங்கம் உட்பட) முழுமையாகப் பறிக்கப்பட்ட பின் இவ்வளவு பெருந்தொகைக்கு நான் என் செய்வேன்" என ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் கைபிசைந்து நின்றனர். அவர்களை நோக்கி, "என் சிறிய தந்தையே!" என விளித்த நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் ஒரு புன்முறுவலை உதிர்த்து வினவினார்கள், "என் சிற்றன்னை உம்முல் ஃபழ்லிடம் என் இளவல்கள் ஃபழ்லுக்காகவும், அப்துல்லாஹ்வுக்காகவும் குஃஸுமூக்காகவும், உபைதுல்லாஹ்வுக்காகவும் நாங்கள் பங்கு பிரித்து ஒப்படைத்து வந்துள்ள தங்கம் என்னவாயிற்று? என்று. ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களின் விழிகள் உயர்ந்தன. "இறைவனின் மீதானையாக நீர் அவனின் தூதரே" என அவர்களின் வாய் உரத்தே ஒலித்தது. எவருமே அறியாமல் திரை மறைவில் தம் மனைவியிடம் தாம் ஒப்படைத்து வந்த உடைமையை அண்ணலெம் பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் துல்லிதமாக சொன்னதைக் கேட்டு வியந்தனர் ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி).

எனினும் அதற்குப் பின்னரும் அவர்கள் மக்காவுக்கே திரும்பிச் சென்று அங்கேயே தங்கி வாழ்ந்து அவ்வப்போது குரைவியர் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள் பற்றிய செய்திகளை அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களுக்கு அறிவித்து வந்தார்கள். மீண்டும் அவர்கள் குரைவிகளால் உறுதுப் போருக்கு அழைக்கப்பட்டபோதும் பத்ரில் தமக்கேற்பட்ட இழப்பே போதும் என வெறுத்துப் பேசி விலகிக் கொண்டார்கள்.

மக்காவிலேயே வாழ நேர்ந்த ஏழை எளிய முஸ்லிம்கள் பலருக்கும் அவ்வப்போது அவர்களின் தேவைகளுக்குத் துணைபுரிகளாகவும் ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் விளங்கினார்கள். அதன் காரணமாகவே ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் ஹிஜ்ரத்துச் செய்ய நாடிய பிந்திய பல சந்தர்ப்பங்களிலும் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள், "தாங்கள் மக்காவில் தங்கியிருப்பதே மேலானதாகும். இறைவன் என்னைக் கொண்டு நபித்துவத் தொடரை நிறைவுபடுத்தியதேபோல் தங்களைக் கொண்டு ஹிஜ்ரத்தையும் நிரப்பமாக்குவான்" எனக் கூறி தடுத்து விட்டார்கள்.

ஒருகாலம் வரையிலும் ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் தம் மனமாற்றத்தை மக்கத்துக் குறைவிகளிடம் மறைத்தே வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஆயினும் தங்களின் பெருமைக்குரிய திருமகனார் ஈட்டிச் சேர்க்கும் தொடரான வெற்றிகளையும் பெற்றிகளையும் பற்றிய செய்திகளைக் கேட்பதால் மனக்கிளர்வுகளை எத்துணை காலத்துக்குத்தான் அவர்கள் கட்டுப்படுத்த இயலும்? அரபுலோகத்தில் தான் இஸ்லாம் ஆனதை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 7

('இரு இறக்கைகளுள்ளவர்' - ஜஃபர் இப்னு அபூதாலிப் (ரலி))

ஜஃபர் இப்னு அபூதாலிப் ரஹ்மதுல்லாஹு அன்ஹு (கி.பி.590 - கி.பி.629) அவர்கள் அபூதாலிப் இப்னு அப்துல் முத்தலிப் அவர்களின் மூன்றாவது மகனாவார். அலீ (ரஹ்) அவர்களின் மூத்த சகோதரரும், நபி (ஸல்) அவர்களின் பெரிய தந்தையின் மகனும் ஆவார். மக்காவிலிருந்த முஸ்லிம்களுள் சிலர் அபிசீனியாவில் அடைக்கலம் புகுந்த பொழுது அந்நாட்டு மன்னர் நஜ்ஜாவிக்கு இவர்கள் மூலமாகவே நபி (ஸல்) அவர்கள் அறிமுகக் கடிதம் அனுப்பி வைத்தார்கள். அவர் முன் சற்றேனும் அஞ்சாது ஈஸா (அலை) அவர்கள் அல்லாஹ்வின் அடியாரும் திருத்தாதருமாவர் என்று இவர்கள் கூறியது நஜ்ஜாவியின் கருத்துக்கு இணக்கமாய் இருந்தது. எனவே, இவர்களை அடிக்கடி தம் அரண்மனைக்கு அழைத்து இவர்களுடன் உரையாடி மகிழ்ந்தார் அவர். இஸ்லாமிய வரலாற்றில் இவர்கள், 'இரு இறக்கைகளுள்ளவர்' எனப் பொருள்படும் 'துல் ஜனாஹன்' மற்றும் "ஜஃபர் அத் தையார்" என்ற சிறப்புப் பெயரும் ஏற்பட்டன. இவர்கள் ஏழை பங்காளராக இருந்தமையால் இவர்களுக்கு, 'அபுல் மஸாகீன்' (ஏழைகளின் தந்தை) என்ற பெயரும் இருந்தது. அல்லாஹ்வின் பாதையில் அறப்போர் புரிந்து தம் உயிரை அர்ப்பணம் செய்த உத்தம சஹாபாக்களில் ஒருவர் ஆவார்.

அபூதாலிப் இப்னு அப்துல் முத்தலிபு மற்றும் ஃபாத்திமா பின்த் அஸத் ஆகியோரின் மூன்றாவது மகனாக கி.பி. 590ல் மக்காவில் பிறந்தார். இவர்களுக்கு மூத்தவர் தாலிபும், அகீலும் ஆவர். இளையவர் அலீ (ரஹ்) ஆவர். அபூதாலிப் அவர்கள் ஒரு பஞ்ச காலத்தில் பெரிதும் துன்புற்ற பொழுது இவர்களை அப்பாஸ் இப்னு அப்துல்முத்தலிப் (ரஹ்) அவர்களும், அலீ (ரஹ்) அவர்களையும் நபி (ஸல்) அவர்களும் தங்கள் இல்லம் அழைத்துச் சென்று வளர்த்தார்கள். இஸ்லாமிய ஆரம்ப காலத்திலேயே இவரும், இவரது மனைவி அஸ்மா பின்த் உமைஸ் அவர்களும் இஸ்லாத்தினை தழுவி குறைவிகளின் இன்னல்களுக்கு, தொல்லைகளுக்கு ஆளாயின. "யா ரஹ்மதுல்லாஹ்! குறைவிகளின் கொடுமைகளின்றும் தற்காத்துக் கொள்ள எங்களை அனுமதிக்க மாட்டீர்களா? என நபித்துவம் ஐந்தாம் ஆண்டு ஓர் நாள் முஸ்லிம்கள் பெருமானாரிடம் முறையிட்டனர். நபி (ஸல்) அவர்கள் மனங்கசிந்தவர்களாக இறைவனின் உத்தரவை எதிர்பார்த்து நின்றார்கள்.

அப்போது, “முன்னைய நபிமார்கள் இன்னல்களைச் சகித்துக் கொண்டதே போல் நீங்களும் இருந்து வரக் கடவீர்” என்ற செய்திதான் கிடைத்தது. “இல்லாவிடில் மக்காவை துறந்து வேறு எங்காவது செல்ல எங்களைப் பணியுங்கள்” என அடுத்தச் சிலர் கண்ணீர் சிந்தி வேண்டினர்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் தங்கள் கண்களில் நீர் மல்கியவர்களாக அபிஸ்னியா நாட்டின் பக்கம் தங்கள் திருக்கரம் நீட்டிக் காண்பித்தவாறு, “இங்கு நிலைமை சரிப்பட்டு வரும் வரை அபிஸ்னியா சென்று சிறிது காலம் தங்கியிருங்கள். அந்நாட்டு மன்னர் கிறிஸ்தவர், நற்குணமுடையவர் எனக் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். அவர் உங்களைக் கருணையுள்ளதுடன் ஏற்றுக் கொள்வார்” என ஆறுதல்மொழி பகர்ந்தனர்.

அவ்வாறே, பனிரெண்டு ஆண்டுகளும் நான்கு பெண்களும் கொண்ட முஸ்லிம் குழு ஒன்று ஹிஜ்ரி ஐந்தாம் ஆண்டு ரஜப் மாதம் கி.பி.615ல் அபிஸ்னியாவுக்கு இரகசியமாகப் பயணமானது. அப்போது அபிஸ்னியாவை நஜ்ஜாஷி அஸ்மஹம் இப்னு அப்ஹர் என்னும் மன்னர் ஆட்சி செய்து வந்தார்.

அபிஸ்னியாவுக்கு முஸ்லிம்கள் குழு ஒன்று புறப்பட்ட விஷயம் எவ்வாறோ குறைவிகளுக்கு தெரிய வந்தது. உடனே குதிரை வீரர்கள் சிலரை அனுப்பித் தேடச் சொன்னதில், அக்கோஷ்டி,ஷுஜபாவிலிருந்து கப்பலேறிச் சென்று விட்டதாகத் தகவல் கொண்டு வந்தார்கள். எனவே அபிஸ்னிய மன்னருக்குத் தூதனுப்பி முஸ்லிம்களைத் தங்களிடம் ஒப்படைக்க கோருவதென முடிவு செய்தனர்.

விலை மதிப்புள்ள சாமான்களைக் காணிக்கையாகவும், வெகுமதி பொருட்களையும் சேகரித்துக் கொண்டு அம்ரிப்னுல் ஆஸ், அப்துல்லாஹ் பின் அபீ ரபீஆ ஆகிய இருவர் தலைமையில் அபிஸ்னியா போய் சேர்ந்து அங்குள்ள அரசவையின் முக்கிய மந்திரிகளையும், பாதிர்களையும் கண்டு நளினமாகவும், நயவஞ்சகமாகவும் பொய்களைப் புனைந்து கூறி, தாங்கள் கொண்டு சென்ற மனங்கவர் வெகுமதிகளை இலஞ்சமாக அளித்து,

“எங்கள் நாட்டிலிருந்து சிலர் ஓடி வந்து தஞ்சம் புகுந்துள்ளனர்; நாளையத் தினம் அரசவையில் மன்னரிடம் இவ்விபரங்களை எடுத்துக்கூறி அத்தரோகிகளை எங்களிடம் ஒப்படைக்குமாறு கோர விருக்கிறோம். அதற்கு ஆதரவு நல்கிப் பரிந்துரை கூற வேண்டும்.” எனக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

அதுபோலவே மறுநாள் அவ்விருவரும் அரசவை சென்று தாங்கள் கொண்டு வந்த காணிக்கைகளை மன்னரின் முன் வைத்து விபரங்களை கூறினர். அரசவையில் இருந்த மந்திரி, பிரதானி, பாதிர்களும் அதற்கு ஆம் பாடினர். மன்னர் நீதிவான் ஆனதால் “எதிர் தரப்பாரது வாய்மொழி கேளாது எதுவும் செய்ய இயலாது” எனக் கூறி முஸ்லிம்களை அரசவைக்கு அழைத்து வருமாறு உத்தரவிட்டார்.

முஸ்லிம்கள் சிறு அச்சத்துடன் அரசவைக்கு வந்தனர். மன்னர் அவர்களிடம் “உங்கள் நாட்டை விட்டு நீங்கள் இங்கு வந்த காரணம் யாது? நீங்கள் பின் பற்றும் மார்க்கம் என்ன போதிக்கின்றது? விபரமாக கூறுவீர்” என கேட்டார்.

முஸ்லிம்களில் பேச்சுத்திறன் மிக்கவரும், அபூதாலிபின் மகனும், அலீ (ரழி) அவர்களின் மூத்த சகோதரருமான ஜஃபர்(ரழி) அவர்கள் எழுந்து “பெருமதிப்பிற்குரிய அரசே! நாங்கள் நாகரிகமற்றவர்களாக வாழ்ந்தோம்! விக்கிரகங்களைத் தெய்வமென வணங்கி வந்தோம்; பெண்களைத் தட்டு முட்டுச் சாமான்களாக பாவித்துக் கொடுமைப் படுத்தினோம். பெண் குழந்தைகளை உயிருடன் புதைத்து வந்தோம்; சூதாட்டத்திலும், குடியிலும் விபச்சாரத்திலும் மூழ்கிக் கிடந்தோம்; அற்ப விஷயத்திற்கெல்லாம் நாங்கள் போரிலும், பூசலிலும், கொலையிலும், பழிவாங்குவதிலும் ஈடுபட்டோம். இவ்வித சபாவங்களே எங்களிடம் மிகைத்து நின்றன.

இந்நிலையில், எங்களிடையே முஹம்மது (ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்) என்னும் திருநாமம்பூண்டு ஒருவர் தோன்றினார். அவர் ஒழுக்க சீலராகவும், காருண்யம் மிக்கவராகவும் நற்குணங்கள் அனைத்தும் ஒருவராய்த் திரண்டு வாழ்க்கை நடத்தி வருகிறார். அவர் தம் நாற்பதாம் வயதில் இறைவன் அவரைத் தம் திருத்தாதராக நியமித்து அவர் மூலம் ‘புரகான்’ என்ற திருவேதத்தை அருளிச் செய்து வருகிறான். அவ்வேதத்தின் அறப்போதத்தின் படி அவர், நாங்கள் அனுஷ்டித்து வந்த அனாச்சாரங்களைக் கைவிடச் செய்து நல்வழிப்படுத்தி வருகிறார்.

விக்கிரகங்களை வணங்காது ஏக நாயனை வணங்குமாறு கற்பித்துத் தந்தார்; இறைவனுக்கன்றி மற்றவருக்கும் சிரம் தாழ்த்தக் கூடாதெனப் பணித்துள்ளார். ஒழுக்கப் பண்பாடுடையவர்களாக எங்களை மாற்றியமைத்து வருகிறார். ஆனால் அத்திருநபியவர்களையும் அவர்களைப் பின்பற்றும் முஸ்லிம்களாகிய எங்களையும் மக்காவாசிகளான இந்த விக்கிரகத் தொழுபவர்கள் சென்ற ஐந்தாண்டு காலமாகப் படுத்தி வரும் இன்னல்களும் கொடுமையும் இயம்பவொண்ணாதன எனவே தான், அம்மாநபி அவர்கள் எங்களைத் தங்களின் பாதுகாப்பில் அடைக்கலம் தேடிக் கொள்ளுமாறு இங்கு அனுப்பினார்கள்.

மன்னர் மகிபராகிய தங்களின் காருண்யத்தின் மீது முழு நம்பிக்கை வைத்தவர்களாக நாங்கள் இங்கு வந்துள்ளோம். இந்த அரபிக் குறைவியருக்கு நாங்கள் அடிமைப் பட்டவர்களல்ல! பணத்தாலோ அல்லது இரத்தத்தாலோ அவர்களுக்குக் கடன் பட்டவர்களுமல்ல” என மிக உருக்கமுடன் எடுத்துச் சொன்னார்.

ஜஃபரின் சொல்லாற்றலும் விஷய விளக்கமும் மன்னர் நஜ்ஜாஷியின் உள்ளத்தை மிகவும் கவர்ந்து விட்டன. அப்போது அவர், “உங்களின் நபிக்கு இறங்கிய வேத வசனங்களில் சிலவற்றை ஒதிக் காண்பியும்” எனப் பணித்தார்.

உடனே ஜஃபர் (ரழி) அவர்கள் தமது குயிலினுமினிய குரலில் “சூரா மர்யம்” என்ற திருக்குர் ஆன் 19 ஆம் அத்தியாயத்திலிருந்து சில திருவசனங்களை ஒதிக்காண்பித்தார். மன்னரும் அவையில் இருந்தோரும் திருவசனங்களின் தெய்வீக நாதத்தால் ஆட்கொள்ளப் பட்டவர்களாய் மனம் உருகிப் புளகாங்கிதம் அடைந்து கண்ணீர் உகுத்து நின்றனர். ஜஃபர் (ரழி) ஒதி முடித்ததும் அரசர் குறைவி தூதுவர்களை விளித்து, “அடைக்கலம் புகுந்தோரைத் திருப்பியனுப்ப முடியாது! நீங்கள் நாடு திரும்பலாம்” என்று கூறிக் காணிக்கைகளையும் ஏற்க மறுத்து விட்டார். மறுநாள் அம்ருபுனல் ஆஸ் மன்னரிடம் சென்று “முஸ்லிம்கள் இயேசுவை சாதாரண மனிதப் பிறவி என்கின்றனர்” என துர்ப்போதனை செய்தார்.

பின்னர், ஜஃபரை மறுபடியும் அழைத்து அது பற்றி விசாரித்த போது, அவர், “எங்கள் நபிகள் பெருமானாருக்கு இறைவனால் அறிவிக்கப் பட்டதின் படி, நாங்கள் இயேசுவை இறைவனின் அடியார் என்றும் அவனின் திருத்தாதர் எனவும் பரிசுத்த ஆவியாகவும், அவனது வார்த்தையாகவும், கன்னி மர்யம் அவர்களின் கர்ப்பத்தில் இறை ஆணைப்படி இடம் பெற்றார் எனவும் நாங்கள் விசுவாசிக்கின்றோம்” எனக் கூறினார். உடனே மன்னர், அருகில் தரையில் கிடந்த ஒரு சிறு குச்சியை எடுத்துக் காண்பித்து, “இறைவன் மீது ஆணையாக, மர்யமுடைய மகன் ஈஸா, நீர் சொன்னதைவிட இந்த குச்சியின் அளவு கூட அதிக மேன்மையுற்றவராக இருக்கவில்லை” எனக்கூறி, “செல்லங்கள், யார் எதைக் கருதினாலும், நீங்கள் என் நாட்டில் பாதுகாப்புப் பெற்றவர்களாக இருந்து வருவீர்கள்!” எனக் கூறியனுப்பினார். அம்ருவும், அப்துல்லாஹ்வும் தங்கள் தூதில் தோல்வியைக் கண்டவர்களாக மக்காவுக்குத் திரும்பிச் சென்றனர்.

இஸ்லாத்தின் மீது நஜ்ஜாவி கொண்ட அன்பின் காரணமாக அவருக்கு எதிராகப் புரட்சி ஏற்பட்ட பொழுது அவருக்கு ஆதரவு தரும் வகையில் இவர்களும் ஏனைய முஸ்லிம்களும் வாளேந்திப் போர் புரியத் தயாரானார்கள் என்றும், அதற்குள் நஜ்ஜாவி அப்புரட்சியை அடக்கி விட்டார் என்றும் கூறப்படுகிறது. நஜ்ஜாவி, பின்பு ஜஃபர் (ரழி) அவர்களை அடிக்கடி அரண்மனைக்கு அழைத்து உரையாடி, இஸ்லாத்தைப் பற்றியும், பெருமானார் (ஸல்) அவர்களைப் பற்றியும் அதிகம் கேட்டறிந்தார். சிறிது காலத்திற்குப் பின்பு அவர் இஸ்லாத்தைத் தழுவி அரசபாரந் துறந்து அண்ணலாரை நேரில் தரிசித்து மரியாதை செலுத்தி வர ஹிஜ்ரி 9ம் ஆண்டு ரஜப் மாதம் மதினாவுக்குப் பயணமானார். கப்பலில் வரும்போது புயலில் சிக்கி அவர் கடலில் முழுக நேர்ந்தது. இதனைத் தீர்க்க தரிசனத்தால் அறிந்த நபி (ஸல்) அவர்கள் மறைவான பிரேத (காயிபு ஜனாஸா) தொழுகை நடத்தி அவரின் மஃபிரத்துக்குப் பிரார்த்தனை புரிந்தார்கள். பனிரெண்டு ஆண்டுகள் அபிசீனியாவில் வாழ்ந்த ஜஃபர்(ரழி) இவர்கள், கைபர் வெற்றியின் போது தான் நபி (ஸல்) அவர்களை மீண்டும் சந்தித்தார்கள்.

இவர்களைத் தொலைவில் வைத்தே இலக்குக் கண்டு கொண்ட நபி (ஸல்) அவர்கள் மகிழ்ச்சி மிகுதியால் இவர்களை நோக்கி ஒடோடிச் சென்று இவர்களைக் கட்டித் தழுவி இவர்கள் புருவ மத்தியில் முத்தமிட்டு, ‘கைபர் வெற்றி எனக்கு அதிக மகிழ்வு நல்குகிறதா, ஜஃபரைச் சந்தித்தது எனக்கு அதிக மகிழ்வு நல்குகிறதா என்பதை நான் அறியேன். நிச்சயமாக, ஜஃபரைச் சந்தித்தது தான் எனக்கு அதிக மகிழ்வு அளிக்கிறது.’ என்று மகிழ்ச்சி மொழி பகர்ந்தார்கள். கைபரில் கிடைத்த கொள்ளைப் பொருள்களுள் இவர்களுக்கும் நான்கு பங்குகள் அளித்தார்கள் அவர்கள். மூத்தா போரில் ஸைத் இறந்ததும் இவர்கள் இஸ்லாத்தின் கொடியைத் தாங்கி வெற்றி பெறுவது அல்லது வீர மரணம் எய்துவது என்பதன் அறிகுறியாய்த் தங்கள் குதிரையின் கால்களையும் வெட்டி விட்டுக் கீழே இறங்கிப் போர் செய்தார்கள். இஸ்லாமிய வரலாற்றில் இவ்வாறு முதன் முதலாய்ச் செய்தவர்கள் இவர்களேயாவார்கள். இவர்களது வலக்கை வெட்டப்பட்டதும் இடக்கையால் இஸ்லாத்தின் கொடியைத் தாங்கிப் பிடித்த வண்ணம் சமராடினார்கள். அதுவும் வெட்டப்பட்டதும் தங்கள் நெஞ்சாலும் தம் கைகளில் எஞ்சியிருந்த பகுதியாலும் அதைப் பிடித்துக் கொண்டு போராடித் தங்கள் உடலில் எண்பது காயங்கள் பெற்றுக் ஷஹிதானார்கள். இவர்களது அடக்கவிடம் மூத்தாவில் உள்ளது. (தற்பொழுது இந்த இடம் ஜோர்டானில் உள்ளது) அதன் மீது மலிக்குல் முஅஸ்ஸம் ஈஸா கட்டடம் எழுப்பியுள்ளார். இவர்கள் தங்களுடைய இரு கைகளுக்கும் பகரமாகச் சுவனத்தில் இரு சிறகுகள் அளிக்கப் பெற்று வானவர்கள் போன்று விளங்கியதைத் தாம் கண்டதாய் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். இதன் காரணமாகவே ‘பறப்பவர்’ எனப் பொருள்படும் ‘தையார்’ என்ற சிறப்புப் பெயரும் ‘இரு இறக்கைகளுள்ளவர்’ எனப் பொருள்படும் ‘துல் ஜனாஹைன்’ என்ற சிறப்புப் பெயரும் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டன.

மேலும் இவர்கள் ஏழை பங்காளராயிருந்தமையின் இவர்களுக்கு, ‘அபுல் மஸாகீன்’ (ஏழைகளின் தந்தை) என்ற பெயரும் இருந்தது. இவர்களுக்கு முஹம்மது என்றும் அப்துல்லாஹ் என்றும் இரு மக்கள் இருந்தார்கள். முஹம்மது தம் பெரிய தந்தை அபூதாலிபை ஒத்திருப்பதாயும், அப்துல்லாஹ் தம்மை ஒத்திருப்பதாயும் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறி அவர்களுக்காக இறைவனிடம் இறைஞ்சினார்கள். இவர்களின் விதவை மனைவி அஸ்மா பின்த் உமைஸைப் பின்னர் அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள் மணமுடித்து வாழ்ந்தார்கள்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 8

(இந்தக் கண் நொள்ளையாகப் போனால் நல்ல கண் வருத்தப்படும், அல்லாஹ்வின் பாதையில் தனக்கு இப்படி ஆகவில்லையே என்று)

ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் இப்னு மன்ஹன் (ரலி) அவர்களின் பட்டப்பெயர் லுபைத் இப்னு ரபீஆ' ஒரு சமயம் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தங்களின் இல்ல முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள். ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் இப்னு மன்ஹன் (ரலி) அந்த இல்லத்தின் வழியே சென்றார்கள். அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் "ஓ உஃஸ்மான்! வாரும் அமரும்" என அவர்களை வரவேற்றார்கள். ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் (ரலி) அவர்களும் அமர்ந்து கொண்டனர். இருவரும் உரையாடலாயினர். சற்று நேரத்தில் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களுக்கு வேத வெளிப்பாடுகள் தோன்றலாயின. அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் முகம் வெளிறியது. அவர்களின் பார்வை விண்ணின்பால் உயர்ந்தது. சற்று நேரம் அவ்வாறே நிலைத்திருந்த அவர்களின் பார்வை படிப்படியாக பூமியின்பால் இறங்கி அவர்களின் வலப்புறமாக நின்றது. பின்னர் அவர்கள் வலப்புறமாகவே திரும்பி அமர்ந்து கொண்டார்கள். அவர்களிடம் எவரோ ஏதோ பேசுவது போலவும் அதனை அவர்கள் ஆமோதிப்பது போலவும் இருந்தது அவர்களின் செய்கை. மீண்டும் அவர்களின் பார்வை சிறிது சிறிதாக விண்ணின் பால் உயர்ந்தது. ஏதோ ஒன்றை அப்பார்வை தொடர்வதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சற்று நேரத்தில் எல்லாம் சரியாகி விட்டது.

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் ஏதோ உணர்வு பெற்றவர்களைப் போன்று மீண்டும் ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் (ரலி) அவர்களின் புறம் திரும்பியமர்ந்தார்கள். ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் (ரலி) அவர்களுக்கு எல்லாம் வியப்பாக இருந்தது. "அல்அமீன்! இதற்கு முன்னரும் தங்களோடு அமரும் சந்தர்ப்பங்கள் எத்தனையோ எனக்குக் கிட்டியுள்ளன. ஆயினும் இன்றைய நிகழ்ச்சி போல நான் ஒருபோதும் கண்டதில்லையே?" என ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் (ரலி) அவர்கள் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் வினவினர். 'இன்று நீர் என்ன கண்டீர்? என பெருமானார் (ஸல்) அவர்களும் வினவினார்கள். அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் மீது நிகழ்ந்த தாம் கண்ட சம்பவத்தை ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் (ரலி) அவர்கள் நபிகளார் (ஸல்) விளக்கிச் சொன்னார்கள், அதற்கு நபியவர்கள் விண்ணவர் ஜிப்ரஈல் (அலை) இறைவனின் செய்தியைத் தம்மிடம் கூறிச் சென்றதாக உரைத்தார்கள்.

"அப்படியா! விண்ணவரா!! என்ன செய்தி கூறிச் சென்றார் தங்களிடம்" என வியப்புடன் வினவினர் ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் இப்னு மன்ஹன் (ரலி)
إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ
"(விசுவாசிகளே!) நீங்கள் நீதி செலுத்தும்படியாகவும், நன்மை செய்யும்படியாகவும், பந்துக்களுக்கு (ப் பொருள் கொடுத்து) உதவி செய்யும்படியாகவும் நிச்சயமாக அல்லாஹ் உங்களை ஏவுகிறான். மானக்கேடான காரியங்கள், பாபம், அக்கிரமம் ஆகியவற்றிலிருந்து அவன் (உங்களைத்) தடை செய்கிறான். (இவற்றை) நீங்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுமாறும் அவன் உங்களுக்கு நல்லுபதேசம் செய்கிறான் -என்ற 16:90 வேத வசனத்தை அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் ஓதிக் காட்டினார்கள். "அப்போதே என் உள்ளத்தில் இஸ்லாத்தின் மகிமையும் அண்ணல் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் மாண்பும் ஆழப்பதிந்து விட்டன" என ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் இப்னு மன்ஹன் (ரலி) அவர்கள் விவரித்த செய்தியை ஹழ்லரத் அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் அறிவிக்கக் கேட்டு இமாம் அஹ்மத் (ரஹ்) அவர்கள் தங்களின் மள்வூன்தில் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் இப்னு மன்ஹன் (ரலி) அவர்களுக்கு வலீத் இப்னு முனகரா அல்-ஜிவார் (அபய பாதுகாப்பு) மக்கமாநகரில் கொடுத்திருந்தார். நபி (ஸல்) அவர்களோடு அமர்ந்த பின் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர் நேரே வலீத் இப்னு முகீராவிடம் சென்றார். "அபூ அப்துலஹ் ஷம்ஸ்! நீ இத்தனை நாளாய் எனக்கு அளித்த அபயத்திற்கு நன்றி. இப்பொழுதிலிருந்து அதை நீ விலக்கிக் கொள்ளலாம்."

என்ன பேசுகிறோம் என்று புரிந்துதான் பேசுகிறாரா? என்று அவரை ஆச்சரியமுடன் பார்த்தான் வலீத். பிறகு வாஞ்சையுடன், "என் சகோதரன் மகனே! என் குலத்தவருள் யாரேனும் உனக்குத் தீங்கிழைத்தார்களோ?"
"அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. நான் அல்லாஹ்வின் பாதுகாவலில் இருக்க முடிவெடுத்துவிட்டேன். அவன் எனக்கு அளிக்கும் அபயமே போதுமானது. அதனால் நீ எனக்கு அளிக்கும் அபயத்தை நீக்கிக்கொள்ளலாம்."

"அப்படியானால் சரி. வா !... கஅபாவிற்குச் செல்வோம். நீ எனது பாதுகாவலை நிராகரிப்பதாக அங்கு மக்கள் மத்தியில் அறிவித்து விடு. ஏனெனில் அங்கு வைத்துதான் நான் உனக்கு அபயம் அளிப்பதாகக் கூறினேன். நம் காப்புறுதி அங்கு முறியட்டும்."

அது சரியான யோசனையாகப்படவே இருவரும் கஅபாவிற்குச் சென்றனர். வலீத் மக்களை நோக்கிப் பேசினான். "மக்களே! இந்த உத்மான் நான் அவருக்கு அளித்துள்ள அபய உறவை முறித்துக் கொள்ள வந்திருக்கிறார்." என்றான் வலீது. "ஆம். இவர் உண்மையை உரைக்கிறார். இவர் எனக்கு அளித்த அபயம் பாதுகாப்பாகவும், சொகுசாகவும் இருந்தது உண்மை. ஆனால் அல்லாஹ்வைத் தவிர யாரிடமும் நான் அபயம் தேடிக்கொள்ளக்கூடாது என்று முடிவெடுத்துவிட்டேன். அதனால் வலீதுடைய காப்புறுதியை முறித்துக் கொள்கிறேன்."

அதென்ன அல்-ஜிவார் என்ற அபய காப்புறுதி ?

அக்கால அரபுகள் மத்தியில் இருந்துவந்த வழக்கம் அல்-ஜிவார். அதாவது ஊருக்குள் புதிதாய் நுழைபவர், நலிவுற்ற நிலையில் உள்ளவர்கள் நகருக்குள் இருக்கும் முக்கியப்புள்ளி அல்லது கோத்திரத்துடன் அபயம் கோரி காப்புறுதி பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதுவே அவருக்குப் பாதுகாப்பு.

அதை இதர கோத்திரத்தினர் ஏற்றுக்கொண்டு அவர் மேல் கை வைக்க மாட்டார்கள்; தீங்கிழைக்க மாட்டார்கள். மீறி ஏதாவது நடந்துவிட்டால் அது அபயம் அளித்தவருக்கே இழைக்கப்பட்ட கொடுமையாகக் கருதப்படும். அப்புறமென்ன இரண்டு கோத்திரங்களும் கட்டிப்புரண்டு காலாகாலத்துக்கும் சண்டை-சச்சரவு சகிதம் அவர்களது வாழ்க்கை தொடரும். இதில் விசித்திரம் என்னவென்றால் முஸ்லிம்களின் மேல் தாக்குதல் நடத்தும் முஸ்லிமல்லாதவர்களின் நடவடிக்கை. முஸ்லிம் ஒருவருக்கு முஸ்லிமல்லாதவர் அபயம் அளிக்கப் பொறுப்பேற்றுவிட்டாலோ, அதை மதித்து அந்த முஸ்லிமை அனைவரும் விட்டுவிடுவார்கள் .

நபியவர்களின் மக்கா வாழ்க்கையிலும் அவர்களுக்கே அந்த நிலைதான் நீடித்தது. நிராதரவாகிவிட்ட நபியவர்களுக்கு அபயம் (அல்-ஜிவார்) அளித்தவர் அபூதாலிப். இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாமலே வாழ்ந்து மறைந்தவர்.

அவருக்கு இருந்த செல்வாக்கும் அவரது குலப்பெருமையும் சேர்ந்து அவர் நபியவர்களுக்கு அளித்த அபயத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர் குரைஷிகள். அதனால்தான் அபூதாலிப் உயிருடன் இருந்தவரை நபியவர்களை நேரடியாகப் பெரும் தாக்குதலுக்கு உட்படுத்த இயலாமல் குரைஷியரின் கைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. சிறிய வகையில் ஏகப்பட்ட தொந்தரவுகளை அளித்து அழிச்சாட்டியும் புரிந்தாலும் நபியவர்களுக்கு அவர்களால் பெரும் தீங்கு இழைக்க முடியவில்லை. ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் இப்னு மன்ஊன் (ரலி) அவர்கள் வலீத் இப்னு முகைரா வுடன் அல்-ஜிவார் என்ற அபய காப்புறுதியை நிராகரித்தப் பின் ஒரு நாள்

கவிதை அரங்கு மக்காமாநகரில் களைகட்டி நின்றது. அரபி இலக்கிய மாமேதைகளான இம்ரவுல் கைஸ், நாபிகா, தப்யானீ, ஸுஹைர் இப்னு அபீ ஸலமா, அம்ரு இப்னு குல்ஃஸும், அஉஷா இப்னு கைஸ், தர்ஃபா இப்னுல் அர்த் போன்ற, 'அஸ்ஹாபுல் முஅல்லக்காத்' ஏன கவுரவிக்கப்பட்ட கவிஞர்களின் வரிசையைச் சார்ந்தவர் ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் இப்னு மன்ஊன் (ரலி) அவர்களின் பட்டப்பெயர் லுபைத் இப்னு ரபீஆ'

இந்த லுபைத் இப்னு ரபீஆ' அவர்களையெல்லாம் மிஞ்சி விட்டவராகவும் அரபுகளால் புகழப்பட்டவர் அவரின் கவிதைகளை ரசிப்பதற்கென்றே பெரும் பொருள் செலவழித்து மகிழ்ந்தனர் அரபுகள்.

வழமைபோல் அன்றைய கவியரங்கிலும் லுபைதே பாடிக் கொண்டிருந்தார். அரபுலக இலக்கிய மாமேதை வலீத் இப்னு முகீரா போன்ற பெருந்தனக்காரரேல்லாம் அமர்ந்து சுவைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இளைஞர் பட்டாளத்துக்கும் குறைவில்லாமல் இருந்தது. லுபைத்தின் ஒவ்வொரு கவிதை அடிக்கும் விண்ணைப் பிளக்கும் கரவோசம் எழும்பியது.

லுபைதின் கவிதையில் ஓர் அடி,

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ عَبْدُهُ

எச்சரிக்கிறேன்! அல்லாஹ்வைத் தவிர்த்த அனைத்துப் பொருள்களும் அழிந்து படுபவை!" என்று.

லுபைத் அதனைப் பாடக் கேட்டதும் கூட்டத்திலிருந்த ஓர் இளைஞர் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறினார். "முற்றிலும் சரியே மெய் சொன்னீர், மெய் சொன்னீர்" என்று பாராட்டினார். கரவொலி எழுந்தது. கூட்டம் ரசித்தது!

லுபைத் மறு அடியைப் பாடலானார்

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ عَبْدُهُ

"எல்லாப் பேறுகளுமே நிரந்தரமற்றவை. அழியக் கூடியவையே " என்று.

"அது தவறு. சுவனத்து இன்பங்கள் என்றும் நிலையானவை; ஒரு போதும் அழியாதவை" என்று அதே இளைஞர் மறுத்துரைத்தார் இப்போது!

திகைத்து நின்றார் லுபைத்! கூக்குரல் எழுந்தது. கூட்டம் சரமாரியாகப் பேசி அவ்விளைஞரை அமர்த்தியது; கூட்டம் மீண்டும் அத்தொடரை உரைக்குமாறு லுபைதை ஊக்குவித்தது.

லுபைத் மீட்டினார் பிந்திய வரியை. அந்த இளைஞரும் விடாது மீட்டினார் தம் மறுப்பை!

எரிச்சல் மிகுந்தது லுபைதிடத்தில். 'குரைஷிச் சகோதரர்களே! இத்தகைய நிலை உங்களுடைய அவைகளில் இதற்கு முன் காணப்பட்டதில்லையே! அதில் அமர்வது கவுரவத்தின் அடையாளமாக இருந்தது. அவமதிப்புகள் உங்களின் அவைகளில் நிழலாடக் காண முடியாதிருந்தது. இன்றென்ன நேர்ந்து விட்டது!

இந்த நபர் தன் குறுக்கீட்டை நிறுத்தப் போவதில்லை. இதோ நானும் என் பாடலை தொடரப் போவதில்லை என்று முடித்துக் கொண்டார்

இப்படி கூறி லுபைத் நிறுத்தியதுதான் தாமதம், வெறிகொண்டு பாய்ந்தது கூட்டம் அந்த இளைஞரின் புறம். ஒங்கியொருவன் அவர் முகத்தில் விட்ட குத்தினால் அவரின் ஒரு கண்ணை நீலம் பாய்ந்து விட்டது! அந்த தாக்குதலை வலீத் இப்னு முகீராவின் பாதுகாப்பில் இருந்த இஸ்லாமிய இளைஞரே அவர்.

ஆனால், ஒரு சில நாட்களுக்கு முன்னர்தான் லுபைத், வலீத் இப்னு முகீராவின் அபய பாதுகாப்பை அவசியமற்றதென வெறுத்து ஒதுக்கி விட்டிருந்தார்.

அந்த லுபைத்தை அண்மிய வலீத் இப்னு முகீரா. "உடன் பிறந்தவரின் மகனே! "என்னுடைய காப்புறுதியை (அல்-ஜிவார்) நீ முறித்துக் கொள்ளாமல் இருந்திருந்தால் உம்மைத் தொட ஒருவரின் கரம் நீண்டிருக்குமா?" எனப் பரிவுடன் வினவினார். ஒற்றைக் கண்ணைப் பொத்திக்கொண்டு "அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! நிச்சயமாகச் சொல்கிறேன் வலீத். இந்தக் கண் நொள்ளையாகப் போனால் நல்ல கண் வருத்தப்படும், அல்லாஹ்வின் பாதையில் தனக்கு இப்படி ஆகவில்லையே என்று. இப்பொழுது நான் மிகச் சிறந்த ஒருவரின் பாதுகாவலில் இருக்கிறேன். அதுவே எனக்குப் போதுமானது" என்று பதில் சொன்னார் உத்மான் பின் மஸ்ஹன். ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

இதை என்னவென்று சொல்வது? நமக்கெல்லாம் கண்கள் இருக்கின்றன. ஆனால், சரியான பார்வை உள்ளதா என்பதை சுயபரிசோதனைதான் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 9

(மக்காவில் பேசியது எவ்வாறு மதினாவில் உங்களுக்கு தெரியும் ? அல்லாஹ்வே உங்களுக்கு இதனை அறிவித்துக் கொடுத்திருக்கிறான் நிச்சயம் நீர் இறைவனின் தூதரே !)

இணைவைப்பாளராய் இருந்து ஏகத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டோரை எதிர்த்து போரிட்டுப் பின்னர் இஸ்லாத்தில் இணைந்தவர்களில் உமைர் பின் வஹப்(ரலி) அவர்களும் ஒருவர்.

பத்ருப் போரில் இஸ்லாத்துக்கு எதிராக முனைந்து போரிட்டவர். போரிடும் முன்பு கூடாரங்களில் தங்கி இருந்த முஸ்லீம்களின் எண்ணிக்கை சற்றேக் குறைய 300 பேர்கள் இருக்கும் என்று வேவுபார்த்து தம் குறைஷிப் படையினருக்கு தெரிவித்தவர். முஸ்லீம்கள் எண்ணிக்கையில் மிகக் குறைந்தோராய் இருந்தாலும் அவர்களில் ஒருவர் கொல்லப் பட்டாலும் அதன் பகரமாக நம்மில் ஒருவர் கொல்லப்படுவோம் என்று முஸ்லீம்களின் போர்த்திறமையினை சிலாகித்துக் கூற குறைஷிகள் பீதியும் கலக்கம் முற்று போரிடாமல் திரும்பிச் செல்ல எத்தனிக்கின்றனர்.

பத்ருப் போரில் நிகழ்ந்தது முஸ்லீம்களுக்கு அல்லாஹ் வெற்றியை வழங்கினான். குறைஷியர்களின் தலைவர்களில் அபூஜஹல், உத்பா, லைபா, வலீத் போன்றோர் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டு தீண்டுவாரின்றி கிடந்தனர். தோல்வியின் விளைவு இணைவைப்பாளர்களுக்கும் முஸ்லீம்களின் மீது குரோத உணர்வையும் பழிதீர்க்கும் எண்ணத்தையும் வளர்த்தது. அந்நாட்களில் அபரிதமான இணைவைப்பாளர்களுக்கிடையில் ஏகத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டோர் மிகச் சிலரே இவர்களைத் தன்புறுத்துவது, அநீதி புரிவது, சமூக பகீஷ்காரம் செய்வது போன்ற கொடுமைகள் இழைக்கப் பட்டு வந்தது. இங்ஙனம் முஸ்லீம்களின் மீது அநீதி இழைப்போரில் முதன்மையாய் திகழ்ந்தவர் உமைர்(ரலி). குறைஷிகள் இவரை இஸ்லாத்தில் இணையும் முன்பு வைத்தானால் குறைஷ் என்று அழைத்தனர். பத்ருப் போரில் படுதோல்வியைத் தழுவிய இணைவைப்பாளர்களில் பொருளாலும், உடலாலும் உயிராலும் இழப்புக்குள்ளானோர் முஸ்லீம்களைப் பழிவாங்குவதில் முனைப்பாய் இருந்தனர். உமைர்(ரலி)யின் மகனும் பத்ருப்போரில் முஸ்லீம்களால் கைது செய்யப்பட்டு சிறைக்கைதியாய் இருந்தார் உமைர்(ரலி)யின் சிறிய தந்தையான உமைய்யா என்பவர் பத்ருப்போரில் முஸ்லீம்களால் கொல்லப்பட்டார்.

சிறைபிடிக்கப்பட்ட மகனை மீட்கவும் முஸ்லீம்களை பழிதீர்க்கவும் எண்ணிய உமைர்(ரலி) அவர்களுக்கு கடன் தொல்லையும் குடும்ப பராமரிப்பு செலவுகளும் தடையாய் இருந்தது. இந்நிலையில் போரில் உமைய்யாவைக் கொன்றதால் குரோதமுடன் இருந்த அவரின் வாரிசாகிய ஸஃப்வானும் உமைர்(ரலி)அவர்களும் கஃபாவில் ஒன்று கூடி பழிதீர்க்கும் விஷயம் பற்றி ஆலோசித்தனர்.

ஒருவருக்கொருவர் உறவினராயும் உற்ற நண்பர்களாயிருந்தனர். குறைஷிகளாகிய நாம் மிக இழிவுபடுத்தப் பட்டுவிட்டோம் என் மீது மாத்திரம் கடன் தொல்லையும், குடும்ப பராமரிப்பு செலவினங்களும் மட்டும் இல்லாதிருந்தால் முகம்மதுவைக் கொன்று பழிதீர்த்திருப்பேன் என உமைர்(ரலி) கூற உம் கடனையும், குடும்ப பராமரிப்பு செலவுகளையும் நான் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறேன். நீர் சென்று பழிதீரும் என ஸஃப்வான் கூற உமைர்(ரலி) மதினா பிரயாணமாகிறார்.

நபி(ஸல்) அவர்களை ஒழித்துக் கட்டி விட வேண்டும் எனும் பழிதீர்க்கும் எண்ணத்தை மனதில் தேக்கியவராய் மதீனா வந்தடைந்த உமைர்(ரலி) தம் வாகனத்தை நிறுத்தி விட்டு வாளைத் தோளில் தொங்கவிட்டவாறு நடந்து வருவதைக் கண்ட உமைர்(ரலி) முஸ்லிம்களை நோக்கி உமைர் இவ்வாறு வருவது தீய நோக்குடன்தான் இருக்கும் எனவே அல்லாஹ்வின் தூதரிடம் சென்று அவர்களுக்கு அருகில் பாதுகாப்பாக நில்லுங்கள் என கூறினார்கள்.

உமைர்(ரலி) அவர்களை அழைத்துவர நபி(ஸல்) அவர்கள் அனுமதி தர உமைர்(ரலி)அவர்கள் உமைர்(ரலி)யின் தோளில் தொங்கும் வாளை இருகரங்களாலும் பிடித்துக்கொண்டு நபிகளாரிடம் அழைத்துவருகிறார்கள்.
நபிகளார் உமைர்(ரலி)-யை நோக்கி உமைரை விட்டுவிடுங்கள் எனக் கூற உமைர்(ரலி) நபிகளாரின் சந்திப்பு நிகழ்கிறது. நபிகளார் உமைரை நோக்கி நீர் இங்கு வந்ததன் நோக்கமென்ன? என்று வினவ, நான் என் மகனை மீட்டுப் போக வந்தேன் என்று பதிலுரைக்கிறார் உமைர்(ரலி).
நபிகள்(ஸல்) உமைரை நோக்கி நிச்சயமாய் நீர் பொய்யுரைக்கின்றீர். காஃபாவில் நீரும் ஸஃப்வானும் ஒன்று கூடிப் பேசியது இவ்வாறுதானே என நபிகளார்(ஸல்) அவ்விருவருக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலை உரைக்க திடுக்குற்றவராக ஆச்சரியமடைந்த உமைர்(ரலி) நாங்கள் மக்காவில் பேசியது எவ்வாறு உங்களுக்கு தெரியும் அல்லாஹ்வே உங்களுக்கு இதனை அறிவித்துக் கொடுத்திருக்கிறான் நிச்சயம் நீர் இறைவனின் தூதரே என நான் நம்புகிறேன் என்று கூறி ஈமான் கொள்கிறார். உமைரின் மகனை ஈட்டுப் பணம் பெறாமலே விடுவிக்கப் பணித்தார்கள். உங்கள் புதிய சகோதரருக்கு (உமைர்(ரலி)க்கு) மார்க்கத்தை கற்றுக் கொடுங்கள் என நபிகளார்(ஸல்) கூற நபித்தோழர்களின் நன்மதிப்பையும் அரவணைப்பையும் பெறுகிறார்;.

உமைர்(ரலி) நீர் நபியின் எதிரியாக இருந்த போது பன்றியைவிடவும் மோசமாகக் கருதினேன். நீர் ஈமான் கொண்டுவிட்ட பின்னரோ என் மகனைப்போல் உம்மை நேசிக்கிறேன் என்று உமைர்(ரலி) கூறுவது புகாரியில் இடம் பெற்றுள்ளது. இஸ்லாத்துக்கு எதிராக எவ்வளவு முனைப்பாக உமைர்(ரலி) அவர்கள் செயல்பட்டாரோ அவ்வாறே இஸ்லாத்தைப் பரப்புவதிலும் மிக உறுதியுடன் செயல்பட்டார். மக்கா சென்று இணைவைப்பாளர்களுக்கிடையில் தம் அழைப்பு பணியை செய்ய நாடிய உமைர்(ரலி) அவர்கள் நபி(ஸல்) அவர்களிடம் அனுமதிகோர அண்ணலார்(ஸல்) அனுமதி வழங்கினார். இந்நிலையில் மதீனா சென்று பழிதீர்ப்பேன் என்று குரூரை செய்த உமைர்(ரலி) என்னவானார் என்று ஸஃப்வான் மதினாவிலிருந்து வந்தவர்களிடம் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் யாரும் அவருக்கு சரியான பதிலைக் கூறவில்லை. அறியவில்லை என்றே கூறினர். ஆனால் ஒருவர் மட்டும் அவர் இஸ்லாத்தை தழுவி அழைப்புப் பணியில் முனைப்புடன் செயல்படுவதாக கூறினார். ஆகவே உமைர்(ரலி) அவர்களைப் பழிவாங்க ஸஃப்வான் விளைகிறார். இச்சூழ்நிலையில் தான் அழைப்புப் பணி செய்யும் பொருட்டு மக்கா வந்து சேர்கிறார் உமைர்(ரலி).
உமைர் இப்பனு வஹப் (ரலி) அவர்களின் தந்தை வஹப் இப்பனு கலஃப், தம் வாழ்நாளில் ஏராளமான உடைமைகளைச் சம்பாதித்து தம் வீட்டின் ஒரு பக்கம் தரையில் புதைத்து வைத்திருந்தார். மற்றொருவர் அறியாத அந்த இரகசியத்தை மரணத்தருவாயிலும் அவர் எவரிடமும் கூற மறந்து விட்டார்.

ஹழ்லரத் உமைர் இப்பனு வஹப் (ரலி) உறங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு சமயம் அவரின் கனவில், 'குறிப்பிட்ட இடத்தைத் தோண்டிப்பார்! உனக்கு செல்வம் கிடைக்கும்' என உருத்தோற்றமற்ற ஒரு குரல் கேட்டது! விழித்தெழுந்த உமைர் (ரலி) அவ்விடத்தைத் தோண்டிப் பார்க்கையில் ஏராளமான உடைமைகள் கிடைக்கப் பெற்றனர். அதனைக் கொண்டு அவரின் கடனும் தீர்ந்தது; குடும்ப வாழ்வும் வளம் பெற்றது. நினையாப் புறத்திலிருந்து கிடைத்த அருளுக்காக இறைவனைத் துதித்த வண்ணம் அமர்ந்திருந்த அவரின் மடியிலமர்ந்திருந்த பெண் குழந்தை பேசியது, "தந்தையே! நம்முடைய இந்த இறைவன் எவ்வளவு மேலானவன் ! அவனை வணங்கத் துவங்கிய குறுகிய காலத்திலேயே எவ்வளவு கருணை நம் மீது கூர்ந்து விட்டான். ஹுபலும் உஸ்ஸாவும் ஒரு நாளும் நமக்கு உதவ வில்லையே என்று கூறினாள் ! இரவு பகலாக அயராது அழைப்புப் பணியில் ஈடுபட்டு ஏகத்துவ கருத்துக்களை இணைவைப்பாளர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினார். மக்காவில் எங்கெல்லாம் இஸ்லாத்தை எதிர்த்து முகாமிட்டு செயலாற்றினாரோ அங்கெல்லாம் சென்று முழு மூச்சாய் ஏகத்துவக் கருத்துக்களைப் பரப்பும் பணியில் ஈடுபட்டார். விளைவு ஏகத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டோர் ஏராளமானோர் ஆயினர்.

இணைவைப்பாளர்களாய் இருந்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டோரை அழைத்துக் கொண்டு உமைர்(ரலி) மதீனா செல்கிறார். மாநபிகளாரின் அன்புக்கும் அரவணைப்புக்கும் ஆளாகிறார். இஸ்லாத்தில் இணைந்த பின் நிகழ்ந்த அனைத்துப் போர்களிலும் பங்கெடுக்கிறார்.

மக்கா வெற்றியின் போது அண்ணலாருடன் இருந்த உத்தமத் தோழர்களில் உமைர்(ரலி) அவர்களும் ஒருவர் தம் பழைய நண்பரான ஸஃப்வானைச் சந்தித்து ஏகத்துவத்தை எடுத்துக் கூற நாடிய உமைர்(ரலி) அவர்களை, என்னை நீ நெருங்காதே! முஹம்மதுவுடன் சேர்ந்து கொண்டு என்னை நீ கொல்ல வருகிறாயா? என்று மிரள்கிறார் ஸஃப்வான். ஒரு சிறந்த மனிதரிடமிருந்து ஒரிறைக் கொள்கையை உங்களுக்கு எடுத்துக் கூறி நல்வழிப்படுத்தவே நான் வருகிறேன் என்று உமைர்(ரலி) கூற ஸஃப்வானின் மனைவி ஈமான் கொள்ளத் தயாராகிறார். ஆனால் ஸஃப்வான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தாம் அங்கிருந்தால் விபரீத விளைவு ஏற்படும் எனக் கருதிய ஸஃப்வான் ஜித்தா வருகிறார். உமைர்(ரலி) ஸஃப்வானைக் கண்டு இஸ்லாத்தைப் பற்றி எடுத்துக் கூறி இஸ்லாமியர்களால் உங்களுக்கு எந்தத் தீங்கு மேற்படாது என உறுதி கூறினார். தமக்கு அளிக்கும் அபயத்துக்க தகுந்த ஆதாரம் தந்தால் நான் மக்கா திரும்புவதாக ஸஃப்வான் கூற, உமைர்(ரலி) நபிகளாரிடமிருந்து அவர்களின் தலைப்பாகையை எடுத்து வந்து ஸஃப்வானிடம் அபயத்தின் அடையாளமாக காண்பிக்கிறார்.

மக்கா திரும்பிய ஸஃப்வானுடன் நபிகளார் சந்திப்பு நிகழ்கிறது. நபிகளார் இஸ்லாத்தின் இனிய கொள்கைகளை ஸஃப்வானிடம் எடுத்துக் கூற தாம் சிந்தித்து முடிவு செய்ய 2 மாத கால அவகாசம் தேவை என ஸஃப்வான் கூறி விடை பெறுகிறார்.

இந்நிலையில் ஹவாஸின் எனும் கோத்திரத்தார் மக்காவின் மீது போர் தொடுக்க முனைந்த போது முஸ்லிம்களிடம் போர் தளவாடங்கள் குறைவாக இருந்ததால் 100 கேடயங்களையும் மற்றும் சில போர்க் கருவிகளையும் ஸஃப்வானிடமிருந்து கடனாகவும் திருப்பித் தருவதாகவும் கூறி பெற்றுக் கொண்டு போர் புரிகின்றனர்.

ஹுனைன் தாயிஃப் யுத்தங்களுக்குப் பின்னர் ஸஃப்வான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார். உமைர்(ரலி) மிகவும் ஆனந்தம் அடைகிறார்கள் தம் இறுதி மூச்சவரையிலும் மக்காவில் அழைப்புப் பணியிலேயே ஈடுபட்டு உமர் (ரலி) அவர்களின் காலத்தில் மரணித்தார்கள் உமைர்(ரலி)அவர்கள்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 10

(" யுத்த களத்தில் என்னால் உறுதியுடன் கொடியை ஏந்தி நிற்க முடியும். கண் பார்வை அற்ற நான் மருளப் போவதில்லை; வெருண்டு ஓடிவிடப் போவதில்லை.")

- அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தூம் (عبد الله بن أم مكتوم)

மக்காவின் குரைஷிக் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் ஃகைஸ் இப்னு ஸைது. அவரின் மனைவி ஆத்தீக்கா பின்த் அப்துல்லாஹ். இத்தம்பதியருக்குப் பிறந்தவரே அப்துல்லாஹ். அன்னை கதீஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவின் தாயார் ஃபாத்திமாவுக்கு, ஃகைஸ் இப்னு ஸைது சகோதரர். எனவே அன்னை கதீஜாவின் மாமன் மகன் என்ற நெருங்கிய உறவு நபியவர்களின் குடும்பத்துடன் அப்துல்லாஹ்வுக்கு அமைந்து போயிருந்தது.

பிறக்கும்போதே கண்பார்வை இன்றிப் பிறந்தார் அப்துல்லாஹ். அதனால் 'கண்கள் மூடிய மகனின் தாய்' - உம்மு மக்தூம் - எனும் காரணப் பெயர் அவரின் தாயார் ஆத்தீக்காவுக்கு ஏற்பட்டுப் போய், அவரின் மகன் அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தூம் என்றாகிப் போனார். அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் தம் மகனைச் சீராட்டி வளர்த்தார் ஆத்தீக்கா.

கண் பார்வைதான் ஒளியின்றிப் போனதே தவிர அகப் பார்வை பிரகாசமாக அமைந்துபோனது அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தூமுக்கு. மக்காவில் இஸ்லாம் மீளெழுச்சி பெற்ற ஆரம்பத் தருணம். அவர் செவியில் விழுந்த அந்த ஏகத்துவச் செய்தியின் புத்தொளி, தெள்ளத் தெளிவாய் அவரது புத்தியில் பதிந்தது.

'எங்கே அவர், அல்லாஹ்வின் திருத்தாதர்?' என்று தேடிப்பிடித்து வந்து இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்து விட்டார் அவர். அச்சமயத்தில் வெகு சிலரே இஸ்லாத்தை ஏற்றிருந்தனர். அந்த முதன்மையானவர்களின் பட்டியலில் எளிதாய் அவர் பெயர் இடம்பெற்றது. அதைப் போலவே அந்த ஆரம்பகாலத் தோழர்கள் அனுபவித்த சித்திரவதையின் பங்கும் கிடைத்தது, வஞ்சனையின்றி. 'பார்வை இல்லாதவர்; குருட்டுத்தனமாய் ஏதோ செய்துவிட்டார் போலிருக்கிறது. போகட்டும் விடு' என்றெல்லாம் குரைஷிகள் அவருக்குச் சலுகை வழங்கவில்லை. இழுத்து வைத்து சமநீதி வழங்கினர். தோழர்கள் மீது அவர்கள் புரிந்த அக்கிரமம், அடி, உதை அனைத்திலும் அவருக்கும் உரிய பங்கு வழங்கப்பட்டது.

ஆனால் அவை அனைத்தும் அவர் உள்ளத்தில் திடம் வளர்க்கத்தான் உதவின. வாய்மூடி, இமைமூடி அனைத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டார். அல்லாஹ்வும் நபியும் அவருக்கு உயிரினும் மேலாகிப் போனார்கள். இஸ்லாம் அழுத்தந்திருத்தமாய் அவர் உள்ளத்துள் வேருன்றிப் பதிந்தது. அந்த வேர், குர்ஆனிலும் இஸ்லாமியக் கல்வியிலும் படர்ந்து பரவி, ஞானத்தில் சிறந்தவராக வளர ஆரம்பித்தார் அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தூம்.

குர்ஆன் கற்பதில் எக்கச்சக்க ஆர்வம், நபிமொழிகள் அறிவதில் அடங்காத தாகம் என்று தமக்குக் கிடைக்கும் ஒவ்வொரு வாய்ப்பையும் தவறவிடாமல் நபியவர்களிடம் பாடம் பயிலவதும், குர்ஆன் வசனங்களைக் கேட்டு அறிவதும் அவரது இயல்பாகிப் போனது.

அதே நேரத்தில், முஸ்லிமான மக்களுக்குக் கல்வி ஞானம் போதிப்பதும், அவர்களது இன்னல்களுக்கு ஆறுதல் பகர்வதும் ஒருபுறம் இருந்தாலும், முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் தம் குல மக்களுக்கு ஏகத்துவச் செய்தியை அயராமல் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டதான் இருந்தார்கள்.

இஸ்லாமிய எதிர்ப்புணர்வால் அக்கிரமம் அழிச்சாட்டியமும் குரைஷிகளின் தினசரி நடைமுறை ஆகியிருந்தபோதும், 'எப்படியாவது இவர்களுக்கு ஞானோதயம் ஏற்பட்டுவிடாதா' என்று ஆர்வமும் எதிர்பார்ப்புமாக குரைஷி குலத் தலைவர்களைச் சந்தித்து நபியவர்கள் உரையாடுவது வழக்கம்.

ஒருநாள் -

குரைவிக் குலத்தின் முக்கியமான தலைவர்களான உத்பா இப்னு ரபீஆ, அவன் சகோதரன் ஷைபா இப்னு ரபீஆ, அபு ஜஹ்லு எனும் அம்ரு இப்னு ஹிஷாம், உமைய்யா இப்னு கலஃப், வலீத் இப்னு முகீராஹ் ஆகியோருடன் முக்கியமான உரையாடலில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள் நபியவர்கள்.

ஈவும் இரக்கமும் குழிதோண்டிப் புதைக்கப்பட்டிருந்த உள்ளம் கொண்ட கொடியவர்கள் அவர்கள் என்பது தெரிந்திருந்தாலும் தம் பணி, இறைச் செய்தியை அவர்களுக்கு அறிவித்து மன மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவது என்பதே நபியவர்களின் எண்ணம். அப்படி அந்தத் தலைவர்கள் சத்தியத்தை உணர்ந்துவிட்டால் அதனால் ஏற்படப் போகும் நல் விளைவுகள் அளவிட முடியாதது. ஏனெனில் அவர்களுக்குக் குரைவிக் குலத்தில் இருந்த செல்வாக்கு அப்படி. தவிரவும் முஸ்லிம்களின் மேல் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்த அக்கிரமங்களின் சூத்திரதாரிகள் அவர்கள்.

குறைந்தபட்சம் அவர்களது இஸ்லாமிய விரோத மனப்பான்மை மாறினால் கூடப் போதும், முஸ்லிம்கள் அனுபவித்து வரும் துன்பங்களுக்கு விமோசனம் கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பு.

குரைவித் தலைவர்களின் கேள்விகளுக்கு பதில் அளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் நபியவர்கள். மிகவும் மும்முரமாய் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது உரையாடல்.

அப்பொழுது அங்கு வந்தார் அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாம். பார்வையற்ற காரணத்தால், நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் நிகழ்வின் முக்கியத்துவத்தை அப்பொழுது அவர் உணர்ந்திருக்கவில்லை. எப்பொழுதும் நபியவர்களை அண்மிக் கேட்பதுபோல், குர்ஆன் வசனம் புதிதாய் அருளப்பட்டிருந்தால் கேட்டுக் கொள்வோம் என்ற ஆர்வத்தில் நபியவர்களை நெருங்கினார்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! அல்லாஹ் தங்களுக்கு அறிவித்ததை எனக்குக் கற்றுத் தாருங்கள்” என்றார்.

முக்கியமான ஒரு வேலையில் முழு கவனத்துடன், கவலையுடன் மூழ்கியிருக்கும்போது அசந்தர்ப்பமான குறுக்கீடு நிகழ்ந்தால் நமக்கு எப்படியிருக்கும்?

அதிருப்தியுடன் அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாமிடமிருந்து தம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு அந்தத் தலைவர்களிடம் தம் உரையாடலைத் தொடர்ந்தார்கள் நபியவர்கள். இது யதார்த்தமான செயல்தானே? நபியவர்கள் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டதுகூட பார்வையற்ற அப்துல்லாஹ்வுக்குத் தெரியாதுதான்.

ஆனால் இறைவனின் வசனங்கள் புது விதி அறிவுறுத்தின. விவாதம் முடிந்த சற்று நேரத்தில் நபியவர்களுக்கு அருளப்பட்ட ஞாபகம் 80-வது அத்தியாயம் அபுஸாவின் 16 வசனங்களின் தொடக்கம், நபியவர்களை அதிகம் அறிமுகமில்லாத மூன்றாம் மனிதரைப் போல் படர்க்கையில் குறித்தது:

(முஹம்மது) முகத்தைச் சுளித்தார்; திருப்பிக் கொண்டார்-

அவரிடம் ஒரு குருடர் வந்த வேளை!

(நபியே! மறை கூறும் அறவுரையினால்) அவர் அகத்தாய்மை அடைந்துவிடக் கூடும் என்பதை நீர் அறியலாகாதா?

அன்றியும் அவர் தம் சிந்தையில் இருத்தும் அறவுரைகள் அவருக்குப் பெரும் பயன் தருவதாய் அமைந்து விடுமே!

(இறைமறை கூறும் அறவுரை) ‘எனக்குத் தேவையில்லை’ என்ற (புறக்கணிப்பு)பவனுக்கு,

முகமும் முன்னுரிமையும் கொடுக்கின்றீர்!

அவன் அகத்தாய்மை அடையாமற் போனால் உமக்கென்ன?

(இறைச் செய்தியைக் கேட்க) உம்மை நாடி ஓடி வருகின்ற,

அல்லாஹ்வை அஞ்சுபவரை,

பொருட்படுத்தாமல் முகத்தைத் திரும்பிக் கொண்டீரே!

கூடாது! ஏனெனில், திண்ணமாக இது (பாகுபாடின்றி அனைவரும்) ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்க அறவுரையாகும்.

எனவே, விரும்பியவர் இதை ஏற்றுக் கொள்ளட்டும்.

இது கண்ணியமான சுவடிகளில் (பாதுகாக்கப் பட்டு) உள்ளது;

உயர்ந்தது; தூய்மையானது;

கடமை தவறாத(வா)வர்களின் (காவல்)கரங்களில் உள்ளது.

அவர்கள் கண்ணியமானவர்கள்; வாய்மையாளர்கள்.

‘உம்மிடம் உபதேசம் கேட்டு நெருங்கி வந்தவர் குருடர்தாம். ஆனால், இறையச்சமுடையவர். உம்முடைய

உபதேசத்தைக்கேட்டுப் பலனடையக் கூடியவர் அவர். ஆனால் அவரைத் தவிர்த்துவிட்டு, இறைவனை அலட்சியம்

செய்பவர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கிறீர்’ என்று அந்நிகழ்வைக் கண்டித்து இறங்கின அவ்வசனங்கள்.

உலகத்தில் ஒருவர் எத்தகு மேட்டுக் குடியைச் சேர்ந்தவராகவும் தலைவராகவும் இருந்தாலும் சரியே; ஆனால் அவர் ஏக இறை

நம்பிக்கை இல்லாதவராக ஆகிவிடும்போது, சமூகத்தின் தாழ் நிலையில் உள்ள இறை நம்பிக்கையாளருடன் ஒப்பிட்டால்

அவரின் அத்தனை செல்வாக்கும் உயர்வும் ஒரு பொருட்டே இல்லை என்று அழுத்தந்திருத்தமாய் அறிவித்தன அவ்வசனங்கள்.

இந்த வசனங்கள் வந்து இறங்கினவே, அவ்வளவுதான். அதன் பிறகு, அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாம் மீது மிகுந்த மதிப்பும்

கரிசனமும் ஏற்பட்டுப்போனது நபியவர்களுக்கு. பார்வை இழந்த இவருக்காக சர்வ வல்லமை கொண்ட இறைவனே வசனம்

அருளிவிட்டானே என்று கூடிப்போனது அக்கறை.

அவர் தம்மிடம் வருகை புரியும் போதெல்லாம், “எவர் பொருட்டு என்னை என் இறைவன் கண்டித்தானோ, அவருக்கு நல்வரவு”

என்று சிறப்பான வரவேற்பளித்து வாகான இடத்தில் சிறப்புடன் அமர்த்திக் கொள்வார்கள் அல்லாஹ்வின் தூதர்,

ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்.

"யஸ்தகிர்த்" -பாரசீகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றவுடன் அந்தப் பேரரசின் தடுமாற்றங்களை ஒரு கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தான். அதற்குமுன் அவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்டிருந்த அரசியல் குழப்பங்களால், முஸ்லிம்களின்மீது கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்த இயலாதவாறு அவர்களது கவனம் சிதறிப் போயிருந்தது. இப்பொழுது அதெல்லாம் நீங்கி, யஸ்தகிர்த் தலைமையில் மக்கள் ஒன்றிணைந்து முழு மும்முரத்துடன் முஸ்லிம் படைகளை எதிர்கொள்ளத் தயாரானார்கள். மளமளவென்று போருக்கான ஏற்பாடுகள் நடைபெற ஆரம்பித்தன. தன் படையை விரிவுபடுத்த, கட்டாய ஆளெடுப்புக்குக் கட்டடையிட்டான் யஸ்தகிர்த். ஏகப்பட்ட உஷ்ணம் பரவியிருந்தது பாரசீகர்கள் மத்தியில்.

முஸ்லிம்களை எதிர்த்துப் பிரம்மாண்டமாய் உருவாகும் பாரசீகப் படைகளைப் பற்றிய இந்தச் செய்தி மதினாவில் கலீஃபா உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவை அடைந்தது. அந்தச் சமயத்தில் பாரசீகத்தினுள்ளே போரிட்டுக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்களின் படை அளவு மிகக் குறைவு. கவலை அடைந்த உமர், அங்கிருந்த அல்-முதன்னா இப்னு ஹாரிதா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவுக்கு விரைந்து தகவல் அனுப்பினார்.

'அங்கு சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள முஸ்லிம் கோத்திரங்களிலிருந்து போரிடும் அளவிற்கு உடல்வாகும் வலிமையும் உள்ள ஒவ்வொரு ஆணும் கட்டாயமாகப் படையில் இணைய வேண்டும்' என்று கட்டளையிடப்பட்டது.

அதைப் போலவே அனைத்து ஆளுநர்களுக்கும் தகவல் அனுப்பினார். 'ஆயுதம், குதிரை, உடல் வலிமை, புத்திக் கூர்மை என்று ஏதேனும் உள்ள ஒவ்வொருவரும் கட்டாயமாகப் படையில் சேர்க்கப்பட வேண்டும். அவர்களெல்லாம் உடனே இராக்கிற்குச் செல்ல வேண்டும்' என்றது அரசு கட்டளை. இந்த அறிவிப்பும் உத்தரவும் கேட்டுச் சாரிசாரியாய்க் கிளம்பி வந்து படையில் இணைய ஆரம்பித்தனர் முஸ்லிம்கள்.

"நானும் செல்கிறேன். என்னையும் படையில் இணைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று வந்து நின்றார் ஒருவர்.

படையில் அணிவகுத்துச் செல்ல அவரிடம் என்ன இருந்ததோ இல்லையோ, ஆனால் மிகப் பெரும் குறையொன்று இருந்தது.

ஜிஹாதிடில் கலந்து கொள்வதிலிருந்து நிச்சயமாய் விலக்கு அளிக்கும் உடல்குறை. பிறிவியிலிருந்தே கண் பார்வை இல்லாதவர் அவர். அத்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாம் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

'உங்களால் போரில் என்ன பங்கு ஆற்ற முடியும்?'

தமக்கென ஒரு பணியைத் தேர்ந்தெடுத்து வைத்திருந்தார் இப்னு உம்மி மக்தாம். அதைத் தெரிவித்தார். படையுடன் இணைந்து போருக்குக் கிளம்பினார்.

சலுகை இருந்தும் ஏன் இந்த ஆர்வம்? திருவிழாவா இது, நானும் வருகிறேன் வேடிக்கைப் பார்க்க என்று கிளம்புவதற்கு? எல்லாம் வசனம் - இறை வசனம். அதை நினைத்து விசனம்!

عبد الله بن أم مكتوم

தோழர் ஹபீப் பின் ஸைத் வரலாற்றின்போது முதல் அகபா உடன்படிக்கை பற்றிப் பார்த்தது நினைவிருக்கலாம். அதைத் தொடர்ந்து உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக்கொண்ட யதுரிபைச் (மதினாவைச்) சேர்ந்த அந்த மக்களுக்கு குர்ஆனும் இஸ்லாமியப் போதனைகளும் அளிக்க,

அந்நகரில் மற்றவர்களுக்கு ஏகத்துவப் பிரச்சாரம் புரிய முஸ்அப் இப்னு உமைர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

அனுப்பிவைக்கப்பட்டார் என்றும் தோழர் முஸ்அபின் வரலாற்றில் விரிவாகப் பார்த்தோம். அந்தப் பயணத்தில் முஸ்அபுடன் இணைந்து யத்ரிபு சென்ற மற்றொருவர் அத்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாம்.

யத்ரிப் நகர், நபி புகுந்த பட்டணமாய் - மதினாவாய் உருமாற இவரின் உழைப்பும் பெரும் பங்கு வகித்தது. தாம் கற்ற குர்ஆன் ஞானத்தை மக்களுக்கு எத்தி வைக்க, ஏகத்துவத்தைப் பரப்ப, வரிந்து கட்டி நின்றதில் அங்கத்தில் உள்ள குறையெல்லாம் அவருக்கு ஒரு பொருட்டாகவே இருக்கவில்லை. மதினாவில் இஸ்லாமியச் சமூகம் கட்டுக்கோப்பாய் உருவாகி வளர ஆரம்பித்தது.

நபியவர்கள் மதினாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தபின் பள்ளிவாசல் கட்டப்பட்டு, தொழுகைக்கான வசதிகள் முறைப்படுத்தப்பட்டன. தொழுகையின் அழைப்பான பாங்கு சொல்லும் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அப்பணிக்கு முக்கியமான இருவரை நியமித்தார்கள் நபியவர்கள். ஒருவர் பிலால் இப்னு ரபாஹ், மற்றொருவர் அத்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாம். ஒருவர், அடிமையாய் இருந்த கறுப்பு இனத்தவர்; இன்னொருவர் குருடர். இவ்விருவரின் குரல்களும் மதினாவின் பள்ளியிலிருந்து கம்பீரமாய் முழங்க ஆரம்பித்தன. பிலால் பாங்கு சொன்னால் அத்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாம் இகாமத்துச் சொல்வதும், இவர் பாங்கு சொன்னால் பிலால் இகாமத்துச் சொல்வதுமாக முறை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

ரமளான் மாதத்தில் ஸஹருக்கு உணவு உண்ண பிலாலின் பாங்கொலியும் சுப்ஹுத் தொழுகைக்கு அத்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாமின் பாங்கொலியும் வழக்கமாகிப் போனது.

ஆனால் நபியவர்களின் முஅத்தின் எனும் பொறுப்பும் சிறப்பும் தாண்டி மற்றொரு சிறப்பும் அவ்வப்போது அத்துல்லாஹ்வுக்கு அளித்து வந்தார்கள் நபியவர்கள். மதினாவின் நிர்வாகப் பொறுப்பு.

பத்ருப் போருக்கு முஸ்லிம் வீரர்களுடன் கிளம்பினார்கள் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். தாம் நகரில் இல்லாத நேரத்தில் மதினாவின் மக்களுக்கு இமாமாகச் செயல்பட, அத்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாமை நியமித்தார்கள் நபியவர்கள்.

இமாமத் என்பது தொழுகையில் முன் நின்று தொழுவதற்கும் சம்பிரதாயப் பணி மட்டும் கிடையாது. அது உயர்வான ஒரு தகுதியாகத்தான் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது, தோழர்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. அதற்குரிய சிறப்பம்சம் உள்ளவர்தாம் இமாமாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மக்களை வழிநடத்தும் ஆகப்பெரிய பொறுப்பும் அந்தத் தகுதியில் அடங்கும்.

ஆனால் இன்று இமாமத் - அது கடை நிலை ஊழையனைப் போன்ற ஒரு பணியாக பெரும்பாலான ஊர்களில் மாறிப்போனது சகிக்க இயலாத ஓர் அவலம்.

பத்ருப் போர் மட்டுமன்றி, இதரப் போர்களின் போதும் பயணத்தின் போதும் இவரை மதினாவின் இமாமாக நியமித்துவிட்டுச் செல்வதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டார்கள் நபியவர்கள். ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல, பத்துமுறை இவ்விதம் நடைபெற்றிருக்கிறது. அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாமின் தகுதி அத்தகையது என்பது ஒருபுறம் என்றால் அவர் மீது நபியவர்கள் கொண்டிருந்த நன்மதிப்பும் மரியாதையும் இதர காரணங்கள் ஆகும்.

ஆனால், அந்தப் பெருமையை எல்லாம் மீறிக் கவலை சூழ்ந்தது அப்துல்லாஹ்வுக்கு. பத்ருப் போர் முடிந்தபின் சில வசனங்கள் இறங்கின. போரில் பங்கெடுத்த முஜாஹிதீன்களைப் பற்றிய வசனப் பகுதிகள் அவை.

"... தங்களுடைய பொருட்களையும் தங்களுடைய உயிர்களையும் (அர்ப்பணித்தவர்களாக) அறப்போர் செய்வோரை, உட்கார்ந்திருப்பவர்களை விட அந்தஸ்தில் அல்லாஹ் மேன்மையாக்கி வைத்துள்ளான்..." (4:95).

ஜிஹாதுப் போர் புரியக் களம் சென்றவர்கள் வீட்டிலேயே உட்கார்ந்து விட்டவர்களை விட தன் பார்வையில் உயர்வானவர்கள், உயர்ந்த அந்தஸ்தைப் பெற்றவர்கள் என்று குறிப்பிட்டான் இறைவன். ஈமானும் இறை பக்தியும் அளவற்று இருப்பினும் அதையெல்லாம் போர்த்திக்கொண்டு வீட்டிலேயே முடங்கிக்கொள்ளாமல் தேவைப்படும் தருணங்களில், களம் காண்பதே உயர்வு, என்று மக்களுக்கு உண்மை சொல்லி உத்வேகப்படுத்தின அந்த வசனங்கள்.

இந்த வசனத்தை அறிய வந்ததும் அளவற்ற விசனம் ஏற்பட்டுப்போனது அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாமுக்கு. குர்ஆனை ஓதுவதுடன் நிறுத்திக்கொள்ளாமல் கற்றிருந்த மனம். பதறிப்போனது! போரில் கலந்து கொள்வதால் இறைவனிடம் கிடைக்கப்போகும் உயர்ந்த அந்தஸ்தை இழக்கிறோமே என்று மெய்யான கவலை ஏற்பட்டுப்போனது அவருக்கு.

நபியவர்களிடம் சென்றார்.

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! எனக்கு இந்த இயலாமை மட்டும் இல்லாதிருப்பின் நிச்சயமாக நானும் ஜிஹாதுக்குச் செல்வேன்."

ஒவ்வொரு சொல்லும் உண்மை உரைத்தன.

தமக்கும் தம்மைப்போல் குறை உள்ளவர்களுக்கும் போரிலிருந்து விலக்கு அளித்து இறைவனின் வசனம் இறங்குமா? என்று எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தார் அவர். "யா அல்லாஹ்! எனக்கு விலக்கு உண்டு என்று வெளிப்படுத்துவாயாக" என்ற இறைவனிடம் இறைஞ்ச ஆரம்பித்தார்.

அவருடைய கவலையைத் தீர்த்துவைக்க வசனம் இறங்கியது. நபியவர்கள் ஸைது இப்னு தாபித் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவுடன் அமர்ந்திருக்கும்போது, இறைவனிடமிருந்து வஹீ வந்தது.

ஈமான் கொண்டவர்களுள் (தகுந்த) காரணமின்றி (வீட்டில்) அமர்ந்துவிட்டோரும், தங்களுடைய சொத்துக்களையும் தங்களுடைய உயிர்களையும் (அர்ப்பணித்தவர்களாக) அல்லாஹ்வின் பாதையில் போர் புரிபவர்களும் சமமாகமாட்டார்கள்...

சூரா அந்-நிஸாவில் 95ஆவது வசனமாகப் பதிவாகிப்போன இவ்வசனம் இவ்வாறு விலக்கு அளித்தாலும்,

'ஆஹா! இது போதும் இனி எனக்கு' என்று ஆசுவாசமாய் வீட்டில் அமர்ந்துகொள்ள அப்துல்லாஹ்வின் மனம் இடம்

கொடுக்கவில்லை. அறப்போரில் கலந்துகொள்வதால் கிடைக்கும் இறை உவப்பையும் அந்தஸ்தையும் உயரிய நன்மைகளையும் உதறிவிட மனம் இணங்கவில்லை. உயர் குணம், உயர்ந்த செயல்களில் ஈடுபடவே மல்லுக் கட்டும். அந்தத் தாகமும் ஏக்கமும் தருணம் பார்த்து காத்துக் கிடந்தார்.

ஹிஜ்ரீ 14ஆம் ஆண்டு.

முஸ்லிம்களை எதிர்த்துப் பிரம்மாண்டமாய் உருவாகும் பாரசீகப் படைகளைப் பற்றிய செய்தி மதினாவில் கலீஃபா உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவை அடைந்தது.

அனைத்து ஆளுநர்களுக்கும் தகவல் அனுப்பினார் உமர். 'ஆயுதம், குதிரை, உடல் வலிமை, புத்தி கூர்மை என்று ஏதேனும் உள்ள ஒவ்வொருவரும் கட்டாயமாகப் படையில் சேர்க்கப்பட வேண்டும். அவர்களெல்லாம் உடனே இராக்கிற்குச் செல்ல வேண்டும்' என்றது அரசு கட்டளை. இந்த அறிவிப்பும் உத்தரவும் கேட்டுச் சாரிசாரியாய்க் கிளம்பி வந்து படையில் இணைய ஆரம்பித்தனர் முஸ்லிம்கள்.

"நானும் செல்கிறேன். என்னையும் படையில் இணைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று வந்து நின்றார் அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாம்.

'உங்களால் போரில் என்ன பங்காற்ற முடியும்?'

கண் பார்வை அற்ற தமக்கான ஒரு பணியைத் தேர்ந்தெடுத்து வைத்திருந்தார் அப்துல்லாஹ் இப்னு உம்மி மக்தாம். படை அணிகள் களத்தில் தங்களுக்கான கொடியை உயர்த்தி ஏந்திப் பிடிப்பது வழக்கம். தோழர்கள் முஸ்அப் இப்னு உமைர், ஜஃபர் பின் அபீதாலிப் ஆகியோரின் வரலாற்றில் அதைப் படித்தோமே நினைவிற்குக்கிறதா? கொடியையும் ஏந்திக் கொண்டு சண்டையும் புரிந்திருப்பார்கள் அவர்கள்.

தம்மால் சண்டையில் நேரடியாக ஈடுபட முடியாதாகையால் முஸ்லிம் படை அணிகளுக்கு இடையே கொடியை ஏந்தி நிற்பது என்ற யோசனை அவருக்குத் தோன்றியிருந்தது.

"யுத்த களத்தில் என்னால் உறுதியுடன் கொடியை ஏந்தி நிற்க முடியும். கண் பார்வை அற்ற நான் மருளப் போவதில்லை; வெருண்டு ஓடிவிடப் போவதில்லை. மேலும் என்னைப் போர்க்களத்திற்கு அழைத்துச் சென்று இரு அணிகளுக்கு இடையில் நிறுத்தி விடுங்கள். கண் ஒளி இழந்திருப்பதால் போருக்கு அஞ்சி நான் ஓடாதிருக்க அது வசதியாயிருக்கும்" என்று இவர் கூறுவார்.

ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரலி) தலைமையில் காதிலிய்யா நோக்கிக் கிளம்பியது முஸ்லிம் படை. வழி அனுப்பி வைத்தார் உமர். கொடியும் கையுமாய் அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாம்.

நான்கு நாட்கள் தொடர்ந்து கடுமையாய் நிகழ்வுற்று காதிலிய்யாப் போர். கவசம் தரித்து, ஆயுதம் ஏந்தி, கொடியை உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டார் அப்துல்லாஹ் இப்னு உம்மி மக்தாம்.

பாரசீகர்களின் அணியில் ஓரிலட்சத்து இருபதினாயிரம் வீரர்கள். தவிர, யஸ்தகிர்த் நாஸ்தோறும் அனுப்பி வைத்த உதவிப் படையினர் தனிக் கணக்கு. அவர்களை எதிர்த்துக் களம் கண்ட முஸ்லிம்களின் படையில் முப்பதாயிரத்து சொச்சம் வீரர்கள் மட்டுமே.

கடுமையான போருக்குப் பிறகு நான்காம் நாள் முஸ்லிம்களுக்குப் பெரும் வெற்றி கிடைத்தது. இரண்டு தரப்பிலும் நிறைய உயிரிழப்பு. ஏறத்தாழ 8500 முஸ்லிம் வீரர்கள் உயிர்தியாகம் புரிந்திருந்தனர். அவர்களுள் முஸ்லிம்களின் கொடியைப் பத்திரமாகப் பிடித்தபடி அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தாம்.

தலைவன், தலைவனின் உறவினர், அறிந்தவர், தெரிந்தவர் என்ற பரிந்துரையில் என்ன சலுகை பெறலாம், என்ன பட்டம், பதவி ஈட்டலாம் என்று குறுக்கு புத்தியும் கோணங்கித் தனமுமே அரசியல் தந்திரம் என்று விதியாகிவிட்டது நிகழ்காலம்.... இறைத் தூதரின் உறவினர், குர்ஆன், கல்வியில் உயர் ஞானம், மக்களுக்குத் தற்காலிகத் தலைவராக நபியவர்களே நியமித்துச் செல்லும் அளவிற்குச் சிறப்புத் தகுதி, இறைவனே போரிலிருந்து விலக்கு அளித்துவிட்ட விதி என்றெல்லாம் இவருக்கு ஆயிரத்துஎட்டு காரணங்கள் இருந்தன. ஆனாலும் என்ன செய்தார்? இறைவனுக்காக உயிரை அர்ப்பணித்தே தீருவேன் என்று காதிலிய்யா போர்க் களத்தில் வீரத் தியாகிகளுள் ஒருவராக உயிர் துறந்திருந்தார் அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தூம். ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 11

"யா அல்லாஹ்! நான் உன்னுடன் இருக்கவே விரும்புகிறேன். தயவுசெய்து நீ என்னை உன்னுடன் வைத்துக்கொள்ள விரும்புவாயாக" - அபூஹுரைரா அத்-தவ்ஸீ

அரேபியாவில் தவ்ஸ் என்றொரு கோத்திரம் இருந்தது. தெற்குப் பகுதியில் செங்கடலின் கரையோரம் அமைந்திருந்தது அவர்களது ஊர். அந்தக் கோத்திரத்தின் முக்கியப்புள்ளி துஃபைல் பின் அம்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு. மக்காவிலுள்ள குரைஷிகளின் பேச்சைக் கேட்டு, நபியவர்களின் பிரச்சாரம் தப்பித் தவறிக்கூட காதில் விழுந்துவிடக்கூடாதே என்று பஞ்சை எடுத்து அடைத்துக்கொண்டு கஅபாவிற்குச் சென்றவர் அவர். ஆனால் அதையும் மீறி உண்மை அவர் செவியுள் நுழைய இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். மட்டுமல்லாது, "அல்லாஹ்வின் தூதரே! என் குலத்தவர் என்னைப் பெரிதும் மதிக்கக்கூடியவர்கள். நான் இப்பொழுது அவர்களிடம் சென்று அவர்களையெல்லாம் இஸ்லாத்திற்கு அழைக்கப் போகிறேன். அனுமதி தாருங்கள்" என்று நபியவர்களிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு திஹாமாவுக்குத் திரும்பினார் துஃபைல்.

மக்காவில் தாம் கண்டுணர்ந்து வந்ததை அவர் பிரமிப்பாய் விவரித்துக் கூறியதைக் கேட்டு அவரின் தந்தை, மனைவி தவிர வேறு யாரும் பெரிதாய் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவர் சொல்வதைக் காதிலும் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் ஓர் இளைஞர் இருந்தார். அவர் பெயர் அப்துல் ஷம்ஸ். படு சூட்டிகை, கெட்டி. அவர் மட்டும் சட்டென்று பிடித்துக் கொண்டார் அந்தச் செய்தியை.

"இது எனக்குப் புரிகிறது. உன்னதம் இது. நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் துஃபைல்" சில காலம் கழித்து துஃபைல் பின் அம்ரு, அப்துல் ஷம்ஸையும் அழைத்துக் கொண்டு நபியவர்களைச் சந்திக்க மக்காவுக்கு வந்தார். அப்பொழுதுதான் அந்த இளைஞருக்கு நபியவர்களுடனான முதல் நேரடி அறிமுகம் ஏற்பட்டது.

"இந்த இளைஞர் யார்?" விசாரித்தார்கள் நபியவர்கள்.

"என் கோத்திரம்தான். புத்திசாலிப் பையன்.உடனே ஏற்றுக்கொண்டார் " என்று அறிமுகப்படுத்தினார் துஃபைல்.

"உன் பெயர் என்ன?"

"அப்துல் ஷம்ஸ்."

அதன் பொருள் சூரியனின் அடிமை என்பதால், "அது வேண்டாம். இன்றிலிருந்து உன் பெயர் அப்துர் ரஹ்மான்" - 'அருளாளனின் அடிமை' என்று பெயர் மாற்றினார்கள் நபியவர்கள்.

"என் தந்தையும் தாயும் தங்களுக்கு அர்ப்பணமாகட்டும் அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் இன்றிலிருந்து அப்துர்ரஹ்மான்" என்று உவந்து போனார் பிற்காலத்தில் அபூஹுரைரா என்ற பெயரில் மிகவும் பிரபல்யமடையப் போகிறார்.

அப்துர் ரஹ்மான், அபூஹுரைராவாக மாறியது? அது ஒரு பூனைக் குட்டியால் நிகழ்ந்தது.

அவர் இளவயதில் பூனைக்குட்டி ஒன்றை வளர்த்து வந்தார். அதன்மீது அலாதிப் பிரியம். அதனுடன் விளையாடுவது, எங்குச் சென்றாலும் அதைக் கொண்டு செல்வது என்று பூனையும் கையுமாக இருந்துவர, அவரின் நண்பர்கள் செல்லமாக அபூஹுரைரா என்று பெயர் சூட்டி விட்டார்கள். ஹுரைரா என்றால் பூனைக்குட்டி.

அரபு குலத்தில் இன்னாரின் தந்தை என்று அழைப்பதற்கும் இன்னதின் பிரியர் எனக் குறிப்பதற்கும் 'அபூ' எனும் சொல் வழக்கிலிருந்தது. அதனால் பூனைக்குட்டியின் பிரியர்.

பிற்காலத்தில் அவர் மதினாவில் வாழும்போது நபியவர்கள் இவரை அவ்வப்போது "அபூஹிர் (பூனைப் பிரியரே!)" என்று செல்லமாய் அழைக்க, அபூஹுரைராவுக்கு அது மிகவும் பிடித்துப்போனது. அப்படியே பூனைக்குட்டியின் பிரியராகப் பெயர்பெற்றுப் போனார் அபூஹுரைரா.

அப்படிவந்து ஒட்டிக்கொண்ட அந்தப் பெயர் இஸ்லாமிய வரலாற்றின் புகழ்பெற்றப் பெயராக அமைந்து ஹதீத் நூல்கள் அனைத்திலும் மிகமுக்கியமான பெயராக நிலைத்துப்போனது. அது, பெயர் காரணத்தினால் அல்ல. கல்வியின் நிமித்தம் அவர் காட்டிய காட்டுத்தனமான உழைப்பு, அர்பணிப்பு என்று அப்பெயருக்குப் பின்னால் சில அம்சங்கள் ஒளிந்து கொண்டுள்ளன. பார்ப்போம். அதற்குமுன் –

ஹிஜ்ரீ ஆறாம் ஆண்டின்போது மதினா வந்தடைந்திருந்தார் ஓர் இளைஞர். இஸ்லாம் அவரை அவர் பிறந்து வளர்ந்த ஊரைவிட்டு அங்கு இழுத்து வந்திருந்தது. திருமணம் ஆகாத இள வயதினரான அவருக்கு இருந்த ஒரே உறவு வயதான அவரின் தாய்.

நபியவர்கள் மதினாவுக்குப் புலம்பெயரும் முன்பே அந்த இளைஞர் இஸ்லாத்தை ஏற்றிருந்தாலும் அவரின் அம்மா மட்டும் 'அந்தப் புது மதம் உன்னுடனே இருக்கட்டும்; எனக்கு வேண்டாம்' என்று இருந்துவிட்டார். ஆனால் சும்மா இல்லை. கோபம் இருந்தது; தன் மகன் தமது மூதாதையர் மார்க்கத்திலிருந்து வழி தவறிப் போய்விட்டானே என்று நிறைய கோபம் இருந்தது. அதே நேரத்தில் மகனுக்கோ அம்மாவின் மீது அளவற்ற அக்கறை. இறைவனுக்கு இணை வைத்து, உருவ வழிபாட்டில் மூழ்கிப் போயிருக்கும் தன் தாய், மறுமையில் நிரந்தர நடத்தை அடையப்போவதை அவரால் கற்பனைகூட செய்து பார்க்க முடியவில்லை.

நாள்தோறும் தவறாமல், "அம்மா! ஏக இறைவனை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். முஹம்மது நபி அல்லாஹ்வின் இறுதித்தூதர் என்பதை உணருங்கள்" என்று வாய்ப்பாடுபோல் அறிவுறுத்திக் கொண்டே இருந்தார் அவரும்.

அதையெல்லாம் கேட்டு ஆத்திரம்தான் அதிகமாகும் அம்மாவுக்கு. முகம் வேகமாக மறுபுறம் திரும்பிக்கொள்ளும்.

அதைக்கண்டு தொந்தரவு செய்யாமல் வருத்தத்துடன் சென்றுவிடுவார் மகன். பிறகு, அன்றோ, அடுத்த நாளோ அதே கதை மீண்டும் தொடரும்.

ஒருநாள் - கோபத்தில், முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களை அவச்சொல் சொல்லிவிட்டார் அந்த மாது. அனைவரையும் விட, அனைத்தையும் விட நபியவர்கள்மேல் அப்பட்ட பாசமும் நேசமும் கொண்டிருந்த அந்த இளைஞர் அப்படியே துடிதுடித்துப்போனார்.

தம்மைத் திட்டியிருந்தால்கூட பொருட்டற்றுப் போயிருக்கும் அவருக்கு. துடைத்துவிட்டுப் போயிருப்பார். அல்லாஹ்வின் தூதரைப் பற்றிய அவச்சொல் கேட்க நேர்ந்த அவலத்தில் அவருக்கு ஆத்திரத்திலும் கைச்சேதத்திலும் கண்ணிலிருந்து பொத்துக்கொண்டு கொட்டியது நீர். இன்னது செய்வது என்று அறியாமல் நபியவர்களிடம் ஓட,

"ஏன் இந்த விம்மலும் அழுகையும்?" என்று கரிசனமாய் விசாரித்தார்கள் நபியவர்கள்.

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! எப்படியும் என் தாய் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று நான் தொடர்ந்து முயன்று கொண்டே இருந்தேன். அவரும் விடாது நிராகரித்துக்கொண்டே இருந்தார். ஆனால் இன்று தங்களைப் பற்றி அவதூறு சொல்லிவிட்டார். அவரது மனத்தை இஸ்லாத்தை நோக்கித் திருப்ப அல்லாஹ்விடம் இறைஞ்சுங்கள்" என்று கண்ணீர் கொப்பளிக்க விண்ணப்பித்தார் மகன்.

இறைஞ்சினார்கள் நபியவர்கள். பாரம் இறங்கி, மனம் இலேசானது அவருக்கு. இல்லம் திரும்பினார். வந்தால், வீட்டின் கதவு அடைத்திருந்தது. உள்ளே ஏதோ நீர் சிதறும் அரவம். ஒன்றும் புரியாதவர் வீட்டின் உள்ளே நுழைய முயல, உத்தரவு வந்தது, "உள்ளே வராதே. அங்கேயே நில்!" திகைத்துப்போய் நின்ற இடத்திலேயே நின்றார் அவர்.

சற்று நேரம் கழித்து கதவு திறந்தது. குளித்து, உடைமாற்றி, புத்துணர்வுடன் இருந்தார் அபூஹுரைராவின் தாய். அடுத்து அவர் கூறியதுகேட்டு, அபூஹுரைராவின் உடலைத் தொற்றியது அந்தப் புத்துணர்வு.

"வணக்கத்திற்கு உரியவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறில்லை. முஹம்மது அல்லாஹ்வின் தூதர்"

தம் தாய் கூறிய வாசகம் கேட்டு மீண்டும் கண்களில் கண்ணீருடன் ஓடினார் இறைத் தூதரிடம். இம்முறை வழிந்தது ஆனந்தக் கண்ணீர்.

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! நற்செய்தி அறியுங்கள். அல்லாஹ் தங்களின் பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்தான். அபூஹுரைராவின் தாயை இஸ்லாத்தை நோக்கிச் செலுத்திவிட்டான். என்னையும் என் தாயையும் இறை நம்பிக்கைக் கொண்டவர்களின் அன்பிற்கு உரியவர்களாக ஆக்கி வைக்கும்படி அல்லாஹ்விடம் இறைஞ்சுங்கள்."

நபியவர்கள் இறைஞ்சினார்கள். "யா அல்லாஹ். உன்னுடைய இந்த அடிமையையும் அவன் தாயையும் உன் நம்பிக்கையாளர்களுக்கு உவப்பானவர்களாக ஆக்கு. நம்பிக்கையாளர்களை இந்த இருவருக்கும் உவப்பானவர்களாக ஆக்கு." இறைத்தூதரின் மீது பாசம் என்றால் பாசம், அப்படியொரு பாசம் தோன்றி உருவானது அபூஹுரைராவுக்கு. அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் அவர் கண்கள் அயர்வதே இல்லை. நபித்தோழர்கள் அனைவரிடமும் இத்தகு குணாதிசயம் பொதுவாய்ப் பரவி இருந்ததாகத்தான் வரலாறு அறிவிக்கிறது.

"இறைத்தூதர் (ஸல்) அவர்களின் முகத்தைவிட அழகானவற்றையோ, ஒளி நிரம்பியவற்றையோ நான் கண்டதே இல்லை; சூரிய ஒளியே அவர்கள் முகத்தில் மிளிர்வதுபோலிருக்கும்" என்பது அபூஹுரைராவே உரைத்த வருணனை. இது பாக்கியம்; இறைத்தூதருடன் வாழ நேர்ந்தது நற்பாக்கியம்; கிடைத்தற்கரிய பேறு என்பதை உள்ளார்ந்து உணர்ந்தவர் சதா சர்வகாலமும் அல்லாஹ்வைப் புகழ்வதும் அவனுக்கு நன்றி கூர்பவருமாகவே ஆகிப்போனார்.

“அபூஹுரைராவை இஸ்லாத்தை நோக்கிச் செலுத்திய அல்லாஹ்வுக்கே எல்லாப் புகழும். அபூஹுரைராவுக்கு குர்ஆனைக் கற்பித்த அல்லாஹ்வுக்கே எல்லாப் புகழும். அபூஹுரைராவை முஹம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் தோழராக்கி வைத்த அல்லாஹ்வுக்கே எல்லாப் புகழும்.”

நபியவர்களுடன் ஏற்பட்டுவிட்ட பிணைப்பும் பாசமும், அவர்களைவிட்டு அகலா திண்ணை வாசமும் அபூஹுரைராவின் மார்க்கப் புலமைக்கு அப்படியே பலமான அடித்தளம் அமைத்துவிட்டன. அபூஹுரைராவின் பிரதான வேட்கை, ‘இறைக் கல்வி ஞானம்’ என்றாகிப்போனது.

ஒருமுறை முஹம்மது நபி (ஸல்) பிரசங்கம் புரிந்துகொண்டிருந்தபோது, “நான் நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் இந்த உரை முடியும் வரை யாரெல்லாம் தங்களது ஆடைகளை விரித்து வைத்து பிறகு அதைத் திரட்டி வைத்துக்கொள்கிறார்களோ, அவர்கள் நான் சொல்வதை யெல்லாம் நினைவில் வைத்திருப்பார்கள்” என்று கூற,

உடனே அபூஹுரைரா தமது ஆடையை விரித்துவைத்துக் கொண்டார். நபியவர்களின் சொற்பொழிவு முடிந்ததும் தம் ஆடையைச் சுருட்டிக் கொள்ள அது அவரது நெஞ்சை அணைத்துக் கொண்டது. பிற்காலத்தில் இதை அவர் விவரிக்கும்போது, அதன் பின்னர் நபியவர்களின் கூற்றை நான் மறக்கவே இல்லை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதெல்லாம் எதற்கு வித்திட்டது? நபிமொழிகள் சேகரம் ஆகி நிலைபெற்றுப்போகும் அபூஹுரைராவின் நினைவாற்றலுக்கு. இஸ்லாமிய ஞானத்திற்காகவும் இறைத்தூதரை விடாது பின்தொடர்ந்து நபிவழிமுறைகளை அறிந்து கொள்வதற்காகவும் அவர் எதிர்கொண்ட சிரமங்கள், கொஞ்சநஞ்சமல்ல. அப்படியான பல நிகழ்வுகளை அவரே விவரித்திருக்கிறார்.

உண்பதற்கு எதுவுமே இல்லாமல் கடுமையான பசியும் வாட்டமுமாய்ப் பல பொழுதுகளை அவர் கழிக்க வேண்டியிருந்திருக்கிறது. பசி தாளாமல் என்ன செய்வாரென்றால், குர்ஆன் வசனங்களுக்கு விளக்கம் கேட்பதுபோல் சில தோழர்களை அணுகுவார். அதற்கான விளக்கங்கள் இவருக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருக்கும். இருந்தாலும் பசி!

பேச்சுக் கொடுத்தால் அந்தத் தோழர் தம் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று ஏதாவது ஆகாரம் அளித்து உபசாரம் புரிய மாட்டாரா என்ற எதிர்பார்ப்பு. உரிமையுடன் கேட்டாலே மறுக்கப்போவதில்லை நபித் தோழர்கள். இருந்தாலும் அது யாசகமாகிவிடுமோ என்ற கவலையும் கூச்சமுமே அபூஹுரைராவை தடுத்து இவ்விதம் செய்யத் தூண்டின.

ஒருநாள் அடக்கமுடியாத பசி. உண்பதற்கு எதுவுமே இல்லை. நல்ல தட்டையான மூன்று பாறைக் கற்களை எடுத்து, தம் வயிற்றில் இணைத்துக் கட்டிக்கொண்டு, நபித் தோழர்கள் நடமாடும் முக்கிய பாதையின் ஓரமாய்ச் சென்று அமர்ந்துகொண்டார் அபூஹுரைரா.

அப்பொழுது அவ்வழியே வந்தார் அபூபக்ரு (ரலி). முகமன் கூறி, அவரிடம் பேச்சுக்கொடுத்து குர்ஆன் வசனம் ஒன்றின் விளக்கம் கேட்க ஆரம்பித்தார் இவர். “வாங்க அபூஹுரைரா. வீட்டிற்குப்போய் உணவருந்திக்கொண்டே சாவகாசமாகப் பேசலாம்” என்று அபூபக்ரு சொல்ல வேண்டும் என்று அவர் முகத்தையே ஆர்வமுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன கண்கள். அப்போதைக்கு அதுமட்டுமே அபூஹுரைராவின் ஒரே எதிர்பார்ப்பாய் இருந்தது.

ஆனால் அபூபக்ரு அந்த வசனத்திற்கு வியாக்கியானமும் விளக்கமும் அளித்துவிட்டுச் சென்றுவிட்டாரே தவிர, இவரது எதிர்பார்ப்பை உணரவில்லை.

சோர்ந்து அமர்ந்துவிட்டார் அபூஹுரைரா. சற்று நேரம் கழித்து அவ்வழியே வந்தார் உமர் (ரலி). அவரிடமும் அதே முயற்சி. அதே பதில். அதே ஏமாற்றம்.

பிறகு அவ்வழியே வந்தார்கள் நபியவர்கள். இவரை அங்குக் கண்டு ஆச்சரியத்துடன், “அபூஹுரைரா!” என்று அழைக்க,

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! உத்தரவிடுங்கள்” என்று விரைந்து வந்தார். அவர்களிடம் வேறு எதுவும் கேட்கவில்லை.

தாமாகவே அவரைத் தமது இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள் நபியவர்கள். அங்கு பெரியசாடி ஒன்றில் பால் இருந்தது. “ஏது இது?” என்று விசாரிக்க, யாரோ அதை நபியவர்களுக்கு அன்பளிப்பாக அனுப்பிவைத்ததைத் தெரிவித்தார்கள் அன்னை.

அடுத்து நிகழ்ந்ததுதான் வேடிக்கை! குடலைப் புரட்டியெடுக்கும் பசியுடன் ஆவலுடன் பால் சாடியையே

பார்த்துக்கொண்டிருந்த அபூஹுரைராவிடம், “அபூஹுரைரா. பள்ளிவாசலில் தங்கியிருக்கும் ஏழை மக்களை இங்கு அழைத்து வாருங்கள். பசியுடன் இருப்பார்கள். இதை அளிப்போம்” என்று நபியவர்கள் தெரிவிக்க, பரிதாபகரமாகிப் போனது அவர் நிலை.

மற்றவர்களை அழைத்து வரும்முன் நபியவர்கள் தமக்கு அந்தப் பாலில் சிறிது அளித்தால் அருந்திவிட்டுத் தெம்பாகவே செல்லலாம் என்று அவரது ஆழ்மனம் ஏங்கியது. ஆனால், நபியவர்களின் உத்தரவிற்கு அப்படியே அடிபணிந்து பள்ளிவாசலுக்கு

விரைந்தார் அபூஹுரைரா. மனம் வியந்தது, “அந்தச் சாடியில் உள்ளது இந்த மக்கள் அனைவருக்கும் எப்படி? ஆளுக்குச் சில துளிகள்தான் கிடைக்குமோ?”

ஏழை மக்கள் நபியவர்களின் இல்லத்திற்கு வந்தார்கள். அனைவரும் அமர்ந்துகொள்ள, அபூஹுரைராவிடமே மீண்டும் கூறினார்கள் நபியவர்கள். “அபூஹுரைரா. அந்தச் சாடியை எடுத்து அவர்களிடம் கொடுங்கள். அவர்கள் பருகட்டும்.”

பங்கிட்டுக் குடிக்கப்போவதில் கூட தமக்கு முதல் வாய்ப்பு அமையவில்லையே என்று ஏமாற்றத்தை அடக்கிக்கொண்டு,

அருகில் இருந்தவரிடம் சாடியைக் கொடுத்தார் அபூஹுரைரா. அவருக்கும் நல்ல பசி போலிருக்கிறது. வயிறு நிறையுமளவு குடித்தவர், அதை அடுத்தவருக்குக் கொடுத்தார். அந்த அடுத்தவரும் தம் வயிறு நிறையுமளவு குடித்துவிட்டு அடுத்தவருக்குக் கொடுத்தார். இப்படியே அனைவரிடமும் ஒரு சுற்று சுற்றி வந்தது பால் நிறைந்திருந்த அந்தச் சாடி.

இறுதியில் தம்மிடம் வந்த சாடியை நபியவர்களிடம் நீட்டினார் அபூஹுரைரா. அவரை நோக்கிப் புன்னகைத்த நபியவர்கள், “நாமிருவர்தான் பாக்கி” என்றார்கள். “ஆம் அல்லாஹ்வின் தூதரே.”

“நீங்கள் முதலில் பருகுங்கள்” என்று நபியவர்கள் சொல்ல ஆர்வமுடன் பாலை குடிக்க ஆரம்பித்தார். நபியவர்களுக்கும் மிச்சம் இருக்க வேண்டுமே என்ற அச்சத்தில் சிறிது குடித்துவிட்டு நபியவர்களிடம் நீட்ட, ‘மேலும் அருந்துங்கள்’ என்றார்கள் அவர்கள். ஒவ்வொருமுறை நீட்டும்போதும் அப்படியே சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அபூஹுரைராவின் வயிறு முற்றிலும் நிறைந்து போனது. “மேலும் அருந்துங்கள்” என்று நபியவர்கள் கூற, “தங்களைச் சத்தியத்துடன் அனுப்பி வைத்த அந்த ஒருவன் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். என் வயிறு நிறைந்துவிட்டது. இதற்குமேல் என்னால் அருந்த முடியாது” என்றார் அபூஹுரைரா. அதன் பின்னரே அதை வாங்கி மீதமிருந்ததை தாம் அருந்தி முடித்தார்கள் நபியவர்கள்.

ஒரு சாடிப் பால் அனைவரின் பசியாற்றிய இறை அற்புதம் இந்தச் செய்தி எனும் உண்மை ஒருபுறமிருக்க, பசியில் அல்லாடிய போதும் நபியவர்களின் சொல்லுக்கு முற்றிலுமாய்க் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்த அபூஹுரைராவின் அடிபணிதல்; அப்படி வருந்திக் கிடந்து அவர் கற்றுத் தேறிய இஸ்லாமிய ஞானம்; என்று நமக்கு இதில் புதைந்துள்ள பாடங்கள் ஏராளம். நபியவர்களின் மரணத்திற்குப்பின் கலீஃபாக்களின் ஆட்சியில் இஸ்லாமிய ஆட்சி விரிவடைய, போரில் கைப்பற்றப்பட்ட செல்வம் ஏகப்பட்டவை இஸ்லாமிய கருவூலத்துக்கு வந்து சேர்ந்தன. அவை முறையே அனைவருக்கும் பகிர்ந்தளிக்கப்பட, அபூஹுரைராவுக்கும் ஓரளவு வீடு, வாசல், நிலம் என உடைமையாகியது. அப்பொழுதுதான் அவருக்கும் திருமணம் என ஒன்று நடைபெற்று, மணவாழ்க்கையைத் துவக்கினார். அவருக்கான பங்காய் வந்தடைந்த ஏராளமான பொருட்செல்வம் எதுவுமே அவரது நேர்மையையும் நல்லொழுக்கத்தையும் சிறிதுகூட தீண்ட முடியவில்லை. அதற்கு மாறாய்த் தமது பழைய வாழ்க்கையை மறவாமல் அதிகமதிகம் நினைவு கூர்ந்துகொண்டிருப்பது அவர் வழக்கம்.

“நான் தந்தை இல்லாமல் வளர்க்கப்பட்டேன். வறுமையின்போது ஹிஜ்ரத் மேற்கொண்டேன் (புலம் பெயர்ந்தேன்). எனது தினசரி உணவுக்காக புஷ்ரா பின்த் கஸ்வானிடம் கூலி வேலை பார்த்தேன். பயணிகளுக்கு சேவை புரிவதும், அவர்கள் பயணத்தைத் தொடர அவர்களது வாகன மிருகங்களைப் பராமரிப்பதும் என் அலுவலாக இருந்தது. பின்னர் நான் யாரிடம் பணியாளாக வேலை பார்த்தேனோ அந்த புஷ்ராவையே எனக்கு மனைவியாக ஆக்கிவைத்தான் அல்லாஹ். இஸ்லாத்தை என் வாழ்வியல் நெறியாகவும், என்னை ஒரு தலைவனாக உயர்த்தியும் வைத்த அல்லாஹ்வுக்கே எல்லாப் புகழும் நன்றியும் உரியன.” கலீஃபா உமர் ரவியல்லாஹு அன்ஹு அபூஹுரைராவை பஹ்ரைனின் ஆளுநராக நியமித்திருந்தார். ஆளுநர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது, நியமிப்பது, அவர்களது செயல்பாடுகளைக் கண்காணிப்பது என்பதில் உமரின் தரக்கட்டுப்பாடு மிக மிகக் கடினமானவை. அவருக்கும் ஆளுநர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற நிகழ்வுகளெல்லாம் பல அத்தியாயங்கள் எழுதப்படக்கூடிய அளவிற்கான சுவையான நிகழ்வுகள். அபூஹுரைராவின் தகுதியும் அவர் மீது உமருக்கு இருந்த அபார நம்பிக்கையுமே அவரை ஆளுநராக்கியிருந்தன. தமது பதவிகாலம் முடிந்து பஹ்ரைனிலிருந்து அபூஹுரைரா மதீனா திரும்பும்போது அவர் வசம் பத்தாயிரம் தீனார்கள் இருந்தன. தம் ஆளுநர்களின் மீது தீவிர கண்காணிப்பு செலுத்தி வந்த உமருக்கு, இது ஆச்சரியமளிக்க, “உமக்கேது இவ்வளவு சொத்து?” என்று கேள்வி கேட்டார்.

“அல்லாஹ்வுக்கோ குர்ஆனுக்கோ மாறுபுரியம் எதிரியல்ல நான். ஆனால் அவனுக்கும் குர்ஆனுக்கும் எதிரானவர்களுக்கு நான் கடும் எதிரி. குதிரைகளைப் பராமரித்தேன்; விற்பேன். என்னிடமிருந்த அடிமைகளை விற்பேன். தவிர எனக்குச் சில அன்பளிப்புகள் கிடைத்தன. அவற்றின் மூலம் கிடைத்த பணம் இது” தாம் தமது பதவியை எவ்வகையிலும் துரப்பிரயோகம் செய்யவில்லை என்று விளக்கம் அளித்தார் அபூஹுரைரா. அதை விசாரித்து உறுதிபடுத்திக் கொண்டார் உமரும். நாளை இறைவனுக்குப் பதில் அளிக்க வேண்டிய கவலை அவருக்கு. பிறகு சிலகாலம் கழித்து அவரை மீண்டும் ஆளுநராக நியமிக்க உமர் அழைப்பு விடுத்தபோது, நிராகரித்து விட்டார் அபூஹுரைரா.

“நீர் இந்தப் பதவியை வேண்டாம் என்று மறுக்கிறீர், உம்மைவிடச் சிறந்தவர் – யூஸுஃப் அலைஹிஸ்ஸலாம் – பதவியைக் கேட்டுப் பெறவில்லையா?” என்று மடக்கினார் உமர்.

அதற்கு அபூஹுரைரா பதில் அளித்தார். “யூஸுஃப் அல்லாஹ்வின் தூதர்; தூதரின் மகன்; அவர் தந்தை ஒரு தூதரின் மகன். நான் வெறும் அபூஹுரைரா. பல விஷயங்களைக் கண்டு நான் அஞ்சுகிறேன்.”

“அதில் எனக்கு ஐந்து விஷயங்களைச் சொல்லும் பார்ப்போம்.”

“நான் அறியாத விஷயத்தை சொல்வதைவிட்டு அஞ்சுகிறேன். மதியின்றி நீதி உரைப்பதில் அஞ்சுகிறேன். என் முதுகு அடி வாங்குவதை நினைத்து அஞ்சுகிறேன். என் செல்வம் பறிக்கப்படுமோ என்று அஞ்சுகிறேன். என் பெயருக்குக் களங்கம் ஏற்படுமோ என்று அஞ்சுகிறேன்.”

ஏறத்தாழ 1600 ஹதீஸ்களை அபூஹுரைரா அறிவித்துள்ளதாகக் கணக்கிட்டுள்ளார்கள். அபூஹுரைராவின் அறிவிப்பு இடம்பெறாத ஹதீஸ் நூல்களே இருக்க முடியாது. நபியவர்களின் இறுதிக் காலத்தில், நான்கு ஆண்டுகள் மட்டுமே உடன் இணைந்திருந்தவருக்கு இது எப்படி சாத்தியமானது? முஹாஜிர்கள், அன்ஸாரிகளில் ஒரேயொருவருக்கூட இந்த அளவு அறிவிக்கவில்லையே எப்படி?

இக்கேள்வி அவரிடமே கேட்கப்பட்டபோது, பதிலளித்தார் அபூஹுரைரா. “முஹாஜிர்களைச் சேர்ந்த என்னுடைய சகோதரர்கள் கடைவீதிகளில் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். நானோ ‘என் வயிறு நிரம்பினால் போதும்’ என்று கிடைப்பதை

உண்டுகொண்டு நபியவர்களுடனேயே இருந்து வந்தேன். அவர்களெல்லாம் நபியவர்களிடம் இல்லாத நேரத்திலும் நான் நபியவர்களுடனேயே இருப்பேன். நபிமொழிகளை அவர்கள் மறந்து விடலாம். ஆனால் நான் மனனம் செய்து கொள்வேன்! "என்னுடைய அன்ஸாரிச் சகோதரர்கள் தங்கள் செல்வங்களின் பராமரிப்புப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர்; நானோ பள்ளிவாசலின் திண்ணையில் வசித்துக்கொண்டிருந்த ஏழைகளில் ஓர் ஏழை. அன்ஸாரிச் சகோதரர்கள் தங்கள் பணியில் கவனம் திரும்பி, நபியவர்களின் போதனைகளை மறந்து விடலாம். ஆனால் நான் மனனம் செய்து கொள்வேன்! அபூஹுரைராவை இறுதிக் காலம் நெருங்கியது. உடல் நலம் குன்றி படுக்கையில் கிடந்தவருக்கு கண்ணீருடன் அழுகை வெளிப்பட்டது. அருகிலிருந்தவர்கள் கவலையுடன் விசாரித்தார்கள், "ஏன் அழுகிறீர் அபூஹுரைரா?" "இவ்வுலகத்தின் மீதுள்ள ஆசையில் அழவில்லை நான். ஏன் அழுகிறேன் என்றால் என் எதிரே மிக நீண்ட பாதை காத்திருக்கிறது. என்னிடம் உள்ளதோ மிகக் குறைவான முன்னேற்பாடுகள். சாலை இரண்டாகப் பிரியும் இடத்தில் நிற்கிறேன் நான். ஒரு பாதை சொர்க்கத்திற்கு இட்டுச் செல்லும்; மற்றொன்று நரக நெருப்பிற்கு. எனக்கானது எந்தப் பாதை என்பதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை."

இத்தகு இறை அச்சத்தை எப்படி விவரிப்பது? எப்படி எழுதுவது? ஒருவேளை எழுதுகோலில் கண்ணீர் நிரப்பினால் சாத்தியமாகலாம்.

மரணப்படுக்கையில் இருந்தவரைச் சந்திக்க வந்தார் மர்வான் இப்னுல் ஹகம். "அல்லாஹ் உமக்கு உடல் நலத்தை மீட்டுத்தருவானாக அபூஹுரைரா!" என்று இறைஞ்சினார்.

அதைக் கேட்ட அபூஹுரைரா, "யா அல்லாஹ்! நான் உன்னுடன் இருக்கவே விரும்புகிறேன். தயவுசெய்து நீ என்னை உன்னுடன் வைத்துக்கொள்ள விரும்புவாயாக" என்று இறைஞ்சினார்.

பிறகு மர்வான் கிளம்பி சற்று தூரம்கூட சென்றிருக்க மாட்டார். தமது 78ஆம் வயதில், ஹிஜ்ரீ 59ஆம் ஆண்டு இவ்வுலகை நீங்கினார் அபூஹுரைரா ரலியல்லாஹு அன்ஹு

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 12

("இது ராசத்துரோகம். அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் நான் நம்பிக்கைத் துரோகம்!" செய்து விட்டேன் - அபூலுபாபா)

ஒருநாள் அதிகாலை நேரம். இறை வசனம் ஒன்று இறங்கியது. முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

அன்னை உம்மு ஸலமா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவின் வீடு அது. அங்குதான் அன்று முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். சிரிப்பொலி கேட்ட அன்னை உம்மு ஸலமா ஆச்சரியத்துடன் நபியவர்களிடம், "அல்லாஹ்வின் தூதரே! ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்க,

"மன்னிப்பு அருளப்பட்டுவிட்டது," என்றார்கள் நபியவர்கள்.

அதைக்கேட்ட அன்னை உம்மு ஸலமாவுக்கு ஏகப்பட்ட வியப்பு!, மகிழ்வு!. "நான் சென்று தெரிவிக்கட்டுமா?"

"நீ விரும்பினால், அப்படியே செய்."

தம் வீட்டு வாயிற்படிக்கு விரைந்தார் அன்னை. செய்தியை அறிவித்தார். அதிகாலைத் தொழுகைக்காக விழித்துவிட்டிருந்த மதினத்து மக்கள், இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும், பள்ளிவாசல் நோக்கி ஓடினார்கள். பலருக்கும் அதைக்கேட்டு மகிழ்ச்சி!. அந்த அதிகாலை வந்து இறங்கிய இறை வசனம்,

"வேறு சிலர், தங்கள் நல்ல செயல்களைத் தீய செயல்களோடு (அறியாமல்) கலந்துவிட்டனர். அந்தக் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கின்றனர். அவர்களுடைய குற்றங்களை அல்லாஹ் மன்னித்துவிடலாம். திண்ணமாக, அல்லாஹ் மன்னிப்பவன்; கருணையாளன்" - குரத்துத் தவ்பாவின் 102ஆவது வசனமாக இடம்பெற்றுவிட்டது.

இந்த வசனத்தையும் அதைச் சார்ந்த நபியவர்களின் அறிவிப்பையும் கேட்டு அனைவரிடமும் ஏன் இந்தப் பரபரப்பு?

அதற்கு முந்தைய வரலாற்றுச் சம்பவங்களை நீங்கள் தெரிய வேண்டும்

ஒருநாள் நண்பகல் நேரம். இறை வசனம் சுமந்து வரும் வானவர் ஜிப்ரீல் அலைஹிஸ்ஸலாம் நபியவர்களிடம் வந்து இறைச் செய்தி ஒன்றைச் சொன்னார். "முஹம்மது! அல்லாஹ் உம்மைக் குரைளாவை நோக்கி அணிவகுத்துச் செல்லக் கட்டளையிட்டுள்ளான். நான் மற்ற மலக்குகளுடன் அவர்களின் இதயத்தை உலக்க இப்பொழுது அங்குச் செல்கிறேன்."

உடனே நபியவர்களின் உத்தரவின்படி மதீனா வீதியெங்கும் அறிவிப்புச் செய்யப்பட்டது. “அல்லாஹ்வுக்குக் கட்டுப்பட்டவர் ஒவ்வொருவரும் குரையாவில் இன்று அஸர் தொழட்டும்.”
அதாவது, ‘உடனே குரையா நோக்கி அணிவகுத்துச் செல்லுங்கள். அஸ்ருத் தொழுகைக்காகக் கூடத் தாமதிக்க வேண்டாம்’ என்பது செய்தியின் கரு. அறிவிப்பை அறிந்த நொடியிலேயே கடகடவென்று ஆயுதங்களை ஏந்திக்கொண்டு கிளம்பியது முஸ்லிம்களின் படை. இதில் சொல்லி மாளாத ஆச்சரியம் ஒன்று அடங்கியிருந்தது!.

அன்று காலைதான், பெரியதொரு படையெடுப்பை முடித்துக்கொண்டு, ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு, தம் வீடுகளுக்குத் திரும்பியிருந்தார்கள் முஸ்லிம்கள். தத்தமது ஆயுதங்களைக் கீழே இறக்கி வைத்துவிட்டு, “உஸ்... அப்பாடா ” என்று அமர்ந்து இளைப்பாறு ஆரம்பித்திருப்பார்கள்; அதற்குள் இப்படியோர் அறிவிப்பு வீதிகளில் ஒலித்தது.
அதைக் கேட்ட ஒவ்வொருவரையும் பார்க்க வேண்டுமே – களைப்பு, அலுப்பு, அசதி அனைத்தையும் வியர்வையுடன் துடைத்து உதறிவிட்டு, இறக்கி வைத்ததைச் சுமந்துகொண்டு, குரையா குடியிருப்புகளை நோக்கி விரைந்தார்கள் அனைவரும்.
ஒரு மாதம் எங்குச் சென்றிருந்தார்கள்? திரும்பி வந்த கையுடன் இப்பொழுது அவசரமாய் விரைகிறார்களே எதற்கு?
“இணக்கமாய் வாழலாம் வாருங்கள்” என்று முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் மதீனாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பனா கைனுக்கா (بنو النضير), பனா நதீர் (بنو النضير), பனா குரையா (بنو قريظة) ஆகிய யூத கோத்திரங்களுடன் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். யூதர்களும் கையெழுத்திட்டார்கள்.

ஆனால் எக்காலத்திலும் அவர்களுக்கு உடன்படிக்கை என்பது ஏட்டுச் சரையாகாய். தவிர அவர்கள் வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்த இறைத் தூதர் யூத குலத்தில் தோன்றாமல் குரையாவுக் குலத்தவர் என்றாகிப் போனதை அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளவே முடியவில்லை. எனவே மெதுமெதுவாக உடன்படிக்கையை மீற ஆரம்பித்தார்கள்.
முதற்கட்டமாக பனா கைனுக்கா யூதர்களுள் ஒருவன் முஸ்லிம் பெண்மணி ஒருவரின் மானத்துடன் அயோக்கியத்தனமாய் விளையாட, சடுதியில் பெரும் பிரச்சினையொன்று உருவாகிவிட்டது. இருதரப்பிலும் உயிரிழப்பு. அத்துடன் அந்தக் கோத்திரத்தினர் அனைவரும் மதீனாவிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர்.
அதைத் தொடர்ந்து பனா நதீர் ... முஸ்லிம்களையும் முஸ்லிம் பெண்களையும் பற்றி முகம் சுளிக்க வைக்கும் ஆபாசக் கவிதைகள் புனைவது; மக்காவிற் குச் சென்று முஸ்லிம்களின் விரோதிகளாய்த் திகழ்ந்த குரையாவுக்குத் தூபமிடுவது என்று அக்கிரமம் புரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள், ஒரு கட்டத்தில் முஹம்மது நபியவர்களின் தலைமேல் கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொல்லவே துணிந்த கூட்டத்தினர் இவர்கள்.

பனா நதீர் விஷயத்தில் கடைப்பிடித்த பொறுமையின் எல்லை அத்துடன் முடிவடைந்து, முஸ்லிம்கள் போர் தொடுக்கத் தயாரானதும் தங்களது கோட்டை-கொத்தளங்களுக்குள் சென்று பூட்டிக் கொண்டனர் அவர்கள். கோட்டை-கொத்தளங்கள் முற்றுகையிடப்பட்டன. ஏறக்குறைய இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் சரணடைய, தண்டனை ஏதும் இன்றி ஊரைக் காலி செய்துகொண்டு செல்ல அவர்களுக்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டது.
மதீனாவிலிருந்து கிளம்பிய பனா நதீர் கூட்டத்தில் ஒரு பகுதி சிரியா சென்றுவிட, பெரும்பகுதியினர் கைபர் சென்று குடியேறினார்கள். அங்கிருந்து கொண்டும் தொடர்ந்து தொந்தரவு, அக்கிரமம் என்று கெட்ட ஆட்டம். இறுதியில் அவர்களின் கொட்டம் முற்றிலும் ஒழிக்கப்பட்டது பின்னர் நடைபெற்ற கைபர் யுத்தத்தில்தான்.
கைபருக்குப் புலம்பெயர்ந்த புதிதில் மாபெரும் போர் ஒன்றுக்கு வித்திட்டார்கள் பனா நதீர் யூதர்கள். முஸ்லிம்களுடனான முந்தைய போர்களில் தோற்றுவிட்டு அதன் வலியால் கோபத்துடன் ஒரு வாய்ப்புக்காகக் காத்திருந்தார்களே மக்கத்துக் குரையாவுகள் ... அவர்களைச் சென்று சந்தித்தான் பனா நதீரின் ஹுயை பின் அக்தப்

குரையாவுக் கோத்திரம், கத்தஃபான் கோத்திரம் என்று அதன் தலைவர்களைச் சந்தித்து அவன் சரியானபடி மூளைச் சலவைச் செய்து உசுப்பேற்ற, முஸ்லிம்களை எதிர்த்துப் பெரும் கூட்டணிப் படை ஒன்று திரண்டது. ஏறக்குறைய பத்தாயிரம் வீரர்கள். மதீனா நோக்கித் திரண்டுவரும் அந்தப் பெரும்படையைத் தடுத்து நிறுத்த முஸ்லிம்கள் கடைப்பிடித்த உபாயமே அகழி! முன்புறம் அகழி. பின்புறம் சுற்றி வந்து தாக்கிவிட முடியாதபடி பனா குரையா யூதர்களின் குடியிருப்பு. அச்சமயம் முஸ்லிம்களுடன் செய்துகொண்டிருந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் படு சமர்த்தாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள் அந்த யூதர்கள். அந்தத் தற்காப்பை உடைக்க பனா நதீர் கூட்டத்தார் சரியானதொரு சதித் திட்டம் தீட்டினர். பின்புறமிருந்து முஸ்லிம்களின் முதுகை அவர்கள் குத்திவிட்டால் மற்றவை அனைத்தும் எளிதல்லவா? ரகசியமாக பனா குரையா யூதர்களைச் சந்தித்துப் பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. ஆரம்பத்தில் மிகவும் தயங்கினார்கள், பயந்தார்கள் அவர்கள்.
“நாங்கள் விரும்பி நிறைவேற்ற நினைக்கும் ஒரு காரியத்திற்கு எங்களையும் சேர்ந்து கொள்ளச் சொல்கிறீர்கள். ஆனால் முஹம்மதுக்கும் எங்களுக்கும் இடையில் ஓர் உடன்படிக்கை இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியும். அமைதியும் நிம்மதியும் மதீனாவில் எங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் பட்சத்தில் அவருடன் சமாதானம் மீறக் கூடாது என்று அது கூறுகிறது. அந்த உடன்படிக்கை இன்னமும் அமலில்தான் உள்ளது. நாங்கள் உங்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளப்போய், முஹம்மத் இந்தப் போரில் வென்று விட்டால் அவரின் தண்டனை மிகவும் கடுமையானதாக இருக்கும். மேலும் சூழ்ச்சிக்குப் பலனாய் நாங்கள் நாடு துறக்கும்படியாகி விடும்” என்றெல்லாம் கவலை தெரிவித்தனர்.
ஆனால் தொடர்ந்து சளைக்காமல் நடந்த பேச்சுவார்த்தையும், “முஹம்மதும் முஸ்லிம்களும் இத்துடன் தீர்த்துக்கட்டப்பட்டப் போவது உறுதி” என்று பனா நதீர் முன் வைத்த தர்க்கமும் எல்லாமாகச் சேர்ந்து, இறுதியில் இனம் இனத்தோடு சேர்ந்தது. ஒப்பந்தம் காற்றில் பறந்தது.

தங்களது முதுகுக்குப் பின்னால் அமைந்திருந்த பாதுகாப்பு அரணை இப்பொழுது தங்களுக்கு எதிராய்த் திரும்பி விடப்போவதை அறிந்ததும் முஸ்லிம்களின் நிலைமை படு மோசமாகிப்போனது. முற்றுகையிட்டுள்ள எதிரிகளை நோக்கி முஸ்லிம் ஆண்களின் படை குழுவியிருக்க, வீட்டில் விட்டுவிட்டு வந்த பெண்களும் குழந்தைகளும் என்று தங்களது முழு சமூகத்திற்கே ஆபத்து வந்துவிட்டது அவர்களை ஏகத்துக்கும் திக்குமுக்காடச் செய்தது. எந்த அளவு? இதயமே தொண்டைக் குழிக்கு வந்ததைப்போல் ஆகிவிட்டது அவர்களுக்கு. தோழர்கள் நபியவர்களிடம் ஆன்ம பலம் வேண்டினார்கள். “அல்லாஹ்வின் தூதரே! எங்களது இதயம் தொண்டைக் குழியை அடைக்கிறது. நாங்கள் சொல்வதற்கு ஏதாவது இருக்கிறதா?” என்று அவர்கள் நபியவர்களிடம் முறையிட்டதை அபூ ஸயீத் அல்-குத்ரீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு விவரித்துள்ளார்.

இறைவனிடம் இறைஞ்சுவதற்கு, நபியவர்கள் சொல்லித் தந்தார்கள், “அல்லாஹும்ம உஸ்துர் அவ்ராதினா வ அமின் ரவ்ஆதினா – எங்கள் மறைவிடங்களைப் போர்த்தி மூடுவாயாக! எங்களுடைய சுடர்களை அணையாமல் காத்தருள்வாயாக!” அன்று முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்பட்ட கடுமையான நிலையை அல்லாஹ்வே பின்னர் வசனம் ஒன்றில் விவரித்துள்ளான். “உங்களுக்கு மேற்புறத்திலிருந்தும் கீழ்ப்புறத்திலிருந்தும் அவர்கள் உங்களிடம் (படையெடுத்து) வந்தபோது, (உங்களுடைய) கண்கள் நிலைகுத்தி, இருதயங்கள் தொண்டை(க் குழி முடிச்சு)களை அடைத்து, (திணறிப்போய்) அல்லாஹ்வைப் பற்றிப் பலவாறான எண்ணங்களை நீங்கள் எண்ணிக் கொண்டிருந்த அந்நிகழ்வை நினைவு கூருங்கள்” குர்ஆனில் சூரா அல்-அஹ்ஸாபின் 10ஆவது வசனமாகப் பதிவாகியுள்ளது அது. அதன் பிறகு, எதிரிப்படையில் இருந்த நுஜம் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் மனத்தில் அல்லாஹ் ஏற்படுத்திய மாற்றம்; அதைத் தொடர்ந்து அவர் பிரயோகித்த ராஜ தந்திரம், இரவில் இறைவன் அனுப்பிவைத்த புயல், பேய்க்காற்று, இரவோடு இரவாகக் காலியான எதிரிகளின் கூடாரம் ஆகியன இதர அற்புத நிகழ்வுகள். இங்கு இவை அனைத்தையும் முன்கதைச் சுருக்கம் போல் நாம் பார்க்க நேர்ந்தது பனா குரைளா யூதர்களின் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க நயவஞ்சகத்தை நினைவுபடுத்திக் கொள்ள மட்டுமே. ஏறக்குறைய ஒருமாத காலம் நீடித்த அகழி யுத்தம் ஒருவழியாய் முஸ்லிம்களுக்கு அற்புதமான வெற்றியை ஈட்டித்தந்து முடிவுக்கு வந்தது. ஏகப்பட்ட சோதனைகள், மன உளைச்சல், பிரச்சினைகள் அனைத்தும் இறைவனின் பேரருளுடன் ஒரு முடிவுக்கு வந்து முஸ்லிம்கள் களைத்து ஓய்ந்து வீடு திரும்பிய சற்று நேரத்திலேயே அவகாசம் அளிக்காமல் இப்படியொரு கட்டளை வந்து சேர்ந்தது. “பனா குரைளாவை நோக்கி அணிவகுத்துச் செல்லுங்கள்!” முஸ்லிம்களின் முதுகில் குத்துவதற்கு எதிரிகளுடன் ஒன்றுசேர்ந்த பனா குரைளா யூதர்கள், தங்களது திட்டம் படுதோல்வியடைந்து முஸ்லிம்களுக்கு வெற்றி கிடைத்து விட்டதை உணர்ந்ததும் தங்களது நயவஞ்சகத்திற்கான எதிர்வினை என்னவாக இருக்கும் என்பதைக் குறித்து யூகம் செய்திருப்பர். ஆனால் அந்த எதிர்வினை நடைமுறைக்குவர சற்றுக் காலம் எடுக்கும் என்பதே அவர்களின் எண்ணம். ஏனெனில், ஒருமாத காலக் கடுமையான போர்க் களைப்பிற்குப் பிறகு முஸ்லிம்கள் தங்களைச் சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்ட பின்னர், தகுந்த முன்னேற்பாடுகள் செய்துகொண்டு இங்கு வருவார்கள் என்பது குரைளாவின் யதார்த்தமான சிந்தனை. அந்தக் கால அவகாசத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தங்களின் அடுத்தக்கட்ட நடவடிக்கையைத் திட்டமிடுவதற்கும் முன்னேற்பாடுகளுக்கும் வேறு யாரையாவது கூட்டணி சேர்த்துக்கொள்வதற்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்வதற்குப் போதிய அவகாசம் இருக்கிறது என்று குரைளாவின் நம்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

இதையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு அந்த யூதர்களுக்குச் சிறிதுகூட அவகாசம் அளிக்காமல் விரைந்து சென்று அவர்களது கோட்டைக் கதவுகளை உலுக்கி, திகைக்க வைக்க வேண்டும் என்பதே நபியவர்களின் நோக்கமாயிருந்தது. அன்று மாலையே பனா குரைளா யூதர்களின் குடியிருப்பைச் சுற்றி வளைத்தது முஸ்லிம்களின் படை. ஆன்ம வழிபாடோ, போர்க்களமோ; இரவோ, பகலோ எந்நேரமும் எந்நொடியும் எதற்கும் தயாராய் இருந்த அந்தத் தோழர்களின் அர்ப்பணிப்பும் சுறுசுறுப்பும் இருக்கிறதே ... அது ஒரு பேராச்சரியம். சோம்பலில் உழன்று கொண்டிருக்கும் நமக்கு அதில் நிறைய பாடங்கள் பொதிந்துள்ளன. திகைத்துப்போன குரைளாவின் அந்த நேரத்திலும் நிலைமையின் தீவிரத்தை உணராமல் திமிர்த்தனமாய் நடந்துகொண்டது வியப்பான செய்தி அலீ இப்னு அபீதாலீப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு தம் அணியிலிருந்த வீரர்களை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது அந்த யூதர்கள் கெட்ட காரியம் ஒன்று செய்தனர். முஸ்லிம்களை உசுப்பேற்ற, கன்னாபின்னாவென்று கெட்ட வார்த்தைகள் பொழிய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அதுவும் யாரை? அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மது நபியையும் நபியவர்களின் மனைவியர்களையும். ஏகத்துக்கு இழித்துப் பேசி அர்ச்சனை. அது எந்தளவிற்கு மோசமாக இருந்ததென்றால், நபியவர்கள் களத்திற்கு வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அலீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு விரைந்து அவர்களிடம் சென்று, “யூதர்களின் குடியிருப்பின் அருகில் நெருங்க வேண்டாம்” என்று தடுக்கும்படி இருந்தது. நபியவர்களுக்கு நிலைமை புரிந்துபோனது. “என்னைக் கண்டதும், அவர்கள் அத்தகு பேச்சை நிறுத்திவிடுவார்கள்” என்று திட்டவட்டமாகக் கூறினார்கள் நபியவர்கள். யூதர்களின் கோட்டையை நெருங்கிய நபியவர்கள், “ஏ குரங்கின் சகோதரர்களே! அல்லாஹ் உங்களுக்கு அவமானத்தை அளித்து, உங்கள்மீது வினைப்பயனையும் இறக்கி வைத்துவிட்டான்” என்றார்கள்.

“ஓ காளிமின் தந்தையே! நீர் ஒரு முட்டாள்தனமான மனிதர் இல்லை,” என்று பதில் வந்தது. அதாவது தாங்கள் அப்படியொன்றும் முஸ்லிம்களிடம் மாட்டிக்கொள்ளவில்லை என்ற அகங்காரமான பதில்.

“முற்றுகை இடுங்கள்” என்று கட்டளையிடப்பட, பனா குரைளா சுற்றி வளைத்து முற்றுகை இடப்பட்டது. தம் எதிரிகளால் முற்றுகை இடப்பட்டுக் கிடந்த முஸ்லிம்கள் இப்பொழுது அந்த எதிரிகளுக்குத் துணைபுரிந்தவர்களை முற்றுகையிட்டு நின்றார்கள். வித்தியாசம் என்னவெனில் இங்கு எதிரிகள் பொறியில் அகப்பட்ட எலியைப்போல் வசமாக மாட்டிக் கிடந்தனர் என்பதுதான்.

ஆரம்பத்தில் இந்த முற்றுகையை வெகு இலேசாக எடுத்துக்கொண்டு பொறுமையாக இருந்தனர் யூதர்கள். ஒருநாள் இரண்டு ஆனது. இரண்டு நான்கு ஆனது. வாரமானது. இப்படியே இருபத்து ஐந்து இரவுகள் கழிந்தன. வலிக்க ஆரம்பித்தது. முஸ்லிம்களின் பொறுமை யூதர்களுக்கு வலிக்க ஆரம்பித்தது. உள்ளத்தளவில் உடைந்து நொறுங்கிப் போனார்கள் பனா குரைளா யூதர்கள்.

வேறு வழியில்லை; என்பது தெளிவாகிப் போனது. அறிவு கெட்டத்தனமாக துஷ்டர்களுக்குத் துணைபுரிந்து, நயவஞ்சகத்தில் இறங்கப்போக, அது தங்களை அழிவின் விளிம்பிற்கு முழுமுற்றிலுமாய்க் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருப்பது இப்பொழுது தெள்ளத்தெளிவாய்ப் புரிந்துபோனது அவர்களுக்கு.

என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தார்கள். இதற்குமுன் பனா நதீர் கோத்திரத்தினருக்கு ஏற்பட்ட நிலைமையும் அவர்களுக்கு நபியவர்கள் அளித்த தீர்வும் அவர்களுக்கு நினைவில் வந்தன. பனா நதீர் தங்களின் பெண்கள், பிள்ளைகள், ஓட்டகம் சுமக்க இயன்ற அளவிற்கான பொருள்கள் ஆகியனவற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு ஊரைக் காலி செய்து கொண்டு போகவேண்டும் என்பது நபியவர்கள் அவர்களுக்கு அளித்த தீர்ப்பு.

அதேபோன்ற சலுகை அளிக்கப்பட்டால்கூட போதும்; கண் காணாத இடத்திற்குச் சென்று விடலாம் என்ற முடிவிற்கு வந்து விட்டிருந்தார்கள் பனா குறைளாவின். தூது சொல்லி அனுப்ப, அந்தக் கோரிக்கை மிகத் தெளிவாய் மறுக்கப்பட்டது. ஏனெனில் குற்றத்தின் வித்தியாசம் அப்படி. அல்லாஹ்வின் தூதரைக் கொல்லத் துணிந்த பனா நதீருக்கும் முஸ்லிம் சமூகத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, முதுகில் குத்தி, முஸ்லிம்களை அடியோடு வேரறுத்துவிட வாய்பளித்த பனா குறைளாவின் துரோகத்திற்கும் அடிப்படையில் மிகப்பெரும் வித்தியாசம் இருந்தது.

‘அப்படியானால் எங்கள் பெண்கள், பிள்ளைகளுடன் மட்டும் ஊரைக் காலி செய்துவிடுகிறோம். எங்களது பொருள், சொத்து, ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் இங்கேயே விட்டுவிடுகிறோம். அனுமதியுங்கள்.’

அந்தக் கோரிக்கையும் நிராகரிக்கப்பட்டது. “உங்களுக்கு உள்ளதெல்லாம் ஒரேயொரு வாய்ப்பு. நிபந்தனையற்ற சரண்!

அல்லாஹ்வின் தூதர் உங்களுக்குத் தீர்ப்பளிப்பார்.”

விபரீத புத்தி முழு நடத்திற்கு இட்டுச் சென்றுவிட்டது அறிந்து அவர்களுக்கு முழு அளவிலான கவலை வந்து தொற்றியது. வேறு எந்தவித வாய்ப்போ, வழியோ இருப்பதாக அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. அந்த இக்கட்டான தருணத்தில்தான் அவர்களது நினைவிற்கு வந்தார் ஒருவர். அபூலுபாபா.

அகபா! இந்த உடன்படிக்கை சார்ந்த நிகழ்வுகளும் அதன் முக்கியத்துவத்தவமும் முன்னரே நமக்கு நன்கு தெரியும். ஆகவே, அகபா என்றதுமே அந்த வார்த்தையை அதன் அனைத்துச் சிறப்புகளுடன் நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டியதுதான்.

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இந்த அகபா உடன்படிக்கையின்போது நபியவர்களிடம் பிரமாணம் அளித்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்ட முக்கியமானவர்களுள் ஒருவர் அபூலுபாபா பின் அப்துல் முன்திர், ரலியல்லாஹு அன்ஹு. மதீனாவின் அவ்ஸ் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த அப்துல் முந்திரின் மகன்களான ரிஃபாஆ, முபஷ்ஷிர், புஷைர் ஆகியோருள் புஷைர்தாம் பேறுபெயரால் பிரபலமான அபூலுபாபா

இஸ்லாத்தை ஏற்ற தருணத்திலிருந்து அதில் சிறந்து விளங்கி, நபியவர்களின் அன்பிற்கும் நம்பிக்கைக்கும் உரியவராகிப் போனார் அபூலுபாபா. மதீனாவில் இருந்த தோழர்களுக்கு அவர்களது வாழ்க்கையின் ஆதாரத்திற்கு விவசாயம், தொழில் என்று பலதரப்பட்ட அலுவல்கள். அபூலுபாபாவுக்கு வியாபாரம். அதில் அவர் தம் குடும்பத்தை பராமரித்து வந்தார்.

மூன்று யூத கோத்திரத்தினர் மதீனாவில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அதில் ஒன்றான பனா குறைளா கோத்திரத்தினர் குடியிருப்பின் அருகேதான் அபூலுபாபாவின் வீடு. அவர்களுக்கு மத்தியில்தான் இவரது தொழில் கேந்திரம் அமைந்திருந்தது. இஸ்லாத்திற்கு முந்தைய காலங்களில் அவ்ஸ் கோத்திரத்தினருக்கு பனா குரைளாவுடன் நெருங்கிய நட்பும் நெருக்கமும் இருந்து வந்தன.

அபூலுபாபா அவ்ஸ் கோத்திரம் என்பதாலும், பனா குரைளா மக்களுக்கு மத்தியிலேயே அவரது வீடும் தொழிலும் அமைந்திருந்ததாலும் பனா குரைளா யூதர்களுடன் அவருக்கு நல்ல நேசம், சகவாசம். அது அவர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பின்னரும் இஸ்லாமிய வரையறைக்கு உட்பட்டுத் தொடர்ந்து கொண்டு இருந்தது.

பத்ருப் போருக்கு முஸ்லிம்கள் கிளம்பிச் சென்றபோது அப்துல்லாஹ் பின் உம்மி மக்தூமிடம் மதீனாவின் நிர்வாகப் பொறுப்பை நபியவர்கள் அளித்தார்கள் என்று அறிந்தோம். அபூலுபாபா அப்பொழுது பத்ருப் படையில் இடம் பெற்றிருந்தார். பின்னர் நபியவர்கள், அபூலுபாபாவை அழைத்து அவரிடம் மதீனாவின் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தார்கள். அந்த அளவிற்கு அவர் மீதும் அவரது தகுதியின் மீதும் நபியவர்களுக்கு நம்பிக்கை இருந்திருக்கிறது.

உரிய காரணங்களுடனோ, இதர பணிகளினாலோ பத்ருப் போரில் நேரடியாகக் களத்தில் பங்கு பெறாமல் பிற அலுவல்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட தோழர்களும் பத்ருத் தோழர்களாகத்தான் கருதப்படுகிறார்கள்.

முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அந்தத் தோழர்களை அப்படித்தான் நடத்தியிருக்கிறார்கள். பத்ரு வெற்றிக்குப் பின்னர் போரில் கைப்பற்றப்பட்ட பொருள்கள் போர் வீரர்களுக்கு எப்படிப் பகிர்ந்து அளிக்கப்பட்டதோ அதே விகிதாசாரத்தில் அபூலுபாபாவுக்கும் அளிக்கப்பட்டது.

இஸ்லாத்திற்கு முந்தைய காலங்களில் அவ்ஸ் கோத்திரத்தினர் பனா குறைளாவின் கூட்டாளிகள் என்பதையும் அபூலுபாபா அவ்ஸ் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதையும் பார்த்தோமில்லையா?

பின்னர் மதினாவில் இஸ்லாம் பலமாக வேரூன்றி அவ்ஸ் கோத்திரத்தினர் முஸ்லிம்களாகிவிட்டாலும், பனா குரைளா யூதர்கள் அவ்ஸ் கோத்திரத்து முஸ்லிம்கள் பலருடன் தொடர்ந்து நல்ல நட்பில் இருந்துவந்தனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர் அபூலுபாபா.

“அபூலுபாபாவிடம் கலந்துரையாட வேண்டும், தயவுசெய்து அவரை எங்களிடம் வரச்சொல்லுங்கள்” என்று கோரிக்கை வந்தது. அதைக்கேட்டு, “நபியவர்கள் சொன்னால் ஒழிய அவர்களிடமெல்லாம் நான் போக முடியாது” என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிட்டார் அபூலுபாபா. அனுமதியளித்தார்கள் நபியவர்கள்.

அபூலுபாபா, பனா குரைளா மக்களை அடைந்ததுதான் தாமதம், பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோரும் கூடிச்சேர்ந்து ‘கூய்யோ முறையோ’வென்று என்று அழுகை, ஒப்பாரி! அதுவும் உரத்த குரலில்.

அழுது அரற்ற வேண்டிய நிலையில்தான் அவர்கள் இருந்தார்கள் என்றாலும், அபூலுபாபாவின் இரக்கத்தை எப்படியும் ஈட்டிவிட வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு அதைச் செயல்படுத்தியிருந்தார்கள் அந்த யூதர்களின் தலைவர்கள்.

அதையெல்லாம் கண்டு, ‘இந்த இழிநிலைக்கு இவர்கள் தங்களை உட்படுத்தியிருக்க வேண்டாமே’ என்று இலேசான கருணை அபூலுபாபாவுக்குள் எட்டிப்பார்த்தது.

அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள் பனா குரைளாவின் ஆண்கள். “நீ என்ன நினைக்கிறாய் அபூலுபாபா? நாங்கள் எடுத்துவைத்த அத்தனை கோரிக்கைகளையும் முஹம்மது நிராகரித்துவிட்டார். நாங்கள் அவரது தீர்ப்பிற்கு அடிபணிவது மட்டுமே ஒரே வாய்ப்பு என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.”

“ஆம்! நிபந்தனையின்றி நீங்கள் சரணடைவதைத் தவிர உங்களுக்கு வேறு வழி இல்லை” என்று பதில் அளித்தார் அபூலுபாபா. பிறகு தம் கழுத்தை வெட்டுவதுபோல் கையால் சாடை செய்தார். அதாவது சரணடைந்ததும் அவர்களுக்குக் காத்திருக்கும் தண்டனை பற்றியக் குறிப்பு.

நொடிப்பொழுதில் நிகழ்ந்துவிட்ட அந்தச் செய்கையின் தீவிரத்தை அடுத்த கணமே உணர்ந்துவிட்டார் அபூலுபாபா. ‘இது ராசத்துரோகம். அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் இழைத்த நம்பிக்கைத் துரோகம்!’ என்று வெலவெலத்துப் போயின அவரது கைகளும் கால்களும். வெட்கமும் குற்ற உணர்ச்சியும் அவரைப் பிடுங்கித் தின்றன.

பனா குரைளா மக்களிடமிருந்து சொல்லிக் கொள்ளாமல் பிடுங்கிக்கொண்டு கிளம்பியவர், யுத்த களத்திற்குத் திரும்பவில்லை; நபியவர்களைச் சந்திக்கவில்லை. வேகவேகமாய் மதினாவின் பள்ளிவாசலுக்கு விரைந்தார். அங்குள்ள ஒரு கம்பத்தில் தம்மைத் தாமே கட்டிப்போட்டுக் கொண்டார்; சத்தியம் செய்துவிட்டார்.

“நான் செய்த காரியத்திற்கு அல்லாஹ் என்னை மன்னிக்கும்வரை நான் என்னை இந்தத் தண்டனையிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ள மாட்டேன். பனா குரைளா விஷயத்தில் இனி நான் தரகு வேலையில் ஈடுபடவே மாட்டேன். அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் துரோகம் இழைத்த பனா குரைளாவின் குடியிருப்புப் பகுதிக்கு நான் இனி செல்லவே மாட்டேன்.”

நீண்ட நேரமாகியும் சென்றவர் வரவில்லையே என்பதை உணர்ந்தார்கள் நபியவர்கள். ஆச்சரியத்துடன் தம் தோழர்களிடம், “இன்னுமா அபூலுபாபா அவர்களுடன் ஆலோசனையை முடிக்கவில்லை?” விஷயம் அறியவந்திருந்தவர்கள், நபியவர்களிடம் நடந்ததை விவரித்தார்கள்

“அவர் என்னிடம் நேரடியாக வந்திருந்தால் நான் அவருக்காக அல்லாஹ்விடம் பாவ மன்னிப்புக்கு இறைஞ்சியிருப்பேனே. இப்பொழுது இதை அவரே தமக்கு இழைத்துக் கொண்டதால் அல்லாஹ் மன்னிக்கும்வரை என்னால் அவரை விடுவிக்க இயலாது” என்று தம் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள் நபியவர்கள்.

தவறு இயல்பாய் நடைபெற்றுவிட்ட ஒன்று. யாருக்கும் தெரியாமல் மறைத்திருக்கலாம்; நபியவர்களிடம் தனிமையில் சந்தித்து அழுதிருக்கலாம். ஆனால் எந்தளவு அவர் கூனிக்குறுகிப் போயிருந்தால் இத்தகு கடுமையான முடிவை எடுத்திருப்பார்? கம்பத்தில் தம்மைக் கட்டிக்கொண்ட அபூலுபாபா உண்பதையும் பருகுவதையும்கூட நிறுத்திக் கொண்டார். ஒவ்வொரு தொழுகை நேரத்தின்போதும் அவரின் மனைவி வந்து அவரது கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடுவார்.

அவ்வேளையில் தம் இயற்கைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டபின் உளுச் செய்துகொண்டு மக்களுடன் இணைந்து தொழுகையை நிறைவேற்றுவார் அபூலுபாபா. தொழுகை முடிந்ததும் மீண்டும் அவரைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு வந்துவிடுவார் அவர் மனைவி. இவ்விதமாகவே ஆறு இரவுகள் கழிந்தன. அதன் பிறகுதான் அதிகாலை நேரம் இறை வசனம் வந்து இறங்கியது. “வேறு சிலர், தங்கள் நல்ல செயல்களைத் தீய செயல்களோடு (அறியாமல்) கலந்துவிட்டனர். அந்தக் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அவர்களுடைய குற்றங்களை அல்லாஹ் மன்னித்துவிடலாம். திண்ணமாக, அல்லாஹ் மன்னிப்பவன்; கருணையாளன்” - என்ற அந்த இறை வாசகம் குரத்துத் தவ்பாவின் 102ஆவது வசனமாக இடம்பெற்றுவிட்டது.

அந்த வசனம் அருளப்பெற்றதும் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் சிரித்தார்கள். அதைக் கண்ட அன்னை உம்மு ஸலமா ஆச்சரியத்துடன் நபியவர்களிடம், “அல்லாஹ்வின் தூதரே! ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்க, நபியவர்கள், “அபூலுபாபாவுக்கு மன்னிப்பு அருளப்பட்டுவிட்டது.”....

அதைக்கேட்ட அன்னை வியப்பும் மகிழ்வுமாய் நபியவர்களிடம் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, தம் வீட்டு வாயிற்படிக்கு விரைந்தார். நபியவர்களின் மனைவியர் இல்லங்கள் பள்ளிவாசலின் அருகிலேயே அமைந்திருந்த சிறு குடில்கள்.

“ஓ அபூலுபாபா. நற்செய்தி கேளுங்கள். அல்லாஹ் உம்முடைய பாவத்தை மன்னித்து விட்டான்” என்று உரத்து அறிவித்தார்கள் அன்னை உம்மு ஸலமா ரலியல்லாஹு அன்ஹா.

அதிகாலைத் தொழுகைக்காக விழித்துவிட்டிருந்த மதினத்து மக்கள் காதிலும் இந்தச் செய்தி விழுந்தது. அனைவரும் பள்ளிவாசல் நோக்கி ஓடினர். தம்மை விடுவிக்க வந்தவர்களைத் தடுத்தார் அபூலுபாபா.

“நபியவர்கள் வந்து என்னை விடுவிக்கும்வரை என் கைகள் கட்டப்பட்டே இருக்கட்டும்.”

பின்னர் தொழுகைக்குப் பள்ளிவாசல் வந்த முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், தம் கைகளால் கட்டை அவிழ்க்க, விடுதலையானார் அபூலுபாபா.

சரணடைந்த பனா குரைளாவின் ஆண்களுக்கு மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது

மக்கா வெற்றியின்போது தம் குலத்தின் சார்பாய் கொடியேந்திச் சென்றார் அபூலுபாபா. பின்னர் நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ்ந்து, உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் மறைவிற்குப் பிறகு இவ்வலக வாழ்வை நீத்தார் அபூலுபாபா ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 13

("குர்ஆன் ஒதுவது தடைபடுவதை விட நான் மரணிப்பதே மேல் "

- அப்பாத் பின் பிஷ்ரு)

மதீனா நகரம். ஒருநாள் இரவுநேரத்தில் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், தம் மனைவி ஆயிஷா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவின் இல்லத்தில் பின்னிரவுத் தொழுகை தொழுது கொண்டிருந்தார்கள். அது மஸ்ஜிதுந் நபவீயை ஒட்டிய வீடு. கதவைத் திறந்து நுழைந்தால் பள்ளிவாசல். அங்கிருந்து மிக இனிமையான குரலில் குர்ஆன் ஒதும் ஒலி மிதந்து வந்தது. இனிமையாக, மிக இனிமையாக, நபியவர்களுக்கு ஜிப்ரீல் (அலை) கொண்டு வந்து அளித்ததைப் போன்று, தூய்மையாய், துல்லியமாய் குர்ஆன் ஒதும் ஒசை அது. தனது தொழுகை முடிந்ததும், அன்னை ஆயிஷாவிடம் நபியவர்கள், "ஆயிஷா, அது அப்பாத் பின் பிஷ்ருடைய குரலா?" என்று விசாரித்தார்கள்.

"ஆம், அல்லாஹ்வின் தூதரே!"

மிகவும் புளகாங்கிதமடைந்த நபியவர்கள் இறைஞ்சினார்கள், "யா அல்லாஹ்! அவரது அனைத்துப் பாவங்களையும் மன்னிப்பாயாக!" அதைவிட வேறென்ன வேண்டும் ஒருவருக்கு? எத்தகைய பிரார்த்தனை, அதுவும் மாநபியவர்களிடமிருந்து! இது மட்டுமல்ல. ஒருமுறை அன்னை ஆயிஷா ரலியல்லாஹு அன்ஹா, "மூன்று அன்ஸார்கள் உள்ளனர். அவர்களது தரம் ஒப்பற்றது. அவர்கள் ஸஅத் பின் முஆத், உஸைத் பின் அல்ஹுதைர் மற்றும் அப்பாத் பின் பிஷ்ரு" என்று கூறினார்கள். அத்தகைய நற்பேறு, நற்சான்று பெற்றவர் அப்பாத் பின் பிஷ்ரு, ரலியல்லாஹு அன்ஹு. முதல் அகபா உடன்படிக்கையைத் தொடர்ந்து, "முஸ்அப் இப்னு உமைர் எனும் தம் தோழரை நபியவர்கள் யத்ரிபிற்கு பிரச்சாரத்திற்காக அனுப்பி வைத்தார்கள், மதீனாவில் இஸ்லாம் பரவ ஆரம்பித்தது", முஸ்அப் (ரலி), யத்ரிப்(மதீனா) வந்தபோது அப்பாத் பின் பிஷ்ரு சிறுவர். ஏறக்குறைய பதினைந்து வயதுதான் இருக்கும். வயதிற்கேற்ற துடிப்பு, கபடமற்ற குணம், புத்துணர்வு எல்லாம் அமைந்திருந்த ஒரு விறுவிறுப்பான சிறுவர் அவர். முஸ்அப் யத்ரிபில் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்க, ஒருநாள் அப்பாத் அவரைச் சந்தித்தார். முஸ்அப் பிரமாதமாகக் குர்ஆன் ஒதக் கூடியவர். அழகிய குரலில் குர்ஆனை ஒதி, மக்களுக்கு இஸ்லாத்தை அறிவிக்கும் பணி நடந்து கொண்டிருந்தது. இஸ்லாத்தின்பால் மக்களை அழைக்க அவர்கள் உபயோகித்தது குர்ஆன். அதுதான் பிரதானமான பிரச்சார சாதனம் அவர்களுக்கு. இறைவனின் வார்த்தைகளைவிட உயர்ந்தது வேறென்ன இருக்க முடியும்? குர்ஆன் எனும் அந்த அதிசயம் அவர்களைக் கவர்ந்தது. சிறுவர் அப்பாதும் அப்படியே கவர்ந்து இழுக்கப்பட்டார். நெஞ்சை மட்டும் அல்ல, அப்பாதின் ஆழ்மனதின் கருவறையைத் தட்டி எழுப்பியது அது. முஸ்அப்பின் அழகிய குரலில் வெளிவந்த குர்ஆன் வாசகங்கள், மனதை அடித்துப் புரட்டிப் போடும் அழமான கருத்து, எல்லாமாய்ச் சேர்ந்து அல்லாஹ்வின் மீதும் அவனது வார்த்தைகளின் மீதும் அளவிலாத பக்தியிலும், பற்றிலும் விழுந்து விட்டார் அப்பாத். தவிர இருவரிடமும் அமைந்திருந்த நற்பண்பும் நற்குணங்களும், இருவரின் மனங்களையும் ஒரேகோட்டில் ஒன்றிணைத்து மிகவும் அன்னியோன்யமாகி விட்டனர்.

பின்னர் நபிகள் நாயகம் யத்ரிப் குடிபுகுந்து, மதீனாவில் இஸ்லாம் பிரகாசமாய்ப் பரவ ஆரம்பித்தது. குர்ஆன் கற்றார் அப்பாத். காலையோ, மாலையோ; ஓய்வோ, அலுவலோ; ஓதினார், ஓதிக் கொண்டே இருந்தார். எந்த அளவென்றால் தோழர்கள் மத்தியில் அவர் ஓர் இமாமாக அடையாளம் காணப்படுமளவு.

அவரை, 'குர்ஆனின் தோழன்' என்றார்கள் தோழர்கள். வெறும் முகத்துதி இல்லை அது. அதை மனதில் இறுத்திப் பார்த்தால் 'குர்ஆனின் தோழன்' எனும் பட்டத்தின் உயரம் புரியும். அதைப் பெற்றார் அப்பாத்.

ஹிஜ்ரீ நான்காம் ஆண்டு. யூதர்களின் கோத்திரமான பனூ அந்-நதீர் (بنو النضير), பிரச்சினை அப்பொழுதுதான் முடிவடைந்து இரண்டு மாதங்கள் ஆகியிருந்தன.

செய்தி ஒன்று வந்து சேர்ந்தது நபியவர்களுக்கு. நஜ்து மாகாணத்தில் கத்தஃபான் கோத்திரத்தின் பிரிவினர் – முஹாரிப், ஃதஅலபா எனும் இரு அரபு குலத்தினர் இருந்தனர். இவர்களுக்கு மதீனாவில் முஸ்லிம்கள் பலமடைந்து வருவது ஒருவித ஆத்திரத்தை, கோபத்தை தோற்றுவித்தது. அதென்ன இஸ்லாம் என்று புதிய அமைப்பு, அரசாங்கம்? போய் ஒருகை பார்த்துவிடுவோம் என்று மதீனாவைத் தாக்கப் படை திரட்ட ஆரம்பித்தனர். இந்தச் செய்தி வந்துசேர, நபிகள் நாயகம் உடனே ஆலோசனை நிகழ்த்தினார்கள். மதீனா வரை எதிரிப் படைகள் வந்து தாக்க வாய்ப்பளிக்கும் முன்னேறிச் சென்று எதிரிகளை அவர்களது தளத்திலேயே சந்திக்க முடிவெடுக்கப்பட்டது. உடனே நபி (ஸல்) ஆயத்தமானார்கள் .

700 வீரர்கள் கொண்ட படை ஒன்று புத்துணர்ச்சியுடன் தயாரானது. உதுமான் பின் அஃப்பான் ரலியல்லாஹு அன்னஹுவை மதீனாவின் நிர்வாகப் பிரதிநிதியாக்கி விட்டு, படை நஜ்து நோக்கிக் கிளம்பியது.

மதீனாவிலிருந்து நஜ்து வெகுதொலைவிலிருந்த பகுதி. கடினமான நிலப்பரப்பை நடந்தே கடக்க வேண்டிய நிலை முஸ்லிம்களுக்கு. உளத் திடத்தை, ஈமானை நன்கு சோதிக்கும் படையெடுப்பு அது. முஸ்லிம் வீரர்களுக்கு சரியான காலணிகளும் இல்லை, அனைவருக்கும் போதிய சவாரி வசதியும் இல்லை. ஆறு பேருக்கு ஒர் ஓட்டகம் என்ற நிலை. முறைவைத்துதான் தோழர்கள் சவாரி செய்தார்கள்.

நடந்து நடந்து பாதங்கள் தேய்ந்து அபூ மூலா(ரலி)வின், கால் நகங்களே விழுந்து விட்டன. அனைவருக்கும் கடுமையான வலி, காயம். அதற்கெல்லாம் அசரவில்லை அவர்கள். கிழிந்த துணிகளைக் கால்களில் கட்டிக் கொண்டார்கள். தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதனால் 'தாத்துர் ரிகாஉ – ஓட்டுத் துணிப்போர்' என்று இந்தப் படையெடுப்பிற்கு வரலாற்றில் பெயரே ஏற்பட்டு விட்டது.

நடந்து, விரைந்து கத்தஃபான் கோத்திரத்தினரது நக்லா எனும் பிராந்தியத்தை வந்து அடைந்தது முஸ்லிம்களின் படை. முஸ்லிம்கள் படையெடுத்து வருவது தெரியாது இருக்குமா என்ன அவர்களுக்கு? செய்தியறிந்த அவர்கள் தங்களின் பெண்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு, மலைக் குன்றுகளுக்கு ஏறி ஓடிவிட்டிருந்தனர்.

முஸ்லிம்களின் படை வந்தடைந்ததும் மெதுவாய் அவர்களிலிருந்து ஒரு கூட்டம் இறங்கி வந்து எதிர் தரப்பில் தயாரானது. அவர்களும் போர் தொடங்கவில்லை, முஸ்லிம்களும் தொடங்கவில்லை. அஸர் தொழுகை நேரம் நெருங்கி விட்டிருந்தது. எதிரிகள் தாக்கக்கூடும் என்ற நிலை இருக்கும்போது அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் தொழுகையில் ஈடுபட இயலாது என்ற நிலை. இங்கு இந்தப் படையெடுப்பில்தான் போர்க் காலங்களிலும், அச்சமான தருணங்களிலும் தொழக்கூடிய தொழுகை முறை "ஸலாத்துல் கவஃப்" அறிமுகமானது. ஒருபாதிப் படையினர் காவல் காக்க, மறுபாதிப் படையினர் தொழுகையின் முற்பகுதியில் கலந்து கொண்டு தொழுது முடிக்க, பின்னர் இவர்கள் காவல் காக்க முதல் பாதிப் படையினர் தொழுகையின் பிற்பகுதியில் கலந்து கொண்டு தொழுது முடித்தனர். முஸ்லிம்களின் படையினரை விட எதிரிகள் தரப்பில் கூடுதல் ஆள்பலம் இருந்ததுதான். ஆனாலும் அவர்கள் போர் செய்ய இறங்கவில்லை. பயம் திகைப்பு இருந்தது அவர்களுக்கு. நபியவர்களைப் பற்றியும் முஸ்லிம்கள் மரணத்தை துச்சமாக கருதும் வீரமும் வெற்றியும் கேள்விபட்டிருந்தார்களா?

நாம் சென்று தாக்கலாம் என்று நினைத்தால் அவர்களே நம் வாசலில் வந்து நின்று கொண்டு சவால் விடுகிறார்களே என்ற அச்சம் மிகுத்து விட்டது. அந்த பயம் இருக்கட்டும் என்று அதை அப்படியே சாதகமாக்கிக் கொண்டு மேற்கொண்டு போர் நிகழ்த்தாமல் மதீனா திரும்பினார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள்

மீண்டும் நெடிய பயணம். வழியில் கணவாய் ஒன்றைக் கடந்தது படை. அங்கேயே தங்கி இரவில் ஓய்வெடுக்க முடிவெடுத்தார்கள் நபியவர்கள். ஓட்டகங்களை இளைப்பாற விட்டு, தங்குவதற்குக் கூடாரமெல்லம் அமைத்தபின், நபியவர்கள் தமது படையினரிடம் கேட்டார்கள். "இன்றிரவு நமது படையைக் காவல் காக்கப் போவது யார்?"

அப்பாத் இப்னு பிஷ்ரு, அம்மார் பின் யாஸிர் ஆகிய இருவரும் எழுந்து காவலுக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார்கள். அம்மார் பின் யாஸிர் முஹாஜிர். மக்காவிலிருந்து மதீனா ஹிஜ்ரத் மேற்கொண்டவர். அப்பாத் இப்னு பிஷ்ரு மதீனா நகரின் அன்லாரி. இருவரையும் உடன் பிறவா சகோதரர்களாக்கி வைத்திருந்தார்கள் நபியவர்கள். சகோதரர்களின் காவல் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டவுடன் அலுத்துக் களைத்திருந்த படை உறங்கச் சென்றது.

இந்தப் படையெடுப்பின்போது எதிரித் தரப்புப் பெண் ஒருவரை முஸ்லிம் வீரர் ஒருவர் பிணைக் கைதியாகக் கைப்பற்றியிருந்தார். அந்தப் பெண்ணின் கணவனோ அப்பொழுது மலைக் குன்றில் ஏறி ஓடி ஒளிந்திருந்தான். முஸ்லிம்களின் படை திரும்பிச் சென்றவுடன் கீழிறங்கி வந்தவன், தன் மனைவி கைப்பற்றப்பட்டு சென்றது அறிந்தான்.

ஆவேசமுற்றவன், முஹம்மதையும் அவரது படையினரையும் சென்று பிடித்து சிலரது இரத்தத்தைச் சிந்தாமல் திரும்ப மாட்டேன் என்று தனது கடவுளர்களான அல்-லாத், அல்-உஸ்ஸா மேல் ஆணையிட்டு விட்டு, முஸ்லிம்களின் படை சென்ற பாதையில் பின்தொடர ஆரம்பித்தான்.

இங்கு, கணவாயின் முகப்பிற்குக் காவல் காக்கச் சென்றார்கள் சகோதரர்கள் இருவரும். அப்பாத் இப்னு பிஷ்ரு அம்மாரிடம் கேட்டார்: "இரவின் எந்தப் பாதியில் நீ உறங்க விரும்புகிறாய். முற்பாதியிலா? பிற்பாதியிலா?"

"நான் முற்பாதியில் உறங்குகிறேன்" என்ற அம்மார், அப்பாதைக் காவல் காக்க நிறுத்திவிட்டு படுத்தார், உறங்கி விட்டார். அத்தகைய களைப்பு, அசதி.

ஏதும் அரவமற்ற, அமைதியான, அழகான இரவு. நட்சத்திரங்கள் மினுமினுக்கும் வானம். சில் வண்டுகளின் ரீங்காரம். அலாதி யான ஏகாந்த நிலை அது. அப்பாதின மனம் ஏங்க ஆரம்பித்தது. உறங்க அல்ல, குர் ஆன் ஓத! இந்த அமைதியான இரவில் குர்ஆன் ஓதித் தொழுதுதால்?

எத்தகைய கடுமையான பயணம்? எத்தகைய அலுப்பு களைப்பு ஒவ்வொருவருக்கும்? ஆனால் இந்த எண்ணம் தோன்றியவுடன் உடனே தயாராகி தொழ ஆரம்பித்து விட்டார் அப்பா. அவருக்குக் களைப்பைப் போக்கும் அருமருந்தும் குர்ஆனல்லவா? மெய்மறந்து அழகிய குரலில் உணர்ச்சி ததும்ப ரூர்த்தல் கஹ்ஃபு ஓத ஆரம்பித்தார் அப்பா. மனமும் உடலும் முற்றும் முழுக்க தொழுகையில் லயித்து விட்டிருந்தது. அருவி நீராய் சலசலத்து அழகியதொரு ரீங்காரத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது அவரது குரல். நேரம், சூழல், நிலை அனைத்தையும் மறந்து வேறோர் உலகத்தில் பாய்ந்து விட்டிருந்தது அவரது மனது. அப்பொழுது அங்கு வந்து சேர்ந்தான் முஸ்லிம் படையைப் பின்தொடர் ஆரம்பித்திருந்த அந்தப் பெண் கைதியின் கணவன். அவனைக் கவனிக்கவேயில்லை அப்பா. கணவாயை நெருங்கியவன் அப்பா தொழுது கொண்டு நிற்பதைக் கண்டு, அங்குதான் முஸ்லிம் படைகள் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்பதைப் புரிந்தவன், தாமதிக்கவில்லை. தனது அம்பை எடுத்து வில்லில் பூட்டி, குறி பார்த்தான். எய்தான். குறி சற்றும் தப்பவில்லை.

தொழுது கொண்டிருந்த அப்பா அதைத் ததது. ஓதிக் கொண்டிருந்த அப்பா பதட்டமோ பதைப்போ எதுவும் கொள்ளாமல் அம்பைத் தனது உடலில் இருந்து பிடுங்கி எறிந்து விட்டு, தனது கிராஅத்தைத் தொடர்ந்தார். தன் அம்பு குறி தப்பி விட்டதா? ஒன்றும் புரியாமல் மறுமுறை அம்பை எய்தான் அவன். இதுவும் அவர் உடலில் வந்து தைத்தது. மீண்டும் அதேபோல் அதைப் பிடுங்கி எறிந்து விட்டுத் தொழுகையை தொடர்ந்தார் அப்பா.

வலித்திருக்காது? இரத்தம் பீறிட்டிருக்காது? அது என்ன சிறிய கொண்டை ஊசியா? வலித்தது! குருதி பெருக்கெடுத்தது! ஆனால் அந்த வலி, அந்த அவஸ்தை எதுவும் அவர் மனதில் நிறைந்திருந்த குர்ஆனைத் தாண்டி மூளையில் பதிவாகவில்லை.

மூன்றாவது முறையாகவும் அம்பை எய்தான் அவன். இம்முறை அதைப் பிடுங்கிய அப்பா, ஸஜ்தா நிலையை அடைந்து தொழுது முடித்து, தவழ்ந்து நகர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த அம்மாரைத் தட்டி எழுப்பினார்.

“எழுந்திரு அம்மார். எனக்குக் கடுமையான காயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது”

திடுக்கிட்டு விரைந்து எழுந்தார் அம்மார். அப்பொழுதுதான் மற்றொருவரும் அங்கு காவலுக்கு இருப்பதைக் கண்ட அவன், அதற்கு மேல் நிற்காமல் ஓடிவிட்டான். அப்பா அதை நெருங்கி, பார்த்தார் அம்மார். மூன்று காயங்களிலிருந்தும் இரத்தம் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

“ஸுப்ஹானல்லாஹ்! முதல் முறை தாக்கப்பட்டவுடனேயே ஏன் என்னை எழுப்பவில்லை அப்பா?” என்று ஆச்சரியம், அதிர்ச்சி விலகாமல் கேட்டார் அம்மார்.

“தொழுகையில், ஓதிக் கொண்டிருந்தேன். சூராவின் நடுவில் இருந்தேன். அதை முழுதும் ஓதி முடிக்குமுன் நிறுத்த நான் விரும்பவில்லை. அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன்! நான் குர்ஆன் ஓதுவது தடைபடுவதைவிட நான் மரணிப்பதே மேல். ஆனால், அல்லாஹ்வின் தூதர் படைக்குக் காவலாக இருக்கும்படி என்னைக் கட்டைளையிட்டிருக்க, எனது மரணத்தினால் படைக்கு பாதகம் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாதே என்றுதான் பயந்தேன்” என்று பதில் வந்தது.

தொழுகையிலும் குர்ஆனிலும் பின்னிப் பிணைந்து, அனைத்தையும் மறந்து அதிலேயே லயித்துப்போன அந்த மனதை எப்படி விவரிப்பது?

காலம் கழிந்தது.

அபூபக்ரு (ரலி) கலீஃபாவாக இருந்த காலகட்டம். பொய்யன் முஸைலமா அட்டூழியத்தை அடக்கப் புறப்பட்ட படைகளுள் ஒரு பிரிவின் முன்னணிப் படைவீரர் அப்பா இப்னு பிஷ்ரு. அப்பொழுது முஸைலமாவின் படைகளுடன் யமாமாவில் கடுமையான போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. தினமும் பல உயிரிழப்புகள். இருந்தும் முஸ்லிம் படைகள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படி முன்னேற இயலவில்லை.

எதிரித் தரப்பு கடுமையாய் சண்டையிடுவது ஒருபுறமிருக்க, முஸ்லிம் படைகளுள் முஹாஜிரீன்களும் அன்ஸார்களும் ஒருவரை ஒருவர் குறைகூறி நிற்பதைக் கண்டார் அப்பா. மட்டுமல்லாமல், போரின்போது பின்னடைவு நிகழ்ந்திருந்தால் ஒருவர் மற்றவர் மேல் குற்றம் சுமத்துவதையும் கண்டார் அப்பா. இது அன்ஸார்களுள் ஒருவரான அப்பாதிரு மிகுந்த ஆயாசத்தை ஏற்படுத்தியது.

இந்தப் போரில் முஸ்லிம்கள் வெற்றியடைய வேண்டுமென்றால், அன்ஸார்களையும், முஹாஜிரீன்களையும் தனித்தனிக் குழுவாகப் பிரித்து, தனி அடையாளப்படுத்தி, பொறுப்புகளைப் பகிர்ந்து அளித்து, உக்கிரமுடன் போரிட வைக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது அப்பாதிரு. அவ்விதம் செய்தால் ஒருவர் மற்றவரைக் குற்றம் சுமத்த முடியாது. தவிர தத்தம் குழு சாதித்துக் காட்ட வேண்டுமென்ற உத்வேகம் அதிகமாகும். அதுவே சரியான போர் தந்திரமாயிருக்கும்.

அன்றிரவு உறங்கிய அப்பா கனவொன்று கண்டார். வானம் திறந்து கொள்ள, அதனுள் நுழைந்தார் அப்பா. அவரை உள்வாங்கிக் கொண்ட வானம் ஒரு வீட்டின் கதவைச் சாத்துவதைப் போல் தன் கதவைச் சாத்திக் கொண்டது. காலையில் கண்விழித்தவர் அதை சுகதோழர் அபூ ஸயீத் அல்-குத்ரீ ரலியல்லாஹு அன்ஹுவிடம் தெரிவித்தார்.

“அபூ ஸயீத்! அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன்! நான் வீர மரணம் அடைவேன் என்றுதான் அதற்கு அர்த்தம் காண்கிறேன்”

அது கனவின் பிழையற்ற மொழிபெயர்ப்பு. விடிந்ததும் போர் தொடர்ந்தது. போர்க்களத்தில் இருந்த ஒரு முகட்டின்மேல் விரைந்து ஏறி நின்றார் அப்பா. இறைந்து அழைத்தார்.

“அன்ஸார் மக்களே! வாருங்கள், மற்றவர்களைவிட விரைந்து முன்னேறுங்கள்! உங்களது வாளின் உறைகள், இடுப்பில் தொங்குகிறதே அதை உடைத்து எறியுங்கள். தேவையில்லை அது இனி! நீங்கள் உயிருடன் நின்று கொண்டிருக்க, இஸ்லாத்தை எதிரிகள் கைப்பற்ற அனுமதிக்காதீர்கள்!”

அது பலமான கூவல்! உணர்ச்சிகரமான அழைப்பு! வின் அதிர கதறிக் கொண்டிருந்தார் அப்பாத்த. சரியாய் வேலை செய்தது அது. விளக்கை நோக்கி விரையும் விட்டிலாய் நானாறு அன்ஸார்கள் அங்கு வந்துக் குழுமி விட்டனர். அதன் தலைமையில் தாபித் பின் ஃகைஸ், அல் பர்ரா இப்னு மாலிக் மற்றும் அபூ துஜானா, ரலியல்லாஹு அன்ஹும். இந்த அபூ துஜானா நபியவர்களின் வாளை ஏந்திய பெருமை பெற்றவர்.

இந்த வீரர்களுடன் ஓர் அணியாய் முன்னேறிச் சென்றார் அப்பாத்த. எதிரிகளின் படை வரிசைக்கு இடையில் புகுந்து, தனது வாளால் சரசரவென்று அவர்களை வெட்டிக் கொண்டே விறுவிறுவென்று ஓடிக் கொண்டிருந்தார் அவர். முஸ்லிம்கள் ஆக்ரோஷத்தின் உச்சத்தில் போரிட்ட நாள் அது. எதிரிப்படை அதற்குமேல் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. தெறித்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது பொய்யன் முஸைலமாவின் படை.

இறுதியில் பொய்யன் கூட்டத்து மனோ திடமெல்லாம் அன்று நொறுங்கி விட்டிருந்தது. பின்வாங்கிய அவனது படை, ஒரு பழத்தோட்டத்திற்குள் சென்று புகுந்து கொண்டது. அங்கு வைத்து முஸைலமாவைக் கொன்று, போரை முஸ்லிம்கள் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். பின்னர் அந்தத் தோட்டம், “மரணத் தோட்டம்” என்றே வரலாற்றில் பெயர் பெற்றுவிட்டது.

அந்தப் பழத்தோட்டத்தின் சுவரில்தான் அப்பாத்த வீரமரணம் எய்தினார். அவரது உடல், போர்க் காயங்களால் அடையாளம் தெரியப்படாத அளவிற்கு சிதிலமடைந்திருந்தது. இரத்தத்தில் மூழ்கி முங்கியிருந்தது அவரது உடல். பிறப்பு அடையாளக் குறிகளைக் கொண்டுதான் அவரது உடலையே அடையாளம் காண முடிந்தது.

குர்ஆன், தனது குருதியிலும் ஆன்மாவிலும் கலந்திருந்தவர் அவர். அதன் இனிமையிலும், சந்தத்திலும் மட்டுமே ஆனந்தம் கண்டு, பள்ளிவாசலிலும் தியானத்திலும் அடங்கிவிடவில்லை அந்த மனது. இறை வார்த்தைகளின் அர்த்தம் அணுஅணுவாய் இரத்த அணுவில் கலந்திருந்தது.

அதனால்தான் தொழுகையில் மட்டுமல்ல, போர்க் களத்திலும் முன்வரிசையில் வாளேந்தி நிற்க முடிந்தது; மரணம் துச்சம் எனக் கருத முடிந்தது. பொய்யன் முஸைலமாவுக்கு எதிரான அந்தப் போரில் தனது 26- ஆவது வயதில் வீர மரணமடைந்தார் அப்பாத்த பின் பிஷ்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 14

(“சொல்ல விரும்பும் விஷயத்தை யோசிப்பேன். பிறகு கவிதையில் அதை இயல்பாகவே வடித்து விடுவேன்.”) - அப்துல்லாஹ் பின் ரவாஹா

அகபா உடன்படிக்கையிலிருந்து ஆரம்பிப்போம். இரண்டாம் அகபா உடன்படிக்கையின்போது பங்குபெற்ற 73 ஆண்டுகளுள் முக்கியமான மற்றொருவர் அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா. மதீனாவின் கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர். நுஃமான் இப்னு பஷீர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் தாய்மாமன்.

அகபா உடன்படிக்கை முடிந்தவுடன் அவர்களுக்குப் பன்னிருவரைத் தலைவராக நியமித்தார்கள் நபியவர்கள். அவர்களுள் அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹாவும் ஒருவர். அத்தகு தகுதியும் பெருமையும் வீரமும் அவருக்கு அப்போதே வாய்த்திருந்திருக்கின்றன. தவிர, வேறு சில சிறப்புகளும் குறிப்பிடும்படியானவை.

அக்காலத்தில் எழுதவும் படிக்கவும் ஆற்றல் குறைந்திருந்த அரபிகள் மத்தியில், ‘இவருக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியுமாம்’ என்று மக்கள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுமளவிற்கு அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹாவுக்கு அந்த ஆற்றல் இருந்திருக்கிறது.

அப்புறம் கவித்திறன். நபியவர்களே மகிழும் அளவிற்குக் கவிதைகள் புனைந்திருக்கிறார். இவை யாவற்றிலும் விசேஷமானது யாதெனில் தாம் கொண்டிருந்த அத்தனை தகுதிகளையும் இஸ்லாத்திற்காக அவர் திறம்பட உபயோகித்ததுதான்.

‘அகபா உடன்படிக்கை முடித்து, மக்கள் யத்ரிபுக்குத் திரும்பினார்கள்; முஸ்அப் இப்னு உமைர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு உடன் வந்தார்; இஸ்லாம் யத்ரிபில் பரவலாய், ஆழமாய் மீளெழுச்சி பெற்றது; பின்னர் நபியவர்களும் முஸ்லிம்களும் சிறுகச் சிறுக யத்ரிபுக்குப் புலம்பெயர்ந்தார்கள்; யத்ரிப் மதீனாவானது’

அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளில் நிகழ்வுற்ற மிக முக்கியப் போரான பத்ருப் போர் அப்பொழுது களமிறங்கிய முந்நூற்றுச் சொச்சம் முஸ்லிம்களுள் இப்னு ரவாஹாவும் ஒருவர். அந்தப் போரில் முஸ்லிம்கள் வெற்றியடைந்ததும் அந்தச் செய்தியை மதீனாவில் அறிவிக்க வைது இப்னு ஹாரிதாவையும் இப்னு ரவாஹாவையும்தாம் அனுப்பி வைத்தார்கள் நபியவர்கள்.

மக்காவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த முஹாஜிர்கள், மதீனத்து அன்ஸார்கள் என்று இரண்டறக் கலந்து உருவாகியிருந்த புதுச் சமூகத்தில் உறுப்பினராகிவிட்ட இப்னு ரவாஹாவுக்குப் பெரும் வருத்தம் ஒன்று இருந்தது. அவருடைய உற்ற நண்பர் அபூதர்தாவைப் பற்றிய கவலை.

அபூதர்தா, அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா இருவரும் நீண்ட நெடுங்காலமாய் இணைபிரியா நண்பர்கள். இப்னு ரவாஹா இஸ்லாத்தை ஏற்பதற்கு முன்பே இருவரும் தோழமையில் சகோதர உறுதிமொழி எடுத்துக் கொண்டு, “நீயும் நானும் இன்றிலிருந்து அண்ணன்-தம்பி” என்று ஆகிவிட்டனர். அப்படியெல்லாம் ஒரு நடைமுறை அக்காலத்தில் அவர்களிடம் பழக்கத்தில் இருந்தது.

மதீனா நகருக்கு இஸ்லாம் அறிமுகமாகிப் பரவ ஆரம்பித்ததும் அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா மட்டும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். ஆனால் அபூதர்தாவோ “எனக்கு என் மதமே போதும்” என்று இருந்து விட்டார். இருவருக்கும் இடையிலான அணுக்கமான நட்பு மட்டும் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அகபா உடன்படிக்கை முடித்து வந்ததும் தம் உடன்பிறவாச் சகோதரரான அபூதர்தாவிடம் இஸ்லாத்தைப் பற்றி இப்னு ரவாஹா எடுத்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ஆனால் அபூதர்தா அசைந்து கொடுக்கவில்லை. இதுதான் இப்னு ரவாஹாவின் ஆற்றாமையும் கவலையாகவும் இருந்தது.

‘நான் மெய்மார்க்கம் கண்டேன். உய்வடையப் போகிறேன். வந்தால் வா! இல்லை எக்கேடோ கெட்டுப்போ’ என்று அவரால் தம் நண்பரை விட்டுவிட இயலவில்லை. அபூதர்தாவின் வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்று வருமளவு நட்பு இருந்ததால் ஒருநாள் மனத்தில் ஒரு திட்டத்துடன் அபூதர்தாவின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றார் அப்துல்லாஹ். அப்பொழுது அவர் வீட்டில் இருக்க மாட்டார் என்பது அப்துல்லாஹ்வுக்குத் தெரியும்.

வீட்டு முற்றத்தில் அபூதர்தாவின் மனைவி அமர்ந்திருந்தார். “தங்கள் மீது சாந்தி உண்டாகட்டும், அல்லாஹ்வின் சேவகியே!” என்று முகமன் கூறினார் அப்துல்லாஹ். இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்களாய் இருப்பினும் அனைவரும் அல்லாஹ்வுக்கு அடிமைகள்தாமே என்ற ரீதியில் பொதுவான, மரியாதையான வாழ்த்து அது.

“நும் மீதும் சாந்தி உண்டாவதாக, அபூதர்தாவின் சகோதரரே!”

“எங்கே அபூதர்தா?”

“அவர் கடைக்குச் சென்றிருக்கிறார். திரும்பும் நேரம்தான். எப்பொழுதும் வந்து விடலாம்.”

“நான் உள்ளே வந்து அபூதர்தாவுக்காகக் காத்திருக்கலாமா?”

“தாராளமாக!” என்று அனுமதியளித்தவர், தமது அறைக்குள் சென்று, வேலை, குழந்தைகளைக் கவனிப்பது என்று அவரது கவனம் திரும்பி சுறுசுறுப்பாகிவிட, அவர் தம்மைக் கவனிக்கவில்லை என்பதை உறுதி செய்துகொண்ட அப்துல்லாஹ், அபூதர்தாவின் குலதெய்வச் சிலை இருந்த பூஜை அறையினுள் நுழைந்தார். தம்முடன் ஒரு சிறு ரம்பத்தை மறைத்து எடுத்து வந்திருந்தவர், கிடுகிடுவென்று அந்தச் சிலையைத் துண்டு துண்டாக அறுக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். “அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறெதையும் வணங்குவது பொய்மையே” என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்தச் சிலையை வெட்டி எறிந்துவிட்டு, அபூதர்தாவின் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பி விட்டார்.

இதையெல்லாம் அறியாமல் பின்னர் பூஜையறையினுள் நுழைய நேரிட்ட அபூதர்தாவின் மனைவி, கடவுள் சிலை துண்டு துண்டாகத் தரையில் சிதறிக் கிடப்பதைக் கண்டு அதிர்ந்து போய், கன்னத்தில் அறைந்து கொண்டு ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பித்து விட்டார். “எனக்குப் பேரழிவை ஏற்படுத்தி விட்டாயே இப்னு ரவாஹா, இப்படி. பேரழிவை ஏற்படுத்திவிட்டாயே!” என்று பலமான அழுகை, அரற்றல்.

சற்று நேரம் கழித்து வந்து சேர்ந்தார் அபூதர்தா. சிலை இருந்த அறைக்குப் பக்கத்து அறையில் அமர்ந்து விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தார் அவர் மனைவி. அபூதர்தாவைப் பார்த்ததும் அவரது கண்களில் பயம் தோன்றியது.

“ஏன், என்ன ஆச்சு?” என்றார் அபூதர்தா.

கண்ணீரும் ஆற்றாமையுமாகப் பேசினார் மனைவி, “நீங்கள் கடையில் இருந்தபோது உங்கள் சகோதரர் அப்துல்லாஹ் வந்திருந்தார். பாருங்கள், கடவுள் சிலையை என்ன செய்திருக்கிறார் என்று”

சிலை, தரையில் மரத் துண்டுகளாய் உடைந்து கிடந்தது. உருவமாய் ஒன்றுமே பாக்கியில்லை. கோபத்தில் தலையே வெடித்துவிடும் போலாகிவிட்டது அபூதர்தாவுக்கு. என்னவாவது செய்து அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹாவைப் பழி வாங்கத் துடித்தது மனம்.

கோபப்பட்டு, ஆத்திரப்பட்டு, அரற்றி, புலம்பி எல்லாம் முடிந்து மனம் ஒரு நிலைக்கு வந்தபோதுதான் அவரது புதிக்குச் சட்டென்று அது பட்டது. “இந்தச் சிலைக்கு என்று ஏதாவது ஒரு சக்தி இருந்திருக்குமானால் அது தன்னைத் தானே தற்காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமே!”

அந்த எண்ணம் தோன்றியவுடன் நிதானமடைந்து மிகவும் யோசிக்க ஆரம்பித்தார். ஏதோ புரிந்தது. உடனே சென்று அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹாவைச் சந்தித்தார். அவரை முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களிடம் அழைத்துச் சென்றார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா. இஸ்லாத்தினுள் அடியெடுத்து வைத்தார் அபூதர்தா. இஸ்லாத்தின்மீதும் நபியவர்களின்மீதும் அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா கொண்டிருந்த பாசமெல்லாம் சம்பிரதாயமானதன்று. நபியவர்கள் சொன்னால் அதை ஓர் எழுத்து மாறாமல் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற அர்ப்பணிப்பு இருந்திருக்கிறது. மிகையில்லை.

ஒருமுறை நபியவர்கள் பள்ளிவாசலில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அங்கு வந்து கொண்டிருந்தார் இப்னு ரவாஹா. சொற்பொழிவின் இடையே நபியவர்களின் ஒரு வாக்கியத்தில், “அமரவும்” என்ற வார்த்தை இடம்பெற்றிருக்கிறது. அதை அவர்கள் உச்சரித்ததுதான் தாமதம்; பள்ளிவாசலுக்கு வெளியே இருந்தவர் அங்கேயே அப்படியே சட்டென்று அமர்ந்துவிட்டார்.

பின்னர் இவ்விஷயம் நபியவர்களுக்குத் தெரியவந்தது. “அல்லாஹ்வுக்கும் அவன் தூதருக்கும் கீழ்ப்படியும் உமது விருப்பத்தை அல்லாஹ் அதிகப்படுத்தி வைப்பானாக” என்றார்கள் நபியவர்கள்.

இறையச்சம் உதிரத்தில் கலந்து, நாடி-நாளமெங்கும் பரவி இருந்திருக்கிறது இப்னு ரவாஹாவுக்கு. ஒருநாள் வீட்டில் அமர்ந்திருந்த அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா விசம்பி அழ ஆரம்பித்தார். ‘என்ன ஏது என்று தெரியவில்லை. கணவர் இப்படி அழுகிறாரே’ என்று அவரது மனைவிக்கும் அழுகை தொற்றிக் கொண்டது.

அவரும் அழுதார். தம் மனைவியிடம், “நீ எதற்கு அழுகிறாய்?” என்றார் இப்னு ரவாஹா.

“நீங்கள் அழுதீர்கள். அதைக் கண்டு எனக்கும் அழுகை வந்துவிட்டது; அழுதேன்.”

“நான் நரக நெருப்பின் அருகே வருவேனே, அதிலிருந்து காப்பாற்றப்படுவேனோ, மாட்டேனோ என்று எனக்குக் கவலை ஏற்படுகிறது. அதனால் எனக்கு அழுகை,” என்றார் இப்னு ரவாஹா.

குர்ஆனில் சூரா மர்யமில் வசனம் ஒன்று உள்ளது. “மேலும், (நரக நெருப்பு) அதனைக் கடக்காமல் உங்களில் யாரும் (போக) முடியாது இது உம்முடைய இறைவனின் முடிவான தீர்மானமாகும்” - சூரா மர்யம் : 71.
இவ்வசனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி நரக நெருப்பைத் தாண்டிவிடுவேனோ, மாட்டேனோ என்று அழுதிருக்கிறார் என்றால் அவருடைய கவலையும் விசனமும் முழுக்க முழுக்க வேறொரு பரிமாணம் என்பதை மட்டும்தான் நாம் உணர முடிகிறது.

ஒருநாள் நமக்கும் அந்தப் பக்குவம் வளரலாம், இன்ஷா அல்லாஹ்.

இப்போது ரவாஹாவின் கவித்திறன் பற்றி மேலே பார்த்தோமில்லையா? ஒரு முறை நபியவர்கள் தம் தோழர்களுடன் பள்ளிவாசலில் அமர்ந்திருந்தபோது அங்கு வந்தார் இப்போது ரவாஹா. “ஏதேனும் கூற விழைந்தால் அதை நீ கவிதையில் எப்படி வடிக்கிறாய்?” என்று கேட்டார்கள் நபியவர்கள்.

“சொல்ல விரும்பும் விஷயத்தை யோசிப்பேன். பிறகு கவிதையில் வடித்து விடுவேன்.” வெகு இயல்பாய் அந்த ஆற்றல் இப்போது ரவாஹாவிடம் அமைந்து இருந்திருக்கிறது !

“இறை நிராகரிப்பாளர்களைப் பற்றிக் கவிதை சொல்க!” என்றார்கள் நபியவர்கள். அதைப் பற்றி அதுவரை எதுவுமே யோசித்திராத இப்போது ரவாஹா உடனே புனைந்தார்; சொன்னார்.

ஹாஷிம் குலத்தின் நல்வழித்தோன்றல்களே

அல்லாஹ் உங்களை உயர்த்தினான் உயர்நிலைக்கு

மனித குலத்தில் நிகரில்லை உங்களுக்கு

நிச்சயமாய்

இறை நிராகரிப்பாளர்களுக்கு மாற்றமான நற்பண்புகளை

நான் உங்களிடம்

காண்கிறேன் ஏகத்திற்கு!

அவர்களிடம் உதவியும் ஆதரவும் நீங்கள் வேண்டினால்

அவர்கள் உங்களைக் கைவிடுவர்

ஆயின்,

அல்லாஹ் மூஸாவை நிலைநிறுத்தியதைப்போன்று

நிலைநிறுத்தட்டும் உங்களின் நற்பண்புகளை

அவன் உங்களை ஆக்கட்டும்

வெற்றியாளர்களுள் வெற்றியாளராய்!

அக்கவிதை நபியவர்களுக்குப் பிடித்துப்போனது. மகிழ்வுற்றவர்கள், “அல்லாஹ் உம்மை வலுவாக்கி வைப்பானாக” என்றார்கள். இதைப்போல் அவரது கவித்திறன் வெளிப்பட்ட இதரத் தருணங்களும் உண்டு.

நபியவர்கள் முஸ்லிம்களுடன் முதல்முறை உம்ரா சென்று மக்காவிற்குள் நுழைய இயலாமல் குரைஷிகளால் தடுக்கப்பட்டு ஹுதையிய்யா உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. அந்த உடன்படிக்கையின் அடிப்படையில் அடுத்த ஆண்டு நபியவர்களும் முஸ்லிம்களும் உம்ராவுக்குக் கிளம்பிச் சென்றார்கள்.

என்னதான் உடன்படிக்கை என்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் முஸ்லிம்கள் தங்களது மார்க்கக் கடமையை நிறைவேற்ற மக்காவிலுள்ள நுழைவதைக் குரைஷிகளால் பொறுக்க முடியவில்லை. நெஞ்சம் முழுக்கக் குரோதம் பரவியிருந்த அவர்களுக்கு இந்நிகழ்வைத் தங்களது கண்களால் காண்பதைச் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லை. எனவே பெரும்பாலானோர் தங்களின் குடும்பத்தை அழைத்துக் கொண்டு அருகிலிருந்த மலைக் குன்றுகளுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

நபியவர்கள் அல்-கஸ்வா என்ற பெயருடைய தம் ஒட்டகத்தில் அமர்ந்துவர, அதன் வாரைப் பிடித்துக்கொண்டு முன்நடந்தார் அப்துல்லாஹ் இப்போது ரவாஹா. முஸ்லிம்களுக்கும் அது மிகவும் உணர்ச்சிகரமான தருணம்.

பிறந்து வாழ்ந்த ஊரிலிருந்து விரட்டப்பட்ட முஹாஜிர்கள், அவர்களுக்கு உதவியது குற்றம் என்று வெறுக்கப்பட்டு அனுமதி மறுக்கப்பட்ட மதீனத்து அன்ஸார்கள். மட்டுமல்லாது இத்தனை காலமாய்க் குரைஷிகளுடன் ஏகப்பட்ட போர், சண்டை, எக்கச்சக்க உபிரமூப்பு.

இப்பொழுது அனைத்தும் கனிந்து இறைவனின் புனித ஆலயத்திற்குள் அவர்கள் நுழைந்த போது அவர்களது மனங்களில் ஏற்பட்ட உணர்வுகள் எளிதில், வார்த்தைகளில் சொல்லவிட முடியாத அனுபவம். நபியவர்கள் கஅபாவைச் சுற்றி வரும்போது அவர்களுக்கு முன்னால் சென்ற அப்துல்லாஹ் இப்போது ரவாஹா, கவிதை உரைத்தார்.

இறைமறுப்புக் குலத்தவரே விலகிச் செல்வீர்!

இன்றும்மோ டிறைவாக்கால் பொருத வந்தோம்

உறைவாளின் வீச்சால்உம் தலைகள் வீழும்!

உறுநண்பர் நண்பர்க்கே உதவ மாட்டார்!

இதைச் செவியுற்ற உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு “ஓ இப்போது ரவாஹா! புனித இறைத்தலத்தில் அதுவும் நபியவர்கள் முன்னிலையில் நீ இப்படிக்கவிதை சொல்லலாமா?” என்று ஆட்சேபம் தெரிவித்தார்.

நபியவர்கள் உமருக்கு பதில் அளித்தார்கள். “இவர் சொல்லட்டும் உமர். சத்தியமாகச் சொல்கிறேன், இவரது வார்த்தைகள் ஈட்டி துளைத்தால் ஏற்படும் வலியைவிட அதிக வலியை இறைமறுப்பாளர்களுக்கு ஏற்படுத்தும்.”

பிறகு அவர்களுக்கு மற்றொரு பிரார்த்தனையைச் சொல்லித் தந்தார்கள்.

“அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு இறைவனில்லை; அவன் தனியோன்; வாக்குறுதியை நிறைவேற்றுவான்; தன் அடியாருக்கு அவன் வெற்றியை அளித்தான்; தன் படையினரைக் கண்ணியப்படுத்தினான்; எதிரணியிர் அத்தனை பேரையும் தனியனாய்த் தோற்கடித்தான்.”

மிக உரத்த குரலில் இதை உச்சரிக்க ஆரம்பித்தார் இப்னு ரவாஹா. முஸ்லிம்களும் அதைத் தொடர்ந்து உச்சரிக்க, குன்றுகளில் எதிரொலித்தது அந்த ஒலி. அங்கிருந்த குரைஷிகளின் உள்ளங்கள் அதிர்ந்தன.

யூதர்களுக்கு எதிரான ஃகைபர் யுத்தம். அதில் முஸ்லிம்கள் வெற்றி பெற்றபின், கைப்பற்றிய விளைநிலத்தை யூதர்களிடமே திருப்பி அளித்தார்கள் நபியவர்கள். விளைச்சலில் முஸ்லிம்களுக்கு யூதர்கள் பங்கு செலுத்த வேண்டும் என்று உடன்படிக்கை ஏற்படுத்தப்பட்டது. அந்தப் பங்கை நிர்ணயித்து விளைச்சலைப் பாகம் பிரிக்க அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹாவைத்தான் நபியவர்கள் அனுப்பிவைப்பார்கள்.

மிகவும் கவனமுடன் அனைத்தையும் சரிபார்த்து, விளைச்சலைப் பங்கிட்டு எது முஸ்லிம்களுக்கு எது யூதர்களுக்கு என்று இப்னு ரவாஹா சொன்னதும், “நீர் நியாயமாய்ப் பங்கு பிரிக்கவில்லை இப்னு ரவாஹா.” என்று சிலசமயம் யூதர்கள் குறுக்கிடுவார்கள். நியாயமாய் அது கோபத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால் மிக எளிதான உபாயத்தைக் கையாண்டார் இப்னு ரவாஹா. “அப்படியா! ஒன்றும் பிரச்சினையில்லை. உங்களுக்கு எந்தப் பங்கு வேண்டுமோ அதை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

ஒருமுறை அந்த யூதர்கள் தங்கள் பெண்களின் நகைகள் சிலவற்றைத் திரட்டி அவருக்கு இனாமாய் அளிக்க வந்தார்கள். “இந்தா இது உனக்கு. உன் வீட்டுப் பெண்கள் மகிழ்வார்கள்; வைத்துக்கொள். ஏதோ பங்கு பிரிப்பதைப் பார்த்துச் செய்யப்பா!” அது வேறொன்றுமில்லை. கிம்பளம். கையூட்டு அளித்து அவரைக் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டால், தங்களுக்குச் சாதகமாய் அவர் பங்கு பிரிப்பார் என்பது யூதர்களது எண்ணம்.

ஆனால் அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா, “ஓ யூதர்களே! அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன்! இறைவனின் படைப்பில் நீங்களே எனக்கு மோசமானவர்கள். ஆனால் அதற்காக உங்களுக்கு அநீதி இழைக்கும்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று நான் ஒருநாளும் நினைத்ததில்லை. கையூட்டுப் பெறுவது எங்களுக்குத் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. அதை நாங்கள் தொடக்கூட மாட்டோம்.”

அந்த பதிலைக் கேட்டுவிட்டு மறைக்க இயலாமல் உண்மையைப் பேசினார்கள் யூதர்கள். “இது, இந்த நீதிதான் வானத்தையும் பூமியையும் தாங்கிப் பிடித்துள்ளது.”

முஃத்தா போர். முஃத்தா எனும் சிறிய கிராமம் இன்றைய ஜோர்டான் நாட்டு மலைப்பகுதிகளில் சிரியா நாட்டு எல்லையில் அமைந்துள்ளது. முஸ்லிம்கள் ரோமர்களைக் களத்தில் சந்தித்த முதல் போர். நபியவர்கள் மூவாயிரம் வீரர்களை அணி திரட்டினார்கள். படைத் தலைவராக ஸைது இப்னு ஹாரிதா (ரலி) நியமிக்கப்பட்டார்.

நிச்சயம் போர் உக்கிரமாக இருக்கும் என்று நபியவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டும். எனவே, “ஸைது கொல்லப்பட்டாலோ, காயமடைந்தாலோ ஜஃபர் இப்னு அபூதாலிப் தலைமை தாங்கட்டும். ஜஃபர் கொல்லப்பட்டாலோ, காயமடைந்தாலோ அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா தலைமை தாங்கட்டும். அப்படி அவரும் கொல்லப்பட்டாலோ, காயமடைந்தாலோ முஸ்லிம்கள் தங்களுக்குள் ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளட்டும்” என்று மூன்று படைத் தளபதிகளை வரிசைக்கிரமமாய் நியமித்து வழி அனுப்பிவைத்தார்கள். கிளம்பியது அந்தச் சிறிய படை.

அங்கோ கடலெனத் திரண்டிருந்தது எதிரிகளின் படை! பைஸாந்தியர்கள் ஓரிலட்சம் வீரர்களை அனுப்பியிருந்தனர்; அவர்களுக்குத் துணையாய் லக்ஹம், ஜுத்ஆம், குதாஆ கோத்திரங்களைச் சேர்ந்த இலட்சம் கிறித்தவ அரபுப் படையினர் திரண்டிருந்தனர். ஏறத்தாழ இரண்டு இலட்சம் வீரர்கள்.

முஃத்தாவை நோக்கி நகர்ந்துவந்த முஸ்லிம்களின் படையினர் மஆன் என்ற பகுதியை அடைந்திருந்தார்கள். இன்றைய ஜோர்டான் நாட்டுக்குத் தென்பகுதியில் அமைந்துள்ளது அது.

அப்பொழுது அவர்களுக்கு ரோமர்களின் பிரம்மாண்ட படையைப் பற்றிய தகவல் கிடைத்தது. நிச்சயமாய் முஸ்லிம்களுக்குப் பெரும் கிலேசத்தை ஏற்படுத்தியது அந்தச் செய்தி. இரண்டு இரவுகள் மஆனில் தங்கி, ஸைது இப்னு ஹாரிதா (ரலி) முஸ்லிம் படையினருடன் ஆலோசனை நடத்தினார்.

சிலர் “எதிரிகளின் எண்ணிக்கையைப்பற்றி நபியவர்களுக்குத் தகவல் சொல்லி அனுப்புவோம். அவர்கள் மேற்கொண்டு நமக்குப் படையினரை அனுப்பிவைத்தால் நல்லது. இல்லையென்றால் அவர்கள் என்ன கட்டளை அனுப்புகிறார்கள் என்று பார்ப்போம். அதன்படிச் செயல்படுவோம்.” என்று ஆலோசனை கூறினார்கள். இறுதியில் அவர்கள் மத்தியில் எழுந்து நின்றார் இப்னு ரவாஹா.

“உங்களது தயக்கம் எனக்குப் புரிகிறது! ஆனால், இந்தப் பரிசிற்காகத்தான் நீங்கள் கிளம்பி வந்துள்ளீர்கள் – ‘ஷஹாதத்’ வீர மரணம் எனும் பரிசு. நமது எதிரிகளின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையிலோ, ஆயுத வலிமையின் அடிப்படையிலோ, குதிரைகளின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையிலோ நாம் போரிடுவதில்லை. நமக்கு அல்லாஹ் அருளியுள்ள இந்த மார்க்கத்தை மேலோங்கச் செய்வதற்காக மட்டுமே போரிடுவோம். நாம் முன்னேறிச் செல்வோம்”

“நான் பத்ருப் போரில் கலந்து கொண்டேன். அப்பொழுதும் நம்மிடம் இரண்டு குதிரைகள் மட்டுமே இருந்தன. உஹது யுத்தத்தில் நம்மிடம் இருந்ததெல்லாம் ஒரே ஒரு குதிரைவீரர் மட்டுமே. முன்னேறுங்கள் சகோதரர்களே! நமக்கு இரண்டில் ஒரு பரிசு நிச்சயம். ஒன்று நமக்கு வெற்றி – இதைத்தான் அல்லாஹ்வும் அவன் தூதரும் நமக்கு வாக்களித்துள்ளார்கள். அவ்வாக்குப் பொய்ப்பதில்லை. அல்லது நமது உயிர்த் தியாகம். பிரிவது நமது உயிர் எனில் நமக்குமுன் சொர்க்கம் புகுந்த நம் சகோதரர்களுடன் நாம் சென்று இணைவோம்” என்று இலக்கிய நடையில் பேசினார்கள்.

அந்தச் சிறு உரை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் அபரிமிதமானது. அவர்களின் குரல் ஓங்கி ஒலித்தது.

“அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! இப்னு ரவாஹா உண்மையை உரைத்தார்.”

முன்னேறியது முஸ்லிம்களின் படை. அடுத்த இரண்டு இரவுகளில் மஷாரிஃப் என்ற இடத்தை அடைந்தது. எதிரிகளின் படை நெருங்கி வர ஆரம்பித்தது. முஸ்லிம்கள் முஃத்தா பகுதிக்கு நகர்ந்து சென்று தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். துவங்கியது யுத்தம். மும்முரமான போர் என்று ஒற்றை வார்த்தையில் சொல்லிவிடலாம். ஆனால் அதன் தீவிரம் சொல்லி மாளாத உக்கிரம்.

ஸைது இப்னு ஹாரிதா வீரமாய்ப் போரிட்டு வீர மரணம் எய்தினார். அடுத்து, தலைமை ஜஅஃபரிடம் வந்து சேர்ந்தது. அவரும் உக்கிரமாகப் போரிட்டு மரணம் அடைந்தார். போர் தீவிரமான நிலையை அடைந்திருந்தது. அடுத்து தலைமை அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹாவிடம் வந்து சேர்ந்தது. அதுவரை படை அணியில் ஒரு வீரராய்ச் சுற்றிச் சுழன்று போரிட்டுக் கொண்டிருந்த அவருக்குத் தம்மிடம் வந்தடைந்த கூடுதல் பொறுப்பு ஒரு சிறு தயக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. உடனே தமது ஆன்மாவிற்கு ஊக்கமளிக்கத் தமக்குத்தாமே கவிதை உரைத்தார் இப்னு ரவாஹா.

சபதம் செய்தேன் ஆன்மாவே!

சமரில் பொருதல் விதிஎன்றே

சபலம் ஒன்றும் எனக்கில்லை

சாப வெறுப்பும் எனக்கில்லை

பறையை முழக்கிப் பெருங்கூட்டம்

பாய்ந்தே வந்தும் எனக்கென்ன?

சிறையாம் உலகின் வாழ்வின்முன்

சேர்ந்த சொர்க்கம் பெரிதன்றோ?

மனமே நேரம் நீள்கிறது

மாற்றம் வருமுன் சீர்படுவாய்

இனமோ விந்தின் துளியாவாய்

இனியேன் உனக்குச் சபலங்கள்?

என்றன் உளமே படைநடுவில்

இறப்பேன் வெட்டப் பட்டவுடன்

உன்றன் விதியில் இறப்பொன்றே

உண்டோ அதுவே விதியாகும்

எதனை எதிர்பார்த்திருந்தாயோ

இறப்பாம் அதனை அடைவாய்நீ

முதலில் சென்ற அவ்விருவர்

முடிவே உனக்கும் விதியாகும்!

முஸ்லிம்கள் சரியான உணவை உட்கொள்ளக்கூட நேரமின்றி அன்று போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹாவின் உறவினர் ஒரு துண்டு இறைச்சியை எடுத்துக்கொண்டு அவரிடம் ஓடிவந்தார்.

“இதைச் சாப்பிட்டுக் கொஞ்சம் தெம்பேற்றிக்கொள்ளுங்கள். இன்றைய போரில் உங்களது உடல் மிகவும் களைப்புற்றுவிட்டது.” அதை வாங்கிச் சிறிது கடித்துச் சுவைத்திருப்பார். போர்களத்தின் ஓசையும் இரைச்சலும் காதில் விழுந்தன. “நான் இன்னுமா இந்த உலகில் இருக்கிறேன்?”

‘சகோதரர்கள் அங்கு உயிரைப் பணயம் வைத்திருக்க இங்கு என்ன இன்னும் ஆற அமர உணவு!’ என்று அந்த இறைச்சியைத் திருப்பித் தந்துவிட்டுக் களத்தில் குதித்தார் அவர்.

அச்சமயம் நபியவர்கள் மதீனாவில் தோழர்களிடம் உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனிடையே நேரில் காண்பதுபோல் இந்தச் செய்தியை அறிவித்தார்கள். ‘ஸைத் இப்னு ஹாரிதா கொடியைக் கையிலெடுத்து இஸ்லாமியப் படையினருக்குத் தலைமை தாங்கிக் கொண்டுள்ளார் ... இப்போது அவர் கொல்லப்பட்டுவிட்டார் ... பிறகு, ஜஅஃபர் அதைத் தம் கையில் எடுத்துத் தலைமை தாங்கியபடி போரிட்டுக் கொண்டுள்ளார் ...அவரும் இப்போது கொல்லப்பட்டுவிட்டார்... பிறகு, அதை அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா தம் கையில் எடுத்துத் தலைமை தாங்கியபடி போரிட்டுக் கொண்டுள்ளார்; இப்போது அவரும் கொல்லப்பட்டுவிட்டார் ...

பிறகு, தளபதியாக நியமிக்கப்படாமலேயே காலித் இப்னு வலீத் அதைக் கையிலெடுத்துள்ளார். அவருக்கு வெற்றியளிக்கப்பட்டுவிட்டது. வீர மரணத்தினால் பெரும் பேற்றினை அடைந்துவிட்டார்கள். ஷஹாதத் எனும் பெரும்பேறு அவர்களுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அதைவிட அவர்கள் நம்முடன் இருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியதல்ல ...”

இதைக் கூறியபோது நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரைத் தாரையாக வழிந்து கொண்டிருந்தது!

முஃத்தா போரில் தமது உயிரைத் தியாகமாக்கி சொர்க்கவாசியாகிப் போயிருந்தார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா ரவியல்லாஹு அன்ஹு!

("யா அல்லாஹ். என்னை அங்குக் கொண்டு சேர்க்காதே!" - உத்பா பின் கஸ்வான்)

அது ஹஜ்ரீ 18ஆம் ஆண்டு. ஹஜ் முடிந்து பலரா நகருக்குத் திரும்ப வேண்டிய அதன் ஆளுநர், வழியில் மதினா வந்து கலீபா உமரைச் சந்தித்தார். அப்போது உமர் பின் கத்தாப் (ரலி) இரண்டாவது கலீபாவாக ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்தார். மதினாதான் கலீபாவின் தலைநகரம்.

"தாங்கள் தயவு செய்து என்னை வேலையிலிருந்து நீக்க வேண்டும்" என்றார் கவர்னர்.

ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த உமர், "அதெல்லாம் முடியாது. ஊருக்குத் திரும்பிப் போய் தங்கள் வேலையைத் தொடருங்கள்" என்றார்.

வற்புறுத்தினார் கவர்னர்; அதைவிட வற்புறுத்தினார் உமர்.

கெஞ்சினார் கவர்னர்; கட்டளையிட்டார் உமர். அதற்குமேல் மீற முடியாது. அது அமீருல் மூமினீனின் அரசு கட்டளை.

மிகவும் வருத்தத்துடன் வேலைக்குத் திரும்பினார் கவர்னர். அரசாங்க உத்தியோகம். கவர்னர் வேலை. அதுவும் எந்த நகருக்கு என்றால், புதிதாய் உருவாகி நான்காண்டுகளே ஆகியிருந்த பலரா நகருக்கு.

இப்பொழுதெல்லாம் அடிக்கடி செய்திகளில் படிக்கிறோமே இராக்கிலுள்ள பலரா, அதே பலராதான். மேலும் அந்த நகரை உருவாக்கியவரே இந்த கவர்னர்தான். அந்நகரை

ஆனால் இப்போது அந்த நகரும் வேண்டாம், பதவியும் வேண்டாம் என்று கலீபாவிடம் வந்து முறையிடுகிறார் கவர்னர்.

அப்படியெல்லாம் ஓட முடியாது என்று பிடித்து வைக்கிறார் கலீபா. உருவாக்கியவர் என்பதைக் காரணமாகக் கொள்ளாமல் அவரை ஆளுனராக்கினார் உமர். பதவியைப் பிடிப்பதற்கும் பிடித்தபின் அதைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கும் இழக்கக் கூடாதவற்றையெல்லாம் இழந்து விடுபவர்களைப் பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட நமக்கு, விசித்திரமாகத் தோன்றும் அவர்களது போக்கு!

உமர் வற்புறுத்தி, கட்டளையிட்டுப் பதவிகள் தருவதும், பெறுபவர்கள் வெறுத்து ஒதுக்கி ஒடுவதும் – நமக்கு வேறு வழியில்லை – ஏறத்தாழ இந்த வரலாற்றுத் தொடர் முழுதும் நம்மால் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத இதுபோன்ற பல விஷயங்களை நாம் படித்து, அறிமுகம் செய்தே ஆக வேண்டியதுதான்.

வேண்டா வெறுப்பாய்க் கிளம்பிச் செல்கிறார் கவர்னர் உத்பா பின் கஸ்வான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

உத்பா பின் கஸ்வான் வெகு ஆரம்ப காலத்தில் இஸ்லாத்தை ஏற்றவர். நெடிய கம்பீரமான உருவ அமைப்பு. அல்அர்கம் இப்னு அபில்அர்கம் என்பவரது மண்வீட்டில் இயங்கி வந்த கல்லூரியில் படித்துத் தேறிய மற்றொரு தங்க மாணவர்.

தவிர வீரர் அவர். பத்ரு, உஹது, அகழி இன்னபிற போர்களிலெல்லாம் நபியுடன் இணைந்து வீராவேசமாகப் போரிட்டவர்.

நபிகளாரின் மறைவிற்குப்பின் அபூபக்ரு சித்தீக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீபாவாய் இருந்த காலத்தில் முனைமலா எனும் பெரும்பொய்யன் ஒருவன், "நான் ஒரு நபி. எனக்கும் வஹீ வருகிறது" என்று அழிச்சாட்டியம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டான்.

அவனை அடக்குவது பெரும்பாடாய் ஆகிவிட்டது முஸ்லிம்களுக்கு.

இறுதியில் அவனது படைகளுடன் மாபெரும் போரொன்று யமாமாவில் நிகழ்வுற்றது. அதிலும் கலந்து கொண்ட மாவீரர், முஹாஜித் உத்பா. அவரது வாளும் அம்பும் குறி தவறியதேயில்லை; அவரது ஈட்டி எய்தும் திறனும் பெரிதாகப் பேசப்பட்ட ஒன்று.

பின்னர் அபூபக்ரின் மறைவிற்குப்பின் உமர் கலீபாவாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். அப்பொழுது முஸ்லிம் படைகள் இரண்டு வல்லரசுகளுடன் மோதிக் கொண்டிருந்தன. ஒருபுறம் ரோமானியர்; மறுபுறம் பாரசீகர்கள். இந்த இரு வல்லரசுகளையும், அவர்கள் ஒருகாலத்தில் நினைத்துக்கூடப் பார்த்திராத, பாலையில் தோன்றியெழுந்த முஸ்லிம் படைகள் முனைப்புடன் தாக்கிக் கொண்டிருந்தன.

இராக்கிலுள்ள யூப்ரட்டீஸ் (Euphrates) நதிக்கரையில் உபுல்லா என்றொரு நகரம் இருந்தது. அரண் அமைத்து நன்றாகப் பாதுகாப்புடன் இருந்த வலுவான பாரசீக நகரம். முஸ்லிம்களுடன் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த பாரசீக வீரர்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்கள் என்றால், போர் உக்கிரமடைந்து முஸ்லிம்களின் கை ஓங்கும்போது பின்வாங்கி, உபுல்லா நகருக்குள் சென்று புகுந்து கொள்வார்கள்.

தங்களுடைய உணவுப் பொருட்களை மீட்டுக் கொண்டு, தேவையான மறுஉதவிகள் பெற்றுக் கொண்டு, இழந்த சக்தியை மீட்டுக் கொள்வார்கள். அங்கிருந்து கூடுதல் வீரர்கள் சேர்ந்து கொள்ள, திரும்பி வந்து மீண்டும் புத்துணர்வுடன் போரிடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

முஸ்லிம்களின் நிலைமை அப்படியில்லை. அனைவரும் வெகுதொலைவிலிருந்து வந்து போரில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். களைப்பாறிய மீண்டும் வந்து போரில் தாக்கும் வசதியெல்லாம் அவர்களுக்கு இல்லை. போரையும் முழுமையான முடிவிற்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை. இப்படிப் பாரதீசர்களின் புத்துணர்வு நகரமான உபுல்லா, முஸ்லிம் போர் வீரர்களுக்குப் பெரிய தலைவலியாகி விட்டது. செய்தி மதினாவில் இருந்த கலீஃபா உமரை வந்ததைய, அவரது தூக்கம் கெட்டுப் போனது. இரவில் மதினா வீதிகளில் உலாச் சென்று விட்டு வந்து படுப்பவர் அவர். அத்தனை வேலைச்சுமைகளுக்கும் இறைவணக்கத்திற்கும் இடையில் அதுவும் அவருக்கு முக்கியம்.

தம் குடிமக்களின் நலன் முக்கியம். அவர்களின் பாதுகாவல் முக்கியம். அப்படியான ஓர் இரவில் இந்தக் கவலையும் சேர்ந்து கொள்ள தூக்கம் வராமல் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார் உமர். பலத்த யோசனைக்குப் பிறகு அந்த நகரை எவ்வாறேனும் வென்றாக வேண்டும் எனும் முடிவு தோன்றியது அவருக்கு.

அதுதான் சரி, அதற்காக ஒரு படை தயார் செய்து அனுப்பிவிட்டால் போதும் என்ற தீர்வுக்கு வந்த போதுதான் மற்றொரு பிரச்சனை எழுந்தது. சிறியவர், பெரியவர், மூத்தவர் என்று அனைவரும் இரு தரப்புப் போர்க் களத்திற்குச் சென்றுவிட்டிருக்க மதினாவில் குறிப்பிடும்படியான வலிமையான ஆள்பலம் இல்லை. தாக்கப் போவதோ பாரதீசர்களின் வலுவான உபுல்லா நகரை. அதற்கு மிக வலிமையானப் படை வேண்டும். ஆனால் இருப்பதோ சொற்ப வீரர்களே. என்ன செய்வது என்று சிந்தித்தார். அப்பொழுதுதான் அவருக்கு அந்த யோசனை தோன்றியது. குறைவான வீரர்கள் இருந்தாலும் அவர்களுக்குப் போர் அனுபவமும் அறிவுக்கூர்மையும் உடைய வலிமை மிக்க ஒருவரைப் படைத் தலைவராக ஆக்கினால்? அது ஆள் பலக்குறைவை ஈடு செய்து விடும் என்று கருதினார் உமர்.

அதற்குத் தகுதியான ஒருவர் வேண்டுமே என்று யோசிக்க, விடை கிடைத்தது! உத்பா பின் கஸ்வான். "ஆம், அவர்தாம் பொருத்தமானவர்" என்று திருப்தியுடன் உறங்கப் போனார் உமர்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. உத்பாவை கூப்பிட்டனுப்பினார் உமர். சற்றேக்குறைய முந்நூற்று இருபது போர் வீரர்களைத் தேற்றி வைத்திருந்தார். அவர்களையும் உத்பா கையில் ஒரு கொடியையும் கொடுத்து, "சென்று வா! வென்று வா" என்று சொல்லிவிட்டார்.

"வேறு பகுதிகளில் போர் முடிந்து வீரர்கள் திரும்பினால் மேற்கொண்டு அவர்களை உனக்கு அனுப்பிவைக்கிறேன்" என்று மட்டும் உறுதிமொழி கொடுத்தார்.

பலமான அரணுடன் அமையப்பெற்ற நகரம் உபுல்லா. பாரதீசர்களின் புத்துணர்வுக் கோட்டை. அதைப் பிடிக்க ஒரு தளபதி, அவருடன் வெறும் முந்நூற்றுச் சொச்சம் போர்வீரர்கள் என்று அனுப்பி வைத்தார் உமர். அது என்னவோ? அப்படித்தான் செயல்பட்டார்கள் அவர்கள். அசட்டுத் துணிச்சலோ என்றால் அதெல்லாம் இல்லை. நிஜத் துணிச்சல்தான்.

நாம் சிந்தையில் கொள்ள வேண்டுவது என்னவென்றால், அவர்கள் கைகளில் இருந்த ஆயுதங்களைவிட, தங்கள் மனங்களில் வீற்றிருந்த கலிமா போதுமான பேராயுதமாக அவர்களுக்குத் திகழ்ந்தது. அதை ஏந்திக் கொண்டு, ஏதோ விளையாட்டுக் களத்துக்குச் செல்வதுபோல் பரபரவென்று உற்சாகத்துடன் போர்க்களம் காணப் புறப்படலானார்கள் அவர்கள். மிகையற்ற உவமைதான் இது.

படை, பயணத்திற்குத் தயாராகி விட, படைத் தலைவர் உத்பாவிடம் வழியனுப்பி அறிவுரை பகர்ந்தார் கலீஃபா உமர் அல் ஃபாருக்.

"உத்பா, உம்மை நான் உபுல்லாவிற்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். அது எதிரியின் மிகவலுவான கோட்டை. அதை வெற்றி கொள்ள அல்லாஹ் உம்முடைய இந்தப் படையணிக்குத் துணை புரிவான் என நம்புகிறேன்.

நீர் அதில் வெற்றியடைந்தால் மக்களை அல்லாஹ்வின் மேல் நம்பிக்கைக் கொள்ள அழைக்கவும். உமது அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்பவர்களை நீரும் ஏற்று அரவணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். யாரேனும் மறுதலித்தால் அவர்கள் ஜிஸ்யா வரி செலுத்த வேண்டும். உம்மிடம் அவர்கள் பகைமை பாராட்டக் கூடாது. அவர்கள் பகைமையில் நிலைத்திருந்தால், உமது அதிகாரத்திற்கு அவர்கள் அடிபணியும்வரை நீர் அவர்களுடன் போரிட வேண்டும்.

உத்பா!, உம்முடைய கடமைகளை நிறைவேற்றுவதில் எப்பொழுதுமே அல்லாஹ்விற்கு அஞ்சிக் கொள்வீராக!

"உம்முடைய தற்பெருமை உம்மை அகந்தையின்பால் இட்டுச் சென்றுவிடாமல் எச்சரிக்கையாயிருக்கவும்! ஏனெனில் அது மறுமையில் உமக்கு அழிவை ஏற்படுத்திவிடும். ஒருகாலத்தில் நீர் அல்லாஹ்வின் தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களோடு உடனிருந்த தோழர் என்பதை எப்பொழுதும் மறந்து விடாதீர்.

ஏனெனில் அவர்கள் மூலமாகவே மதிப்புப் பெற்றீர். இஸ்லாத்தை ஏற்பதற்கு முன்னர் தாழ்ந்த, பலவீன நிலையில் இருந்தீர். ஆனால் உமது ஏகத்துவ நம்பிக்கையின் காரணமாய் அல்லாஹ் உமக்கு ஆற்றல் அளித்தான்.

இப்பொழுது அதிகாரம் கையளிக்கப்பெற்ற ஒரு படைத்தலைவராக ஆகியுள்ளீர். மக்கள் கட்டுப்படும் தலைவராகியிருக்கிறீர். நீர் உரைப்பது செவியேற்கப்படும். உமது கட்டளைகள் அவர்களால் நிறைவேற்றப்படும். இது நிச்சயமாய் உமக்கு ஓர் அருட்பேறு.

ஆனால் அதைக் கொண்டு நீர் வெற்றுப் பகட்டும் உலக நன்மையும் நாடுவீரானால் அது நேராய் உம்மை நரக நெருப்பிற்கே இட்டுச் செல்லும். அல்லாஹ் உம்மையும் என்னையும் அதை விட்டுக் காப்பாற்றுவானாக!"

இரத்தினச் சுருக்க அறிவுரை. நோக்கம் தெளிவு. எதுவும் நமக்கென இல்லை, அனைத்தும் அவனுக்காக, அவன் கட்டளைக்காக. போர்க்காலம் தாண்டிய அறிவுரை நம் அனைவருக்கும் அதில் இழையோடி இருக்கிறது. நாமும் அதைக் கொஞ்சம் கவனத்துடன் படித்துக் கொண்டால் நற்பயன் உண்டு. என்ன செய்தார் உத்பா? கவனமாகப் பணிவுடன் கேட்டுக் கொண்டார். "அப்படியே ஆகட்டும்" என்று கிளம்பிவிட்டார். அவருடன் அவர் மனைவியும் கிளம்பிச் சென்றார். மற்றும் சில பெண்கள் இருந்தனர். அவர்கள் மற்ற வீரர்களின் மனைவிகள் மற்றும் சகோதரிகள்.

ஹிஜ்ரீ 14ஆம் ஆண்டு அது. நீண்ட பயணம் மேற்கொண்டு உபுல்லா வந்து சேர்ந்தது படை. சகதிகள் நிறைந்த, கோரைப் புற்கள் மண்டிய பகுதியில் கூடாரம் அமைத்தனர். எடுத்து வந்திருந்த உணவுப் பொருட்களெல்லாம் தீர்ந்து போய், யாருக்கும் உண்ண உணவில்லை. சுற்றுலாப் பயணமா கிளம்பி வந்திருக்கிறார்கள், கட்டுச் சோற்றைப் பிரித்துக் கூடி அமர்ந்துண்ண? ஒன்றுமேயில்லை. அனைவரையும் பசி வாட்டி எடுத்தது. சில வீரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஊர் எல்லையோரம் சென்று ஏதாவது உணவு கிடைக்கிறதா என்று பார்த்து வரச் சொன்னார் உத்பா. கிளம்பிச் சென்றார்கள் அவர்கள். ஒரு புதர்க்காட்டில் இரு பெரிய கூடைகள் தென்பட்டன. ஒன்றில் பேரீச்சம்பழங்களும் மற்றொன்றில் ஏதோ தானியங்களும் வைக்கோலில் இருந்தன. அது என்னவென்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. பேரீச்சம்பழக் கூடையையும் எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று தானியக் கூடையையும் கூடாரத்திற்கு எடுத்து வந்துவிட்டனர். யாருக்கும் அந்தத் தானியம் என்னவென்று தெரியவில்லை. ஒருவருக்கு மட்டும் ஐயம் எழுந்தது. நிச்சயம் பாரசீகர்கள் ஏதோ விஷ விதைகளை விட்டுச் சென்றிருக்க வேண்டும் என்று அவருக்குத் தோன்றியது. "அதைத் தொடாதீர்கள். எதிரிகள் நமக்காக விஷம் விட்டுச் சென்றுள்ளனர்" என்று எச்சரிக்கை செய்து விட்டார். படையினரும் அதைத் தொடவில்லை. பேரீச்சம்பழங்களை மட்டும் அனைவரும் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். அலுத்துக் களைத்த படைக்கு அதுதான் - அது மட்டும்தான் - உணவு.

அப்பொழுது அவர்களது குதிரையொன்று கட்டவிழ்த்துக் கொண்டு வந்து அந்த மற்றொரு கூடையில் இருந்த தானியத்தில் வாய் வைத்து, அதில் கொஞ்சத்தைத் தின்றும் விட்டது. விஷ தானியத்தைக் குதிரைத் தின்பதைக் கண்ட ஒருவர் குதிரை இறந்து போவதற்குள் அதனை அறுத்துவிட முடிவு செய்து விட்டார். இறந்து போவதற்குள் குதிரையை அறுத்துவிட்டால் பசியான இவ்வேளையில் அதன் இறைச்சியாவது ஆகுமானதாகிவிடுமே என்றுதான் அந்த யோசனை. குதிரை இறந்துவிட்டால் குதிரையும் போச்சு, இறைச்சியும் போச்சு என்று ஆகிவிடுமே! ஆனால் அந்தக் குதிரையின் உரிமையாளர், "இப்பொழுது அவசரப்பட்டு நீங்கள் அறுக்க வேண்டாம். இரவு முழுக்கக் குதிரையை நான் கண்காணிக்கிறேன். அதற்கு ஏதாவது சரியில்லாமல் போவது தெரிந்தால் நானே அறுத்து விடுகிறேன்" என்று கோரிக்கை வைக்க அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

மறுநாள் பார்த்தால் குதிரை யாதொரு குறையுமின்றி, இன்னொரு கூடை தானியம் கிடைத்தாலும் சரியே என்பதுபோல் நலமாய்க் களைத்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது படையினருடன் வந்திருந்த ஒரு வீரனின் சகோதரி, "ஏதேனும் ஒரு பொருளில் விஷம் இருந்து அதனை நெருப்பில் சமைத்தால், விஷம் முறிந்து போகும் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதனால் இதனை நெருப்பில் சமைத்துப் பார்ப்போமே" என்று சொல்லி ஒரு பாளையில் அந்தத் தானியங்களைப் போட்டு, நீரிட்டு அடுப்பு மூட்டி, நெருப்பில் சமைக்க ஆரம்பித்தாள். அந்தத் தானியம் நிறம் மாறிப் பிளந்து, உள்ளிருந்து வெள்ளைத் தானியம் வெளிப்படலாயிற்று. நிச்சயம் அது விஷமல்ல என்று அவர்களுக்கு உறுதியாகிவிட்டது. அனைவரும் சமைக்கப்பட்ட அந்த வெறும் தானியத்தை ஒரு தட்டில் வைத்து உண்ண ஆரம்பிக்க, உத்பா நினைவூட்டினார், "அல்லாஹ்வின் பெயரைச் சொல்லி, பிறகு உண்ணுங்கள்". அவர்களுக்கு அது ஒரு புதுவித சுவையாக இருந்தது, நன்றாகவும் இருந்தது. விரும்பி உண்டனர்.

வேறொன்றுமில்லை, அந்த மற்றொரு கூடையில் இருந்தவை நெற்கதிர்கள். தண்ணீரில் போட்டுக் கொதிக்க வைத்ததும் நெற்கதிர்கள் பிளந்து, அரிசிச் சோறாகி விட்டது. பாலை அரபியாவில் வயலா, வாய்க்காலா, அவர்கள் நெல்லும் அரிசியும் அறிந்திருக்க? ஆக, அந்தப் படையெடுப்பின்போதுதான் அரபியர்களுக்கு அரிசி எனும் ஓர் உணவே அறிமுகமானது. உத்பா அவர்களின் தலைமையில் படை நகர்ந்து, டைக்ரீஸ் நதிக்கரையை அடைந்தது. உபுல்லா மிகப் பலமான அரணுடன் கம்பீரமாய் நின்று கொண்டிருந்தது. நாட்டின் மறுமுனையில் முஸ்லிம்களுடன் நடைபெற்று வரும் போருக்கு அனுப்பி வைக்க அது படைக் கொட்டிலாகவே ஆகியிருந்தது.

அங்கு போர்க்கருவிகள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அரணிலிருந்த உயரமான கோபுரங்களில், நகரை நோக்கி எதிரிகள் யாரும் நெருங்கி வந்தால் எளிதில் கண்டுவிடும் வகையில் கடுமையான காவல் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

வந்திருப்பதோ சிறிய அளவிலான படை. அவர்களிடமிருந்த ஆயுதங்கள் வாள்களும் அம்புகளும் ஈட்டிகளும் தாம். அவற்றைக் கொண்டு பாய்ந்து தாக்கிப் போரிடுவது என்பதெல்லாம் ஆகாத காரியம். புத்திசாலித்தனமாய் போர்த் தந்திரம் ஏதாவது செய்தால்தான் உண்டு. என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தார் உத்பா. திட்டமொன்று உதித்தது. நிறையக் கொடிகள் ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னார். அதனையெல்லாம் பற்பல ஈட்டிகளில் கட்டி, பெண்களிடம் கொடுத்தார்.

அவர்களையும் மற்றும் சிலரையும், "நீங்களெல்லாம் படைக்கு வெகு பின்னால் வாருங்கள். நாங்கள் நகரை நெருங்கியதும், இந்தக் கொடிகளையெல்லாம் உயர்த்திப் பிடித்து, காலால் மண்ணைக் கிளறி, காற்றில் புழுதி தூள் கிளப்புங்கள், அது போதும்" என்று உத்தரவிட்டார்.

முஸ்லிம் படைகள் நகரை நெருங்கின. அதைக் கண்டுவிட்ட பாரசீர்களின் படையொன்று எதிர்கொள்ள வேகமாய்க் கிளம்பி வந்தது. ஆனால் நெருங்கி வந்தவர்கள், முஸ்லிம் படைகளுக்குப் பின்னால் காற்றில் படபடக்கும் கொடிகளையும், விண்ணை நோக்கி எழும்பும் புழுதிப் படலத்தையும் பார்த்து அப்படியே அச்சத்தில் உறைந்து விட்டனர்!

“அடேயப்பா! இது முஸ்லிம் படையின் முற்பகுதிதான். பெரும்படை யொன்று பின்னால் வந்து கொண்டிருக்கிறது போலிருக்கிறது” என்று பதைத்துப் போனவர்கள், வந்த வேகத்தில் அப்படியே வேகமாய்த் திரும்பி ஓட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். கையில் அகப்பட்ட பொருள்களை மட்டும் எடுத்துத் தயாராய் இருந்த கப்பல்களில் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு நகரை விட்டுவிட்டு அப்படியே ஓடிப்போனார்கள். இல்லை, கப்பலில் மிதந்து போனார்கள் – போயே விட்டார்கள்.

ஒரு வீரர்கூட இழப்பில்லை. அப்படியே இலகுவாக நகரைக் கைப்பற்றினார்

உத்பா ரலியல்லாஹு அன்ஹு. அதன் பிறகு சூட்டுடன் சூடாக டைக்ரீஸ் நதிக்கு மறுபுறமுள்ள ஃபுராத் (Furat) மாநிலம், மெய்ஸன் (Meisan), அபர்குபாஸ் (Abarqubaz) எனக் கிராமங்கள், ஊர்கள் அனைத்தையும் விரைவாகக் கைப்பற்றினார்.

அனைத்தும் முஸ்லிம்கள் வசமாகின.

ஊர்கள் கைவசமாயின. அவற்றுடன் சேர்த்து அங்கிருந்த செல்வமும் கைவசமாயிற்று. செல்வமென்றால் செல்வம் கொஞ்சமும் அனுமானிக்க முடியாத அளவு செல்வம். விவரிப்பு மிகையில்லை. ஏனெனில் மதீனா திரும்பிய ஒரு போர் வீரனிடம் “என்ன, உபுல்லாவில் நிலைமையெல்லாம் பரவாயில்லையா?” என்று யாரோ விசாரிக்க, அவன் பதில் கூறினான், “நீ கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள் அவர்கள். அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாக, நான் கிளம்பும்போது அவர்கள், தங்கத்தையும் வெள்ளியையும் படியில் அளந்து கொண்டிருந்தார்கள்” என்றான். இதைக் கேள்விப்பட்ட மக்கள் அசந்து விட்டனர்! சிலர், “வா, வா! நாமும் போய்ப் பார்ப்போம்!” என்று உபுல்லாவிற்குப் பயணம் கிளம்பி விட்டார்கள்.

வீரர்களின் வளவாழ்வைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த உத்பா ஆனந்தமடையாமல் கவலைப்பட ஆரம்பித்தார். உண்மையான ஆழ்ந்த கவலை. தன் போர் வீரர்களுக்கு இதெல்லாம் சரிப்படாது என்று அவருக்குத் திட்டமாகத் தோன்றியது. இந்த நகரில் இப்படியே தங்கிவிட்டால் செல்வமும் சுகபோக வாழ்க்கையும் அவர்களைத் திசை திருப்பிவிடும் என்று நம்பினார். உடனே கலீஃபா உமருக்குக் கடிதம் எழுதினார். “நான் இங்கு ஓர் இடம் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறேன். அங்கு ஒரு நகரை நிர்மாணித்து அதனைக் காவல் படையினருக்கான நகரமாக அமைக்க வேண்டும். உங்கள் அனுமதி வேண்டும். என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

கலீஃபா அனுமதியளித்தார். ஹிஜ்ரீ 14ஆம் ஆண்டு பலரா நகரம் உருவானது. திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டது அந்நகரம். அதில் முதற் கட்டமாக பெரிய பள்ளிவாசல் கட்டப்பட்டது. பெரிய பள்ளிவாசல் என்றதும் பளிங்குக் கற்கள், நெடிய மினாராக்கள் என்றெல்லாம் கற்பனை வேண்டாம். மக்கள் பெருமளவு குழுவ வசதியான இடம், கூரை, சுற்றிலும் சுவர். அவ்வளவுதான் பெரிய பள்ளிவாசல்.

உத்பா கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். குடியமர்ந்த மக்கள் நிலம் வாங்குவதிலும் கட்டடங்கள் கட்டுவதிலும் போட்டியிட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அவர்கள் தன்னிலை மறந்து கொண்டிருப்பதாக அவருக்குப் பட்டது. சில மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் வேகவைத்த வெறும் அரிசியை உண்ண நேர்ந்து, “ஆஹா! பிரமாதமான உணவு” என்று மகிழ்ந்தவர்கள் அவர்கள்.

இப்பொழுது பாரசீர்களின் பலவகை உணவுகளுக்கும் முந்திரி, பாதாம் எனப் பருப்பு முதலியன் திணிக்கப்பட்ட இனிப்பு வகைகளுக்கும் அதன் சுவைக்கும் அடிமையாக ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்பது தெரிந்தது.

இது ஆரோக்கியமில்லை என்று பட்டது உத்பாவிற்கு. இவ்வுலக வாழ்க்கையும் அதன் சொகுசுகளும் எங்கே தனது இறை விசுவாசத்தை அழித்து விடுமோ என்ற ஆழ்ந்த அச்சம் அவர் மனதில் உருவாக ஆரம்பித்தது. அரண்மனை வேண்டாம், மாளிகை வேண்டாம், ஏன் ஒரு மண்வீடுகூட வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டு முன்போல் ஒரு கூடாரத்திலேயே தன் வாழ்க்கையைத் தொடர ஆரம்பித்தார் அவர்.

அங்கும் அவருக்கு மக்களின் கவலை தொடர்ந்தது. உலக உல்லாசம் அவர்களின் நிரந்தர மறுமை வாழ்க்கையை மறக்கடித்து விடுமோ என்ற கவலை வாட்டியெடுக்க, ஒருநாள் அனைவரையும் பள்ளிவாசலில் குழுவ வைத்தார்.

“நீங்கள் அனைவரும் ஒன்றை நன்றாக உணர வேண்டும். இவ்வுலக வாழ்வு வெகுவிரைவில் மறைந்து போய், அழியாத வேறு உலகத்திற்கு நாம் அனைவரும் செல்லப் போகிறோம். அங்கு உங்களின் மிகச்சிறந்த நற்செயல்களுடன் நீங்கள் செல்ல வேண்டும். எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. அல்லாஹ்வின் தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடன் ஒரு சிறு கூட்டம் இருந்தது. அதில் நான் ஏழாவது உறுப்பினன்.

ஊர்விலக்கின் போது அபூதாலிப் கணவாயில் எங்களுக்கு உண்ணுவதற்கு மரங்களின் இலையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. அதை உண்டு எங்கள் உதடுகளிலும் வாய்களிலும் கொப்புளங்கள் ஏற்பட்டன. ஒருபோது என்னிடம் அணிந்துக் கொள்ளச் சரியான உடையேதும் இல்லாத நிலை. யாரோ தூக்கியெறிந்து விட்டுப்போன மேலங்கி ஒன்று தெருவில் கிடந்தது. அதை எடுத்துப் பாதியாகக் கிழித்து ஒரு பாதியை நானும் மறுபாதியை ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸும் இடுப்பில் அரைத்துணியாகக் கட்டிக் கொண்டோம்”.

“இன்றோ அந்தச் சிறு குழுவில் இருந்த ஒவ்வொருவரும் சில நகரங்களுக்குத் தலைவராகியுள்ளோம். உலகோரின் பார்வையில் நான் உயர்ந்தவனாகவும் அல்லாஹ்வின் பார்வையில் கீழ்த்தரமானவனாகவும் ஆகிவிடாமல் இருக்க நான் அவனிடமே பாதுகாவல் தேடுகிறேன்” என்று உரையாற்றி விட்டு, தன் கூடாரத்திற்குச் திரும்பிச் சென்று விட்டார் உத்பா பின் கஸ்வான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

பிறகு சில நம்பகமானவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அந்நகரின் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டு, ஹஜ் பயணம் கிளம்பினார் உத்பா. திரும்பும் வழியில்தான் மதீனாவில் கலீஃபா உமரை சந்தித்தார். எவ்வளவோ வேண்டியும் உமர் அவரைப் பதவிப் பொறுப்பிலிருந்து விடுவிப்பதாய் இல்லை. இத்தகைய தகுதியானவர்களை எப்படி விடுவிப்பார் அவர்? இன்னும் சொல்லப் போனால் இப்படிப் பட்டவர்கள்தாமே அவருக்குத் தேவை.

“உங்களுடைய பொறுப்பையும் நம்பிக்கையையும் என் தலைமேல் சுமத்திவிட்டு, என்னை மட்டும் தனியனாய் விட்டுவிட்டு நீங்களெல்லாம் ஓடி விடுவீர்களா? அதெல்லாம் விடுவிக்க முடியாது” என்று தீர்மானமாய்ச் சொல்லிவிட்டார் உமர். வேறு வழியில்லாமல் பஸராவிற்குக் கிளம்ப வேண்டியதானது உத்பாவிற்கு. ஓட்டகத்தில் ஏறியவர் பிரார்த்தனை புரிந்தார்: “யா அல்லாஹ். என்னை அங்குக் கொண்டு சேர்க்காதே!” அதை முற்றும் முழுக்க ஏற்றுக் கொண்டான் அவன். மதீனாவிலிருந்து மிக அதிக தூரம்கூட கடக்கவில்லை. ஓட்டகம் இடறி விழுந்தது; உத்பா ரலியல்லாஹு அன்ஹு! கீழே விழுந்தார். அவ்வளவுதான், அங்கேயே இறந்து போனார். இன்னா லில்லாஹி வஇன்னா இலைஹி ராஜிஊன்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 16

(“இந்த அப்துல்லாஹ் இப்னு கைஸ் இருக்கிறாரே... அவர் தாலுத் நபியின் இசைக் கருவிகளுள் ஒரு இசைக்கருவி”. அவர் இறைவனிடம் சரணடைகிற அடியார். அவர் இறைவனிடம் சரணடைகிற அடியார்” இருமுறை என்று நபியவர்கள் கூறினார்கள். அவர்தாம் அபூமூஸா அல் அஷ்அரீ)

ஹுனைன் போரில் முஸ்லிம்கள் வெற்றியடைந்ததும் எதிரிகள் சிதறி ஓடினார்கள். ஒரு கூட்டம் தாயிஃப் நகருக்கு ஓடியது. மற்றவர்கள் நக்லாஹ்வுக்கும் அவ்தாஸ் பகுதிக்குமாகப் பிரிந்தனர். அவர்களை அப்படியே விட்டுவிட்டால் சரிவராது என்பதை உணர்ந்த நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், அபூஆமீர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் தலைமையில் ஒரு படையை ‘அவ்தாஸ்’ பள்ளத்தாக்கிற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். படை சென்றது. சண்டை நிகழ்ந்தது. எதிரிகள் அணியில் துரைத் இப்னு ஸிம்மா என்ற கவிஞன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கும் அபூஆமிருக்கும் இடையில் கடுமீ சண்டை. இறுதியில் அபூஆமீர் துரைதைக் கொன்றார். ஆனால் போரின்போது ஜூஷம் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் எய்த அம்பு அபூஆமிரின் முழங்காலில் செருகி நின்றது. முஸ்லிம்களின் படையில் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஃகைஸ் என்பவரும் சென்றிருந்தார். அவர் அதைக் கவனித்துவிட்டு உடனே அபூஆமிரிடம் ஓடிச் சென்று, “என் தந்தையின் சகோதரரே! உங்கள் மீது அம்பெய்தவன் யார்?” என்றார். “அதோ!” என்று அவனை அடையாளம் காட்டினார் அபூஆமீர். உடனே அவனை நோக்கி விரைந்தார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஃகைஸ். அவரைப் பார்த்ததுமே அவருக்கு முதுகைக் காட்டியபடி ஓட ஆரம்பித்தான் எதிரி. அவரும் விடவில்லை. பின்தொடர்ந்து ஓடினார். சண்டைக்கு வந்தால் பந்தயத்தில் ஓடுவதைப் போல் ஓடும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருந்த அப்துல்லாஹ், “உனக்கு வெட்கமில்லையா? நீ நிற்க மாட்டாயா?” என்று கத்தினார். அது அவனது மூளையின் ரோஷ இரசாயனத்தைத் தாக்க, உடனே நின்றான். அடுத்துத் துவங்கியது இருவருக்குமான சண்டை. வாள் ஒலி, தீப்பொறி என்று பரபரத்து, அவனைக் கொன்றார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஃகைஸ். பழி தீர்த்த திருப்தியில் அபூஆமிரிடம் சென்று, “உங்களைக் கொல்ல முயன்ற ஆளை அல்லாஹ் கொன்றுவிட்டான்” என்றார். கொன்றவர் தாமே என்றாலும் ‘நான்’ என்பது அவர்களுக்குத் தன்னடக்கமற்ற சொல். தவிர எல்லாம் அவன் செயல் என்பது அவர்களது உள்ளத்தில் எகாய்ப் பரவியிருந்த உறுதி. “என்னுடைய முழங்காலில் பாய்ந்திருக்கும் இந்த அம்பைப் பிடுங்கியெடு” என்றார் அபூஆமீர். சட்டென்று அதைப் பிடுங்கினார் அப்துல்லாஹ். குபுகுபுவென்று குருதி கொட்டியது. “என் சகோதரரின் மகனே! நபியவர்களிடம் என்னுடைய சலாமைப் பகர்ந்து, எனக்காக அல்லாஹ்விடம் பாவ மன்னிப்புக் கேட்கும்படி கோரு” என்றார் அபூ ஆமீர். அப்துல்லாஹ் இப்னு ஃகைஸைப் படை அணிக்குத் தம்முடைய பிரதிநிதியாக நியமித்துவிட்டு, சிறிது நேரத்தில் அபூஆமீர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு உயிர் துறந்தார்.

சென்ற காரியத்தை வெற்றியுடன் முடித்துவிட்டுப் படை ஊர் திரும்பியது. நபியவர்களைச் சந்தித்தார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஃகைஸ். அப்போது நபியவர்கள் பேரிச்சம் நாரினால் வேயப்பட்ட கயிறுக் கட்டிலில் படுத்திருந்தார்கள். அதன் மீது விரிப்பு ஒன்றும் இருந்தது. ஆனாலும் கட்டிலின் கயிறு நபியவர்களின் முதுகிலும் இரண்டு விலாப்புறங்களிலும் அடையாளம் பதித்திருந்தது.

மாநபியின் அந்த எளிமையைக் கவனித்தபடி, நடந்ததையெல்லாம் அவர்களிடம் விவரித்தார் அப்துல்லாஹ். இறுதியாக, அபூஆமிர் தமக்காகப் பாவமன்னிப்புக் கேட்கும்படி வேண்டியிருக்கிறார் என்பதையும் தெரிவித்தார்.

தண்ணீர் கொண்டு வரச்சொன்னார்கள் நபியவர்கள். உணர்ச் செய்துவிட்டு, தம் இரு கரங்களையும் உயர்த்தி, "இறைவா! அபூஆமிர் உபைதுக்கு நீ மன்னிப்பு அருள்வாயாக! மறுமை நாளில் உன் படைப்பினமான மனிதர்களில் பலரையும் விட அந்தஸ்தில் உயர்ந்தவராக அவரை ஆக்குவாயாக!" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

உடனே, "நபியவர்களே! எனக்காகவும் பாவமன்னிப்புக் கோருங்கள்" என்றார் அப்துல்லாஹ்.

"இறைவா! அப்துல்லாஹ் இப்னு ஃகைஸின் பாவத்தை மன்னித்து, மறுமை நாளில் கண்ணியம் நிறைந்த இருப்பிடத்திற்கு அவரை அனுப்புவாயாக!" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

ஏக இறைவன் அல்லாஹ்வின் தூதர்; அவர்கள் கையை உயர்த்திப் பிரார்த்திக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தபின் வேறென்ன வேண்டும்? மகிழ்ந்து நின்றார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஃகைஸ். வரலாற்றில் அவருக்கு அமைந்துபோன பெயர் அபூமுஸா அல்-அஷ்அரீ. ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

தம் தோழர்களிடம் நபியவர்கள், "சில மக்கள் நாளை உங்களிடம் வருவார்கள். அவர்களது மனம் உங்களுடையதை விட இஸ்லாத்தின் மீது பற்றுக் கொண்டது" என்று அறிவிக்க, மறுநாள் வந்தடைந்த குழுவில் இருந்த யமன் நாட்டின் அஷ்-அரீக்கள் அவர்கள் என்று தெரிவித்துள்ளார் அனஸ் இப்னு மாலிக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

அவர்களைக் கண்டதும் மகிழ்வுடன் வரவேற்ற அல்லாஹ்வின் தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், "உங்களது புலம்பெயரல் இரண்டு. அபீஸீனியாவிற்குச் சென்றது ஒன்று; இங்கு என்னிடம் வந்தது மற்றொன்று" என்று அறிவிக்க, அக்குழுவினர் அனைவருக்கும் இரண்டு ஹிஜ்ரத்தின் நன்மை கிடைத்த பேருவகை சூழ்ந்தது. அவர்கள் நபியவர்களிடம் தங்களது கைகளைக் குலுக்கித் தங்களது அன்பைப் பரிமாற, அவர்கள்தாம் முதன்முதலாகக் கைகுலுக்கும் வழக்கத்தைத் துவக்கியவர்கள் என்றும் கூறியுள்ளார் அனஸ் இப்னு மாலிக்.

அதன்பின் நபியவர்களின் மிக முக்கியத் தோழர்களுள் ஒருவராக மாறிப்போனார் அபூமுஸா. அத்தோழமை அவரது ஞானத்தை மெல்ல மெல்ல விரிவாக்கியதால் சிறந்த அறிஞராகவும் ஆகிப்போனார். நபியவர்களுக்கு அல் அஷ்அரீ மக்களின்மீது பெருமதிப்பும் அன்பும் இருந்திருக்கிறது.

காரணம் குர்ஆனின் 5ஆவது அத்தியாயத்தில் பதிவாகியுள்ள 54ஆம் வசனம், "அல்லாஹ் வேறு ஒரு கூட்டத்தாரைக் கொண்டு வருவான்; அவன் அவர்களை நேசிப்பான்; அவனை அவர்களும் நேசிப்பார்கள்;" அருளப்பட்டபோது, "ஓ அபூமுஸா, அவர்கள் உம்முடைய மக்கள்" என்று அவரைச் சுட்டிக்காட்டினார்கள்.

அவர்களை 'அஷ்அரீக்கள்' (இலட்சியவாதிகள்) என்று அழைத்தார்கள் நபியவர்கள். சில வேளைகளில் யமனீக்கள் அனைவரையுமே அஷ்அரீக்கள் என்று அழைத்தார்கள். மென்மையான இளகிய மனம் கொண்டவர்களான அக்குழுவினர்மீது நபியவர்களுக்குப் பெரும் நன்மதிப்பு இருந்தது. பெருமையுடன் அவர்களைப் புகழ்வதும் உண்டு.

"அஷ்அரீக்கள் பயணத்தில் செல்லும்போதோ, தங்களிடம் குறைவான உணவு இருக்கும்போதோ, தங்களிடம் உள்ள உணவை ஒரு துணியில் ஒன்றாகப் போட்டு அதைச் சமமாகப் பிரித்துத் தங்களுக்குள் பகிர்ந்து கொள்வார்கள். ஆகவே அவர்கள் என்னைச் சேர்ந்தவர்கள். நான் அவர்களைச் சார்ந்தவன்" என்று தெரிவித்தார்கள் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்.

அபூமுஸா இயல்பாகவே அமைதியான மனநிலையைக் கொண்டவர். ஆயினும் போர் என்று களம் இறங்கிவிட்டால் துணிச்சலும் வீரமும் தான் அவரது அடையாளம். அசாத்திய திறமையும் வலிமையும் அவருக்கு அமைந்திருந்தன. "அபூமுஸா குதிரை வீரர்களுள் திறமையானவர்" என்று நபியவர்களின் புகழாரம் அவருக்கு வாய்த்திருந்தது.

இறைவனின் நேசத்திற்குரிய அந்த மக்களின் அபூமுஸாவுக்கு அடுத்து அமைந்த பெருமை அவரது இனிய குரல்வளம். அது அவருக்கு எப்படிப் பயன்பட்டது?

ஓர் இரவு நேரத்தில் எங்கோ சென்று கொண்டிருந்த புரதா எனும் ஸஹாபியை கையைப்பிடித்து மஸ்ஜிதுந் நபவிக்குள் இழுத்து வந்தார்கள் நபியவர்கள். அங்கு யாரோ ஒருவர் இனிமையாக குர்ஆன் ஓதுகிறார்.

நபியவர்கள் கேட்டார்கள்: "பிறர் கேட்டு தன்னை மெச்ச வேண்டுமென்பதற்காக அவர் குர்ஆன் ஓதுவதாக நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?". புரதா ரலியல்லாஹு அன்ஹு மௌனமாக இருக்கிறார்கள்.

அப்போது அவரே பிரார்த்தனை செய்கிறார்:

"அல்லாஹும்மா இன்னீ அஸ்அலுக்க பி அன்னீ அஷ்ஹது அன்னக்க அன்த்தல்லாஹுல்லதீ லா இலாஹ இல்லா அன்த்த. அல்அஹதுஸ் ஸமதுல்லதீ லம் யலித் வலம் யூலத் வலம் யகுல்லஹு குஃபுவன் அஹத்"

இதைக்கேட்ட நபியவர்கள் சொன்னார்கள்:

"என் உயிர் எவன் கைவசம் உள்ளதோ அந்த ஒருவன் மீதானையாக அவர் 'இஸ்முல் அஃளம் கொண்டு அல்லாஹ்விடம் பிரார்த்திக்கிறார். அந்த இஸ்முல் அஃளம் சொல்லி பிரார்த்தித்தால் கேட்டது கிடைக்கும்.

அடுத்தநாள் இதே மாதிரி நிகழ்வு.

"பிறர் கேட்டு தன்னை மெச்ச வேண்டுமென்பதற்காக அவர் குர்ஆன் ஓதுவதாக நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா?". புரதா ரலியல்லாஹு அன்ஹு இப்போது "தாங்கள் அவ்வாறு சொல்கிறீர்களா யா ரஸூலல்லாஹ்?" என்றார்கள்.

நபியவர்கள், "இல்லை. அவர் இறைவனிடம் சரணடைகிற அடியார். அவர் இறைவனிடம் சரணடைகிற அடியார்" என்றார்கள் இருமுறை.

அந்த நல்லடியார் யாராக இருக்கும் எனும் ஆவலில் பார்த்தால் அது அப்துல்லாஹ் இப்னு கைஸ் எனும் அபூ மூஸா அஷ்அரீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

அப்போது நபியவர்கள் சொன்னார்கள்:

"இந்த அப்துல்லாஹ் இப்னு கைஸ் இருக்கிறாரே... அவர் தாஜத் நபியின் இசைக் கருவிகளுள் ஒரு இசைக்கருவி".

தாஜத் நபி, ஜபூரை குரலெடுத்து ஓதினால் மலைகள் எதிரொலிக்கும். பறந்து கொண்டிருக்கும் பறவை இனங்கள் மரம்

மீதமர்ந்து சங்கீதம் கேட்கும். அது போன்ற குரல் வளம் கொண்டவர் அபூ மூஸா என்பது நபியவர்களின் ஒப்புவமை.

இதைக் கேட்ட புரையா ரலியல்லாஹு அன்ஹு "இதை அவரிடம் சொல்லட்டுமா?" என்று கேட்க, "சொல்லிக்கொள்" என்றார்கள் நபியவர்கள்.

இந்த நல்ல செய்தியைச் சொன்னதும் "நபியவர்கள் சொன்னதை எனக்குச் சொன்னதால் இனி நீ என் நண்பன்" என்றார்கள் அபூ மூஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

ஸஹாபாக்களிலேயே சட்ட விளக்கம் சொல்லக்கூடிய முக்கியமான ஆறு நபர்களில் ஒருவராக திகழ்ந்தார்கள். மிக மிக அற்புதமான குரலில் மெய்மறக்கச் செய்கிற விதமாக குர்ஆன் ஓதுவார்கள். இவர்கள் குர்ஆன் ஓதுவதைக் கேட்க பெரும் இரசிகர் பட்டாளமே இருந்தது.

இரவு நேரத்தில் இவர்கள் மஸ்ஜிதுந் நபவியில் அமர்ந்து குர்ஆன் ஓதும் போது நபியவர்களின் மனைவிமார்கள் விரும்பிக் கேட்பார்கள். விடிந்ததும் இந்த செய்தியை அவர்களிடம் யாராவது சொல்லும்போது

"அட்டா... இது தெரிந்திருந்தால் நன்றாக ஆர்வமூட்டும் படி இன்னும் கொஞ்சம் அழகாக ஓதியிருப்பேனே..." என்பார்கள்.

உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு இவர்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் " அபூ மூஸா! குர்ஆன் ஓதேன்" என்று கேட்பார்கள்.

அவ்வளவு ஏன் ? குர்ஆன் யாருக்கு இறங்கியதோ அந்த ரஸூல் ﷺ அவர்களுக்கே ஓதிக் காட்டும் 'முகர்ரீ' ஆக இருந்தார்கள்.

ஸஹாபாக்களில் இவர்களை விட நல்ல குரல்வளம் வேறு யாருக்குமில்லை.

அபூ உஸ்மான் அந்நஹ்ரீ رحمه الله கூறும்போது,

சில இசைக்கருவிகள் பெயரைச் சொல்லி "இந்த இசைக் கருவிகளெல்லாம் அபூ மூஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் குரலுக்கு முன்னால் ஒன்றுமில்லை. அவர் தொழ வைத்தால் 'அபூ மூஸா ஸுரத்துல் பகரா ஓதி தொழவைக்க மாட்டாரா?' என ஏங்குவோம்" என்கிறார். ஸுரத்துல் பகரா மூணே கால் ஜுஸ்வுக்கு மேல் உள்ள சூராவாகும்.

இஸ்லாத்தை ஏற்றது முதல் அவரது வாழ்க்கை போரிலும் இஸ்லாமியப் பிரச்சாரத்திலும் மக்களுக்கு குர்ஆன் போதிப்பதிலும் நிர்வாகத்திலும் நீதி செலுத்துவதிலும் என்று மக்கள் சேவை, இறைவன் சேவை என்றே கழிந்திருக்கிறது. இத்தகைய வெகு முக்கியப் பணிகளுக்கு இறையச்சமும் ஆழ்ந்த ஞானமும் திறமையும் மதி நுட்பமும் ஏராளம் தேவை. அவை அத்தனையும் அபூமூஸாவிடம் நிறைவாக அமைந்திருந்தன.

உமர் இப்னுல் கத்தாப், அபூமூஸா அல்-அஷ்அரீ – ரலியல்லாஹு அன்ஹுமா – இருவருக்கும் இடையே இயற்கையான ஒரு நெருக்கம் ஏற்பட்டுப்போயிருந்தது. அது ஆழ்ந்த அன்பும் மரியாதையுமாக மாறியதால், உமரின் கிலாஃபத்தின் முக்கியத் தாண்களுள் ஒருவர் அபூமூஸா.

ஒருமுறை மாலைத் தொழுகைக்குப் பின் உமர் இப்னுல் கத்தாபைச் சந்திக்க வந்திருந்தார் அபூமூஸா.

"என்ன விஷயமாக வந்தீர்?" என்றார் உமர்.

"உம்மிடம் உரையாட வந்தேன்"

"இந்த நேரத்திலா?"

"ஆம். அறிவுத்தேடல் சார்ந்த விஷயம்"

உமர் அமர்ந்தார். இருவரும் பேச ஆரம்பித்து வெகு நேரம் ஓடிவிட்டது. தொழுகை நேரம் நெருங்கியதை உணர்ந்த அபூமூஸா,

"ஓ அம்ரூல் மூஃமினீன். தொழுகை" என்று நினைவூட்ட,

"நாம் தொழுகையின் நிலையில்தாம் இருக்கிறோம்" என்றார் உமர்.

அபூமூஸாவின் மீது உமருக்கு ஏற்பட்ட வாஞ்சையில் ஆச்சரியம் எதுவுமில்லை. ஏனெனில், ஞானம், இறை வழிபாடு, இறை பக்தி, தன்னடக்கம், மேன்மை, உலக ஆதாயங்களில் பற்றற்ற தன்மை, இஸ்லாத்தைக் கடைபிடிப்பதில் கடும உறுதி, வீரம் போன்றவற்றிற்கு உதாரண நாயகராக அபூமூஸா அறியப்பட்டதும் அத்தகு குணாதிசயங்களுக்குப் புகழ்பெற்ற கலீஃபா உமர் என்ன செய்வார்? அவரைத் தமது நம்பிக்கைக்கு உரிய ஆளுநராக ஆக்கிக்கொண்டார்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 17

(அபூ உபைதா இப்னு அல் ஜர்ராஹ் ரழியல்லாஹு அன்ஹு போர் யுக்தியைதான் இன்று கொரில்லா யுத்தக்காரர்கள் சேர்த்துக் கொண்டார்கள்)

அபூ உபைதா இப்னு அல்ஜர்ராஹ் ரழியல்லாஹு அன்ஹு (கி.பி.583 - கி.பி.639) அவர்களின் இயற்பெயர் ஆமிர் இப்னு அப்துல்லாஹ் இப்னு அல்ஜர்ராஹ் என்பதாகும். உலகத்திலேயே சுவர்க்கத்தைக் கொண்டு நன்மாராயம் பெற்ற பத்து பேரில் இவர்களும் ஒருவர்.

பத்ருப் போரில் தம் தந்தை அப்துல்லாஹ்வை எதிர்த்துப் போரிட்டு அவரைத் தம் வாளுக்கு இரையாக்கினார்கள். உஹத் போரில் நபி (ஸல்) அவர்களின் உடலில் பாய்ந்திருந்த இரும்புத் துண்டுகளைத் தம் பற்களால் கடித்து இழுத்ததில் இவர்களின் இரண்டு பற்கள் விழுந்தன.

மேலும் அவர்கள் சிறந்த போர் வீரராகவும், படைத்தளபதியாகவும், அனைத்து போர்களிலும் பணியாற்றி நபி (ஸல்) அவர்களின் நம்பிக்கையை பெற்று தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்ட தன்னலமற்ற சேவையாளர். இவர்களை நபி (ஸல்) அவர்கள் "அமீனுல் உம்மத்" சமுதாயத்தின் நம்பிக்கையாளர் என்று கூறினார்கள்.

அபூ உபைதா கி.பி.583 ஆம் ஆண்டு அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜர்ராஹ் என்பவரின் மகனாக மக்காவில் பிறந்தார். குரைஷி குலத்தில் பனு அல்-ஹரித் இப்னு ஃபிஹரின் பிரிவை சேர்ந்தவர்.

இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பு மக்காவின் குரைஷிகளில் பிரபலமானவராகவும், குரைஷிகளிலேயே மிகவும் மென்மையான, நன்னடத்தையுள்ள, நல்ல பழக்கவழக்கங்கள் உள்ள மனிதர்களில் அபூபக்கர் (ரழி) மற்றும் உஸ்மான் (ரழி) அவர்களுடன் ஒப்பிடும் அளவுக்கு மிகச் சிறந்த மனிதராகத் திகழ்ந்தார்கள். இவர்கள் மக்காவில் வியாபாரம் செய்து வந்தார்கள்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் தனது நாற்பதாவது வயதில் இறைவனிடமிருந்து வஹியை பெற்று பிரச்சாரத்தை ஆரம்பித்த ஆரம்ப காலத்தில், அபூபக்கர்(ரழி) தனக்கு மிக நம்பிக்கைக்கு உடையவர்களை முதலில் அழைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அவர்களது அழைப்பை ஏற்று உஸ்மான் இப்னு அப்பான், ஜுபைர் இப்னு அவ்வாம், அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப், ஸஅது இப்னு அபீ வக்காஸ், தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ், அர்கம் இப்னு அபீ அர்கம், அபூ உபைதா இப்னு அல் ஜர்ராஹ் (ரழியல்லாஹு அன்ஹும்) ஆகியோர்கள் ...

அபூபக்கர் (ரழி) அவர்களுடன், இஸ்லாத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு இறைத்தூதர் (ஸல்) அவர்களின் திருக்கரங்களில், அல்லாஹ்வைத் தவிர வணக்கத்திற்குரிய இறைவன் வேறு இல்லை என்றும், முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் இறைவனின் தூதராக இருக்கின்றார் என்றும் வாக்குறுதி அளித்து, இஸ்லாத்தில் இணைந்த சிறப்புக்குரியவர்கள். சந்தேகமில்லாமல் இஸ்லாம் என்னும் கோட்டையை அந்த அரபு மண்ணிலே கட்டப்படுவதற்குத் தூண் போல நின்றவர்கள் இவர்கள்.

இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகால முஸ்லிம்களுக்கு, மக்கத்து குரைஷிகள் அளித்த அவமானங்களும் அடக்குமுறைகளும் கடுமையான அனுபவத்தை அபூ உபைதா(ரலி) அவர்களுக்கு அளித்தது. எனவே அபிசீனியாவிர்க்கு (எத்தியோப்பியா) முதல் ஹிஜ்ரத் செய்த முஸ்லிம்

குழுவில் இவர்களும் இணைந்து ஹிஜ்ரத் செய்தார்கள்.

கி.பி.623 இல் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் மக்காவிலிருந்து மதீனாவுக்கு ஹிஜ்ரத் செய்த பொழுது அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களும் அபிசீனியாவில் இருந்து ஹிஜ்ரத் செய்து மதீனா வந்தடைந்தார்கள். நபி(ஸல்) அவர்கள் ஹிஜ்ரத் செய்து வந்த முஹாஜிர்களை (மக்காவாசிகளை), மதீனாவில் வாழ்ந்து வந்த அன்சாரி தோழர்களுடன் சகோதரர்களாக இணைத்து வைத்தார்கள். மதீனாவில் முஹம்மது இப்னு மஸ்லாமா(ரழி) அவர்களுடன் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களை சகோதரர்களாக ஆக்கினார்கள்.

கி.பி 624 ஆம் ஆண்டில் பத்ரு போர் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. எதிரிகளின் நடுவே அபூ உபைதா (ரழி) நின்று போரிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு மனிதர் இவரிடம் வம்புக்கென்று போர் புரிய வருகின்றார். இவரும் அந்த மனிதரைத் தவிர்த்து

மற்ற பக்கம் கவனம் செலுத்தும் பொழுதெல்லாம், இவரை அவமதிக்கும் நோக்கிலேயே இவர் முன் வந்து வம்புக்கிழுக்கின்றார். இவரும் மீண்டும் மீண்டும் அந்த மனிதரைத் தவிர்க்கவே முயற்சிக்கின்றார். இறுதியில் அவருடன் மோதியே ஆக வேண்டும் என்ற சூழ்நிலையில், அந்த எதிரியின் தலையில் தனது வாளைப் பாய்ச்சி அவரது தலையை இரு கூராக்கி, நிலத்திலே வெற்றுடலாக வீழ்த்துகின்றார். அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களை இந்தளவு சினம் கொள்ளச் செய்த அந்த மனிதர் யாரென்று கருதுகின்றீர்கள்?!

உங்களால் யூகிக்க முடிகின்றதா? அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களின் வாளுக்கு இரையான அந்த மனிதர் வேறு யாருமல்ல, அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களின் தந்தையார் தான் அந்த மனிதராவார். அபூ உபைதா (ரழி) பற்றி குர் ஆனில் இறைவன் பின் வருமாறு கூறுகிறான்.

அல்லாஹ்வையும் இறுதி நாளையும் நம்பும் சமூகத்தினர், அல்லாஹ்வையும் அவனது தூதரையும் பகைத்துக் கொண்டவர்களை நேசிப்பவர்களாக (நபியே!) நீர் காணமாட்டீர். அவர்கள் தங்கள் பெற்றோராயினும் தங்கள் புதல்வர்களாயினும் தங்கள் சகோதரர்களாயினும் தங்கள் குடும்பத்தினராயினும் சரியே; (ஏனெனில்) அத்தகையவர்களின் இதயங்களில், (அல்லாஹ்) ஈமானை எழுதிப் பதித்து விட்டான்; மேலும் அவன் தன்னிடமிருந்து (அருள் என்னும்) ஆன்மாவைக் கொண்டு பலப்படுத்தியிருக்கிறான்; சுவர்க்கச் சோலைகளில் என்றென்றும் இருக்கும்படி அவர்களைப் பிரவேசிக்கச் செய்வான்; அவற்றின் கீழே ஆறுகள் ஓடிக்கொண்டு இருக்கும். அல்லாஹ் அவர்களைப் பொருந்திக் கொண்டான்; அவர்களும் அவனைப் பொருந்திக் கொண்டார்கள். அவர்கள்தாம் அல்லாஹ்வின் கூட்டத்தினர்; அறிந்துகொள்க: நிச்சயமாக அல்லாஹ்வின் கூட்டத்தினர் தாம் வெற்றி பெறுவார்கள். (ஸூரத்துல் முஜாதலா 58:22)

கி.பி.625 ஆம் ஆண்டில், உஹத் போரில் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களும் பங்கேற்றார். இரண்டாம் கட்ட யுத்தத்தில், இஸ்லாத்திற்கு வருவதற்கு முன் காலித் இப்னு வலீத்தின் குதிரைப்படை முஸ்லிம்களை பின்புறத்திலிருந்து தாக்கி, இஸ்லாமிய படைகளின் வெற்றியை தோல்வியாக மாற்றிய போது, முஸ்லீம் வீரர்களில் பெரும்பாலோர் போர்க் களத்திலிருந்து விரட்டப்பட்டனர், மற்றும் சிலர் கடைசி வரை உறுதியாக போரிட்டு கொண்டு இருந்தனர். அதில் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களும் ஒருவர், அவர் குரைஷி வீரர்களின் தாக்குதல்களில் இருந்து முஹம்மத நபி (ஸல்) அவர்களை பாதுகாத்தார். அந்த நாளில், அபூ உபைதா(ரழி) அவர்கள் நபி (ஸல்) அவர்களின் கன்னங்களில் ஊடுருவிய கவசத்தின் இரண்டு இணைப்புகளை பிரித்தெடுக்க முயன்றபோது தனது முன் பற்களில் இரண்டை இழந்தார். அன்னை ஆயிஷா (ரழி) தனது தந்தை அபூபக்ர் ஸித்தீக் (ரழி) கூறியதாக அறிவிக்கிறார்கள்: “உஹத் போரன்று மக்கள், நபி (ஸல்) அவர்களை விட்டும் பல திசைகளில் சிதறிவிட்டார்கள். பின்பு நான் தான் முதலில் நபியவர்களிடம் திரும்பி வந்தேன். நபியவர்களின் முகம் தாக்கப்பட்டிருந்ததால் அவர்களது முகக்கவசத்தின் இரண்டு ஆணிகள் கண்ணுக்குக் கீழ் பகுதியில் புகுந்து விட்டன. நான் அதை எடுக்க விரும்பினேன். அப்போது அபூ உபைதா (ரழி) “அபூபக்ரே! அல்லாஹ்விற்காக கேட்கிறேன். அதை நான் தான் செய்வேன்” என்று கூறினார். பின்பு அபூ உபைதா (ரழி), நபியவர்களுக்கு வலி ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காக தனது வாயால் அதை மிக மென்மையாக எடுக்க முயற்சித்தார். பிறகு, அதை நபி அவர்களின் முகத்திலிருந்து தன் பல்லால் கடித்து எடுத்தார். அதனால் அவரது முன் பல் விழுந்து விட்டது.

இரண்டாவது ஆணியை அகற்ற நான் விரும்பினேன். அப்போதும் அபூஉபைதா (ரழி) “அல்லாஹ்வுக்காக கேட்கிறேன். நான் தான் அதையும் எடுப்பேன்” என்று கூறி, முன்பு செய்தது போன்றே மிக மெதுவாக எடுத்த போது அபூ உபைதாவின் இன்னொரு பல்லும் விழுந்து விட்டது. (ஜாதுல் மஆது, இப்னு ஹிப்பான்)

கி.பி.627 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் அவர் அகழிப் போரிலும் அதை தொடர்ந்து பானு குரைஷின் படையெடுப்பிலும் பங்கேற்றார். பின்னர் மதீனாவின் அருகிலுள்ள கிராமங்களை சூறையாடிய தஃலிபா மற்றும் அன்மார் பழங்குடியினரைத் தாக்கி அழிக்கப் புறப்பட்ட ஒரு சிறு படையின் தளபதியாகவும் இவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

கி.பி.628 ஆம் ஆண்டில் அவர் ஹுதைய்யியா ஒப்பந்தத்தில் பங்கேற்றார், மேலும் இந்த ஒப்பந்தத்தின் சாட்சிகளில் ஒருவரானார். அதே ஆண்டின் பிற்பகுதியில், அவர் கைபருக்கான பிரச்சார நோக்கோடு மேற்கொண்ட இராணுவ நடவடிக்கையில் பங்கேற்றார்.

கி.பி 629 ஆம் ஆண்டு நபி (ஸல்) அவர்கள் கைபரை வெற்றி கொண்ட பொழுது, மிகப் பிரபலமான படைத்தளபதிகளுள் ஒருவராக அங்கே அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களும் இருந்தார்கள். கைபரை வெற்றி கொண்ட பின் நபி (ஸல்) அவர்கள் தனது படைகளை அமர் இப்னு அல்ஆஸ் (ரழி) அவர்களது தலைமையில் சலாசில் என்ற இடத்திற்கு அனுப்பினார்கள். எதிரிப் படையணிகளை மதிப்பீடு செய்த அமர் இப்னு அல்ஆஸ் (ரழி) அவர்கள் மேலும் அதிகப்படியான படையினரை அனுப்பி வைக்குமாறு நபி(ஸல்) அவர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள். அந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்ட நபி (ஸல்) அவர்கள் நமது அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களது தலைமையில் மிகச் சிறப்புப் பெற்ற தோழர்களான அபூபக்ர் (ரழி) மற்றும் உமர் (ரழி) போன்றோர்களையும் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

இதன் மூலம் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள் எத்தகைய உயர் தலைமைப் பண்புகளைப் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதை விளங்க முடியும்.

அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள் தனது பட்டயணியுடன் சலாசிலை அடைந்தவுடன், அங்கே மொத்தப் பட்டகளுக்கும் யார் தலைமை தாங்குவது என்றதொரு பிரச்சனை எழுந்தது. ஆனால் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களோ, தன்னுடைய தலைமைப் பதவியை விட்டு இறங்கி, தானே முன் வந்து அமர் இப்னு அல்ஆஸ் (ரழி) தலைமையில் போரில் கலந்து கொள்ளச் சம்மதித்தார்கள். இதன் மூலம் மிகச் சிறந்ததொரு முன்னுதாரணமிக்க தோழராக அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள் திகழ்ந்தார்கள். கி.பி.629 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில், செங்கடலை ஒட்டிய பகுதியில் சென்று கொண்டிருந்த குரைஷிகளின் வணிகக் கூட்டத்தை எதிர் கொள்வதற்காக அனுப்பிவைக்கப்பட்ட 300 பேர் கொண்ட பட்டயணிக்கு, அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களைத் தளபதியாக நபி (ஸல்) அவர்கள் அனுப்பி வைத்தார்கள். அந்த பட்டயணிக்குத் தேவையான உணவாக சிறிதளவே பேரீத்தம் பழங்கள் இருந்தன. அந்தப் பழங்களை ரேஷன் அடிப்படையில் தன் தோழர்களுக்கு அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள் பங்கிட்டுக் கொடுத்து வந்தார்கள்.

ஒரு சமயத்தில் ஒரு வேளைக்கு ஒரு நபருக்கு ஒரு பேரீத்தம் பழம் வீதம் கொடுக்கும் இக்கட்டான சூழ்நிலைக்கும் தள்ளப்பட்டார்கள். அதனை அடுத்து அந்தப் பட்டயணி கை வசம் வைத்திருந்த அனைத்து பேரீத்தம் பழங்களும் தீர்ந்து போன தன் பின்,

அங்கு கிடைத்த இலை தலைகளைத் தின்று கொண்டு, தங்களது வாழ்க்கையை நகர்த்திய அந்தப் பட்டயணிகள், எந்தவித முக்கலையும் முன்கலையும் வெளிப்படுத்தாமல், தங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பணியின் மீது மிகவும் கவனமாக இருந்து, தாங்கள் ஏற்றுக் கொண்ட பொறுப்பை நிறைவேற்றினார்கள்.

அப்பொழுது, இவர்களது இந்தத் தியாகத்தைக் கௌரவிக்கும் பொருட்டு, இறைவன் இவர்கள் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த கடலின் ஓரம் ஒரு பெரிய மீனை ஒதுங்கச் செய்தான். அந்த மீனைப் பிடித்து, மொத்த பட்டயணியினரும் தங்களது பசியைப் பதினைந்து நாட்கள் போக்கிக் கொண்டார்கள். அந்த மீனின் விலா எலும்பின் வட்டத்தில் ஒரு ஒட்டகம் நுழையும் அளவு பெரிய

மீன்.

இவர்களது இந்தப் பண்புகள், தவக்கல்த்து அல்லல்லாஹ் அதாவது இறைவனையே முற்றிலும் சார்ந்திருந்தது, அவனிடமே தங்களது அனைத்து அலுவல்களின் நன்மை தீமைகளை ஒப்படைத்து விடக் கூடிய பண்பைப் பறைசாற்றுவதாக இருந்தது, இதன் மூலம் அவர்களது ஈமானின் – இறை நம்பிக்கையின் உறுதியை வெளிப்படுத்திக் காட்டியது. இன்னும் தன் மீது பொறுப்பைச் சுமத்தி நேர்மையோடும், வாய்மையோடும் காரியமாற்றும் முஸ்லிம்களை இறைவன் என்றுமே கைவிட மாட்டான் என்பதையும் இந்தச் சம்பவம் மூலம் நாம் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

கி.பி.630 ஆம் ஆண்டில், முஸ்லீம் இராணுவம் மக்காவைக் கைப்பற்றியபோது, நான்கு வெவ்வேறு பாதைகளில் இருந்து நகரத்திற்குள் நுழைந்த நான்கு பிரிவுகளில் ஒன்றை அபூ உபைதா(ரழி) தலைமை தாங்கி வழிநடத்தினார். அந்த ஆண்டின் பிற்பகுதியில், அவர் ஹுனைன் போர் மற்றும் தைஃப் முற்றுகை ஆகியவற்றில் பங்கேற்றார்.

நபி(ஸல்) அவர்களின் கட்டளையின் கீழ் அவர் தபூக் பிரச்சார முற்றுகை போர் நடத்தினார். தபூக் போரிலிருந்து அவர்கள் திரும்பியதும், நஜ்ரானில் இருந்து ஒரு கிறிஸ்தவ தூதுக்குழு மதீனாவுக்கு வந்து இஸ்லாத்தின் மீது அக்கறை காட்டியதுடன், இஸ்லாமிய சட்டங்களின்படி மத விஷயங்களிலும் பிற பழங்குடி விவகாரங்களிலும் அவர்களுக்கு வழிகாட்ட ஒரு நபரை அனுப்புமாறு நபி(ஸல்) அவர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டனர்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களை “அமீனூல் உம்மத்” சமுதாயத்தின் நம்பிக்கையாளர் என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

பஹ்ரைனுக்கு சென்று ‘ஜகாத்’ வசூலித்து வருமாறு நபி (ஸல்) அவர்கள், இவர்களுக்கு ஆணையிட அவ்விதமே இவர்கள் சென்று ஏராளமான பொருள்களை ‘ஜகாத்’ தாக வசூலித்து வந்தார்கள். அன்று அதிகாலையில் மதீனாவின் பள்ளிவாசலில் மக்கள் மகிழ்ச்சி பொங்க குழுமி இருப்பதைக் கண்ட நபி (ஸல்) அவர்கள்,

“அபூ உபைதா வெற்றிகரமாகத் திரும்பி வந்துள்ளதை நீங்களெல்லாம் அறிவீர்கள் போலிருக்கிறது” என்று அவர்களை நோக்கிக் கூறி, “ஆம்” என்று ஒருமித்துத் தோழர்கள் பதிலுரைத்தனர். அப்பொழுது நபி (ஸல்) அவர்கள் தம் தோழர்களை நோக்கி, “நீங்கள் அனைவரும், எதிர்பார்த்ததற்கு மேல் அதிகமாகப் பெறப் போகிறீர்கள். இறைவன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். நான் உங்களின் வறுமையைப் பற்றி வருந்தவில்லை. நீங்கள் விரைவில் வளமான வாழ்வினராக ஆகப் போகிறீர்கள். எனவே உங்களின் வளத்தைப் பற்றித் தான் அஞ்சுகிறேன். வளம் ஏற்பட்டுவிடின் பொறாமையும் சந்தேகமும் ஏற்பட்டு உங்களை அழித்து விடுமே என்று தான் அஞ்சுகிறேன். இவ்வாறு தான் உங்களின் முன் சென்றோரெல்லாம் அழிந்தனர்” என்று கூறினர். அபூபக்ர் (ரழி), உமர் (ரழி), அபூ உபைதா (ரழி) ஆகியோரே நபி (ஸல்) அவர்களின் நெருங்கிய ஆலோசகர்களாக இருந்தனர். நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு ‘உஹுத்’ செய்யத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கும் வழக்கத்தைப் பெற்றிருந்த அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள் ‘உஹுத்’ செய்து எஞ்சிய தண்ணீரைத் தாம் ‘உஹுத்’ செய்யப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள்.

ஒரு முறை நபி (ஸல்) அவர்கள் இவர்களின் தலையின் மீது தம் கரத்தை வைத்து உரையாடியதன் காரணமாக அவர்களின் கரம் பட்ட முடியை இவர்கள் தம் ஆயுள் வரை இறக்காது வைத்திருந்ததோடு அதனை அடிக்கடி முத்தமிட்டும் வந்தார்கள். அபூபக்ர் (ரழி) அவர்களைக் கலீபாவாகத் தேர்ந்தெடுப்பதில் உமர் (ரலி) அவர்களுடன் பெரும் பங்கு கொண்டவர்கள் இவர்களேயாவர். இவர்கள் மதீனாவாழ் உதவியாளர்களை நோக்கி, “இஸ்லாத்தைத் தழுவியவரில் முதன்மையானவராக இருந்த நீங்கள் முஸ்லிம்களிடையே பிளவேற்படுத்துவதிலும் முதன்மையானவராக இருக்க வேண்டாம்.” என்று கனிவுடன் வேண்டிக் கொண்டனர்.

அப்பொழுது அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள் எழுந்து நின்று உமர் (ரழி) அவர்களையோ, அபூஉபைதா (ரழி) அவர்களையோ கலீபாவாகத் தேர்ந்தெடுக்குமாறு கூற உடனே அவ் விருவரும் சரேலென எழுந்து அபூபக்ர் (ரழி) அவர்களின் கரம் பற்றி ‘பைஅத்’

செய்து, “தாங்கள் இருக்கும் பொழுது எங்களுக்கு அத்தகுதி ஏது?” என்று கூறினர். பின்னர், மற்றவர்களும் முன் வந்து அபூபகர் (ரழி) அவர்களின் கைப் பிடித்து ‘பைஅத்’ செய்து அவர்களைக் கலீபாவாக ஏற்றுக் கொண்டனர். கலீபா பதவி ஏற்ற மறுநாள் அபூபகர் (ரழி) அவர்கள் வழக்கம் போல துணிகளைச் சுமந்து கொண்டு வாணிபம் செய்வதற்காகக் கடைத்தெரு சென்ற பொழுது அவர்களை வழியில் சந்தித்த உமர் (ரழி) அவர்கள். “தாங்கள் வாணிபம் செய்ய வந்தால் அரசாங்க அலுவல்களைக் கவனிப்பது யார்?” என்று வினவ, “நான் அரசாங்க அலுவல்களை மட்டும் கவனித்து வந்தால் என் குடும்பத்தைக் கவனிப்பது யார்?” என்று மறு வினா விடுக்க,

அது பற்றி ஆலோசிக்க அபூபகர் (ரழி) அவர்களை அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களிடமே அழைத்து வந்தனர் உமர் (ரழி) அவர்கள். இவர்களே அபூபகர் (ரழி) அவர்களுக்கு அகதிகளுக்கு அளிக்கப்படும் உபகாரச் சம்பளத்தின் அளவு (பைத்துல்மால்) பொது நிதியில் இருந்து கொடுத்து வர வேண்டுமென்று நிர்ணயம் செய்தனர். அபூபகர் (ரழி) அவர்கள் தம் கிலாஃபத்தின் போது சிரியாவிலுள்ள ஹமாஸ் பகுதியை வெற்றி கொள்ள இவர்களின் தலைமையில் தான் ஒரு படையை அனுப்பி வைத்தனர். அபூ உபைதா (ரலி) அவர்கள் படைத்தளபதியாக இருக்க, சிரியாவின் ஹமாஸ் பகுதியை அவரது படை வெற்றி கொண்டதன் பின்பு, அந்தப் பகுதிக்கு உபாதா பின் ஸாமித் (ரழி) அவர்களை மேற்பார்வையாளாராக நியமித்து விட்டு, தனது படையை அங்கிருந்து நகர்த்திக் கொண்டு, செல்லும் வழியில் உள்ள சிறு சிறு குழுக்களை வெற்றி கொண்டதன் பின், லஸாக்கியா என்ற நகரை அடைந்து அந்த நகரின் கோட்டையை முற்றுகையிடுகின்றார்கள். இந்த முற்றுகைப் போரும் அதன் பின் நடந்த சம்பவங்களும் இன்னும் இராணுவ திட்டமிடல் வரலாற்றில் மிகச் சிறந்த யுக்தியாகப் போற்றப்படுகின்றன. அந்த நகரின் கோட்டையை முற்றுகை இட்ட அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களது ராணுவம், அந்தக்கோட்டையைச் சுற்றிலும் பதுங்கு குழிகளை வெட்டி வைக்கின்றது. அதன் பின் தனது படைகளை வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டு, அந்த நகரின் ஒதுக்குப் புறத்திற்குத் தனது படையை நகர்த்திக் கொண்டு செல்கின்றார். தங்களது கோட்டை முற்றுகை கை விடப்பட்டது பற்றி அறிந்து கொண்ட அவர்கள், கோட்டையின் கதவுகளைத் திறந்து தங்களது வழக்கமான அலுவல்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். மீண்டும் இரவானதும் தங்களது கோட்டைக் கதவுகளை மூடி விடுகின்றனர்.

இரவின் இருளைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களது படையினர், தாங்கள் ஏற்கனவே வெட்டி வைத்திருந்த பதுங்கு குழிகளில் சென்று தங்களை மறைத்துக் கொள்கின்றனர். மீண்டும் காலைப் பொழுது புலர்ந்த பின் அந்த கோட்டைக் கதவுகள் திறக்கப்பட்டதும், குழிகளில் பதுங்கி இருந்த அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களது படையினர் கோட்டைக்கு உள் சென்று கோட்டையை மிக எளிதாகக் கைப்பற்றி விடுகின்றனர். இத்தகைய போர் யுக்தியை முதன் முதலாக இந்த உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர், நமது அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களாகத் தான் இருக்கமுடியும். இந்த யுக்தியைதான் இன்று கொரில்லா யுத்தக்காரர்கள் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். யர்முகு என்றொரு ஆறு, இந்த ஆறு ஜோர்தான் நதியை அடைந்து இன்னும் முப்பது மைல்கள் வளைவாக ஓடி யர்முகு என்ற இடத்தை அடைந்து பின்பும் அது தனது பயணத்தைத் தொடர்கின்றது. அங்கிருந்த மிகப் பெரிய சமவெளிப் பகுதிகளிலும் பாய்ந்தோடுகின்றது. இந்த சமவெளிப் பகுதி தான் யர்முகு என்றழைக்கப் படுகின்றது. இந்த இடத்தில் அபூபகர் (ரலி) அவர்களது காலத்தில் மிகப் புகழ் வாய்ந்ததொரு போர் நடந்தது. இந்தப் போரில் 2லட்சம் படைவீரர்களைக் கொண்ட ரோமப் படை, வெறும் 40 ஆயிரம் படைவீரர்களைக் கொண்ட இஸ்லாமியப் படையினருடன் மோதியது. ஈராக்கிலிருந்து மிக நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டு யர்முகு என்ற அந்த இடத்தை காலித் பின் வலீத் (ரலி) அவர்கள் அடைந்த பொழுது,

முஸ்லிம்கள் பல தலைமைகளின் கீழ் சிதறி சிறு சிறு குழுக்களாக நின்று கொண்டு போர் செய்து கொண்டிருக்கின்ற தர்ம சங்கடமான சூழ்நிலையைக் கவனிக்கின்றார்கள். கவலை யடைகின்றார்கள். முஸ்லிம் படைகள் அபூஉபைதா (ரழி), யலீத் பின் அபீ சுஃப்யான் (ரழி), சர்ஜீல் பின் மஸானா (ரழி), இன்னும் நான்காவதாக அம்ர் பின் ஆஸ் (ரழி) ஆகிய தலைவர்களைக் கொண்ட சிறு சிறுபடைகளாக நின்று போர் செய்து கொண்டிருப்பதைக் காண்கின்றார்கள். இவர்கள் அனைவரும் முதலில் ஒருங்கிணைத்த காலித் பின் வலீத் (ரழி) அவர்கள், மிகவும் கவலை தோய்ந்தவர்களாக ஒரு மிகச் சிறந்த உரை ஒன்றை நிகழ்த்துகின்றார்கள். இந்த உரை இன்றைய கால கட்டத்திலும் நம் அனைவருக்கும் பொருந்தக் கூடிய உரையாக இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. “நமது எதிரிகள் மிகச் சிறந்த தயாரிப்புகளுடனும், இன்னும் நம்மை விட பன்மடங்கு படையினருடன் அதிக எண்ணிக்கையிலும் நம் முன் நின்று கொண்டிருக்கின்றார்கள். நம்மை அழித்தொழிப்பதற்குக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு நின்று கொண்டிருப்பதையும் நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் இப்படி சிறு சிறு குழுக்களாக இருந்து கொண்டிருப்பது உங்களை எதிர்க்கும் எதிரிகளுக்கு மிகச் சாதகமான அம்சமாகப் போய் விடும், அவர்கள் நம்மை எளிதில் வீழ்த்தி விடுவார்கள்.

காலித் பின் வலீத் (ரழி) அவர்களின் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்ட முஸ்லிம் படைவீரர்கள், இன்னும் காலித் பின் வலீத் (ரழி) அவர்களது ஆலோசனைப்படி, ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு தலைமையின் கீழ் போரிடுவது என்றும் முடிவாகியது. இப்பொழுது, முஸ்லிம் படைவீரர்கள் ஒற்றுமையாக ஒரணியாக ஒரு தலைமையின் கீழ் நின்று போரிடத் தீர்மானித்து, எதிரிப் படையினரை ஊடறுத்துச் சென்று வெற்றியை நோக்கிப் போரிடுகின்றார்கள்.

முதல் நாள் போர் காலித் பின் வலீத் (ரழி) அவர்களின் தலைமையின் கீழ்போராடுவது என்று தீர்மானமாகியது, இன்னும் காலித் பின் வலீத் (ரழி) அவர்கள் தனக்குள்ள அனுபவத்தின் மூலமாக, முஸ்லிம் படைபணியினருக்கு பயிற்சி அளித்து போருக்குத் தயார்படுத்துகின்றார்கள்.

இரண்டு அணிகளுக்கும் இடையே மிகக் கடுமையாகப் போர் நடைபெறுகின்றது. முதல் நாளிலேயே ரோமர்களது படை ஒரு லட்சம் போர் வீரர்களை இழக்கின்றது. வாட்களின் இரைச்சலும், அடிபட்டவர்களின் ஓலங்களும் திரும்பும் திசை எல்லாம் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. முஸ்லிம்கள் ரோமப் படைகளை ஊடறுத்துச் சென்று காலீத் பின் வலீத் (ரழி) தலைமையில் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக போர் புரிந்து கொண்டிருந்த பொழுது, தலைநகர் மதீனாவிலிருந்து வந்த தூதர் ஒருவர் ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டு வருகின்றார்.

மதீனாவிலிருந்து வந்த அந்தத் தூதர் தான் கொண்டு வந்த கடிதத்தை அபூ உபைதா இப்னு அல் ஜர்ராஹ் (ரழி) அவர்களிடம் ஒப்படைக்கின்றார். கடிதத்தை வாங்கிய அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள், அதனை யாரிடமும் கூறாமல் தனது சட்டைப்பையில் வைத்துக் கொள்கின்றார்.

இப்பொழுது முஸ்லிம்கள் ரோமர்களை வெற்றி கொண்டு விட்டனர், அந்தக் காட்சியை படைத் தளபதியாக இருந்த காலித் பின் வலீத் (ரழி) பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த சமயத்தில் மிகவும் மரியாதையுடன் மதீனாவிலிருந்து வந்த தபாலை அவரிடம் அபூஉபைதா (ரழி) அவர்கள் ஒப்படைக்கின்றார்கள்.

கடிதத்தை படித்து முடித்த காலித் பின் வலீத் (ரழி) அவர்கள், அந்தக் கடிதத்தில் அபுபக்கர் (ரலி) அவர்கள் இறந்து விட்ட செய்தியை அறிந்து மிகவும் கடுமையான சோகத்திலாழ்ந்து விடுகின்றார்கள். (இன்னா லில்லாஹி வ இன்னா இலைஹி ராஜிஊன்.)

மேலும் அந்தக் கடிதத்தில் அபுபக்கர் (ரழி) அவர்களை அடுத்து, உமர் (ரழி) அவர்களை மக்கள் தங்களது அடுத்த கலீபாவாகத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பது குறித்து மிகவும் சந்தோஷமடைந்தார்கள்.

இன்னும் ஒரு அதிர்ச்சியான செய்தியும் அந்தக் கடிதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது, படைத்தளபதிப் பொறுப்பில் இருந்து காலித் பின் வலீத் (ரழி) அவர்களை நீக்கி விட்டு, அந்த இடத்தில் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களை மீண்டும் நியமனம் செய்திருப்பதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் கடிதத்தைப் படித்த மாத்திரத்திலேயே உடனே தனது பொறுப்பை அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களுக்கு மாற்றிக் கொடுத்து விட்டு, அபூஉபைதா (ரழி) அவர்களது தலைமையின் கீழ் போர் புரியத் தயாராகி விட்டார்கள் காலித் பின் வலீத் (ரழி) அவர்கள். இன்னும், அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களே! அல்லாஹ் உங்கள் மீது அருட்கொடைகளை சொறியட்டும். கடிதம் வந்தவுடனேயே ஏன் நீங்கள் என்னிடம் தெரிவிக்கவில்லை?

படைக் களத்தில் நாங்கள் உங்களைத் தொந்தரவு செய்ய விரும்பவில்லை. இன்னும் நீங்கள் ரோமப் படைகளுக்கு நடுவே முன்னேறிக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் உங்களைத் தடுக்கவும் விரும்பவில்லை. நாம் இந்த உலகத்தின் அதிகாரத்தை வேண்டி நிற்பவர்களல்ல, மாறாக, இந்த உலகத்தில் கடமையாற்ற வந்தவர்கள். அல்லாஹ்வின்னுடைய திருப்பொருத்தத்தை நாடி கடமையாற்றக் கூடிய நாம் அனைவரும் சகோதரர்களே! என்ற வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க பதிலைக் கூறினார்கள். உமர் (ரழி) அவர்களின் கிலாஃபத்தின் போது காலித் (ரழி) அவர்கள் யர்மூக் என்னும் இடத்தில் அடைந்த வெற்றி சிரியாவை இஸ்லாமியப் பிறைக் கொடியின் கீழ் கொண்டு வந்தது. காலித் (ரழி) அவர்களுடன் சேர்ந்து இவர்கள் வடக்கு நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்று சிரியாவின் கடைசி எல்லையையும் அடைந்தனர். சிரியாவின் தலைநகர் நீண்ட நாள் முற்றுகையிடப்பட்டது.

டமாஸ்கஸ் நகரம் வெற்றி கொள்ளப்பட்ட பின்பு தளபதி அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள், கலீஃபா உமர் (ரழி) அவர்களுக்கு ஒரு மடல் எழுதி அனுப்புகின்றார்கள், அந்த மடலில் உமர் (ரழி) அவர்களே, டமாஸ்கஸ் நகர மக்கள் தங்களது வருகைக்காகக் காத்திருக்கின்றார்கள், உங்களிடம் தான் தங்களது நகரின் சாவியை ஒப்படைப்போம் என்பதில் அவர்கள் பிடிவாதமாக இருக்கின்றார்கள். எனவே, உடன் டமாஸ்கஸ் வரவும் என்ற செய்தியை அனுப்புகின்றார்கள். பைத்துல் முகத்தஸ், திமிஷ்க், ஹிம்ஸ் ஆகிய நகர்களையும், பாரசீக நாடு முழுவதையும், வெற்றி கொண்ட பெருமை இவர்களையே சாரும்.

அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களின் மடல் கிடைத்தவுடன், உமர் (ரழி) அவர்கள் சிரியாவிற்குப் பயணமாகின்றார்கள். தன்னை வரவேற்கக் காத்திருந்தவர்களிடம் எங்கே எனது சகோதரன் என்று உமர் (ரழி) கேட்கின்றார்கள். யார் உங்களது சகோதரன் என்று மக்கள் ஆச்சரியத்தோடு வினவ, அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள் தான் என்று பதில் கூறவும், அவர் அண்மித்து வந்து கொண்டிருப்பதை மக்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்கள். உமர் (ரழி) அவர்கள் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களைக் கட்டித்தழுவி, பின் இருவரும் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களது இல்லத்திற்குச் செல்கின்றார்கள். அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களின் ஆடம்பரமில்லாத அந்த எளிய குடிசையைச் சுற்றி தன்னுடைய பார்வையைச் செலுத்திய உமர் (ரழி) அவர்கள், அங்கு வானும், அம்பும், வில்லையும் தவிர வேறொன்றையும், இந்த உலக வாழ்வின் எந்த அலங்காரத்தையும் அங்கு அவரால் காண முடியவில்லை. ஆச்சரியமடைந்த உமர் (ரலி) அவர்கள், "அபூஉபைதா (ரலி) அவர்களே! நீங்கள் ஒரு மிகப் பெரிய பொறுப்புக்குரியவராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்ற போதிலும், உங்களுக்காக நீங்கள் எதனையும் செய்து கொள்ளவில்லையே! என்று வினவுகின்றார். இப்பொழுது நீங்கள் இங்கு எதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்களோ, இதுவே என்னுடைய இந்த வாழ்க்கைக்குப் போதுமானதாகும் என்று அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள் பதில் கூறவும்,

இதைத் தான் நான் உங்களிடம் எதிர்பார்த்தேன், இந்த அடிப்படைத் தகுதிகளுடனும், உங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பொறுப்புக்களுக்கு நன்னம்பிக்கைக்கு உரியவராகவும் என்றைக்கும் நீங்கள் நிலைத்து, உண்மையாளராக இருங்கள் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

இவர்கள் சிரியாவின் ஆளுநராக இருக்கும் பொழுது ஒரு நாள் தனியாக அமர்ந்து அழுது கொண்டிருப்பதை ஒருவர் கண்டு, அதற்கான காரணம் வினவிய பொழுது,

“ஒரு முறை நபி (ஸல்) அவர்கள் முஸ்லிம்களின் வருங்காலப் பெருவெற்றிகளைப் பற்றி முன்னறிவிப்புச் செய்து, ‘நான் இறக்கும் பொழுது எவ்விதம் இருக்கிறாரோ அவ்விதமே எனக்குப் பின்னரும் இருப்பவரே’ என் அன்பிற்கு மிகவும் உரியவர்’ என்று கூறியதை நான் செவியுற்றுள்ளேன். நான் இப்பொழுதிருக்கும் நிலையைக் கண்டு நான் மறுமையில் அவர்களின் கண்களில் எவ்வாறு விழிப்பது என்று கவலையாக இருக்கிறது” என்று கூறினர்.

அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களின் கீழ் இருந்த முஸ்லிம்களின் படைகள், சிரியா மற்றும் அதன் சுற்றுப் புறங்களைக் கைப்பற்றி இஸ்லாமிய ஆட்சியை நிலைநிறுத்திக் கொண்டிருந்த உச்சக்கட்ட வேளையில், சிரியா முழுவதும் ஒருவித பிளேக் நோய் பரவியது. இத்தகைய கொடுமையான நோயை இதற்கு முன் அந்த மக்கள் அனுபவித்ததே கிடையாது.

இன்னும் அந்த நோய்க்கு அதிகமான மக்கள் இரையாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களின் படை வீரர்களில் 20,000 பேர்களின் உயிர்களைக் கொள்ளை கொண்டு சென்றது. வியாதியுற்றவர்களுக்கு ஊழியம் செய்வதில் ஈடுபட்ட இவர்களுக்கு அந்நோய் தொற்றியது.

இதனைக் கேள்விப்பட்ட கலீபா உமர் (ரலி) அவர்கள், அபூஉபைதா (ரழி) அவர்களை மதீனாவிற்கு வரும்படி ஒரு கடிதத்துடன் ஒரு தூதரை சிரியாவுக்கு அனுப்பி வைத்து, உங்களுடன் நான் ஒரு முக்கியமான விசயமாகக் கலந்துரையாட வேண்டியதிருக்கின்றது என்றும் அந்தக் கடிதத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

உமர் (ரழி) அவர்களே! நீங்கள் என்ன விசயமாக என்னிடம் கலந்துரையாட விரும்புகின்றீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் முஸ்லிம்களின் படையணியில் இருந்து கொண்டிருக்கின்றேன், இன்னும் அவர்கள் இப்பொழுது மிக இக்கட்டான சூழ்நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, என்னைத் தனித்துப் பிரித்து அவர்களை கையறுநிலையில் விட்டு விட்டு வர நான் சம்மதிக்க மாட்டேன். இன்னும் அவர்களது முடிவும், என்னுடைய முடிவும் இறைவனுடைய கைகளில் இருக்கின்றது.

உமர் (ரழி) அவர்களே! என்னருமை கலீபா அவர்களே! உங்களது கட்டளைக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்க நேர்ந்து விட்டதே! என்பது குறித்து நான் மிகவும் வருத்தமடைகின்றேன் என்று உமர்(ரலி) அவர்களுக்கு பதில் அனுப்பி விடுகின்றார்கள்.

அபூ உபைதா (ரழி) தன்னுடைய கடைசி நிமிடங்களின் பொழுது தன்னுடைய தோழர்களை அழைத்துக் கூறினார் :

என்னருமைத் தோழர்களே! உங்களுக்கு நான் சில அறிவுரைகளை விட்டுச்செல்கின்றேன். அதனைப் பின்பற்றும்

காலமெல்லாம் பாதுகாப்பையும் இன்னும் அமைதியையும் பெற்றுக் கொள்வீர்கள். அவையாவன:

உங்களது கடமைகளை நிறைவேற்றும் பொழுது கவனமாக இருங்கள், அந்த கடமையை நிறைவேற்றுவதின்னும் இந்த உலக ஆசாபாசங்கள் உங்களை மயக்கி விட வேண்டாம்.

நான் என்ன சொல்ல வருகின்றேன் என்பதையும் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்! ஒரு மனிதனுக்கு ஆயிரம் வருடங்களாக அவனது ஆயுளை நீட்டித்துக் கொடுத்த போதிலும், என்றாவது ஒருநாள் அவன்.., நான் உங்கள் முன் கிடக்கின்றேனே இதைப் போல அவன் மரணத்தைச் சுவைத்தே ஆக வேண்டும். அந்த மரணத்தின் பிடியிலிருந்து யாரும் தப்பித்திட இயலாது.

உங்கள் மீது என்னுடைய ஸலாம் உண்டாகட்டும். அல்லாஹ்வின்னுடைய கருணையும் உங்கள் அனைவர் மீதும் உண்டாகட்டும்.

பின் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள் முஆத் பின் ஜபல் (ரழி) அவர்கள் பக்கம் திரும்பி, இந்த மக்களுக்கு தொழுகையை முன்னின்று நடத்துங்கள் (அதாவது, எனக்குப் பின் என்னுடைய பதவியை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்) என்றார்கள்.

இன்னும் சில வார்த்தைகள் அவரது வாயிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கின்ற நிலையிலேயே அவரை மரணம்

தழுவிக்கொண்டது. (இன்னா லில்லாஹி வஇன்னா இலைஹி ராஜிஊன்.)

கி.பி. 639 இல் அம்வாஸ் என்னும் இடத்தில் பிளேக் நோயால் இறப்பெய்தினர். தற்பொழுதய ஜோர்டானில் இவர்களது

அடக்கதளம் உள்ளது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 18

("எனது முதுகு சதைத் துண்டுகள் அந்தத் தீயினால் வெந்து விடும். எனது காயத்திலிருந்து வழிந்து விடும் நீரினால் அந்தத் தீ அணையும்" -கப்பாப் பின் அல்-அரத் (ரலி)

உமர் (ரலி) நண்பர்களுடன் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவர் கலீஃபா அரியாசனத்தில் மன்னனும் மற்றவர்கள் கீழுள்ள இருக்கையிலும் அமர்ந்திருப்பது போன்ற செட்டப்பெல்லாம் இல்லாமல் அனைவரும் சமமாய் அமர்ந்து உரையாடும் ஏற்றத்தாழ்வற்ற மக்கள் அவர்கள். அப்பொழுது அங்கு வந்தார் கப்பாப்.

காப்பாபை உற்சாகமாக வரவேற்று அவரைத் தன்னுடன் நெருக்கமாக அமரச் செய்த உமர், "உங்களைத் தவிர பிலாலுக்கு மட்டுந்தான் இத்தகைய கூடுதல் நெருக்கமான சிறப்புண்டு" என்று தனது அன்பைச் சொன்னார். அதற்குக் காரணம் இருந்தது. சின்ன பிளாஷ் பேக் !

உமர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டது ஒரு சுவையான வரலாறு. அதில் ஒரு முக்கிய கதாபாத்திரம் கப்பாப். உமர் தோற்றம், கம்பீரம், நேர்மை, என அனைத்திலும் அலாதியானவர், வேகமானவர். நபி (ஸல்) அவர்களின் இஸ்லாமியப் பிரச்சாரத்தால் பலப்பல பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டிருந்த மக்காவில் ஒரு கட்டத்தில் உமர் மிகுந்த காட்டமாகி விட்டார்.

"இந்த முஹம்மதைக் கொண்டு விட்டுத்தான் மறுவேலை" என்று வாளை உருவிக் கொண்டு மக்கா வீதியில் கிளம்பிவிட, யதேச்சையாய் அவ்வழியே வந்த நுஜம் எனும் இளைஞர் விசாரித்தார். உமரின் நோக்கம் கண்டு அவருக்கு உள்ளுக்குள் கிலி கிளம்பியது.

அவரும் அச்சமயத்தில் ரகசியமாய் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தவர். உமர் கோபத்துடன் வருவதை நபி (ஸல்) அவர்களுக்குத் தகவல் சொல்லி எச்சரிக்க அவகாசம் தேவை. சமயோசிதமாய் ஒரு காரியம் செய்தார் நுஜம் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

"முஹம்மதைக் கொல்வது இருக்கட்டும். முதலில் நீர் உமது வீட்டைப் பாரும்". உமரின் சகோதரி ஃபாத்திமாவும், அவர் கணவரும் ரகசியமாய் இஸ்லாத்தை ஏற்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அது உமருக்குத் தெரியாது. நுஜமின் தந்திரம் உடனே பலித்தது.

உமரின் கோபம் சட்டெனத் திசை மாற, தன் சகோதரியின் வீட்டிற்கு அதே கோபத்துடன் விரைந்தார்.

உமரின் சகோதரி ஃபாத்திமாவும் அவர் கணவர் ஸயீத் இப்னு லைதும் வீட்டினுள் குர்ஆன் ஓதிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவர் கப்பாப் இப்னு அரத் (ரலி)

கப்பாப் கூர்மதியாளர். குர்ஆன் அருளப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலக்கட்டத்தில் அதனை ஓதிப் பழகிய கெட்டிக்காரர். அதில் அவரது ஞானம் எந்தளவு என்றால் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (ரலி) கப்பாபை குர்ஆன் சம்பந்தமாய்க் கலந்து ஆலோசிக்குமளவு ஞானம்.

உமர் ஆவசேமாய் வருவதைக் கண்ட கப்பாப் இப்னு அரத் ஓடி ஒளிந்துக் கொண்டார். உமரின் அத்துணை மூர்க்கமும் ஸயீத் மேல் இறங்கியது.

உமரின் தங்கை ஃபாத்திமாவைத் மணம் புரிவதற்கு முன்னரே ஸயீதும் உமரும் உறவினர்கள். உமரின் தகப்பனார் கத்தாப் இப்னு நுஃபைலும் ஸயீதின் பாட்டனார் அம்ரிப்னு நுஃபைலும், சகோதரர்கள். ஸயீதின் தகப்பனார் லைது இப்னு அம்ரு, மக்காவில் இஸ்லாம் மீளெழுச்சி பெறுவதற்கு முன்னமேயே ஹனீஃபாகத் திகழ்ந்தவர். சிலைகளை வணங்காதவர்கள் "ஹுனஃபா"வினர் என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்வர்.

ஸயீதின் தகப்பனார் லைது, இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களின் தூய ஏகத்துவக் கொள்கையை ஏற்று அனைத்து இணை வைத்தலை விட்டும் விலகியிருந்தவர். "சிலையெல்லாம் வணங்க முடியாது" என்று அவர் கூறி வந்ததால்,

அவரை மக்கத்துக் குரைஷிகள் துன்புறுத்திய போது தன் பெரியப்பா மகனென்றும் பாராமல் லைதைத் துன்புறுத்துவதில் பங்கெடுத்துக் கொண்டு, குரைஷிகளின் குலப் பெருமையை நிலைநாட்டிய முக்கியப் புள்ளி உமர்.

இப்பொழுது அவரின் மகன் ஸயீத் - அதுவும் தன் சகோதரியின் கணவர், "சிலை வேண்டாம்; படையல் வேண்டாம்" என்பதோடு நில்லாமல், அந்த முஹம்மதைப் பின்பற்றும் பேர்வழி என்று கிளம்பி, தன் சகோதரியையும் வழிகெடுக்கிறார் என்றால்?

பொறுக்கவியலாத ஆத்திரம். முரட்டுத்தனமாய் அடிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

இடையில் புகுந்த தன் சகோதரி ஃபாத்திமாவிற்கும் பலமான அடிவிழ இரத்தம் பீறிட ஆரம்பித்தது. இரத்த சகோதரியின் இரத்தம் பார்த்ததும் தான் உமரின் ஆத்திரம் நிதானத்திற்கு வந்தது. ஆயாசமும் கழிவிரக்கமும் ஏற்பட்டன. நிதானப்பட்ட உமர், “என்ன அது நீங்கள் ஒதிக் கொண்டிருப்பது?” எனக் கேட்க, அவரைக் கை-கால் கழுவி வரச் செய்து குர்ஆன் வசனங்கள் எழுதப்பட்டிருந்த சுவடிகளைக் காண்பித்தார்கள். அது அத்தியாயம் தாஹா. புத்தியிலும் பலம் மிக்கவரான உமருக்கு அதற்கு மேல் எதுவும் தேவைப்படவில்லை. ஒருவரிப் பேச்சு, “என்னை முஹம்மதிடம் அழைத்துச் செல்லுங்கள்”. அது கேட்டதும் தான் வெளியே வந்தார் கப்பாப். “உமர்! முஹம்மதின் (ஸல்) துஆவை அல்லாஹ் ஏற்றுக் கொண்டதாக நான் நம்புகிறேன். நேற்றுத்தான் அவர்கள் அல்லாஹ்விடம் இறைஞ்சினார்கள்

‘யா அல்லாஹ்! உமர் இப்னு அல் கத்தாப் அல்லது, அபுல் ஹகம் அமர் இப்னு ஹிஷாம் இந்த இருவரில் யாரை நீ அதிகம் நேசிக்கிறாயோ அவர்களைக் கொண்டு இஸ்லாத்தை வலுப்படுத்து’ என்று. அதை நான் என் காதால் கேட்டேன்”.

“இப்போது எங்கே நான் அவர்களைக் காணலாம்?”

கப்பாப் ஆனந்தமாக, “ஸஃபா குன்றுக்கருகே அல்அர்கம் இப்னு அபில் அர்கம் இல்லத்தில் இருப்பார்கள்” என்றார்.

உடனே, மிக உடனே, எவரைக் கொல்ல வந்தாரோ அதே முஹம்மதை அடுத்த மூச்சில் ஏந்தி வந்த வாளுடன் சந்தித்து, உமர் இஸ்லாத்தை ஏற்க, சரித்திரத்தில் ஏற்பட்டது திருப்புமுனை. அது ஓர் அசகாய திருப்புமுனை. அப்போது உமருக்கு வயது 27. இதுவோ இதுமட்டுமோ அல்ல கப்பாப் மேல் உமர் கொண்ட கரிசனத்தின் காரணம். அது கப்பாபின் சரித்திரத்துடன் பின்னப்பட்ட கரிசனம்.

கப்பாப் அமர்ந்ததும் உமர் கேட்டார், “சொல்லுங்கள். அந்தக் காலத்தில் காஃபிர்களால் தாங்கள் பட்ட துன்பத்திலேயே கடினமான ஒரு நிகழ்வைச் சொல்லுங்கள்”.

தோழர்களுக்குள் அப்படி ஒரு அளவளாவல் நிகழ்வுறும். இஸ்லாத்திற்கு முன்னரும், அல்லது புதிதிலும் தாங்கள் பட்ட இன்னல்கள், துன்பங்கள் ஆகியனவற்றைச் சற்று ஓய்வில் அசைபோடுதல், மற்றவர்களுடன் பேசிப் பரிமாறிக் கொள்ளுதல் அவர்களுக்கு ஆறுதல், ஆனந்தம்!

கப்பாப் வெட்கப்பட்டார். உமர் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்த, கப்பாப் தனது மேலங்கியைத் தளர்த்தி முதுகைக் காண்பித்தார். சதை பொத்தலடைந்து உருக்குலைந்து போயிருந்தது முதுகு. அந்த அலங்கோலம் வீரர் உமரையே கதிகலங்க வைத்தது!

“இது எப்படி நிகழ்ந்தது?” கப்பாப் சங்கோஜத்துடன் விவரித்தார்.

“மக்காவில் அந்தக் காபிர்கள் கற்களை நெருப்பில் இட்டுச் சுடுவார்கள். தீ கொழுந்து விட்டு எரிந்து, அந்தக் கற்கள் நெருப்புத் துண்டுகளாய் ஆகும்வரைக் காத்திருப்பார்கள்.

பின்னர் எனது உடைகளைக் கழற்றி விட்டு, அந்த நெருப்புக் கங்குகளின்மேல் என்னைப் போட்டு மேலும் கீழுமாய் இழுப்பார்கள். எனது முதுகு சதைத் துண்டுகள் அந்தத் தீயினால் வெந்து விழும். எனது காயத்திலிருந்து வழிந்து விழும் நீரினால் அந்தத் தீ அணையும்” விவரித்தார் கப்பாப்.

பிலாலைப் போலவே வன்கொடுமைக்கு ஆளானவர் என்பது மட்டுமல்ல அவரைப் போலவே அடிமையும் கூட கப்பாப்.

ரலியல்லாஹு அன்ஹும்.

மக்காவில் ஒருநாள் உம்மு அன்மார் எனும் பெண்மணி சந்தைக்குப் போனார். காய்கறி, சாமானெல்லாம் வாங்க அல்ல. ஓர் அடிமை வாங்குவதற்கு.

இப்பொழுதெல்லாம் நாம் வேலைக்கு ஆள் வைத்துக் கொள்வதுபோல் அப்பொழுது அவர்களுக்கு அடிமைகள் வைத்துக் கொள்வது சௌகரியம், பெருமையான காரியம். விற்பனைக்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்த சிறுவர்களிலேயே இளையவனாய், பருவ வயதை அடையாத ஒரு சிறுவனைத் தேர்ந்தெடுத்தார். நல்ல ஆரோக்கியத்துடன் புத்திசாலியாய் இருந்தான் அவன். பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லும்போது பேச்சுக் கொடுத்தார்.

“உன் பெயர் என்ன?”

“கப்பாப்”

“தகப்பனார் பெயர்?”

“அல் அரத்”

“எந்த ஊர் உனக்கு?”

“நஜ்து”

“ஹா! அப்படியானால் நீ ஓர் அரபியா?” ஆச்சரியமாய்க் கேட்டார்.

“ஆம். நான் பனூ தமீம் கோத்திரம்”

“எப்படி அடிமைச் சந்தைக்கு வந்து சேர்ந்தாய்?”

“எங்கள் கோத்திரத்தாரின் நிலங்களை பாலை அரபிகள் படையெடுத்து வந்து தாக்கினர். விலங்குகளையெல்லாம் கைப்பற்றி, பெண்களைக் கடத்திக் கொண்டு, என்னைப் போன்ற சிறுவர்க்களையெல்லாம் அடிமைகளாக விற்று விட்டனர். நான் பலர் கை மாறி மக்கா சந்தைக்கு வந்துவிட்டேன்”.

மக்காவிலுள்ள நல்லதொரு கொல்லனிடம் வேலை கற்றுக் கொள்ள கப்பாபை அனுப்பி வைத்தார் உம்மு அன்மார். வாள்கள் தயாரிக்கும் பணி. சேர்ந்த சில நாட்களிலேயே அந்த வேலையில் கப்பாப் ஸ்பெஷலிஸ்டாகி விட்டார். எனவே அவர் சற்று வளர்ந்தவுடன் உம்மு அன்மார் தனியாகப் பட்டறை வைத்துக் கொடுத்து விட்டார்.

கப்பாபின் திறமையால் கடை வெற்றியடைய அடிமையின் தலைவிக்குக் கொழுத்த இலாபம். கடை பிரபல்யமடைந்து விடவே, “நல்ல அருமையான வாள் வேண்டுமா, நட கப்பாப் கடைக்கு” என்று படையெடுக்க ஆரம்பித்தனர். வேலை நேர்த்தி மட்டுமல்ல, நம்பிக்கையும், நாணயமும் அதற்குக் காரணம்.

மிக இள வயதுதான். ஆனாலும் அவர் தயாரிக்கும் வாள் போலவே இயற்கையாகவே புத்திக் கூர்மையும் பக்குவமும் கப்பாபிடம் இருந்தன. நிறைய யோசித்தார். மக்காவில் அப்பொழுது நிலவி வந்த சீர்கேடு, ஜாஹிலிய்யாஹ், ஒழுக்கக் கேடான வாழ்க்கை முறை – “இவையெல்லாம் தப்பு, எங்கோ தப்பு” என்று ஆழ்மனதில் நிச்சயமாய் அவருக்குப் பட்டது.

“இந்த நீண்ட காரிருள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாகத்தான் வேண்டும்” என்று அவருக்குள் ஒரு இனந் தெரியா நம்பிக்கை. தான் அதுவரை வாழக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டுமே என்று மட்டும் ஆயாசம் ஏற்படும். ஆனால் அதற்கு அவர் நீண்ட நாள் காத்திருக்க வேண்டியதில்லாமல் போனது.

அப்துல்லாஹ்வின் மகனாம், முஹம்மதாம், என்னவோ புதுசு புதுசா சொல்லி வருகிறாராம் என்று கேள்விப்பட்டு, கேட்டுத்தான் பார்ப்போமே என்று ஆவலில் ஒருநாள் சென்றார் கப்பாப். சட்டென்று உணர்ந்து கொண்டார். இது உண்மை! இது புனித வழி! இது சத்தியம்! அவ்வளவுதான். உடனே ஆரத்தமுவி நுழைந்து கொண்டார் இஸ்லாத்தில்.

அவர் ஆறாவது முஸ்லிம். முஹம்மத் (ஸல்) இஸ்லாத்தை மக்காவின் மக்கள் முன் வைக்க ஆரம்பித்தவுடனேயே அப்பட்டமாய் ஏற்றுக் கொண்ட மிகச் சிலரில் அவர் ஆறாவது. இதனால் பிற்காலத்தில் அவரைப் பற்றிச் சொல்லப்படும் போது, “கப்பாப் ஒரு காலத்தில் இஸ்லாத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கு” என்று பெருமை சொல்லப்பட்டது.

குரைஷிகளின் குழுவொன்று ஒருமுறை வாங்கள் சில கப்பாபிடம் செய்து கேட்டிருந்தனர். அவர்கள் வந்து பார்த்தபோது கப்பாப் இல்லை. அப்படியெல்லாம் எங்கும் செல்லும் அளவுக்கு அவருக்கு வேறெந்த ஜோலியும் இருந்ததில்லை. எனவே சற்று ஆச்சர்யத்துடன் காத்திருந்தனர்.

சிறிது நேரம் கழித்து கப்பாப் வந்து சேர்ந்தார். முகத்தில் இனந்தெரியா ஒளி. வந்தவர்களை அமரச் செய்து விட்டு அவர்களுக்கு முடித்துத் தரவேண்டிய வேலையில் மூழ்கினார். கனாக்கானும் கண்களுடன் தனக்குத் தானே பேசிக் கொண்டார். பிறகு பேசினார். “அவரைப் பார்த்தீர்களா? அவரது பேச்சைக் கேட்டீர்களா?”

வந்தவர்களுக்கு ஒரு மண்ணும் புரியவில்லை. ஏனெனமாய் அவர்களில் ஒருவன் “நீ அவரைப் பார்த்தாயா கப்பாப்?” “யாரை?”

கேட்டவனுக்குக் கோபம் வந்தது. அவரது பதில் கேள்வி அவனுக்கு ஏனெனமாய்த் தெரிந்தது. “நீ யாரைச் சொன்னாயோ அவரை” “ஆம் நான் அவரைப் பார்த்தேன். உண்மை அவரது பக்கத்திலிருந்து வெளி வருவதைப் பார்த்தேன். ஒளி அவரது வாயிலிருந்து வெளிப்படுவதைப் பார்த்தேன்”

வந்தவர்களுக்குப் பொறி தட்டியது. “யாரைப் பற்றிச் சொல்கிறாய் உம்மு அன்மாரின் அடிமையே?”

ஏற்றுக் கொண்ட இஸ்லாத்தை அவர் மறைக்க விரும்பவில்லை. “முஹம்மத் இப்னு அப்துல்லாஹ் சத்தியம் பேசுகிறார், நான் அதை ஏற்றுக் கொண்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டார். அவ்வளவுதான். சேதி உடனே அம்மா காதுக்குப் போனது – உம்மு அன்மார் காதுக்கு. அதைக் கேட்டு சிரிப்பா வரும்? சீற்றம் வந்தது. ஆத்திரம் வந்தது.

“யாரங்கே. கூப்பிடு என் சகோதரனை” என்று உடனே உடன்பிறப்பை வரவழைத்தார். அவன் பெயர் சிபா இப்னு அப்துல் உஸ்ஸா. பேட்டை தாதா ரேஞ்சுக்கு அடி-பொடி அடியாட்கள் சகிதம் கப்பாபின் கடைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பாலை மக்காவில் தூசு பறந்தது!

நேராகவே கேள்விக்கு வந்தான் சிபா. “உன்னைப் பற்றி நம்பமுடியாத செய்தியெல்லாம் நாங்கள் கேள்விப்பட்டோம்”

“என்ன அது?” என்றார் கப்பாப்.

“அந்த பனூ ஹாஷிம் பயல் சொல்லும் பேச்சைக் கேட்டு நாத்திகனாய் மாறி, அவனை நம்பி விட்டாயாம். எல்லோரும் சொல்கிறார்கள்”

முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு அப்பொழுது நாற்பது வயது. அவரை ஏனெனமாய், கேவலமாய், ஒரு பொருட்டே இல்லை என்பதைப் பிரஸ்தாபிக்கவே கெட்ட பயல் சிபாப், முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் பெயரைக் கூடச் சொல்லாமல் “பனூ ஹாஷிம் பயல்” என்றான். அத்தகைய இறுமாப்பு.

கப்பாப் நிதானமாய், ஆனால் தெளிவாய் பதில் சொன்னார்: “நான் நாத்திகனாக மாறவில்லை. ஆனால் அல்லாஹ் ஒருவனே, அவனுக்கு இணையில்லை என்று நம்பி விட்டேன். உங்களது கடவுளர் சிலைகளைகளின் மேல் எனக்கு இனி நம்பிக்கையெல்லாம் இல்லை. அந்த முஹம்மத் ஏக இறைவனின் அடிமை, தூதர் என்று வாக்குமூலம் அளிக்கிறேன்” அவர் சொல்லி முடிக்கவில்லை. சிபாவும் அவனது கூட்டமும் அவர் மேல் பாய்ந்தது. சகட்டுமேனிக்கு, இஷ்டத்திற்கு அடி, உதை என்று பின்னி எடுத்தார்கள். கீழே தள்ளி உதைத்து அவர் கடையில் இருந்த இரும்பு சாமான்களை எடுத்தே அவரைத் தாக்கினார்கள். அவர் சுயநினைவற்றுக் கீழே விழுந்தார்.

பாலைவனத்தில் காட்டுத் தீ பரவியது. கேவலம் ஓர் அடிமை. அவன் தனது எஜமானியை மீறி “முஹம்மதாம்”, “நபியாம்”, “இஸ்லாமாம்” ஏற்றுக் கொண்டானாம். அதையும் பகிரங்கமாய் சொல்லிக் கொள்கிறானாம். அந்தச் செயல், அடிமையிடம் அவர்கள் முதன் முதலாய்க் கண்ட அந்தத் தைரியம் புதுசு, மக்கத்துக் குரைஷிகளுக்குப் புதுசு.

அந்தச் செய்தி அவர்களது தலைவர்கள் வரை சென்று குலுக்கியது. தங்களைக் குலுக்கியது தங்களது மதுபோதை அல்ல என்று உணர்ந்ததும் விஷயத்தின் தீவிரம் புரிந்து, சுதாரித்து, கோபம் கொண்டார்கள்.

ஒரு கொல்லன், அதுவும் அடிமை, தன்னைக் காப்பதற்கு உறவுகள் அற்றவன், புகலிடம் பெறக் கோத்திரமற்றவன். அவன் துடுக்குத்தனமாய்த் தன் எஜமானியைத் தாக்கியெறிந்துவிட்டு, நம் கடவுளர்களை யெல்லாம் அவமதித்து, மூதாதையர்

சமயத்தை உதறித் தள்ளி விட்டுப் போவதெல்லாம், ரொம்பவும் நல்லாயில்லை. இது பெரிய பக்கவிளைவுகளை உண்டாக்கும் என்று நினைத்தார்கள். சரியாகவே நினைத்தார்கள். கப்பாபின் மனவுறுதி அவரின் சகாக்கள் சிலரையும் தொற்றிக் கொள்ள, பகிரங்கமாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டார்கள். “ஆமாமய்யா! நாங்களெல்லாம் இஸ்லாத்தை நம்புகிறோம். ஏற்றுக்கொண்டோம். உங்களுக்கும் சொல்லிக் கொள்கிறோம். இது சத்தியமான மார்க்கம். வந்துடுங்க. முஹம்மது சொல்றதைக் கேளுங்க” அது மேலும் நெய் ஊற்றியது – எரிய ஆரம்பித்திருந்த தீயில்.

அபூ ஸூஃப்யான் இப்னு ஹாரித் (أبو سفيان بن الحارث), அல்-வலீத் இப்னு அல்-முகீராஹ் (الوليد بن المغيرة), அபூ ஜஹ்ல் (أبو جهل) எனும் அம்ரிப்னு ஹிஷாம் (عمر بن هشام). இவர்கள் மூவரும் மக்கத்துக் குரைஷியர்களின் முக்கியத் தலைவர்கள். பணம், படை பலம், செல்வாக்கு மிக்கவர்கள். அவர்கள் கஅபாவில் ஒன்று கூடினார்கள். கட்சித் தலைவர்கள் ஏதோ ஒரு குழுக்கூட்டம் என்று குழுமவதுபோல ஒரு மீட்டிங்.

கட்சி ஆரம்பித்த கொஞ்ச நாட்களிலேயே செல்வாக்கு ஓங்குவது போல், “இந்த முஹம்மத் ஏதோ பொழுது போகாமல் பேசிக் கொண்டு திரிகிறார் என்று பார்த்தால், அவரது பேச்சைப் படு சீரியஸாய் எடுத்துக் கொண்டு பெரிசு சிறிசெல்லாம் உறுப்பினர்களாக ஆரம்பித்து விட்டார்கள். தானாக சரியாகப் போய்விடும் என்று பார்த்தால் அவர்களின் பிரச்சாரம் சூடு பிடித்துக் கொண்டு போகிறது. ஒரு முடிவு ஏற்படுவதாய்த் தெரியவில்லை” என்று கவலை பகிர்ந்துக் கொள்ளப்பட்டது. பிறகு நிறையப் பேசி, அவர்களது குட்டி மாநாட்டில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. “இது நமது சமூகத்தில் புரையோடுவதற்குள் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு குலமும் அவர்களது கோத்திரத்தில் யார் யார் முஹம்மதை ஏற்றுக்கொண்டேன் என்று கிளம்பியிருக்கிறார்களோ, அவர்களை வெட்டிப் போடவோ, கொன்று போடவோ பொறுப்பு”

ஆச்சு! ஒரு வெறியாட்டம் போட அதிகாரபூர்வத் தீர்மானம் போட்டாச்சு.

சிபா இப்னு அப்துல் உஸ்ஸா அவன் கூட்டாளிகளுக்கு கப்பாப் இப்னு அரதை (ரலி) கவனிக்கும் பொறுப்பு, தானாகக் கிடைத்தது. கொடுமையாய் சித்ரவதை செய்ய வேண்டும், என்ன செய்யலாம்? ஒரு யோசனை உதித்தது.

மக்காவின் வெயிலும் சூடும் தான் பிரசித்தியாயிற்றே. உச்சி வெயில் மண்டையின் உள்ளே இருக்கும் மூளையையெல்லாம் உருக்கும் நேரம் வரைக் காத்திருந்தார்கள். பிறகு திறந்த வெட்டவெளிக்கு அவரை இட்டுச் சென்று அவரது உடலிலுள்ள உடைகளை உருவிவிட்டு நல்லதொரு சூட்டு போட்டு விட்டார்கள். கோட்டு-சூட்டு அல்ல. இரும்பாலான போர்க்கவச சூட்டு. அப்படியே அந்த வெயிலில் அவரைப் படுக்கப் போட்டு விட்டுப் போய்விடுவார்கள். இரும்பும் சூடேறி உடலை ரணகளப்படுத்தும்; தாகம் உயிர் போகும்.

“இப்போது சொல். அந்த முஹம்மத் யார்?”

“அவர் அல்லாஹ்வின் தூதர். நேர்வழி காட்டும் மார்க்க ஒளியை எடுத்து வந்திருக்கிறார், நம்மையெல்லாம் இருட்டிலிருந்து வெளிச்சத்திற்கு இட்டுச் செல்வதற்கு” பதில் மட்டும் ஏதும் பாதிப்படையாமல் அதே உறுதியுடன் தெளிவாக வந்து கொண்டிருந்தது.

அதைக் கேட்டு அடுத்து மிருகத்தனமாய் அடி, உதை.

“அல்-லாத் அல்-உஸ்ஸா பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் சொல்?” அல்-லாத் மற்றும் அல்-உஸ்ஸா மக்காவில் அப்போது பிரபல்யமான கடவுளர் சிலைகள்.

“அவையிரண்டும் செவிட்டு ஊமைச் சிலைகள். யாதொரு நன்மையோ தீங்கோ செய்ய இயலாதவை.” அதைக் கேட்டு மேலும் ஆத்திரம் ஊற்றெடுத்தது. “என்ன இவன்? அடங்க மாட்டேன் என்கிறான்?”

கற்களை நெருப்பில் இட்டு சுட்டு, தீ கொழுந்து விட்டு எரிந்து அந்தக் கற்கள் நெருப்புத் துண்டுகளாய் ஆகும்வரைக் காத்திருந்தார்கள். பின்னர் அவரை அந்த நெருப்புக் கங்குகளின்மேல் போட்டு மேலும் கீழுமாய் இழுத்தார்கள். அவரது முதுகுச் சதைத் துண்டுகள் அந்தத் தீயினால் வெந்து விழ, பிறகு அந்தத் தீ அணைந்தது. அது அவரது காயத்திலிருந்து வழிந்து விழுந்த நீரினால்.

வெறும் தீயினால் சுட்ட புண்ணாக மட்டும் இருந்திருந்தால் உள்ளாறியிருக்கும். ஆனால் சதைத் துண்டுகளையே பொசுக்கி எடுத்துவிட்டால்? தெருவுக்குத் தெரு பார்மஸியோ, மருத்துவமனையோ இல்லாத அக்காலத்தில் என்னதான் மருத்துவம் செய்திருக்க முடியும்?

ஆனால், ஒருநாள் கப்பாபும் அவர் நண்பர்கள் சிலரும் சென்று முஹம்மத் (ஸல்) சற்று முறையிட்டார்கள். பயந்தெல்லாம் அல்ல. பக்க பலத்திற்கு. பின்னர் அந்த நிகழ்ச்சியை அவரே விவரித்திருந்தார்.

“இறைத்தூதர் (ஸல்) அவர்கள், கஅபாவின் நிழலில் தம் சால்வை ஒன்றைத் தலையணையாக வைத்துச் சாய்ந்து கொண்டிருந்தபோது அவர்களிடம் (இஸ்லாத்தின் எதிரிகள் எங்களுக்கிழைக்கும் கொடுமைகளை) முறையிட்டபடி, ‘எங்களுக்காக (அல்லாஹ்விடம்) நீங்கள் உதவி கோரமாட்டீர்களா? எங்களுக்காக அல்லாஹ்விடம் பிரார்த்தனை செய்யமாட்டீர்களா?’ என்று கேட்டோம்.

அதற்கு அவர்கள், ‘உங்களுக்கு முன்னிருந்தவர்களிடையே (ஏகத்துவக் கொள்கையை ஏற்று இறைத்தூதரின் மீது நம்பிக்கை கொண்ட) ஒரு மனிதருக்காக மண்ணில் குழிதோண்டப்பட்டு, அவர் அதில் நிறுத்தப்பட, ரம்பம் கொண்டு வரப்பட்டு அவரின் தலை மீது வைக்கப்பட்டு அது இரு கூறுகளாகப் பிளக்கப்படும்.

ஆயினும், அந்தக் கொடுமையானது அவரை அவரின் மார்க்கத்திலிருந்து பிறழச் செய்யவில்லை. (பழுக்கச் காய்ச்சிய)

இரும்புச் சீப்புகளால் அவர் (மேனி) கோதப்பட, அது அவரின் இறைச்சியையும் கடந்து சென்று அதன் கீழுள்ள எலும்பையும்

நரம்பையும் சென்றடைந்து விடும். அந்தக் கொடூரமான சித்திரவதையும் சிறி)தும் கூட அவரை அவரின் மார்க்கத்திலிருந்து பிறழ்ச் செய்யவில்லை.

அல்லாஹ்வின் மீதானையாக! இந்த (இஸ்லாத்தின்) விவகாரம் முழுமைப் படுத்தப்படும் எந்த அளவிற்கென்றால் வாகனத்தில் பயணம் செய்யும் ஒருவர் (யமனில் உள்ள) 'ஸன்ஆ' விலிருந்து 'ஹளர மவ்த்' வரை பயணம் செய்து செல்வார். (வழியில்) அல்லாஹ்வைத் தவிர, அல்லது தன் ஆட்டின் விஷயத்தில் ஓநாயைத் தவிர வேறெவருக்கும் அவர் அஞ்சமாட்டார். ஆயினும், நீங்கள் தான் (கொடுமை தாளாமல் பொறுமை குன்றி) அவரசப்படுகிறீர்கள்" என்று கூறினார்கள்" (சஹீஹ் புகாரி) அது போதும். அந்த வார்த்தைகள் போதுமானதாயிருந்தது அவர்களுக்கு. நம்பிக்கையை அதிகப்படுத்தின அந்த வார்த்தைகள். தங்களது பொறுமை, தங்களது தியாகம், தங்களது விடாமுயற்சி அனைத்தையும் அந்த இறைவனுக்கு நிரூபித்துக் காண்பிக்க இது போதும் என்று கிளம்பிச் சென்றுவிட்டார்கள்.

உதவி வருமா என்று கேட்டதற்கு ஆரூடம் சொல்லப்பட, கிளம்பிச் செல்கிறார்கள் "வா வந்து அடி" என்று உதை வாங்க. தியாகம் என்பதெல்லாம் அதற்கு லாயக்கற்ற வார்த்தை.

அடிமைக்கு ஏற்பட்ட அவல வாழ்க்கையை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு மற்றவர்களும் தங்கள் பங்குக்கு அவரை நோக்கிக்க ஆரம்பித்தனர்.

ஆஸ் இப்னு வாயில் என்பவன் மக்காவில் இருந்தான். கப்பாப் அவனுக்கு வாள்கள் செய்து கொடுத்த வகையில் அவன் கப்பாபுக்குக் கடன் பட்டிருந்தான். ஒருநாள் கப்பாப் அவனிடம் கடனைத் திரும்பப் பெற அவனிடம் சென்றார். கடன் காசுக்கு கப்பாபின் ஈமானை விலை பேசிப் பார்க்கும் யோசனை உதித்தது அவனுக்கு.

"நீ முஹம்மதை நிராகரிக்காமல் ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கும்வரை உன்னிடம் வாங்கிய கடனை திருப்பித் தர முடியாது!" என்றான்.

நெருப்புக்கே இளகாத நெஞ்சு அது. என்ன பதில் வரும்? "அல்லாஹ் உன்னை மரணிக்கச் செய்து, திரும்ப நீ எழுப்பப்படும்வரை நான் முஹம்மதை நிராகரிக்க மாட்டேன்!" என்று சொல்லிவிட்டார்.

கிடைத்தவரை இலாபம் என்றாகி விட்டது ஆஸ் இப்னு வாயிலுக்கு. ஏளனமாக, "அப்ப சரி! நான் மரணித்து எழுப்பப்படும்வரை என்னை விட்டுவிடு! அப்போது பொருட் செல்வமும் குழந்தைச் செல்வமும் எனக்கு வழங்கப்படுமில்லையா; அப்போது உன் கடனை நான் தீர்த்து விடுகிறேன்!" என்றான். மறுமை வாழ்க்கையைக் கிண்டலடிக்கும் பரிகாசம் அந்த பதிலில்.

அப்போதுதான் அல்லாஹ் சுப்ஹானஹு வதஆலா வசனம் இறக்கினான்: "நம்முடைய வசனங்களை நிராகரித்து, '(மறுமையிலும்) எனக்கு நிச்சயமாக பொருட் செல்வமும் குழந்தைச் செல்வமும் வழங்கப்படும்!' என்று இகழ்ச்சி பேசியவனை (நபியே!) நீர் பார்த்தீரா? (பின்னர் நடக்கவிருக்கும்) மறைவான விஷயத்தை அவன் முன்கூட்டியே தெரிந்து கொண்டானா? அல்லது (இப்படியெல்லாம் தனக்கு வழங்கப்படவேண்டுமென்று) கருணையாளான இறைவனிடத்திலிருந்து உறுதிமொழி (ஏதேனும்) பெற்றிருக்கிறானா?" (மர்யம் 19:77-78)

விஷயம் இவ்வாறிருக்க, நடக்கும் கொடுமையெல்லாம் பத்தாது என்று எஜமானியம்மா தன் பங்குக்குப் பணிவிடை செய்தாள், சித்ரவதையில். ஒருநாள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அந்தக் கடை வழியாக நடந்து சென்றவர்கள் கப்பாபைப் பார்த்துவிட்டு, நின்று அனுசரணையாய் ஏதோ பேசிவிட்டு நகர்ந்தார்கள் போலிருக்கிறது.

பொறுக்க முடியவில்லை உம்மு அன்மாருக்கு. பட்டறைக் கல்லில் இருந்து பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கம்பியொன்றை எடுத்து வந்து கப்பாபின் தலையில் சூடு போட்டாள். பிறகு அதைப் பல் துலக்குவதுபோல் ஒரு தினசரி வழக்கமாகவே ஆக்கிக் கொண்டாளாம்.

சதை பொரிக்க ஆரம்பிக்கும். அதற்கு மேல் சுயநினைவு தங்க மறுத்து மயக்கமும் நிலையில் கப்பாப் இறைந்து துஆ கேட்டுவிட்டார் ஒருநாள் "அல்லாஹ்! இவர்கள் இருவரையும் பழிவாங்குவாயாக!". அந்த துஆ இறைவனை அடைய திரையின்றிப் போய்விட்டது.

கடைசியில், வஹீ இறங்கிப் பதின்மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு மதீனாவிற்கு ஹிஜ்ரத் நிகழ்த்தி புலம்பெயர அனுமதி கிடைத்தது. கப்பாப் தனது ஹிஜ்ரத்துக்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்த நிலையில் அது நிகழ்ந்தது. அவரது துஆவின் ஒரு பகுதிக்கு இறைவன் பதிலளிக்க ஆரம்பித்தான்.

உம்மு அன்மாருக்கு திடீரென்று தலைவலியொன்று உண்டானது. அது அதிகமாயிற்று. பிறகு தீவிரமாயிற்று. மிகத் தீவிரமாயிற்று. யாரும் அப்படியொன்று கேள்விப்பட்டிராத தலைவலி. வலியின் கொடுமையால் அவள் கத்துவது நாய் ஊளையிடும் சப்தம் போலிருந்தது. மிரண்டு அவளுடைய மகன் வைத்தியர் மாற்றி வைத்தியர் தூக்கிக் கொண்டு ஓட யாருக்கும் தலைவலிக் காரணம் புரியவில்லை.

சூட்டுக்கோல் வைத்திய முறை அக்காலத்தில் ஒரு ஸ்பெஷல் ட்ரீட்மென்ட். அதைத்தான் கடைசியில் ஒரு வைத்தியர் பரிந்துரைத்தார். அவளுக்குத் தலையில் சூட்டுக்கோலால் சூடு இட்டார்கள்.

மதீனாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்து அன்சார்களின் அன்பு அரவணைப்பில் தஞ்சம் புகுந்தவுடன்தான், என்னவென்று கூட அறியப்பட்டிராத நிம்மதி அவருக்குக் கிடைக்க ஆரம்பித்தது. நெருங்கிக் கொண்டார். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) நிழலில் ஓடுங்கிக் கொண்டார். சொகுசு உணர் முடிந்தது. ஆனால் அந்த சொகுசு நிம்மதி கொஞ்ச நாளைக்குத்தான்.

முஸ்லிம்களுக்கு அடுத்த சோதனையாக பத்ரு யுத்தம். அப்பொழுது போரிடத் தயாரானதே முந்நூற்று சொச்சம் பேர்தான்.

அதில் ஒருவர் கப்பாப் பின் அரத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு. அதற்கு அடுத்த சில வருடங்களில் உஹது யுத்தம். அதிலும் கப்பாப் ஆஜர்.

உஹது யுத்தத்தில்தான் தனது துஆவின் இரண்டாவது பகுதியை இறைவன் நிறைவேற்றுவதைக் கண்டு களித்தார் கப்பாப்.

ஹம்ஸா இப்னு அப்துல் முத்தலிப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, முஹம்மத் நபியின் சிற்றப்பா. மாவீரர். அல்லாஹ்வின் சிங்கம் எனும் பட்டப் பெயருள்ளவர். அவர் அந்தப் போரில் சிபா இப்னு அப்துல் உஸ்ஸாவை கொன்றொழித்தார்.

அதன் பிறகு நடந்த அனைத்துப் போரிலும் முஹம்மத் நபி (ஸல்) அவர்களுடன் பங்கெடுத்துக் கொண்டவர் கப்பாப். பின்னர் கலீபாக்களின் ஆட்சியில் நிகழ்வுற்ற யுத்தங்களிலும் போர் வீரர் தான். ஓய்வு ஒழிச்சலெல்லாம் இல்லை. முதல் நான்கு கலீபாக்களின் ஆட்சியையும் கண்டு வாழ்ந்து விட்டு மறையும் அளவு அவருக்கு ஆயுளை நீட்டித்திருந்தான் இறைவன். உமர், உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்னும் காலங்களில் இஸ்லாமிய அரசின் வருமானம் பல்கிப் பெருகியது. கப்பாபிற்கு அரசாங்கக் கருவூலத்திலிருந்து நிறையப் பணம் பங்காய்க் கிடைத்தது. வாழ்நாளெல்லாம் வறுமையே போர்வையாக வாழ்ந்தவருக்கு அவரது இறுதிக் காலத்தில் நிறைய செல்வம் சேர்ந்தது. தங்கம், வெள்ளி என்று அளவிட முடியாத செல்வம். அவர் கனவும் கண்டிராதவை. கப்பாப் அவற்றைத் தன்னிஷ்டத்திற்குச் செலவு செய்தார்.

ஈராகிலுள்ள கூஃபாவில் ஒரு வீடு கட்டினார். அந்த வீட்டில் அனைவரும் பார்க்கக் கூடிய ஓர் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். நாணயங்கள், பணம் எல்லாவற்றையும் எடுத்து அந்த இடத்தில் வைத்தார். லாக்கர், பூட்டு, செக்யூரிட்டிமேன் எல்லாம் இல்லை. சும்மா அப்படியே வைத்தார்.

ஏழைகள், எளியவர்கள், வறியவர்கள் என்று அவரவர்கள் வருவார்கள். தங்களுக்குத் தேவையான பணம் எடுத்துக் கொள்வார்கள், செல்வார்கள். யாருக்கும் அனுமதி, டோக்கன் என்றெல்லாம் எதுவும் கிடையாது. “என்னதெல்லாம் உன்னது” அவ்வளவுதான்.

இவ்வளவையும் செய்துவிட்டு பயந்து கிடந்தார் அந்த ஏழை. அவ்வப்போது விம்மி அழுது சொல்வார், “நாங்கள் இறைத்தூதர் (ஸல்) அவர்களுடன் அல்லாஹ்வின் திருப்தியை நாடியவர்களாக ஹிஜ்ரத் செய்தோம். எங்களுக்கு (அதற்கான) பிரதிபலனைப்பது அல்லாஹ்வின் பொறுப்பாகிவிட்டது. அதன் (உலகப்) பலன்களில் எதையுமே அனுபவிக்காமல் சென்றுவிட்டவர்களும் எங்களிடையே உண்டு.

முஸ்அப் இப்னு உமைர் (ரலி) அத்தகையவர்களில் ஒருவர். அவர் உஹுதுப் போரின் போது கொல்லப்பட்டார். அவரைக் கஃபனிடுவதற்கு (அவரின்) கோடிட்ட வண்ணத் துணி ஒன்றைத் தவிர வேறெதுவும் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அந்தத் துணியினால் நாங்கள் அவரின் தலையை மூடியபோது அவரின் கால்கள் இரண்டும் வெளியே தெரியலாயின் அவரின் கால்கள் இரண்டையும் நாங்கள் மூடியபோது அவரின் தலை வெளியே தெரியலாயிற்று.

எனவே, இறைத்தூதர் (ஸல்) அவர்கள் அந்தத் துணியால் அவரின் தலையை மூடி விடும்படியும் அவரின் கால்கள் இரண்டின் மீதும் ‘இத்கிர்’ புல்லைச் சிறிது போட்டு (மறைத்து) விடும்படியும் எங்களுக்கு உத்தரவிட்டார்கள். (ஹிஜ்ரத் செய்ததற்கான இவ்வுலகப்) பலன் கனிந்து அதைப் பறித்து (சுவைத்து)க் கொண்டிருப்பவர்களும் எங்களில் உள்ளனர்.” (சஹீஹ் புகாரி) பொத்துக் கொண்டு கொட்டிய செல்வமும் செழுமையும் மறுமையில் எங்கே தனது நற்கூலியைக் குறைத்து விடுமோ, ஏதும் தண்டனைக்கு வழி வகுத்து விடுமோ என்று பயந்து கிடந்தார் நிசமாலுமே நெருப்பில் புடம்போடப்பட்ட அந்தத் தங்கம். ரலியல்லாஹு அன்னு.

இறுதிக் காலத்தில் கடுமையான வயிற்று வலி ஏற்பட்டது கப்பாபிற்கு. அதன் நோவு மிகவும் கடினமானதாயிருந்தது. எந்த அளவென்றால், “நபி(ஸல்) அவர்கள் மரணத்தை வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டாமென எங்களுக்குத் தடை விதித்திருக்காவிட்டால் அதை வேண்டி நான் பிரார்த்தனை புரிந்திருப்பேன். அந்த அளவுக்கு இப்போது நான் நோயினால் சிரமப்படுகிறேன்” அந்த அளவு நோவு. அந்த அளவு அவரின் ஈமானின் பக்குவம். எந்த ஒரு நபிக்கட்டளையும் அவர்களுக்கெல்லாம் “சும்மா” கிடையாது. நபி சொன்னார், கேட்டோம், செய்தோம். அவ்வளவுதான். அவர் மரணப் படுக்கையில் கிடக்கும்போது அவரது அறைக்குள் நண்பர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களிடம் கப்பாப் தெரிவித்தார்:

“எண்பதாயிரம் திர்ஹம் அந்த இடத்தில் இருக்கிறது. அவை மறைத்து வைக்கப்படவில்லை. என்னைத் தேடி வந்தவர்கள் யாரையும் நான் இல்லையென்று திருப்பி அனுப்பியதில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு விம்ம ஆரம்பித்தார்.

“ஏன் அழுகை?” என்று விசாரித்தார்கள் நண்பர்கள்.

“ஏன் அழுகிறேனா? எனக்குமுன் பலத் தோழர்கள் சென்று விட்டார்கள். அவர்களுக்கு உரிய எந்த வெகுமதியையும் இவ்வுலகில் வெகுமதியாக அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் நான் நீண்ட நாள் வாழ்ந்து செல்வம் பார்த்துவிட்டேன். எனது அத்தனை செயல்களுக்கும் இதுதான் வெகுமதியென்று இங்கேயே கிடைத்து, மறுமையில் ஒன்றுமில்லாமல் போய்விடுமோ என்று நினைத்து அழுகிறேன்.”

மலிவாகக் கட்டப்பட்டிருந்த தனது வீட்டையும் மக்களுக்காகத் தான் பணம் விட்டுவைத்திருந்த இடத்தையும் நண்பர்களுக்குக் காட்டினார். “அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாக! நான் கயிற்றால் ஏதும் கட்டி வைக்கவுமில்லை. கேட்டு வருபவர் எட்டாத தொலைவிலும் வைக்கவில்லை” என்று சொல்லிவிட்டுத் தனக்கெனத் தயாராய் வைக்கப்பட்டிருந்த கஃபனைக் காட்டினார். அதுவே அவருக்கு ஆடம்பரமாய்த் தோன்றியது. நண்பர்களிடம் விசனப்பட்டார்.

“இதோ எனக்காக முழு அளவாவது கஃபன் துணி தயாராய் இருக்கிறது. ஆனால் ஹம்ஸா! அவர் உஹுதுப் போரில் வீர மரணம் தழுவியபோது அவர் உடம்பை முழுதும் மறைக்குமளவு துணியில்லை. கடைசியில் புல்லைப் போட்டு மூடினோம்.”

ஒருமுறை மக்காவில் குரைஷிகள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களிடம் சிறப்பு அமர்வுக்கு நேரம் கேட்டார்கள். அதாவது ஏழை எளியவர்களாகிய பிலால், சுஹைப், கப்பாப் ரலியல்லாஹு அன்னும் இவர்களுடனெல்லாம் அமராமல் மேட்டுக்குடியினருக்கான தங்களுக்குத் தனி அமர்வு. அல்லாஹ் வசனங்களை இறக்கினான். வறியவர்கள் என்று சொல்லப்பட்ட அவர்களை இழுத்து அவனைத்து, புகழ்ந்து, கௌரவித்து வசனங்கள் வந்தன:

(நபயே!) தங்கள் இறைவனுடைய திருப் பொருத்தத்தை நாடி, எவர் காலையிலும் மாலையிலும், அவனைப் பிரார்த்தித்து) அழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அவர்களை நீர் விரட்டி விடாதீர்; அவர்களுடைய கேள்வி கணக்குப் பற்றி உம்மீது பொறுப்பில்லை, உம்முடைய கேள்வி கணக்குப் பற்றி அவர்கள் மீதும் யாதொரு பொறுப்புமில்லை – எனவே நீர் அவர்களை விரட்டி விட்டால், நீரும் அநியாயம் செய்பவர்களில் ஒருவராகி விடுவீர். நமக்கிடையில் (ஏழைகளாகிய) இவர்கள் மீதா அல்லாஹ் அருள்புரிந்து விட்டான்? என்று (செல்வந்தர்கள்) கூற வேண்டுமென்பதற்காக அவர்களில் சிலரை சிலரைக்கொண்டு நாம் இவ்வாறு சோதித்தோம். நன்றி செலுத்துபவர்களை அல்லாஹ் மிக அறிந்தவனில்லையா? நம் வசனங்களை நம்பியவர்கள் உம்மிடம் வந்தால், “ஸலாமுன் அலைக்கும் (உங்கள் மீது சாந்தியும் சமாதானமும் உண்டாவதாக)” என்று (நபியே!) நீர் கூறும், உங்கள் இறைவன் கிருபை செய்வதைத் தன் மீது கடமையாக்கிக் கொண்டான்; உங்களில் எவரேனும் அநியாயமையினால் ஒரு தீமையைச் செய்து விட்டு அதற்குப்பின், பாவத்தை விட்டும் திரும்பி, திருத்திக் கொண்டால், நிச்சயமாக அவன் (அல்லாஹ்) மன்னிப்பவனாகவும், மிக்க கருணையுடையவனாகவும் இருக்கின்றான். (அல்-அன்ஆம் 6:52-54)

அந்த வசனங்கள் இறங்கிய நிமிடத்திலிருந்து அவர்களைக் கண்டுவிட்டால் முஹம்மத் நபி (ஸல்) மேலும் அன்பாய் நடத்த ஆரம்பித்தார்கள். தனது விரிப்பை அவர்களுக்கு விரித்து, அவர்களது தோள்களைத் தட்டி, “என் இறைவன் சிறப்பிக்கும்படி பரிந்துரைத்தவர்களுக்கு நல்வரவு உரித்தாகுக”. இஸ்லாமிய அகராதியில் மேட்டுக்குடிக்கு புது அர்த்தம் புனையப்பட்டது. ஹிஜ்ரீ 37ஆம் வருடம் கப்பாப் இப்னு அரத் (ரலி) உயிர் நீத்தார்கள். அவரது வஸிய்யத்படி ஊரின் புறப்பகுதியில் அவரை அடக்கம் செய்தனர். நகரின் உள்ளே இருக்கும் மையவாடி வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார். ஸிஃப்பீன் யுத்தத்திலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்த அலீ (ரலி) அந்தப் பகுதியில் புதிதாய் இருந்த ஏழு கப்ருகளைக் கண்ணுற்று விசாரிக்க, மக்கள் தெரிவித்தார்கள்:

“அமீருல் முமினீன்! முதல் கப்ரு கப்பாபுடையது. அவரது விருப்பப்படி அவரை இங்கு அடக்கம் செய்தோம். மற்றவர்கள் அவரைத் தொடர்ந்தவர்கள்”

ஆழ்ந்த துக்கத்திற்குப் பிறகு இறைஞ்சினார் அலீ: “அல்லாஹ்வின் கருணை கப்பாப் மேல் உண்டாகட்டும்! அவர் இஸ்லாத்தைப் பரிபூரண உள்ளத்துடன் ஏற்றார்! முழு மனதுடன் ஹிஜ்ரத் மேற்கொண்டார்! தனது வாழ்நாள் முழுதும் போராளியாக வாழ்ந்தார்! நேர்மையான செயல் புரிந்த எவரின் வெகுமதியையும் அல்லாஹ் குறைத்துவிட மாட்டான்”

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 19

(நுஜமின் தந்திரம் முழுக்க முழுக்கப் பவித்தது. கத்தியில்லை, சொட்டு இரத்தமில்லை. கூட்டணிப் படை கலகலத்துப் போனது - நுஜம் பின் மஸ்ஹத் அல் அஷ்ஜஃ (ரலியல்லாஹு வாக ஆனார்கள்)

அது ஹிஜ்ரீ 5ஆம் ஆண்டு, ஷவ்வால் மாதம். 10,000 போர் வீரர்களுடன் மக்கத்துப் படையினர் மதினாவை முற்றுகை இடுவதற்காக வந்திருந்தனர். நடுவில் புதிதாய் வெட்டப்பட்ட அகழியொன்று அவர்களை மேற்கொண்டு முன்னேற விடாமல் தடுத்துக் கிடந்தது. முஸ்லிம்களுக்குக் கடுமையான சோதனை நேரம் அது. போர்மேகம் சூழ்ந்து 27 நாட்கள் ஆகியிருந்தன. அன்று இரவு நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், இறைவனிடம் வேண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்: “யா அல்லாஹ்!, நீ வாக்குறுதி அளித்தாயே வெற்றி, அதை வழங்கும்படி மன்றாடிக் கேட்கிறேன்”.

அந்த நள்ளிரவில் முற்றுகை இட்டிருந்த மக்கத்துப் படைப் பிரிவிலிருந்து ஒருவர் அவசரமாய் நழுவி முஸ்லிம்களின் கூடாரத்தின் பக்கம் வர, அவரை நபியவர்கள் பார்த்து விட்டார்கள். அடையாளம் தெரிந்துவிட ஆச்சரியத்துடன், “நுஜம் பின் மஸ்ஹத்!”

“ஆமாம், நான்தான் அல்லாஹ்வின் தூதரே!” என்றார் நுஜம்.

“இந்த இரவு நேரத்தில் இங்கு உன்னை அழைத்து வந்தது எது?” என்று கேட்டார்கள்.

“நான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டேன் அல்லாஹ்வின் தூதரே! ஆனால் என் மக்களுக்கு அது இன்னும் தெரியாது. சொல்லுங்கள் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

எதிரித் தரப்பிலிருந்து நமுவி வந்தவரிடமிருந்து வந்த ஆச்சரியமான பதில் அது – இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டதாக !
முஹம்மதை அல்லாஹ்வின் தூதர் என ஒப்புக் கொண்டதாக!
இறைவனின் இரண்டு அற்புதங்கள் வெளிப்பட்ட போர் அது. அதிலொன்று நுஜம் பின் மஸ்னத். அவரது புத்தி சாதாரியமான போர் யுக்தி!

கத்தஃபான் எனும் கோத்திரத்தினர் நஜ்துப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தனர். நஜ்துப் பிரதேசம் மதீனா நகருக்கு வடக்கே அமைந்துள்ளது. நுஜம், அந்த கத்தஃபான் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர். துடிப்பான இளைஞர், மிகுந்த புத்திசாலி. எந்தப் பிரச்சினையையும் தீர்க்கவல்ல புத்திசாதுர்யம் இயற்கையாய் அவரிடம் அமைந்திருந்தது. வரம், இறைவனளித்த வரம். ஆனால் அவரிடம் ஒரு பலவீனம் இருந்தது.
நுஜம் உல்லாசப் பேர்வழி. அதுதான் அவரது பலவீனம். புறம்பான உல்லாசம் தேடிப்போவது அவர் வாடிக்கை. அவருக்குப் பிடித்த மாதிரி யத்ரிப் நகரில் கிடைத்தது அத்தகைய உல்லாசம். முந்தையப் பெயர் யத்ரிப் யத்ரிப் நகரில் மூன்று யூதக் கோத்திரத்தினர் வாழ்ந்து வந்தனர். பனூ கைனுக்கா (بنو كنانة), பனூ நதீர் (بنو النضير), பனூ குரைளா (بنو قريظة). இதில் பனூ குரைளா கோத்திரத்தினரின் சகவாசம் நுஜமுக்கு அமைந்தது.
அவர் குஷியடையும் விதமான உல்லாசம், பாடல்கள், மதுபானங்கள் அவர்களிடம் அவருக்கு ஏகமாய்க் கிடைத்தன. யூதர்களுக்கு நுஜமைக் கொண்டு கொழுத்த வருமானம். மனம் நாடும் போதெல்லாம் நஜ்திலிருந்து குதிரையோ, ஓட்டகமோ ஏறி யத்ரிபுக்கு வந்து விடுவார் நுஜம். மதுபானக் கடைகளில் பணம் தண்ணீராய்க் கரையும். பனூ குரைளாவினருக்கு நுஜம் தடையின்றிப் பொன் முட்டையிடும் வாத்து. எனவே, நுஜமின் நெருக்கமான சகவாசம் குரைளாவினருக்கு அமைந்து விட்டது. அதுவே அவர்களுக்கு ஒரு பாதகமாய் அமைந்துவிடப் போவதை அப்பொழுது அவர்களும் அறியவில்லை; நுஜமும் நினைத்திருக்கவில்லை.
குடி, விபச்சாரம், அனாச்சாரம் என்பதெல்லாம் இஸ்லாம் தோன்றுவதற்கு முன் அரேபியாவில் இருந்தவர்களிடையே சாதாரணமாக வெளிப்படுத்தும் செயல்கள். இந்நிலையில் புத்தெழுச்சியுடன் இஸ்லாம் மக்காவில் புறப்பட்டதும் அந்தச் செய்தி அப்படி-இப்படியென்று நுஜம் காதிலும் வந்து விழுத்தான் செய்தது.
ஆனால் அவர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தது கேளிக்கை உலகம்; உல்லாச உலகம். உல்லாச உலகம் எனக்கே சொந்தம் என்று பாடியவர். அதனால் அந்தச் செய்தி அவருக்குப் பெரிய தாக்கம் எதையும் ஏற்படுத்தி விடவில்லை. ஓரளவு புரிந்த வகையில் இஸ்லாமும் தனது கேளிக்கையும் பல காத தூரம் இடைவெளி கொண்டவை என்று தெரிந்ததாலும், தனது உல்லாசத்திற்கு இஸ்லாம் மாபாதக இடைஞ்சலாய் அமைந்து விடும் என்று அவர் யூகித்து விட்டதாலும், “அதெல்லாம் நமக்குச் சரிப்பட்டு வராது” என்று நிராகரித்து விட்டார். தன் போக்கிலே உல்லாசமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். யத்ரிப் நகரில் மூன்று யூதக் கோத்திரத்தினர் வாழ்ந்து வந்தார்களல்லவா? அவர்கள் ஒரு காலத்தில் எங்கெங்கிருந்தோ வெல்லாம் அரேபியாவிற்குள் – குறிப்பாக யத்ரிபுக்குள் – வந்து சேர்ந்து குடியேறி, அரபு மொழி பேசி, அரபியர்களுடன் வாழ்ந்து வந்ததற்கு ஒரு காரணம் இருந்தது. அவர்களது வேதம் அறுதியிட்டுச் சொல்லியிருந்தது.
வருவார் ஓர் இறுதித் தூதர், அவர் இன்னன்ன மாதிரியுள்ள ஒரு பிரதேசத்தில் தோன்றுவார்; உங்களுடையெல்லாம் உய்விப்பார் என்று. அதன்படி அவர்கள் கண்டறிந்து கொண்டது மதீனா பிரதேசத்தை. அதனால் காத்திருந்தார்கள் – தலைமுறை தலைமுறைகளாக!

அவர்கள் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை, வேத வாக்கும் பொய்யாகவில்லை. வந்து சேர்ந்தார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள். யத்ரிப் மதீனாவானது. யூதர்கள் மாபெரும் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளானார்கள். நகரின் பெயர் மாற்றத்தினாலெல்லாம் அல்ல; அவரது தோற்றுவாய் வேறு என்பதால்.
நபிமார்கள் மாறி மாறி அவதரித்த தங்களது பனீ இஸ்ராயீல் கிளையிலிருந்து இறுதி நபி வருவார் என்று காத்திருந்தால், சம்பந்தமேயில்லாமல், பனீ இஸ்மாயீல் கோத்திரத்தில் தோன்றிய ஒருவர் தன்னை நபி என்கிறார், இறைவனின் தூதர் என்கிறார், வேதச்செய்தி வருகிறது என்கிறார் என்று திகைத்து விட்டார்கள்.
தங்களது பிள்ளையேபோல் அவரை அவர்களுக்கு அடையாளம் தெரிந்தது. இருந்தாலும் அகங்காரம் வென்றது; நிராகரித்தனர். மனதில் உண்மை இன்னதென்று உணர்ந்தே நிராகரித்தனர். அத்துடன் இருந்து விட்டாலும் பரவாயில்லை. தீவினை செய்யத் தொடங்கினர்.

ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் பரவாயில்லை; இணக்கமாய் வாழலாம் வாருங்கள் என்று நபி (ஸல்) அவர்கள் அனைவருடனும் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். யூதர்களும் கையெழுத்திட்டார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குத் தொன்றுதொட்ட குலவழக்கம் ஒன்று இருந்தது. எக்காலத்திலும் உடன்படிக்கையைப் பேணிப் பாதுகாப்பது இழிவானது எனும் வழக்கம். அதை மீறலாகுமோ?
எனவே மெதுமெதுவாக உடன்படிக்கையை மீற ஆரம்பித்தார்கள். விஷயம் தீவிரமாகி முதற்கட்டமாக பனூ கைனுகாவுடன் பெரும் பிரச்சனை ஏற்பட்டது. வெட்டுக் குத்து நிகழ்ந்து, இரு தரப்பிலும் உயிரிழப்பு ஏற்பட்டது என்பது வரை இப்போது தெரிந்தால் போதும். “உங்கள் அட்டகாசம் போதும்” என்று அந்தக் கோத்திரத்தினர் அனைவரும் மதீனாவிலிருந்து வெளியேற்றப் பட்டனர்.
இதைப் பார்த்து மற்ற இரு கோத்திரத்தினரும் பாடம் படித்திருக்க வேண்டும். அல்லாமல் அடுத்துத் தொல்லை கொடுக்க ஆயத்தமானார்கள். இம்முறை பனூ நதீர். முஸ்லிம்களையும் முஸ்லிம் பெண்களையும் பற்றி முகம் சுளிக்க வைக்கும் ஆபாசக் கவிதை, புறம், அவதூறு, மக்காவிற்குச் சென்று குரைஷிகளுக்குத் தூபம் என்பதெல்லாம் போக, ஒரு கட்டத்தில் முஹம்மது நபியின் தலைமேல் கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொல்லவே துணிந்து விட்டனர்.

பொறுமையின் எல்லை அத்துடன் முடிவடைந்தது. முஸ்லிம்கள் போர் தொடுக்கத் தயாரானதும் தங்களது கோட்டை-கொத்தளங்களுக்குள் சென்று பூட்டிக் கொண்டனர். முற்றுகையிடப்பட்டது. ஏறக்குறைய இருவார முற்றுகைக்குப் பிறகு அவர்கள் சரணடைய, “இத்துடன் சரி, இனி இந்தப் பக்கமே எட்டிப் பார்க்கக் கூடாது, கிளம்பிச் செல்லுங்கள்” என்று அனுமதியளிக்கப்பட்டது.

மதீனாவிலிருந்து கிளம்பிய பனா நதீர் கூட்டத்தில் பெரும்பகுதியினர் கைபருக்குப் புலம் பெயர, மற்றவர்கள் சிரியா சென்று விட்டனர். கைபர் சென்று குடியேறியவர்கள் ஒழுங்காய் அங்கேயே அமைதியாய் வாழ்ந்திருக்கலாம் – ம்ஹும்! கூடவே பிறந்த விபரீத புத்தி விடவில்லை.

மக்கத்துக் குரைஷிகள் முஸ்லிம்களுடனான முந்தைய போர்களின் வலியால் கோபத்துடன் ஒரு வாய்ப்புக்காகக் காத்திருந்த நிலையில், ஹுயை பின் அக்தப் எனும் பனா நதீரின் முக்கியப் புள்ளி, மக்கா சென்று குரைஷித் தலைவர்களைச் சந்தித்தான். இந்த ஹுயை பின் அக்தபின் மகளான சஃபிய்யா பின்த் ஹுயை (ரலியல்லாஹு அன்ஹா) பின்னர் நபியவர்களின் மனைவியானது தனியாக சொல்ல வேண்டிய விஷயம். மக்கா சென்ற ஹுயை அவன் சந்திக்க வேண்டிய தலைவர்களைச் சந்தித்து, சரியான முறையில் கிளற, ஏற்கெனவே அனல் அடங்காமலிருந்த நெருப்பு, எளிதில் பற்றிக் கொண்டது.

“படை திரட்டி நீங்கள் மதீனா வந்ததையும்போது நாங்களும் படையுடன் கலந்து கொள்கிறோம். அந்த முஹம்மதையும் அவர் கூட்டத்தையும் ஒரு கை பார்த்து விடுவோம்” என்று பேசிக் கொள்ளப்பட்டது. ஒரு சுபயோக சுபதினமாக ஒரு தேதி குறித்தார்கள். அபூஸூஃபியான் தலைமையில் குரைஷிகள் படை தயாராக ஆரம்பித்தது.

நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்ந்து வரும் முஸ்லிம்களை அழித்தொழிக்க இது பத்தாது. மேலும் கூட்டணி அமைத்துப் பெரும்படை திரட்ட வேண்டும் என்று நிச்சயம் அறிந்திருந்தார்கள் பனா நதீர் கூட்டத்தார். எனவே அங்கிருந்து அப்படியே நஜ்து சென்றார்கள். அங்குள்ள கத்தஃபான் கோத்திரத்தைப் பேசி வளைத்தார்கள். வளைப்பதற்கு நல்ல விலை பேசப்பட்டது, விளைச்சலில் பாதி கத்தஃபானுக்கு அன்பளிப்பு என்று. அதாவது தங்கள் அறுவடையில் சரிபாதி என்று வாக்களிக்கப்பட்டது. இது நல்ல திட்டமாக இருக்கிறதே என்று ஏற்றுக்கொண்டு உயைனா இப்னு ஹஸ்ன் தலைமையில் கத்தஃபானின் படை தயாரானது. அதன் முன்னணிப் படை வீரராக நியமிக்கப் பெற்றவர் நம்ம நுஜம் பின் மஸ்ஹத்.

இது தவிர துலைஹா அஸதி தலைமையில் பனீ அஸத் சேர்ந்து கொண்டனர். பனா ஸுலைம், பனா முர்ரா, பனா ஷுஜா போன்ற இதர கோத்திரத்தினரும் ஏதோ திருவிழா வேடிக்கை பார்க்கப் போவதுபோல் சேர்ந்து கொண்டனர்.

காலாட்படை, குதிரைப்படை என கூட்டணிப் படையினர் பத்தாயிரம் வரை திரண்டு விட்டதாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. அது பெரிய படை. அந்தக் காலகட்டத்தைக் கருத்தில் கொண்டு பார்த்தால் அது வலுவான பெரிய படை. செய்தி மதீனா வந்தடைந்தது. நபி (ஸல்) உடனே தம் தோழர்களுடன் ஆலோசனை செய்தார்கள். முஸ்லிம்கள் தரப்பில் ஏறக்குறைய மூவாயிரம் படை வீரர்கள் தேறினர். எதிரியின் வலுவுடன் ஒப்பிட்டால் மூன்றில் ஒரு பங்குதான். காட்டுத்தனமாய் ஒரு முடிவுடன் கூட்டணிப் படை முன்னேறி வருகிறது. என்ன செய்யலாம் எனப் பல திட்டங்கள் விவாதிக்கப்பட்டன. ஸல்மான் அல் ஃபாரிஸி (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்கள் எடுத்து வைத்த ஒரு யோசனை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. பாரசீகத்திலிருந்து வந்தவர் அவர். அரபு நாட்டுப் போர் வீரர்களுக்கு அறிமுகமாகி இல்லாத புதிய தற்காப்பு முறை ஒன்று தெரிவித்தார்.

அகழி!

அனைவருக்கும் அது பிடித்துப்போக, இராப் பகலாக பூமியைத் தோண்டும் வேலை நடக்க ஆரம்பித்து அகழி தயாரானது. முஸ்லிம்கள் அகழி வெட்டி விட்டுக் காத்திருந்தனர். கூட்டணிப் படை மதீனாவை நெருங்கி விட்டிருந்தது. அந்த நேரத்தில் பனா நதீர் கூட்டத்தார் மற்றொரு சதித் திட்டம் தீட்டினர். மதீனாவில் மிஞ்சியிருந்த பனா குரைளாவின், ஒப்பந்தத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு முஸ்லிம்களுடன் இணக்கமாக இருந்து வந்தார்களல்லவா? அவர்களைச் சென்று சந்தித்து நோண்ட ஆரம்பித்தார்கள்.

“நீங்களும் வந்து கூட்டணியில் இணைந்து கொள்ளுங்கள்” என்று. மற்றப் படைகளாவது வெளியிலிருந்து அணிதிரண்டு மதீனா வருகின்றன. இவர்கள் உள்ளுக்குள்ளேயே இருக்கிறார்கள். போர் என்று அவர்களும் குதித்தால், முஸ்லிம்களின் கதி? அதற்குத்தான் சமயோசிதப் பிரயத்தனம்.

“ம்ம்ம், யோசனை நன்றாகத்தான் இருக்கிறது என்றாலும்...” என்று மிகவும் யோசித்தார்கள், பயந்தார்கள் பனா குரைளாவின். முஹம்மதை ஒழித்துக் கட்டினால் தேவலை என்ற பேரவா அவர்களின் உள்ளுக்குள்ளும் பலமாய் இருந்ததுதான். “நாங்கள் விரும்பி நிறைவேற்ற நினைக்கும் ஒரு காரியத்திற்கு எங்களையும் சேர்ந்து கொள்ளச் சொல்கிறீர்கள். ஆனால் முஹம்மதுக்கும் எங்களுக்கும் இடையில் ஓர் உடன்படிக்கை இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியும்.

அமைதியும் நிம்மதியும் மதீனாவில் எங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் பட்சத்தில் அவருடன் சமாதானம் மீறக் கூடாது என்று அது கூறுகிறது. அந்த உடன்படிக்கை இன்னமும் அமலில்தான் உள்ளது. நாங்கள் உங்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளப் போய், முஹம்மத் இந்தப் போரில் வென்று விட்டால் அவரின் தண்டனை மிகவும் கடுமையானதாக இருக்கும். மேலும் சூழ்ச்சிக்குப் பலனாய் நாங்கள் நாடு துறக்கும் படியாகிவிடும்” என்றெல்லாம் கவலை தெரிவித்தனர்.

பனா நதீர் சளைக்கவில்லை. வரும் படையினரின் பலம் எடுத்துரைத்தார்கள். முஹம்மத் இம்முறை எப்படியும் தோல்வியடைவது உறுதி என்று தர்க்கம் விவரித்தார்கள். முழுசாய் இந்தப் பிரச்சனை ஒரு முற்றுப் பெற்றுவிடும் என்று நம்பிக்கை அளித்தார்கள். நன்றாக யோசித்தார்கள் பனா குரைளா. இறுதியில் அம்மி நகர்ந்தது.

உடன்படிக்கையைக் கிழித்துக் காற்றில் பறக்கவிட்டு, “நீங்கள் முன்னேறி வாருங்கள், இங்குப் பின்புறத்திலிருந்து நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்” என்று தெரிவித்து விட்டார்கள்.

கூட்டணிப் படையினர் மதினாவை அடைந்து “ஆ”வென்று வாய் பிளந்து கிடந்த அகழ் நிலத்தைப் பார்த்து “ஹா” வென்று வாய் பிளந்தார்கள். அந்தத் தந்திரம் புதுசு. அதற்குமுன் அவர்கள் அறியாதது அது. பாலம் கட்டியோ, தாவியோ கடக்க முடியாது. அகழிக்கு அந்தப்புறம் முஸ்லிம் படை. சுதாரித்துக் கொண்டு, “பரவாயில்லை, காத்திருப்போம்” என்று அகழிக்கு இந்தப்புறம் தங்கிவிட்டார்கள். முற்றுகை தொடங்கப் பட்டது. வெளியிலிருந்து எந்த உணவோ, பண்டமோ, உதவியோ மதினாவிற்குள் செல்லமுடியாமல் பாதையடைத்து விட்டார்கள்.

இந்தக் கடுமையான சூழலில்தான் “முனாஃபிக்குகள்” எனும் நயவஞ்சகர்கள் சுயநிறம் காண்பிக்க ஆரம்பித்தார்கள். இஸ்லாம், அல்லாஹ், நபி என்றெல்லாம் அவர்கள் போருக்கு வரவில்லை. வேறு வழியில்லை; வந்திருந்தார்கள். இப்பொழுது சூழ்நிலை முஸ்லிம்களுக்குத் தோல்வி உறுதி என்று அறுதியிட்டு சொல்கிறது. என்ன செய்வது?

அகழி வெட்டுமபோது முஹம்மது நபி (ஸல்) சில எதிர்கால நிகழ்வுகள் பற்றிச் சொல்லியிருந்தார்கள் – சீஸர், குஸ்ரோவின் (ரோம மற்றும் பாரசீக சாம்ராஜ்ஜிய) செல்வமெல்லாம் முஸ்லிம்களின் வசமாகும் என்பது சாராம்சம். அது ஞாபகம் வந்து முனாஃபிக்குகளுக்கு, அடக்க மாட்டாத சிரிப்பு எழ,

“சீஸர் மற்றும் குஸ்ரோவின் செல்வமெல்லாம் நமக்கு கிடைக்கும் என்று முஹம்மத் சொல்கிறார். ஆனால் இங்கு பார் நம் நிலைமையை. ஒருவராவது நிம்மதியாய் வெளியே சென்று மல-ஜலம் கழித்து விட்டு, பத்திரமாய் திரும்ப முடியாத கேவல நிலை.”

மனுஷனோட வயிற்று உபாதையையே சரிசெய்து கொள்ள முடியவில்லை, இதில் செல்வமாம், கிரீடமாம்! இதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது என்று கிளம்பி விட்டார்கள்.

“என் பெண்டாட்டி தனியா இருக்கா, புள்ளைக் குட்டிகளெல்லாம் தனியாகக் கிடக்கின்றனர். வீட்டில் ஆண்துணை இல்லை. பின்னாலிருந்து பணா குரையாவினர் புகுந்து விடுவார்கள் போலிருக்கிறது. முதலில் போய் வீட்டைப் பார்க்கிறோம்” என்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாய், சென்று விட்டார்கள்.

மீதமிருந்தவர்கள் நபியும், உயிர் கொடுக்கும் தோழர்களும் மட்டும். கூடவே அவர்களின் அசைக்க இயலாத இறை நம்பிக்கையும். நிலைமை கடுமையடைந்து கொண்டே சென்றது. நபி (ஸல்) இறைவனிடம் ஆழ்ந்து பிரார்த்திக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

“யா அல்லாஹ், நீ வாக்குறுதி அளித்தாயே வெற்றி, அதை வழங்கும்படி மன்றாடிக் கேட்கிறேன். யா அல்லாஹ், நீ வாக்குறுதி அளித்தாயே வெற்றி, அதை வழங்கும்படி மன்றாடிக் கேட்கிறேன்”

முஸ்லிம்களுக்குப் பேரிடி இறங்கியது என்று பார்த்தோமல்லவா? இப்பொழுது புயல் உருவானது. ஒன்றல்ல, இரண்டு. சற்று வித்தியாசமாய் திசை மாறி அடித்த புயல்கள் அவை.

அதில் முதலாவது நுஜம் மனதைத் தாக்கியது. கூட்டணிப்படை வீரர்களுடன் வெட்ட வெளியில் படுத்திருந்தவர் அன்றிரவு தூங்க இயலாமல் புரண்டு கொண்டிருந்தார். மல்லாந்து படுத்து நட்சத்திரங்களை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவருக்கு மனதிற்குள் குழப்பங்கள்.

“அட நுஜம்! நீ நஜ்து நாட்டினன். கண்காணாத தூரத்தில் இருக்கிறது உனது ஊர். அங்கிருந்து எதற்கு மெனக்கெட்டு இந்த முஹம்மதையும் அவருடன் இருப்பவர்களையும் ஒழித்துக் கட்டக் கிளம்பி வந்திருக்கிறாய்? ஏதோ பெரிய சாதனை படைக்கவா? அல்லது உனது வீட்டிற்கோ, குலத்திற்கோ குந்தகம் செய்ததற்குப் பழி வாங்கவா? காரணம் என்று உருப்படியாக ஒன்றுமில்லை.

ஏதோ சும்மா பொழுது போகாமல் சண்டை போட வந்திருக்கிறாய். உனக்கென்று ஒரு புத்தி இருக்கிறது. அது நல்ல புத்தி. மற்றவர்களும் உன்னைப் புத்திசாலி என்றுதான் சொல்கிறார்கள். அப்படிப் புத்திசாலியான நீ, எந்த முகாந்திரமும் இல்லாமல் அவர்களைக் கொல்லவோ, அல்லது நீ கொல்லப்பட்டு இறந்து போகவோ என்ன காரணம் இருக்கிறது? இது கேவலம் நுஜம் இது கேவலம் !

இந்த முஹம்மது நபி என்ன சொல்கிறார்? தன்னைப் பின்பற்றும் மக்களை ‘நீதியுடன் நடந்து கொள்ளுங்கள், நல்லன செய்யுங்கள், உறவினர்களுக்கெல்லாம் உதவுங்கள்’ என்கிறார். அவர் பேச்சைக் கேட்டு அவர்களும் அந்த உண்மையின்படி நடந்து கொள்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட இவர்களையெல்லாம் கொல்லவா வாளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து விட்டாய்?

அவர்களின் உடல்களில் செருகவா ஈட்டியை ஏந்திக் கொண்டு திரிகிறாய்?”

அவருடைய மனசாட்சி அறியாயத்திற்கு அவரிடம் வாதாடியது. புயல் ஓய்ந்தது. மனதில் தெளிவு பிறந்தது. இருட்டில் நழுவினார் நுஜம் பின் மஸ்ஹத் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவாக ஆனார்கள்

“நான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டேன் அல்லாஹ்வின் தூதரே! ஆனால் என் மக்களுக்கு அது இன்னும் தெரியாது. சொல்லுங்கள், நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

அவரை உற்று நோக்கிய நபி (ஸல்) கூறினார்கள்: “நீ இப்பொழுது இந்தப் பக்கம் வந்தால் எங்கள் எண்ணிக்கையில் ஒன்று அதிகரிக்கும்; வேண்டாம், உன் மக்களிடத்துத் திரும்பிச் செல். உன் மாற்றமும் நம் உறவும் தெரிய வேண்டாம். நிச்சயமாகப் போர் என்பது ஒரு தந்திரமே”

நபியின் கடைசி வாக்கியத்தில் நுஜமிற்குப் போதுமான போர் உத்தரவுகள் கிடைத்து விட்டன.

“அப்படியே ஆகட்டும் அல்லாஹ்வின் தூதரே! அல்லாஹ் நாடினால் தங்களை எது மகிழ்வுட்டுமோ அதனைக் காணப் பெறுவீர்கள்.”

தன் கூடாரம் திரும்பிய நுஜம் உடனே கத்தியை ஓர் ஓரமாக வைத்துவிட்டு, புத்தியைத் தீட்டினார். நேரத்தை வீணாக்கவில்லை. உல்லாசத்திற்கு ஊற்றிக் கொடுத்துக் கூட்டாளியாகிப் போயிருந்த பணா குரையாவினரிடம் உடனே சென்றார்.

“இதோ பாருங்கள். எனக்கு உங்கள்மேல் தனிப்பட்ட முறையிலுள்ள அன்பை அறிவீர்கள்தானே?” என்றார்.

“நிச்சயமாக”

“அதனால் உண்மையான ஒரு விஷயம் சொல்கிறேன்”

“என்ன விஷயம் சொல்லு”

“இந்தக் குரைஷிகளுக்கும் கத்தஃபான்களுக்கும் இந்தப் போரில் அவர்களின் சுயநலம்தான் உள்ளது. உங்களின் நலன் அவர்களுக்கு ஒரு முக்கிய விஷயமே இல்லை”

“எப்படி? என்ன சொல்ல வருகிறாய்?”

நிதானமாகத் தெளிவாகச் சொன்னார். “இதோ பாருங்கள். இது உங்கள் ஊர். இங்குதான் உங்கள் சொத்து, பெண்டாட்டி, பிள்ளைக் குட்டிகள் அனைத்தும். ஏதாவது ஒன்று விபரீதமாக முடிந்தால் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டோ, எடுத்துக் கொண்டோ, இழுத்துக் கொண்டோ வேறு எந்த ஊருக்குத் தப்பிச் செல்வது என்பது உங்களால் முடியாத காரியம். ஆனால், அதேநேரத்தில் குரைஷிகளுக்கும், கத்தஃபான்களுக்கும் அவர்கள் நிலம், சொத்து, பெண்டாட்டி, பிள்ளைகள் அனைவரும் பத்திரமாய் அவரவர் ஊர்களில் இருக்கிறார்கள். முட்டிப் பார்க்கலாமே என்று முஹம்மதிடம் போர் புரியக் கிளம்பி வந்து விட்டார்கள். அதோடு நீங்கள் அவருடன் போட்டிருந்த உடன்படிக்கையையும் தூக்கி எறிய வைத்து விட்டார்கள். நீங்களும் அப்பாவியாய் ஒத்துக் கொண்டீர்கள்.

போரில் கூட்டணிப் படையினர் வென்று விட்டால் கைப்பற்றுகிற அத்துணைப் பொருட்களையும் அவர்களே எடுத்துக் கொண்டு பங்கு போட்டுக் கொள்வார்கள். உங்களுக்கு ஏதும் கிடைக்கப் போவதில்லை.

ஆனால் தப்பித் தவறி அவர்கள் தோற்றுவிட்டால், எனக்கென்ன போச்சு என்று ஊரைப் பார்க்க ஓடிவிடுவார்கள். மாட்டப் போவது யார்? நீங்கள் மட்டும் தான். அப்பொழுது முஸ்லிம்களின் அத்துணைக் கோபமும் உங்கள் மேல்தான் இறங்கும். அவர்களை எதிர்க்கும் சக்தியெல்லாம் உங்களுக்கு இல்லை என்பது உங்களுக்கே நன்றாகத் தெரியும்.”

சரியான மிரட்டல், தெளிவான வார்த்தைகளில் வந்து விழுந்தது. பதற்றத்தைச் சரியாகவே அவை தோற்றுவித்தன. அவர் சொன்னதன் சாத்தியம் நினைத்துப் பார்க்கவே கதி கலங்கியது பனா குரைளா கூட்டத்தாருக்கு.

“நீ சரியாகத்தான் சொல்கிறாய். நாங்கள் இப்பொழுது என்ன செய்வது?”

“என்னுடைய ஆலோசனை, நீங்கள் கூட்டணிப் படையினரிடம் முக்கியஸ்தர்கள் சிலரைப் பிணையாளிகளாகப் பெற வேண்டும். அதுவரை அவர்களுடன் நீங்கள் போரில் இணையக் கூடாது. அப்படி அவர்கள் பிணையாளிகளாகச் சிலரைக் கொடுத்தால் நீங்கள் நம்பிச் சண்டையிடலாம். முஹம்மதா நீங்களா என்று ஒரு கை பார்த்து விடலாம். அப்பொழுதுதான் கூட்டணிப் படையினரும் உங்களை நிர்க்கதியாக விட்டு விட்டு ஓடாமல் முழுமூச்சுடன் போரிடுவார்கள்”

“பேஷ் பேஷ். நன்று சொன்னாய் நுஜம்” என்று ஆரவாரித்து மகிழ்ந்தனர் பனா குரைளாவின்.

முதல் தந்திரம் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தவுடன் அடுத்து நேராக அபூஸூஃப்யானையும் மற்றும் சில குரைஷித் தலைவர்களையும் சென்று சந்தித்தார் நுஜம்.

“குரைஷிகளே! உங்கள் மீது எனது அபிமானமும் முஹம்மத் மீது நான் கொண்டுள்ள வெறுப்பும் நீங்களெல்லாம் நன்கு அறிந்த ஒன்று. நான் சில செய்திகள் கேள்விப்பட்டேன். தங்களுக்கெல்லாம் தெரிவிப்பது எனது கடமை எனத் தோன்றியது. இதனைத் தாங்கள் கவனமாகக் கேட்க வேண்டும். ஆனால் நான் தெரிவித்ததாக யாரிடமும் சொல்லிவிடக் கூடாது.”

“என்ன அது? விரைந்து சொல்” என்றனர் குரைஷிகள்.

நுஜம் வலை விரித்தார். “இந்த பனா குரைளா இருக்கிறார்களே, முஹம்மதிற்கு எதிராகத் தாங்கள் திரும்பி விட்டதை நினைத்துப் பயந்து கவலைப்பட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். நீங்கள் ஏதாவது சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களைக் கைவிட்டுத் திரும்பி விடுவீர்களோ என்று அச்சப்பட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஆகையினால் முஹம்மதுக்குத் துது அனுப்பி விட்டார்கள்.

எப்படியென்றால் ‘நாங்கள் செய்ததெல்லாம் மகாத் தப்பு. எங்களை மன்னியுங்கள். மீண்டும் உங்களுடன் சமாதான உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அமைதியாய் வாழ முடிவெடுத்து விட்டோம். எங்கள் தவறுக்குப் பகரமாய் குரைஷ் மற்றும் கத்தஃபான் முக்கியஸ்தர்கள் பலரைப் பிடித்து உங்களிடம் ஒப்படைத்தால் திருப்தியுறுவீர்களா? பிறகு நாங்களும் உங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு குரைஷ் மற்றும் கத்தஃபான் படைகளை துவம்சம் செய்வோம்’ என்று.

எனவே அந்த யூதர்கள் உங்களிடம் ஏதும் பிணையாளிகள் வேண்டும் எனத் தகவல் அனுப்பினால் உங்களில் ஒருவரைக் கூட ஒப்படைத்து விடாதீர்கள். அப்புறம் முக்கியம், இந்தச் செய்தியை நான்தான் உங்களுக்குத் தெரிவித்தேன் என்று சொல்லி விடாதீர்கள்.”

“ஆஹா! நீயன்றோ உற்றத் தோழன். உனக்குத் தக்க சன்மானம் கிடைக்கட்டுமாக” என்று புளகாங்கிதமடைந்தார் அபூஸூஃப்யான்.

பிறகு தன் கத்தஃபான் கூட்டத்தாரிடம் சென்ற நுஜம் அதே செய்தியைத் தெரிவித்து, “பனா குரைளாக்கள் சூழ்ச்சி வலை விரித்துள்ளார்கள், ஜாக்கிரதை” என்று எச்சரித்து வந்து விட்டார். அவர் வேலை முடிந்தது.

கூட்டணிப் படைத் தலைவர்களுக்கு இரத்தம் கொதித்தது. கோபம் தலைக்கேறியது. சோதித்துப் பார்க்கத் தோன்றியது அபூஸூஃப்யானுக்கு.

தன் மகனை பனா குரைளாவிடம் அனுப்பி வைக்க, “என் தந்தை தங்களுக்கெல்லாம் முகமன் கூறினார். நாம் முஹம்மது மேல் நிகழ்த்தி வரும் முற்றுகை இழுத்துக் கொண்டே செல்கிறது. வீரர்கள் சலிப்பும் சோர்வும் கொண்டுள்ளார்கள். சண்டையை ஆரம்பித்து அந்த முஹம்மதை ஒழிக்க முடிவெடுத்து விட்டோம். என் தந்தை நாளைக்குத் தொடங்கவுள்ள யுத்தத்தில் தங்களையும் சேர்ந்து கொள்ளச் சொன்னார்.”

அது என்னவோ மறுநாள் சனிக்கிழமை என்பது அபூஸூஃப்யானுக்கு மறந்து தொலைத்து விட்டது. சனிக்கிழமை யூதர்களுக்கு முழு ஓய்வு நாள். ஒன்றும் அசையாது.

"நாளை சனிக்கிழமை. அன்று நாங்கள் ஒன்றும் செய்ய மாட்டோம் என்பதுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. அது ஒருபுறமிருக்க நீங்கள் உங்கள் முக்கியஸ்தர்கள் எழுபது பேரை எங்களிடம் பிணையாளிகளாக ஒப்படைக்க வேண்டும். சண்டை துவங்கி மூர்க்கமடையும்போது நீங்களெல்லாம் உங்கள் ஊரைப் பார்க்க ஓடி, நாங்கள் தனியாய் முஹம்மதிடம் மாட்டினால் அதோ கதிதான். எனவே எங்களுக்கு உங்கள் பிணையாளிகள் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சண்டைக்கு வருவோம்." என்றனர் பனு குரைளாத் தலைவர்கள்.

அபூஸூஃப்யானின் மகன் வேகமாகத் திரும்பி வந்து, நடந்த செய்தி கூறினான். கூட்டணித் தலைவர்கள் கோபத்தில் கன்னாபின்னாவென்று கத்த ஆரம்பித்து விட்டார்கள். "குரங்குப் பயல்கள், பன்றி மகன்கள்! இறைவன் மேல் சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்! ஓர் ஆட்டைப் பணயமாகக் கேட்டால் கூட அவன்களுக்குக் கொடுக்க முடியாது"

நுஜமின் தந்திரம் முழுக்க முழுக்கப் பலித்தது. கத்தியில்லை, சொட்டு இரத்தமில்லை. கூட்டணிப் படை கலகலத்துப் போனது. அதைத் தொடர்ந்து இரவில் மற்றொரு புயல் அடித்தது. அது நிஜப் புயல். பேய்க்காற்று அடித்தது. கொடிய, கடுமையான குளிர்க்காற்று, கூட்டணிப் படையினரின் கூடாரத்தையும் அவர்களது பண்ட பாத்திரங்களையும் அடித்துச் சென்று, இரவில் அவர்கள் மூட்டி வைத்திருந்த நெருப்பை அணைத்து,

அவர்களின் முகங்களிலும் கண்களிலும் மணல் வாரி இறைத்தது. அதற்குமேல் தாக்குப் பிடிக்க இயலாமல் இரவோடு இரவாக அனைவரும் அனைத்தையும் காலி செய்து கொண்டு ஓடிவிட்டார்கள். கூடாரம் காலி. அது ஓர் அற்புதம்! இறைவன் நிகழ்த்திக் காட்டிய அற்புதம்!!

முஸ்லிம்கள் ஆனந்தத்தில் திக்கு முக்காடிப் போனார்கள். நம்பவியலாத வெற்றி அது. மிகப் பெரும் கொண்டாட்டத் தருணம் அது.

ஆனால் நன்றி மிதக்க, அடக்கம் தவழ உரக்க உச்சரித்தனர் –

லா இலாஹா இல்லல்லாஹு வஹ்தஹ்!

ஸதக்க வஅதஹ்!

வ நஸர அப்தஹ்!

வ அஅஸ்ஸ ஜுன்தஹ்!

வ ஹஸமல் அஹ்ஸாப வஹ்தஹ்!

வணங்குதற்கு உரிய தனித்தவன் ஒருவனே, அல்லாஹ் ஒருவனே!

வாக்கை நிறைவேற்றியவன்!

வளமான உதவியைத் தன் அடியார்க்கு வழங்கியவன்!

தன்னுடைய படையைக் கண்ணியப் படுத்தியவன்!

தனித்தவன்; கூட்டணிக் கூட்டத்தினரை வேறுத்தவன்!

நுஜம் பின் மஸ்ஊத் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) ஒற்றையாளாக மாபெரும் பங்கு வகித்துப் புரிந்த அந்தச் சாதனை, நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்து, அதன்பின் பல விஷயங்களில் முக்கியப் பங்கு வகிக்க அவர் நியமிக்கப் பெற்றார்.

அகழி யுத்ததம் நடைபெற்று மூன்று வருடங்களுக்குப் பின் மக்கா முஸ்லிம்கள் வசமானபோது முஸ்லிம்களின் வெற்றி அணிவகுப்பு மக்காவிற்குள் நுழைந்தது. அபூஸூஃப்யான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இஸ்லாத்திற்கும் நபிகளாருக்கும் எதிராகப் பல போர்கள் புரிந்து, கெட்ட எதிரியாகத் திகழ்ந்த அதே அபூஸூஃப்யான், இறுதியில் இஸ்லாத்தை ஏற்றது அவரது வாழ்வின் உச்சகட்ட திருப்புமுனை.

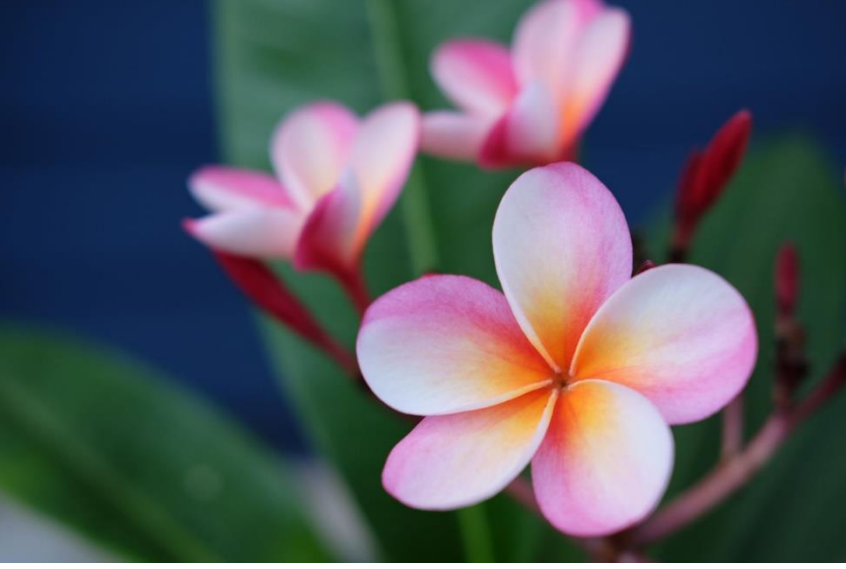
மக்காவிற்குள் அணிவகுப்பு நடத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு பிரிவில் கத்தஃபான் கொடியை ஒருவர் ஏந்திச் செல்வதைக் கண்டு, "யார் அது?" என்று அபூஸூஃப்யான் விசாரிக்க, "அவர்தான் நுஜம் பின் மஸ்ஊத்" என்று பதில் வந்தது.

"ஹா....! அன்று அகழி யுத்தத்தில் நமக்கு எதிராகப் பயங்கர செயல் புரிந்த நுஜம், அன்று முஹம்மதின் கொடிய எதிரி. இன்று அதே நுஜம் முஸ்லிம்களின் கொடியை ஏந்திக் கொண்டு முஹம்மதின் படையுடன், அவரது தலைமையில் மக்காவிற்கே படையெடுத்து வந்திருக்கிறாரா?"

உதடுகளால் மட்டும் இஸ்லாத்தை உச்சரிக்காத தோழர்கள் அவர்கள்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 20

(நபி (ஸல்) அவர்களின் அழைப்பு மடலைச் சேர்க்க வேண்டிய இடத்தில் முறைப்படி சேர்த்து விட்ட பின்னர் இனிமேல் எனக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் பரவாயில்லை" - அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா அஸ்ஸஹ்மீ (ரலி))

அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்களின் தலையை முத்தமிடுவது ஒவ்வொரு முஸ்லிமின் கடமையாகும். அதை நானே முன்நின்று தொடங்கி வைக்கிறேன். (கலீஃபா உமர் பின் அல்கத்தாப் - ரலி)

தமது வாழ்நாளில் இந்த உலகத்தின் இருபெரும் வல்லரசுகளைக் கட்டியாண்ட மாமன்னர்கள் இருவரை நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பை இஸ்லாம் இவருக்கு வழங்கியது. அவ்விருவர், பாரசீகச் சக்கரவர்த்தி கிஸ்ராவும் (குஸ்ரு), ரோமப் பைசாந்தியச் சக்கரவர்த்தி கைஸரூம் (சீசர்)

ஹிஜ்ரீ ஆறாம் ஆண்டு. அரபு மண்ணுக்குப் அப்பால், பிற மொழி பேசும் அரசர்களுக்கு இஸ்லாமிய அழைப்பு விடுக்கத் திட்டமிட்டார்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள். அழைப்பு மடலை அந்தந்த நாட்டு அரசர்களிடம் எடுத்துச் செல்லும் தூதுவர்களாகத் தம் தோழர்களில் சிலரைத் தேர்வு செய்தார்கள்.

அந்நிய தேசத்து சர்வாதிகாரிகளிடம் இஸ்லாமிய அழைப்பை முன்னெடுத்துச் செல்லுகிற இந்தப் பணி அவ்வளவு எளிதல்ல. அபாயமும் ஆபத்தும் நிறைந்த பணி அது எனினும், முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பணி. இதை நபி (ஸல்) அவர்கள் துல்லியமாகவே மதிப்பிட்டிருந்தார்கள்.

இப்பணிக்கு யார் தேர்வு ஆவார்களோ அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அந்த நாடுகள் அவர்களுக்கு மிகவும் தூரமானவை. முன்பின் அறிமுகமில்லாத அந்நாடுகளின் பேச்சுமொழியும் அவற்றை ஆளும் மன்னர்களின் இயல்புகளும் அவர்களுக்கு அறவே பரிச்சயமற்றவை.

இந்நிலையில், அந்த மன்னர்களுக்கு இஸ்லாமிய அழைப்பு விடுப்பதன் மூலம் அவர்களிடம், அவர்களின் பழைய மதத்தைத் துறக்குமாறும் பழைய கௌரவத்தையும் அதிகாரத்தையும் கைவிடுமாறும் கோர வேண்டியது வரும். நேற்று வரை ஒருசில நூறு பேர் மட்டுமே பின்பற்றி வந்த ஒரு சமயத்தைத் தழுவுமாறு கேட்க வேண்டியதும் வரும்.

நிச்சயமாக இது கழுத்தில் கத்தி தொங்குகிற திகில் பயணம்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதில் பயணம் மேற்கொள்பவரின் உயிருக்கே கூட ஆபத்து நேரலாம். இதிலிருந்து ஒருவேளை அவர் திரும்பி வந்தால், அவரை ஒரு புதுப்பிறவி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அதனாலேயே முன்னதாக நபி (ஸல்) அவர்கள் தம் தோழர்களை ஒன்றுதிரட்டி, அவர்களிடையே ஓர் உரை நிகழ்த்தினார்கள். அந்த உரையில் வழக்கமான இறைப்புகழ், ஓரிறை உறுதிமொழி ஆகியவற்றை எடுத்துரைத்தார்கள்.

பின்னர், "நான் உங்களில் சிலரை அயல்நாட்டு அரசர்களிடம் இஸ்லாமிய அழைப்புப் பணியின் தூதுவர்களாக அனுப்பிவைக்க விரும்புகிறேன். இஸ்ரவேலர்கள் ஈசா (அலை) அவர்களிடம் கருத்து வேறுபாடு கொண்டதைப் போன்று நீங்கள் என்னிடம் கருத்து வேறுபாடு கொள்ள வேண்டாம்" என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

தோழர்கள், "அல்லாஹ்வின் தூதரே! உங்கள் விருப்பத்தை உங்கள் சார்பில் நாங்கள் நிச்சயம் நிறைவேற்றுவோம். உங்களுக்கு விருப்பமான பகுதிக்கு நீங்கள் எங்களைத் தாராளமாக அனுப்பிவைக்கலாம்" என்றனர்.

பின்னர் நபி (ஸல்) அவர்கள், இஸ்லாமிய அழைப்பு மடலை அரசர்களிடம் எடுத்துச்செல்லும் பொறுப்பினைத் தம் தோழர்களில் அறுவரிடம் ஒப்படைத்தார்கள். அந்த அறுவரில் அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா அஸ்ஸஹ்மீ (ரலி) அவர்களும் ஒருவர். அன்னார் இறைத்தூதரின் இஸ்லாமிய அழைப்பு மடலைப் பாரசீக மன்னர் கிஸ்ராவிடம் (குஸ்ரு) எடுத்துச்செல்லும் பொறுப்புக்குத் தேர்வாகியிருந்தார்.

பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட பின்னர், அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்கள் தமது வாகனத்தைத் தயார் செய்துவிட்டு, மனைவி மக்களிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டார்.

பின்னர், இறையுதவியோடு தன்னந்தனியாக இலக்கை நோக்கி முன்னேறினார். வழிநெடுகிலும் எண்ணற்ற மேடு பள்ளங்களைக் கடந்துசெல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இறுதியில் பாரசீகத்தை அடைந்து, தாம் கொண்டு வந்துள்ள மடலின் முக்கியத்துவத்தை அரசரின் உதவியாளர்களுக்கு உணர்த்தி, அரசரைச் சந்திக்க அனுமதி பெற்றுத் தருமாறு அவர்களிடம் கோரிக்கை விடுத்தார். மடலைக் கண்ணுற்ற உதவியாளர்கள் ஒருகனம் ஆடிப்போய்விட்டனர். அவர்கள் அது குறித்து அரசரிடம் தகவல் சொல்ல, அரசர் கிஸ்ரா ஒரு திட்டத்துடன் பாரசீக நாட்டின் கோட்டை கொத்தளத்தை அலங்கரிக்குமாறும் அதில் ஒரு கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறும் உத்தரவிட்டார்.

அரசவைக் கூட்டத்தில் பங்குகொள்ள வருமாறு பாரசீக நாட்டின் பிரமுகர்கள் அனைவருக்கும் அரச சார்பில் அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. அனைவரும் தவறாமல் வந்து குழுமினர். பின்னர் அரசரைச் சந்திக்க அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்களுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. உடனே அரசரிடம் சென்ற அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள், ஒரு கிராமவாசியைப் போன்று எளிமையான தோற்றத்தில் இருந்தார். மெல்லிய உள்ளாடை ஒன்றைத் தமது மேனியில் சுற்றி அதற்குமேல் கெட்டியான வெளிப்புற நீளங்கியை அணிந்திருந்தார். பார்ப்பதற்குத்தான் எளிமையே அன்றி, உடலமைப்பில் ஆஜானுபாகுவான தோற்றத்தில் உயரமாகவும் வாட்டசாட்டமாகவும் இருந்தார். அவரது நெஞ்சக்கூட்டில் இஸ்லாத்தின் உன்னதமும் ஈமானின் பெருமீதமும் கன்னுனுகொண்டிருந்தன. ஈமானிய மிடுக்குடன் அப்படியே அரசரை நோக்கி நடந்துவந்தார் அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள். அப்போது அவர் கையிலிருந்து கடிதத்தை வாங்கித் தருமாறு வேலையாள் ஒருவருக்கு அரசர் கண்சாடை காட்டினார். அதற்கு அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள், “முடியாது; கடிதத்தை அரசர் கையில் நானே நேரடியாக ஒப்படைக்க வேண்டும் என்பதுதான் எங்கள் இறைத்தூதரின் கட்டளை. அதை என்னால் மீற இயலாது” என்று கூறி மறுத்துவிட்டார். அதற்கு அரசர், “விடுங்கள்; அவர் என்னருகில் வரட்டும்” என்றார். அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள் அரசரை நெருங்க, அன்னாரின் கையிலிருந்து அரசரே நேரடியாக கடிதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

பின்னர் அரசர் கிஸ்ரா, ‘அல்ஹீரா’ பகுதியைச் சேர்ந்த அரபிமொழி தெரிந்த எழுத்தர் ஒருவரை அழைத்து அவரிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்து தமக்கு முன்னாலேயே அதை உடைத்துப் படிக்குமாறு உத்தரவிட்டார். அதில் எழுதப்பட்டிருந்த செய்தி இதுதான்: அளவிலா அருளாளன் நிகரிலா அன்புடையோன் அல்லாஹ்வின் திருப்பெயரால்... இது அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மதிடமிருந்து பாரசீக அதிபர் கிஸ்ராவுக்கு (வரையப்பட்ட மடல்): நல்வழியைப் பின்பற்றியவரீது (இறைச்)சாந்தி நிலவட்டும்... இஸ்லாமிய அழைப்பு சார்ந்த செய்திகள் சிலவற்றைச் சுமந்துவந்த அக்கடிதத்தில் இந்த அளவை மட்டுமே அரசர் செவியுற்றார். அதற்குமேல் ஓர் எழுத்தைக்கூட அவர் வாசிக்க அனுமதிக்கவில்லை. அதற்குள் அவரது இதயத்தில் கோபம் நெருப்பாய் தகித்தது. முகமெல்லாம் சிவந்தது. நரம்புகள் புடைத்தன. காரணம், நபி (ஸல்) அவர்கள் கடிதத்தில் தமது பெயரை முதலிலும் அரசர் பெயரை அடுத்தும் குறிப்பிட்டுவிட்டார்கள் என்பதுதான். உடனே எழுத்தரின் கையிலிருந்து கடிதத்தைப் பறித்த அரசர், அதில் எழுதப்பட்டிருந்த மற்ற செய்திகள் என்ன என்பதைக்கூட அறியாமல் அதைக் கிழித்தெறியலானார். அப்போது, “முஹம்மத் என் அடிமை; எனக்கு அடிமையாக இருந்துகொண்டு எனக்கே இப்படியொரு கடிதம் எழுத எப்படி அவருக்குத் தைரியம் வந்தது? என்று அலறினார். பின்னர் கடிதம் கொண்டுவந்த தூதுவர் அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்களை அரசவையிலிருந்து வெளியேற்றுமாறு உத்தரவிட்டார். அவ்வாறே அன்னார் வெளியேற்றப்பட்டார்கள். அவையிலிருந்து வெளியேறிய அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்களுக்கு அடுத்து தமக்கு என்ன நடக்கும்? தாம் கொல்லப்படுவோமா? அல்லது உயிர்பிச்சை அளிக்கப்படுவோமா? என்று தெரியவில்லை. இருப்பினும் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்த அவர்கள், “அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களின் அழைப்பு மடலைச் சேர்க்க வேண்டிய இடத்தில் முறைப்படி சேர்த்துவிட்ட பின்னர் இனிமேல் எனக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் பரவாயில்லை” என்று கூறிவிட்டு வாகனத்தில் ஏறிப் புறப்பட்டார். சிறிது நேரத்தில் கோபம் தணிந்ததும் அரசர் கிஸ்ரா, “எங்கே அப்துல்லாஹ்? தூக்கி கொண்டு வாருங்கள் அவரை என்னிடம்” என்று கட்டளையிட்டார். ஆனால், அப்போது அவர் அங்கு இருக்கவில்லை. அரசரின் ஆட்கள் அவரைத் தேடினர். அவர் வந்துபோன சுவடுகூட அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. பின்னர், அரபு நாட்டுக்குச் செல்லும் பாதையில் அவரைத் தேடிப்போனார்கள். அவர் அந்த வழியில் ஏற்கெனவே சென்று விட்டதை அவர்கள் கண்டனர். அவர்கள் கையில் அவர் சிக்கவில்லை.

நபி (ஸல்) அவர்களிடம் நல்ல முறையில் வந்து சேர்ந்த அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்கள், பாரசீக மன்னர் கிஸ்ராவின் அரசவையில் நடந்ததையும் கடிதத்தை அரசர் கிழித்தெறிந்ததையும் தெரிவித்தார். இதைக் கேட்ட நபியவர்கள், “கிஸ்ராவின் ஆட்சியை அல்லாஹ் கிழித்தெறிவானாக” என்று மட்டும் சொன்னார்கள். கூடுதலாக ஒரு வார்த்தைகூட அவர்கள் பேசவில்லை. கடிதம் கொண்டுவந்த தூதுவர் தலைமறைவாகிவிட்டார் என்பதை அறிந்த அரசர் கிஸ்ரா, யமன் தேசத்திற்கான தம் பிரதிநிதி, ஆளுநர் பாதான் என்பவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில், “ஹிஜாஸ் பகுதியில் புதிதாகத் தோன்றியிருக்கும் அந்த ஆளிடம் (முஹம்மதிடம்) வலிமை மிக்க இராணுவ வீரர்கள் இருவரை அனுப்பி, அவரை என்னிடம் கொண்டுவரச் சொல்லி உத்தரவிடுவீராக” என்று எழுதியிருந்தார்.

உடனே பாதான் தமது இராணுவத்தில் தனிச்சிறப்புப் பிரிவில் பணியாற்றும் இருவரைத் தேர்வு செய்து, அவர்களிடம் நபியவர்களுக்குக் கடிதம் ஒன்றைக் கொடுத்து அனுப்பினார். அதில், “கடிதம் கொண்டுவரும் இந்த இரு வீரர்களோடு உடனே பேரரசர் கிஸ்ராவைச் சந்திக்கப் புறப்படுங்கள்; காலம் தாழ்த்த வேண்டாம்” என்று எழுதியிருந்தார். அத்துடன் அந்த வீரர்களிடம், “போகின்ற இடத்தில் முஹம்மதின் நிலவரங்களை நிதானமாக ஆய்ந்தறிந்து கிடைக்கும் தகவல்களத் திரட்டி என்னிடம் கொண்டுவருங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். வீரர்கள் இருவரும் இடைவழியில் எங்கும் நில்லாமல் அதிவேகப் பயணம் மேற்கொண்டு, தாயிஃப் நகரை அடைந்தனர். அங்கு குறைவிக் குலத்தைச் சேர்ந்த வணிகர்கள் சிலரைச் சந்தித்து அவர்களிடம் நபி (ஸல்) அவர்களைப் பற்றி விசாரித்தனர். வணிகர்கள், “அவர் தற்போது மக்காவில் இல்லை; யஸ்ரிப் (மதீனா) போய்விட்டார்” என்றனர். பின்னர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடும் குதூகலத்தோடும் மக்கா திரும்பிய அந்த குறைவிய வணிகர்கள், மக்கா குறைவியருக்கு வாழ்த்து தெரிவித்தனர். ‘குறைவிய பெருமக்களே! உங்கள் கண்கள் குளிரட்டும். உங்களைப் பீடித்திருந்த முஹம்மதின் தொல்லை ஒழிந்தது. காரணம், முஹம்மதின் வழியில் பாரசீக மன்னர் கிஸ்ரா எதிர்ப்பட்டு விட்டார். இனிமேல் முஹம்மதை அவர் உண்டுஇல்லை என்றாக்கிவிடுவார்” எனக் கூறினர். ஆளுநர் பாதான் அனுப்பிய அந்த வீரர்கள் இருவரும் தாயிஃபிலிருந்து மதீனாவை நோக்கித் தம் வாகனங்களைச் செலுத்தினர். மதீனாவை அடைந்ததும் நபி (ஸல்) அவர்களைச் சந்தித்து அன்னாரிடம் பாதானின் கடிதத்தை ஒப்படைத்தனர். அவ்விருவரும், “எங்கள் பாரசீகப் பேரரசர் கிஸ்ரா, எங்கள் யமன் தேசத்து ஆளுநருக்குக் கடிதம் எழுதினார். அதில், உம்மிடம் ஆட்களை அனுப்பி உம்மை ஆட்கொணர்வு செய்து தம்மிடம் சேர்க்குமாறு குறிப்பிட்டிருந்தார். உம்மை கிஸ்ராவிடம் அழைத்துச் செல்லத்தான் இதோ நாங்கள் வந்துள்ளோம். நீர் பிரச்சினை எதுவும் செய்யாமல் வந்துவிட்டால் உமக்காக நாங்கள் கிஸ்ராவிடம் பேசி, அவரிடமிருந்து உமக்குத் தீங்கேதும் நேராமல் பார்த்துக்கொள்வோம். சலுகை கிடைக்கவும் வழிசெய்வோம். நீர் வர மறுத்தால் நாங்கள் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை.

கிஸ்ராவின் அதிகாரம் என்ன என்பதும் அவரது அடக்குமுறையும் தண்டனையும் எப்படி இருக்கும் என்பதும் உமக்கே தெரியும். அவர் உம்மை மட்டுமல்ல, உம் சமூகத்தையும் சிதைத்துவிடுவார்” என்று நபியவர்களிடம் தெரிவித்தனர். இதைக் கேட்ட நபியவர்கள் இலேசாகப் புன்முறுவல் பூத்துவிட்டு, “இப்போது நீங்கள் உங்கள் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றுவிட்டு நாளைய தினம் என்னை வந்து பாருங்கள்” என்று அவ்விருவரிடமும் கூறினார்கள். அவ்வாறே மறுநாள் நபியவர்களிடம் வந்த அவ்விருவரும், “என்ன, பேரரசர் கிஸ்ராவைச் சந்திக்க எங்களுடன் புறப்படுவதற்கு நீர் தயாராகிவிட்டீரா? எனக் கேட்டனர். அதற்கு நபியவர்கள், “இனிமேல் நான் என்ன, நீங்கள் |கூட கிஸ்ராவைப் பார்க்க இயலாது. ஏனெனில், அவரது உயிரை அல்லாஹ் பறித்துவிட்டான். அவருடைய மகன் ‘ஷீரவைஹி’யே (பதவிக்கு ஆசைப்பட்டு) இன்ன நாள் இரவு நேரத்தில் அவரைக் கொன்றுவிட்டார்” என்று அவ்விருவரிடமும் தெரிவித்தார்கள். அவ்விருவரும் நபியவர்களின் முகத்தை ஆழமாகக் கவனித்தனர். அவ்விருவர் முகத்திலும் பதற்றம் தொற்றிக்கொண்டது. நபியவர்களைப் பார்த்து, “என்ன பேசுகிறோம் என்பதைப் புரிந்துதான் பேசுகிறீரா? இதை ஆளுநர் பாதானுக்கு நாங்கள் எழுதியனுப்பட்டுமா?” என்று கேட்டனர். நபியவர்கள், “ஆம்! தாராளமாக எழுதுங்கள். அத்தோடு நான் கொண்டு வந்துள்ள இஸ்லாம் மார்க்கம், கிஸ்ராவின் அரசாட்சி பரவியுள்ள இடம் வரை சென்று சேரும். எனவே, அவர் இஸ்லாத்தைத் தழுவினால் அவரது அதிகாரத்தில் உள்ள பகுதியை அவரிடமே நான் வழங்குகிறேன். அவரது சமூகத்திற்கு அவரையே அரசராக்குகிறேன் என்றும் அவரிடம் சொல்லுங்கள்” என்றார்கள். பின்னர் வீரர்கள் இருவரும் நபி (ஸல்) அவர்களிடமிருந்து புறப்பட்டு தம் ஆளுநர் பாதானிடம் சென்று நடந்த தகவலை எடுத்துரைத்தனர். அதற்கு பாதான், “முஹம்மத் கூறியபடி நடந்தால் அவர் நபிதான். நடக்காவிட்டால் அவர் விஷயத்தில் வேறு முடிவை நாம் பிறகு யோசிக்கலாம்” என்று கூறினார்.

இவ்வாறு சொல்லி சற்று நேரம்கூட கழியவில்லை. அதற்குள் ‘ஷீரவைஹி’யிடமிருந்து ஆளுநர் பாதானுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது: இறைவாழ்த்துக்குப்பின்... நான் கிஸ்ராவைக் கொன்றுவிட்டேன். நம் சமூக மக்களின் இரத்தத்திற்குப் பழிவாங்குவதற்காகத்தான் நான் அவரைக் கொல்ல நேர்ந்தது. அவர் நமது சமூகத்தைச் சேர்ந்த முக்கிய பிரமுகர்கள் கொல்லப்படுவதற்கும் பெண்கள் சிறை பிடிக்கப்படுவதற்கும் செல்வங்கள் சூறையாடப்படுவதற்கும் அனுமதியளித்தார். எனவே, இக்கடிதம் கிடைத்ததும் உமது அதிகாரத்தில் இருக்கும் குடிமக்களிடமிருந்து, எனக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதாக விசுவாசப் பிரமாணம் பெற்றுத் தருவீராக. புதிய மன்னர் ‘ஷீரவைஹி’யின் கடிதத்தை ஆளுநர் பாதான் படித்தது தான் தாமதம். உடனே, கடிதத்தை மூலையில் தூக்கியெறிந்து விட்டு, தாம் இஸ்லாத்தைத் தழுவினதாகப் பொது அறிவிப்புச் செய்தார். அவருடன் யமன் தேசத்தைச் சேர்ந்த பாரசீகர்கள் அனைவரும் இஸ்லாத்தைத் தழுவினர். இதுவே, பாரசீகப் பேரரசர் கிஸ்ராவை அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்கள் சந்தித்த நிகழ்ச்சியாகும். ரோமப் பைசாந்திய மன்னர் கைஸரையும் (சீசர்) அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்கள் தமது வாழ்நாளில் சந்தித்துள்ளார்கள். ரோமானிய மன்னர் கைஸரை, அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள் சந்தித்த நிகழ்ச்சி கலீஃபா உமர் (ரலி) அவர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்றது. அதுவொரு சுவையான வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகும்.

ஹிஜ்ரீ பத்தொன்பதாம் ஆண்டில் கலீஃபா உமர் (ரலி) அவர்கள் ரோமானியப் படையை எதிர்த்துச் சண்டையிடுவதற்காகப் படையொன்றை அனுப்பினார்கள். அதில் அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா அஸ்ஸஹ்மீ (ரலி) அவர்களும் ஒருவர். ரோமாபுரியை நோக்கிப் படை நடத்திவரும் முஸ்லிம் இராணுவத்தைப் பற்றிய தகவல்கள் அதிபர் கைஸருக்கு வந்து கொண்டிருந்தன. மேலும், முஸ்லிம்களிடம் இருந்த உண்மையான இறைநம்பிக்கை, ஆழமான கொள்கைப் பிடிப்பு, அல்லாஹ்வின் பாதையிலும் அவனுடைய தூதரின் பாதையிலும் உயிரைத் துச்சமாக மதிக்கும் மனோபாவம் ஆகிய பண்புகளைப் பற்றியும் அவரிடம் தகவல்கள் வந்தன.

எனவே, முஸ்லிம்களைப் போர்க் கைதிகளாகப் பிடிக்க முடிந்தால் அவர்களில் ஒருவரையேனும் தம்மிடம் உயிருடன் கொண்டுவருமாறு தம்முடைய ஆட்களுக்கு கைஸர் உத்தரவிட்டார். அல்லாஹ்வின் நாட்டம், அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்களே ரோமானியரின் கைகளில் கைதியாகச் சிக்கினார்கள்.

அன்னாரைத் தம்முடைய அரசரிடம் இழுத்துச் சென்ற ரோமானிய வீரர்கள், “இதோ இவர் முஹம்மதின் தோழர்களில் ஒருவர். அவரது மார்க்கத்தில் இணைந்த ஆரம்பக்கட்ட மனிதர்களில் இவரும் ஒருவர். நம் கைகளில் கைதியாகச் சிக்கினார். அவரை உம்மிடம் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டுவந்துள்ளோம்” என்றனர்.

ரோமாபுரி மன்னர், அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்களை நீண்ட நேரம் வெறித்துப் பார்த்தார். பின்னர் திடீரென்று, “நான் உன்னிடம் ஒரு விஷயம் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்” என்றார். அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள், “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டார்கள்.

மன்னர், “நீ கிறித்தவ மதத்தை ஏற்றுக்கொள். நான் உன் வழியில் குறுக்கிடமாட்டேன். உனக்குக் கண்ணியமான முறையில் இடமளித்துக் கௌரவிக்கின்றேன்” என்றார்.

அதற்கு அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள், “ஒருபோதும் நடக்காது. அப்படிச் செய்வதைவிட நான் செத்துப் போவதே ஆயிரம் மடங்கு எனக்கு விருப்பமானது” என்று தன்மான உணர்வுடன் உறுதிபடத் தெரிவித்தார்கள்.

மன்னர், “உன்னைப் பார்த்தால் வீராதிவீரானாகத் தெரிகிறாய். நான் சொன்னபடி கேட்டால் அரசாட்சியில் உனக்குப் பங்கு தருகிறேன். எனது அதிகாரத்தை உனக்கும் பகிர்ந்தளிக்கிறேன் என்று கூறினார்.

அப்போது விலங்குளால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த அந்தக் கைதி மெலிதாக முறுவலித்தவாறு, “அல்லாஹ்வின் மீதானையாக! ஓர் இமைப்பொழுதேனும் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் மார்க்கத்தை விட்டுவிட வேண்டும் என்பதற்காக, நீர் உமக்குச் சொந்தமானவற்றை மட்டுமல்ல அரசியருக்குச் சொந்தமான அனைத்தையும்கூட எனக்குக் கொட்டிக் கொடுத்தாலும் அதற்கு நான் தயாரில்லை” என்றார்.

“அவ்வாறாயின் உன்னைக் கொல்ல நேரிடும்” என்று அரசர் அச்சமுட்டினார். அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள், “அது உமது விருப்பம் எனக் கூறினார்கள். உடனே அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்களைச் சிலுவையில் அறையுமாறு அரசர் உத்தரவிட அன்னார் சிலுவையில் அறையப்பட்டார்கள்.

பின்னர் அரசர் அம்பெறி வீரர்களைப் பார்த்து, “அப்துல்லாஹ்வின் கைகளுக்கு அருகில் அம்பெய்யுங்கள்” என்று ரோமானிய மொழியில் கட்டளையிட்டார். வீரர்கள் அம்பெய்து கொண்டிருக்கும்போது அரசர் கிறித்தவத்தைத் தழுவுமாறு அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டே இருக்க, அன்னார் அதை மறுத்துக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

பின்னர் அரசர், “அவருடைய கால்களுக்கு அருகில் அம்பெய்யுங்கள்” என்று தம் வீரர்களுக்குச் சொன்னார். அவ்வாறே வீரர்கள் அம்பெய்ய, அரசர் இஸ்லாத்தை துறக்குமாறு அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்களிடம் சொல்லிக்கொண்டே இருக்க, அன்னார் முடியாது என்று மறுத்துக்கொண்டே வந்தார்கள்.

அப்போது அரசர், “போதும் நிறுத்துங்கள். அவரைச் சிலுவையிலிருந்து கீழே இறக்குங்கள் என்று வீரர்களுக்கு உத்தரவிட்டார். வீரர்கள் அவ்வாறே செய்தனர். பின்னர் பெரிய செம்புச் சட்டி ஒன்றைக் கொண்டுவந்து அதில் எண்ணெய் ஊற்றிக் கொதிக்கவிடுமாறு சொன்னார்.

பின்னர், இரு முஸ்லிம் கைதிகளை அழைத்து வந்து, அவர்களில் ஒருவரைக் கொதிக்கும் எண்ணெய்யில் தூக்கி வீசுமாறு உத்தரவிட்டார். அவ்வாறே வீரர்கள் செய்தனர். அந்த முஸ்லிம் கைதி அப்படியே வதங்கிப் போனார். அவருடைய தசைகள் தனித்தனியாகப் பிய்ந்துபோக வெறும் எலும்புக்கூடு மட்டுமே தெரிந்தது.

இதைக் கண்ணுற்ற அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்களிடம் மறுபடியும் அரசர் கிறித்தவத்தை ஏற்குமாறு நெருக்கடி தந்தார். ஆனால், அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்களோ முன்பைவிடக் கடுமையாக அதை மறுத்துவிட்டார். எனவே, அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள் விஷயத்தில் அரசர் முழுவதுமாக நம்பிக்கை இழந்தார்.

எனவே, “ஏற்கெனவே ஒருவரைக் கொதிக்கும் எண்ணெய் சட்டிக்குள் வீசியதைப் போன்று இவரையும் வீசியெறியுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டார். அதற்காக அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள் கொண்டு செல்லப்பட்டபோது அன்னாரின் கண்கள் கண்ணீர் சொரிந்தன.

உடனே அரசரின் ஆட்கள் அரசரிடம், “அப்துல்லாஹ் அழுகிறார்” என்றனர். எனவே, அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள் பயந்து நடுங்கிவிட்டதாக அரசர் எண்ணிக்கொண்டு, “அவரை என்னிடம் கொண்டுவருங்கள்” என்றார்.

அவ்வாறே அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள் அரசருக்கு முன்னால் கொண்டுவரப்பட்டதும் கிறித்தவ மார்க்கத்தை ஏற்குமாறு அன்னாரிடம் அரசர் மறுபடியும் எடுத்துரைத்தார். அப்போதும் அன்னார் மறுத்துவிட்டார்கள். அதற்கு அரசர், “அட நாசமாய்ப் போக; பின் எதற்காக அழுகின்றீர்?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள், “நான் ஏன் அழுதேன் தெரியுமா? ‘இப்போது நீ இந்தச் சட்டிக்குள் தூக்கியெறியப்பட்டப் போகிறாய். உனது உயிர் பிரியப்போகிறது’ என்று என் மனம் என்னிடம் சொல்கிறது.

ஆனால், அல்லாஹ்வின் வழியில் இந்தச் சட்டிக்குள் (மீண்டும் மீண்டும்) தூக்கிவீசப்படுதற்கு ஏதுவாக என் உடலிலுள்ள ரோமங்களின் எண்ணிக்கையளவு நிறைய உயிர்கள் எனக்கு வேண்டும் என்று விரும்பினேன். அது நடக்கவில்லையே என்று நினைத்து அழுதேன்” எனக் கூறினார்கள்.

அப்போது அந்த வம்பரசன், “நீர் எனது தலையை முத்தமிட்டு மரியாதை செலுத்தினால் நான் உம்மை விடுவிக்கிறேன்” என்றான். அதற்கு அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள், “என்னுடன் முஸ்லிம் கைதிகள் அனைவரையும் சேர்த்து விடுவிப்பீரா?” எனக் கேட்டார்கள். அரசர், “அனைவரையும் விடுவிக்கிறேன்” என்றார்.

அப்போது அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள், “அல்லாஹ்வின் எதிரி ஒருவனின் தலையை நான் முத்தமிடுவதால் என்னையும் சக முஸ்லிம் கைதிகள் அனைவரையும் அவன் கொடுமையிலிருந்து விடுவிப்பதாக இருந்தால் அவன் தலையை நான் முத்தமிடுவதில் எனக்கொன்றும் பிரச்சினையில்லை” என்று தமக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டு, அரசருக்கு அருகில் சென்று அவர் தலையை முத்தமிட்டார்.

உடனே, ரோமாபுரி மன்னர் முஸ்லிம் கைதிகள் அனைவரையும் அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்களிடம் ஒப்படைக்குமாறு உத்தரவிட, அவ்வாறே அவர்கள் அனைவரும் ஒப்படைக்கப்பட்டனர்.

பின்னர் மதீனாவில் கலீபா உமர் (ரலி) அவர்களிடம் திரும்பி வந்த அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்கள், ரோமானிய மன்னரிடம் நடந்த தகவலை கலீபா உமர் (ரலி) அவர்களிடம் தெரிவித்தார்கள். இதைக் கேட்டு அளவற்ற

மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள் உமர் (ரலி) அவர்கள்.

பின்னர், அன்னார் அழைத்துவந்த அந்தக் கைதிகளைக் கண்டதும், “அப்துல்லாஹ் பின் ஹுதாஃபா (ரலி) அவர்களின் தலையை முத்தமிடுவது ஒவ்வொரு முஸ்லிமின் கடமையாகும். அதை நானே முன்னின்று தொடங்கிவைக்கிறேன்” என்று கலீபா உமர் (ரலி) அவர்கள் கூறிவிட்டு,

அன்னார் எழுந்து வந்து அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்களின் தலையை முத்தமிட்டார்கள்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 21

(“நான் இறை மறுப்பாளர் எவரையும் தொட மாட்டேன்; எந்த இறை மறுப்பாளரும் என்னைத் தொடக் கூடாது” - ஆஸிம் இப்னு தாபித் (ரலி)

பத்குப் போரில் ஏற்பட்ட படுதோல்வியும் தம் பெருந்தலைவர்களது உயிரிழப்பும் மக்கத்துக் குரைஷிகளை அளவற்ற ஆத்திரத்திலும் கோபத்திலும் ஆழ்த்தியிருந்தன. உயிர் பிழைக்கத் தப்பித்து மதீனாவுக்கு ஓடியது மட்டுமல்லாமல் அரசாங்கம் ஒன்றை நிறுவும் அளவிற்கு வளர்ந்துவிட்ட முஹம்மதை எப்படியாவது கொன்றொழித்தால்தான் பட்ட அவமானத்திற்கும் அடைந்த துன்பத்திற்கும் ஒரு தீர்வு என்ற நிலையிலிருந்தார்கள் அவர்கள்.

பழிக்குப் பழி, இரத்தத்திற்கு இரத்தம் என்பதே மூச்சாகிப் போயிருந்தது அவர்களுக்கு. ஹிஜ்ரீ 3ஆம் ஆண்டு, ஷவ்வால் மாதம் பெரும்படையொன்று திரட்டப்பட்டு, அது மதீனாவை நோக்கி முன்னேறியது.

பெரியவர், சிறியவர், செல்வந்தன், ஏழை என்றெல்லாம் பார்க்காமல் அனைவரும் சேர்ந்து கொண்ட படை. தவிர, உயர்குடியாளர்களின் மனைவியரும் பெண்மக்களுங்கூட படையில் இருந்தனர். அவர்களது பங்கு, படையில் வீரர்களை ஊக்குவித்துத் தூண்டிவிடுவது. போரில் அவர்கள் தளர்ச்சியுற்றாலோ, பயந்துபோய் பின்வாங்கினாலோ அவர்களின் விலாவில் குத்தி, வீரம் தூண்டி அனுப்புவதற்கு அப்பெண்கள்.

இந்தப் பெண்கள் அணியில் அபூஸூஃப்யானின் மனைவி ஹிந்த், அம்ரிப்னுல் ஆஸின் மனைவி ரய்தாஹ், தல்ஹாவின் மனைவி ஸுலாஃபா ஆகியோரும் அடக்கம். தவிர ஸுலாஃபாவின் மூன்று மகன்கள் முஸாஃபி, அல்-ஹாரிஸ் எனும் அல் ஜுலாஸ், கிலாப் ஆகியோரும் போருக்காகத் தந்தை தல்ஹாவுடன் வந்திருந்தனர்.

முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களது தலைமையில் அப்போதைய மதீனா நகருக்கு வெளியே 8கி.மீ. தொலைவில் உள்ள உஹது மலையடிவாரத்தில் எதிரிகளை எதிர்கொள்ள முஸ்லிம்களின் படை தயாரானது. அங்குப் போர் தொடங்கியது.

மூர்க்கமான உஹது போர். குரைஷிப் பெண்கள் படைகளின் பின்னால் நின்று கொண்டு ஆவேசமாக மேளம் கொட்டியும் கூக்குரலிட்டுப் பாட்டுப் பாடியும் தங்கள் வீரர்களை உசுப்பேத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்:
“நீ முன்னேறிச் செல், உன்னைக் கட்டியணைத்து, தலையணையில் மஞ்சமும் தஞ்சமும் தருவோம்! நீ பின்வாங்கினாலோ, உன்னைக் கைவிடுவோம்; காதலும் துறப்போம்”

அது குரைஷிக் கூட்ட ஆண்களுக்கு மந்திரமாய் வேலை செய்தது. அவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் சாதகமாய்ப் போர் நடந்தது. முஸ்லிம்கள் தரப்பில் எழுபது உயிரழிப்புகள். அதிலும் முஸ்லிம்களுள் பெருவீரரும் முஹம்மது நபியின் சிற்றப்பாவுமான ஹம்ஸா உட்பட பல சிறப்பான தோழர்கள் உயிரிழந்திருந்தனர். ரலியல்லாஹு அன்ஹும்!
அந்த வெற்றி, குரைஷிப் பெண்களை மதிமயக்கி வெறியாட்டம் போட வைத்தது. குலவையிட்டுப் நாட்டியமாடியும் போர்க்களத்தில் பேரழிவு நிகழ்த்தினார்கள் அவர்கள்.
மரணித்துக் கிடந்த முஸ்லிம் வீரர்களின் சடலங்கள், அப்பெண்களால் சின்னா பின்னமாக்கப் பட்டன. குடல்கள் கிழித்தெறியப்பட்டன. கண்கள் நோண்டப்பட்டன. காதுகள் அறுக்கப்பட்டன. மூக்குகள் குடையப்பட்டன. இவ்வளவு குரூரமும் போதாதென்று ஒருத்தி முஸ்லிம் வீரர்களின் அறுக்கப்பட்ட அங்கங்களைக் கோர்த்து கழுத்திலும் கைகளிலும் அணிகலனாக அணிந்து கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினாள்.
பத்ருப் போரில் பலியான தங்கள் தந்தை, கணவன், சகோதரன் ஆகியோரது இழப்பிற்கெல்லாம் பரிகாரம் கிடைத்த திருப்தி ஏற்பட்டது அப்பெண்களுக்கு.
ஆனால், ஸஅதின் மகள் ஸுலாஃபா உடைய அனுபவம் எதிர்மாறாய் அமைந்துவிட்டது. போர்க்களத்திலிருந்து கணவனும் திரும்பவில்லை; மகன்களையும் காணவில்லை. சீக்கிரம் வந்து சேர்ந்தால் நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கும் கூத்தில் சேர்ந்து கும்மியடிக்க ஆர்வமாயிருந்தவளுக்குக் கவலை அதிகரித்தது.
போர், குரைஷிகளுக்கு ஏறத்தாழ சாதகமாய் முடிந்திருந்தாலும் அவர்கள் தரப்பிலும் உயிரிழப்பு ஏற்படாமலில்லை. மன உளைச்சலுடன் கிடந்த சடலங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தவளுக்கு, முதலில் கணவன் தல்ஹாவின் சடலம் இரத்த வெள்ளத்தில் கிடப்பது கண்டு பெருங்குரலெடுத்துக் கத்தினாள்.
வெறிபிடித்தாற்போல் மகன்களைத் தேட, இரு மகன்கள் உஹது மலையடியில் இறந்து கிடந்தனர். குற்றயிராய்க் கிடந்தான் அல்-ஹாரிஸ் எனும் அல் ஜுலாஸ்.
பாய்ந்தோடி மடியில் கிடத்தி, அழுது, அரற்றி ஒப்பாரி வைத்து, “யார் அவன்? உங்களை வெட்டியவன் யார்?” என்று கேட்டவளுக்கு,
மரணம் தொண்டையை அடைக்க, “ஆஸிம் இப்னு தாபித்! அவன்தான் என்னை, முஸாஃபியை, மற்றும் ...” என்று சொல்லி இறந்து விட்டான்.

அது ஸுலாஃபாவிற்கு மாபெரும் சோகம், துக்கம், ஆத்திரம் என அனைத்தையும் அளித்த நிகழ்ச்சி. இழப்பிற்கு ஈடுசெய்யப் புறப்பட்டு வந்த படை ஓரளவு ஈடுசெய்த களிப்புடன் திரும்ப, அவளுக்கு மட்டும் அனைத்தும் முடிந்து போனது. ஆஸிம் இப்னு தாபித் என்பவரால் அவள் குலம் அழிந்திருந்தது. கணவன் மற்றும் மூன்று மகன்கள் என மொத்தக் குடும்பமும்.
ஆத்திரத்தில் ஊளையிட்டுக் கத்தி சூளுரைத்தாள் ஸுலாஃபா: “கடவுளர்கள் அல்-லாத், அல்-உஸ்ஸா மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன், யார் ஆஸிம் இப்னு தாபித்தின் மண்டையோட்டைக் கொண்டு வந்து தருகிறீர்களோ, அவர்கள் கேட்கும் தொகையோ, நூறு ஒட்டகங்களோ பரிசாய் அளிக்கப்படும். அந்த மண்டையோட்டில் மதுபானம் ஊற்றி அருந்தாதவரை என் ஆத்திரம் தீரப் போவதில்லை” மிகவும் கொடூரமான சபதம் அது. ஸுலாஃபா சபதம்!
அக்காலத்திலேயே மக்கா முழுதும் அது, ‘ஸுலாஃபா சபதம்’ என மிகவும் பிரசித்தி அடைந்தது. எப்படியும் அந்த ஆஸிமைப் பிடித்துக் கொடுத்துப் பெருந்தொகை கறந்துவிடத் துடித்தது இளைஞர் கூட்டம்.
இது இப்படியிருக்க, போருக்குப்பின் மதினா திரும்பிய முஸ்லிம்கள், உஹத் கற்றுத் தந்த பாடங்களைப் பரிசீலித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் வாழ்வில் மாபெரும் சோக நிகழ்வு அது.

வீர மரணமடைந்தவர்களின் பிரிவும் அவர்களின் மீது குரைஷிகள் அரங்கேற்றிய காட்டுமிராண்டித்தனமும் பலத்த மன உளைச்சலைத் தந்தபோதும், அப்பேற்பட்ட நெருக்கடியான காலகட்டத்திலும் உஹதில் களத்தில் நிலைநின்று, வீரத்துக்குத் தம் வாட்களால் பதில் சொன்னவர்களும் இருந்தனர்.
பேச்சுவாக்கில் ஆஸிம் இப்னு தாபித்தின் சாகசம் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட, அங்கிருந்த ஒருவர் சொன்னார்:
“அட இதிலென்ன வியப்பிருக்கிறது? ஞாபகமில்லையா, பத்ருப் போரின்போது நாமெல்லாம் எப்படிப் போரிடப் போகிறோம் என்று நபி (ஸல்) அவர்கள் கேட்டார்களே?
அதற்கு இந்த ஆஸிம் வில்லைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு நின்று, ‘எதிரி நூறு அடி தூரத்தில் இருந்தால் நான் அம்பால் தாக்குவேன். ஈட்டி தாக்கும் தொலைவில் நெருங்கிவிட்டால் ஈட்டி உடையும் வரை சண்டையிடுவேன். பிறகு அவனுடன் நேருக்கு நேர் தனியாக மற்போர் அல்லது வாள்தான்’ என்று கூற,
நபிகளார் கூறினார்களே, ‘அப்படித்தான் போர் புரிய வேண்டும். யார் சண்டையிடுகிறீர்களோ அவர் ஆஸிம் இப்னு தாபித் போல் சண்டையிட்டும்’ என்று ஆஸிமின் போர்த் திறத்தைச் சுட்டினார்களே! மற்றது விட்டீர்களா?”
அதைவிடச் சான்றிதழ் தேவையா என்ன? அந்த வீரம்தான் ஸுலாஃபா குடும்பத்தை வேரறுத்திருந்தது.
ஆஸிம் (இப்னு தாபித் பின் அபில் அக்லஹ்) மதினாவின் அவ்ஸ் குலத்தைச் சார்ந்தவர். ஆஸிமின் சகோதரி (ஆஸியா என்ற) ஜமீலாவை உமர் கத்தாப் (ரலி) திருமணம் செய்திருந்தார் (அல்-இஸாபா).

தமக்கு ஜமீலா மூலம் பிறந்த ஆண் மகவுக்கு ஆஸிம் என்று பெயர் சூட்டினார் உமர். இந்த ஆஸிம் இப்னு உமரின் மகள் வயிற்றுப் பேரன்தான் பின்னர் உமையாக்கள் காலத்தில் புகழ் பெற்ற கலீஃபாவாகத் திகழ்ந்தவரும் வரலாற்றில், “இரண்டாம் உமர்” என்று போற்றப் படுபவருமான உமர் இப்னு அப்துல் அஸீஸ் (ரஹ்).

உஹதுப் போரின் முடிவு குரைஷிகளுக்கு முக்கால்வாசி சாதகமாய் அமைந்து போனது, மதீனாவைச் சுற்றியிருந்த முஸ்லிமல்லாத இதர கோத்திரத்தார் மத்தியில் ஓர் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தியது. முஹம்மத், அவர் சொல்லும் புதிய மார்க்கம், நீதி, நேர்மை, ஆகியனவெல்லாம் அவர்கள் வாழ்ந்துவந்த வாழ்க்கைக்கு பெருஞ்சோதனைகளாக இருந்தன. மதீனாவில் முஸ்லிம்களின் செல்வாக்கும் பலமும் பெருகிக் கொண்டிருந்த நிலையில் சிறுசிறு இனமாய், குழுவாய், பாலையில் விரவிக் கிடந்த அவர்களால் பெரிதாய் ஏதும் முட்டிப் பார்க்க இயலாமல் இருந்தது. “இப்பொழுது முஸ்லிம்களின் முதுகெலும்பு உடைந்து விட்டது” என்று நினைத்தார்கள் அவர்கள். அதனால் தங்களால் இயன்ற காரியங்களில் இறங்கினார்கள். ‘அஸதுக் குலமொன்று மதீனாவில் புகுந்து கொள்ளையடிக்கத் திட்டம் தீட்டித் தயாராகியுள்ளதை உளவாளிகள் வந்து நபி (ஸல்) அவர்களிடம் தெரிவித்தனர். அபூஸலமா (ரலி) தலைமையில் ஒரு சிறு படையினரை அனுப்பி வைக்க, அந்த அஸதுக் குலத்தினரின் கொள்ளைத் திட்டம் முறியடிக்கப்பட்டது.

அடுத்து ஹுதைல் குலத்தின் காலித் இப்னு ஸுஃப்யான் பெரிய கூட்டமொன்று திரட்டி மதீனாவைத் தாக்க வரும் செய்தியின் துப்புக் கிடைத்தது. அப்துல்லாஹ் இப்னு அஸீஸ் (ரலி) எனும் ஒற்றை வீரர் அதனை எதிர்கொள்ள நியமிக்கப் பெற்றார். மதீனா நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த படையை உரானாஹ் எனும் இடத்தில் சென்று மடக்கிய அப்துல்லாஹ், காலிதைச் சந்தித்தார். “நானும் ஓர் அரபிதான். மதீனாவிற்கு அந்த முஹம்மதைக் கொல்லச் செல்கிறீர்கள் போலிருக்கிறதே! என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். இருவரும் காலாற நடக்க ஆரம்பிக்க, தனிமையான தூரம் வந்தவுடன் காலிதைக் கொன்று விடத் தைக்கச் செய்து மதீனா திரும்பினார் அப்துல்லாஹ் இப்னு அஸீஸ் (ரலி)

ஹுதைல் கோத்திரத்திற்குப் பெரும் கோபத்தை அளித்தது அந்த இழப்பு. ஒருவர் வந்தார், தங்கள் தலைவனை, ஏதோ கிள்ளுக் கீரையைப் போல் கொன்றுவிட்டுச் சென்றார் என்பதை அவர்களால் தாங்க முடியவில்லை. ஆத்திரத்தில் பழிவாங்கத் துடித்தனர். சூழ்ச்சி உருவானது.

என்ன செய்தார்கள் என்றால், தங்களின் நம்பிக்கைக்குரிய அதல் மற்றும் அல்-காராஹ் கோத்திரங்களிலிருந்து சிலரைப் பிரதிநிதியாக முஹம்மது நபியிடம் அனுப்பி வைத்தனர். குழுவினர் சிலர் அவ்வப்போது நபிகளாரை வந்து சந்திப்பது வழக்கமாக நடப்பதாகும்.

உண்மையிலேயே இஸ்லாத்தின் செய்தியினாலும் அதன் உண்மையினாலும் கவரப்பட்டவர்கள் நபிகளாரைச் சந்தித்து, தங்கியிருந்து பேசி, இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டு தங்கள் ஊர் திரும்பி, அங்குள்ள மக்களும் ஏற்றுக்கொள்ள, மெதுவாக இஸ்லாம் படர ஆரம்பித்திருந்தது. அப்படி இஸ்லாத்தைத் தெரிந்து கொள்பவர்கள் போல் இந்த இரு குழுவினரும் நடப்பதற்கு மதீனா வந்து சேர்ந்தனர்.

“உங்கள் மார்க்கம் மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. எங்கள் ஊரில் மற்ற மக்களும் இஸ்லாத்தை அறிந்து கொள்ள ஆர்வமாயிருக்கின்றனர். உங்கள் தோழர்கள் சிலரை எங்களுடன் அனுப்புங்கள். அவர்கள் வந்து எங்களுக்கெல்லாம் இஸ்லாம் கற்றுத் தரட்டும். குர்ஆன் ஓதச் சொல்லித் தரட்டும்” என்று கோரிக்கை வைத்தனர்.

நபியவர்கள் சிறந்த ஆறு பேர் கொண்ட ஒரு குழுவைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். மர்தத் இப்னு அபூ மர்தத், காலித் இப்னுல் புகைர், ஆஸிம் இப்னு தாபித், குபைப் இப்னு அதீ, ஸைத் இப்னுத் தத்தின்னாஹ் மற்றும் அப்துல்லாஹ் இப்னு தாரிக் ரலியல்லாஹு அன்ஹும். குழுவுக்குத் தலைவராக மர்தத் இப்னு அபூ மர்தத் நியமிக்கப் பெற்றார்.

நல்லவிதமாக அந்த இரு குழுக்களுடனும் இந்த ஆறு தோழர்களும் பிரயாணப் படலானார்கள். அர்-ராஜி எனும் பகுதியில் அமைந்திருந்த சுனை நீருற்றின் அருகே வந்ததும் இளைப்பாறத் தங்கினார்கள் அனைவரும். பாலையும் வெயிலும் மிகுத்திருக்கும் பிரதேசமான அரேபியாவில் நீர் கிடைக்கும் இடமே பிரயாணிகளின் சோலை. அவர்களுக்கும் அவர்களது வாகன மிருகங்களுக்கும் அடுத்துப் பிரயாணம் தொடரப் போதிய நீர் வேண்டுகிறதல்லவா?

“நன்றாக ஓய்வெடுத்துவிட்டுப் பிறகு பிரயாணம் தொடருவோம்” என்று முஸ்லிம்களை அங்கு அமர வைத்துவிட்டு, சிலரிடம் இரகசியமாக ஹுதைல் மக்களுக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பப்பட்டது. உற்சாகமுடன் கிளம்பி வந்தது 100 பேர் கொண்ட ஹுதைல் கோத்திரத்தின் பனா லிஹ்யான் எனும் கிளைக் கூட்டமொன்று.

தேர்ந்த வில் வீரர்கள் கூட்டம் அது. திகைத்து ஆச்சரிமடைந்த ஆறு தோழர்களும் சுதாரித்துக் கொண்டு அருகிலிருந்த குன்றிலேறி ஆயுதமேந்திப் போராடத் தயாராகிவிட்டார்கள். நூத்திச் சொச்சம் பேர் சூழ்ந்திருந்தாலும் வேறு வழியில்லை; சண்டையிட்டுத்தான் ஆக வேண்டும் என்ற நிலை.

அதல் மற்றும் அல்-காராஹ் மக்கள் நைச்சியம் பேசினார்கள்: “இதோ பாருங்கள். எங்களுக்கு உங்களைக் கொல்லும் நோக்கமெல்லாம் இல்லை. உங்களைப் பிடித்து மக்காவாசிகளிடம் விற்றால் ஏதோ கொஞ்சம் பணம் பார்ப்போம்.

அல்லாஹ்வின் மேல் சத்தியமாகச் சொல்கிறோம். நாங்கள் உங்களைக் கொல்ல மாட்டோம்”

யோசித்தார்கள் ஆறு பேரும். இக்கட்டான சூழ்நிலை. எதிரிகளை நம்புவதா வேண்டாமா என்பதில் குழப்பம் ஏற்பட்டது.

வெகு நாட்களுக்கு முன்னரே ஆஸிமும் இறைவனிடம் ஒரு சத்தியப் பிரமாணம் செய்திருந்தார். போகிற போக்கில் நாம் இந்த இடத்தில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஒரு முக்கிய விபரம்: “நான் இறை மறுப்பாளர் எவரையும் தொட மாட்டேன்; எந்த இறை மறுப்பாளரும் என்னைத் தொடக் கூடாது” அவரது இறை விசுவாசத்தின் ஒரு வித்தியாசப் பரிமாணம் அது.

அப்படிப்பட்ட ஆஸிம் எதிரிகளை நம்ப ஒப்புக் கொள்வாரா? எனவே, “இறைவனுக்கு இணை வைப்பவர்களின் வாக்குறுதி, சத்தியத்தையெல்லாம் நம்ப முடியாது. முடிந்த வரை சண்டையிட்டுப் பார்ப்போம்” என்று ஆஸிம் உறுதிபடக் கூறினார்.

குழுத்தலைவர் மர்ததும் காலிதும் ஆஸிம் கூறியதை ஏற்றனர். குபைப், ஸைத், அப்துல்லாஹ் ஆகிய மூவருக்கும் அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையிட்டுக் கூறும் எதிரிகளின் வாக்குறுதியை நம்பிப் பார்க்கலாம் என்ற நிலைப்பாடு. விளைவின் தாக்கம் ஆஸிமைப் பொருத்தவரை ஒருபடி மேல் இருக்கும் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். ஏனெனில் அவருக்கும் ஸுலாஃபாவின் சூறையை நன்றாகவே தெரியும். எதிர்த்து இடப்போகும் சண்டையில் மரணம் என்பது நிச்சயமான ஒன்று. அதன் பிறகு? இரைந்து பிரார்த்தித்தார்: “யா அல்லாஹ்! உனது மார்க்கத்திற்காகவே நான் சண்டையிடுகிறேன். என்னுடைய எலும்போ, சதையோ எதுவுமே என் எதிரிகளின் கைகளில் சிக்கிவிடாமல் காப்பாற்று!” அது எப்படி சாத்தியம்? அதெல்லாம் தெரியாது. அவரது நம்பிக்கையே பிரதானம்! பிரார்த்தனை புரிந்தார் ஆஸிம். தாக்கினார்கள் எதிரிகள். எதிர்த்துச் சண்டையிட்டார்கள் தோழர்கள் மூவரும். ஆள் பலத்தில் மிகுந்திருந்த எதிரிகள் வெல்ல, வீரமரணம் எய்தினர் மூவரும்.

குபைப், ஸைத், அப்துல்லாஹ் ஆகிய மூவரும் எதிரிகளின் வாக்குறுதியை நம்பலாம் என்று முடிவெடுத்தவர்கள் சரணடைந்தனர். ஆனால் குன்றிலிருந்து இறங்கி வந்து கைதிகளாக ஆனதுமே அப்துல்லாஹ்விற்கு எதிரிகளின் நயவஞ்சகம் புரிந்து விட்டது. கட்டப்பட்டிருந்த கைகளை எப்படியோ விடுவித்துக் கொண்டவர், வாளொன்று ஏந்திப் போரிடத் தயாராகிவிட்டார். ஆனால் எதிரிகளின் அம்புகளும் கற்களும் அவரைக் கொன்றன. குபைபும் ஸைதும் தப்பித்து விடாமல் கடுமையான காவல் போடப்பட்டது. கொல்லப்பட்ட நால்வரில் ஆஸிம் இப்போது தாபித் இருந்தது முதலில் ஹுதைல் மக்களுக்குத் தெரியவில்லை. பின்னர்தான் அவர்களில் ஒருவன் அடையாளம் கண்டு சொன்னான். உற்சாகம் பற்றிக் கொண்டது அவர்களுக்கு. ஸுலாஃபா சபதம் அவர்களுக்கும் தெரிந்திருந்த செய்திதான். ஆறுதல் பரிசுக்காகக் காத்திருந்தவனுக்கு முதல் பரிசே கிடைத்ததைப் போல் ஆகிவிட்டது அவர்களின் நிலை. ஸுலாஃபாவின் மதுபானத்திற்கு ஆஸிமின் மண்டையோட்டை, புதுக்கோப்பையாக அளித்துவிட்டால் கிடைக்கப் போகும் அளவற்ற பரிசுத் தொகையை நினைத்து அவர்களுக்கு அளவிலா உற்சாகம். அதற்குள் செய்தி மக்காவிடும் பரவிவிட்டது. குரைஷிகள் உடனே ஆளனுப்பிவிட்டார்கள். “கொண்டு வா மண்டையோட்டை. ஸுலாஃபா துயர் துடைத்து, சபதம் நிறைவேற்ற வைப்போம். இந்தா பணம்” என்று வெகு தாராளமானப் பரிசுத் தொகையும் அனுப்பி வைத்தார்கள். தலை மகிழ்ச்சியில் கிறுகிறுக்க தலை அறுக்கச் சென்றான் ஹுதைல் ஒருவன். ஆனால் எங்கிருந்தோ வந்து மொய்த்திருந்தது தேனீக்கள் மற்றும் குளவிகளின் பெருந்திரளொன்று, ஆஸிம் இப்போது தாபித்தின் சடலத்தின் மேல். மேகம்போல் அவை அவர் மேல் மொய்த்திருந்தன. ஆச்சரியத்துடன் நெருங்கியவனை குளவிகளும் தேனீக்களும் கொட்ட ஆரம்பித்தன. விரைந்து பின்வாங்கினான். மீண்டும் நெருங்க அவை மீண்டும் கொட்டின. அவனோடு வேறு சிலரும் சேர்ந்து கொண்டு வேறு என்னென்னவோ செய்து நெருங்கப் பார்த்தார்கள், மீண்டும் முடியவில்லை அவர்களால்! எந்தப் பக்கம் நெருங்கினாலும் பூச்சிகள் பறந்து வந்து தாக்கின. கொட்ட வரும் பூச்சிகளை வாள் கொண்டா வெட்ட முடியும்?

ஒருவன் ஆலோசனை சொன்னான், “அப்படியே விடுங்கள். இரவானதும் பூச்சிகள் பறந்து விடும். அப்பொழுது வந்து தலையைக் கொய்யலாம்” கைக்குப் பிணமன்றிப் பைக்குப் பணம் கிடைக்காதல்லவா? தூரத்தில் அமர்ந்து காத்திருந்தார்கள் அவர்கள். மாலை வந்தது, இருளும் வந்தது, கூடவே பெருந்திரளான மேகக் கூட்டமும் வந்தது. பாலை அரேபியாவில் அத்தி பூக்காது. ஆனால் அத்தி பூத்தாற்போல் மழை பெய்யும். மழையென்றால் பேய் மழை. இடி, மின்னலுடன் கூடிய கனமான மழை. அப்படியொரு பெருமழை திடீரென்று பெய்ய ஆரம்பித்தது. மலை இடுக்குகளிலிருந்து மழை நீர் பெருக்கெடுத்து வழிந்துவர, ஆறாக வெள்ள நீர் சேர்ந்து பாய்ந்தோட ஆரம்பித்தது. அந்தப் பகுதி முழுதும் அனை உடைந்ததுபோல் வெள்ளம். வேறொன்றும் செய்ய இயலாமல் அனைவரும் அஞ்சி ஓரமாய் ஒடுங்கிக் கிடந்தனர், மழை நிற்கட்டும்; பொழுது விடியட்டும் என்று. மறுநாள் பொழுது துல்லியமாய்ப் புலர்ந்தது. நீரும் வடிந்திருந்தது ஆனால் ஆஸிம் இப்போது தாபித்தின் சடலம்? அதைத்தான் காணவில்லை. தேடிப் பார்த்தார்கள். சுற்று முற்றும் ஓடிப் பார்த்தார்கள். காணவேயில்லை. வெள்ள நீர் பத்திரமாய் அவரை எங்கோ அடித்துச் சென்று விட்டிருந்தது. இறைவன் ஆஸிமின் துஆவை அப்படியே நிறைவேற்றியிருந்தான். அற்புதம் அது! வரலாறு வியந்து குறித்து வைத்துள்ளது! இறுதியில் மீதமிருந்த குபைப் மற்றும் ஸைத் ஆகிய இருவரும் மக்காவாசிகளுக்கு விற்கப்பட்டனர். பின்னர் உமர் கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு இந்த நிகழ்ச்சி பற்றித் தெரியவந்தபோது கூறினார்கள், “அல்லாஹ் தன் உண்மையான சேவகர்களை எப்பொழுதுமே காப்பாற்றுவான். ஆஸிம் தன் வாழ்நாளில் ‘இறை நிராகரிப்பாளர் எவரையும் தொட மாட்டேன்; என்னைத் தொட விடமாட்டேன்’ என்று சபதம் பூண்டிருந்தார். அதை அல்லாஹ் அவரது மரணத்திற்குப் பிறகும் காப்பாற்றி விட்டான்”. அல்லாஹ்விடம் உரிமை பாராட்டிய, அல்லாஹ்வும் அன்பு பாராட்டிய உன்னதமானவர்களுள் ஒருவர் ஆஸிம் பின் தாபித் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 22

("மிக நிச்சயமாக இறைவனால் வாக்களிக்கப்பட்ட அவரேதான் இவர்"
- அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸலாம்")

யத்ரிபில் கணிசமான யூதர்கள் குடியிருந்து வந்தனர். அந்த மண்ணின் பூர்வகுடிகளான அவ்ஸ் மற்றும் கஸ்ரஜ் மக்களுக்கு மத்தியில் எங்கெங்கிருந்தோ வந்து யூதர்கள் குடியேறியதற்கு ஒரு காரணம் இருந்தது. மிக வலுவான காரணம். அந்த மண்ணுக்குத்தான் நபியொருவர் வந்துசேரப் போகிறார் என்று அப்பொழுது அவர்களிடம் இருந்த வேதநூல் தவ்ராத் குறிப்புக் கொடுத்திருந்தது. .

ஆனாலும் அந்த யூதர்கள் மத்தியில் மிகவும் உள்ளார்ந்த இறைபக்தியுள்ள யூத மார்க்க அறிஞர்களும் இருக்கத்தான் செய்தனர். அவர்களில் அல்ஹுஸொய்ன் இப்னு ஸலாம் என்பவரும் ஒருவர். மெத்தப் படித்த அறிஞர் அவர். அதனால் மக்கள் மத்தியில் அவருக்கு நல்ல மதிப்பும் செல்வாக்கும் இருந்தது.

யூதர்களும் சரி, அரபுகளும் சரி, மற்றவர்களும் சரி அவரிடம் மிகவும் கண்ணியத்துடன் பழகிக் கொண்டிருந்தனர். அவருடைய பக்தி, நேர்மையான நடத்தை, எளிய நடைமுறையெல்லாம் அவருக்கு நல்ல புகழைப் பெற்றுத் தந்திருந்தது.

தவ்ராதைப் படிப்பார் என்றால் சம்பிரதாயமாக அல்ல; மேலோட்டமாய் ஒதுவதல்ல; அதில் மூழ்கி விடுவார். ஆழ்ந்து ஊன்றிப் படிப்பதுதான் அவரது வழமையாகியிருந்தது.

மக்காவில் திருநபி ஒருவர் அவதரிக்கப் போகிறார், முந்தைய நபிமார்களின் செய்திகளையெல்லாம் பூர்த்தி செய்ய வருவார், அவரே இறுதி நபி என்று தவ்ராத் விவரிக்கும் பகுதிகளையும் வசனங்களையும் வாசிக்கும்போது அப்படியே அவரது மனம் சிந்தனையில் மூழ்கிவிடும்.

அவதரிக்க இருக்கும் நபியின் தோற்றம் எப்படி இருக்கும்; அவரை மக்கள் எப்படிக்க கண்டுணர முடியும்; மற்ற அடையாளங்கள் யாவை? பலமான யோசனையாலும் அதில் விளைந்த கவலையாலும் அதைப் பற்றி அதிகமதிகம் தகவல்கள் திரட்ட ஆரம்பித்தார் அல்ஹுஸொய்ன்.

அவரது வேதத்தில் மற்றொரு தகவல் இருந்தது. 'தான் பிறந்த ஊரிலிருந்து அந்த நபி யத்ரிப் வந்தடைவார்'. இந்த வாசகங்களைக் காணும்போது அவரது உள்ளம் மகிழ்ச்சியில் துள்ள ஆரம்பிக்கும். அந்த வேதப் பகுதியை மீண்டும் படித்துப் பார்ப்பார் அல்ஹுஸொய்ன்.

அப்படி அந்தத் திருநபி யத்ரிப் வரும்போது அவரைச் சந்திக்கும் பாக்கியம் அமையவும், தான் முதல் ஆளாக அவரிடம் நம்பிக்கை தெரிவிக்கவும், அதற்குரிய ஆயுளை இறைவன் தந்தருள வேண்டுமே என்ற கவலையும் அவரைச் சூழும். அதற்காக மிகவும் பிரார்த்திக்க ஆரம்பித்தது அவரது மனது.

பிரார்த்தனை வீணாகவில்லை. பிரமாதமாக நிறைவேறியது. அந்த நாளும் வந்து சேர்ந்தது. மக்காவில் திருநபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் தோன்றிய செய்தி பரவி விரவி ஒருநாள் யத்ரிப் வந்தடைந்தது. அது அல்ஹுஸொய்னின் காதையும் எட்டியது.

வந்துவிட்டாரா? அவர்தாமா? உண்மையா அல்லது யாரேனும் பொய்யுரைக்கிறார்களா? உடனே மிகக் கவனமாய்த் தகவல்களைத் திரட்டி அவற்றை ஆராய ஆரம்பித்தார் அல்ஹுஸொய்ன். திருநபியின் பெயர், வமிசாவளி, குணாதிசயம், எங்கு எப்பொழுது எப்படி மக்களை அவர் அல்லாஹ்வின்பால் அழைக்க ஆரம்பித்தார் என்ற தகவல்களெல்லாம் திரட்ட ஆரம்பித்தார். அவற்றையெல்லாம் தமது வேதநூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அடையாளங்களுடன் ஒப்பீடு செய்து பார்த்தபோது – தெரிந்துவிட்டது. தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிந்துவிட்டது. "மிக நிச்சயமாக இறைவனால் வாக்களிக்கப்பட்ட அவரேதான் இவர்"

ஆனால் அல்ஹுஸொய்யின் தனது தீர்மானத்தை மனதிற்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டாரே தவிர, அவரைச் சார்ந்த மற்ற யூத அறிஞர்களிடமோ, மதகுருக்களிடமோ வெளியிடவில்லை. அவர்தம் மக்களை அவர் மிகவும் அறிந்திருந்ததால் மனதில் பெரியதொரு தயக்கம் இருந்தது. அந்தத் தயக்கம் பொய்யாகவில்லை.

குபா எனும் சிற்றூர் மதீனா நகருக்கு வெளியே சற்றேறக்குறைய மூன்றேகால் கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. மக்காவிலிருந்து புறப்பட்டு மதீனாவிற்கு ஹிஜ்ரத் பயணம் மேற்கொண்ட நபிகள் நாயகம் குபாவை அடைந்ததும் முதலில் அங்குதான் தங்கினார்கள்.

உடனே குபாவிற்குக் கிளம்பினார் அல்ஹுஸொய்யின். முஹம்மது நபியைச் சந்தித்துவிட வேண்டுமென்ற பெரும் ஆவல் அவருக்கு. எத்தனை வருடக் காத்திருப்பு? எத்தனை தலைமுறைக் காத்திருப்பு? அதற்குமேல் ஆறப் பொறுக்க முடியாது. இதோ விரைந்து எட்டும் தொலைவிற்கு வந்துவிட்டார். உடனே சென்று சந்திக்க வேண்டியதுதான். அதைவிட தலைபோகும் விஷயம் என்ன இருக்கிறது?

அங்குச் சென்று பார்த்தால் அதிகஅளவு மக்கள் குமூயியிருந்தனர். நபியவர்களைத் தரிசிக்கக் கூட்டம் நிறைந்திருந்தது.

முண்டியடித்துக் கொண்டு எப்படியோ முன்னேறி திருநபியை நெருங்கிவிட்டார் அல்ஹுஸொய்யின்.

ஆழ்ந்து ஆராயும் பார்வையுடன் நபியவர்களை நோட்டமிட்டார் அல்ஹுஸொய்யின். என்னவொரு தேஜஸ்! பொய்யுரைக்கக் கூடியவரின் முகமில்லை இது! முதல் முறையாகத்தான் பார்க்கிறார். இருப்பினும் தன் சொந்தப் பிள்ளைகளைப்போல் அவரை அடையாளம் தெரிந்தது. திருப்தியுற்றது அவரது மனது. அவரேதாம். சத்தியமாக அவரேதாம். மேலும் நபியவர்களை நெருங்கி, சாட்சி பகர்ந்தார் அல்ஹுஸொய்யின்.

“வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறில்லை. முஹம்மது அவனுடைய தூதராவார்”

அவரை நோக்கித் திரும்பினார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். ஒருவரைப் பார்க்க வேண்டுமானால் வெறும் முகம் மட்டும் திருப்பிப் பாராமல் முழுவதுமாகத் திரும்பி அவருடன் உரையாடுவதே முஹம்மது நபியின் பழக்கமாகும். எந்தவொரு விஷயத்திலும் அலட்சியம் கிடையாது. அனைவருக்கும் பூரண மதிப்பும் மரியாதையும் அளிக்கும் குணம்.

“உமது பெயர் என்ன?” என்று வினவினார்கள்.

“அல்ஹுஸொய்யின் இப்னு ஸலாம்”

“இல்லை! உமது பெயர் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸலாம்” என்று புதிதாய்ப் பெயரிட்டார்கள் நபியவர்கள். காரணம் இருந்தது.

அல்ஹுஸொய்யின் என்றால் “குதிரைக்குட்டி” என்று அர்த்தமாம். இழிசொல்லாக உபயோகிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது அது.

அவரை இறைவனின் அடிமை எனக் கண்ணியப்படுத்தும் புதுப் பெயர் அளிக்கப்பட்டது.

“ஆம், இனி நான் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸலாம்! தங்களைச் சத்தியத்துடன் அனுப்பிவைத்தவன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன், இன்றிலிருந்து நான் வேறு எந்தப் பெயரிலும் அழைக்கப்படுவதை விரும்பமாட்டேன்!” மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸலாம், ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

யூத அறிஞராகவும், யூதர்களுக்கு மத்தியில் அதிகம் மதிப்புமிக்கவராகவும் காணப்பட்ட அப்துல்லாஹ் பின் ஸலாம் அவர்கள் நபியிடம் வந்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு முன் நபியிடம் கேட்ட சில கேள்விகளை பின் வரும் ஹதீஸில் காணலாம்.

“அனஸ்(ரலி) அறிவித்தார்: நபி(ஸல்) அவர்கள் மதீனாவுக்கு வருகை தந்திருக்கும் செய்தி (யூத மதத்தில் இருந்த) அப்துல்லாஹ் இப்னு சலாம் அவர்களுக்கு எட்டியது. உடனே அவர் நபி(ஸல்) அவர்களிடம் வந்து சில விஷயங்களைக் குறித்துக் கேட்டார். ‘தங்களிடம் நான் மூன்று விஷயங்களைப் பற்றிக் கேட்கப் போகிறேன். அவற்றை ஒர் இறைத்தூதர் மட்டுமே அறிவார்’ என்று கூறினார். பிறகு, ‘1. இறுதி நாளின் அடையாளங்களில் முதலாவது அடையாளம் எது? 2. சொர்க்கவாசி முதலில் உண்ணும் உணவு எது? 3. குழந்தை தன் தந்தையின் சாயலிலோ, தன் தாயின் சாயலிலோ இருப்பது எதனால்?’ என்று கேட்டார்கள்.

நபி(ஸல்) அவர்கள், ‘சற்று முன்பு தான் ஜிப்ரீல் எனக்கு இவற்றைக் குறித்து (விளக்கம்) தெரிவித்தார்’ என்று கூறினார்கள்.

உடனே, அப்துல்லாஹ் இப்னு சலாம் அவர்கள், ‘ஜிப்ரீல் தான் வானவர்களிலேயே யூதர்களுக்குப் பகைவராயிற்றே!’ என்று கூறினார்கள்.

இறைத்தூதர்(ஸல்) அவர்கள், ‘இறுதி நாளின் அடையாளங்களில் முதலாவது அடையாளம் ஒரு நெருப்பாகும். அது மக்களைக் கிழக்கிலிருந்து (துரத்திக் கொண்டு வந்து) மேற்குத் திசையில் ஒன்றுதிரட்டும்.

சொர்க்கவாசிகள் முதலில் உண்ணும் உணவு பெரிய மீனின் ஈரல் பகுதியில் உள்ள அதிகப்படியான சதையாகும்.

குழந்தை(யிடம் காணப்படும்) தாயின் அல்லது தந்தையின் சாயலுக்குக் காரணம், ஆண் மனைவியுடன் உடலுறவு கொள்ளும்போது அவனுடைய நீர் (விந்து உயிரணு) முந்திக் கொண்டால் குழந்தை அவனுடைய சாயலில் பிறக்கிறது.

பெண்ணின் நீர் (சருமுட்டை உயிரணு) முந்திக் கொண்டால் குழந்தை அவளுடைய சாயலில் பிறக்கிறது’ என்று பதிலளித்தார்கள்.

(உடனே) அப்துல்லாஹ் இப்னு சலாம் அவர்கள், வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறெவருமில்லை என்றும், தாங்கள் இறைத்தூதர் தாம் என்றும் நான் உறுதி அளிக்கிறேன்’ என்று கூறினார்கள்.

பிறகு, ‘இறைத்தூதர் அவர்களே! யூதர்கள் பொய்யில் ஊறித் திளைத்த சமுதாயத்தினர் ஆவர். எனவே, நான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்ட செய்தியை அவர்கள் அறிவதற்கு முன்னால் தாங்கள் என்னைப் பற்றி அவர்களிடம் கேட்டுப் பாருங்கள்’ என்று கூறினார்கள்.

அப்போது யூதர்கள் (நபி – ஸல் – அவர்களிடம்) வந்தார்கள். (உடனே, அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸலாம் (ரலி) வீட்டினுள் புகுந்து (மறைந்து) கொண்டார்கள்.)

நபி(ஸல்) அவர்கள் (யூதர்களிடம்), ‘உங்களில் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸலாம் எத்தகைய மனிதர்?’ என்று கேட்டார்கள்.

அதற்கு அவர்கள், 'அவர் எங்களில் நல்லவரும், எங்களில் நல்லவரின் மகனும் ஆவார்; எங்களில் சிறந்தவரும், சிறந்தவரின் மகனும் ஆவார்' என்று பதிலளித்தார்கள்.

உடனே, இறைத்தூதர்(ஸல்) அவர்கள், 'அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸலாம் இஸ்லாத்தை ஏற்றார் என்றால் நீங்கள் என்ன நினைப்பீர்கள்?' என்று கேட்டார்கள்.

அதற்கு அவர்கள், 'அல்லாஹ் அவரை அதிலிருந்து காப்பாற்றுவானாக!' என்று கூறினார்கள்.

மீண்டும் நபி(ஸல்) அவர்கள் யூதர்களிடம் முன்பு போன்றே கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் முன்பு போன்றே பதிலளித்தார்கள்.

உடனே (வீட்டினுள் மறைந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த) அப்துல்லாஹ் இப்னு சலாம் அவர்கள் வெளியே வந்து,

'வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறெவருமில்லை என்றும் முஹம்மத்(ஸல்) அவர்கள் அல்லாஹ்வின் தூதரவர்கள் என்றும் நான் உறுதி அளிக்கிறேன்' என்று கூறினார்கள்.

உடனே யூதர்கள், 'இவர் எங்களில் கெட்ட வரும் எங்களில் கெட்டவரின் மகனும் ஆவார்' என்று சொல்லிவிட்டு அவரைக் குறித்து (இல்லாத குற்றங்களைப் புனைந்து) குறை கூறலானார்கள். (அவற்றைக் கேட்ட) அப்துல்லாஹ் இப்னு சலாம் அவர்கள், 'இதைத் தான் நான் அஞ்சிக் கொண்டிருந்தேன், இறைத்தூதர் அவர்களே!' என்று கூறினார்கள்." (புகாரி 3938)

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 23

("முஹம்மத் அல்லாஹ்வின் தூதரென்று நான் சாட்சி கூறுகிறேன்" என்று கூறியபடியே குற்றுவிராய் இருந்தவர் இருகூறாய் பிளந்து முற்றிலுமாய் இறந்து விழுந்தார் ஹபீப் பின் ஸைத் பின் ஆஸிம் அல்-அன்ஸாரீ)

யத்ரிப் நகரில் ஒரு குடும்பம் வசித்து வந்தது. தந்தை, தாய், இரு மகன்கள் என்ற அளவான குடும்பம். அந்தக் குடும்பம் ஒரு குழுவுடன் மக்காவிற்கு யாத்திரை சென்றது. மொத்தம் 73 ஆண்களும், 2 பெண்களும் கொண்ட குழு அது.

மக்காவிற்குச் சென்று புனித யாத்திரை முடித்த அந்தக் குழுவினர் இரண்டாம் நாள் ஊர் உறங்கிய நள்ளிரவு நேரத்தில் அகபா பள்ளத்தாக்கில் முகம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடன் ஓர் இரகசிய சந்திப்பு நிகழ்த்தினர். வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சந்திப்பு அது.

அதன் முடிவில் நபியவர்களுக்கும் அந்த யத்ரிப் குழுவினருக்கும் இடையில் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. தங்களது "உயிர், பொருள், செல்வம்" அனைத்திற்கும் மேலாய் நபியை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், காப்பாற்றுவதாகவும் அவர்கள் அனைவரும் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து கொடுத்தனர்.

அந்தக் குழுவில் இடம் பெற்றிருந்த அந்தக் குடும்பத்தின் அனைத்து உறுப்பினர்களும் அந்த சத்தியப் பிரமாணத்தில் கலந்து கொண்டனர். ஸைத் இப்னு ஆஸிம், அவரின் மனைவி உம்மு உமாரா எனும் நுஸைபா பின்த் கஅப் அல்-மாஸினிய்யா, அவர்களின் இரு மகன்கள் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸைத் மற்றும் ஹபீப் இப்னு ஸைத் (ரலியல்லாஹு அன்ஹும்). அப்பொழுது ஹபீப் இப்னு ஸைத் இளவயதுச் சிறுவர்.

அந்தக் காரிருள் இரவில் முஹம்மது நபிகளின் கரத்தில் தன் சிறு கைகளை வைத்து, தானும் சத்தியப் பிரமாணம் செய்தார் சிறுவர் ஹபீப் இப்னு ஸைத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு. அந்த நொடி முதல் நபியும் இஸ்லாமும் தன் பெற்றோர்கள், தன் ஆவி ஆகியனவற்றைவிட மேலானதாகி விட்டது அந்தச் சிறுவருக்கு. அதைத் தொடர்ந்து இஸ்லாமும் வீரமும் செழித்தோங்கும் வீட்டில் வளரும் நல் வாய்ப்பும் அமைந்தது ஹபீபிற்கு.

யத்ரிப் திரும்பப் பயணப்பட்ட அவர்களுடன் முஸ்அப் இப்னு உமைர் எனும் தன் தோழரை நபியவர்கள் அழைத்து, "அங்கு மற்றவர்களுக்கும் ஏகத்துவத்தை எடுத்துச் சொல்" என்று அனுப்பி வைத்தார்கள். யத்ரிப் சென்ற முஸ்அப் இப்னு உமைர் (ரலி) நிகழ்த்திய பிரச்சாரங்களுக்கு நல்ல பலன் இருந்தது.

நபியவர்கள் மதினா புலம்பெயர்ந்தபின் நிகழ்வுற்ற முதல் இரண்டு முக்கியப் போர்கள் பத்ரும் உஹதும். இவற்றில் ஹபீப் பங்களிக்கும் வாய்ப்பு அமையவில்லை. ஏனெனில் ஆயுதங்கள் ஏந்திப் போரிடும் அளவிற்கான பருவத்தில் கூட ஹபீப் இப்னு

ஸைத் பருவமடைந்தவராக இல்லை. ஆனால் பத்ருப் போரில் அவரின் தாய்மாமன் அப்துல்லாஹ் இப்னு கஅப் அல் மாஸினீ (ரலி) எனும் வீரர் கலந்து கொண்டார். பின்னர் பத்ருப் போருக்குப் பிறகு ஹபீபின் தந்தை ஸைத் இப்னு ஆஸிம் இறந்து விட்டதால், ஹபீபின் தாயார் உம்மு உமாரா எனும் நுஸைபா, கஸிய்யா இப்னு அம்ரு என்பவரை மறுமணம் செய்து கொண்டார். தம்பதியர் இருவரும், ஹபீபின் மூத்த சகோதரர் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸைதும் உஹதுப் போரில் கலந்து கொண்டார்கள். விடலைப் பருவம் கடந்தபின், உஹதுப் போருக்குப் பிறகு நிகழ்வுற்ற இதரப் போர்களில் ஹபீபும் கலந்து கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டார். அதிலெல்லாம் அவரது சிறப்புத் தன்மையும், சுயநலமென்று எதுவுமேயில்லாமல் இறை நம்பிக்கையாளர்களின் ஓர் அங்கத்தினராய் அவர் நிகழ்த்தி வந்த தியாகங்களும் அவரது புகழையும் பெருமையையும் உயர்த்திக் கொண்டே வந்தன. அவையெல்லாம் ஒரு தியாகச் சிகரத்தை நோக்கி அவரை இட்டுச் செல்லப் போவதை அப்பொழுது யாரும் அறிந்திருக்கவில்லை.

ஹிஜ்ரீ 9-ஆம் ஆண்டு. இஸ்லாம் அரேபிய தீபகற்பத்தில் பலமாய் வேரூன்றியிருந்தது. ஒரு பலமான அரசாங்கமாய் மதீனாவில் நிறுவப்பெற்றிருந்தது. அரேபியாவின் பல பாகங்களிலிருந்தும் பல கோத்திரத்தினரின் குழுக்கள் மதீனா வந்து, நபியவர்களைச் சந்தித்து, இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டு, கற்றுக் கொண்டு, சென்று கொண்டிருந்தனர். நஜ்திலிருந்து பஹா ஹனீஃபா எனும் கோத்திரத்தின் குழுவொன்று மதீனா வந்தது. அவர்களின் ஒட்டகங்கள், பொருட்கள் ஆகியனவற்றைக் காவல் காக்க, பாதுகாக்க, கூடவே ஒருவன் வந்திருந்தான். அவன் பெயர் முஸைலமா இப்னு ஹபீப் அல் ஹனஃபி. வந்தவர்கள் நபியவர்களைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தபோது கர்ம் சிரத்தையாய் அனைத்தையும் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். சந்திக்க வந்தவர்களையெல்லாம் முஹம்மது நபி அன்புடன் வரவேற்று, தக்க மரியாதை அளித்து, நல்லுபசாரம் புரிந்தார்கள். அவர்களும் அகமகிழ்வோடு இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். தங்கள் மக்கள் அனைவரும் இஸ்லாத்தினுள் புகுவதாகவும் தெரிவித்தார்கள். கிளம்பும் போது அவர்களுக்கெல்லாம் அன்பளிப்பாக வழிச்செலவுக்குப் பணம் அளித்து, காவலுக்கு வந்திருந்த முஸைலமாவையும் நினைவில் கொண்டு அவனுக்கும் பணம் கொடுத்தனுப்பினார்கள் நபியவர்கள். முஸைலமாவும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டான். நஜ்து திரும்பியது குழு.

ஊர் திரும்பும் வழியெல்லாம் என்ன யோசித்தானோ தெரியவில்லை. நஜ்து வந்து சேர்ந்ததும், கை, கால், முகமெல்லாம் கழுவிக் கொண்டு, “இன்றிலிருந்து நானும் ஒரு நபி. அல்லாஹ் குரைஷிகளுக்கு முஹம்மதை நபியாக அனுப்பி இருப்பதைப் போல பஹா ஹனீஃபாவாகிய உங்களுக்கு அல்லாஹ் என்னை நபியாக்கி இருக்கின்றான்” என்று அறிவித்து விட்டான் முஸைலமா! “இது நல்ல வேடிக்கையாக இருக்கிறதே!” என்று இலேசாகச் சொல்லிவிட முடியாது. குருட்டாம் போக்கில் ஒரு பொய் சொல்லிவிட்டு அதைத் தொடர்ந்து பெரியதொரு ஆட்டம் ஆடித்தான் ஓய்ந்தான், இல்லை ... ஒழிக்கப்பட்டான், அவன். இங்கு ஒன்று கவனிக்க வேண்டும். அரேபியாவில் பரவியிருந்த ஒவ்வொரு குலத்தினருக்கும் தத்தமது குலப்பெருமை மிக உசத்தி. அதற்காக எதுவும் செய்யத் தயாராயிருந்த மக்கள் அவர்கள். இஸ்லாம் தோன்றி அவர்கள் மனதில் அது படர்ந்தபின்னான் குலப்பெருமை ஒழிக்கப்பட்டது. அனைவரும் சகோதரத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஒன்றெனக் கருதப்பட்டனர். ஆனால், அப்பொழுதுதான் புதிதாய் இஸ்லாத்தை ஏற்றுத் திரும்பியிருந்த பஹா ஹனீஃபா மக்கள் மனதில் குல, கோத்திரப் பெருமையெல்லாம் இன்னம் பத்திரமாக அப்படியே இருந்தது. அதைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான் முஸைலமா. எனவே, “ஹனீஃபா குலத்துக்குத் தனி நபி இருப்பது நமக்குப் பெரும்பெருமை! அதற்கு ஆதரவளிப்பது நம் குலக் கடமை!” என்று அவன்பின் அணி திரண்டு விட்டனர். முஸைலமாவின் பின்னால் கூட்டம் திரண்டது. ஆதரவும் பெருகியது. நிகழ்கால அரசியலில் பார்க்கிறோமே அப்படித்தான். எதிர்பாராத ஆதரவின் வேகம் முஸைலமாவிடம் ஆணவத்தையும் அகம்பாவத்தையும் தோற்றுவித்தது. கடிதம் ஒன்று எழுதினான், யாருக்கு? நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு! “அல்லாஹ்வின் தூதர் முஸைலமாவிடமிருந்து, அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மதிற்கு. உம்மேல் சாந்தி உண்டாவதாக. உம்முடன் தூதுச் செய்தியில் தூதராக நானும் கூட்டாளியாக நியமிக்கப் பெற்றுள்ளதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நாங்கள் பாதி நிலமும், குரைஷியர் நீங்கள் பாதி நிலமுமாக அரசாள வேண்டும் என்பது நியதி. ஆனால் குரைஷிகள் நீங்கள் வரம்பு மீறி விட்டீர்கள்”

இவ்வாறு எழுதி இரண்டு பேரை அழைத்து, “இந்தாருங்கள், இதை மதீனா சென்று அவரிடம் கொடுத்து பதில் பெற்று வாருங்கள்” என்று அனுப்பி வைத்தான். கோமாளிகளுக்கு எந்தக் காலகட்டத்திலும் பஞ்சம் இருந்ததில்லை. ஆனால் இவன் ஆபத்தான கோமாளியாகி விட்டான். முஹம்மது நபிக்கு அந்தக் கடிதம் படித்துக் காண்பிக்கப்பட்டது. நிதானமாய் கேட்டுக் கொண்டவர்கள் தூது வந்த அந்தத் தூதுவர்களைப் பார்த்து, “இதைப் பற்றி நீங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்கள். “முஸைலமா சொல்வதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்” என்று அந்த தூதுவர்களிடமிருந்து பதில் வந்தது. “தூதுச் செய்தியாளர்கள் கொல்லப்படக் கூடாது என்ற நடைமுறை ஒன்று மட்டும் இல்லாதிருந்திருப்பின் உங்கள் இருவர் தலைகளைக் கொய்திருப்பேன்” என்று அவர்களுக்கு எச்சரிக்கை அளித்த நபியவர்கள், தம் தோழர்களிடம் பதில் கடிதம் ஒன்று எழுதச் சொன்னார்கள்.

“அளவற்ற அருளாளன், நிகரற்ற அன்புடையோன், அல்லாஹ்வின் பெயரால். அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மதிடமிருந்து பொய்யன் முஸைலமாவிற்கு. புனித வழிகாட்டுதலைப் பின்பற்றுபவர் மீது சாந்தி உண்டாவதாக. மொத்தபூமியும் அல்லாஹ்விற்கு உரியது என்பதை நீ உணர்ந்து கொள். அவன், தான் நாடுபவர்களுக்கு அதை உரிமையாக்குகிறான். மறுமை நாளின் நற்கூலி அவனை அஞ்சி வாழ்பவர்களுக்கே”.

அந்த மட்டும் தூதுவர்களுக்கு மரியாதை அளித்து, பதில் கடிதம் அளித்து, திருப்பி அனுப்பி வைத்தார் நபியவர்கள். அதைப் பார்த்தபின் அடங்குவதற்குப் பதிலாக அவனுக்கு அகங்காரமும் கோபமும் தான் மேலும் பெருகியது. அட்டூழியம் அதிகமானது. நாளுக்கு நாள் நிலைமை மோசமாக, கேடான பாதையில் பயணிக்கும் அவனை, தீவிரமாய் எச்சரித்து தடுத்து நிறுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது நபிகளாருக்கு.

கடுமையாய் ஒரு கடிதம் எழுதச் சொன்னார்கள். அதை முஸைலமாவிடம் கொண்டு சேர்க்கத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் ஹபீப் இப்னு ஸைத். அப்பொழுது அவர் ஒரு துடிப்பான, சுறுசுறுப்பான, சூட்டிகையான வாலிபர்.

“கடிதம்தானே, அந்த கேடுகெட்டப் பொய்யனுக்குத்தானே, கொடுத்துவிட்டால் போச்சு” என்று உடனே கிளம்பிவிட்டார் ஹபீப். பாலை, மலை, பள்ளத்தாக்கு என்றெல்லாம் தாண்டி நஜ்து வந்து சேர்ந்தவர், உடனே முஸைலமாவைச் சந்தித்து, “இந்தா பிடி, படி” என்று கடிதம் ஒப்படைத்தார்.

பிரித்துப் படித்தான் முஸைலமா. வெறுப்பாலும் குரோதத்தாலும் அவனது இதயம் துடித்தது. தூதுச் செய்தியாளருக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய கௌரவத்தை, பாதுகாப்பை எல்லாம் காற்றில் பறக்கவிட்டு, “இவனைப் பிடித்து சிறையில் அடையுங்கள். நாளைக் காலை அவைக்குக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று உத்தரவு பிறப்பித்து விட்டான். கைது செய்யப் பட்டார் ஹபீப்.

மறுநாள் அவை கூடியது. முஸைலமா தனது அரியணையில் வந்தமர, இருபுறமும் அவனது தோழர்கள் அமர்ந்தனர். அன்றைய தினம் அவனது அவைக்குப் பொதுமக்களும் வந்து கூடும்படி அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். அதனால் பெரும் கூட்டம் திரண்டிருந்தது.

“யாரங்கே கொண்டு வாருங்கள் அந்தத் தூதுவனை” என்று கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட, கனத்த சங்கிலிகளால் அவரைப் பூட்டி, இழுத்து வந்தார்கள் காவலர்கள். கால் விலங்கு தரையில் புரள வந்து நின்றார் ஹபீப் இப்னு ஸைத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு. அங்கு மொய்த்திருந்த பகைவர் கூட்டத்தினர் மத்தியில், மிகவும் சாதாரணமாய், முகத்தில் எவ்விதக் கலக்கமோ, கலவரமோ இல்லாமல், நின்று கொண்டிருந்தார் ஹபீப்.

முஸைலமா அவரை நோக்கிக் கேட்டான். “முஹம்மத் யார்

அல்லாஹ்வின் தூதரா?”

உடனே பதில் வந்தது. “ஆம். முஹம்மத் அல்லாஹ்வின் தூதரென்று நான் சாட்சி கூறுகிறேன்”

கோபத்தால் வெடித்துவிடுவதைப்போல் அவரைப் பார்த்த முஸைலமா அடுத்த கேள்வி கேட்டான். “நான் அல்லாஹ்வின் தூதன்தான் என்பதற்கு நீ சாட்சி கூறுகிறாயா?”

“எனக்குக் கொஞ்சம் காது மந்தம். நீ சொல்வது எனக்குக் கேட்கவில்லை”, முகத்தில் நையாண்டி எதுவும் வெளிக்காட்டாமல் அப்பாவியாய் பதில் கூறினார் ஹபீப்.

சீற்றத்தில் முகம் வெளுத்தது முஸைலமாவிற்கு. உதடுகள் துடித்தன. “அவர் உடலில் ஒரு பகுதியை வெட்டி எறியுங்கள்”, என்று கட்டளை பறந்தது.

தயாராய்க் காத்திருந்த காவலன், “அப்படியே ஆகட்டும்” என்று கூர்மையான வாள் கொண்டு அவர் உடலின் ஒரு பகுதியை வெட்டி எறிய, தரையில் விழுந்தது அப்பகுதி. பெருக்கெடுத்து வழிந்தோடியது குருதி.

“முஹம்மத் அல்லாஹ்வின் தூதர் என்று நீ சாட்சி பகர்கிறாயா?” என்று மீண்டும் தன் கேள்வியைக் கேட்டான் முஸைலமா. இப்பொழுதும் உடனே பதில் வந்தது. “ஆம். முஹம்மத் அல்லாஹ்வின் தூதரென்று நான் சாட்சி கூறுகிறேன்.”

“மேலும் நான் அல்லாஹ்வின் தூதரென்று சாட்சி கூறுகிறாயா?”

“நான்தான் சொன்னேனே, எனக்குக் காது மந்தம் என்று. அதனால் நீ என்ன சொல்கிறாய் என்று எனக்குக் கேட்கவில்லை”

கோபம் மேலும் அதிகமானது பொய்யனுக்கு. மற்றுமொரு பகுதியை வெட்டச் சொன்னான். அடுத்து மற்றுமொரு உடல் பகுதி தரையில் விழுந்தது. குழுவியிருந்த கூட்டம் அவரின் உறுதியையும், விடாப்பிடிக்கொள்கையையும் பார்த்து வியர்த்துக் கொட்ட, இவருக்கோ குருதி கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

முஸைலமாவும் மீண்டும் மீண்டும் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்க, மீண்டும் மீண்டும் அதே பதில் வந்து கொண்டிருந்தது.

காவலனும் கசாப்புக் கடையில் தொங்கும் ஆட்டிறைச்சியை வெட்டுவது போல், ஹபீபின் உடலை பாகம் பாகமாய் வெட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

பாதிக்கும் மேற்பட்ட உடல் தரையில் துண்டுகளாக சிதறிக் கிடக்க, மறுபாதி இரத்தக் களறியில் படுகோரமாய் உருமாறிக் கிடந்தது. ஆனாலும் அவர் உதடுகளிலிருந்து வரும் வார்த்தைகள் மட்டும் மாறவில்லை. “முஹம்மத் அல்லாஹ்வின் தூதரென்று நான் சாட்சி கூறுகிறேன்” என்று சொன்னபடியே இறுதியில் விடைபெற்றது அவரது ஆவி. குற்றயிராய் இருந்தவர் முற்றிலுமாய் இறந்து விழுந்தார். ஹபீப் இப்னு ஸைத் அல்-அன்ஸாரி ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

அது பிஞ்சிலேயே விதைத்த ஈமான். அன்றே அகபாவில் முஹம்மது நபியின் கரம் பற்றி சத்தியம் செய்த சிறுவன். என்றாலும், சிறுபிள்ளைத் தனமான விளையாட்டுப் பேச்சில்லை அது அவருக்கு. “நபியே! உமக்காக உயிரையும் தருவேன்” என்றார் அல்லவா? தந்துவிட்டார் உயிரை!

சரி, ஒருவர் உடலைத் தரலாம், உயிரைத் தரலாம். ஆனால் தன் உடலைக் கண்ட துண்டமாய் வெட்டி, உயிரைத் தந்தால் அந்த ஈமானை என்னென்பது? ஏதோ செடியையும், கொடியையும் வெட்டுவதைப் போல் உடலை அங்கம் அங்கமாய் வெட்டினாலும், குருதி கொட்டக் கொட்ட கலிமா உச்சரித்த உதடுகளின் வீரியமெல்லாம் எழுத்தில் எப்படி வடிப்பது? அங்குப் பெருக்கெடுத்து ஓடிய குருதியின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் கலந்திருந்தது ஈமான். இன்னா லில்லாஹி வஇன்னா இலைஹி ராஜிஊன்.

செய்தி மதினா வந்து சேர்ந்தது. அவரின் தாயாரையும் அடைந்தது. அந்த அம்மையார், நுஸைபா அல்-மாஸினிய்யா கூறினார்: "இத்தகைய ஒரு நிகழ்வுக்காகத்தான் நான் அவனை வளர்த்தும் உருவாக்கியும் வந்தேன். என்னுடைய நற்கூலியையும் அவனுடைய பரிசையும் அல்லாஹ்விடமே தேடுகிறேன். சிறுவனாய் இருக்கும்போது, ஒருநாள் இரவு அகபாவில் தாதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களிடம் சத்தியப் பிரமாணம் செய்து தந்தான். அதைப் பெரியவனானதும் நிறைவேற்றிவிட்டான்.

எனக்கு அல்லாஹ் வாய்ப்பளித்து முஸைலமாவை நான் நெருங்கினால், அவனது இழப்பிற்காக தங்களது முகத்தை அறைந்து கொண்டு துன்பத்தில் அரற்றுவதற்கு அவனுடைய மகள்களுக்கு நல்ல வாய்ப்பளிப்பேன்" என்று தன் மகனின் கோர முடிவைக் கேட்ட அந்த வீரத் தாயின் பதில்

முஸைலமாவின் பிரச்சனை ஓயாமல் நபியவர்களின் மறைவிற்குப் பின்னர்வரை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீபாவாக பொறுப்பேற்றுக் கொண்டவுடன் இந்த விவகாரத்தில் முழுக் கவனம் செலுத்தினார். நுஸைபா எதிர்பார்த்திருந்த நாள் வந்து சேர்ந்தது. அபூபக்ரின் முஅத்தின் மதினா நகர வீதிகளில் பொய்யன் முஸைலமாவை எதிர்த்துப் போரிட மக்களுக்கு அழைப்பு விடுத்துக் கொண்டே சென்றார்.

தொழுகையின் அழைப்பிற்கு எப்படி முந்திக் கொண்டு ஓடி வருவார்களோ, அதே போல்தான் போரின் அழைப்பிற்கும் கிளம்பினார்கள் அந்த மக்கள். போர் அழைப்பு காதில் விழுந்ததும் "கிளம்படா மகனே" என்று தன்னுடைய மற்றொரு மகன் அப்துல்லாஹ்வுடன் வாளைத் தூக்கிக் கொண்டு, முஸ்லிம் படைகளுடன் யமாமாவை நோக்கி ஓடினார் உம்மு உமாரா என்னும் நுஸைபா

கடுமையான யுத்தம் நிகழ்ந்தது. பெண் புலி தெரியுமில்லையா? படை வரிசையினுடே அப்படிச் சீற்றமுடன் பாய்ந்து முன்னேறிக் கொண்டிருந்தார் நுஸைபா. "அல்லாஹ்வின் விரோதி எங்கே? எனக்குக் காண்பியுங்கள். எங்கே அல்லாஹ்வின் அந்த விரோதி!" என்று சீற்றமுடன் போரிடலானார்.

கடைசியில் அவனை அந்த அம்மையார் அடைந்தபோது, முஸ்லிம்களின் வாங்களால் துண்டாடப்பட்டுக் கிடந்தான் முஸைலமா. அதைக் கண்டவுடன்தான் அமைதியும் உளநிறைவும் ஏற்பட்டது அந்த அம்மையாருக்கு. பெருமகிழ்வுடன் மதினா திரும்பினார்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 24

(அபூ ஹுதைஃபா! உம் தந்தையின் மரணம் உம்மை வருத்துகிறதா?"
அல்லாஹ்வின் மீதானையாக அவ்வாறில்லை. யா ரகூல்லாஹ் !)

உத்பா குரைஷிகளின் தாதராக அவர் ஒரு முறை அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களைச் சந்தித்தார். மண்ணா சைக்கும், பெண்ணாசைக்கும், பொன்னாசைக்கும் விலை போகாத மாநபிகளார் (ஸல்) ஒதிக்காட்டிய மாமறை வசனங்களைக் கேட்டுத் திரும்பிய உத்பா குரைஷிகளுக்கு நல்ல அறிவுரைகளையெல்லாம் கூறினார்.

"அவர் மதி குழம்பியவரல்லர்; மாயக்காரருமல்லர். இடையூறுகளைத் தவிர்த்து, அவரை அவர் போக்கில் விட்டு விடுங்கள். தம் முயற்சியில் அவர் தோல்வியுற்றால் நாம் வெற்றி பெற்றவர்களாவோம். அதே சமயம் அவர் வெற்றி பெற்றாலும் அது அரபுகளின் வெற்றி; நாம் கண்ணியம் பெறுவோம்"

தாயிப் வீதிகளில் துயரேற்றுக் களைத்து நபி (ஸல்) அவர்கள் சற்று ஓய்வு கொள்ள அமர்ந்த போது அந்த இடம் உத்பாவின் தோட்டமாகவே இருந்தது. அச்சமயம் உத்பாவும் உடன் பிறந்த ஷைபாவும் அங்கேயே தங்கியிருந்தனர். தம் நபி (ஸல்) அவர்களின் நிலை கண்டு மனமிளகிய அவ்விருவரும் ஒரு தட்டத்தில் திராட்சைக் கனிகளை வைத்து, தம் பணியாளரிடத்தில் தந்து நபி (ஸல்) அவர்களை உண்ணச் செய்து உபசரிக்குமாறு கூறி அனுப்பி வைத்தனர்.

அதே பணியாள் தாஹா நபி (ஸல்) அவர்களின் தாள் போற்றி இஸ்லாத்தை ஏற்றதை தொலைவிலிருந்தே கண்ட அவ்விருவரும் "நீர் சார்ந்திருந்த கிருஸ்துவ மார்க்கம் அவரின் மார்க்கத்தை விட உயர்ந்ததேயன்றோ" எனக் கண்டிக்கவும் செய்தனர். கோத்திரப் புகைச்சல் அவ்வாறாக அவர்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தது.

ஹிஜ்ரி 3-ம் ஆண்டில் பத்ருப் போரில் களம் காண வந்த எதிரிகளில் உத்பாவும் அவரின் இளவல் ஷைபா. மற்றொரு மகன் வலீத், மகள் பெற்ற பேரன் ஹன்னலா என குடும்பமே திரண்டு வந்திருந்தது. நீண்ட தூரப் பயணம் கடந்து போர்க்களத்தில் பாலையமிறங்கிய பின்னரும் உத்பா போரைத் தவிர்க்கவே விரும்பினார்.

"போரில் நீங்கள் வெற்றி பெறுவீர்களாயின் அவ்வெற்றிக்குப் பின்னரும் நீங்கள் வருந்தவே நேரிடும். ஏனெனில், முஹம்மதும் (ஸல்) சரி, அவரின் புறம் உள்ள எவரும் சரி, கொல்லப்பட்டியின் அவர் உங்களின் புறம் உள்ள ஒருவருக்கு தனையராகவோ, உடன் பிறந்தவராகவோ, மாமனாகவோ, மைத்துனராகவோ ஏதாவது ஓர் உறவு முறை கொண்டவராகவே இருப்பார். அந்தப் பழி உங்களை வருத்தியே பலி கொள்ளும்.

எனவே நீங்கள் முஹம்மதை மற்ற அரபிகளிடையே விட்டுத் திரும்பி விடுங்கள். அவர்கள் அவரைத் தொலைத்து விடுவார்களாயின் உங்கள் பிரச்சனை தீர்ந்து விடும் அப்படி இல்லாமல் அவர் நகைத்து விட்டாலும் உங்களைப் பற்றி அவர் திருத்திக் கொண்டு விடுவார் அது உங்களுக்கு லாபமாகவே அமையும் என உத்பா விளக்கினார். குரைஷிகள் கேட்கவில்லை. யார் இந்த உத்பா ?

நபிகளாரின் ரகசியம் (ஸாகிபில் சிர்ரு) என அறியப்பட்ட நபித்தோழர் அபூ ஹுதைஃபா (ரலி) அவர்களின் அவரின் இயற்பெயர் ஹஷீம்; அவரின் தந்தைதான் உத்பா - அவரின் தந்தை ரபீஆ - அவரின் தந்தை அப்துஷ் ஷம்ஸ் - அவரின் தந்தை அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் முப்பாட்டனார் அப்து மனாஃப் ஹாஷீம். அவர்களின் அன்னையின் பெயர் உம்மு ஸஃப்வான். பத்ரு யுத்தம் முடிந்ததும் எதிரிகளின் பிணங்களை அப்படி அப்படி போட்டுவிட்டு திரும்பவில்லை அந்த பிணங்களையெல்லாம் ஒரு பள்ளத்தில் தள்ளிப் புதைத்திட தங்களின் தோழர்களைப் பணித்தார்கள்

ஒவ்வொரு சடலமாகப் பள்ளத்துக்கு இழுத்து வரப்பட்டது. ஒவ்வொரு சடலுத்துக்கும் உறவால் நெருங்கியவராக ஏன் உரிமைக்காரராகவும் ஒவ்வொரு முஸ்லிம் இருந்தனர்.

தந்தைக்கு மகனாக - உடன்பிறந்தவராக - மைத்துனராக மருகராக -ஏதாவதொரு இரத்த பந்தங் கொண்டவராக இருந்த அக்கூட்டத்தில் எவருடைய முகத்திலும் கவலையின் ரேகையைக் கூட காண முடியவில்லை! ஆனால்,

உத்பா இப்னு ரபீஆவின் உடல் இழுத்து வரப்பட்ட போது மட்டும் ஒரு வாலிபரின் முகம் சுருங்கியது. அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களும் கவனித்து விட்டார்கள் அதனை. பரிவோடு அவரை அழைத்து அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் வினவினார்கள், "அபா ஹுதைஃபா! உம் தந்தையின் மரணம் உம்மை வருத்துகிறதா?" என்று.

மறுகணமே பளீரென விடையளித்தார் அவ்வாலிபர். " அல்லாஹ்வின் மீதானையாக அவ்வாறில்லை. யா ரகூல்லாஹ் ! என் தந்தையும் தாயும் தங்களுக்கு அர்ப்பணம். அறிவும் சிந்தனைத் தெளிவும் பெற்றிருந்த என் தந்தை உத்பா எப்படியும் ஒரு நாள் இஸ்லாத்தில் இணைவார் என்று நான் நம்பியிருந்தேன்.

ஆனால் இன்று அவர் தம் நிராகரிப்பிலேயே மரித்துவிட்டார். இறைவனின் ஒளியை ஏந்த இதயத்தில் இடமற்றே போன அவருடைய துரப்பேற்றை எண்ணியே என் இதயம் அழுகிறது" என்று வெளிச்சமிட்ட அவரின் இதயத் தூய்மையைக் கண்டு அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அவரைப் போற்றினார்கள்; வாழ்த்தினார்கள்.

ஹுதைபதல் யமானி (ரலி) அவர்கள் கூறினார்கள் அகழ் யுத்தம் நடந்த அன்றிரவு நாங்கள் அமர்ந்து இருந்தோம்.

அபூஸஃப்யானும் அவருடைய படைகளும் எங்களுக்கு மேற்புறம் இருந்தனர். குரைளா என்னும் யூதக் கூட்டம் எங்களுக்கு கீழ்புறம் இருந்தது

அன்று இரவு கடும் இருட்டாக இருந்தது கடுமையான காற்றும் வீசியது

முனாபிக்குகள் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் பொய்யான காரணங்கள் கூறி வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

அவர்கள் எல்லோரும் சென்ற பிறகு நபி (ஸல்) அவர்கள் என்னிடம் எதிரிகளின் நிலையைத் தெரிந்து வரும்படி கூறினார்கள். நான் எதிரிகள் தங்கி இருந்த இடத்திற்கு சென்றேன் அன்று இரவு வீசிய காற்று முழுவதும் அதுவும் புயற்காற்றாக எதிரிகளின் கூடாரங்களில் மட்டும்தான் வீசியுள்ளது நாங்கள் அதை உணரவில்லை.

ஆனால் அவர்களை அப்புயற்காற்று கற்களையும் புழுதியையும் வாரி வாரி அள்ளி வீசி விரட்டியது அவர்களை அங்கு இருக்கவிடவில்லை . அவர்கள் போன வேகத்தில் உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்ற நிலையில் ஓடோடிவிட்டார்கள்.

நான் திரும்பி வந்து நபிஸல் அவர்களிடம் விஷயத்தை கூறினேன்

அப்போதுதான் கீழ்கண்ட வசனம் அருளப்பட்டது . (பைஹகீ)

முஃமின்களே ! உங்களுக்கு அல்லாஹ் புரிந்துள்ள அருட் கொடைகளை நினைவு கூர்வீர்களாக ! உங்களிடம் எதிரிப் படைகள் வந்த பொழுது அவர்கள் மீது புயற் காற்றையும் நீங்கள் பார்க்காத வானவர்களின் படைகளையும் நாம்தான் அனுப்பினோம். மேலும் நீங்கள் செய்வற்றை அல்லாஹ் நிச்சயமாக பார்க்கிறவனாகவும் இருக்கிறான் (குர்ஆன் 33 : 09)

நபிகளாரின் ரகசியம் (ஸாகிபில் சிர்ரு) அது என்ன ரகசியம் ?

ஹுதைஃபா (ரலி) அவர்கள் அறிவிப்பது :

அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள் என் தோழர்களில் பன்னிரண்டு நயவஞ்சகர்கள் இருக்கிறார்கள் அவர்களில் எட்டு நபர்கள் ஊசித் துவாரத்திற்குள் ஒட்டகம் நுழையாத வரை அவர்கள் சொர்க்கத்திற்குள் நுழையவுமாட்டார்கள். நூல் முஸ்னத் அஹ்மத் 23319

கைஸ் பின் உபாத் (ரஹ்) அவர்கள் கூறியதாவது:

நாங்கள் அம்மார் பின் யாசிர் (ரலி) அவர்களிடம், "நீங்கள் (அலீ (ரலி) அவர்களுடன் சேர்ந்து) போரிட்டு வருவதைப் பற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்? அதை நீங்கள் சுயமான முடிவுப்படி மேற்கொள்கிறீர்களா? ஏனெனில், உங்களின் சுயமுடிவு தவறானதாகவும் இருக்கலாம்; சரியானதாகவும் இருக்கலாம். அல்லது உங்களிடம் (அவ்வாறு போரிடுமாறு) அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் அறிவுரை கூறினார்களா?" என்று கேட்டோம்.

அதற்கு அம்மார் (ரலி) அவர்கள், "மக்கள் அனைவரிடமும் கூறாத அறிவுரை எதையும் அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் எங்களிடம் கூறவில்லை. (ஆனால்,) அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள், "என் சமுதாயத்தாரிடையே பன்னிரண்டு நயவஞ்சகர்கள் இருக்கிறார்கள்..." என்று மேற்கண்ட ஹதீஸில் உள்ளதைப் போன்று கூறினார்கள்" என்றார்கள்.

இந்த பன்னிரண்டு நயவஞ்சகர்கள் யாரெல்லாம் என்ற ரகசியம் ஹுதைஃபா (ரலி) அவர்களுக்கு மட்டும் தெரியும். அதனால் தான் அவர் நபிகளாரின் ரகசியம் (ஸாகிபில் சிர்ரு) ஹுதைஃபா இப்னு அல்யமான்(ரலி) அறிவித்தார்கள். இன்றிருக்கும் நயவஞ்சகர்கள் நபி(ஸல்) அவர்களின் காலத்திலிருந்த நயவஞ்சகர்களை விட மோசமானவர்கள் ஆவர். (ஏனெனில்) அன்று அவர்கள் இரகசியமாகச் செயல்பட்டு வந்தார்கள். இன்றோ இவர்கள் பகிரங்கமாகச் செயல்படுகிறார்கள். ஸஹீஹ் புகாரி : 7113.

ஹுதைஃபா இப்னு அல்யமான்(ரலி) அறிவித்தார்கள்.

நயவஞ்சகம் என்பதெல்லாம் (மக்கள் சிலரிடம்) நபி(ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் தான் இருந்தது. இன்றோ, இறைநம்பிக்கைக்குப் பின் இறைமறுப்பு மட்டுமே உள்ளது. ஸஹீஹ் புகாரி : 7114.

கலீஃபா அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் காலத்தில் தன்னை நபி என பிரகடனப்படுத்திக் கொண்ட பொய்யன் முஸைலமாவுக்கு எதிராக சென்ற படையில் அபூ ஹுதைபா (ரலி) அவர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். எதிரியின் கடின பலத்தை சமாளிக்க நேர்ந்த அப்பெரும் போரில் தன் வளர்ப்பு மகன் ஸாலிமுடன் கலந்து கொண்ட அவர்கள் ஏராளமான காயங்களை ஏற்று அப்போரிலேயே ஷஹீதானார்கள். அப்போது அவர்களின் வயது 56

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 25

(என்னுடைய மறுமை வாழ்க்கையைக் கெடுத்து, என் வீட்டினுள் குழப்பத்தை ஏற்படுத்த வந்திருக்கிறது ஆயிரம் தீனார்கள் " - ஸயீத் இப்னு ஆமிர் (ரலி))

உமர் (ரலி) அவர்கள் கலீஃபாவாக ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்த காலகட்டம். சிரியாவின் ஹிம்ஸ் பகுதியிலிருந்து பிரதிநிதிக்குழு ஒன்று மதினாவிற்கு வந்திருந்தது. அனைவரும் உமர் (ரலி) அவர்களின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்கள். தனது கருவூலத்திலிருந்து உதவி வழங்க, ஹிம்ஸுப் பகுதியில் ஏழையாய் உள்ளவர்களின் பட்டியல் ஒன்றை அளிக்கும்படி அவர்களிடம் கேட்டார் உமர் (ரலி).

பட்டியலைப் பார்த்தவரின் பார்வையில் ஒரு பெயர் விளங்கவில்லை. "யார் இந்த ஸயீத்?" என்று கேட்டார்.

"எங்கள் அமீர்" என்றனர்.

(அமீர் என்றால் அந்தப் பகுதியின் கவர்னர் எனலாம்)

"என்ன, உங்கள் அமீர் ஏழையா?" என்ற உமரின் கேள்வியில் அதிர்ச்சி இருந்தது!.

"ஆமாம். அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாக, பல நாட்கள் அவரது வீட்டு அடுக்களை நெருப்பின்றி இருப்பது எங்களுக்குத் தெரியும்" என்று அவர்கள் நிச்சயப்படுத்தினர்.

உமர் அமுதார்! மாநிலம் ஆளும் கவர்னர் ஏழையா? தடுக்க இயலாமல் உமர் அமுதார்!.

ஆயிரம் தீனார்கள் ஒரு பையில் கட்டி அவர்களிடம் கொடுத்து, "என்னுடைய ஸலாம் அவருக்குத் தெரிவியுங்கள். அமீருல் மூமினின் இந்தப் பணம் கொடுத்தார் என்று ஒப்படையுங்கள். அவரது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளச் சொல்லுங்கள்". குழு ஹிம்ஸ் வந்து சேர்ந்தது. பை கொடுத்தார்கள். பிரித்துப் பார்த்து தீனார்கள் கண்டு உரத்த குரலில், "இன்னா லில்லாஹி வ இன்னா இலைஹி ராஜிணன்" என்றார் ஸயீத். மரணம் போன்ற பேரிடரின் நிகழ்வில் முஸ்லிம்கள் வெளிப்படுத்தும் மனவலுதிப் பிரகடனம். அதைத் தான் கூறினார் ஸயீத் இப்னு ஆமிர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

"இன்னா லில்லாஹி வ இன்னா இலைஹி ராஜிணன்" என்ற சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்த ஸயீதின் மனைவி கேட்டார், "என்ன?

கலீஃபா இறந்து விட்டார்களா?"

"அதை விடப் பெரிய சோகம்".

"முஸ்லிம்களுக்குப் போரில் தோல்வியேதும் ஏற்பட்டுவிட்டதா?"

"அதை விடப் பெரிய இடர், ஒரு பேரிடர். என்னுடைய மறுமை வாழ்க்கையைக் கெடுத்து, என் வீட்டினுள் குழப்பத்தை ஏற்படுத்த வந்திருக்கிறது".

"எனில் அதனை விட்டொழியுங்கள்" என்றார் மனைவி தீனார் பற்றி அறியாமல்.

"அப்படியானால் எனக்கு உதவுவாயா?"

கண்டிப்பாக உதவுகிறேன். என்று சொல்லிக் கொண்டே, மனைவி அனைத்து தீனார்களையும் ஒரு பையில் போட்டு நகரில் உள்ள அனைத்து ஏழைகளுக்கும் அளித்து விட்டார்.

என்ன சொல்வது? போதாமையில் உள்ளதே போதும் என்ற நபித் தோழர்களின் வாழ்க்கையை நம்மால் எப்போது உணர்ந்து கொள்ள முடியும் ? தெரியவில்லை.

மக்கா நகருக்குச் சற்று வெளியே உள்ளது தன்ஈம் எனும் பகுதி. அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களோடு அன்னை ஆயிஷா (ரலி) ஹஜ் செய்ய வந்தபோது ஹஜ்ஜுக் கடமைச் செயல்பாடுகளின் இடையில் அன்னைக்கு மாதவிடாய் ஏற்பட்டு, கஅபாவைத் தவாஃப் செய்ய இயலாமல் ஆகிவிட்டது.

அவர்கள் தூய்மை அடைந்த பின்னர் தன்ஈமுக்கு வந்து இஹ்ராம் மேற்கொண்டு, கஅபாவுக்குச் சென்று தவாஃப் செய்து ஹஜ்ஜை முழுமைப் படுத்தினார். அந்த இடத்தில் இப்பொழுது ஆயிஷா (ரலி) பள்ளி என்ற பெயரில் ஓர் அழகிய பள்ளி உள்ளது. தன்ஈமில் அன்று ஒரு சம்பவம். குபைப் இப்னு அதீ (ரலி) எனும் நபித்தோழர் ஒருவர் மக்கத்துக் குரைஷிகளால் கைப்பற்றப்பட்டு அன்று கொலைத் தண்டனைக்கு உட்பட்டிருந்தார்.

கொளுத்தும் சுடுமணலில் வெற்றுடம்பாய்ப் படுக்க வைத்து, மார்பில் பாறாங்கல்லை ஏற்றி வைக்கப் பட்ட பிலால் (ரலி) அவர்களை குதூகலத்துடன் வேடிக்க பார்த்த கூட்டமல்லவா? எனவே மக்கா நகரவாசிகள் வேடிக்கை பார்க்கக் குழுமி விட்டிருந்தனர். ஸயீத் இப்னு ஆமிர் அப்பொழுது இளைஞர். முண்டியடித்துக் கொண்டு அவரும் கூட்டத்தில் புகுந்திருந்தார். சங்கிலிகளால் கட்டியிழுத்துக் கொண்டு வரப்பட்ட குபைபிடம் கடைசி ஆசை கேட்கப்பட்டது.

"இரண்டு ரக்அத் தொழ வேண்டும்".

அனுமதியளிக்கப்பட்டது. மரணப் பயம் எதுவுமேயற்ற அமைதியான தொழுகை. குபைப் அழகாய் நிறைவேற்றினார். பின்னர் அறியாயத்திற்குத் துன்புறுத்தப்பட்டு சிலுவையில் அறைந்து கொல்லப்படுகிறார். "சரியில்லை, இது எதுவுமே சரியில்லை" என்று ஸயீத் மனம் நிச்சயமாய் சொன்னது.

ஒருநாள், "போங்கடா நீங்களும் உங்க கொள்கையும்" என்று குரைஷிகளிடம் கூறிவிட்டு மதீனா சென்றுவிட்டார். இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டு நபி (ஸல்) அவர்களிடம் தஞ்சமடைந்து விட்டார். பிறகு கைபர் யுத்தத்திலும் அதன் பிறகு நடைபெற்ற போர்களிலும் கலந்து கொண்ட வீரர் ஸயீத்.

அபூபக்ரு மற்றும் உமர் இருவரும் ஸயீத் இப்னு ஆமிரின் (ரலியல்லாஹு அன்ஹும்) நேர்மையையும் இறைவிசுவாசத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்தவர்கள். அவரது ஆலோசனைகளையும் அந்த இரு கலீஃபாக்கள் கேட்டறிந்து செயல்படுவர்கள். உமர் கலீஃபா பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருந்த ஆரம்ப காலத்தில் ஒருமுறை ஸயீத் அவரிடம் ஆலோசனை சொன்னார்கள். "நான் உம்மிடம் மனப்பூர்வமாய்ச் சொல்கிறேன். மக்களிடம் நீங்கள் நடந்து கொள்வதன் பொருட்டு அல்லாஹ்விற்கு அஞ்சிக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் அவனிடம் உமக்குள்ள உறவு குறித்து மக்களை அஞ்ச வேண்டாம். சொன்னதையே செய்யுங்கள். ஏனெனில் வாக்குறுதியில் சிறந்தது, அதை நிறைவேற்றுவதே.

முஸ்லிம்களின் நிர்வாகத்திற்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருப்பவர்களைக் கருத்தில் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கும் உங்கள் குடும்பத்திற்கும் எதை விரும்புவிர்களோ வெறுப்பீர்களோ அதையே அவர்களுக்கும் விரும்புங்கள்; நிராகரியுங்கள். சத்தியத்தை அடைய எத்தகைய இடையூறையும் சமாளியுங்கள். அல்லாஹ்வின் கட்டளைகளை நிலைநாட்டுவதில் மற்றவர்கள் கூறும் குற்றச்சாட்டைப் புறந்தள்ளுங்கள்". இதுவே அதன் சாராம்சம்.

இந்த நேர்மையெல்லாம்தான் ஹிம்ஸிற்கான அமீருக்குத் தகுதியான ஆள் தேர்ந்தெடுக்க உமர் யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஸயீத் இப்னு ஆமிரின் பெயர் கவனத்திற்கு வந்து உடனே டிக் செய்யப்பட்டது.

உமர் நிர்வாகப் பொறுப்பிற்கு ஆட்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் லாவகமும் அதற்குரியவர்கள் பதவியை வெறுத்தொதுங்குவதும், அதெல்லாம் சுவாரஸ்யமான தனிக் கதைகள்.

"ஸயீத், உம்மை ஹிம்ஸிற்கு கவர்னராக நியமிக்கிறேன்" என்று உமர் அறிவித்தபோது மகிழ்ச்சி அடையாவிட்டாலும் பரவாயில்லை, அவரது பதில் தான் ஆச்சர்யம்!

"உமர், கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். என்னை உலக விவகாரத்திற்கெல்லாம் நிர்வாகியாக்கி அல்லாஹ்விடம் நஷ்டமாக்கி விடாதீர்கள்".

உமருக்கு ஆத்திரம் எழுந்தது. "என்னை கலீஃபா பொறுப்பில் எல்லோரும் சேர்ந்து அமர்த்தி விடுவீர்கள். உலக விவகாரச் சுமையை என் தலையில் வைப்பீர்கள். ஆனால் உதவிக்கு வராமல் கைவிட்டுவிட்டு ஒடுவீர்கள் அப்படியா ? "

பதவியையும் பணத்தையும் அந்தஸ்தையும் செல்வாக்கையும் விட்டு ஓடிய சமூகம் அது. முன்மாதிரிச் சமூகம். நம்மால் வரலாறுகளில் படித்துப் பெருமூச்செறிய மட்டுமே முடியும்!.

உமர் வாதத்தின் நியாயம் ஸயீத்திற்குப் புரிந்தது. "அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! உம்மை நான் கைவிடமாட்டேன்". ஏற்றுக் கொண்டார் ஸயீத்.

கல்யாணமாகியிருந்த புதிது. புது மனைவியுடன் ஹிம்ஸ் புறப்பட்டார் ஸயீத். உமர் பணம் கொடுத்திருந்தார். புது இடத்தில் அமீர் குடும்பம் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமே. ஹிம்ஸ் வந்து சேர்ந்தவுடன் அடிப்படைக்குத் தேவையான பொருட்கள் மட்டும் வாங்கிக் கொண்டார் ஸயீத்.

பிறகு மனைவியிடம் கூறினார். "நாமிருக்கும் நகரில் வர்த்தகத்தில் நல்ல இலாபம் கிடைக்கிறது. மீதமுள்ள பணத்தை நல்லதொரு வியாபாரத்தில் முதலீடு செய்கிறேன்".

மனைவி கேட்டார், "வியாபாரத்தில் நஷ்டமேற்பட்டு விட்டால்?" வீட்டிற்கு மேற்கொண்டு சில பொருட்கள் வாங்கிக் கொள்ளலாமே என்ற எல்லோருக்கும் உள்ள நியாயமான ஆசை அவருக்கு இருந்தது. "யாரை நம்பி முதலீடு செய்கிறேனோ அவனை அதற்கு உத்தரவாதம் அளிக்க வைக்கிறேன்" என்று பதில் கூறிவிட்டார் ஸயீத். மீதமிருந்த அனைத்துப் பணத்தையும் ஏழைகளுக்கும் வறியவர்களுக்கும் முற்றிலுமாய்க் கொடுத்துவிட்டார் அவர். பின்னர் அவரின் மனைவி வியாபாரத்தின் லாபம் குறித்துக் கேட்கும் போதெல்லாம், "அதற்கென்ன? அது பிரமாதமாய் நடக்கிறது. அதன் லாபமும் பெருகி வளர்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது" என்று கூறிவிடுவார். ஒருநாள் ஸயீத் பற்றிய விஷயம் அறிந்த உறவினர் முன்னிலையில் அவர் மனைவி இப்பேச்சை எடுக்க நேர்ந்தது. உறவினரின் பலமான சிரிப்பு மனைவிக்கு சந்தேகத்தை அளிக்க, வற்புறுத்தலில் உறவினர் உண்மையைச் சொல்லிவிட்டார். மனைவியின் கேவலம் அழகையும் ஸயீத்திடம் இரக்கம் ஏற்படுத்த, "என்னுடைய நண்பர்கள் எனக்கு முன்னர் மரணித்து விட்டார்கள். இந்த உலகமும் அதிலுள்ள அனைத்தும் அதற்கு ஈடாக கிடைப்பிலும் சரியே, அவர்களின் நேர்வழியிலிருந்து நான் விலகிவிட விரும்பவில்லை" என்றார். அழகையிலும் மனைவியின் அழகு அவரை ஈர்த்தது. சூதாரித்துக் கொண்டவர், "சுவர்க்கத்திலுள்ள அழகிய கண்களையுடைய ஹூருல் ஈன்களைப் பற்றி உனக்குத் தெரியும். அவர்களில் ஒருவர் பூமியை நோக்கினாலும் அதன் சக்தியில் முழு பூமியையும் பிரகாசப்படுத்தும். சூரிய சந்திர ஒளிகளையும் மிகைத்தது அது. உன்னை அவர்களுக்காக விட்டுக் கொடுப்பது என்பது சிறந்ததுதான்".

ஸயீதின் மனைவி அமைதியானார். தன் கணவரின் எண்ணமும் மனவோட்டமும் அவருக்குப் புரிந்தது. ஹிம்ஸ், ஈராக்கிலுள்ள கூஃபாவிற்கு இணையாய் ஒரு விஷயத்தில் திகழ்ந்தது. கூஃபா நகரின் மக்கள் அதன் ஆட்சியாளர்களைக் குறை சொல்லிக் கொண்டே இருந்தனர். அதைப் போல் ஹிம்ஸ் வாசிகளும் குறை சொல்ல, இது சிறு கூஃபா என்றே அழைக்கப்படும் அளவிற்கு ஆகிவிட்டது. உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் சிரியா வந்தடைந்தார்கள். ஹிம்ஸ் மக்களுக்கு ஸயீத் பின் ஆமிர் அவர்களின் மீது மிகப் பிரதானமாய் நான்கு குறைகள் இருந்தன. நமது ஆட்சியாளர்களைப் பார்த்துப் பழகி விட்ட நமக்கு அவையெல்லாம் கிறுக்குத் தனமான குறைகள். ஆனால் குறைகளைக் கேட்ட உமர் அவர்கள் மிகவும் அதிர்ச்சியுற்றார்கள். அது பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத குறைகள். ஸயீத் மேல், தான் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைக்குக் கேடு வந்து விடுமோ என்று கலீஃபாவை கவலை கொள்ள வைத்த குறைகள். மக்களுக்குப் பதிலளிக்க கவர்னரை அழைத்தார். "இவர் அலுவலுக்கு வருவதே சூரியன் உச்சிக்கு வருவதற்குச் சற்று முன்னர்தான்" என்று முதல் குறை தெரிவிக்கப்பட்டது. "இதற்கு என்ன பதில் சொல்கிறாய் ஸயீத்?" என்று கேட்டார் உமர். சற்று நேரம் மௌனமாயிருந்தார் அவர். "அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாக! நான் இதனை வெளியில் சொல்ல விரும்பவில்லை. ஆயினும் இப்பொழுது பதில் சொல்ல வேண்டியது கடமையாகி விட்டது. எனது குடும்பத்திற்கு ஒத்தாசை புரிய வேலையாட்கள் யாரும் கிடையாது. ஒவ்வொரு நாளும் காலை எழுந்ததும் ரொட்டிக்கு மாவு பிசைவேன். மாவு உப்பி வரும்வரை காத்திருந்து, பிறகு அதனை அவர்களுக்குச் சமைத்துக் கொடுத்துவிட்டு வருவேன்". "இரவில் இவர் எங்களைச் சந்திப்பதே இல்லை" என்று அடுத்த குறை தெரிவிக்கப்பட்டது. மிகவும் தயக்கத்திற்குப் பிறகு ஸயீத் இதற்கு பதிலளித்தார். "இதனையும் நான் பகிரங்கப்படுத்த விரும்பவில்லை. பகலெல்லாம் எனது நேரத்தை இவர்களுக்காக அளித்து விடுகிறேன். ஆகவே இரவு நேரத்தை என் இறைவனுக்காக அவனது பிரார்த்தனையில் கழிக்கிறேன்".

மாதத்தில் ஒரு நாள் இவர் எங்களைச் சந்திப்பதே இல்லை" என்று மூன்றாவது குறை சொல்லப்பட்டது. "அமீருல் மூமினீன்! எனக்கு வீட்டு வேலையில் உபகாரம் புரிய வேலையாட்கள் யாரும் இல்லை. உடுப்பு என்று என்னிடம் இருப்பது, நான் உடுத்தியிருக்கும் இந்த ஆடை மட்டும்தான். மாதத்தில் ஒருமுறை இதனைத் துவைத்துக் காயவைத்து உடுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. அதனால்தான் அன்றைய தினம் என்னால் பொது மக்களைச் சந்திக்க முடிவதில்லை". "அடுத்து என்ன குறை?" வினவினார் உமர். "அவ்வப்போது இவர் மயக்கமடைந்து விழுந்து விடுகிறார்". அதற்கு பதிலளித்தார் ஸயீத். "நான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் முன் குபைப் இப்னு அதீ (ரலி) கொல்லப்படுவதை என் கண்ணால் பார்த்தேன். குரைஷிகள் அவரை அறுத்து, வெட்டி, குற்றயிரும் குலையுயிருமாய் ஆக்கிக் கொண்டிருந்தனர். ரத்தம் பெருக்கெடுத்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அவரிடம் கேட்டனர், 'உனக்கு பதிலாக இப்பொழுது இங்கு முஹம்மத் இருந்திருக்கலாமே என்று நினைக்கிறாய்தானே?' அதற்கு குபைப், 'முஹம்மத் மீது ஒரு முள் குத்த விட்டுவிட்டுக் கூட நான் எனது குடும்பத்துடன் பாதுகாப்பாய் இருந்து விட மாட்டேன்' என்று கூறினார். அவர்களது ஆக்ரோஷம் அதிகமடைந்து அவரைச் சிலுவையில் அறைந்து கொன்றனர். ஒரு சாட்சியாக நின்று கொண்டு அவரைக் காப்பாற்றாமல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேனே, என்ற எண்ணமும் கைச்சேதமும் ஏற்படும் போதெல்லாம் அல்லாஹ்வின் தண்டனையை நினைத்து உள்ளம் நடுங்கி விடுகிறது! என்னையறியாமல் மயங்கி விழுந்து விடுகிறேன்". அனைத்தையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த உமர் கூறினார், "அல்லாஹ்விற்கே புகழனைத்தும்! நான் ஸயீத் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கைக்குக் களங்கம் ஏற்படவில்லை". ஸயீத் இப்னு ஆமிர் பின் ஹதீம் பின் ஸலாமான் பின் ரபீஆ அல் குறைஷி அவர்கள் ஹிஜ்ரீ 20இல் மரணமடைந்தார்கள்

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 26

("பிரயாணத்தில் இருப்பவர்கள் தேவைக்கு அதிகமாய் உலகாதாயப் பொருட்களைச் சுமக்க வேண்டாம் என்று நபியவர்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கவில்லை? அபூதர்தா (ரலி))

ஒருநாள் மதினாவிலிருந்து சிரியா புறப்பட்டு வந்தார் அமீருல் முஃமினீன் உமர் இப்னுல் கத்தாப். முஸ்லிம்கள் நலன், தன் அதிகாரிகள் செயல்பாடுகள் இதெல்லாம் நேரில் கண்டறிவது அவரது . அபூதர்தாவைச் சந்திக்க அவரது இல்லத்திற்கு இரவு நேரமொன்றில் வந்தடைந்தார் உமர். வீட்டுக் கதவின் மீது தட்டுவதற்குக் கைவைத்தால், அது உடனே திறந்து கொண்டது. என்னவென்றால் வீட்டின் கதவிற்குத் தாழ்ப்பாளே இல்லை! அனுமதி பெற்று உள்ளே நுழைந்தார் கலீபா. நுழைந்தால் ஒரே கும்மிருட்டு, ஒரு விளக்கொளியும் இல்லை. அபூதர்தா, உமரை வரவேற்று அமர வைத்தார். நாற்காலியெல்லாம் ஏதுமில்லை, சுமமா வெறும் மண்தரைதான். இருவரும் இருட்டில் செளகரியமாய் அமர்ந்து கொண்டு, ஒருவரை ஒருவர் பார்க்க முடியாமலேயே பழைய நட்பில் அளவளாவ ஆரம்பித்து விட்டனர். பேசிக் கொண்டே உமர் கையால் துழாவிப்போது அபூதர்தாவின் தலையணை அகப்பட்டது. அது வேறொன்றும் இல்லை, குதிரைச் சேனம்! அதுதான் தலையணையாம். சரி தரையில் ஏதும் சழுக்காளம் இருக்குமோ என்று துழாவினார் உமர். தரையில் கூழாங்கற்கள்தான் கையில் பட்டன. அபூதர்தாவின் உடலைப் போர்த்தியிருந்த துணியும் கூட டமாஸ்கஸ் நகரின் கடுங்குளிரில் இருந்து காக்க இயலாத மெல்லியதொரு துணிதான். அதிர்ந்து போனார் உமர்! எளிய வாழ்க்கை வாழும் உமருக்கே அது அதிர்ச்சியாய் இருந்தது. "அல்லாஹ்வின் கருணை உம் மேல் பொழிவதாக! என்ன இது அபூதர்தா? இதை விட செளகரியமாய் வாழ்வதற்கு நான் உமக்கு பொருள் வழங்கவில்லையா? நான் உமக்குப் போதிய பணம் அனுப்பவில்லையா?" தான் மிகவும் சொற்பத் தொகையை அவருக்கு அனுப்பி வருகிறோமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது கலீபாவிற்கு.

நிதானமாய் பதில் கேள்வி கேட்டார் அபூதர்தா: "அல்லாஹ்வின் தூதர் நமக்குத் தெரிவித்த ஒன்று உமக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா?" நிறையத் தெரிவித்திருக்கிறார் நபிகளார். அபூதர்தா எதைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பது உமருக்கு விளங்கவில்லை. "என்ன அது?" "பிரயாணத்தில் இருப்பவர்கள் தேவைக்கு அதிகமாய் உலகாதாயப் பொருட்களைச் சுமக்க வேண்டாம் என்று அவர்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கவில்லை? மரணத்திற்குப் பின் நாம் என்ன செய்கிறோம் உமர்?" வெடித்துவிட்டார் உமர். பீறிட்டெழுந்தது அழகை அவருக்கு! அபூதர்தாவும் அழ ஆரம்பித்து விட்டார். முஸ்லிம் சமூகம் எப்படி உலக வாழ்க்கை சார்ந்ததாக மாறிவிட்டது என்பதை நினைத்து விசனப்பட்டு, விடியும்வரை அழுது கொண்டிருந்தார்கள் அந்த இரு எளிய தோழர்கள்

உமர் இப்னுல் கத்தாபின் மறைவிற்குப் பிறகு உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீபாவாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். அவரின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்கி, 'காழி' எனப்படும் இஸ்லாமிய நீதிபதியாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார் அபூதர்தா. நபிகளாரின் காலத்திலும் அப்பொழுது அவர்களுடன் வாழ்ந்து மறைந்த தோழர்களும் எப்படியான எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்று ஓயாமல் மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் அபூதர்தா. "என்ன இந்த முதியவர்? இறைவன் அள்ளிக் கொட்டும் வசதிகளையெல்லாம் தூக்கிக் குப்பையில் போடச் சொல்லுகிறாரா?" என்பதுபோல சலிப்படைந்தனர் மக்கள். அவர்களது சுகபோக உல்லாச வாழ்க்கைக்கு இவரது அறிவுரை இடைஞ்சலாகத் தோன்றியது. பார்த்தார் அபூதர்தா. ஒருநாள் மக்களைப் பள்ளிவாசலுக்கு வந்து குழுமச் சொன்னார். அவர்கள் வந்து சேர்ந்ததும் எழுந்து நின்றார், உரத்து உரையாற்றத் துவங்கினார். "டமாஸ்கஸ் நகர மக்களே, நீங்களெல்லாம் எங்களுக்கு இஸ்லாமியச் சகோதரர்கள், அண்டை தேசத்துக்காரர்கள், நம் நண்பர்கள், நம் எதிரிகளுக்கு நீங்களும் எதிரி. எனக்கு உங்களிடமிருந்து யாதொன்றும் வேண்டாம்.

நீங்கள் எனது செலவினங்களுக்காக எதுவும் செலவு செய்ய வேண்டியதும் இல்லை. நான் அளிக்கவிருக்கும் அறிவுரைகள் இலவசம். உங்கள் மீது நான் கொண்டுள்ள அக்கறையையும் ஆலோசனையையும் நீங்கள் மறுத்து ஒதுக்க மாட்டீர்கள் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

எனக்குச் சொல்லுங்கள். உங்கள் மத்தியில் மார்க்க அறிஞர்கள் வயது முதிர்ச்சியுற்று இறந்துபோய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஏன் உங்களின் இளைஞர்கள் யாரும் அவர்களிடமிருந்து கல்வி கற்று அவர்கள் இடத்தை நிரப்பத் தயாராகவில்லை? அல்லாஹ் உங்களுக்குத் தேவையானதை வாரி இறைத்திருக்கிறான். நீங்களோ மேலும் மேலும் செல்வம் சேர்ப்பதில்தான் உங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஏன் அவனுக்கு செலுத்த வேண்டிய கடமைகளை ஒதுக்கி வைத்து விட்டீர்கள்? ஏன் உபயோகப்படுத்த வாய்ப்பில்லாத பொருட்களாய்ச் சேகரித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? ஏன் வசிக்கும் தேவைக்கு மீறிய அளவு, வீடுகளை பிரம்மாண்டமாய்க் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? ஆனால், மறுமையில் சொர்க்கத்தை மட்டும் எதிர்பார்க்கிறீர்கள், அதற்கென ஆயத்தம் ஏதும் செய்து கொள்ளாமலேயே! உங்களுக்கெல்லாம் முன் சமூகங்கள் உங்களது சமூகத்தைப் போன்றே வாழ்ந்திருந்தன. அவர்கள் இவ்வுலகிலும் மறுவுலகிலும் தாங்கள் விரும்பியது கிடைத்து விடும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் சேமித்து வைத்ததெல்லாம் யாதொரு மதிப்பும் இல்லாது போய்விட்டது. அவர்களது நம்பிக்கையெல்லாம் எவ்விதப் பயனுமின்றி முடிந்தது. மேலும் அவர்களது இல்லங்களோ மண்ணறையைப் போல உயிரற்றுப் போனது. உங்களுக்கு முன் வாழ்ந்திருந்தது பிரம்மாண்டமான ஆத் எனும் சமூகம். அவர்கள் நிலங்களெங்கும் தங்களது செல்வத்தையும் சந்ததியையும் நிரப்பி வைத்திருந்தனர். இப்பொழுது, அவர்கள் விட்டுச் சென்றதிலிருந்து இரண்டு திர்ஹம் பெருமானமுள்ள ஏதும் மிச்சமுள்ளதா? கொண்டு வந்து என்னிடம் தாருங்கள் பார்ப்போம்” உண்மையிலேயே உணர்ச்சிகரமான உரை அது. அனைவரின் உள்ளங்களையும் தொட்டுவிட்டது. அவர் பேசி முடிக்கும் போது பள்ளிவாசலினுள் இருந்த மக்கள் கண்ணீர் விட்டு அழுத ஒலி எவ்வளவு பலமாய் இருந்ததென்றால் அவர்களின் விம்மல் பள்ளிக்கு வெளியில் கேட்டது.

சிரியா நாட்டிற்கு மேற்கே அமைந்துள்ளது சைப்ரஸ் (Cyprus) தீவு. முஸ்லிம்களுடனான போரில் தோற்றிருந்த ரோமப் படையினர் அத்தீவிற்குத் தப்பிச் சென்று அதனைத் தங்களது கப்பற்படையின் தலைமையகமாக ஆக்கிக் கொண்டு போர்க் கருவிகளையெல்லாம் சேமித்து வைத்திருந்தனர். உமர் இப்னுல் கத்தாப் இறந்து போவதற்கு முன்னரே அதனைக் கைப்பற்ற முஆவியா திட்டமிட்டிருந்தார். அப்பொழுது அது நடைபெறவில்லை. பின்னர் உதுமான் கலீபாவாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதும் சைப்ரஸ் மீது படையெடுப்பதற்கு அனுமதியளித்தார். கடல் தாண்டி நடைபெறவிருந்த போர் அது. பாலையிலும் நிலத்திலும் போர் புரிந்திருந்த முஸ்லிம் படைகளுக்கு இது நிச்சயமாய் மிகப் பெரிய சவாலான படையெடுப்பு. அதனால் யாரையும் வற்புறுத்தி படையெடுப்பில் சேர்க்கக் கூடாது என்று நிபந்தனை விதித்தார் கலீபா உதுமான் (ரலி) அவர்கள். ஆனால் முக்கியமானவர்கள் அடங்கிய வீரர்கள் குழுவொன்று அதற்கு ஒடோடி முன் வந்தது. அப்துல்லாஹ் பின் ஃகைஸ் தலைமையில் படகில் ஏறி கடலில் கிளம்பிய படையில் அபூதர் அல் கிஃபாரீ, ஷத்தாத் இப்னு அவ்ஸ், உபாதா இப்னு ஸாமித், அவருடைய மனைவி உம்மு ஹரம் பின்த் மில்ஹான் ஆகியோருடன் அபூதர்தாவும் முக்கிய வீரர். வெற்றிகரமாய் முடிவுற்ற அப்போர் சைப்ரஸை முஸ்லிம்கள் வசமாக்கியதால் அதன் பின்னர் கான்ஸ்டன்டினோபில் (Constantinople) நோக்கி முஸ்லிம் படைகள் முன்னேற வாசலை அகலத் திறந்து கொடுத்தது. ஹிஜரீ 28-29ஆம் ஆண்டு அப்போர் நடைபெற்றது.

ஏராளமான பொருட்கள் போரில் கைப்பற்றப்பட்டன. நிறைய செல்வம் முஸ்லிம்கள் வசமாகின. அதையெல்லாம் கண்ட அபூதர்தா அழ ஆரம்பித்து விட்டார். ஜுபைர் இப்னு நாஃபீர் என்பவர், “என்ன அபூதர்தா, அல்லாஹ் இஸ்லாத்திற்கு சக்தியும் வெற்றியும் அளித்திருக்கும்போது என்ன காரணத்திற்காக அழுகிறீர்?” என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டார். “ஜுபைர்! அல்லாஹ்வோ வெற்றிமேல் வெற்றி அளிக்கிறான். வெற்றியும் ஆட்சியும் மேலோங்கி, அதனால் கிடைக்கும் வெகுமதியில் மனம் மயங்கி, இறைவனுக்குரிய வணக்கத்தில் முஸ்லிம்கள் அலட்சியமாகிவிட்டால் எத்தகைய அற்பர்களாய் அவர்கள் அல்லாஹ்வின் பார்வையில் மாறிவிடுவார்கள்?” “நேற்று மாட்சிமையுடன் ஆட்சி புரிந்து கிடந்தவர்கள் எல்லாம் இறைவனை அறியாமல் மறந்து, அகங்காரத்தில் இருந்ததால் இன்று முஸ்லிம்களிடம் தோற்றார்கள். அதைப் போன்ற மனோநிலைக்கு முஸ்லிம்களும் ஆளானால் இன்றைய வெற்றி அவர்களுக்கு நாளை என்னவாகும்?” என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டபோது அழுதார் அபூதர்தா. நியாயமான அழுகை! ஆச்சரியமான தீர்க்க தரிசனம்!

சொச்ச காலமும் டமாஸ்கஸ் நகர மக்களுக்குக் குர்ஆனை போதித்தவாறு தொடர்ந்த அபூதர்தாவின் வாழ்க்கை, அவரது 72ஆவது வயதில் இறுதி நிலையை அடைந்தது. மரணப் படுக்கையில் கிடந்த அவரைச் சந்திக்க வந்தனர் அவரது நண்பர்கள். “எதனால் நோய்வாய்ப்பட்டீர் அபூதர்தா?” என்று அக்கறையுடன் விசாரித்தனர். “எனது பாவங்களினால்” என்று பதில் வந்தது. “நீர் ஏதாவது விரும்புகிறீரா?” “ஆம்! என் இறைவனின் பாவமன்னிப்பை” பிறகு அவர்களிடம் வேண்டினார். “என்னை உச்சரிக்க வையுங்கள், ‘வணக்கத்திற்கு உரியவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறில்லை. முஹம்மது அவனுடைய தூதர் ஆவார்கள்’. இதை நான் உச்சரித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். உதவுங்கள்”

உச்சரித்தார். தொடர்ந்து உச்சரித்தார். உச்சரித்துக் கொண்டே உயிர் துறந்தார் அபூதர்தா. ரலியல்லாஹு அல்லஹு!. முடிந்தது அவரது இவ்வுலக வாழ்க்கை. அது ஹிஜ்ரீ 32.

அவ்ஃப் பின் மாலிக் அல்-அஷ்ஃபயி என்றொரு தோழர் இருந்தார். வீரஞ்செறிந்த போர் வீரர். முஸ்லிம்கள் மக்காவைக் கைப்பற்றியபோது தனது இனத்தின் கொடியை அதன் சார்பாய் எடுத்துக் கொண்டு மக்காவினுள் நுழைந்தவர். பிற்காலத்தில் இவர் சிரியாவிற்குக் குடிபெயர்ந்து அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். அவர் அபூதர்தாவின் மறைவிற்குப்பின் ஒருநாள் கனவொன்று கண்டார்.

மிகவும் விசாலமான பசும்பூல் நிலம். அதில் நிழல் தரும் வகையில் பலவித மரங்கள். அந்த நிலத்தின் நடுவில் கவிகை மாடக் கூடாரம். தோலினால் ஆன அந்தக் கூடாரத்தின் வெளியே அவரது வாழ்நாளிலேயே கண்டிராத வகையில் அழகான செம்மறியாட்டு மந்தை.

"யாருடையது இது?" என்று கேட்டார் இப்னு மாலிக்.

"அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃபினுடையது" என்று யாரோ பதில் கூறினார்கள். திடீரென்று கூடாரத்தின் உள்ளிருந்து அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் எட்டிப் பார்த்தார்.

"இது, எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் நமக்கு குர்ஆனில் வாக்குறுதி அளித்தவை. அதோ தெரிகிறதே அந்தப் பாதையின் மீது ஏறிச் சென்றால் நீர் கற்பனைகூட செய்து பார்த்திராதவற்றை கண்ணுறுவீர், செவியுறுவீர்"

"அது யாருக்குச் சொந்தமானது அபூமுஹம்மது?" அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃபிடம் கேட்டார் இப்னு மாலிக்.

"எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் அதனை அபூதர்தாவிற்காகத் தயாரித்து வைத்துள்ளான். ஏனெனில் அவர் உலகில் வாழும்போது தனது இரு கைகளாலும் தனது முழு சக்தியையும் கொண்டு உலகப் பொருட்களையெல்லாம் தள்ளிவிட்டுக் கொண்டே வாழ்ந்திருந்தார்"

மாபெரும் சேமிப்பொன்றின் அளவற்ற செல்வந்தனாகிப் போனார் அபூதர்தா. நம்மால் கற்பனைகூட செய்ய இயலாத செல்வம் அது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 27

("என்ன குழப்பம் வஹ்ஷி! அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன். இஸ்லாத்தில் இணையும் எவரையும் முஹம்மது கொல்லுவதில்லை" - "எப்படி உனக்கு ஹம்ஸாவைக் கொல்ல மனது வந்தது வஹ்ஷி?")

தாயிஃப் நகரம். மிகவும் குழப்பமான மனோநிலையில் இருந்தார் அவர். உலகமே சுருங்கிவிட்டதைப் போலிருந்தது அவருக்கு. யாரோ ஒருவர் அவரிடம் கூறினார், "அல்லாஹ்வின்மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன். இஸ்லாத்தில் இணையும் எவரையும் முஹம்மது கொல்லுவதில்லை"

"அதற்குமுன் அவர் என்ன கொடுமை செய்திருந்தாலுமா?"

"ஆமாம். மன்னித்துவிடுகிறார் அவர்"

நிதானமாய் யோசித்த அவர் உடனே புறப்பட்டு விட்டார். மதினா வந்தடைந்த அவர் மக்களிடம் விசாரித்தார், "நான் முஹம்மது நபியைச் சந்திக்க வேண்டும்"

மஸ்ஜிதுந் நபவீக்கு அவர்கள் வழி காண்பித்தனர். பள்ளிவாசலுக்கு வந்த அவர் அங்கு அமர்ந்திருந்த நபி (ஸல்) அவர்களின் எதிரில் அமைதியாக பவ்யமுடன் சென்று நின்று கொண்டார்.

"வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ் அன்றி வேறில்லை. முஹம்மது அவனுடைய தூதர் என்று நான் சாட்சி பகர்கிறேன்"

இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டதான பிரகடனம்.

தன்னிடம் யாரோ ஷஹாதா அளிப்பது செவியுற்று தலையுயர்த்திப் பார்த்தார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள். அதற்குள் ஒரு நபித் தோழர் ஒருவர் யா ரசூல்லாஹ் ! இவரை வஹ்ஷி என கூறினார். அவரை கையமர்த்திய அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் : "

இஸ்லாத்தை ஏற்க வரும் எவரும் இறைவனின் வைரிகளான ஆயிரம் பேரை விட உகப்பானவர் எனக்கு " என்ன பகந்தார்கள்

"வஹ்ஷி தானே நீ?"

"ஆம், அல்லாஹ்வின் தூதரே"

“அமரவும். எனக்கு விவரி. எப்படி உனக்கு ஹம்ஸாவைக் கொல்ல மனது வந்தது ? ”

அமர்ந்து நடந்த அனைத்தையும் விவரித்தார் வஹ்ஷி.

“மாபெரும் வேதனையை உருவாக்கிக் கொண்டாய் வஹ்ஷி

கைச்சேதம்! உனது முகத்தை என் எதிரே காண்பிக்க வேண்டாம்” தன் சிற்றப்பா மாவீரர் ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் மரணமல்ல அது பெருந்துயரம். அடைந்தால் பெருவெற்றி. அடையாவிட்டால் மறுவுலகத்தின் நிரந்தர வெற்றி என்று உயிரைச் சக்கரைக்கட்டியாக நினைத்துக் களம் புகுந்த இஸ்லாமிய வீரர்களுள் தலையாய வீரதிருமகன் அவர்.

ஆனால் மரணித்த உடலின்மேல் நிகழ்த்தப் பெற்றதே கோர வெறியாட்டம் அது அருவருப்பின் உச்சம். அத்தகைய கோர நிகழ்விற்குக் காரணமாய் அமைந்துவிட்ட வஹ்ஷியை மீண்டும் காணும்போது பழைய காட்சிகள் ஆற்றவியலாத் துயரை அளித்தது நபியவர்களுக்கு!

அன்றிலிருந்து முஹம்மது நபியின் எதிரே நேரடியாகத் தென்படுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டார் வஹ்ஷி ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

ஹிஜ்ரி மூன்றாம் ஆண்டு. பரபரப்பான ஒரு படையெடுப்பிற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்து மக்கா நகரம்.

ஜுபைர் இப்னு முத்தீம் குரைஷிக் குலத்தைச் சேர்ந்த பனூ நவஃபால் கோத்திரத்தின் ஒரு முக்கியத் தலைவர். பின்னர் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஹுதைபிய்யா உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர். மக்காவில் ஜுபைரின் கோத்திரம் மிகவும் செல்வாக்கானது.

அதன் அடிப்படையில் இந்த ஜுபைருக்குத் தன் மகள் ஆயிஷா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவை மணமுடிக்க அபூபக்கரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு முதலில் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ஆனால் ஜுபைரின் தந்தை முத்தீம், “நீ மதம் மாறிவிட்டாயாமே, முஹம்மதையும் ஏற்றுக்கொண்டாயாம். உன் மகளுக்கு என் மகன் கிடையாது போ!” என்று அந்த ஏற்பாட்டை நிராகரித்துவிட்டார்.

பத்ருப் போரில் முத்தீமின் சகோதரர் துஜ்மாவை ஹம்ஸா பின் அப்துல் முத்தலிப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கொன்றுவிட்டார். அது ஆறாதப் பெருந்துயராகிவிட்டது பனூ நவஃபால் கோத்திரத்தினருக்கு. ஆத்திரம், அவமானம், சோகம்! எனவே பத்ருப் போரில் கொல்லப்பட்ட தன் தந்தையின் சகோதரர் துஜ்மாவின் இழப்பிற்கு, அவரைக் கொன்றவரை பழிவாங்கியே தீருவேன் என்று தனது கடவுளர்கள் அல்-லாத் மற்றும் அல் உஸ்ஸாவின் மேல் சத்தியம் செய்திருந்தார் ஜுபைர்.

உஹதுப் போருக்கான முன்னுரை உருவானது. குரைஷிக் குலமக்கள் தத்தமது கோத்திரங்களின் ஆதரவாளர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு, ஏகப்பட்ட ஆயுதங்களும் வீரர்களுக்கான உணவும் இதர வசதிகளும் தயார் செய்துகொண்டு இறுதியில் அபூஸுஃபியான் தலைமையில் பெரும் படை உருவானது.

போரில் குரைஷி வீரர்களை ஊக்குவிப்பதற்கென்றே படையில் பெண்கள் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர். அந்தப் பெண்களெல்லாம் தங்களின் உறவுகளை பத்ருப் போரில் இழந்திருந்தனர். அந்த இழப்பின் வலியை சரியான முறையில் பயன்படுத்திக்கொள்ள அபூஸுஃபியான் செய்த தந்திரம் அது. அந்தப் பெண்கள் பிரிவிற்குத் தலைமை ஹிந்த் பின்த் உத்பா – அபூஸுஃபியானின் மனைவி.

ஹிந்தினுடைய தந்தை உத்பா இப்னு ரபீஆ, உத்பாவின் சகோதரன் ஷைபா இப்னு ரபீஆ, உத்பாவின் மகன் வலீத் பின் உத்பா ஆகியோர் பத்ரில் கொல்லப்பட்டிருந்தனர். அதனால் மகா ஆத்திரத்தில் துடித்துக்கொண்டிருந்தவன் ஹிந்த். அவளுக்குள் உருவான வன்மம் மகாக் கொடியது.

பத்ருப் போர் இழப்பிற்கு ஏனையப் பெண்களெல்லாம் முடியை மழித்துக் கொண்டு, அடித்து, அரற்றி ஒப்பாரி வைத்து ஓய, அழவில்லையே ஹிந்த் மட்டும்! மற்றப் பெண்கள் கேட்கவும் செய்தார்கள், “உன் தந்தை, சகோதரன், தந்தையின் சகோதரன் என்றெல்லாம் கொல்லப்பட்டும் உனக்கு அழத் தோன்றவில்லையா?”

“சத்தியமாக மாட்டேன். நான் அழுதேன் என்ற செய்தி அந்த முஹம்மதிற்கு எட்டினால் அவரும் அவருடைய தோழர்களும் பனூ கஸ்ரஜ் பெண்களும் ஆனந்தமடைவார்கள். அந்த வாய்ப்பை அவர்களுக்குத் தரமாட்டேன். அவர்களைப் பழிவாங்கும்வரை அழ மாட்டேன்.

அதுவரையில் எனக்கு எண்ணையும் நறுமணமும் தடை. வெறும் அழுதுத் தீர்ப்பது மட்டும் என் சோகத்தை அழிக்கவல்லது என்றால் அழுதிருப்பேன். என் இரத்த சொந்தங்களைக் கொன்றவர்கள் கொல்லப்படும் காட்சியை என் கண்களால் நான் காணவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தீரும் என் ஆத்திரமும், வேதனையும்”

அதை அப்படியே பின்பற்றினார் ஹிந்த். பின்னர் உஹதுப் போர் நடைபெறும்வரை தன் கணவனுடன் அவர் தாம்பத்தியத்திலும் ஈடுபடவில்லை. கிடைக்கும் ஒவ்வொரு தருணத்தையும் மக்கத்துக் குரைஷிகளை அடுத்தப் போருக்குத் தூண்டிவிடுவதிலும் அவர்களுக்கு வெறியூட்டுவதிலுமாகவே கழிந்தது பொழுது. முயற்சி கனிந்து உருவாகி மதினாவிற்குக் கிளம்பியது மக்கத்துக் குரைஷிகளின் படை.

ஜுபைர் இப்னு முத்தீம் வசம் அபூதஸ்மா எனும் அபிஸீனிய நாட்டைச் சேர்ந்த அடிமை ஒருவர் இருந்தார். படை கிளம்பும் அந்த நொடியில் அபூதஸ்மாவை (வஹ்ஷி) ப் பார்த்து ஜுபைர் இப்னு முத்தீம் ஒரு கேள்வி கேட்டார், “அபூதஸ்மா, உன்னை நீ அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டுமா?”

ஆச்சரியமாகப் பார்த்த அபூதஸ்மா, “ஆமாம். ஆனால் யார் எனக்கு விடுதலை பெற்றுத் தருவார்கள்?”

ஓர் அடிமை அதிலிருந்து விடுபட வேண்டுமெனில் யாராவது அந்த அடிமையின் முதலாளிக்குப் பணம் கொடுத்து அந்த அடிமைக்கு விடுதலை அளிக்க வேண்டும். அல்லது நல்ல நாள், பெருநாள் என்று எஜமானனாய்ப் பார்த்து, “அடிமையே இன்றிலிருந்து உனக்கு விடுதலை” என்று அறிவித்தால் ஆச்சு. அதுதான் அன்று வழமை.

“நான் உனக்கு விடுதலை அளிக்கிறேன்,” என்றார் ஜோபைர்.

“எப்படி?” நம்ப முடியவில்லை அபூதஸ்மாவுக்கு.

“என் தந்தையின் சகோதரர் துஜ்மாவைக் கொன்றது ஹம்ஸா இப்னு அப்துல் முத்தலிப். நடைபெற உள்ள போரில் நீ மட்டும் அவரைக் கொன்றுவிட்டால், உனக்கு விடுதலை. நீ சுதந்தரக் காற்றை சுவாசிக்கலாம்” சில்லென்று சிலிர்த்தது. விடுதலை கிடைத்துவிடுமா? நிச்சயமாகவா?

“நீங்கள் உங்களுடைய வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றுவீர்கள் என்பதற்கு யார் உத்தரவாதம் அளிப்பது?” என்று கேட்டார் அபூதஸ்மா. அவருக்குச் சந்தேகமிருந்தது. பழிவாங்கும் வெறியில் தன் இஷ்டத்திற்கு வாக்குறுதி அளிக்கிறார் எஜமானன். வேலை முடிந்த பிறகு, “வா, வந்து இந்த மூட்டையைத் தூக்கு” என்று பின்வாங்கி விட்டால்?

“நீ யாரை விரும்புகிறாயோ அவர்களை எல்லாம் அழைத்துவா. என்னுடைய வாக்குறுதிக்கு நான் அனைவரையும் சாட்சியாக ஆக்கிக்கொள்வேன்”

“அப்படியானால், நிச்சயம் நான் உமது கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவேன்,” என்று பதிலளித்தார் அபூதஸ்மா. படையினரிடம் அந்த வாக்குறுதி பரவி பிரபலமடைந்தது.

அபூதஸ்மாவிடம் ஓர் அபாரத் திறமை இருந்தது. ஆப்பிரிக்கர்களுக்கே உரித்தான திறமை அது. ஓர் இலக்கை நோக்கி தனது ஈட்டியை எறிந்தால் எறிந்ததுதான். குறி தப்பவே தப்பாது. அந்தத் திறமையைச் சரியாகக் கணித்து வைத்திருந்த ஜோபைர், தக்க தருணத்தில் சரியானபடி உபயோகித்துக் கொள்ள முடிவெடுத்தது அவரது சாதாரணம்.

உற்சாகமடைந்த அபூதஸ்மா தனது ஈட்டியை எடுத்துக் கொண்டார். படையுடன் சேர்ந்து கொண்டார். ஆனால் படையின் இறுதியில் வந்துகொண்டிருந்த பெண்கள் பிரிவினருக்கு அருகில் இணைந்து கொண்டார். இந்தப் போரில் அவருக்கு எந்தவொரு பிரமாதமான ஈடுபாடும் இல்லை. ஒரே ஒரு குறிக்கோள். தனது விடுதலை.

அந்த எண்ணம் அளித்த உற்சாகம் மட்டும் நெஞ்சம், தலை, கை கால் என்று உடல் முழுக்க வியாபித்திருந்தது. எனவே படையின் மற்ற வீரர்களுடன் கலந்துகொண்டு ஆரவாரமாய் முன்னே நிற்கும் எண்ணம் எதுவும் அவருக்கு இல்லை.

போர் முழக்கம், கூக்குரல், என்று வெறியுடன் மதினா நோக்கி முன்னேறிச் சென்றுகொண்டிருந்தது படை. அபூதஸ்மா ஆண்கள் பிரிவின் இறுதியில் இருந்ததாலும், பெண்கள் பிரிவின் தலைமையாக ஹிந்த் இருந்ததாலும் இருவரும் பேசிக் கொள்ள நேர்ந்தது.

அபூதஸ்மாவின் கையில் சூரிய ஒளியில் மின்னும் ஈட்டியைப் பார்த்து, ஹிந்த் கூறினார், “அபூதஸ்மா! உன்னையும்

விடுவித்துக்கொள். எங்களையும் எங்களது பெருந்துயரிலிருந்து விடுவி!” அத்தனை வெறி!

மதினாவிற்கு வெளியே அமைந்துள்ள உஹு மலை அடிவாரத்தில் குரைஷிப் படையை எதிர்க்கொண்டது முஸ்லிம்களின் படை. யுத்தம் துவங்கியது; உக்கிரம் அடைந்தது. அபூதஸ்மாவின் கண்கள் ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவை மட்டும் தேடிக்கொண்டிருந்தன. அவர் ஹம்ஸா அல்ல சுதந்திரம்! அடிமையிலிருந்து விடுதலை! வேறு எதிலும் நாட்டமில்லை, எதையும் கவனிக்கவில்லை.

ஹம்ஸாவை மக்காவில் இருக்கும்போதே பார்த்திருக்கிறார் அபூதஸ்மா. கம்பீரத்தின் சின்னம் ஹம்ஸா இப்னு அப்துல் முத்தலிப். தலையில் தலைப்பாகையும் அதில் ஒரு நெருப்புக்கோழியின் இறகும் செருகி இருக்கும். அது அரேபிய மாவீரர்கள் தங்களது வலிமையைப் பறைசாற்றும் அடையாளம். போர் நடைபெறும்போது அவருக்கு இணையான மற்றொரு வீரன் அந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு அவர்களை வந்து எதிர்கொள்வது வழக்கம்.

எனவே ஹம்ஸாவை அபூதஸ்மாவினால் எளிதில் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. சந்தனநிற மந்தையில் தனியாய்த் தெரியும் கறுப்பு ஒட்டகத்தைப் போல் அவரை இனங் கண்டுகொண்டதாகப் பின்னர் விவரிக்கிறார் அபூதஸ்மா.

வேங்கையாய் களத்தில் ஆடிக்கொண்டிருந்தார் ஹம்ஸா. வீறுகொண்ட குதிரையைப்போல் எதிரிப் படையினரின் ஊடே தனது மின்னல்வேக வாளால் வெட்டிக்கொண்டே பறந்தோடிக் கொண்டிருந்தார் அவர். அவரது அந்த அசகாய முன்னேற்றத்தை குரைஷிப் படைகள் தடுக்கமுடியாமல் திணறி வீழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

புதர்களுக்கும் பாறைகளுக்கும் இடையில் மறைந்து மறைந்து அவரைத் தொடர்ந்து நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார் அபூதஸ்மா.

அந்நேரம் குரைஷிப் படையைச் சேர்ந்த சிபா அப்துல் உஸ்ஸா என்பவன் தனது குதிரையுடன் அவரை நெருங்கி, “நான் உனக்குச் சவால் விடுகிறேன் ஹம்ஸா,” என்று அவரை “ஒத்தைக்கு ஒத்தை” சண்டைக்கு அறைகூவல் விடுத்தான்.

இந்த சிபாவை நினைவிருக்கிறதா? கப்பாப் பின் அல்-அரத் வரலாற்றில் நாம் சந்தித்த அதே சிபா இப்னு அப்துல் உஸ்ஸாதான். அவனை நோக்கி முன்னே சென்ற ஹம்ஸா, “வா, வந்து என்னுடன் மோது எதிரி மவனே, வா வந்து பார்!” என்று நெஞ்சை தட்டி ஆக்ரோஷமாக!

அவனும் ஹம்ஸாவை நோக்கி வேகமாக நெருங்க, தனது வாளால் ஒரே ஒரு சீவு. இரத்த வெள்ளத்தில் மடிந்தான் அவன்.

சிபாவை வீழ்த்தி ஹம்ஸா நிமிர்ந்த அந்த நேரமும் சூழ்நிலையும் பெரும் வாகாய் அமைந்தது அபூதஸ்மாவிற்கு.

தனது ஈட்டியை உயர்த்தி வலமும் இடமும் ஆட்டி ஆட்டி, தனது கைகளில் அதைச் சரியான சமநிலைககுக் கொண்டுவந்தார் அபூதஸ்மா. தன் இடது கையை முன்னீட்டி வலது கையில் மின்னும் ஈட்டியை வைத்து குறிபார்த்து எறிந்தார். அதுநேராக ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் அடிவயிற்றில் புகுந்து அதன் மறுமுனை இடுப்பிலிருந்து வெளிவந்தது.

திகைத்துத் திரும்பிய ஹம்ஸா அபூதஸ்மாவை நோக்கித் தள்ளாடி கால்களை முன்னெடுத்து வைத்து, அதற்குமேல் முடியால் செருகிய ஈட்டியுடன் தடுமாறி வீழ்ந்தார் அல்லாஹ்வின் சிங்கம்.

எங்கும் நகராமல் அப்படியே காத்திருந்தார் அபூதஸ்மா. பின்னர் ஹம்ஸா இறந்துவிட்டார் என்பது உறுதியானதும் அவரை நெருங்கித் தனது ஈட்டியை அவரது உடலிலிருந்து பிடுங்கி எடுத்துக்கொண்டு தனது கூடாரத்திற்குச் சென்று அமர்ந்து

கொண்டார். வந்த வேலை முடிந்தது. அதற்குமேல் போரில் அவருக்கு எந்த சுவாரஸ்யமும் இல்லை, வேறு எவரையும் கொல்ல வேண்டும் என்ற அவசியமும் இல்லை. “என் பணி முடிந்தது. இனி எனக்கு விடுதலை எனக்கு விடுதலை” தீர்ந்தது விஷயம். உறுது போர் மும்முரமடைந்து முஸ்லிம்களின் கை ஒங்கி, ஹம்ஸாவின் மரணத்துக்குப் பின்னர் அது குரைஷிகளுக்குச் சாதகமாகத் திரும்பியது. அந்த வெற்றி, குரைஷிப் பெண்களை மதிமயக்கி வெறியாட்டம் போட வைத்ததையும் குலவையிட்டும் நாட்டியமாடியும் போர்க்களத்தில் அவர்கள் நிகழ்த்திய பேரழிவுகளையும் மரணித்துக் கிடந்த முஸ்லிம் வீரர்களின் சடலங்கள், அப்பெண்களால் சின்னா பின்னமாக்கப்பட்டு, குடல்கள் கிழித்தெறியப்பட்டதையும், கண்கள் தோண்டப்பட்டது

அவற்றுள் ஹிந்தின் ஆட்டம் பேயாட்டம். இறந்த சஹாபாக்களின் உடல்களைச் சிதைத்து அவர்களின் சடலங்களிலிருந்து காதுகள் மூக்குகள் ஆகியனவற்றை அறுத்தெடுத்து கழுத்தணியும் காதணியும் செய்து மாட்டிக் கொண்டு, தங்கத்தினாலான தனது காதணியையும் பவளக் கழுத்தணியையும் அபூதஸ்மாக்கு சன்மானமாக அளித்தார்.

“அபூதஸ்மா. இந்தா வாங்கிக் கொள். இவையெல்லாம் எனது பரிசு. விலை மதிப்புமிக்க இவை அனைத்தும் உனக்கே உனக்கு” உறுதுப் போர் முடிந்தது. குரைஷிப் படைகளுடன் மக்கா திரும்பினார் அபூதஸ்மா. பெருமகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்திருந்தது குரைஷிப் படை. ஜுபைர் இப்னு முத்திம் தனது வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றினார். அபூதஸ்மாவிற்கு விடுதலை கிடைத்தது. அடுத்து வரலாற்றின் பக்கங்கள் பரபரவென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸலலம் அவர்களது புகழ் நாளுக்கு நாள் பரவி இஸ்லாம் வெகுவேகமாய் அரேபிய தீபகற்பத்தில் பரவிக் கொண்டிருந்தது. நபியவர்களின் அதிகாரம் பலமாகி வருவதை அறிந்து மக்காவிலிருந்த அபூதஸ்மாவிற்கோ கவலையான கவலை. இறுதியில் அமைதியானதொரு படையெடுப்பின் மூலம் மக்கா முஸ்லிம்கள் வசமாக, அதற்குமேல் அங்கிருந்தால் உயிருக்கு ஆபத்து நேருமோ என்ற பயத்தில் தாயிஃப் நகருக்கு அடைக்கலம் தேடி ஓடினார் அபூதஸ்மா. அங்குச் சென்றும் அவரால் நெடுநாள் அமைதியாய் வாழ முடியவில்லை. தாயிஃப் நகர மக்களின் மத்தியிலும் இஸ்லாம் வேகமாகப் பரவ ஆரம்பித்தது. அங்கிருந்து ஒரு குழு கிளம்பி மதீனா சென்று முஹம்மது நபியைச் சந்தித்து தாங்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டதை அறிவித்தது. அப்பொழுதுதான் மிகவும் கிலியுற்றுப்போனார் அபூதஸ்மா. உலகமே சுருங்கிவிட்டதைப் போலிருந்தது அவருக்கு.

இனி பூமியில் எங்குத் தனக்கு அடைக்கலம் கிடைக்கும் என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. பேசாமல் யமனுக்குப் போய்விடலாமா? அங்கு வேண்டாம், சிரியாவிற்குச் சென்றுவிட்டால்? இப்படியே யோசித்து யோசித்து, இறுதியில் மிஞ்சியது பெரும் குழப்பம் மட்டுமே.

அந்த நிலையில் யாரோ கூறினார்கள்.

“என்ன குழப்பம் வஹ்ஷி! அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன். இஸ்லாத்தில் இணையும் எவரையும் முஹம்மது கொல்லுவதில்லை”

வஹ்ஷி இப்னு ஹர்ப்! அதுதான் அபூதஸ்மாவின் இயற்பெயர். அந்த யாரோ சொன்ன ஆலோசனை தெளிவை அளிக்க, செல்ல வேண்டிய பாதை எதுவென்று புரிந்தது. அது மதீனாவிற்குச் செல்லும் பாதை. உடனே மதீனா கிளம்பினார் வஹ்ஷி.

இஸ்லாத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்

அல்லாஹ்வின் அருள் மீது அசையாத நம்பிக்கை வைத்து, தன் பாவத்துக்குத் தவ்பாச் செய்வதில் அதிக நேரம் செலவழித்தார் வஹ்ஷி.

“(நபியே!) கூறுங்கள்: தமக்குத்தாமே அநீதி இழைத்துக் கொண்ட என் அடியார்களே! அல்லாஹ்வின் அருளைப் பற்றி ஒருபோதும் நம்பிக்கை இழந்து விடாதீர்கள். (உங்கள் பாவத்துக்காக வருந்தி அவனிடம் கோரிக்கை வைத்தால்) திண்ணமாக அல்லாஹ் (உங்கள் எல்லாப்) பாவங்களையும் மன்னித்து விடுவான். திண்ணமாக அவன் மிக்க மன்னிப்பவன்; பேரருளாளன்” என்ற (39:53) இறைவசனம் அவருக்கு நம்பிக்கையும் ஆறுதலும் அளிப்பதாக இருந்தது.

இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்ட மாத்திரத்தில் அதற்கு முன்வரை நிகழ்ந்த அனைத்துப் பாவங்களும் மன்னிக்கப்படுகின்றன என்ற உண்மையை வஹ்ஷி அறிந்தே இருந்தார். ஆனால் முஸ்லிம்களுக்கும் இஸ்லாத்திற்கும் ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் இழப்பு எத்தகைய நட்டம் என்பது அவருக்கு உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஒரு பேரிழப்பிற்குத் தான் காரணமாய் ஆகிவிட்டோமே என்ற பெரும் குற்ற உணர்ச்சி குடைந்து எடுத்தது. இதை மாற்ற வழியில்லையா? ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார் அவர். இந்நிலையில்தான் வந்து வாய்த்தது ஒரு வாய்ப்பு.

மீண்டும் நமக்குப் பரிச்சயமான ஒரு அத்தியாயத்திற்குள் நுழையப் போகிறோம். அனைவரும் கணித்திருக்க வேண்டுமே! ஆம் முஸைலமா!

அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீஃபாவாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்க, பெரும் படையொன்று முஸைலமாவை எதிர்கொள்ளக் கிளம்பியது. பொறி தட்டியது வஹ்ஷிக்கு. தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். “அல்லாஹ்வின்மேல் ஆணையாக, வஹ்ஷி! இது உனக்கு அமைந்த மிக நல்ல வாய்ப்பு. தவறவிடாதே. இதைவிட்டால் வேறு வாய்ப்பு கிடைக்காமல் போகலாம்” அவ்வளவுதான். உடனே அந்தப் படையுடன் கிளம்பினார் வஹ்ஷி ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

மறக்காமல் தன்னுடைய ஈட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டார். ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவைக் கொன்ற அதே ஈட்டி.

“செய் அல்லது செத்து மடி” என்பதுபோல் மனதிற்குள் சத்தியப் பிரமாணம் ஒன்று செய்து கொண்டார் வஹ்ஷி. ஒன்று முஸைலமாவைக் கொன்றொழிக்க வேண்டும். அல்லது தாம் வீரமரணம் எய்த வேண்டும்.

யமாமாவின் மரணத் தோட்டம்! முஸைலமாவும் அவனது படைக் குழுவும் அந்தத் தோட்டத்திற்குள் புகுந்து அடைத்துக் கொள்ள, வெட்டி முறித்து உள்ளே நுழைந்தது முஸ்லிம்களின் படை. முஸைலமாவைத் தனது கழுக்குக் கண்களால் தேடி ஆரம்பித்தார்

வஹ்ஷி. அந்தப் பெரும் கூட்டத்தினுள் ஒருவழியாய் அவன் தென்பட்டான். அந்தத் தோட்டத்தில் இருந்த சுவர்களின் இடுக்குகளுக்கிடையே ஒளிந்து கொண்டிருந்தான் அவன். ஆற்றவியலா சீற்றமும், மூச்சு வாங்கி வாயில் நுரை கொப்புளிக்க, என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துப் போய் வாளொன்றை ஏந்திக் கொண்டு நின்றிருந்தான் அவன். அதே நேரம் அன்ஸாரீகளைச் சேர்ந்த தோழர் ஒருவரும் அவரைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதை கண்டுவிட்டார் வஹ்ஷி. அவர் அபூதுஜ்ஜானா ரலியல்லாஹு அன்ஹு. இருவருக்கும் ஒரே குறிக்கோள். பொய்யன் முஸைலமாவைக் கொன்றே தீரவேண்டும். ரொம்பவும் ஆட்டம் போட்டு விட்டான். இன்றுடன் அவன் அத்தியாயத்திற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி இடவேண்டும். முஸைலமாவைத் தாக்க ஏதுவான பகுதியில் நின்று கொண்டிருந்தார் வஹ்ஷி. தனது ஈட்டியை உயர்த்தி வலமும் இடமும் ஆட்டி ஆட்டி, தனது கைகளில் அதைச் சரியான சமநிலைககுக் கொண்டுவந்தார் வஹ்ஷி. தன் இடது கையை முன்னீட்டி வலது கையில் மின்னும் ஈட்டியை வைத்து குறிபார்த்து எறிந்தார் விர்ரென்று பறந்து சென்ற அது இம்முறையும் குறிதவறவில்லை. இலக்கை சரியே அடைந்தது. திகைத்துப் போய் களத்தில் நின்றிருந்த முஸைலமாவினுள் ஈட்டி செருக, நிலைகுத்தி அப்படியே நின்றுவிட்டான்.

அதே நேரம் அபூதுஜ்ஜானாவும் அவனை நோக்கிப் பாய்ந்தோடி வந்து தனது வாளால் அவனை வெட்ட, துண்டாகிச் சாய்ந்தான் முஸைலமா. தனது ஈட்டியா அல்லது அந்தத் தோழரின் வாளா எது இறுதியில் முஸைலமாவிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது என்பதில் சற்றுக் குழப்பம் இருந்தது வஹ்ஷிக்கு.

அதற்குப் பின் அந்தப் போர் திசைமாறியது. முஸைலமாவின் படைகளை முஸ்லிம் படையினர் சகட்டுமேனிக்குத் தாக்கி நிலைகுலைய வைத்து ஒருவழியாக முடிவுக்கு வந்தது பொய்யன் முஸைலமாவின் அத்தியாயம். அஞ்ஞானத்திலிருக்கும் போது முஸ்லிம்களில் சிறப்பான ஒரு மனிதரைக் கொன்றதும் அவர்தான். ஈமான் கொண்டபின் உலகிலேயே மோசமான இஸ்லாமிய விரோதி ஒருவனைக் கொன்று பரிகாரம் கண்டதும் அவர்தான்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 27

("என்ன குழப்பம் வஹ்ஷி! அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன். இஸ்லாத்தில் இணையும் எவரையும் முஹம்மது கொல்லுவதில்லை" - "எப்படி உனக்கு ஹம்ஸாவைக் கொல்ல மனது வந்தது வஹ்ஷி?")
தாயிஃப் நகரம். மிகவும் குழப்பமான மனோநிலையில் இருந்தார் அவர். உலகமே சுருங்கிவிட்டதைப் போலிருந்தது அவருக்கு. யாரோ ஒருவர் அவரிடம் கூறினார், "அல்லாஹ்வின்மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன். இஸ்லாத்தில் இணையும் எவரையும் முஹம்மது கொல்லுவதில்லை"

"அதற்குமுன் அவர் என்ன கொடுமை செய்திருந்தாலுமா?"

"ஆமாம். மன்னித்துவிடுகிறார் அவர்"

நிதானமாய் யோசித்த அவர் உடனே புறப்பட்டு விட்டார். மதினா வந்தடைந்த அவர் மக்களிடம் விசாரித்தார், "நான் முஹம்மது நபியைச் சந்திக்க வேண்டும்"

மஸ்ஜிதுந் நபவீக்கு அவர்கள் வழி காண்பித்தனர். பள்ளிவாசலுக்கு வந்த அவர் அங்கு அமர்ந்திருந்த நபி (ஸல்) அவர்களின் எதிரில் அமைதியாக பவ்யமுடன் சென்று நின்று கொண்டார்.

"வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ் அன்றி வேறில்லை. முஹம்மது அவனுடைய தூதர் என்று நான் சாட்சி பகர்கிறேன்"

இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டதான பிரகடனம்.

தன்னிடம் யாரோ ஷஹாதா அளிப்பது செவியுற்று தலையுயர்த்திப் பார்த்தார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள். அதற்குள் ஒரு நபித் தோழர் ஒருவர் யா ரசூல்லாஹ் ! இவரை வஹ்ஷி என கூறினார். அவரை கையமர்த்திய அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் : "

இஸ்லாத்தை ஏற்க வரும் எவரும் இறைவனின் வைரிகளான ஆயிரம் பேரை விட உகப்பானவர் எனக்கு " என்ன பகந்தார்கள் "வஹ்ஷி தானே நீ?"

"ஆம், அல்லாஹ்வின் தூதரே"

"அமரவும். எனக்கு விவரி. எப்படி உனக்கு ஹம்ஸாவைக் கொல்ல மனது வந்தது ? "

அமர்ந்து நடந்த அனைத்தையும் விவரித்தார் வஹ்ஷி.

"மாபெரும் வேதனையை உருவாக்கிக் கொண்டாய் வஹ்ஷி

கைச்சேதம்! உனது முகத்தை என் எதிரே காண்பிக்க வேண்டாம்" தன் சிறிற்பா மாவீரர் ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் மரணமல்ல அது பெருந்துயரம். அடைந்தால் பெருவெற்றி. அடையாவிட்டால் மறுவுலகத்தின் நிரந்தர வெற்றி என்று உயிரைச் சக்கரைக்கட்டியாக நினைத்துக் களம் புகுந்த இஸ்லாமிய வீரர்களுள் தலையாய வீரதிருமகன் அவர்.

ஆனால் மரணித்த உடலின்மேல் நிகழ்த்தப் பெற்றதே கோர வெறியாட்டம் அது அருவருப்பின் உச்சம். அத்தகைய கோர நிகழ்விற்குக் காரணமாய் அமைந்துவிட்ட வஹ்ஷியை மீண்டும் காணும்போது பழைய காட்சிகள் ஆற்றவியலாத் துயரை அளித்தது நபியவர்களுக்கு!

அன்றிலிருந்து முஹம்மது நபியின் எதிரே நேரடியாகத் தென்படுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டார் வஹ்ஷி ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

ஹிஜ்ரி மூன்றாம் ஆண்டு. பரபரப்பான ஒரு படையெடுப்பிற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்து மக்கா நகரம்.

ஜுபைர் இப்னு முத்திம் குரைஷிக் குலத்தைச் சேர்ந்த பனூ நவஃபால் கோத்திரத்தின் ஒரு முக்கியத் தலைவர். பின்னர் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஹுதைபிய்யா உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர். மக்காவில் ஜுபைரின் கோத்திரம் மிகவும் செல்வாக்கானது.

அதன் அடிப்படையில் இந்த ஜுபைருக்குத் தன் மகள் ஆயிஷா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவை மணமுடிக்க அபூபக்கரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு முதலில் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ஆனால் ஜுபைரின் தந்தை முத்திம், “நீ மதம் மாறிவிட்டாயாமே, முஹம்மதையும் ஏற்றுக்கொண்டாயாம். உன் மகளுக்கு என் மகன் கிடையாது போ!” என்று அந்த ஏற்பாட்டை நிராகரித்துவிட்டார்.

பத்ருப் போரில் முத்திமின் சகோதரர் துஜமாலை ஹம்ஸா பின் அப்துல் முத்தலிப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கொன்றுவிட்டார். அது ஆறாதப் பெருந்துயராகிவிட்டது பனா நவஃபால் கோத்திரத்தினருக்கு. ஆத்திரம், அவமானம், சோகம்! எனவே பத்ருப் போரில் கொல்லப்பட்ட தன் தந்தையின் சகோதரர் துஜமாவின் இழப்பிற்கு, அவரைக் கொன்றவரை பழிவாங்கியே தீருவேன் என்று தனது கடவுளர்கள் அல்-லாத் மற்றும் அல்-உஸ்ஸாவின் மேல் சத்தியம் செய்திருந்தார் ஜுபைர்.

உஹதுப் போருக்கான முன்னுரை உருவானது. குரைஷிக் குலமக்கள் தத்தமது கோத்திரங்களின் ஆதரவாளர்களைத் திரட்டிக் கொண்டு, ஏகப்பட்ட ஆயுதங்களும் வீரர்களுக்கான உணவும் இதர வசதிகளும் தயார் செய்துகொண்டு இறுதியில் அபூஸூஃபியான் தலைமையில் பெரும் படை உருவானது.

போரில் குரைஷி வீரர்களை ஊக்குவிப்பதற்கென்றே படையில் பெண்கள் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டனர். அந்தப் பெண்களெல்லாம் தங்களின் உறவுகளை பத்ருப் போரில் இழந்திருந்தனர். அந்த இழப்பின் வலியை சரியான முறையில் பயன்படுத்திக்கொள்ள அபூஸூஃபியான் செய்த தந்திரம் அது. அந்தப் பெண்கள் பிரிவிற்குத் தலைமை ஹிந்த் பின்த் உத்பா – அபூஸூஃபியானின் மனைவி.

ஹிந்தினுடைய தந்தை உத்பா இப்னு ரபீஆ, உத்பாவின் சகோதரன் ஷைபா இப்னு ரபீஆ, உத்பாவின் மகன் வலீத் பின் உத்பா ஆகியோர் பத்ரில் கொல்லப்பட்டிருந்தனர். அதனால் மகா ஆத்திரத்தில் துடித்துக்கொண்டிருந்தவன் ஹிந்த். அவளுக்குள் உருவான வன்மம் மகாக் கொடியது.

பத்ருப் போர் இழப்பிற்கு ஏனையப் பெண்களெல்லாம் முடியை மழித்துக் கொண்டு, அடித்து, அரற்றி ஒப்பாரி வைத்து ஓய, அழவில்லையே ஹிந்த் மட்டும்! மற்றப் பெண்கள் கேட்கவும் செய்தார்கள், “உன் தந்தை, சகோதரன், தந்தையின் சகோதரன் என்றெல்லாம் கொல்லப்பட்டும் உனக்கு அழத் தோன்றவில்லையா?”

“சத்தியமாக மாட்டேன். நான் அழுதேன் என்ற செய்தி அந்த முஹம்மதிற்கு எட்டினால் அவரும் அவருடைய தோழர்களும் பனா கஸ்ரஜ் பெண்களும் ஆனந்தமடைவார்கள். அந்த வாய்ப்பை அவர்களுக்குத் தரமாட்டேன். அவர்களைப் பழிவாங்கும்வரை அழ மாட்டேன்.

அதுவரையில் எனக்கு எண்ணெயும் நறுமணமும் தடை. வெறும் அழுதுத் தீர்ப்பது மட்டும் என் சோகத்தை அழிக்கவல்லது என்றால் அழுதிருப்பேன். என் இரத்த சொந்தங்களைக் கொன்றவர்கள் கொல்லப்படும் காட்சியை என் கண்களால் நான் காணவேண்டும். அப்பொழுதுதான் தீரும் என் ஆத்திரமும், வேதனையும்”

அதை அப்படியே பின்பற்றினார் ஹிந்த். பின்னர் உஹதுப் போர் நடைபெறும்வரை தன் கணவனுடன் அவர் தாம்பத்தியத்திலும் ஈடுபடவில்லை. கிடைக்கும் ஒவ்வொரு தருணத்தையும் மக்கத்துக் குரைஷிகளை அடுத்தப் போருக்குத் தூண்டிவிடுவதிலும் அவர்களுக்கு வெறியூட்டுவதிலுமாகவே கழிந்தது பொழுது. முயற்சி கனிந்து உருவாகி மதினாவிற்குக் கிளம்பியது மக்கத்துக் குரைஷிகளின் படை.

ஜுபைர் இப்னு முத்திம் வசம் அபூதஸ்மா எனும் அபிஸ்னிய நாட்டைச் சேர்ந்த அடிமை ஒருவர் இருந்தார். படை கிளம்பும் அந்த நொடியில் அபூதஸ்மாவை (வஹ்ஷி) ப் பார்த்து ஜுபைர் இப்னு முத்திம் ஒரு கேள்வி கேட்டார், “அபூதஸ்மா, உன்னை நீ அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டுமா?”

ஆச்சரியமாகப் பார்த்த அபூதஸ்மா, “ஆமாம். ஆனால் யார் எனக்கு விடுதலை பெற்றுத் தருவார்கள்?”

ஓர் அடிமை அதிலிருந்து விடுபட வேண்டுமெனில் யாராவது அந்த அடிமையின் முதலாளிக்குப் பணம் கொடுத்து அந்த அடிமைக்கு விடுதலை அளிக்க வேண்டும். அல்லது நல்ல நாள், பெருநாள் என்று எஜமானனாய்ப் பார்த்து, “அடிமையே இன்றிலிருந்து உனக்கு விடுதலை” என்று அறிவித்தால் ஆச்சு. அதுதான் அன்று வழமை.

“நான் உனக்கு விடுதலை அளிக்கிறேன்,” என்றார் ஜுபைர்.

“எப்படி?” நம்ப முடியவில்லை அபூதஸ்மாவுக்கு.

“என் தந்தையின் சகோதரர் துஜமாலைக் கொன்றது ஹம்ஸா இப்னு அப்துல் முத்தலிப். நடைபெற உள்ள போரில் நீ மட்டும் அவரைக் கொன்றுவிட்டால், உனக்கு விடுதலை. நீ சுதந்தரக் காற்றை சுவாசிக்கலாம்”

சில்லென்று சிலிர்த்தது. விடுதலை கிடைத்துவிடுமா? நிச்சயமாகவா?

“நீங்கள் உங்களுடைய வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றுவீர்கள் என்பதற்கு யார் உத்தரவாதம் அளிப்பது?” என்று கேட்டார் அபூதஸ்மா. அவருக்குச் சந்தேகமிருந்தது. பழிவாங்கும் வெறியில் தன் இஷ்டத்திற்கு வாக்குறுதி அளிக்கிறார் எஜமானன். வேலை முடிந்த பிறகு, “வா, வந்து இந்த மூட்டையைத் தூக்கு” என்று பின்வாங்கி விட்டால்?

“நீ யாரை விரும்புகிறாயோ அவர்களை எல்லாம் அழைத்துவா. என்னுடைய வாக்குறுதிக்கு நான் அனைவரையும் சாட்சியாக ஆக்கிக்கொள்வேன்”

“அப்படியானால், நிச்சயம் நான் உமது கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவேன்,” என்று பதிலளித்தார் அபூதஸ்மா. படையினரிடம் அந்த வாக்குறுதி பரவி பிரபலமடைந்தது.

அபூதஸ்மாவிடம் ஓர் அபாரத் திறமை இருந்தது. ஆப்பிரிக்கர்களுக்கே உரித்தான திறமை அது. ஓர் இலக்கை நோக்கி தனது ஈட்டியை எறிந்தால் எறிந்ததுதான். குறி தப்பவே தப்பாது. அந்தத் திறமையைச் சரியாகக் கணித்து வைத்திருந்த ஜுபைர், தக்க தருணத்தில் சரியானபடி உபயோகித்துக் கொள்ள முடிவெடுத்தது அவரது சாதாரணம்.

உற்சாகமடைந்த அபூதஸ்மா தனது ஈட்டியை எடுத்துக் கொண்டார். படையுடன் சேர்ந்து கொண்டார். ஆனால் படையின் இறுதியில் வந்துகொண்டிருந்த பெண்கள் பிரிவினருக்கு அருகில் இணைந்து கொண்டார். இந்தப் போரில் அவருக்கு எந்தவொரு பிரமாதமான ஈடுபாடும் இல்லை. ஒரே ஒரு குறிக்கோள். தனது விடுதலை. அந்த எண்ணம் அளித்த உற்சாகம் மட்டும் நெஞ்சம், தலை, கை கால் என்று உடல் முழக்க வியாபித்திருந்தது. எனவே படையின் மற்ற வீரர்களுடன் கலந்துகொண்டு ஆரவாரமாய் முன்னே நிற்கும் எண்ணம் எதுவும் அவருக்கு இல்லை. போர் முழக்கம், கூக்குரல், என்று வெறியுடன் மதினா நோக்கி முன்னேறிச் சென்றுகொண்டிருந்தது படை. அபூதஸ்மா ஆண்கள் பிரிவின் இறுதியில் இருந்ததாலும், பெண்கள் பிரிவின் தலைமையாக ஹிந்த் இருந்ததாலும் இருவரும் பேசிக் கொள்ள நேர்ந்தது.

அபூதஸ்மாவின் கையில் சூரிய ஒளியில் மின்னும் ஈட்டியைப் பார்த்து, ஹிந்த் கூறினார், “அபூதஸ்மா! உன்னையும் விடுவித்துக்கொள். எங்களையும் எங்களது பெருந்துயரிலிருந்து விடுவி!” அத்தனை வெறி! மதினாவிற்கு வெளியே அமைந்துள்ள உஹது மலை அடிவாரத்தில் குரைஷிப் படையை எதிர்க்கொண்டது முஸ்லிம்களின் படை. யுத்தம் துவங்கியது; உக்கிரம் அடைந்தது. அபூதஸ்மாவின் கண்கள் ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவை மட்டும் தேடிக் கொண்டிருந்தன. அவர் ஹம்ஸா அல்ல சுதந்திரம்! அடிமையிலிருந்து விடுதலை ! வேறு எதிலும் நாட்டமில்லை, எதையும் கவனிக்கவில்லை. ஹம்ஸாவை மக்காவில் இருக்கும்போதே பார்த்திருக்கிறார் அபூதஸ்மா. கம்பீரத்தின் சின்னம் ஹம்ஸா இப்போது அப்துல் முத்தலிப். தலையில் தலைப்பாகையும் அதில் ஒரு நெருப்புக்கோழியின் இறகும் செருகி இருக்கும். அது அரேபிய மாவீரர்கள் தங்களது வலிமையைப் பறைசாற்றும் அடையாளம். போர் நடைபெறும்போது அவருக்கு இணையான மற்றொரு வீரன் அந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு அவர்களை வந்து எதிர்கொள்வது வழக்கம். எனவே ஹம்ஸாவை அபூதஸ்மாவினால் எளிதில் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. சந்தனநிற மந்தையில் தனியாய்த் தெரியும் கறுப்பு ஓட்டகத்தைப் போல் அவரை இனங் கண்டுகொண்டதாகப் பின்னர் விவரிக்கிறார் அபூதஸ்மா. வேங்கையாய் களத்தில் ஆடிக்கொண்டிருந்தார் ஹம்ஸா. வீறுகொண்ட குதிரையைப்போல் எதிரிப் படையினரின் ஊடே தனது மின்னல்வேக வாளால் வெட்டிக்கொண்டே பறந்தோடிக் கொண்டிருந்தார் அவர். அவரது அந்த அசகாய முன்னேற்றத்தை குரைஷிப் படைகள் தடுக்கமுடியாமல் திணறி வீழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். புதர்களுக்கும் பாறைகளுக்கும் இடையில் மறைந்து மறைந்து அவரைத் தொடர்ந்து நெருங்கிக் கொண்டிருந்தார் அபூதஸ்மா. அந்நேரம் குரைஷிப் படையைச் சேர்ந்த சிபா அப்துல் உஸ்ஸா என்பவன் தனது குதிரையுடன் அவரை நெருங்கி, “நான் உனக்குச் சவால் விடுகிறேன் ஹம்ஸா,” என்று அவரை “ஒத்தைக்கு ஒத்தை” சண்டைக்கு அறைகூவல் விடுத்தான். இந்த சிபாவை நினைவிருக்கிறதா? கப்பாப் பின் அல்-அரத் வரலாற்றில் நாம் சந்தித்த அதே சிபா இப்போது அப்துல் உஸ்ஸாதான். அவனை நோக்கி முன்னே சென்ற ஹம்ஸா, “வா, வந்து என்னுடன் மோது எதிரி மவனே, வா வந்து பார்!” என்று நெஞ்சை தட்டி ஆக்ரோஷமாக!

அவனும் ஹம்ஸாவை நோக்கி வேகமாக நெருங்க, தனது வாளால் ஒரே ஒரு சீவு. இரத்த வெள்ளத்தில் மடிந்தான் அவன். சிபாவை வீழ்த்தி ஹம்ஸா நிமிர்ந்த அந்த நேரமும் சூழ்நிலையும் பெரும் வாகாய் அமைந்தது அபூதஸ்மாவிற்கு. தனது ஈட்டியை உயர்த்தி வலமும் இடமும் ஆட்டி ஆட்டி, தனது கைகளில் அதைச் சரியான சமநிலைககுக் கொண்டுவந்தார் அபூதஸ்மா. தன் இடது கையை முன்னீட்டி வலது கையில் மின்னும் ஈட்டியை வைத்து குறிபார்த்து எறிந்தார். அதுநேராக ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் அடிவயிற்றில் புகுந்து அதன் மறுமுனை இடுப்பிலிருந்து வெளிவந்தது. திகைத்துத் திரும்பிய ஹம்ஸா அபூதஸ்மாவை நோக்கித் தள்ளாடி கால்களை முன்னெடுத்து வைத்து, அதற்குமேல் முடியால் செருகிய ஈட்டியுடன் தடுமாறி வீழ்ந்தார் அல்லாஹ்வின் சிங்கம். எங்கும் நகராமல் அப்படியே காத்திருந்தார் அபூதஸ்மா. பின்னர் ஹம்ஸா இறந்துவிட்டார் என்பது உறுதியானதும் அவரை நெருங்கித் தனது ஈட்டியை அவரது உடலிலிருந்து பிடுங்கி எடுத்துக்கொண்டு தனது கூடாரத்திற்குச் சென்று அமர்ந்து கொண்டார். வந்த வேலை முடிந்தது. அதற்குமேல் போரில் அவருக்கு எந்த சுவாரஸ்யமும் இல்லை, வேறு எவரையும் கொல்ல வேண்டும் என்ற அவசியமும் இல்லை. “என் பணி முடிந்தது. இனி எனக்கு விடுதலை எனக்கு விடுதலை” தீர்ந்தது விஷயம். உஹத் போர் முடிவடைந்து முஸ்லிம்களின் கை ஓங்கி, ஹம்ஸாவின் மரணத்துக்குப் பின்னர் அது குரைஷிகளுக்குச் சாதகமாகத் திரும்பியது. அந்த வெற்றி, குரைஷிப் பெண்களை மதிமயக்கி வெறியாட்டம் போட வைத்ததையும் குலவையிட்டும் நாட்டியமாடியும் போர்க்களத்தில் அவர்கள் நிகழ்த்திய பேரழிவுகளையும் மரணித்துக் கிடந்த முஸ்லிம் வீரர்களின் சடலங்கள், அப்பெண்களால் சின்னா பின்னமாக்கப்பட்டு, குடல்கள் கிழித்தெறியப்பட்டதையும், கண்கள் தோண்டப்பட்டது

அவற்றுள் ஹிந்தின் ஆட்டம் பேயாட்டம். இறந்த சஹாபாக்களின் உடல்களைச் சிதைத்து அவர்களின் சடலங்களிலிருந்து காதுகள் மூக்குகள் ஆகியனவற்றை அறுத்தெடுத்து கழுத்தணியும் காதணியும் செய்து மாட்டிக் கொண்டு, தங்கத்தினாலான தனது காதணியையும் பவளக் கழுத்தணியையும் அபூதஸ்மாக்கு சன்மானமாக அளித்தார். “அபூதஸ்மா. இந்தா வாங்கிக் கொள். இவையெல்லாம் எனது பரிசு. விலை மதிப்புமிக்க இவை அனைத்தும் உனக்கே உனக்கு” உஹதுப் போர் முடிந்தது. குரைஷிப் படைகளுடன் மக்கா திரும்பினார் அபூதஸ்மா. பெருமகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்திருந்தது குரைஷிப் படை. ஜுபைர் இப்போது முத்திம் தனது வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றினார். அபூதஸ்மாவிற்கு விடுதலை கிடைத்தது.

அடுத்து வரலாற்றின் பக்கங்கள் பரபரவென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸலம் அவர்களது புகழ் நாளுக்கு நாள் பரவி இஸ்லாம் வெகுவேகமாய் அரேபிய தீபகற்பத்தில் பரவிக் கொண்டிருந்தது. நபியவர்களின் அதிகாரம் பலமாகி வருவதை அறிந்து மக்காவிலிருந்த அபூதஸ்மாவிர்கோ கவலையான கவலை. இறுதியில் அமைதியானதொரு படையெடுப்பின் மூலம் மக்கா முஸ்லிம்கள் வசமாக, அதற்குமேல் அங்கிருந்தால் உயிருக்கு ஆபத்து நேருமோ என்ற பயத்தில் தாயிஃப் நகருக்கு அடைக்கலம் தேடி ஓடினார் அபூதஸ்மா.

அங்குச் சென்றும் அவரால் நெடுநாள் அமைதியாய் வாழ முடியவில்லை. தாயிஃப் நகர மக்களின் மத்தியிலும் இஸ்லாம் வேகமாகப் பரவ ஆரம்பித்தது. அங்கிருந்து ஒரு குழு கிளம்பி மதீனா சென்று முஹம்மது நபியைச் சந்தித்து தாங்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டதை அறிவித்தது. அப்பொழுதுதான் மிகவும் கிலியுற்றுப்போனார் அபூதஸ்மா. உலகமே சுருங்கிவிட்டதைப் போலிருந்தது அவருக்கு.

இனி பூமியில் எங்குத் தனக்கு அடைக்கலம் கிடைக்கும் என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. பேசாமல் யமனுக்குப் போய்விடலாமா? அங்கு வேண்டாம், சிரியாவிற்குச் சென்றுவிட்டால்? இப்படியே யோசித்து யோசித்து, இறுதியில் மிஞ்சியது பெரும் குழப்பம் மட்டுமே.

அந்த நிலையில் யாரோ கூறினார்கள்.

“என்ன குழப்பம் வஹ்ஷி! அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன். இஸ்லாத்தில் இணையும் எவரையும் முஹம்மது கொல்லுவதில்லை”

வஹ்ஷி இப்போது ஹர்ப்! அதுதான் அபூதஸ்மாவின் இயற்பெயர். அந்த யாரோ சொன்ன ஆலோசனை தெளிவை அளிக்க, செல்ல வேண்டிய பாதை எதுவென்று புரிந்தது. அது மதீனாவிற்குச் செல்லும் பாதை. உடனே மதீனா கிளம்பினார் வஹ்ஷி.

இஸ்லாத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்

அல்லாஹ்வின் அருள் மீது அசையாத நம்பிக்கை வைத்து, தன் பாவத்துக்குத் தவ்பாச் செய்வதில் அதிக நேரம் செலவழித்தார் வஹ்ஷி.

“(நபியே!) கூறுங்கள்: தமக்குத்தாமே அநீதி இழைத்துக் கொண்ட என் அடியார்களே! அல்லாஹ்வின் அருளைப் பற்றி ஒருபோதும் நம்பிக்கை இழந்து விடாதீர்கள். (உங்கள் பாவத்துக்காக வருந்தி அவனிடம் கோரிக்கை வைத்தால்) திண்ணமாக அல்லாஹ் (உங்கள் எல்லாப்) பாவங்களையும் மன்னித்து விடுவான். திண்ணமாக அவன் மிக்க மன்னிப்பவன்; பேரருளாளன்” என்ற (39:53) இறைவசனம் அவருக்கு நம்பிக்கையும் ஆறுதலும் அளிப்பதாக இருந்தது.

இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்ட மாத்திரத்தில் அதற்கு முன்வரை நிகழ்ந்த அனைத்துப் பாவங்களும் மன்னிக்கப்படுகின்றன என்ற உண்மையை வஹ்ஷி அறிந்தே இருந்தார். ஆனால் முஸ்லிம்களுக்கும் இஸ்லாத்திற்கும் ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் இழப்பு எத்தகைய நட்டம் என்பது அவருக்கு உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஒரு பேரிழப்பிற்குத் தான் காரணமாய் ஆகிவிட்டோமே என்ற பெரும் குற்ற உணர்ச்சி குடைந்து எடுத்தது. இதை மாற்ற வழியில்லையா? ஏங்கிக் கொண்டிருந்தார் அவர். இந்நிலையில்தான் வந்து வாய்த்தது ஒரு வாய்ப்பு.

மீண்டும் நமக்குப் பரிச்சயமான ஒரு அத்தியாயத்திற்குள் நுழையப் போகிறோம். அனைவரும் கணித்திருக்க வேண்டுமே! ஆம் முஸைலமா!

அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீஃபாவாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்க, பெரும் படையொன்று முஸைலமாவை எதிர்கொள்ளக் கிளம்பியது. பொறி தட்டியது வஹ்ஷிக்கு. தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டார். “அல்லாஹ்வின்மேல் ஆணையாக, வஹ்ஷி! இது உனக்கு அமைந்த மிக நல்ல வாய்ப்பு. தவறவிடாதே. இதைவிட்டால் வேறு வாய்ப்பு கிடைக்காமல் போகலாம்” அவ்வளவுதான். உடனே அந்தப் படையுடன் கிளம்பினார் வஹ்ஷி ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

மறக்காமல் தன்னுடைய ஈட்டியையும் எடுத்துக் கொண்டார். ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவைக் கொன்ற அதே ஈட்டி.

“செய் அல்லது செத்து மடி” என்பதுபோல் மனதிற்குள் சத்தியப் பிரமாணம் ஒன்று செய்து கொண்டார் வஹ்ஷி. ஒன்று

முஸைலமாவைக் கொன்றொழிக்க வேண்டும். அல்லது தாம் வீரமரணம் எய்த வேண்டும்.

யமாமாவின் மரணத் தோட்டம்! முஸைலமாவும் அவனது படைக் குழுவும் அந்தத் தோட்டத்திற்குள் புகுந்து அடைத்துக் கொள்ள, வெட்டி முறித்து உள்ளே நுழைந்தது முஸ்லிம்களின் படை. முஸைலமாவைத் தனது கழுக்குக் கண்களால் தேட ஆரம்பித்தார் வஹ்ஷி. அந்தப் பெரும் கூட்டத்தினுள் ஒருவழியாய் அவன் தென்பட்டான். அந்தத் தோட்டத்தில் இருந்த சுவர்களின் இடுக்குகளுக்கிடையே ஒளிந்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

ஆற்றவியலா சீற்றமும், மூச்சு வாங்கி வாயில் நுரை கொப்புளிக்க, என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துப் போய் வாளொன்றை ஏந்திக் கொண்டு நின்றிருந்தான் அவன். அதே நேரம் அன்ஸாரீகளைச் சேர்ந்த தோழர் ஒருவரும் அவரைத் தேடிக் கொண்டிருப்பதை கண்டுவிட்டார் வஹ்ஷி. அவர் அபூதுஜ்ஜானா ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

இருவருக்கும் ஒரே குறிக்கோள். பொய்யன் முஸைலமாவைக் கொன்றே தீரவேண்டும். ரொம்பவும் ஆட்டம் போட்டு விட்டான். இன்றுடன் அவன் அத்தியாயத்திற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி இடவேண்டும்.

முஸைலமாவைத் தாக்க ஏதுவான பகுதியில் நின்று கொண்டிருந்தார் வஹ்ஷி. தனது ஈட்டியை உயர்த்தி வலமும் இடமும் ஆட்டி ஆட்டி, தனது கைகளில் அதைச் சரியான சமநிலைக்குக் கொண்டுவந்தார் வஹ்ஷி. தன் இடது கையை முன்னீட்டி வலது கையில் மின்னும் ஈட்டியை வைத்து குறிபார்த்து எறிந்தார்

விரிரென்று பறந்து சென்ற அது இம்முறையும் குறிதவறவில்லை.

இலக்கை சரியே அடைந்தது. திகைத்துப் போய் களத்தில் நின்றிருந்த முஸைலமாவினுள் ஈட்டி செருக, நிலைகுத்தி அப்படியே நின்றுவிட்டான்.

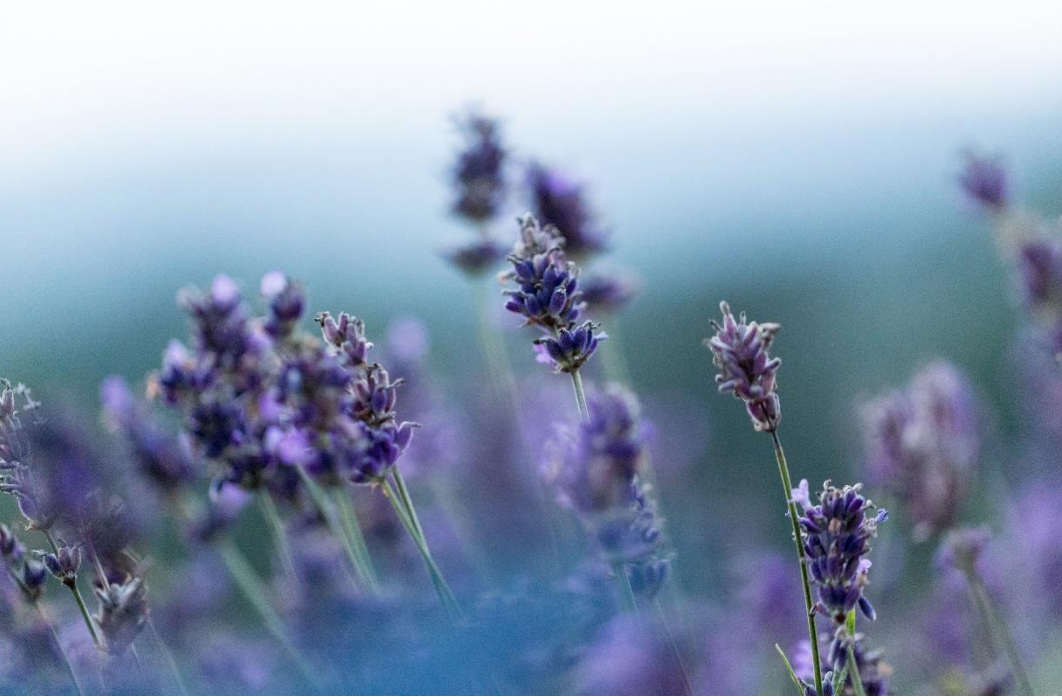
அதே நேரம் அபூதுஜ்ஜானாவும் அவனை நோக்கிப் பாய்ந்தோடி வந்து தனது வாளால் அவனை வெட்ட, துண்டாகிச் சாய்ந்தான் முஸைலமா. தனது ஈட்டியா அல்லது அந்தத் தோழரின் வாளா எது இறுதியில் முஸைலமாவிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது என்பதில் சற்றுக் குழப்பம் இருந்தது வஹ்ஷிக்கு.

அதற்குப் பின் அந்தப் போர் திசைமாறியது. முஸைலமாவின் படைகளை முஸ்லிம் படையினர் சகட்டுமேனிக்குத் தாக்கி நிலைகுலைய வைத்து ஒருவழியாக முடிவுக்கு வந்தது பொய்யன் முஸைலமாவின் அத்தியாயம்.

அஞ்ஞானத்திலிருக்கும் போது முஸ்லிம்களில் சிறப்பான ஒரு மனிதரைக் கொன்றதும் அவர்தான். ஈமான் கொண்டபின் உலகிலேயே மோசமான இஸ்லாமிய விரோதி ஒருவனைக் கொன்று பரிகாரம் கண்டதும் அவர்தான்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 28

("யாரகூலுல்லாஹ் எனது வீட்டை தேர்வு செய்யலாமே, சபா மலையின் அருகாமையில் கஃபத்துல்லாஹ்வுக்கு பக்கத்தில் இருக்கிற எனது வீட்டை நான் தருகிறேன்", - அர்கம் இப்னு அபுல் அர்கம் ரழியல்லாஹு அன்ஹு)

குறைஷி குலத்தில் மக்கும் கிளையில் அபுல் அர்கம், என்றழைக்கப்பட்ட அப்துல் மனாப் இப்னு அஸத் இப்னு உமர் இப்னு மக்கும் என்பவருக்கும், குஸாஆ குலத்தைச் சேர்ந்த அன்னை உமைமா பின்த் அல் ஹாரிஸ் என்பவருக்கும் மகனாக கி.பி (கி.பி593-கி.பி675) இல் மக்காவில் பிறந்தார்கள்.

இவர்கள் அல் முகைராவின் சகோதரருடைய பேரராவார். பிரபலமான நபித் தோழரான அர்கம் (ரழி) அவர்கள் மிகவும் துவக்க காலத்தில் இஸ்லாத்தில் இணைந்து மார்க்கத்திற்காக அளப்பறிய தியாகத்தை செய்துள்ளார்கள்.

இவருக்கு " மிகவும் சக்தி வாய்ந்த பாம்பு " என பொருள் படும் அர்கம் என அவரது பெற்றோர்கள் பெயரிட்டனர்.

இவர் தனது இல்லத்தை நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு இஸ்லாத்தின் செயலகமாக இருக்க இஸ்லாத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் அர்பணித்தார்கள். இந்த வீடு தான் இஸ்லாத்தின் முதல் மதரசா (கல்விகூடம்) பணிக்கான முதல் மையம், இஸ்லாம் துவங்கிய இடம்.

நபி (ஸல்) அவர்களின் நுபுவத் (நபித்துவத்)திற்கு முன்னர் மக்காவிற்கு வரும் பயணிகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும் சேவையாற்றிட உறுவாக்கிய 'ஹில்ஃபுல் ஃபுமூல்' என்ற சேவை அமைப்பில் இவர் சிறுவராக இருந்த காலத்திலேயே இணைந்து பணியாற்றினர். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இஸ்லாமியப் பிரச்சாரம் துவங்கிய காலத்தில் இவருக்கு வயது பதினாறு. இவர் இஸ்லாத்தில் இணைந்தவர்களின் ஏழாமவர் என்றும், பத்தாமவர் என்றும் இருவேறு விதமான கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.

அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள் வியாபார நிமித்தம் ஏமன் சென்று திரும்பிய சமயம், நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு இறைவன் வஹீ மூலம் இறைதூதராக அறிவித்த மறுநாள் தனது ஆருயிர் நண்பரை காண விரைந்து சென்று நபி (ஸல்) அவர்களை சந்திக்கின்றார்கள். நபி (ஸல்) அவர்கள் நடந்த விபரங்களை சொல்லி, நான் அல்லாஹ்வின் தூதராகி விட்டேன், இப்பொழுது அல்லாஹ்வின் பக்கம் தங்களை அழைக்கின்றேன் என்று கூறிய உடனேயே, அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள், "அல்லாஹுவை தவிர வேறு நாயன் இல்லை, நீங்கள் அல்லாஹ்வின் தூதர்" என்று மொழிந்து இஸ்லாத்தினை ஏற்று, மறுநாள் இஸ்லாமிய அழைப்பை கொடுக்க தொடங்கினார்கள்.

முதல் இஸ்லாமிய அழைப்பாளர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள். இரண்டாவது இஸ்லாமிய அழைப்பாளராக அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள் அழைப்பு பணி தொடங்கி முதலில் உஸ்மான் இப்னு அஃப்பான் (ரழி), அடுத்து தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ் (ரழி) அடுத்து ஜுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி) அடுத்து ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) ஆகியோரை சந்தித்து இஸ்லாத்தில் இணைத்தார்கள்.

மறுநாள் அதாவது வஹீ வந்து நான்காவது நாள் சென்று அபூ உபைதா இப்னு அல்ஜர்ராஹ் (ரழி), அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் (ரழி), அபூ ஸலாமா இப்னு அப்துல் அஸத் (ரழி) அவரது மனைவி உம்மு ஸலமா, கடைசியாக அர்கம் இப்னு அபுல் அர்கம்(ரழி) ஆகியோர் அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள் கையில் இஸ்லாத்தை தழுவின "அஸ்ஸாபிகூனல் அவ்வலான்" முந்தியவர்கள் முதலாமவர்கள் ஆவர்.

இஸ்லாமிய மார்க்கத்தில் தொழுகையே முதலாவதாக கடமையாக்கப்பட்டது.

இப்னு ஹஜர் (ரஹ்) கூறுகிறார்: மிகுராஜாக்கு முன்பே நபி (ஸல்) அவர்களும் தோழர்களும் தொழுது வந்தார்கள் என்பதில் சந்தேகம் எதுவுமில்லை. ஆனால், ஐவேளைத் தொழுகை கடமையாவதற்கு முன் ஏதேனும் தொழுகைகள் கடமையாக்கப்பட்டிருந்ததா இல்லையா என்பதில் கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. சிலர் "சூரிய உதயத்திற்கு முன்பும் மறைவதற்கு முன்பும் தொழுது கொள்வது கடமையாக இருந்தது" என்று கூறுகின்றனர்.

இப்னு ஹிஷாம் (ரஹ்) கூறுகிறார்: நபி (ஸல்) அவர்களும் தோழர்களும் கணவாய்களுக்குச் சென்று இரகசியமாகத் தொழுது வந்தார்கள். ஒரு முறை நபி (ஸல்) அவர்களும் அலீ (ரழி) அவர்களும் தொழும்போது அபூதாலிப் பார்த்து அதுபற்றி விசாரித்தார். அவ்விருவரும் நற்செயலையே செய்கிறார்கள் என்று தெரிந்து கொண்டதும் அதில் நிலைத்திருங்கள் என்று கூறினார். தோழர்கள் பெரும்பான்மை குறைஷி குப்பார்களின் கொடுமைகள் தாங்கவியலாத அளவுக்கு இருந்த பொழுது, தங்களது தொழுகைகளை இறைவணக்கத்தை நிறைவேற்ற கண்களுக்கு தெரியாமல் இஸ்லாமிய கடமைகளை செய்ய ஊருக்கு வெளியில் ஓடைக்கு, பள்ளத்தாக்கு அல்லது கணவாய்களுக்கு சென்று கடமையாற்றி வருவதையும் குறைஷிகளில் சிலர் மோப்பம் பிடித்து பின் தொடர்ந்து வந்து தாக்குதல் சம்பவங்கள் நடக்க தொடங்கின.

ஒருமுறை ஸஹாபிகள் ஒதுக்குப் புறமான இடத்தில் அமர்ந்து, இறைவணக்கத்தில் தங்களது கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது, மக்கத்து ரவுடிக் கும்பலொன்று இவர்களது இருப்பிடத்தை அடையாளம் கண்டு கொண்டு, அங்கே சிறியதொரு கலவரத்தை உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது அங்கே கீழே கிடந்த ஓட்டகத்தின் எலும்பை எடுத்து அவர்களை நோக்கி படுவேகமாக வீசியெறிந்தார்கள் ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரழி) அவர்கள். இவர்களுக்குத் தொந்திரவு கொடுத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறுவனின் தலையில் அந்த எலும்புப் பட்டு, படுகாயத்தை ஏற்படுத்தியது மட்டுமல்லாது, இரத்தம் வழிந்தோட ஆரம்பித்தது. ஒரு சிறுவன் அடிபட்டதும் மற்ற அனைவரும் அந்த இடத்தை விட்டு வெருண்டோடி விட்டார்கள்.

இந்த சம்பவம் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு தெரிய வரவும், தனது தோழர்களிடம் நமக்கு ஒரு இடம் வேண்டும் என்ற ஆலோசனையை தொடங்கினார்கள். அந்த இடம் கட்டாயம் பாதுகாப்பான இடமாக வேண்டும், அங்கிருந்து இஸ்லாமிய அழைப்பு தரப்பட வேண்டும், சேர்ந்தவர்களுக்கு பயிற்சி தரப்பட வேண்டும். சப்தம் இல்லாமல் அழைப்பு பணி செய்ய வேண்டும் என பல இடங்களை யோசிக்கின்றார்கள்.

ஆள் ஆளுக்கு எந்த இடத்தை தேர்வு செய்வார்கள் என எதிர்பார்த்திருக்கும் பொழுது, அலீ (ரழி) அவர்களை விட ஒரு சில வயது அதிகம் உள்ள துடிப்பு மிக்க அர்கம் (ரழி) அவர்கள் எழுந்து,

"யாரகூலுல்லாஹ் எனது வீட்டை தேர்வு செய்யலாமே, சபா மலையின் அருகாமையில் கஃபத்துல்லாஹ்வுக்கு பக்கத்தில் இருக்கிற எனது வீட்டை நான் தருகிறேன்", என்று சொல்ல, நபி (ஸல்) அவர்கள் அர்கமின் வீட்டை தேர்வு செய்தார்கள் இஸ்லாம் வளர கூடாது என வெளியில் குப்பார்கள் அடித்து துவைக்க என்று சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். பெரும்பான்மையான குப்பார்களுக்கு உண்மையாகவே அன்றைக்கு ஒரு மைனாரிட்டி சமூகம் இவர்களை அஞ்சியும், அனுசரித்தும் வாழ வேண்டிய சூழ்நிலையில் தள்ளப்பட்டிருந்தது. எனவே நபி (ஸல்) அவர்கள் நினைத்தார்கள் இந்த சிறுவருக்கு சொந்தமான வீட்டில் முஸ்லிம்கள் எல்லோரும் ஒன்று கூடுவதில் ஊர் மக்கள் யாருக்கும் சந்தேகம் வராது.

அவர்கள் எல்லோரும் பெரிதாக முஹம்மது எங்கே? அபூபக்ர் எங்கே? உஸ்மான் எங்கே? என்று தான் தேடித் கொண்டிருப்பார்கள். இந்த சிறுவரின் வீட்டில் இப்படி எல்லாம் ஒன்று கூடுகிறார்கள் என்று குரைஷிகளின் மனதில் எண்ணம் வராது, ஆகையால் இந்த வீட்டை நபி (ஸல்) அவர்கள் தேர்வு செய்தார்கள்.

அர்கம் மக்கும் கோத்திரத்தை சேர்ந்தவர், நபி (ஸல்) அவர்கள் பனா ஹாஷிம் கோத்திரத்தை சேர்ந்தவர்கள். இந்த பனா ஹாஷிமுக்கு நேர் எதிர் இந்த மக்கும் கோத்திரம், இஸ்லாத்தின் மாபெரும் எதிரிகள் அபூஜஹல், வலீது பின் உகைரா, காலித் பின் வலீத் மேலும் பலரும் மக்கும் கோத்திரத்தை சேர்ந்தவர்கள்.

அந்த மக்கும் கோத்திரத்திலிருந்து தான் அல்லாஹ் ஒரு சிறியவரை மார்க்கத்திற்கு கொடுக்கின்றான். எந்த மக்கும் கோத்திரம் இஸ்லாத்திற்கு தடையாக இருக்கிறதோ அதே மக்கும் கோத்திரத்திலிருந்து இஸ்லாமிய வளர்ச்சிக்கு ஒருவரை காரணமாக்குகின்றான். இது அல்லாஹுவின் ஏற்பாடு. அவங்களுக்குள்ளேயே ஒரு வீட்டில் போய் உட்கார்ந்திருப்பதை அவர்கள் நினைத்துக்கூட பார்க்க மாட்டார்கள். ஏன் என்றால் அவர்கள் பார்வை முழுவதும் பனா ஹாஷிம் மீது தான் பாயும். அர்கம் (ரழி) அவர்கள் தாம் இவருடைய குடும்பத்தின் தலைவராக இருந்தமையின் இஸ்லாத்தின் செயலகமாக இருக்க இவர் தம் இல்லத்தை வழங்கினார். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் தம்முடைய செயலகமாக இவருடைய இல்லத்தைத் தேர்ந்தெடுத்ததிலிருந்து இஸ்லாத்தின் வாழ்விலேயே ஒரு புதுத்திருப்பம் ஏற்பட்டது. முக்கியமானவர்களில் பலர் இக்காலத்திலேயே இஸ்லாத்தைத் தழுவினர்.

இவ்வில்லம் ஸஃபா மலையின் அடிவாரத்தில் இருந்ததனால் முஸ்லிம்கள் தங்களின் தொழுகையை இங்கு தான் நிறைவேற்றினர். எனவே மக்கா வரும் வெளியூர்வாசிகள் இவ்வில்லத்திற்கு குறைவிகளின் கண்களுக்கு தென்படாமல் அழைத்து வரப்பட்டனர்.

இங்கு முதல் வஹீயை சொல்லி கொடுத்த மற்றும் விளம்பிய இடம், முதல் மதரஸா அது, முதல் தொழுகை பள்ளிவாசல் அது, மக்காவில் முஸ்லிம்கள் கூடி கலந்தாலோசிக்க ஆறுதலாய் கிடைத்த இடம், 'தாருஸ் ஸலாம்' என்னும் புகழ் பெற்று விளங்கிய இந்த இல்லம் இன்றும் கஃபாவின் ஒரு அங்கமாக உள்ளது. இந்த இல்லத்தில் தான் அல்லாஹ்வின் சிங்கம் ஹம்ஜா (ரஹ்) அவர்கள் இஸ்லாத்தில் இணைந்தார்கள்.

மறு நாள் இந்த இல்லத்தில் வைத்துத்தான் உமர்(ரஹ்) அவர்கள் இஸ்லாத்தைத் தழுவினர். உமர்(ரஹ்) இஸ்லாத்தில் இணைந்த 40 ஆவது நபர் ஆவார். இவரே பகிரங்கமான அழைப்பை கஃபாவில் பிரகடனப்படுத்தினார். இதன் பின் முஸ்லிம்கள் சற்று துணிவுடன் பகிரங்கமாகத் தங்களின் தொழுகையை நடத்தலாயினர். எனவே இதன் பின் இந்த இல்லம் கூட்டு (ஜமா அத்) தொழுகைக்குப் பயன் படுத்தப் படவில்லை.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இந்த இல்லத்தில் எவ்வளவு நாட்கள் தங்கியிருந்து இஸ்லாமியப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள் என்று திட்டமாகத் தெரியவில்லை, எனினும் கி.பி.615-ஆம் ஆண்டிலிருந்து கி.பி.617-வரை அவர்கள் இங்குத் தங்கி இஸ்லாமியப் பிரச்சாரம் நடத்தினார்கள் என்று கொள்ளலாம்.

முஸ்லிம்கள் மக்காவிலிருந்து மதீனாவுக்குக் (ஹிஜ்ரத்) குடிபெயர்ந்த பொழுது அர்க்கமும் அவ்வாறே செய்தார். இவர் அங்கு பனா ஸுரைக் குடும்பத்தினர் வாழ்ந்த பகுதியில் குடியேறி வாழ்ந்தார். இவர் ஆங்கு வாழ்ந்த இல்லமும் 'அர்க்கமின் இல்லம்' என்றே அழைக்கப்பட்டது.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் ஆரம்ப கால இஸ்லாமிய அழைப்பு பணிக்கு, அர்கமுடைய வீட்டை தேர்ந்தெடுத்தார்கள். இது அவருக்கு கிடைத்த பெரும் பாக்கியம் என்று சொல்லலாம்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் நுபுவத்திற்கு முன்னரே மக்காவில் "ஹில்ஃபுல் ஃபுமூல்" என்ற பொது சேவை இயக்கம் ஆரம்பித்து நிராதரவாக நிற்கும் எளியார்களுக்கு சேவையாற்றினார்கள் அல்லவா! அதில் சிறியவரான அர்கம் (ரஹ்) அவர்கள் இணைந்து பங்கு கொண்டார்கள்.

வஹீ வருவதை எழுதும் பாக்கியம் நிறைந்த பணி அவருக்கு கிடைத்தது. வஹீ எழுத்தராக பணி செய்துள்ளார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் சதாகாவுடைய பொருட்களை, அமானிதமும் நம்பிக்கையும் நிறைந்தவரை தான் பொறுப்பாளராக நியமிப்பார்கள். முஸ்லிம்களின் சதாகாவுக்கு பொறுப்புதாரியாக அர்கம் (ரஹ்) அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள் என்றால் அவருடைய மனத்தூய்மை, நம்பிக்கை, அமானிதம் எல்லாம் பொருந்தியவராக இருந்தார்கள்.

ஹலரத் அர்கம் (ரஹ்) அவர்கள் பத்ரு போரில் பங்கு பெற்று திரும்பிய பொழுது, பத்ரு போரில் கிடைத்த பொருட்களை நபி (ஸல்) அவர்கள் பங்கீடு செய்து கொடுத்து கொண்டு இருந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்களுடைய கையில் மிகச் சிறந்த வாள் எனப்படும் "மர்துபான் வாள் " வைத்திருந்த பொழுது அதை அர்கம் (ரஹ்) அவர்கள் கேட்டார்கள். அதை நபி (ஸல்) அவர்கள் உடனே கொடுத்து விட்டார்கள். பெருமானார் கையில் மர்துபான் வாளை பெற்ற பெரும் பெருமைக்குரிய ஸஹாபி.

உஹது போர், அகழ் போர் மற்றும் அனைத்து நபி (ஸல்) அவர்கள் பங்கு பெற்ற அனைத்து போர்களிலும் அர்கம் (ரஹ்) அவர்கள் பங்கு கொண்டார்கள்.

அர்கம் (ரஹ்) அவர்கள் மதீனாவில் தனது 83 வது வயது வரையில் வாழ்ந்தார்கள். தனது முதுமையில் தனது மகன் அப்துல்லாஹ் இப்னு அர்கம் (ரஹ்) அவர்களை அழைத்து வஸீயத் (மரணத்திற்கு பின் செயலாற்ற) கூறினார்கள்.

"எனது ஜனாஸா தொழுகையை அப்பொழுது உயிருடன் இருந்த மூத்த ஸஹாபி ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரஹ்) அவர்களை கொண்டு நடத்த வேண்டும் எனக் கூறினார்கள். அதன் பின்னர் சில நாட்கள் கழித்து ஹிஜ்ரி 55 இல் தனது 83 ஆம் வயதில் முஆவியா (ரஹ்) அவர்களின் ஆட்சி காலத்தில் மரணமடைந்தார்கள்.

மதீனாவிற்கு அருகில் அகீக் என்ற இடத்தில் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரஹ்) அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கு செய்தி சொல்லிவிட பட்டது. அவர் அங்கிருந்து வர வேண்டும். எல்லோரும் மஸ்ஜித் அந்நபவியில் உள்ளனர். மதீனாவின் அன்றைய கவர்னர் மர்வான், இஸ்லாத்தின் வளர்ச்சிக்கு வீடு தானம் கொடுத்த ஸஹாபியின் ஜனாஸா தொழுகை வைக்க மதீனா கவர்னர் மர்வான் வருகிறார்.

அர்கம் (ரஹ்) அவர்களின் மகன் அவரிடம் "எனது தந்தையின் வஸீயத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரஹ்) அவர்கள் ஜனாஸா தொழுகை நடத்த வேண்டும் என்பது. அவருக்கு தகவல் கொடுத்து விட்டோம். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வந்து விடுவார்கள், நாங்கள் அவருக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்." என்றார்கள்.

மர்வான் நான் தான் தொழுகை வைப்பேன் என்று பிடிவாதமாக பேசவில்லை, ஆனால் அதற்கு மாறாக "அல்லாஹ்வின் தூதர் அவர்களின் மிகச் சிறந்த தோழர் அர்கம் அவர்களுடைய ஜனாஸாவை காக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? கண்ணுக்கு தெரியாத எங்கிருக்கிறார் என்று தெரியாத ஒரு சஹாபியின் வருகைக்காக வேண்டி நீங்கள் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? இதெல்லாம் தவறாகத் தெரியவில்லையா?" என பேச ஆரம்பித்தார்.

"இல்லை தந்தையின் வஸீயத்து கொஞ்சம் பொறுக்கலாமே" என்றார் அர்கமின் மகன், மர்வான் கேட்கும் நிலையில் இல்லை. அங்கிருந்த மக்குமிகள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து நின்று மர்வானை பார்த்து சத்தம் போட ஆரம்பித்தார்கள்.

"இது வந்து ஜனாஸா எங்கள் வீட்டுடையது, இது எங்களுடைய விருப்பம், அடக்கம் செய்வது மற்ற காரியங்களில் அரசு தலையீடு வேண்டியது இல்லை. மர்வான் தயவு செய்து நீங்கள் விலகுங்கள்" எனக் கூறினார்கள். வார்த்தை சண்டை நடைபெற்று முடிவதற்குள் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரஹ்) அவர்கள் வந்து விடுகிறார்கள்.

மதீனா முனவ்வராவில் மஸ்ஜித் அந்நபவியில் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் தலைமையில் தொழுகை நடைபெற்று ஜன்னத்துல் பஃகீயில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.
கலீபா அல் மன்கூரின் காலம் வரை அர்க்கமுடைய வழித்தோன்றல்கள் மக்காவிலுள்ள அர்க்கமுடைய இல்லத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் அக்கலீபா தம்முடைய குடும்பத்தினர் வாழ்வதற்கு அதனைப் பெரிதும் விரும்பியதனால் அவர்கள் அதனை அவருக்கு விற்றனர். சில காலம் ஹாரூன் அல்ரஷீத் மன்னரின் அன்னை கைஸுரான் அதில் வாழ்ந்து வந்தார். எனவே அது 'கைஸுரானுடைய இல்லம்' என்றும் அழைக்கப் பட்டது.
பின்னர் சவுதி அரேபியா என நாடு உறுவாகிய பின் அந்த வீடு 'தாருஸ் ஸலாம்' அமைதி இல்லம் என அழைக்கப்பட்டது. அந்த வீட்டில் "ஹாதா தாருல் அர்க்கம்" என்ற வாசகம் அரபியில் பொறிக்கப்பட்டு இருந்தது. இன்றைய நிலையில் கஃபாவின் விரிவாக்க பணியால் கஃபாவுடன் இணைக்கப்பட்டு உள்ளது. அந்த இடத்தில் உள்ள வாசலுக்கு 'பாபுல் அர்கம்' என்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 29

(ஒருவர் என்னைப்பிடிக்க வேண்டுமென நினைத்தால் எவரும் என்னைப் பிடித்து விட முடியாது. உங்களில் எவரேனும் ஒருவரை நான் பிடிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தால் என்னை விட்டும் அவர் ஒரு போதும் தப்பிவிட முடியாது!) - ஸலமா இப்னுல் அக்வஉ. ரலியல்லாஹு அன்ஹு)

மதீனாவிலிருந்து நான்கு அல்லது ஐந்து மைல் தூரத்தில் ஃகாபா என்றொரு கிராமம் இருந்தது. அவ்விடத்தில் நபி(ஸல்) அவர்களுடைய சில ஓட்டகங்கள் மேயவிடப்பட்டிருந்தன. அப்துர் ரஹ்மான் ஃபஜாரி என்பவன் காபிர்களுடைய ஒரு கூட்டத்தாருடன் அங்கு வந்து ஓட்டகம் மேய்த்துக் கொண்டிருந்த வரைக் கொலை செய்து விட்டு அந்த ஓட்டகங்களையும் கொள்ளையடித்துச் சென்று விட்டான்.
இந்தக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் ஆயுதங்களுடன் குதிரைகளின் மீது வந்திருந்தனர். எதிர்பாராத விதமாக ஸலமா இப்னுல் அக்வஉ (ரலி) அவர்கள் அன்று ஸுப்ஹு நேரத்தில் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு ஃகாபா என்ற அந்த இடத்தின் பக்கமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென அவர்களின் பார்வை அக்கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் மீது பட்டது. அவர்கள் சிறு பிராயமுடையவராகவும் மிக வேகமாக ஓடுபவராகவும் இருந்தார்.வேகமாக ஓடும் குதிரையைக் கூட இவர் ஓடிச் சென்று பிடித்து விடுவார். இவருடைய ஓட்டத்தைக் குதிரை கூட பிடிக்க முடியாது. அத்துடன் அம்பெய்வதிலும் மிகப் பிரபலமானவர்களாக இருந்தார்கள்.

கொள்ளைக் கூட்டத்தினரைக் கண்ட ஸலமா இப்னுல் அக்வஉ (ரலி) அவர்கள், அருகிலிருந்த ஒரு மலையின் மீது ஏறி மதீனாவின் பக்கம் திரும்பி நின்று கொள்ளையடிக்கப்பட்டுள்ள நிகழ்ச்சியைப் பற்றி உரக்கச் சப்தமிட்டு அறிவித்து விட்டு, வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துக் கொண்டு அந்தக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினரைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினார்கள். அவர்களுக்கு அருகினில் சென்றவுடன் அவர்களை நோக்கி அம்புகளை எய்யத் தொடங்கினார்கள். ஒரே சமயத்தில் பல அம்புகளைச் சரமாரியாக எய்ய ஆரம்பித்தவுடன் ஒரு பெருங்கூட்டத்தினர் அம்பெய்கின்றனர் என்பதாக அக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் எண்ணிக் கொண்டனர் ஆனால், ஸலமா (ரலி) தனி நபராகவும் வாகனமின்றி நடந்து செல்பவராகவும் இருந்தார்கள்.

ஆகையால், அக்கொள்ளைக் கூட்டத்தாரில் ஒருவன் தன் குதிரையை அவர்களின் பக்கம் திருப்பிக் கவனிக்க ஆரம்பித்தால் அவர்கள் ஒரு மரத்திற்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொள்வார்கள். அவ்வாறு மறைந்து கொண்டே அவனுடைய குதிரையை நோக்கி அம்பெய்வார்கள் அடிப்பட்ட குதிரை காயமுற்றுத் தடுமாறும் பொழுது குதிரை மீதிருப்பவன் குதிரை கீழே விழுந்து விட்டால் நாம் பிடிபட்டு விடுவோம் என்று பயந்து அக்குதிரையை ஓட்டிக் கொண்டு திரும்பிச் சென்று விடுவான்.
ஸலமா இப்னுல் அக்வஉ (ரலி) அவர்களே கூறுகிறார்கள்:

அவர்கள் குதிரைகளின் மீது வெருண்டோடிக் கொண்டே இருந்தனர். நானும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டே இருந்தேன். அதனால் அவர்கள் கொள்ளையடித்துச் சென்ற ஓட்டகங்கள் எல்லாம் எனக்குப் பின்னால் தங்கிவிட்டன. அதுமட்டுமின்றி அவர்கள் ஓடுகின்ற வேகத்தில் முப்பது ஈட்டிகள், முப்பது போர்வைகள் ஆகியவற்றையும் விட்டு விட்டு ஓடிவிட்டார்கள்.

அவர்கள் குதிரைகளின் மீது வெருண்டோடிக் கொண்டே இருந்தனர். நானும் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து மிக வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டே இருந்தேன். அதனால் அவர்கள் கொள்ளையடித்துச் சென்ற ஓட்டகங்கள் எல்லாம் எனக்குப் பின்னால் தங்கி விட்டன. அதுமட்டுமின்றி அவர்கள் ஓடுகின்ற வேகத்தில் முப்பது ஈட்டிகள், முப்பது போர்வைகள் ஆகியவற்றையும் விட்டு விட்டு ஓடிவிட்டார்கள்.

'அந்த நேரத்தில் உயைனா பின் ஹிஸன் என்பவனுடன் ஒரு கூட்டத்தினர் அக்கொள்ளையருக்கு உதவி செய்ய வந்து சேர்ந்து விட்டனர். இதனால் அவர்களுடைய பலம் அதிகமாகி விட்டது. அத்துடன் நான் தனிமையிலிருப்பதும் அவர்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது. உடனே என்னைப் பிடிப்பதற்காகப் பல நபர்கள் என்னை நோக்கி ஓடிவந்தனர்.

"நான் ஒரு மலையின் மீது ஏறிக் கொண்டேன், அவர்களும் என்னைப் பின் தொடர்ந்து ஏறி வந்தனர். அவர்கள் என்னருகில் வந்தவுடன், 'சற்று அப்படியே நிலுவங்கள், நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேளுங்கள். 'நான் யாரென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?' என்று உரக்கச் சப்தமிட்டுக் கூறினேன். 'நீ யார்? சொல்' என்று அவர்கள் கேட்டார்கள்.

'நான் அக்வஃ உடைய மகன் ஸலமா என்பவன். முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுக்கு கண்ணியமளித்த அந்தப் பரிசுத்த நாயனின் மீது சத்தியமாக, உங்களில் எவரேனும் ஒருவர் என்னைப்பிடிக்க வேண்டுமென நினைத்தால் எவரும் என்னைப் பிடித்து விட முடியாது. உங்களில் எவரேனும் ஒருவரை நான் பிடிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தால் என்னை விட்டும் அவர் ஒரு போதும் தப்பிவிட முடியாது!' என்று கூறினேன்.

ஸலமா (ரலி) அவர்களைப் பற்றி, 'வேகமாக ஓடும் அரபிக் குதிரை கூட அவர்களுடைய ஓட்டத்துடன் போட்டியிட முடியாது' என்பது எங்கும் பிரபலமாக பேசப்படும் செய்தியாகும். எனவே அவர்கள் இவ்வாறு கூறியது அற்புதமல்ல.

மேலும், ஸலமா (ரலி) அவர்கள் கூறுவதாவது நான் அவர்களுடன் இவ்வாறு பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்ததின் நோக்கம் என்னவென்றால், அவர்களுக்கு உதவி வந்ததைப் போலவே முஸ்லிம்களிடமிருந்து எனக்கும் உதவி வரும் என்பதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன் ஏனெனில், நான் மதினாவை நோக்கி அறிவிப்புச் செய்து விட்டல்லவா வந்திருந்தேன்.

'இவ்வாறு அவர்களுடன் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டே மரங்களுக்கிடையில் மதினாவின் வழியை நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன் குதிரை வீரர்களின் ஒரு கூட்டம் வேகமாக வருவது என் பார்வையில் பட்டது. அவர்களில் முதலாவதாக அக்ரம் அஸதீ (ரலி) அவர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

வேகமாக வந்த அக்ரம் அஸதி (ரலி) அவர்கள் எதிரிகளிருக்கும் இடத்திற்கு வந்தவுடன் அப்துர் ரஹ்மான் ஃபஃஜாரி என்பவனைத் தாக்கினார்கள், அவனும் அவர்களைத் தாக்கினான். அவர்கள் அவனுடைய குதிரையைத் தாக்கி அதனுடைய கால்களை வெட்டினார்கள், அதனால் குதிரையும் அவனும் கீழே வீழ்ந்தனர். கீழே விழுந்த அவன் அக்ரம் அஸதி (ரலி) அவர்களை மீண்டும் தாக்கினான். அத்தாக்குதலால் அக்ரம் அஸதீ (ரலி) அவர்கள் ஷஹீதாகிவிட்டார்கள்.

உடனே அவன் அக்ரம் அஸதீ ரலி அவர்களுடைய குதிரையின் மீது ஏறிக் கொண்டான் அப்பொழுது அவனுக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டிருந்த அபூகதாதா ரலி அவர்களுடைய குதிரையின் கால்களை வெட்டினான். அதனால் அவர்கள் கீழே விழுந்தார்கள்.

விழுந்து கொண்டே அப்துர் ரஹ்மான் அவனைத் தாக்கினார்கள். அத்தாக்குதலால் அவன் வெட்டுண்டு இறந்தான். உடனே அபூகதாதா ரலி அவர்கள் அவன் ஏறியிருந்த அக்ரம் அஸதீ ரலி அவர்களுடைய குதிரையின் மீது ஏறிக் கொண்டார்கள்.

மற்றோர் அறிவிப்பில், ஸலமா ரலி அவர்கள் அக்ரம் அஸதீ ரலி அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி, 'சற்று நேரம் இருங்கள். நம்முடைய உதவிப்படையினர் வந்து சேரட்டும் என்று கூறியதாகவும் அதற்கு அவர் 'நான் ஷஹீதாக வேண்டும் என்னை விட்டு விடு' என்று கூறியதாகவும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தச் சண்டையில் முஸ்லிம்களில் அக்ரம் அஸதீ ரலி அவர்கள் மட்டுமே ஷஹீதானார்கள். காபிர்களில் ஏராளமானவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அதற்குப் பின் முஸ்லிம்களில் ஒரு பெரும் படையினர் உதவிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். காபிர்கள் அனைவரும் ஓடி விட்டனர்.

அப்பொழுது ஸலமா இப்னுல் அக்வஃ (ரலி) அவர்கள் ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களிடம் வந்து, 'என்னுடன் நூறு ஸஹாபாக்களை அனுப்பி வைத்தால் நான் அந்தக் காபிர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்று போரிடுகிறேன்' என்று கூறினார்கள். அதற்கு நபியவர்கள், 'அவர்கள் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள், செல்ல வேண்டாம்' என பதிலளித்து விட்டார்கள்.

ஹஜ்ரத் ஸலமா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்கு அந்த நேரத்தில் பன்னிரண்டு, அல்லது பதின் மூன்று வயது தானிருக்கும், அவ்வளவு இளம் வயதுச் சிறுவர் தனிமையாக, குதிரை வீரர்களில் ஒரு பெருங்கூட்டத்தினரை அவர்களுடைய புலன்கள் ஓடுங்கிவிடுமளவுக்கு ஓட ஓட விரட்டியது மட்டுமல்லாமல்,

அவர்கள் கொள்ளையடித்த பொருட்களை விட்டு விட்டு, அவர்களுடைய பொருள்களையும் போட்டுவிட்டு ஓடுமளவுக்குச் செய்தது அவர்களுக்கு அல்லாஹு தஆலா வழங்கியிருந்த விசேஷமான இக்லாஸ் என்னும் மனத்தூய்மையின் பரக்கத்தினால் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சியாகும்

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 30

(போரில் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தினால், தாம் உயரமானவர் என்று காட்டிக் கொள்வதற்காகக் கால் விரல்களின் நுனியினால் எழும்பி எழும்பி நின்று கொண்டிருந்தார் - சிறுவர் ராபிஃ இப்னு கதீஜ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள்)

நபி (ஸல்) அவர்கள் தங்கள் இல்லத்திற்குச் சென்றார்கள். அவர்களுடன் அபூபக்ர் உமர் (ரழி) ஆகியோர் சென்று நபி (ஸல்) அவர்களுக்குத் தலைப்பாகை அணிவித்து மற்ற ஆடைகளையும் அணிவித்தார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் முழுமையான ஆயுதங்களுடனும் இரண்டு கவச ஆடைகளுடனும் வாளைக் கழுத்தில் தொங்கவிட்டவர்களாக முஸ்லிம்களுக்கு முன் தோன்றினார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்களின் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்த மக்களிடம் ஸஅது இப்னு முஆத் (ரழி) அவர்களும் உஸைத் இப்னு ஹுமைர் (ரழி) அவர்களும் “மதினாவிலிருந்து வெளியேறி தான் போர் செய்ய வேண்டும் என்று நபி (ஸல்) அவர்களை நீங்கள் நிர்ப்பந்தித்து விட்டீர்கள். எனவே உங்களது அபிப்பிராயத்தை விட்டுவிட்டு அதிகாரத்தை நபி (ஸல்) அவர்களிடம் ஒப்படைத்து விடுங்கள்” என்று கூறினார்கள்.

இதனால் அந்த மக்கள் தங்களின் செயல்களுக்காக வருந்தினர். பின்பு நபி (ஸல்) அவர்களிடம் “அல்லாஹ்வின் தூதரே! உங்களுக்கு மாறு செய்வது எங்களுக்கு உசிதமல்ல. நீங்கள் விரும்பியதையே அதாவது மதினாவில் தங்குவதுதான் உங்களுக்கு விருப்பமானது என்றால் அதையே நீங்கள் செய்யுங்கள்” என்று மக்கள் கூறினார்கள்.

ஆனால் நபி (ஸல்)இ “ஓர் இறைத்தூதர் தனது கவச ஆடையை அணிந்தால் அதன் பிறகு அல்லாஹ் அவருக்கும் அவருடைய எதிரிகளுக்கும் மத்தியில் தீர்ப்பளிக்கும் வரை அதைக் கழற்றுவது அவருக்கு ஆகுமானதல்ல” என்று கூறினார்கள். (ஸஹீஹுல் புகாரிஇ முஸ்னது அஹ்மதுஇ ஸுன்னன் நஸாம்)

ஸஹாபாக்கள் போருக்குச் செல்ல ஆயத்தமானால் படையினர் மதினாவை விட்டு ஊருக்கு வெளியில் வந்தவுடன் அவர்களை ஒன்று கூட்டி அனைவரையும் பார்வையிட்டு, அவர்களுடைய நிலைமைகளையும் தேவைகளையும் கவனித்து, படையினரை ஒழுங்குப்படுத்தி, ஆர்வத்தினால் கலந்து கொண்ட சிறுவர்கள் எவரேனும் அதில் இருந்தால் அவர்களைத் திருப்பி அனுப்பி விடுவது ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹி அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய வழக்கமாக இருந்தது.

அவ்வாறே உஹுதுப் போருக்காகப் படை புறப்பட்ட பொழுது ஓரிடத்தில் வைத்து அவர்களை ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹி அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் பார்வையிட்டார்கள். அதில் சிறுவர்களாயிருந்த பலரைத் திரும்பிச் செல்லுமாறு கூறினார்கள்.

அவர்களின் பெயர்கள் வருமாறு :

அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

ஸைது இப்னு ஃதாபித் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

உஸாமத் இப்னு ஸைத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

ஸைது இப்னு அர்க்கம் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

பர்ரா இப்னு ஆஸிப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

அம்ர் இப்னு ஹஸம் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

உஸைது இப்னு எஹீர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

உராபத் இப்னு அவ்ஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

அபூஸயீதுல் குத்ரீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு

ஸமுரத் இப்னு ஜுன்தப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

ராபிஃ இப்னு கதீஜ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

இவர்கள் அனைவரும் பதின்மூன்று அல்லது பதினான்கு வயதுடையவர்களாக இருந்தார்கள்.

இச்சிறுவர்களையெல்லாம் திரும்பிச் செல்லுமாறு நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் கூறிய பொழுது, குதைஜ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு என்பவர்கள் நபியவர்களிடம் வந்து,

‘யாரஸூலல்லாஹ் என்னுடைய மகன் ராபிஃ அம்பெய்யவதில் தேர்ச்சி பெற்றவனாவான். ஆகையால் அவனைப் இப்படையில் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்று தம் மகனுக்காக சிபாரிசு செய்தார்.

ராபிஃ ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும் அங்கு வந்து நின்று கொண்டு போரில் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தினால், தாம் உயரமானவர் என்று காட்டிக் கொள்வதற்காகக் கால் விரல்களின் நுனியினால் எழும்பி எழும்பி நின்று கொண்டிருந்தார். எனவே, ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹி அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் அவருக்கு அனுமதியளித்து விட்டார்கள்.

இதனையறிந்த ஸமுரத் இப்னு ஜுன்துப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு என்ற மற்றொரு சிறுவர் தம்முடைய மாற்றாந் தந்தையாகிய முர்ரா இப்னு சினான் அவர்களிடம் 'நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் ராபிஃ ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்கு மட்டும் அனுமதியளித்து விட்டார்கள் எனக்கு அனுமதி அளிக்கவில்லை. நான் ராபிஃ ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை விட அதிகப் பலமுள்ளவனாக இருக்கிறேன். என்னையும் அவரையும் சண்டையிட வைத்தால் நான் அவரைக் கீழே வீழ்த்தி விடுவேன்' என்று கூறினார்கள். இதனையறிந்த ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், இருவரையும் சண்டையிட வைத்தார்கள் உண்மையிலேயே ஸமுரா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் ராபிஃ ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களைக் கீழே வீழ்த்திவிட்டார்கள். இதனைப் பார்த்த நபியவர்கள் ஸமுரத் இப்னு ஜுன்துப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்கும் போருக்குச் செல்ல அனுமதியளித்து விட்டார்கள்

பிறகு மற்ற சிறுவர்களும் வந்து அனுமதி கேட்ட பொழுது அவர்களில் சிலருக்கு அனுமதியளித்தார்கள்.

இந்த நிகழ்ச்சியினால் அவ்விடத்திலேயே இரவாகி விட்டது. எனவே, அப்படையினர் அனைவரையும் பாதுகாப்பதற்காக அவர்களிலிருந்து ஐம்பது நபர்களைப் பொறுக்கியெடுத்து நியமனம் செய்தார்கள்.

அதன் பிறகு 'என்னைப் பாதுகாப்பவர் யார்?' என்று நபியவர்கள் கேட்டார்கள்.

படையிலிருந்து ஒருவர் எழுந்து நின்றார். 'உம்முடைய பெயரென்ன?' என்று கேட்டார்கள். 'தக்வான்' என்றார் அவர்.

'சரி உட்கார்ந்து கொள்வீராக! என்று அவரிடம் கூறிவிட்டு என்னை பாதுகாப்பவர் யார்?' என்று மீண்டும் கேட்டார்கள்.

அப்பொழுது ஒருவர் எழுந்து நின்றார் 'உம்முடைய பெயரென்ன?' என்று வினவினார்கள், 'அபூ ஸய்வ' என்று அவர் கூறினார்.

'நல்லது உட்காருவீராக!' என்று கூறிவிட்டு, மூன்றாவது தடவை 'என்னைப் பாதுகாப்பவர் யார்?' என்று கேட்டார்கள்.

அப்பொழுது ஒருவர் எழுந்து நின்றார். 'உம்முடைய பெயரென்ன?' என்று அவரிடம் கேட்ட போது 'இப்னு அப்துல்கைஸ்' என்றார் அவர்.

அவரிடத்திலும், 'சரி நீர் உட்கார்ந்து கொள்வீராக' என்று கூறிய நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் சிறிது நேரங் கழித்து,

'அந்த மூன்று நபர்களும் எழுத்து வாருங்கள்' என்று கூறினார்கள்.

அப்பொழுது ஒரு நபர் மட்டும் எழுத்து நபியவர்களின் அருகினில் வந்தார். 'மற்ற இருவரும் எங்கே? என்று கேட்டார்கள்.

அப்பொழுது அவர் யாரஸூலுல்லாஹ் மூன்று தடவைகளிலும் நான் தான் எழுந்து நின்றேன்' என்று கூறியவுடன்

ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் அவருக்காக துஆச் செய்து தங்களைப் பாதுகாவல் செய்யுமாறு கட்டளையிட்டார்கள்.

அன்று இரவு முழுவதும் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் கூடாரத்தை அவர் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார். இது, அந்தப் புனிதர்கள் இஸ்லாத்தின் மீது கொண்டிருந்த ஆசையும் ஆர்வமும் ஆகும். அவர்களில் சிறியவர்களானாலும் பெரியவர்களானாலும் தீனுக்காக உயிரைக் கொடுப்பது அவர்களின் தனிப்பட்ட குறிக் கோளாகவே இருந்தது. இதன் காரணமாகவே வெற்றி அவர்களின் பாதங்களை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

மேலே கூறப்பட்ட சிறுவர் ராபிஃ இப்னு கதீஜ் ரலியல்லாலா அன்ஹு அவர்கள் பத்ருப் போரிலும் கலந்து கொள்ள முயற்சித்தார். அனுமதி கிடைக்கவில்லை.

பிறகு தான் உஹுதுப் போரில் மேற்கூறப்பட்டவாறு சிபாரிசு செய்து வைத்துக் கலந்து கொண்டார். அதன் பிறகு நடைபெற்ற ஒவ்வொரு போரிலும் அவர் கலந்து கொண்டார்.

உஹுதுப் போரின் போது ஓர் அம்பு அவர்களுடைய நெஞ்சில் பாய்ந்து விட்டது. அதனைப் பிடுங்கி எடுக்கும் பொழுது

அதனுடைய நுனிப் பகுதி உடலுக்குள் தங்கிவிட்டது. அதனால் ஏற்பட்ட ரணத்தை அவர்கள் அப்படியே விட்டு விட்டார்கள்.

இறுதிக் காலத்தில் வயோதிகமாகி விட்ட பொழுது அந்தக் காயம் பழுத்துப் புறையோடி அதுவே ராபிஃ இப்னு கதீஜ் ரலியல்லாலா அன்ஹு அன்னாரின் மௌத்திற்குக் காரணமாகி விட்டது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 31

(அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக உஹுது மலையிலிருந்து சொர்க்கத்தின் நறுமணம் வந்து கொண்டிருக்கிறதே! - அனஸ் இப்னு நஸ்ரு(ரலி))

அனஸ் இப்னு நஸ்ரு(ரலி) சத்தியமிட்டார்; இறைவன் அதை நிறைவேற்றினான்!

بسم الله الرحمن الرحيم

அனஸ் இப்னு மாலிக்(ரலி) அறிவித்தார்கள்;

"என் தந்தையின் சகோதரி – ருபய்யிஉ பின்த்து நஸ்ர், – ஓர் இளம் பெண்ணின் முன் பல்லை உடைத்துவிட்டார். அப்பெண்ணின் குலத்தாரிடம் என் குலத்தார், 'இழப்பீட்டுத் தொகையைப் பெறுங்கள்; அல்லது (ருபய்யிஉவை) மன்னித்து விடும்படி சொல்லுங்கள்" என்று கோரினார்கள்.

அவர்கள் (இரண்டில் எதற்குமே ஒப்புக் கொள்ள) மறுத்துவிட்டார்கள். எனவே, எங்கள் குலத்தார் நபி(ஸல்) அவர்களிடம் (விபரம் கூறி, தீர்ப்புப் பெற) வந்தார்கள்.

நபி(ஸல்) அவர்கள் (ருபய்யிஉவைப்) பழி வாங்கும்படி அவர்களுக்கு உத்தரவிட்டார்கள். அப்போது, என் தந்தையின் சகோதரரான அனஸ் இப்னு நஸ்ரு(ரலி), 'இறைத்தூதர் அவர்களே! (என் சகோதரி) ருபய்யிஉவின் முன்பல் உடைக்கப்படுமா? அப்படி நடக்காது. தங்களை சத்திய மார்க்கத்துடன் அனுப்பி வைத்தவனின் மீது சத்தியமாக! அவளுடைய முன்பல் உடைக்கப்படாது" என்று கூறினார்கள்.

நபி(ஸல்) அவர்கள், 'அனஸே! அல்லாஹ்வின் சட்டம் பழிவாங்குவதாகும். (எனவே, அதை வெறுக்கவோ மறுக்கவோ வேண்டாம்)" என்று கூறினார்கள்.

பிறகு, அந்த (இளம் பெண்ணின்) குலத்தார் (ஈட்டுத் தொகை பெற) ஒப்புக் கொண்டு (ருபய்யிஉவை) மன்னித்தார்கள். அப்போது நபி(ஸல்) அவர்கள், 'அல்லாஹ்வின் அடியார்களில் சிலர் உள்ளனர். அவர்கள் அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமிட்டு (எதையேனும் கூறி) விடுவார்களாயின் அதை அல்லாஹ் நிறைவேற்றி விடுகிறான்" என்றார்கள். புகாரி எண்; 2703

அன்பானவர்களே! அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியம் செய்யும் அனைத்தையும் நம்மில் பலர் நிறைவேற்றுவதில்லை. ஆனால் இந்த நபித் தோழர் அனஸ் இப்னு நஸ்ர்(ரலி) அவர்கள் தனது சகோதரி விஷயத்தில், அல்லாஹ்வின் மீது நம்பிக்கை வைத்து, அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! என் சகோதரிக்கு தண்டனை நிறைவேற்றப் படாது என்று கூறுகிறார்கள்.

அல்லாஹ் அவர்களின் சத்தியத்தை அங்கீகரித்து, ஏற்கனவே ஈட்டுத்தொகை பெறமாட்டோம் என்று சொன்னவர்களின் மனதை மாற்றி, ஈட்டுத்தொகை பெற வைப்பதன் மூலம், அனஸ் இப்னு நஸ்ர்(ரலி) அவர்களின் சகோதரியை தண்டனையிலிருந்தும் பாதுகாத்து

அதன் மூலம் தனது நல்லடியார் அனஸ் இப்னு நஸ்ர்(ரலி) அவர்களின் சத்தியத்தையும் உண்மைப் படுத்துகிறான் என்றால், அதை நபியவர்களும் சிலாகித்து சொல்கிறார்கள் என்றால், இங்கே நபித் தோழர்களின் சிறப்பு அதிலும் குறிப்பாக அனஸ் இப்னு நஸ்ர்(ரலி) அவர்களை அல்லாஹ் பொருந்திக்கொண்ட செய்தி நமக்கு புலப்படுகிறது.

அனஸ் இப்னு நஸ்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் வீர மரணம்!

ஹஜ்ரத் அனஸ் இப்னு நஸ்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் பத்ருப் போரில் கலந்து கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது.

இதனால் கவலை கொண்ட அவர்கள் தன் நபிஸை நோக்கி, 'இஸ்லாத்தின் மகத்துவம் மிக்க முதற்போரில் நீ கலந்து

கொள்ளாமல் திருந்து விட்டாயே! என்று பழித்துக் கொண்டே இருப்பார்கள் .

மற்றொரு முறை போர் நிகழும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் அதில் முழுமையாகப் பங்கு கொள்ள வேண்டும் என ஆவல் கொண்டே இருந்தார்கள். அந்த நேரத்தில் திடீரென உஹுதுப் போர் நிகழ்ந்தது. அதில் இவர்கள் கொண்டிருந்தார்கள். மிக்க வீரத்

தீரத்துடன் கலந்து கொண்டார்கள்

உஹுதுப் போரில் ஆரம்பத்தில் முஸ்லிம்களுக்கு வெற்றி ஏற்பட்டது. பின் தோல்வி ஏற்பட்டு விட்டது. அதாவது ஸுலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் சில ஸஹாபாக்களைக் குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தில் நிற்கச் செய்து 'இவ்விடத்தில்

எதிரிகள் ஊடுருவித் தாக்கும் சூழ்நிலை இருப்பதால், நான் கூறும்வரை இவ்விடத்தை விட்டும் எங்கும் அகலக் கூடாது" என்று கட்டளையிட்டிருந்தார்கள்.

ஆரம்பத்தில் முஸ்லிம்களுக்கு வெற்றி ஏற்பட்டுக் இறைமறுப்பாளர்கள் புறமுது கிட்டு ஓட ஆரம்பித்த நேரத்தில் இதனைப் பார்த்த உறுது மலை காவல் வீரர்கள், போர் முடிந்து விட்டது. புறமுதுகிட்டு ஓடுகின்ற இறைமறுப்பாளர்களை மேலும் விரட்டியடித்து அவர்கள் விட்டுச் சென்றுள்ள பொருட்களைத் திரட்டலாம் என்ற எண்ணத்தில் தாங்கள் நின்றிருந்த இடத்தை விட்டுப் போர்க்களம் வந்து விட்டனர்.

அக்காவல் வீரர்களுக்குத் தலைவராக இருந்த ஸஹாபியவர்கள், "ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் தாம் கூறும் வரை இவ்விடத்தை விட்டு அகலக் கூடாது என்று கூறியிருப்பதால் நீங்கள் இங்கிருந்து செல்லாதீர்கள்" என்று தடுத்தார்கள்.

எனினும், ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் கட்டளை போர் நடக்கும் நேரத்திற்கு மட்டும்தான் என்று எண்ணிய அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று போர்களத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

புறமுதுகிட்டு ஓடிய இறை மறுப்பாளர்கள் அவ்விடம் காலியாக இருப்பதை கண்டு அவ்வழியாக திடீரென வந்து மீண்டும் முஸ்லிம்களை தாக்க ஆரம்பித்தனர்.

சிந்தனையற்றிருந்த முஸ்லிம்கள் எதிர்பாராத இந்தத் தீவிரத் தாக்குதலினால் தோல்வியடைந்து, இரு புறங்களிலும் இறை மறுப்பாளர்கள் சூழ நடுவில் அகப்பட்டுக் கொண்டு நிலைகுலைந்து அங்குமிங்கும் சிதறி ஓட ஆரம்பித்தனர்.

இந்த நேரத்தில் அனஸ் இப்னு நஸ்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் தமக்கு எதிரில் வந்து கொண்டிருந்த மற்றொரு ஸஹாபீ ஸஃது இப்னு முஆத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களிடம்.

"ஸஃதே எங்குச் செல்கிறீர்? அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக உஹுது மலையிலிருந்து சொர்க்கத்தின் நறுமணம் வந்து கொண்டிருக்கிறதே!" என்று கூறியவாறு கையில் உருவிய வாளுடன் இறை மறுப்பாளர்கள் கூட்டத்தில் நுழைந்தவர்கள் திரும்பி வரவே இல்லை !

இஸ்லாத்திற்காக ஷஹாதத் என்ற வீர மரணம் எய்திய அப்புனிதரின் உடல் சல்லடை போன்று இருந்தது. வாளினால் உடல் வெட்டப்பட்டும் அம்பினாலும் துளைக்கப்பட்டும் தாக்கப்பட்ட அனஸ் இப்னு நஸ்ரு ரலி உடலில் எண்பதுக்கு மேற்பட்ட காயங்கள் அதில் இருந்தன. அன்னாரின் சகோதரி, அவர்களுடைய கை விரல் நுனிகளின் மூலம் அவர்களை அடையாளம் கண்டு பிடித்தார்கள்.

எந்த மனிதர் தூய எண்ணத்துடனும் உண்மையான தேட்டத்துடனும் அல்லாஹுதஆலாவின் சேவையில் ஈடுபடுகிறாரோ அவருக்கு உலகிலேயே சொர்க்கத்தின் சுவை தெரிய ஆரம்பித்து விடுகிறது. ஹஜ்ரத் அனஸ் இப்னு நஸ்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் உலக வாழ்விலேயே சொர்க்கத்தின் நறுமணத்தை நுகர்ந்து கொண்டார்கள்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 32

("நான் திருக்குர்ஆன் ஒதுவதை கலிஃபா உஸ்மான் தடுக்கிறாரா, என்ன? உஸ்மானைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக, அல்லாஹ்வை அதிருப்திப் படுத்துவதைவிட, அல்லாஹ்வைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக உஸ்மானை அதிருப்திப் படுத்துவதற்கு நான் அஞ்சவில்லை" - அபூதர் கிஃபாரி ரழியல்லாஹு அன்ஹு

அபூதர் கிஃபாரி ரழியல்லாஹு அன்ஹு மக்காவிலிருந்து சிரியா செல்லும் பாட்டையில் வாழ்ந்து வந்த குறைஷிகளில் ஒரு பிரிவினரான கிஃபாரிக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் இவர். அக்கூட்டத்தினர் சிரியா செல்லும் வழியில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். வாணிபம் செய்து வந்த இவர்கள் பின்னர் வணிகக் கூட்டத்தினரைக் கொள்ளையடித்து வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களின் தலைவராக ஜுன்தப் என்ற இயற்பெயர் பெற்றிருந்த அபூதர் கிஃபாரி இருந்து வந்தார்கள்.

தம் கூட்டத்தினர் புனித மாதங்களில் கொள்ளையடிப்பதை விரும்பாத இவர்கள் அவர்களை விட்டும் பிரிந்து தம் அன்னை ரம்லாவுடனும், தம்பி அனீஸுடனும், நஜ்திலிருந்த தம் தாய் மாமன் வீடு சென்று வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்களின் தம்பி அனீஸ் ஒரு கவிஞர் பல கவிதைப் போட்டிகளில் அவர் ஈடுபட்டு வெற்றி பெற்றுள்ளார்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் இஸ்லாமியப் பிரச்சாரத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற இவர்கள் தம் தம்பி அனீஸை அது பற்றி விசாரித்து வருமாறு மக்காவுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். ஆனால் அவர் கொணர்ந்த செய்திகள் போதுமானவையாக இல்லாததனால் அதனை நேரில் அறிந்து வர தாமே மக்கா சென்றார்கள்.

பல நாட்களாக இவர்கள் கஃபாவின் அருகில் இருந்த போதினும் எவரும் இவர்களை ஏறிட்டும் பார்க்கவில்லை. இவர்களும் எவரிடமும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களைப் பற்றி விசாரிக்க மனமின்றி, தாம் கொணர்ந்த உணவையும், ஜம்ஜம் தண்ணீரையும் அருந்தி வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் இவர்களைக் கண்ட அலீ (ரழி) அவர்கள் இவர்கள் அயலூர் மனிதர் என்பதை இவர்களின் வாயிலாக அறிந்து கொண்டு இல்லம் அழைத்துச் சென்று இவர்களுக்கு உணவளித்தனர்.

அடுத்த நாளும் இவர்கள் முன்பிருந்த இடத்திலேயே இருப்பதைக் கண்டு, “வந்த அலுவல் முடியவில்லையோ?” என்று வினவ இவர்கள் இரகசியமாகத் தாம் வந்த அலுவலைக் கூற, அலி (ரலி) அவர்கள் இவர்களை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறி, வழியில் எவரேனும் தீயோர் எதிர்ப்புடன் தாம் தம் செருப்பை ஒழுங்கு படுத்துவது போன்றோ, சிறுநீர் கழிக்க அமர்வது போன்றோ, அங்கு அமர்ந்து விடுவதாயும் தம்மைப் பொருட்படுத்தாது அவர்கள் முன்னால் சென்று விடுமாறு பின்னர்த் தாம் அவர்களை வந்து அடைந்து ஓர் ஏற்பாட்டைச் செய்து விடுவதாகவும் கூறி இவர்களை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அடுத்த நாள் தாம் இஸ்லாத்தைத் தழுவியதைக் கஅபாவில் வைத்து உரத்துச் சப்தமிட்டுக் கூற இவர்களுக்கு அடியும், உதையும் கிடைத்தன.

அப்பாஸ் (ரழி) அவர்கள் குறுக்கிட்டு, “என்ன அநியாயம் செய்கிறீர்கள்? இம்மனிதர் கஃபாரீரி கூட்டத்தை சேர்ந்தவர். இக்கூட்டத்தினர் சிரியா நாட்டுக்கு செல்லும் வழியில் வசிக்கின்றனர். உங்களுடைய வாணிபமும் சிரியாவுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கிறது. இவர் இறந்துவிட்டால் சிரியா நாட்டுக்கு உங்களுடைய போக்குவரத்துக்கும் தடைபடும் என்று அவர்களிடம் கூறி, இவர்களின் உயிர் காத்தார்கள்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் வெளியே செல்லும் பொழுது இவர்களையும் தம் ஒட்டகத்தில் அமர்த்திக் கொண்டு செல்வர். “அல்லாஹ் என்னை நால்வரை நேசிக்குமாறு கூறியுள்ளான். காரணம், அவர்களை அல்லாஹ்வும் நேசிக்கிறான். அவர்கள் அலீ, மிக்தாத், அபூதர், ஸல்மான் ஆகியோராவர்” என்று ஒரு முறை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினர்.

மற்றொரு முறை, “அபூதர்ரை விட மிகவும் உண்மையாளரைப் பூமி தன் முதுகின் மீது சுமந்ததுமில்லை; வானம் பார்த்ததுமில்லை” என்று அவர்கள் கூறினார்கள். “அஸ்ஹாபுஸ் ஸுஃபாக்களில் ஒருவராக இருந்த இவர்களை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் மதினாவை விட்டுத் தாம் வெளியே சென்ற பொழுது இரண்டு முறை மதினாவில் தம் பிரதிநிதியாக அமர்த்தி விட்டுச் சென்றனர்.

இவர்களுடைய துறவு வாழ்க்கையைக் கண்ட அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், “என்னைப் பின்பற்றியவர்களில் இவர் ஈஸா (அலை) அவர்களைப் போன்ற துறவி” என்று இயம்பினார். நபித் தோழர்களில் அபூதர் கஃபாரி ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் ஒரு விவேகமான சூஃபியாக வாழ்ந்தார்கள்

ஒரு நாள் இவர்கள் தாம் முன்னாளில் செய்த பாவச் செயல்களை எண்ணி அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், “நீர் இஸ்லாத்தைத் தழுவுமுன் செய்த பாவங்கள் இறைவனால் மன்னிக்கப்படும். நீர் எவரை அதிகமாக நேசிக்கின்றீரோ அவருடன் நீர் மறுமையில் இருப்பீர்” என்று ஆறுதல் கூறினர்.

அபூபக்ர் (ரழி) அவர்களும், உமர் (ரழி) அவர்களும் தங்களின் கிலாஃபத்தின் போது இவர்களுக்குப் பெரிதும் மரியாதை செலுத்தினர். இவர்கள் பதருப் போரில் கலந்து கொள்ளாத போதினும் அப்போரில் கலந்து கொண்ட நபி தோழர்களுக்கு அளித்த உதவித் தொகையை உமர் (ரழி) அவர்கள் இவர்களுக்கும் அளித்துக் கௌரவித்தார்கள்.

உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் கிலாஃபத்தின் போது அவர்கள் தம் சகோதரருக்கு மூன்று லட்சம் திர்ஹங்களும், தம் உறவினர் மர்வானுக்குப் பெரும் தொகையும், சைத் இப்னு தாபித்துக்கு ஒரு லட்சம் திர்ஹங்களும் அளித்த பொழுது, அவர்களின் உறவினர்கள் பெரும் பெரும் பதவிகளில் அமர்ந்து உல்லாச சுக போகங்களில் ஈடுபடுவதைக் கண்டு கொதித்தெழுந்த இவர்கள்,

“அவர்களின் பொன்னும், வெள்ளியும் மறுமையில் நரக நெருப்பில் காய்ச்சப் பட்டு அவற்றைக் கொண்டு அவர்களின் முதுகில் சூடிடப்படும். நீங்கள் சேமித்தவை இவை தாம், இவற்றின் பலனை நுகருங்கள் என்று கூறப்படும்” என்னும் கருத்தமைந்த திருக்குர் ஆனில் சூரத் தௌபாவிலுள்ள வசனத்தை ஒதிக்காட்டினர்.

இச் செய்தி உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் செவிப் புகுந்ததும் தம்முடைய பிரச்சாரத்தை விடுமாறு இவர்களிடம் சொல்லி அனுப்ப, “நான் திருக்குர்ஆன் ஒதுவதை உஸ்மான் தடுக்கிறாரா, என்ன? உஸ்மானைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக, அல்லாஹ்வை அதிருப்திப் படுத்துவதைவிட, அல்லாஹ்வைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக உஸ்மானை அதிருப்திப் படுத்துவதற்கு நான் அஞ்சவில்லை” என்று கூறினர்.

தம்முடைய பிரச்சாரத்தை இவர்கள் விட்டொழியாததைக் கண்ட உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் இவர்களைச் சிரியாவிற்குப் போகமாறு ஆணையிட அவ்வாறே செய்தனர்.

அபூதர் (ரழி) அவர்கள் சிரியா சென்று அங்கு முஆவியா (ரழி) தம்முடைய கருவூலத்தைப் பொன்னாலும், வெள்ளியாலும் நிரப்பி அதனை அல்லாஹ்வுடைய பொருள் என்று கூறி அனுபவித்து வருவதைக் கண்டு, “அது அல்லாஹ்வுடைய பொருள் என்றால் மக்களுடைய பொருளல்லவோ? அது மக்களையல்லவா சேர வேண்டும்?” என்று கூக்குரலிட்டனர்.

மேலும் இவர்கள் முஆவியா “அல்கிஸ்ரா” என்னும் பெயருடன் பச்சை மாளிகை ஒன்றை நிர்மாணித்திருப்பதைக் கண்டதும், “இதனை அவர் அரசாங்கக் கருவூலத்திலிருந்து நிர்மாணித்திருப்பின், இது பொது நிதியிலிருந்து தவறாகக் கபளீகரம் செய்யப்பட்ட பணத்திலிருந்து கட்டப்பட்டதாக ஆகும். அல்லது அவருடைய சொந்தப் பணத்திலிருந்து கட்டப்பட்டதாக இருப்பின் இது ஒரு கடப்பான (இஸ்ராஃபான) செயலாகும்” என்று கூறினர்.

இவர்களின் பின் ஏழை மக்களின் படையொன்றே திரண்டு விட்டது. செல்வந்தர்களுக்கு எதிரான ஓர் இயக்கம் முளையிடலாயிற்று. இதனை முஆவியா (ரழி), உஸ்மான் (ரழி) அவர்களுக்கு எழுத அவர்கள் இவர்களை மதீனாவுக்கு வருமாறு அழைத்தனர்.

உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் எவ்வாறேனும் இவர்களைத் தம் வழிக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று எண்ணி இவர்களுக்கும் கஃபுல் அஃபாருக்கும் இடையே அவர்களுடைய சமதர்மக் கொள்கை பற்றி வாதம் நிகழ்த்த ஏற்பாடு செய்தனர். அந்த வாதத்தின் போது கஃபுல் அஃபார் இவர்களை நோக்கி, “செல்வத்தை மக்கள் சேர்த்துக் குவிக்கக்கூடாது என்று தாங்கள் கூறுவது சரி என்றால் வாரிசுரிமைச் சட்டம் இஸ்லாத்தில் ஏன் ஏற்பட்டது?” என்று வினவினார்.

இதற்கு இவர்கள் நேரடியாகப் பதிலுரைக்காது, “நானும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களும் உஹத் மலைச்சாரலில் ஒரு நாள் நடந்து சென்ற பொழுது அம்மலையை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் சுட்டிக்காட்டி, “இம்மலையளவு என்னிடம் தங்கம் அளிக்கப் பட்ட போதிலும் அதனை மூன்று நாட்களில் நான் அல்லாஹ்வுடைய நல்லடியார்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்து விடுவேன்.” என்று கூறினார்.” என எடுத்துரைத்தார்கள்.

இச்சமயம் பஹ்ரைனின் ஆளுநராக இருந்த அபூஹுரைரா (ரழி) இவர்களைக் காண வந்த பொழுது முதலில் அவர்களைச் சந்திக்க மறுத்து விட்டனர் இவர்கள். பின்னர் எவ்வாறோ இவர்களைச் சந்தித்த அபூஹுரைரா (ரழி) “தாங்கள் ஏன் என்னைச் சந்திக்க மறுத்தீர்கள்?” என்று வினவிய பொழுது,

“தாங்கள் பஹ்ரைனின் ஆளுநரவல்லவா?” என்று வினவினார்கள் இவர்கள். “ஆம்” என்றார்கள் அவர்கள். “அவ்விதமாயின் தாங்கள் மாட மாளிகை கட்டி, நிலபுலன்கள் வாங்கி வாழ்ந்திருப்பீர்களே” என்றார்கள் இவர்கள்.

“அப்படி ஒன்றும் நான் செய்ய வில்லையே” என்று அபூஹுரைரா (ரழி) பதிலுரைத்த பொழுது, “அவ்விதமானால் தாங்கள் என்னுடைய சகோதரர் தாம்” என்று கூறி அவர்களைக் கட்டி அணைத்தார்கள் இவர்கள்.

இதன் பின் இவர்கள் மதீனாவில் இருக்க விரும்பாது தம் குடும்பத்துடன் மதீனாவுக்கு மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ள ரப்ஸா என்னும் சிறுநாருக்குச் சென்றார்கள். இவர்களை அலீ (ரழி) சற்றுத் தொலை வரை சென்று வழி அனுப்பி வந்தனர்.

தமக்கு ஆண்டொன்றிற்குப் பைத்துல்மாலிலிருந்து கிடைத்த தொள்ளாயிரம் வெள்ளிக்காசுகளைக் கொண்டு இவர்கள் அங்கு ஆடுகளையும், ஒட்டகங்களையும் வாங்கி ஆடுகளில் பால் கறந்து விற்பதும், ஒட்டகங்களை சவாரிக்கு வாடகைக்கு விட்டும் எளிய முறையில் வாழ்ந்து எஞ்சியதைத் தர்மம் செய்து வந்தார்கள்.

இவர்கள் வாயிலாக 281 நபி மொழிகள் கிடைத்துள்ளன. எனினும் புகாரீயிலும், முஸ்லிமிலும் அவற்றில் 31 மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளன

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 32

(“நான் திருக்குர்ஆன் ஒதுவதை கலிஃபா உஸ்மான் தடுக்கிறாரா, என்ன? உஸ்மானைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக, அல்லாஹ்வை அதிருப்திப் படுத்துவதைவிட, அல்லாஹ்வைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக உஸ்மானை அதிருப்திப் படுத்துவதற்கு நான் அஞ்சவில்லை” - அபூதர் கிஃபாரி ரழியல்லாஹு அன்ஹு

அபூதர் கிஃபாரி ரழியல்லாஹு அன்ஹு மக்காவிலிருந்து சிரியா செல்லும் பாட்டையில் வாழ்ந்து வந்த குறைஷிகளில் ஒரு பிரிவினரான கிஃபாரிக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் இவர். அக்கூட்டத்தினர் சிரியா செல்லும் வழியில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். வாணிபம் செய்து வந்த இவர்கள் பின்னர் வணிகக் கூட்டத்தினரைக் கொள்ளையடித்து வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களின் தலைவராக ஜுன்தப் என்ற இயற்பெயர் பெற்றிருந்த அபூதர் கிஃபாரி இருந்து வந்தார்கள்.

தம் கூட்டத்தினர் புனித மாதங்களில் கொள்ளையடிப்பதை விரும்பாத இவர்கள் அவர்களை விட்டும் பிரிந்து தம் அன்னை ரம்லாவுடனும், தம்பி அனீஸுடனும், நஜ்திலிருந்த தம் தாய் மாமன் வீடு சென்று வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்களின் தம்பி அனீஸ் ஒரு கவிஞர் பல கவிதைப் போட்டிகளில் அவர் ஈடுபட்டு வெற்றி பெற்றுள்ளார்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் இஸ்லாமியப் பிரச்சாரத்தைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற இவர்கள் தம் தம்பி அனீஸை அது பற்றி விசாரித்து வருமாறு மக்காவுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். ஆனால் அவர் கொணர்ந்த செய்திகள் போதுமானவையாக இல்லாததனால் அதனை நேரில் அறிந்து வர தாமே மக்கா சென்றார்கள்.

பல நாட்களாக இவர்கள் கஃபாவின் அருகில் இருந்த போதிலும் எவரும் இவர்களை ஏறிட்டும் பார்க்கவில்லை. இவர்களும் எவரிடமும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களைப் பற்றி விசாரிக்க மனமின்றி, தாம் கொணர்ந்த உணவையும், ஜம்ஜம் தண்ணீரையும் அருந்தி வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் இவர்களைக் கண்ட அலீ (ரழி) அவர்கள் இவர்கள் அயலூர் மனிதர் என்பதை இவர்களின் வாயிலாக அறிந்து கொண்டு இல்லம் அழைத்துச் சென்று இவர்களுக்கு உணவளித்தனர்.

அடுத்த நாளும் இவர்கள் முன்பிருந்த இடத்திலேயே இருப்பதைக் கண்டு, “வந்த அலுவல் முடியவில்லையோ?” என்று வினவ இவர்கள் இரகசியமாகத் தாம் வந்த அலுவலைக் கூற, அலி (ரலி) அவர்கள் இவர்களை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறி,

வழியில் எவரேனும் தீயோர் எதிர்ப்புடன் தாம் தம் செருப்பை ஒழுங்கு படுத்துவது போன்றோ, சிறுநீர் கழிக்க அமர்வது போன்றோ, அங்கு அமர்ந்து விடுவதாயும் தம்மைப் பொருட்படுத்தாது அவர்கள் முன்னால் சென்று விடுமாறு பின்னர்த் தாம் அவர்களை வந்து அடைந்து ஓர் ஏற்பாட்டைச் செய்து விடுவதாகவும் கூறி இவர்களை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அடுத்த நாள் தாம் இஸ்லாத்தைத் தழுவியதைக் கஅபாவில் வைத்து உரத்துச் சப்தமிட்டுக் கூற இவர்களுக்கு அடியும், உதையும் கிடைத்தன.

அப்பாஸ் (ரழி) அவர்கள் குறுக்கிட்டு, "என்ன அநியாயம் செய்கிறீர்கள்? இம்மனிதர் கிஃபாரீரி கூட்டத்தை சேர்ந்தவர். இக்கூட்டத்தினர் சிரியா நாட்டுக்கு செல்லும் வழியில் வசிக்கின்றனர். உங்களுடைய வாணிபமும் சிரியாவுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கிறது. இவர் இறந்துவிட்டால் சிரியா நாட்டுக்கு உங்களுடைய போக்குவரத்துக்கும் தடைபடும் என்று அவர்களிடம் கூறி, இவர்களின் உயிர் காத்தார்கள்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் வெளியே செல்லும் பொழுது இவர்களையும் தம் ஓட்டகத்தில் அமர்த்திக் கொண்டு செல்வர். "அல்லாஹ் என்னை நால்வரை நேசிக்குமாறு கூறியுள்ளான். காரணம், அவர்களை அல்லாஹ்வும் நேசிக்கிறான். அவர்கள் அலீ, மிக்தாத், அபூதர், ஸல்மான் ஆகியோராவர்" என்று ஒரு முறை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினர். மற்றொரு முறை, "அபூதர்ரை விட மிகவும் உண்மையாளரைப் பூமி தன் முதுகின் மீது சுமந்ததுமில்லை; வானம் பார்த்ததுமில்லை" என்று அவர்கள் கூறினார்கள். "அஸ்ஹாபுஸ் ஸுஃபாக்களில் ஒருவராக இருந்த இவர்களை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் மதீனாவை விட்டுத் தாம் வெளியே சென்ற பொழுது இரண்டு முறை மதீனாவில் தம் பிரதிநிதியாக அமர்த்தி விட்டுச் சென்றனர்.

இவர்களுடைய துறவு வாழ்க்கையைக் கண்ட அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், "என்னைப் பின்பற்றியவர்களில் இவர் ஈஸா (அலை) அவர்களைப் போன்ற துறவி" என்று இயம்பினார். நபித் தோழர்களில் அபூதர் கிஃபாரி ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் ஒரு விவேகமான சூஃபியாக வாழ்ந்தார்கள்

ஒரு நாள் இவர்கள் தாம் முன்னாளில் செய்த பாவச் செயல்களை எண்ணி அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள். "நீர் இஸ்லாத்தைத் தழுவமுன் செய்த பாவங்கள் இறைவனால் மன்னிக்கப்படும். நீர் எவரை அதிகமாக நேசிக்கின்றீரோ அவருடன் நீர் மறுமையில் இருப்பீர்" என்று ஆறுதல் கூறினர்.

அபூபக்ர் (ரழி) அவர்களும், உமர் (ரழி) அவர்களும் தங்களின் கிலாஃபத்தின் போது இவர்களுக்குப் பெரிதும் மரியாதை செலுத்தினர். இவர்கள் பத்ருப் போரில் கலந்து கொள்ளாத போதிலும் அப்போரில் கலந்து கொண்ட நபி தோழர்களுக்கு அளித்த உதவித் தொகையை உமர் (ரழி) அவர்கள் இவர்களுக்கும் அளித்துக் கௌரவித்தார்கள்.

உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் கிலாஃபத்தின் போது அவர்கள் தம் சகோதரருக்கு மூன்று லட்சம் திர்ஹங்களும், தம் உறவினர் மர்வானுக்குப் பெரும் தொகையும், ஸைத் இப்னு தாபித்துக்கு ஒரு லட்சம் திர்ஹங்களும் அளித்த பொழுது, அவர்களின் உறவினர்கள் பெரும் பெரும் பதவிகளில் அமர்ந்து உல்லாச சுக போகங்களில் ஈடுபடுவதைக் கண்டு கொதித்தெழுந்த இவர்கள்,

"அவர்களின் பொன்னும், வெள்ளியும் மறுமையில் நரக நெருப்பில் காய்ச்சப் பட்டு அவற்றைக் கொண்டு அவர்களின் முதுகில் சூடிடப்படும். நீங்கள் சேமித்தவை இவை தாம், இவற்றின் பலனை நுகருங்கள் என்று கூறப்படும்" என்னும் கருத்தமைந்த திருக்குர் ஆனில் சூரத் தௌபாவிலுள்ள வசனத்தை ஒதிக்காட்டினர்.

இச் செய்தி உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் செவிப் புகுந்ததும் தம்முடைய பிரச்சாரத்தை விடுமாறு இவர்களிடம் சொல்லி அனுப்ப, "நான் திருக்குர்ஆன் ஒதுவதை உஸ்மான் தடுக்கிறாரா, என்ன? உஸ்மானைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக, அல்லாஹ்வை அதிருப்திப் படுத்துவதைவிட, அல்லாஹ்வைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக உஸ்மானை அதிருப்திப் படுத்துவதற்கு நான் அஞ்சவில்லை" என்று கூறினர்.

தம்முடைய பிரச்சாரத்தை இவர்கள் விட்டொழியாததைக் கண்ட உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் இவர்களைச் சிரியாவிற்குப் போகுமாறு ஆணையிட அவ்வாறே செய்தனர்.

அபூதர் (ரழி) அவர்கள் சிரியா சென்று அங்கு முஆவியா (ரழி) தம்முடைய கருவூலத்தைப் பொன்னாலும், வெள்ளியாலும் நிரப்பி அதனை அல்லாஹ்வுடைய பொருள் என்று கூறி அனுபவித்து வருவதைக் கண்டு, "அது அல்லாஹ்வுடைய பொருள் என்றால் மக்களுடைய பொருளல்லவோ? அது மக்களையல்லவா சேர வேண்டும்?" என்று கூக்குரலிட்டனர்.

மேலும் இவர்கள் முஆவியா "அல்கிஸ்ரா" என்னும் பெயருடன் பச்சை மாளிகை ஒன்றை நிர்மாணித்திருப்பதைக் கண்டதும், "இதனை அவர் அரசாங்கக் கருவூலத்திலிருந்து நிர்மாணித்திருப்பின், இது பொது நிதியிலிருந்து தவறாகக் கபளீகரம் செய்யப்பட்ட பணத்திலிருந்து கட்டப்பட்டதாக ஆகும். அல்லது அவருடைய சொந்தப் பணத்திலிருந்து கட்டப்பட்டதாக இருப்பின் இது ஒரு கடப்பான (இஸ்ராஃபான) செயலாகும்" என்று கூறினர்.

இவர்களின் பின் ஏழை மக்களின் படையொன்றே திரண்டு விட்டது. செல்வந்தர்களுக்கு எதிரான ஓர் இயக்கம் முளையிடலாயிற்று. இதனை முஆவியா (ரழி), உஸ்மான் (ரழி) அவர்களுக்கு எழுத அவர்கள் இவர்களை மதீனாவுக்கு வருமாறு அழைத்தனர்.

உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் எவ்வாறேனும் இவர்களைத் தம் வழிக்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று எண்ணி இவர்களுக்கும் கஃபுல் அஃபாருக்கும் இடையே அவர்களுடைய சமதர்மக் கொள்கை பற்றி வாதம் நிகழ்த்த ஏற்பாடு செய்தனர். அந்த வாதத்தின் போது கஃபுல் அஃபார் இவர்களை நோக்கி, "செல்வத்தை மக்கள் சேர்த்துக் குவிக்கக்கூடாது என்று தாங்கள் கூறுவது சரி என்றால் வாரிசுரிமைச் சட்டம் இஸ்லாத்தில் ஏன் ஏற்பட்டது?" என்று வினவினார்.

இதற்கு இவர்கள் நேரடியாகப் பதிலுரைக்காது, "நானும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களும் உஹத் மலைச்சாரலில் ஒரு நாள் நடந்து சென்ற பொழுது அம்மலையை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் சுட்டிக்காட்டி, "இம்மலையளவு என்னிடம் தங்கம் அளிக்கப் பட்ட போதிலும் அதனை மூன்று நாட்களில் நான் அல்லாஹ்வுடைய நல்லடியார்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்து விடுவேன்." என்று கூறினார்." என எடுத்துரைத்தார்கள்.

இச்சமயம் பஹ்ரைனின் ஆளுநராக இருந்த அபூஹுரைரா (ரழி) இவர்களைக் காண வந்த பொழுது முதலில் அவர்களைச் சந்திக்க மறுத்து விட்டனர் இவர்கள். பின்னர் எவ்வாறோ இவர்களைச் சந்தித்த அபூஹுரைரா (ரழி) "தாங்கள் ஏன் என்னைச் சந்திக்க மறுத்தீர்கள்?" என்று வினவிய பொழுது,
 "தாங்கள் பஹ்ரைனின் ஆளுநரவல்லவா?" என்று வினவினார்கள் இவர்கள். "ஆம்" என்றார்கள் அவர்கள். "அவ்விதமாயின் தாங்கள் மாட மாளிகை கட்டி, நிலபுலன்கள் வாங்கி வாழ்ந்திருப்பீர்களே" என்றார்கள் இவர்கள்.
 "அப்படி ஒன்றும் நான் செய்ய வில்லையே" என்று அபூஹுரைரா (ரழி) பதிலுரைத்த பொழுது, "அவ்விதமானால் தாங்கள் என்னுடைய சகோதரர் தாம்" என்று கூறி அவர்களைக் கட்டி அணைத்தார்கள் இவர்கள்.
 இதன் பின் இவர்கள் மதினாவில் இருக்க விரும்பாது தம் குடும்பத்துடன் மதினாவுக்கு மூன்று மைல் தொலைவிலுள்ள ரப்ஸா என்னும் சிற்றுருக்குச் சென்றார்கள். இவர்களை அலீ (ரழி) சற்றுத் தொலை வரை சென்று வழி அனுப்பி வந்தனர்.
 தமக்கு ஆண்டொன்றிற்குப் பைத்துல்மாலிலிருந்து கிடைத்த தொள்ளாயிரம் வெள்ளிக்காசுகளைக் கொண்டு இவர்கள் அங்கு ஆடுகளையும், ஒட்டகங்களையும் வாங்கி ஆடுகளில் பால் கறந்து விற்பதும், ஒட்டகங்களை சவாரிக்கு வாடகைக்கு விட்டும் எளிய முறையில் வாழ்ந்து எஞ்சியதைத் தர்மம் செய்து வந்தார்கள்.
 இவர்கள் வாயிலாக 281 நபி மொழிகள் கிடைத்துள்ளன. எனினும் புகாரீயிலும், முஸ்லிமிலும் அவற்றில் 31 மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளன.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 33

('அவ்வளவுதானா? இதுதான் இஸ்லாமா? இந்த எளிமையை மறுத்தா அங்குக் குரைஷிகளும் இங்கு சில மக்களும் எதிர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?' - உஸைத் பின் ஹுளைர்)

மதினாவில் அப்துல் அஷ்ஹல் என்றொரு குலம். அவர்களை முஸ்அப் இப்னு உமைர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு சென்று சந்தித்தார். முதல் அகபா உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு முஸ்அப் இப்னு உமைர் யத்ரிபிற்கு வந்து பிரச்சாரம் புரிய, யத்ரிப் வந்த முஸ்அபை, தம் வீட்டில் விருந்தினராக இருத்திக் கொண்டவர் அஸ்அத் இப்னு ஸுராரா. இவர் கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தின் உயர்குடி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அவரது வீடு முஸ்அப் இஸ்லாமியப் பிரச்சாரம் புரிய மிகவும் தோதாகிப்போய், அங்கு மக்கள் வருவதும் போவதுமாய் இருந்தனர்.
 ஒருநாள் அஸ்அத், முஸ்அபை அழைத்துக் கொண்டு, "இந்த மக்களுக்கும் செய்தி சொல்லுங்கள். அவர்களும் இஸ்லாத்தை அறியட்டும்; ஏற்றுக் கொள்வார்கள்" என்று அப்துல் அஷ்ஹல் குலத்தினரைச் சந்திக்க அழைத்துச் சென்றார்.
 அந்தக் குலத்தினருக்குச் சொந்தமான ஒரு பழத்தோட்டம் இருந்தது. கிணறு, பேரீச்ச மரங்கள், அதன் நிழல் என்று வெயிலுக்கு இதமான இடம். தங்களைச் சந்திக்க வந்த அந்த இருவரையும் அந்த மக்கள் அத்தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, "என்னதான் அது செய்தி? சொல்லுங்கள் கேட்போம்" என்று எல்லோரும் வாகாய் அமர்ந்து கொண்டு செவியுற ஆரம்பித்தார்கள்.
 முஸ்அப் இப்னு உமைரை ஒரு சிறு மக்கள் கூட்டம் சூழ்ந்து கொண்டது. அதில் சிலர் முன்னமேயே இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள். மற்றவர்களோ 'கேட்டுத்தான் பார்ப்போமே' என்று வந்து சேர்ந்து கொண்டவர்கள். அழகிய முறையில் நற்செய்தி சொல்ல ஆரம்பித்தார் முஸ்அப் இப்னு உமைர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.
 மதினாவில் இருபெரும் கோத்திரங்கள் இருந்தன, ஒன்று அவ்ஸ், மற்றொன்று கஸ்ரஜ். இதில் அவ்ஸ் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த இரு முக்கியப்பள்ளிகள் உஸைத் பின் ஹுளைர், ஸஅத் பின் முஆத். இவர்கள் இருவரும் அன்று ஓரிடத்தில் அமர்ந்து ஏதோ பேசிக் கொண்டிருக்க,
 ஒருவன் வேகவேகமாய் அவர்களிடம் வந்தான். "செய்தி தெரியுமா? கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த அஸ்அத் இப்னு ஸுராரா தெரியுமில்லையா? மக்காவிலிருந்து வந்து என்னவோ புதுமதம் பற்றிப் பிரச்சாரம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் அவரது விருந்தினரை மிகத் துணிச்சலாய் இங்கு நமது எல்லைக்கு அருகிலேயே அழைத்து வந்துவிட்டார். அதையெல்லாம் கவனிக்காமல் இங்கு நீங்கள் அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்களே?"

வந்தவன் பற்ற வைத்துவிட்டு நகர, வெகுண்டு எழுந்தார் ஸஅத் பின் முஆத். இவருடைய தாயாரின் சகோதரி மகன்தாம் அஸ்அத் இப்னு ஸுராரா. அதனால் தன்னுடைய கோபத்தை நேரே சென்று அவர்மேல் கொட்டுவதில் தயக்கம் ஏற்பட்டது ஸஅதுக்கு. உஸைதை அழைத்தார்.

“உஸைத்! நீ ஒரு தைரியசாலி, பலசாலி. மக்காவிலிருந்து புறப்பட்டு வந்திருக்கும் அந்த இளைஞனை மிரட்டி அனுப்பியாக வேண்டும். அங்கிருந்து கிளம்பிவந்து நம் கோத்திரத்துக் கீழ்க்குடி மக்களின் மனதைக் கலைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். நம்முடைய கடவுள்களைக் கேவலப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். இவனை எச்சரித்து, யத்ரிபிலிருந்தே விரட்ட வேண்டும். மீண்டும் ஒருமுறை அவன் இங்கு வந்து நம் இல்லங்களில் கால் வைக்கக் கூடாது. இவன் மட்டும் என் உறவினன் அஸ்அத் இப்னு ஸுராராவின் விருந்தினனாகவும் அவனது அடைக்கலத்தில் இல்லாதும் இருந்திருப்பின் நானே அவனைக் கவனித்து அனுப்பியிருப்பேன். உனக்குச் சிரமம் அளித்திருக்க மாட்டேன். சற்று கவனித்துவிட்டு வாயேன்”

“அவ்வளவுதானே? நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இன்றோடு இப்பிரச்சனை ஒழிந்தது” என்று தனது ஈட்டியை எடுத்துக் கொண்டு விறுவிறுவென்று கிளம்பி அத்தோட்டத்தை அடைந்து உள்ளே நுழைந்தார் உஸைத் பின் ஹுளைர். அவர் நுழைவதைக் கண்ட அஸ்அத் இப்னு ஸுராரா உடனே முஸ்அபை எச்சரித்தார். “எச்சரிக்கை முஸ்அப்! அதோ வருகிறாரே ஒருவர், அவர் அவரது குலத் தலைவர்களில் ஒருவர். நல்ல புத்திசாலி. மிகவும் நேர்மையானவர். அவர் பெயர் உஸைத் பின் ஹுளைர். அவர் மட்டும் இல்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டார் என்று வையுங்கள், அவரது குலத்திலிருந்து பல மக்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்து நுழைவார்கள். அந்தளவு அவருக்குச் செல்வாக்கு. அல்லாஹ்வுக்கு உகந்த முறையில் அவரை இஸ்லாத்திற்கு அழையுங்கள். இனி உங்கள்பாடு, அவர்பாடு”

உஸைதின் தந்தை ஹுளைர் அல்-காதிப், அவ்ஸ் குலத்தின் தலைவராகத் திகழ்ந்தவர். அரபு குலத்தின் உயர்குடி வகுப்பைச் சேர்ந்த அவர் நல்ல பலசாலி, சிறந்த வீரர். அவரைப் பற்றிக் கவிஞரொருவர் மெனக்கெட்டுக் கவிதையெல்லாம் எழுதிப் புகழ்ந்து வைத்திருந்தார். அவரது அந்தஸ்து, வீரம், பரோபகாரம் எல்லாம் உயில் எழுதி வைக்கப்படாமலேயே உஸைதுக்கு வந்து அமைந்தது.

மிகவும் திறமையான வில்லாளியாகவும் குதிரையேற்றத்தில் சிறப்பானவராகவும் ஆகிப்போனார் உஸைத். எழுத்தறிவு குறைவாய் அமையப்பெற்ற அக்குலத்தில் கல்வியறிவு வாய்க்கப்பெற்ற சிலருள் அவரும் ஒருவர். இதெல்லாம்போக, இயற்கையாய் அமைந்துவிட்ட நேரிய குணங்களும் அப்பழுக்கற்ற சிந்தனையும் எல்லாம் மேன்மையான இணைப்புகளாக அமைந்துவிட்டன.

அஸ்அத் இப்னு ஸுராராவின் எச்சரிக்கை முஸ்அபுக்குப் புரிந்தது. கோபமாய், வேகவேகமாய் நுழைந்த உஸைத், அங்குக் குழுவியிருந்த மக்களைப் பார்த்தார். முஸ்அபை முறைத்தார். “நீதானா அவன்?”

“உனக்கு எங்கள் பகுதியில் என்ன வேலை? எங்களது கீழ்க்குடி மக்களையெல்லாம் அழைத்து வைத்து மனதைக் கலைக்கிறாயாம். உங்கள் அனைவருக்கும் சொல்கிறேன், உயிர் முக்கியம் என்றால் முதலில் இடத்தைக் காலி பண்ணுங்கள்” வீண் மிரட்டலெல்லாம் இல்லை என்பது அவரது முகத்திலேயே தெரிந்தது; வார்த்தைகளும் மிகக் கடுமையாய் வந்து விழுந்தன. நிதானமாய், சாந்தமாய் உஸைதைப் பார்த்தார் முஸ்அப். “எதற்கு வீண் பிரச்சனை? அதெல்லாம் வேண்டாம். கோத்திரத் தலைவர்களுள் ஒருவரான உங்களுக்கு நானொரு சிறு கோரிக்கை வைக்கட்டுமா?”

“என்ன அது?”

“சற்று இங்கு வந்து அமருங்கள். நான் என்ன சொல்லிவருகிறேன் என்பதைச் செவியுறுங்கள். நான் சொல்வது உங்களுக்கு ஏற்புடையதாக இருந்தால் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இல்லையா, ஒன்றும் பாதகமில்லை. உங்களுக்கு எந்தத் தொல்லையும் தராமல் நாங்கள் கிளம்பிச் சென்றுவிடுகிறோம்”

வீண்வாக்குவாதம், வீண்பேச்சு, மிரட்டலுக்கு பதில் மிரட்டல், பதிலுக்குக் கோபம், அதட்டல், என்று எதுவுமே இல்லாமல் நேரடியாய் மிக இலகுவாய் அவர் மனதைத் தட்டினார் முஸ்அப். “நல்லது. உன் கோரிக்கை அப்படியொன்றும் மோசமில்லை” என்று ஏற்றுக் கொண்டார் உஸைத்.

அதற்காக, தான் பணிந்துவிட்டதாகவோ, கோபம் தணிந்துவிட்டதாகவோ அவர்கள் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடக்கூடாதே! தான் கொண்டு வந்திருந்த ஈட்டியைத் தரையில் செங்குத்தாய்ச் செருகி நட்டுவைத்தார். எந்நேரமும் அது அவர்களைத் தாக்கத் தயங்காதாம் – அதற்கு அதுதான் அர்த்தம். “உம், சொல்”

முஸ்அப் உஸைதைக் கூர்ந்து நோக்கி, முழுக் கவனத்துடன் நிதானமாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். ஏகத்துவம், அல்லாஹ் முஹம்மது நபிக்கு அளித்துள்ள நபித்துவம், அற்ப இம்மை என்ன, நிரந்தர மறுமை என்ன, போன்ற இஸ்லாமிய அடிப்படைகளை அழகாய்ச் சொன்னார், தெளிவாய் அறிவித்தார். இறைவனிடமிருந்து வந்திறங்கிய குர்ஆன் வசனங்கள் சிலவற்றை ஒதிக் காண்பித்தார். அவ்வளவுதான். நீண்ட நெடிய பிரசங்கம், தர்க்கம், அது-இது என்று வேறொன்றுமே பேசவில்லை!

உஸைத் இப்னு ஹுளைர் மனதினுள் அப்படியே தெள்ளத் தெளிவாய்ப் புகுந்து அமர்ந்து கொண்டது அந்தச் செய்தி.

‘அவ்வளவுதானா? இதுதான் இஸ்லாமா? இந்த எளிமையை மறுத்தா அங்குக் குரைஷிகளும் இங்கு சில மக்களும் எதிர்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்?’

அங்குக் கூடி அமர்ந்திருந்தவர்கள் உஸைதின் முகத்தில் தென்படும் மாறுதலை அப்பட்டமாய்க் கண்டனர். ‘அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாக! இவரது முகத்தில் தென்படும் களிப்பும் உவப்பும்... இதோ இவர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறார்’ என்பதை அனைவராலும் எளிதாய் யூகிக்க முடிந்தது.

சுற்றி வளைக்கவில்லை உஸைதும். “நீர் சொன்ன செய்திகள் என்ன அருமை! குர்ஆனின் வசனங்கள் என்று சிலவற்றை ஒதினீர்களே எவ்வளவு சிறப்பாய் உள்ளது அது! சொல்லுங்கள், ஒருவன் முஸ்லிமாக என்ன செய்யவேண்டும்?”

“அதொன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. ஒரு குளியல். உடைகளைச் சுத்தம் செய்து கொள்ளுங்கள். பின்னர் வாய்விட்டு சாட்சி, ‘வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ் ஒருவனே; முஹம்மது அவனுடைய தூதரென்று சாட்சி பகர்கிறேன்’. அதன் பிறகு இரண்டு ரக்அத் தொழுகை. அவ்வளவுதான்”

‘அவ்வளவுதானே’ என்று விருட்டென்று எழுந்தார் உஸைத். அருகிலிருந்த கிணற்றுக்குச் சென்று தண்ணீர் மொண்டு தம்மைச் சுத்தம் செய்து கொண்டு திரும்பினார். கலிமா உரைத்தார். இரண்டு ரக்அத் தொழுதுவிட்டு, ‘இதோ இன்றிலிருந்து இஸ்லாமியப் பணிக்கு நான் தயார்’ என்று தலை உயர்த்தி நின்றார், உஸைத் பின் ஹுளைர், ரலியல்லாஹு அன்ஹு! சென்றவர் வருவார், மக்கத்து இளைஞனைத் துரத்தி விரட்டிய பராக்கிரமம் சொல்வார் என்று அங்குக் காத்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தார் ஸஅத் பின் முஆத்.

தோட்டத்திலிருந்து திரும்ப ஆரம்பித்த உஸைத் மனதில் தீவிர சிந்தனை. “இந்த இஸ்லாம் அற்புதம்! என்னைப் போன்றவரே என் நண்பர் ஸஅத். நான் பெற்ற இந்த இன்பம் அவரும் பெற வேண்டும். என்ன செய்யலாம்? ‘விரட்டப் போனேன், ஆனால் அவர் உரைத்த செய்தி நன்றாக இருந்தது; ஏற்றுக் கொண்டேன்’ என்றால் அது சரிப்பட்டு வராது...”

ஸஅத் மனதில் மேலும் கோபத்தைக் கிளப்பி, உண்மையை உணர முடியாமல் செய்துவிட்டும். அதையெல்லாம் அவருக்கு எடுத்துச் சொல்ல முஸ்அப்தாம் சரியான ஆள். ஆஹா, அவரது வாயால் குர்ஆன் வசனங்களை ஸஅத் செவிமடுத்தாலே போதுமே” என்று எண்ணியபடி நடந்து கொண்டிருந்தவருக்கு ஓர் உபாயம் தோன்றியது.

உஸைத் திரும்பி வருவதைக் கண்ட ஸஅத் மனதில் ‘ம்ஹும்! என்னவோ சரியில்லை’. தம் அருகிலிருந்தவர்களிடம், “சத்தியமாய்ச் சொல்கிறேன். திரும்பி வருவது கிளம்பிச் சென்ற நம் உஸைத் அல்ல. அவர் முகத்தில் என்னால் மாற்றத்தைப் படிக்க முடிகிறது”

முஸ்அபுக்கு மதீனாவில் அடைக்கலம் அளித்துள்ள அஸ்அத் இப்னு ஸுராரா, ஸஅதின் மிக நெருங்கிய உறவினர் என்று முன்னரே பார்த்தோம். அதைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் உஸைத். ஸஅதிடம் வந்தவர், “அல்-ஹாரித் குலத்தினர் அஸ்அத் இப்னு ஸுராராவைக் கொலைச் செய்யப் புறப்பட்டு வருவதாய்க் கேள்விபட்டேன். அஸ்அத் உம்முடைய உறவினர் என்று அறிந்து கொண்டும் அவர்கள் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லையாம்”

அந்த பானம் மிகச் சரியாய் வேலை செய்தது. “என்ன? என் சொந்தக்காரனைக் கொல்ல வருகிறார்களா?” என்று குதித்தெழுந்து தம் அம்பையும் ஆயுதங்களையும் ஏந்திக் கொண்டு அந்தத் தோட்டத்தை நோக்கி ஓடினார் ஸஅத். மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்க ஓடிவந்து பார்த்தால், சண்டை சச்சரவுக்கான ஆரவாரம், சந்தடி எதுவுமேயில்லாமல் அமைதியாக இருந்தது அந்த இடம். முஸ்அப் அமர்ந்து குர்ஆன் ஓதிக் கொண்டிருக்க, அவரைச் சுற்றி அமர்ந்து அமைதியாய்ச் செவியுற்றுக் கொண்டிருந்தது அந்தக் குழு. உஸைதின் திட்டம் பிறழாமல் வேலை செய்தது. குர்ஆன் வசனங்களையும் முஸ்அபின் செய்திகளையும் கேட்ட பிறகு ஸஅத் மட்டும் என்ன செய்வார்? புத்திசாலி அவர் – வெறும் ஸஅத் ஆக இருந்தவர் – ஸஅத் பின் முஆத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு ஆகிப் போனார்.

அதைத் தொடர்ந்து ஸஅத், தம் மக்களிடம் சென்று பேசி, அவர்களில் பலர் மிகப்பெரும் கூட்டமாய் இஸ்லாத்திற்குள் ஓடிவந்து புகுந்தது தனி வரலாறு.

யாரோ ஒருவன் போகிற போக்கில் கெடுதலுக்குப் பற்றவைத்தத் திரி நன்மையில் முடிந்தது. அது என்னவோ, வீரியத்துடன் இஸ்லாத்தை எதிர்த்து எழுப்பவர்கள் பலர் வாஞ்சையுடன் அதைத் தழுவி சகலமும் மாறிப்போவது மாவீரர் உமர் (ரலி) இடமிருந்து தொடங்கி, ஆயிரத்து நானூறு ஆண்டுகளாய்த் தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. இறை அற்புதம் அது!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 34

(“அனைவரும் கவனமாய்க் கேளுங்கள். உங்களுக்குச் சேரவேண்டிய அனைத்தையும் நான் அளித்து விட்டேன். நான் யாருக்கும் வேறு ஏதும் தரவேண்டியது பாக்கியுள்ளதா?”

“எதுவுமில்லை. எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது. உன்னுடைய நாணயமும் உயர்குணமும் நாங்கள் அறியாததா அபுல் ஆஸ்?”

“அப்படியானால் நான் அனைவருக்கும் அனைத்து பாக்கியையும் செலுத்திவிட்டேன். இப்பொழுது நீங்கள் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறில்லை; முஹம்மது அவனுடைய தூதர் என்று சாட்சி பகர்கிறேன்” - அபுல் ஆஸ் பின் அர்ரபீஉ (ரலி))

அபுல் ஆஸ் பின் அர்ரபீஉ மக்காவிலுள்ள அப்துஷ் ஷம்ஸ் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர். செல்வந்தக் குடும்பம், உயர்குலம் என்ற பின்புலம்.

நபியவர்களின் முதல் மனைவி கதீஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவின் சகோதரி ஹாலா பின்த் குவைலிதின் மகன்தான் அபுல் ஆஸ். தன் சகோதரியின் மகனைத் தம் சொந்த மகனாகவே பாவித்தார் அன்னை கதீஜா. மிகுந்த பாசம், அக்கறை, கனிவு. பின்னர் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் கதீஜாவின் கணவராய் அமைய, அந்த அத்தனையும் நபியவர்களிடமிருந்தும் அபுல் ஆஸிற்குக் கிடைத்தது.

நபி (ஸல்) அன்னை கதீஜா தம்பதியருக்கு ஸைனப், ருகைய்யா, உம்மு குல்தாம், ஃபாத்திமா ஆகியோர் பெண்மக்கள். இவர்களுள் ஸைனப் ரலியல்லாஹு அன்ஹா மூத்த மகள். வளர்ந்து வாலிப வயதை அடைந்த ஸைனபை மணமுடிக்க மக்காவிலுள்ள தலைவர்களின் மகன்களுக்கு ஏகப்பட்ட ஆர்வம், பலத்த போட்டி.

ஆனால் அந்த வாய்ப்பு கதீஜாவின் சகோதரி மகன் அபுல் ஆஸிற்குக் கிடைத்தது. பெருந்தன்மை, மரியாதை, வீரம், வாய்மை ஆகிய அனைத்தும் ஒருங்கே நிறைந்தவர் அபுல் ஆஸ். வாய்மை, நேர்மை, துணிவு, விசுவாசம், தன்முனைப்பு எல்லாம் மிக அதிகம். இப்படியொரு அருமையான மாப்பிள்ளை சொந்தத்திலேயே இருக்க வெளியில் எதற்கு என்று அவரையே தன் மருமகனாக்கிக் கொண்டனர் நபிகள் நாயகம்-கதீஜா தம்பதியினர்.

அபுல் ஆஸ்-ஸைனபின் இல்லற வாழ்க்கை சிறப்பாய்த் துவங்கியது. ஆனந்தமாய்த் தொடர்ந்தது.

சில ஆண்டுகள் கழிந்திருக்கும். நல்லதொரு இரவில் மக்காவிலுள்ள மலைக்குகைக்குக்கு வானவர் தலைவர் வந்து செய்தி அறிவிக்க, அது மெல்ல நகருக்குள் பரவியது.

“ஒரே இறைவனாம், வேறொன்றும் இல்லையாம்! இவர் அந்த இறைவனின் தூதராம்” என்று நபித்துவ செய்தி மக்காவின் வீதிகளிலும் வீடுகளிலும் பெரும் பேச்சாகிப் போனது. முதலில் தன் வீட்டாரிடம்தான் அந்த ஏகத்துவச் செய்தியை அறிவித்தார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள்.

அதை அப்படியே, உடனே ஏற்றுக் கொண்டார் அவரின் மனைவி கதீஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹா. அவர்களின் மகள்கள் ஸைனப், ருகைய்யா, உம்மு குல்தாம், ஃபாத்திமா – ரலியல்லாஹு அன்ஹுன்ன – அவர்களுக்கும் ஏதும் பிரச்சனை இருக்கவில்லை. அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

இந்தச் செய்தியை நபியவர்களின் மூத்த மருமகன் அபுல் ஆஸினால் மட்டும் ஜீரணிக்க இயலவில்லை. காலங்காலமாய் வழிபட்டுவரும் மூதாதையர்களின் சமயத்தையும் சிலைகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் உடனே அவரால் தூக்கி எறிய முடியவில்லை.

தன் மாமனார் முஹம்மது அவர்களின்மேல் அளப்பரிய மதிப்பும் மரியாதையும் நம்பிக்கையும் இருந்ததுதான். அவர்களது நேர்மை வாக்குச்சுத்தம் ஆகியனவற்றில் குறையென்று எதுவுமே சொல்ல முடியாதுதான். அப்பழுக்கு இல்லாத உத்தமர் என்பதும் நிதர்சனமான உண்மையே. ஆனால் அவை அத்தனையையும் மீறி அபுல் ஆஸிற்குத் தனது குலவழக்கம் பெரிதாய்த் தோன்றியது. அதைவிட்டு வெளிவர அவரது மனம் ஒப்பவில்லை.

இறைச்செய்தி வந்து இறங்க இறங்க, மக்காவில் இஸ்லாத்தின் மீளெழுச்சிப் பிரச்சாரம் தீவிரமடைய ஆரம்பித்தது.

குரைஷிகளால் முஸ்லிம்களுக்கு ஓயாத குடைச்சல், துன்புறுத்தல் என்று நாளுக்குநாள் போராட்டம் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இஸ்லாமிய வீரியம் குறைவதாயில்லை.

“நம் மகன்கள் அவரின் மகன்களைத் திருமணம் புரிந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முஹம்மது உத்தமர்தான். ஆனால் நமக்கு விரோதியாகிவிட்டார். அப்புறம் என்ன சம்பந்தம் வேண்டியிருக்கிறது?

இவருடையப் பிரச்சார வேகத்தை மட்டுப்படுத்தி தடுக்க வேண்டுமென்றால் அவருக்குக் குடும்பக் கவலையை அதிகப்படுத்த வேண்டும். நம் மகன்கள் அவருடைய மகன்களை விவாகரத்து செய்யட்டும். தன் மகள்களின் எதிர்காலம் பற்றிய கவலை அவருக்கு ஏற்படும். அது அவரைத் திசை திருப்பிவிடும்”

நபியவர்களின் சிறற்ப்பனும் இஸ்லாத்தின் கொடிய விரோதியுமான அபூலஹபிற்கு உத்பா, உதைபா என்று இரு மகன்கள். அவர்கள் இருவருக்கும் முறையே நபியவர்களின் மகள்கள் ருக்கையா, உம்மு குல்தாம் ஆகியோர் மணமுடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அதில் உம்மு குல்தாம் மிகவும் இளவயதுடையவர் ஆதலால் உதைபாவுடன் சேர்த்து வைக்கப்படாமல் பெற்றோர் இல்லத்தில் வசித்து வந்தார்.

அபூலஹபின் மகன்களிடம் தங்களது திட்டத்தைத் தெரிவித்தது அக்குழு. அதை ஏற்பதில் அவர்களுக்குத் துளியும் சங்கடம் இருக்கவில்லை. “நல்ல யோசனை சொன்னீர்கள். அப்படியே செய்வோம்” என்று அபூலஹபின் நல்லாசியுடன் பெருமகிழ்ச்சியாய் அத்திருமணங்கள் முறிக்கப்பட்டன.

உத்பாவிற்கு ஸயீத் இப்னுல் ஆஸ் என்பவன் தன் மகளை “இந்தா என் மகள்” என்று மணமுடித்துக் கொடுத்தான். அடுத்து அபுல் ஆஸ் பின் அர்ரபீஉ இடம் சென்றது அக்குழு.

“அபுல் ஆஸ்! நமது பிரச்சனைகளெல்லாம் உனக்குத் தெரியும். உன் மாமனார் ஆரம்பித்துள்ளாரே பிரச்சாரம், அது மக்காவின் நிம்மதியையே குலைத்துவிட்டது. அவருக்குப் பாடம் புகட்டி அவரைத் தடுத்து நிறுத்த நாங்கள் எளிதான திட்டம் வைத்திருக்கிறோம்.

உன் மனைவி ஸைனப் முஹம்மதுவின் மூத்த மகள். அவரை விவாகரத்து செய்துவிடு. பயப்படாதே, அதற்குப் பதிலாய் குரைஷிகளிலேயே மிகச் சிறந்த வேறு தலைவரின் மகள் யார் வேண்டுமென்று கைகாட்டு, எந்த அழகி வேண்டுமென்று சொல், உடனே உனக்கு மணமுடித்து வைக்கிறோம்”

அதிர்ந்துவிட்டார் அபுல் ஆஸ்! அவருக்குத் தன் மனைவி ஸைனப்பின் மீது அளவற்ற பாசமும் நேசமும் இருந்தது. 'மாமனார் நிகழ்த்தி வரும் இஸ்லாமியப் பிரச்சாரம் எனக்கு உவப்பில்லைதான். அதற்காக?' "அதெல்லாம் முடியாது! சத்தியமாக முடியாது! விவாகரத்து என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. உலகிலுள்ள எந்தப் பேரழகியை நீங்கள் எனக்குப் பகரமாகத் தருவதாக இருந்தாலும் சரியே, இதெல்லாம் நடக்காது" என்று மிகத் திட்டவாட்டமாக அந்தக் குரைஷிகளிடம் தெரிவித்துவிட்டார் அபுல் ஆஸ்.

ருகைய்யா மட்டும் தாய் வீடு திரும்பினார். ஆனால் இந்த நிகழ்வு நபியவர்களுக்கு வருத்தத்திற்குப் பதிலாய் நிம்மதியையே அளித்தது. பலதெய்வ உருவ வழிபாடு நிகழ்த்துபவர்களிடம் தம் மகள்கள் மனைவியராக இருப்பதில் நபியவர்களுக்குச் சங்கடம் இருந்து கொண்டேயிருந்தது. அத்தருணத்தில் அத்தகைய திருணம முறிவு பற்றிய சட்டமும் இறங்கியிருக்கவில்லை. நபியவர்களும் மகள்களிடம் கணவர்களைப் பிரிந்து வந்துவிடுமாறு வற்புறுத்த இயலாத நிலையில் இருந்தார்கள். இந்நிலையில் குரைஷியரின் திட்டம் முஹம்மது நபிக்கு சாதகமாக ஆகிப்போனது. இதைப்போல் அபுல் ஆஸும் ஸைனபை விவாகரத்து செய்துவிட்டால் நல்லதுதான் என்ற விருப்பம் அவர்களுக்குத் தோன்றியது. காலம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. மக்காவில் இருந்து கொண்டு அதற்குமேல் ஏதும் தாங்கமுடியாது என்ற நிலைமை ஏற்பட, ஹிஜ்ரத் நிகழ்ந்தது. வரலாற்றின் விறுவிறுப்பான அடுத்த பாகம் மதீனாவில் துவங்கியது. ஹிஜ்ரி இரண்டாம் ஆண்டு போருக்குக் கிளம்பி வந்தது குரைஷியர் படை. பத்ரில் முதல் யுத்தம் நிகழ்ந்தது. குரைஷிக் குலத்தின் முக்கியத் தலைவர்கள் படையெடுப்பில் கிளம்பி வந்திருந்தார்கள். ஒவ்வொரு குலத்திலிருந்தும் பெருந்தலைகள் கலந்து கொண்டதால் அபுல் ஆஸிற்கு அந்தக் கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அவரது குலக் குழுவிற்கு அவர் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்ததார். தனிப்பட்ட முறையில் அவருக்கு முஸ்லிம்கள்மேல் விரோதமில்லை என்றாலும் உடன்பாட்டிற்குக் கட்டுப்பட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. வேறுவழியில்லை, கலந்து கொண்டார். இறுதியில் பத்ருப் போர் குரைஷிகளுக்குப் படுதோல்வியில் முடிந்தது. ஆயிரக்கணக்கான எதிரிகளை, சில நூறு வீரர்கள் அடங்கிய முஸ்லிம் படை சுருட்டி வீசியது. சில முக்கியக் குரைஷித் தலைவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். பலர் சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். சிறை பிடிக்கப்பட்டவர்களில் முக்கியமான குலக்குழுவின் தலைவர் ஒருவர் இருந்தார் - அபுல் ஆஸ். முதல் போர், முழு வெற்றி. அப்பொழுது போரில் சிறைபிடிக்கப்பெற்ற கைதிகள் பற்றிய சட்டம் வெளியாகி இருக்கவில்லை. நபி (ஸல்) அவர்கள் தோழர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்தபின் முடிவாகியது, 'பிணையத் தொகை பெற்றுக் கைதிகளை விடுவிக்கலாம்' கைதியின் வசதி, அந்தஸ்து, செல்வாக்கு ஆகியனவற்றைப் பொருத்து ஆயிரம் திர்ஹத்திலிருந்து நாலாயிரம் திர்ஹம்வரை பிணையத் தொகையாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அதற்குப் பகரமாய் மற்றொரு சலுகையையும் நபியவர்கள் அறிவித்தார்கள். கைதிகளில் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்களிடம், "நீ முஸ்லிம்களின் பிள்ளைகளுக்கு எழுத, படிக்கக் கற்றுத் தந்தால் போதும். உனக்கு பிணையத் தொகை விலக்கு" என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

முஸ்லிம் சமூகம் கல்வியில் சிறக்க வேண்டுமென்ற அபரிமிதமான அக்கறை இருந்தது நபியவர்களுக்கு. "ஓதுவீர்!" என்ற இறை அறிவிப்பில் துவங்கிய மார்க்கமல்லவா?

மக்காவிலிருந்து அவரவரும் தத்தமது கணவன், மகன், தகப்பன் என்று போரில் பிடிக்கப் பெற்றவர்களை விடுவிக்க பணத்துடன் மதீனாவிற்கு ஆளனுப்பிக் கொண்டிருந்தனர். ஸைனப் ரலியல்லாஹு அன்ஹா மக்காவில் இருந்தார். தம் கணவர் பிடிபட்ட செய்தி அவருக்கும் கிடைத்தது. கணவரை விடுவிக்க பணமும் கழுத்து ஆபரணம் ஒன்றையும் கொடுத்தனுப்பினார். அது, அன்னை கதீஜா தம் மகளுக்குத் திருமணத்தின்போது பரிசளித்த நகை.

தாயின் சீதனம் தந்தையை வந்தடைந்தது. அந்த நகையைக் கண்ட தூதுவர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் முகத்தில் சோகமும் வேதனையும் படர்ந்தன. தன்னுடைய முதல் மனைவியின் மீதும் மகளின் மீதும் அபாரப் பாசம் கொண்டிருந்தவர்கள் அவர்கள். தம் அளவிலாப் பாசத்திற்குரிய மனைவியின் கழுத்தை அலங்கரித்திருந்த அதே கழுத்தணி, பிணைய மீட்டித் தொகையாக வந்தது அவர்களுக்கு மிகுந்த நெகிழ்ச்சியை அளித்தது!

தம் தோழர்களை நோக்கித் திரும்பி, "ஸைனப் தம் கணவன் அபுல் ஆஸை மீட்க இந்தப் பணமும் நகையும் கொடுத்து அனுப்பியுள்ளார். இந்த மீட்டித் தொகையைப் பெறாமல் அவரை விடுவிப்பதில் உங்களில் எல்லாருக்கும் உவப்பிருந்தால் நீங்கள் அப்படிச் செய்யலாம்"

"விடுவியுங்கள் அவரை" என்று ஒரு கட்டளை இட்டிருந்தாலே சிரமேற்கொண்டு செய்திருப்பார்கள் தோழர்கள். ஆனால் நபியவர்கள் எவருடைய உரிமையையும் மீற முன்வந்ததே இல்லை, அது தமக்கான தேவையாய் இருந்த போதிலும் கூட. ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் "அப்படியே செய்கிறோம் அல்லாஹ்வின் தூதரே, தாங்கள் மனம் வருந்த வேண்டாம்" என்றவர்கள்.

உடனே அபுல் ஆஸை அழைத்து "உங்களுக்கு விடுதலை. நீங்கள் மக்காவிற்குப் போகலாம்" என்று அறிவித்துவிட்டார்கள். விடுதலையானார் அபுல் ஆஸ். அவர் மக்காவிற்குக் கிளம்பும்முன் அவரைத் தனியாக அழைத்துப் பேசினார்கள் நபியவர்கள். ஸைத் இப்னு ஹாரிதாவையும் மற்றொரு அன்ஸாரித் தோழரையும் அழைத்து, "யாஜாஜ் சென்று நீங்கள் இருவரும் காத்திருக்கவும். என் மகள் ஸைனப் வருவார். அவரைப் பத்திரமாக மதீனா அழைத்து வரவும்" யாஜாஜ் என்பது மக்காவிலிருந்து சுமார் எட்டு மைல் தொலைவில் இருக்கும் ஓர் ஊர்.

தோழர்கள் அங்குச் சென்று காத்திருக்க, அபுல் ஆஸ் ஸைனப் ரலியல்லாஹு அன்ஹாவை மக்காவிலிருந்து அங்கு இட்டுச் சென்று விட்டுவிட வேண்டும் என்று ஏற்பாடாகியிருந்தது.

பத்ருப் போர் முடிந்து ஏறக்குறைய ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு மக்கா வந்தடைந்தார் அபுல் ஆஸ். பயணக் களைப்பையெல்லாம் குளித்து முடித்துத் தீர்த்திருக்க வேண்டும். பிறகு ஸைனபிடம் நடந்ததை விவரித்து, “பயணத்திற்குத் தயாராகு. உன்னை அழைத்துச் செல்ல உன் தந்தையின் தோழர்கள் நகருக்கு வெளியே காத்திருக்கின்றனர்” கணவனைப் பிரிந்து தந்தையைச் சென்று அடைய உடனே தயாராக ஆரம்பித்தார் ஸைனப். இஸ்லாத்தில் உறவுகளுக்கு மிகச் சிறந்த உரிமை உண்டுதான். அதற்கான சட்டங்களும் இலக்கணங்களும் விவரிக்கப்பட்டும் இருக்கின்றன. ஆனால் அவையெல்லாம் இறைவனையும் அவனுடைய தூதரையும் தாண்டி அமைவதில்லை. படைத்தவனுக்கே சகல உரிமை. படைக்கப்பட்டவர்களுக்கு அதன் பிறகே இதர உரிமை என்பது அடிப்படை விதி. அதை முழு முற்றிலும் உணர்ந்திருந்த முதல் தலைமுறை அவர்கள்.

தன் மனைவியின் பயணத்திற்குரிய ஏற்பாடுகளையும் உதவிகளையும் கவனிக்க ஆரம்பித்தார் அபுல் ஆஸ். ஒட்டகம், பயணத்திற்குத் தேவையான இதரப் பொருட்கள் அனைத்தும் தயாராயின. தன் சகோதரன் அம்ரு பின் அர்ரபீஉவை அழைத்தார் அபுல் ஆஸ்.

“ஸைனபை மதினா அழைத்துச் செல்ல நகருக்கு வெளியே என் மாமனாரின் தோழர்கள் காத்திருக்கிறார்கள். நீ அவர்களிடம் பத்திரமாய் இவரை ஒப்படைத்துத் திரும்பவும்” என்று அனுப்பி வைத்தார். அம்ரு பின் அர்ரபீஉ மிகத் தேர்ந்த வில்வித்தை வீரர். குறிதவறாது அம்பெய்தும் அவரது திறன் மக்கா மக்கள் மத்தியில் பிரசித்தம். தனது வில்லையும் அம்பையும் எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டார் அம்ரு. ஸைனபை ஒட்டகத்தில் ஏறிக் கொள்ளச் சொன்னார். பட்டப்பகல் நேரமது. “கிளம்புங்கள்” என்று ஒட்டகத்தை இழுத்துக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்து விட்டார். ஸைனப் மதினா செல்லப் போகிறார் என்று நிச்சயமற்ற செய்தி பரவிக் கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் பட்டப்பகலில் தங்கள் கண்ணெதிரே அது நடைபெறுவதைக் கண்டு திகைத்துவிட்டனர் குரைஷிகள்! கோபமும் அவமானமும் தலைக்கேறிக் குதித்தார்கள். பத்ருப் போரில் கேவலமான முறையில் தோற்றுத் திரும்பி, அதன் காயம் யாருக்கும் ஆறாமல் அனைவரும் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த நேரம் அது. அதற்குக் காரணம் முஹம்மது. இப்பொழுது அவரின் மகள் படுஉரிமையுடன் மதினா கிளம்பிச் செல்வதென்பது தங்களது கையாலாகத்தனத்தை உலகிற்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் செயலாய் அவர்களுக்கு வலித்தது. எனவே பெரியதொரு கூட்டம் ஒட்டகம், குதிரை என்று அவர்களை துரத்திச் சென்றது.

தூ-துவா (Thu Tuwa) என்ற பகுதியில் அவர்களை எட்டிவிட்டனர். அவர்களில் ஹப்பார் இப்னு அல்-அஸ்வத் என்பவன்தான் முதலில் அவர்களை எட்டினான். தனது ஈட்டியைக் குறிபார்த்து எறிந்தான். அது நேராய் ஸைனப் அமர்ந்திருந்த ஒட்டகத்தின் அம்பாரியைச் சென்று தாக்கியது. அப்போது சூலியாக இருந்தார் ஸைனப். அந்த அதிர்ச்சியில் கருச்சிதைவுற்று விட்டது. மற்றொரு குறிப்பு ஹப்பார், ஸைனபின் ஒட்டகத்தை மிரட்டி விரட்ட அதனால் அம்பாரியிலிருந்து தடுமாறி விழுந்த ஸைனபிற்கு கருச்சிதைவுற்று விட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறது.

தங்களைக் குரைஷிகள் பின்தொடர்ந்து எட்டிவிட்டதைக் கண்ட அம்ரு பின் அர்ரபீஉ சுதாரித்துக் கொண்டார். உடனே தனது அம்புகளை தரையில் பரப்பிப் போட்டார் அவர். ஓர் அம்பை எடுத்து வில்லில் பூட்டி அறைகூவல் விட்டார், “இதோ பாருங்கள் மக்களே! சத்தியமாகச் சொல்கிறேன், யாராவது இவரை நெருங்கினீர்கள், இந்த அம்பு உங்கள் கழுத்தில் நுழைந்து பிடறியில் வெளிவரும்” ஒரு குழுவிற்கு எதிராய், தனியாளாய் வில் ஏந்தி நின்றிருந்தார் அம்ரு. அது வீண்மிரட்டல் இல்லை என்பது குரைஷிகளுக்குத் தெரியும். மேற்கொண்டு எத்தகைய அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்தாலும் நிச்சயம் சில குரைஷிகள் கொல்லப்படுவர் என்பது மட்டும் திடமாய்த் தெரிந்தது. எனவே சற்றுப் பின்வாங்கினர். இருந்தாலும் அவரை அப்படியே விட்டுவிட அவர்களும் தயாராயில்லை. அக்கூட்டத்தில் இருந்த அபூஸூஃப்யான்தான் அந்த நேரத்தில் சமயோசிதமாய் நிலைமையைச் சமாளித்தார்.

“மகனே! கொஞ்சம் நிதானமாகு, பேசுவோம்” என்று அம்ருவை நெருங்கினார். பிறகு தாழ்ந்த குரலில் பேசினார். “தவறான ஒரு வழியை நீ தேர்ந்தெடுத்துவிட்டாய் அம்ரு. இப்படிப் பட்டப்பகலில் எங்கள் எல்லோர் முன்னிலையிலும் நீ ஸைனபை அழைத்துச் செல்வது எங்களுக்கெல்லாம் சவால் விடுவது போலவல்லவா இருக்கிறது?

அரேபியாவில் சகலரும் பத்ரில் நமக்கு ஏற்பட்ட அவமானத் தோல்வியை அறிந்துள்ளனர். அதை நமக்கு அளித்தது இவருடைய தந்தை முஹம்மது. இப்பொழுது அவரின் மகளை எங்கள் முன்னிலையில் நீ வெளியேற்றி அழைத்துச் சென்றால் அனைத்துக் கோத்திரத்தினரும் நம்மைப் படுகோழைகள் என்றே முத்திரை குத்திவிடுவார்களே! நமது குரைஷிக் குலச் செல்வாக்கும் மதிப்பும் காற்றில் பறந்துவிடுமே!

அவரை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று அவருடைய கணவரிடம் விட்டுவிடு. ஓரிரு நாட்கள் கழியட்டும். நாம் இத்திட்டத்தை முறியடித்து விட்டோம் என்று மக்கள் எல்லாரும் நம்பிவிடுவார்கள். பிறகு இரவோடு இரவாக யார் கண்ணிலும் படாமல் நீ ரகசியமாய் இவரை இவரின் தந்தையிடம் அனுப்பி வைத்துவிடு. ஏனெனில் இந்தப் பெண்ணை இவரின் தந்தையிடமிருந்து பிரித்துவைப்பதில் நமக்குப் பெரிய லாபம் ஏதுமில்லை” குரைஷிகளின் அந்த அவலநிலை அம்ருக்குப் புரிந்தது. மாற்றுத் திட்டம் சரியெனப் பட்டது. ஸைனபை அழைத்துக்கொண்டு மக்கா திரும்பினார்.

இந்த நிகழ்வின் இரைச்சல் எல்லாம் அடங்கியதும் ஒருநாள் இரவு யார் கண்ணிலும் படாமல் ரகசியமாக அழைத்துச் சென்று யாஜாஜில் காத்திருந்த நபித் தோழர்களிடம் ஸைனபை ஒப்படைத்தார் அம்ரு. பத்திரமாய் அவரை மதினாவிற்கு இட்டுச் சென்றனர் அவர்கள்.

தன்னுடைய மருமகன் மீது ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை நபியவர்களுக்கு இருந்திருக்க வேண்டும். அவரைப்போல் குணாதிசயம் கொண்ட நல்லவர் இல்லாததை நிராகரித்தவராகவே வாழ்க்கையைத் தொடர முடியாது என்பதை அவர்கள் யூகித்திருக்க வேண்டும் – அதனால்தானோ என்னவோ மதினா திரும்பிய ஸைனபிற்கு மறுமணம் நிகழ்த்தாமல் வைத்திருந்தார்கள். ஸைனபும் தம் கணவர் அபுல் ஆஸ்மீது மிகுந்த அன்பு வைத்திருந்தார். அங்கு மக்காவில் அபுல் ஆஸ் தனது தொழிலில் மூழ்கி வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார். குரைஷிகளுக்குத் தங்களது வணிகத் தொழிலின்மேல் அபாரப் பிரியம் இருந்தது. வர்த்தகம் அவர்களுக்குப் பெருமை, செல்வம் எல்லாம் அளித்துக் கொண்டிருந்தது. குறைவே இல்லாமல் பெருகிக் கொண்டே வந்த பெருமையும் செல்வமும் ஸாரியாவினால் சடாரெனச் சரியப் போவதை குரைஷிகள் அப்போது அறிந்திருக்கவில்லை.

அபுல் ஆஸ்மும் ஒரு சிறந்த வணிகர். சில சமயம் நூறு ஒட்டகங்கள் இருநூறு ஆட்கள் என்று அவரது வர்த்தகக்குழு பயணம் செய்யும். குரைஷியர் மத்தியிலும் அவருக்கு நற்பெயர் இருந்தது. சிறுதொழில் வர்த்தகர்கள் அவரிடம் பணம் அளித்து முதலீடு செய்திருப்பார்கள். அந்த அளவு அவரது நாணயம், கூர்மதியின்மேல் நம்பிக்கை. சிறுசிறு படையெடுப்புகள் பல அவ்வப்போது நிகழ்த்தப்பட்டன. அரபு மொழியில் அவை, ஸாரியா என அழைக்கப்படும். அவற்றிற்குப் பற்பல காரணங்கள் இருந்தன. அவற்றுள் முக்கியமான ஒன்று குரைஷியரின் வணிகக் கூட்டத்தைக் குறிப்பார்த்து நிகழ்த்தப்படும் படையெடுப்பு. அதன் நோக்கம் தெளிவானது. குரைஷியரின் பொருளாதார மேலான்மையை முறியடிப்பது. ஒருவகையில் பொருளாதார முற்றுகை. முஸ்லிம்கள் மதினாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த பிறகும் குரைஷியரின் பிரச்சனை அடங்குவதாய் இல்லை. படையெடுத்து வந்து இஸ்லாத்திற்கு அச்சுறுத்தல் விளைவிக்க முயன்று கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கெல்லாம் அவர்களுக்கு வலுவாய் உதவியது அவர்களது வணிகப் பொருளாதாரம். அதன் தெம்பில்தானே வாலாட்டுகிறார்கள்? அதை நறுக்கினால்? மக்காவிலிருந்து சிரியாவிற்குச் செல்லும் வழியில்தான் மதினா அமைந்திருந்தது. எனவே குரைஷியரின் வலுவைத் தகர்க்க மிகவும் சமயோசிதமாய் வெற்றிகரமாய்ச் செயல்படுத்தப்பட்ட திட்டம் – ஆபரேஷன் ஸாரியா. இப்படியான அரசியல் சூழ்நிலையில் கோடைக்காலம் ஒன்றில் தனது வணிகக் கூட்டத்துடன் சிரியாவிற்குக் கிளம்பினார் அபுல் ஆஸ். சென்ற வேலை நலமே முடிந்து நூறு ஒட்டகம், நூற்று எழுபது சேவகர்கள் என்று அவரது குழு திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. முஸ்லிம்களின் படை. களத்தில் புகுந்து முஸ்லிம் வீரர்கள் தாக்குதல் தொடுக்க, போருக்கெல்லாம் தயாராக இல்லாத அவர்கள் விரைவில் சரணடைந்தனர். அத்தனை செல்வத்துடனுடன் அவர்களை முஸ்லிம்கள் கைப்பற்ற, அபுல் ஆஸ் மட்டும் தப்பி ஓடிவிட்டார்.

முஸ்லிம்களிடமிருந்து தப்பிவந்து உட்கார்ந்த அபுல் ஆஸ் ஆற அமர யோசித்தார். பெரும் இக்கட்டில் தான் மாட்டியுள்ளது புரிந்தது. தன் பொருள் தொலைந்த துக்கத்தைவிட மக்காவிலுள்ள குரைஷிகள் பலரது அமானிதப் பொருட்களை இழந்திருந்தது அவருக்குப் பெரும் துக்கமாய்த் தோன்றியது. “வந்தார்கள், அனைத்தையும் கைப்பற்றிச் சென்றார்கள், நான் மட்டும் சமயோசிதமாய்த் தப்பித்துவிட்டேன்” என்று மக்காவுக்குச் சென்று பதில் கூறினால், “நல்லவேளை உயிர் பிழைத்தாயே” என்றெல்லாம் அவர்கள் உச்சி முகரப் போவதில்லை. எனக்கும் நபியவர்களுக்கும் உள்ள உறவினை முடிச்சுப் போட்டு, “இதில் ஏதோ சூட்சமம் உள்ளது. நீ எங்களது பொருட்களைச் சரியான வகையில் காப்பாற்றவில்லை” என்றுதான் தூற்றுவார்கள். இத்தனைநாள் பாதுகாத்துவந்த நாணயம் அடிபட்டுப் போகும். அவப்பேறு ஏற்படும். என்ன சொன்னாலும் அவர்கள் நம்பப் போவதில்லை. வேறு வழியிருக்கிறதா என்று மாய்ந்து மறுகி யோசித்தார். ஒரே ஒரு வழிதான் தோன்றியது. வெற்றிக்கு உத்தரவாதமில்லை. ஆனால் முயற்சி செய்யலாம் என்று தோன்றியது. எழுந்து மணலைத் தட்டிவிட்டுக் கிளம்பினார். பகல் மறைந்து இருள் சூழ்ந்தது. மதினாவிற்குள் யாருக்கும் தெரியாமல் நுழைந்தார் அபுல் ஆஸ். ‘முஸ்லிம்கள் கண்ணில் பட்டால் தொலைந்தோம்’ என்ற பயங்கரமான சூழல். ஒருவழியாக இருளில் ஸைனபின் வீட்டைத் தேடிக் கண்டுபிடித்தார். சந்தித்து நடந்ததையெல்லாம் விவரித்தார்.

தன்னுடைய உயிருக்கு அடைக்கலம் வேண்டும் என்று அவர் கோரிக்கை விடுக்க ஏற்றுக்கொண்டார் ஸைனப். அரபுகள் மத்தியில் அது வழமை. ஒருவருக்கு மற்றொருவர் அடைக்கலமோ பாதுகாப்போ நல்குவதாக ஒப்புக் கொண்டால் அவரைச் சார்ந்த இதர மக்களும் கோத்திரத்தினரும் அதை ஏற்றுக்கொள்வார்கள். அவரது உயிர் பாதுகாக்கப்படும். மறுநாள் வைகறை நேரம். வழக்கம்போல் தொழுகைக்கு பாங்கு சொல்லப்பட்டது. நபிகள் நாயகம் பள்ளியை அடைந்தார்கள். இகாமத் சொல்லப்பட்டு தோழர்கள் வரிசையாய் அணிவகுத்து நிற்க, நபியவர்கள் தொழுகையைத் துவங்கினார்கள். “அல்லாஹு அக்பர்!” முதல் தக்பீர் சொல்லப்பட்டுத் தொழுகை ஆரம்பமாக, அந்நேரம் பின்னாலிருந்த பெண்கள் பகுதியிலிருந்து அந்தக் குரல் ஒலித்தது. “அனைவரும் கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்! நான் முஹம்மதின் மகள் ஸைனப். அபுல் ஆஸ் பின் அர்ரபீஉக்கு பாதுகாப்பு அளிப்பதாய் நான் வாக்குறுதி அளித்துவிட்டேன். அதைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டு நிறைவேற்றும்படிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்” ஆச்சரியகரமான அச்செய்தி நபியவர்களையும் மற்றவர்களையும் எட்டி இலேசான அதிர்வு படர, தொழுகை தொடர்ந்தது! தொழுகை முடிந்ததும் முஹம்மது நபி மக்களை நோக்கித் திரும்பி, “நான் செவியுற்றதை நீங்களும் செவியுற்றீர்களா?” என்று கேட்டார்கள். “ஆம்!” என்று பதில் வந்தது.

“எவனுடைய கரத்தில் எனது உயிர் இருக்கிறதோ அவன்மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன், இதைப் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. நீங்கள் அனைவரும் செவியுற்ற அதே நேரத்தில்தான் நானும் செவியுற்றேன்”
பிறகு கிளம்பி ஸைனபின் இல்லத்தை அடைந்த நபியவர்கள் தன் மகளிடம், “அபுல் ஆஸை கண்ணியத்திற்குரிய விருந்தாளியாகக் கவனித்துக் கொள்ளவும் ஸைனப். ஆனால் நீ அவருடைய மனைவியல்ல என்பதை இருவரும் நினைவில் கொள்ளவும்”

அதைக் கேட்டுக் கொண்ட ஸைனப் தன் தந்தையிடம் வேண்டுகோள் விடுத்தார், “இவரிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட பொருட்களைத் திரும்ப அளிக்க ஏதாவது வழியிருக்கிறதா? இப்பொழுது இவருக்கு அளிக்கும் கனிவு நலம் விளைவிக்கும் என்றே தோன்றுகிறது”

கனிவில் மிகைத்தவர் நபியவர்கள். முஸ்லிம்களின் நியாயமான கோரிக்கைகள் எதையும் அவர்கள் நிறைவேற்றாமல் இருந்ததில்லை. “இறைவனுக்கு மாறு புரியாமல் இருக்கிறதா, அவன் சட்டத்தை மீறாமல் இருக்கிறதா”, அது போதும் அவர்களுக்கு. அதற்கடுத்து அந்தக் கோரிக்கையை மேற்கொள்வதில் அவர்களுக்கு சிரமம் இருந்ததில்லை. அப்படிப்பட்ட அவர்களிடம் தன் பிரியத்திற்குரிய மகள் கேட்டால்? ஆனால் அதில் ஒரு சிக்கல் இருந்தது. கைப்பற்றப்பட்டவை தம் முன்னாள் மருமகனின் முன்னாள் சொத்துகள். இப்போது முஸ்லிம்களுக்குச் சொந்தமானவை. அவர்களைக் கேட்காமல் எதுவும் செய்ய இயலாது.

வணிகக் குழுவையும் பொருட்களையும் கைப்பற்றியிருந்த படைப்பிரிவினரிடம் சென்றார்கள். “அபுல் ஆஸ் என் மருமகனாயிருந்தவர் என்பதைத் நீங்கள் அறிவீர்கள். அவருடைய பொருட் செல்வம் உங்கள் கைவசம் வந்துள்ளது. நீங்கள் விரும்பினால், தானமளித்து விடலாம் என்று கருதினால் பெருந்தன்மையுடன் அவருடைய பொருட்களைத் திருப்பித் தந்துவிடலாம். நான் மகிழ்வடைவேன்! ஆனால் படையெடுப்பில் நீங்கள் கைப்பற்றிய உங்கள் பகையாளியின் செல்வம் என்ற வகையில் என் கோரிக்கையை மறுக்க உங்களுக்கு சகல உரிமையும் உள்ளது” எவ்வித வற்புறுத்தலும் அற்ற தெளிவான நேரான கோரிக்கை அது.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! நாங்கள் அவற்றை அவருக்குத் திருப்பித் தந்து விடுகிறோம்” என்று எவ்வித ஆட்சேபமும் இன்றி பதிலளித்துவிட்டனர் தோழர்கள். தங்களின் தலைவர் உத்தம நபிக்காக உயிரையும் துறக்க வரிசைகட்டி நின்ற அவர்களுக்குப் பொருட் செல்வம் என்ன பொருட்டு?

தனது பொருள் அனைத்தும் திரும்பக் கிடைத்த செய்தி கேட்டதும் விரைந்து வந்தார் அபுல் ஆஸ். தோழர்கள் அவரிடம் சாந்தமாய்ச் சில விஷயங்களைப் பேசினார்கள், நினைவூட்டினார்கள்.

“அபுல் ஆஸ்! நீ குரைஷியர்களில் உயர் குலத்தைச் சார்ந்தவன். நபியவர்களின் மருமகனாய் இருந்தவன். அவர் முதல் மனைவியின் சகோதரி மகன். நீ ஏன் இன்னும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை? நாங்கள் உன்னிடம் கைப்பற்றிய அனைத்தையும் திருப்பித் தந்துவிடுகிறோம். நீ எங்களுடன் மதினாவிலேயே தங்கிவிடு”

கைப்பற்றப்பட்டப் பொருள்கள் திருப்பி அளிக்கப்பட்டன. அனைத்துப் பொருள்களையும் ஒட்டகங்களையும் தன் சேவகர்களையும் பெற்றுக் கொண்டவர் மதினாவில் தங்கவில்லை. உடனே மக்காவிற்குக் கிளம்பினார். அங்கு அவரை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்கள் அவருடைய வர்த்தக நண்பர்கள்.

வந்து சேர்ந்த அபுல் ஆஸ் அவரவருக்கு உரிய பணத்தையும் பொருளையும் வெகு கவனமாய் முறையாக ஒப்படைத்தார்.

அனைத்துக் கணக்கையும் முடித்தார். பிறகு கையை உதறி துடைத்துக் கொண்டு எழுந்து குரைஷிகளிடம் கேட்டார்,

“அனைவரும் கவனமாய்க் கேளுங்கள். உங்களுக்குச் சேரவேண்டிய அனைத்தையும் நான் அளித்து விட்டேன் என்று நம்புகிறேன். நான் யாருக்கும் வேறு ஏதும் தரவேண்டியது பாக்கியுள்ளதா?”

“எதுவுமில்லை. எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது. உன்னுடைய நாணயமும் உயர்குணமும் நாங்கள் அறியாததா அபுல் ஆஸ்?”

“அப்படியானால் நான் அனைவருக்கும் அனைத்து பாக்கியையும் செலுத்திவிட்டேன். இப்பொழுது கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்.

வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறில்லை; முஹம்மது அவனுடைய தூதர் என்று சாட்சி பகர்கிறேன்”

அதிர்ச்சியுடன் அவரைப் பார்த்தார்கள் குரைஷிகள். “என்னது, நீயுமா?”

“ஆம் நான் மதினாவிலேயே அவர்கள் மத்தியில் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் உங்களுடைய பொருட்களையும் பணத்தையும் ஏமாற்றி எடுத்துக் கொள்ளவே நான் அப்படிச் செய்தேன் என்று நீங்கள் நினைத்துவிடக் கூடாதல்லவா? அதனாலேயே திரும்பி வந்தேன். இதோ உங்கள் கணக்கைச் சீர் செய்துவிட்டேன். இனி என்னுடைய உள்ளத்தில் எந்தக் குறுகுறுப்பும் இல்லை. தெளிவான சிந்தையுடன் என் மாற்றத்தை அறிவிக்கிறேன்”

பிறர் பொருளை அபகரிக்கும் ஆசை இல்லை என்பது ஒருபுறமிருக்க, அவற்றையெல்லாம் தன்னுடன் வந்த சேவர்கள் மூலமாகவோ நம்பிக்கைக்குரிய பிறர் மூலமாகவோகூட அவர் மக்காவிற்கு அனுப்பி வைத்திருக்கலாம். ஆனால் அதைப் பெறும் குரைஷிகள், ‘கணக்கை அவர் சீர் செய்யவில்லை, ஏமாற்றிவிட்டார்’ என்று அவதூறு பேசியிருக்க வாய்ப்பிருக்கிறது. அப்படி எதற்கும் இடமளிக்கக் கூடாது என்பது அபுல் ஆஸின் தீர்மானம்.

பெரும் மனதிருப்தியுடன் மதினா பயணமானார் அபுல் ஆஸ். மனம் மகிழ்ந்து உளமாத வரவேற்றார்கள் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். ஏறக்குறைய நான்காண்டுகள் முறிந்து போயிருந்த திருமண பந்தம் புதுப்பிக்கப்பட்டது. அவரை மீண்டும் தன் மகள் ஸைனபின் கணவனாய் அறிவித்தார்கள் நபியவர்கள்.

அதன் பின்னர் தன் தோழர்களிடம் நபியவர்கள் அடிகடிக்

குறிப்பிடுவது உண்டு, “அவர் என்னிடம் உண்மையுரைத்தார், வாக்குறுதியளித்தார். அந்த வாக்குறுதியை அவர் நிறைவேற்றினார்”

Rahmath Rajakumaran

இதனிடையே மற்றொரு சுவையான நிகழ்வொன்று நடந்தது!

முந்தைய அத்தியாயங்களில் படித்தோமே ஹிந்த் பின் உத்பா, நினைவிருக்கிறதா? அவருக்கு ஏதோ ஓர் உள்ளுணர்வு, மனதிற்குள் குறுகுறுப்பு. ஸைனபை யதேச்சையாய்ச் சந்தித்த அவர், “என்ன ... மதினா செல்லும் ஏற்பாடுகள் எல்லாம் முடிந்துவிட்டதா, தயாரா?” என்றார். ஸைனப் தன் பயண ஏற்பாடுகளை இரகசியமாய் செய்து கொண்டிருக்கும் நிலையில் ஹிந்த் இப்படி கேட்டால்? அதுவும் பதற்குப் போரில் தன் தந்தை, சகோதரன், தந்தையின் சகோதரன் ஆகியோரை இழந்திருந்தவர் அவர்.

“இது சரியில்லையே, எனது நோக்கம், திட்டம் இதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளத்தான் இப்படி கேட்டிருக்க வேண்டும். பின் என்ன? மூட்டை முடிச்சுகளை ஓட்டகத்தில் ஏற்றிவைத்து ஹிந்த் கையசைத்து வழியனுப்பி வைப்பாரா?” என்றெல்லாம் ஸைனப் மனதில் எண்ணம் ஓடியிருக்க வேண்டும்.

“இல்லையே!” என்றார் ஸைனப்.

ஆனால் ஹிந்த் விடவில்லை. “உனக்கு எந்த உதவி வேண்டுமானாலும் சொல், தயங்கவே வேண்டாம். நான் செய்து தருகிறேன். மதினா நீண்ட தூரப் பயணம். அது உனக்கு எளிதாய் அமையவே நான் விரும்புகிறேன். பெண்கள் நமக்குள் இருக்கும் நட்பு தனி; ஆண்களுடைய பகைமையும் குரோதமும் தனி. எனவே அதையும் இதையும் முடிச்சுப் போட்டு நீ துன்பத்துக்குள்ளாகாதே!” அத்தகைய கனிவான தோனொழுகும் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஸைனப் “நம்பிவிடலாமா” என்று கூட நினைத்தார்.

“சொல்லிவிடலாமா?” ஆனால் முன்னெச்சரிக்கை முந்திக் கொண்டது. “நிச்சயமாக அப்படியான திட்டம் ஏதுமில்லை ஹிந்த்” என்று மறுத்துவிட்டார் ஸைனப்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 35

(“அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு இறைவன் இல்லை; முஹம்மது அவனுடைய தூதர் என்று நான் சாட்சி கூறுகிறேன்” என்ற பாங்கு வாசகம் கூறியவர் அதைத் தொடர்ந்து, “அஸ்வத் அல்-அன்ஸி ஒரு பொய்யன் என்று நான் சாட்சி கூறுகிறேன்” என்று ஃபைரோஸ் அத் தைலமி ரலி கூறினார். அது, அதுதான் அவர்களுடைய குறிச்சொல்)

நபி (ஸல்) அவர்கள் ஹிஜ்ரீ 6ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், ஹுதையியாவிலிருந்து திரும்பி வந்ததும், அரேபியா தாண்டி உள்ள அரசர்களுக்கெல்லாம் இஸ்லாத்திற்கு அழைப்பு விடுத்துக் கடிதம் அனுப்பினார்கள். அரசர்கள் என்றால் சிற்றரசர்கள் குறுநில மன்னர்கள் இல்லை. அன்றைய வல்லரசுகளான ரோம அரசாங்கம், பாரசீக அரசாங்கம், மற்றும் எகிப்து, பஹ்ரைன், யமாமா போன்றவற்றை ஆண்டுகொண்டிருந்த பெரிய பெரிய அரசர்களுக்கு. அவற்றுள் இங்கு நமக்கு முக்கியம் பாரசீகம் மட்டும். அதைத் தெரிந்து கொள்வோம்.

ரோமர்களுக்கும் பாரசீகத்திற்கும்தான் அப்பொழுது கடுமையான போர். சுற்றி வளைத்து நாடு நாடாய்க் கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்த அந்த இரண்டு பேரரசுகளுக்கும் அரேபியாவும், பாலைவனமும், அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அரபியர்களும் இவர்கள் இருவருக்கும் யாதொரு கவர்ச்சியையும் உண்டு பண்ணவில்லை.

பேரீச்சம் பழம், ஓட்டகப்பாலைத் தவிர அவர்களைக் கவரும் வகையில் அங்கு என்ன இருந்தது? அதனால் அரேபியாவைப் படையெடுத்துக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற திட்டமெல்லாம் அவர்கள் அடிக்குறிப்பில் கூட இல்லை. இந்நிலையில், இஸ்லாம் அரேபியாவில் அசைக்க முடியாத சக்தியாகப் பரிணமித்து, வளர்ந்து, அந்த வல்லரசுகளுக்கே சவாலாகப் போவதன் முன்னோடியாய் முதல் கடிதத்தை அனுப்பி வைத்தது.

அப்பொழுது பாரசீகத்தை இரண்டாம் குஸ்ரூ (கிஸ்ரா) ஆண்டு கொண்டிருந்தான். பாரசீகத்தின் சக்திவாய்ந்த மன்னர்களில் அவனும் ஒருவன் என்கிறார்கள் வரலாற்றாசிரியர்கள். அவனது ஆட்சியில், வளமையின் உச்சியில் இருந்தது பாரசீகம்.

அளவுக்கு மிஞ்சிய அதிகாரமும் பலமும் வாய்ந்தால் என்னாகும்? தனக்குத் தானே குஸ்ரூ பதவி உயர்வு கொடுத்துக் கொண்டான். “நான் கடவுள்!” அடங்கி ஒடுங்கிக் கிடந்த மக்களும் கும்பிடு போட ஆரம்பித்து விட்டனர். இல்லையென்றால் கொன்றுவிடுவானே!

இப்படி இருக்கையில், தன் தோழர் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஹுதாஃபாவை அழைத்து அவரிடம் ஒரு கடிதம் கொடுத்து குஸ்ரூவிடம் அனுப்பி வைத்தார்கள் நபியவர்கள். இஸ்லாத்தின் ஏகத்துவத்தை விளக்கி, தான் ஒரு நபி என்பதை விவரித்து, இஸ்லாத்திற்கு அழைப்பு விடுக்கும் சுருக்கமான தெளிவான கடிதம்.

கடிதத்தைப் படித்ததும் கோபம் தலைக்கேறியது குஸ்ரூவிற்கு. “கடவுளுக்கே அழைப்பா? என் அடிமை எனக்கு இப்படியொரு கடிதம் எழுதுவதா?” என்று உறுமி கடிதத்தைக் கிழித்து காற்றில் பறக்கவிட்டவன், தனது சார்பாய் யமன் நாட்டை ஆள நியமித்திருந்த குட்டி மன்னன் பாதானுக்கு (بالذات) உடனே ஒரு தகவல் அனுப்பினான். என்னவென்று? இரண்டு தூதுவர்களை மதினாவிற்கு அனுப்பி முஹம்மது நபியை உடனே கைது செய்து பாரசீகத்திற்கு அழைத்து வரும்படி.

அப்பொழுது யமனில் அல்-அப்னா (மகன்கள்) என்ற பெருங்குழு மக்கள் இருந்தனர். அவர்களிடம்தான் அரசியல் அதிகாரம் இருந்தது. இந்த அல்-அப்னா என்பவர்கள் யமனுக்குக் குடிபெயர்ந்த பாரசீக ஆண்களுக்கும், அவர்கள் திருமணம் முடித்துக் கொண்ட அரேபிய பெண்களுக்கும் பிறந்த மக்கள். அந்த அல்-அப்னா மக்களின் தலைவர்தான் பாதான்.

தகவல் வந்து சேர்ந்ததும் நல்ல வாகான இருவரைத் தேர்வு செய்தார் பாதான். ஒருவன் அவரின் உதவியாளர் அபாதாவீ (Abathaweih), மற்றொருவன் பாரசீக அதிகாரி கர்காரா. கைது ஆணை ஒன்று தயாரிக்கப்பட்டது.

“தாங்கள் எங்கள் அதிகாரிகளிடம் எதிர்ப்பு ஏதும் காட்டாமல் சரணடைந்து அவர்களுடன் குஸ்ரூவைத் தரிசிக்கச் செல்லுங்கள்” என்பதான வாசகம் எழுதப்பட்டு அவர்களிடம் கொடுத்த பாதானுக்கு என்ன தோன்றியதோ, கூடுதலாக ஒன்றைச் சொல்லி வைத்தார், “நபி என அழைக்கப்படும் அவரைப் பற்றிய உண்மையை அறிந்து வந்து என்னிடம் சொல்லுங்கள்”

அபாதாவீயும் கர்காராவும் யமனிலிருந்து கிளம்பி, மக்காவைத் தொடும் சுமார் 100 கி.மீ. தொலைவிலுள்ள தாயிஃப் வந்து சேர்ந்தார்கள். தாயிஃப் நகரவாசிகள் அப்பொழுது இஸ்லாத்தைத் தழுவி இருக்கவில்லை. தவிர மக்கத்துக் குரைஷியருக்கு நிகராய் அவர்களும் நபிகளின்மேல் குரோதமும் வெறுப்பும் பகையுமாகத்தான் இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். எனவே ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டார்கள்

“இந்தா ..இப்படிப் போனால் மதினா வந்துவிடும்” என்று வழியெல்லாம் காண்பித்தார்கள். ‘நமக்குத் தொந்தரவு அளித்து எல்லோரையும் வென்று கொண்டிருப்பதுபோல், பாரசீக ராஜ்யத்தை நினைத்து விட்டாரா அந்த முஹம்மது? குஸ்ரூ என்ன கிள்ளுக் கீரையா? இப்பொழுது வரப்போகிறது பார் அவருக்கு சரியான பின்னடைவும் தோல்வியும்’ என்ற ஏக ஆனந்தம் அவர்களுக்கும் குரைஷிகளுக்கும்.

மதினா வந்தடைந்தது அந்த இருவர் குழு. ஓலைக் கூரை பள்ளியும் மண் குடிலும் மகா எளிய உடையுமாய் நபிகளைக் கண்டு, அவர்களுக்குப் பெரிய ஆச்சரியம், குழப்பம்! சிற்றரசர்களிடம் கூட பட்டும் படோடபடும் பிரம்மாண்டமும் பார்த்துப் பழகிய கண்கள் அவை. என்ன ராஜ்யம், என்ன பெரிய அரசர் என்று நினைத்துக் கொண்டு, இவர்களெல்லாம் அப்பேற்பட்ட குஸ்ரூவுக்குக் கடிதமெல்லாம் எழுதுகிறார்கள்?

சரி வந்த வேலையைப் பார்ப்போம் என்று அபாதாவீதான் பேசினான். “உம்மை அழைத்து வரும்படி, மன்னருக்கெல்லாம் மன்னர் மாமன்னர் குஸ்ரூ, அவர்தம் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள எங்கள் யமன் நாட்டு மன்னர் பாதானுக்கு உத்தரவிட்டுள்ளார், வந்துவிடுங்கள்.

நீங்கள் அப்படி உடனே இந்தக் கட்டளைக்கு அடிபணிந்து வந்துவிட்டால், பாதான் பெரிய மனது வைத்து உமக்காக சிபாரிசு செய்து மாமன்னர் குஸ்ரூவுக்குக் கடிதம் எழுதுவார். அது உம்மைப் பெரிய தொல்லையிலிருந்து காப்பாற்ற உதவும். உமக்கே தெரியும் குஸ்ரோ எவ்வளவு சக்தி வாய்ந்தவரென்று. அவரது கட்டளையை மறுத்தீர்களானால், உம்மை, உம்முடைய மக்களை உமது நாட்டையெல்லாம் அவர் நிச்சயம் அழித்து விடுவார்”

மிகவும் கடுமையாய், அதிகாரமாய் அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்க, அதில் கவனம் செலுத்தவில்லை நபிகளார். கூர்ந்து அவர்களது தோற்றத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மழுங்க மழித்த தாடையும் நல்ல அடர்த்தியான மீசையுமாக அவர்களின் அந்தத் தோற்றம் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை.

“யார் உங்களுக்கு உங்களது தாடியை மழிக்க உத்தரவிட்டது?” என்று அவர்களது கைதுச் செய்தியை முற்றிலும் புறக்கணித்த கேள்வியொன்று வெளிப்பட்டது நபியிடமிருந்து.

தலைக்கே ஆபத்து தெரிவித்து வந்திருக்கிறோம், இவர் என்னடா வென்றால் தாடியைப் பற்றிக் கேட்கிறாரே. புரியவில்லை அவர்களுக்கு. “எங்கள் இறைவனிடமிருந்து” என்று பதில் சொல்லி வைத்தார்கள். குஸ்ரூதானே அவர்களின் கடவுள்.

அமைதியாய் பதில் கூறினார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள் : “ஆனால் என் இறைவன் எங்களுக்குத் தாடியை வளர்க்கவும் மீசையைக் கத்தரிக்கவும் உத்தரவிட்டுள்ளான்” என்று கூறியவர்கள், “நாளை வரை காத்திருங்கள்; மீண்டும் பேசுவோம்” என்று அறிவித்து விட்டுச் சென்று விட்டார்கள்.

இதனிடையே பாரசீகத்தில் முக்கிய அரசியல் நிகழ்வொன்று நடைபெற்றது. குஸ்ரூவிற்கு ஷிர்வே என்றொரு மகன் இருந்தான். அவனுக்குத் தன் தந்தை தன்னிச்சையாகவும் கொடுங்கோலனாகவும் ஆட்சி செய்து வருவது மகா எரிச்சலாயிருந்தது.

பாரசீகர்களின் மேதகைமைக்கு குஸ்ரோவின் செயல்பாடுகள் மிகவும் பங்கம் விளைவிப்பதாய்க் கவலைப்பட்டான்.

‘ஏதாவது செய்து இந்த அப்பனைப் போட்டுத் தள்ளினால்தான் சரி’ என்று தோன்றியது அவனுக்கு. நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் அன்றைய நாளில் தன் தந்தையை இனிதே கொலை செய்து முடிக்க, கடவுள் குஸ்ரூ செத்துப் போனான்.

இந்தச் செய்தியை இறைவன் தன் வானவர் ஜிப்ரீல் அலைஹிஸ் ஸலாம் மூலமாக நபியவர்களுக்கு அன்றிரவு அறிவித்து விட்டான். அதுவும் எப்படி? மிகத் துல்லியமாய், அந்தக் கொலை நிகழ்வுற்ற நாள், இரவின் எந்தப் பொழுது, என்ன தேதி ஆகிய விபரங்களுடன்.

மறுநாள் அந்த இரு தூது அதிகாரிகளையும் நபியவர்கள் அழைத்தார்கள் “உங்கள் மன்னாதி மன்னர் செத்துப் போய்விட்டார் தெரியுமா?” என்று கொலை விபரங்களை அக்கு வேறு ஆணி வேறாகத் தெரிவித்ததும் அதிர்ந்து போனார்கள் அவ்விருவரும். “நீர் என்ன சொல்கிறீர் எனப் புரிந்துதான் சொல்கிறீர்? எங்கள் கடவுளுக்குக் கடிதம் அனுப்பினீர்கள் என்ற அற்பமான ஒரு விஷயத்திற்கே உம்மைக் கைது செய்யச் சொல்லி உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. நீர் என்னடாவென்றால் எங்கள் கடவுள் இறந்து விட்டார் என்று அபாண்டம் உரைக்கிறீர்? இது தப்பு. மகாக் குற்றம். அப்படியே நாங்கள் குறித்துக் கொண்டு எங்கள் மன்னன் பாதானிடம் தெரிவிக்கலாமா?”

“ஆம், சொல்லுங்கள். மேலும், என்னுடைய மார்க்கமும் ராஜியமும், குஸ்ரூவின் கீழுள்ள அனைத்து ராஜியங்களையும் துடைத்தெறியும் என்பதையும் என் சார்பாக உங்கள் மன்னனுக்குத் தெரிவியுங்கள். எனவே, உங்கள் மன்னன் பாதான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், அவருடைய அதிகாரத்தில் தற்சமயம் இருப்பதையும் அவருக்குக் கொடுப்பேன் என்றும், அவர் தற்சமயம் நிர்வகித்துக் கொண்டிருக்கும் பகுதிகளுக்கெல்லாம் அப்படியே அரசனாகவும் ஆக்கி வைப்பேன் என்றும் தெரிவியுங்கள்.”

தன்னைக் கைது செய்ய வந்தவர்களுக்கே, அவர்களின் வாயடைத்து, அவர்களின் மன்னனுக்கு அவனுடைய அதிகாரத்தையே மீண்டும் திருப்பித் தரும் விசித்திரம் நடைபெற்று முடிந்தது. மேலும், மற்றொரு மன்னனிடமிருந்து தமக்குப் பரிசாக அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்த தங்கமும் வெள்ளியும் மூட்டையில் கட்டி, கர்காராவிடம் “உங்கள் மன்னனுக்கு எனது இந்த அன்பளிப்பை அளியுங்கள்” நபி (ஸல்) கொடுத்தனுப்பினார்கள் தூதுவர்கள் இருவரும் யமனுக்குத் திரும்பி பாதானிடம் நடந்ததை யெல்லாம் விவரித்தார்கள். நிகழ்காலம் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தியிருக்கும் எந்தவொரு தகவல் தொடர்பு வசதியும் இல்லாத அக்காலத்தில் எத்தகைய தலைபோகிற செய்தியாக இருந்தாலும் அது நிலம் விட்டு நிலம் வந்து சேர அதற்கே உரிய காலம்தான் ஆகும். ஆகையினால் பாதானுக்கு அதுவரை குஸ்ரூ கொலையுண்ட செய்தி வந்து சேர்ந்திருக்கவில்லை. எனவே, “இதெல்லாம் ஒரு மன்னன் கூறுகிற செய்தியாக எனக்குத் தெரியவில்லை. என் மனதிற்கு அவர் ஒரு நபி என்றுதான் படுகிறது. அது மட்டும் உண்மை என்றால், அவர் உங்களிடம் கூறியது நடந்தே தீரும். குஸ்ரூ கொல்லப்பட்டது உண்மை என்றால் அவர் ஒரு நபியும், தூதுவரும் என்பது மெய்யாகிவிடும். அப்படியெல்லாம் இல்லையெனில், அடுத்து அவரை என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்து முடிவெடுப்போம்”

நியாயமான சிந்தனையும், அந்நேரத்திற்கான சரியான யோசனையும் பாதானிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. அடுத்து சில நாட்களிலேயே பாரசீகத்திலிருந்து அந்தச் செய்தி பாதானுக்கு வந்து சேர்ந்தது. ஷிர்வேதான் செய்தி அனுப்பியிருந்தான். அட்சரம் பிசகாமல் அப்படியே நபிகளார் தெரிவித்திருந்த செய்தி. அதனுடன் மேலும் ஒரு தகவலும் இருந்தது, “மேற்கொண்டு தகவல் வரும்வரை மதீனாவில் இருக்கும் அந்த நபியை ஒன்றும் தொந்தரவு செய்யாமல் இருக்கவும்” பாதானுக்கு தெளிவு ஏற்பட்டு விட்டது, “முஹம்மது மெய்யாலுமே அல்லாஹ்வின் தூதராகத் தான் இருக்க முடியும்”. அபாதாவீயை அழைத்து மேலும் தகவல் விசாரிக்க, “அவருக்கென்று எந்த ஒரு பாதுகாவலரும் கிடையாது ராசா. மக்களெல்லாம் இயல்பாய் அவரைச் சந்திக்க முடிகிறது. அவரைப்போல் ஒரு மதிப்பையும் அச்சத்தையும் என்னுள் தோற்றுவித்த வேறு எவரையும் நான் இதுவரை சந்தித்துப் பேசியதேயில்லை” என்று மனதிலுள்ள உண்மையை அப்பட்டமாய் விவரித்தான் அவன். முழுக்க முற்றிலுமாய் பாதானுக்கு உறுதி ஏற்பட்டு விட்டது. தன்னுடைய அமைச்சர்கள், ஆலோசகர்களையெல்லாம் அழைத்து,

தனக்கு முஹம்மது நபியின் மேல் ஏற்பட்டுள்ள நம்பிக்கையைத் தெரிவித்து, “நான் முஸ்லிமாகிவிடப் போகிறேன்” என்று அறிவித்து விட்டார் பாதான்.

‘மன்னன் எவ்வழி, மக்கள் அவ்வழி!’ அவரைச் சார்ந்தவர்கள் அனைவரும் இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்தனர். பாரசீகத் தலைநகருக்கு அனுப்பிய ‘இஸ்லாமிய அழைப்பு’ ஓலைக்கு, யமன் நாட்டில் முன்னுரை துவங்கியது. ஒரு முன்னறிவிப்பு செய்தி; அதைச் சரியாய் சிந்திக்க முடிந்த நல்லறிவு. அவ்வளவுதான், யமனுக்குள் இஸ்லாம் புகுந்தது. யமனில் பெரும்பான்மையாக வசித்து வந்த கிறித்தவர்களும் நெருப்பை வணங்கும் மஜூஸிப் பாரசீகர்களும் (Magians) பெருமளவில் இஸ்லாத்தில் நுழைய ஆரம்பித்தனர். தகவல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு எட்டி அவர்கள் தன் தோழர்கள் சிலரை யமனுக்கு அனுப்பி வைத்து அந்த மக்களுக்கெல்லாம் இஸ்லாத்தின் அடிப்படைகளையும் வாழ்க்கை முறையையும் கற்றுத்தர உத்தரவிட்டார்கள்

அதன் பின் சில வருடங்களில் பாதான் இறந்து போக அவரின் மகன் ஷஹ்ரிடம் ஆட்சிப் பொறுப்பு வந்தது. ஷஹ்ரூம் சன்ஆவைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி நடத்த ஆரம்பித்தார். அவருக்கு ஒரு அழகிய மனைவி, பெயர் அதாதா/ஆஸாத் எனும் மர்ஸுபானா. இனிமையாய் வாழ்க்கை நகர்ந்து கொண்டிருக்க, இறைவன் நிர்ணயித்தபடி விதி வந்து தட்டியது அவர் வாசற் கதவை, அகோர வடிவத்தில்.

யமனில் பனூ மத்ஹிஜ் என்றொரு கோத்திரம் இருந்தது. அக்கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த அப்ஹாலா பின் கஅப் என்றொருவன் இருந்தான். கட்டுமஸ்தான ஆள், கருப்பாய் அவலட்சணமான உருவம். அவனுக்குத் தொழில் குறி சொல்வதும், சூனியம் செய்வதும். எந்தக் காலத்தையும் போன்று அந்தக் காலத்திலும் அதற்கென்று ஒரு வாடிக்கையாளர் கூட்டம் இருந்தது. அதனால் அதில் அவன் வாழ்க்கை ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

தனது அகோர உருவத்தை மறைக்க அவன் ஓர் உபாயம் செய்தான். கம்பீரமாய் ஒரு போர்வை போர்த்திக் கொண்டு, முக்கால் முகத்தை மறைத்தாற்போல் திரை அணிந்து, ஒருவகையான போலி தேஜசுடன் மக்கள் மத்தியில் தோன்றுவான்.

அவனது கரிய நிறத்தின் காரணத்தால் அவனது உண்மைப் பெயர் மறைந்து புதுப் பெயர் தோன்றியது, அஸ்வத் அல்-அன்ஸி. அஸ்வத் என்றால் அரபு மொழியில் கருப்பு. அன்ஸ் என்பது அவனது குலம். அதனால் அன்ஸுக் குலத்துக் கருப்பன்.

இவனே ஒரு சோதிடன்தானே, அதனால் நல்ல நாள், நேரம், நட்சத்திரம் எல்லாம் பார்த்து “இன்றிலிருந்து நானும் ஒரு நபி” என்று அறிவித்து விட்டான்.
தன்னுடைய கோத்திரத்தினரை அழைத்து மனதில் தோன்றிய சில வாசகங்களை அவர்களுக்கு ஒப்புவித்து, “இவையெல்லாம் குர்ஆன் வசனங்கள். அல்லாஹ் என்னையும் ஒரு தூதராகத் தேர்ந்தெடுத்து இவற்றை எனக்கு அனுப்பியுள்ளான். ஆகையினால் இன்றிலிருந்து நானும் ஒரு நபி.”
ஆனால் சும்மா சொல்லக் கூடாது, அவனுக்கு அருமையான நாவண்மை இருந்தது. அவன் பேசுவதைக் கேட்கும் மக்களுக்கு அப்படி ஒரு போதை ஏறி, பெட்டிப் பாம்பாய் அடங்கிவிடுவர். அவனது வார்த்தை ஜாலம் திறமையாய் மக்களை மடக்கிப் போடும். அப்படியே கொஞ்ச நஞ்சம் புத்தி இருந்து இவன் வார்த்தைக்கு மயங்காதவர்களை, இருக்கவே இருக்கு பணம், அதைக் கொடுத்து மடக்கிப் போட்டு விடுவான்.

பொய்யான நபி முஸலமா பின்னே அவனுடைய குலத்தினர் அணி திரண்டது போல் அஸ்வத் அல் அன்னியின் பின்னும் அவனுடைய பனா மத்ஹிஜ் குலம் அணி திரண்டு விட்டது. ஓர் ஆட்டம் ஆடிப்பார்த்து விடலாம் என்று தோன்றியது அவனுக்கு. உடனே 700 குதிரைப்படை வீரர்களுடன் நஜ்ரானுக்குப் படையெடுத்து வெகு எளிதாய் அதைக் கைப்பற்றியவன், அங்கிருந்த முஸ்லிம் நிர்வாகியை விரட்டிவிட்டு தன்னுடைய ஆள் ஒருவனை கவர்னராக நியமித்தும் விட்டான்.
நஜ்ரான் நகர், யமனில் வடக்கே அமைந்துள்ளது. அங்குக் கிடைத்த வெற்றி நுனி நாக்கில் தேனாய் இனிக்க, “திருப்பு, படையை” என்று உடனே தெற்கே உள்ள சன்ஆ நகரை நோக்கிப் பாய்ந்தான்.
அங்கு பாதானின் மகன் ஷஹர் நிர்வாகம் செய்து கொண்டிருந்தாரல்லவா, அவருக்கு இந்தத் தகவல் வந்து சேர்ந்தது. அவரிடம் அதிகம் வீரர்களெல்லாம் இல்லை. சிறியளவில் படையொன்றைத் திரட்டிக்கொண்டு சன்ஆவை விட்டுக் கிளம்பினார் அவர் அஸ்வதை எதிர்கொள்ள. மூர்க்கமுடன் வந்து சேர்ந்த அஸ்வதுடன் முடிந்தளவு போராடிப் பார்த்தார்.
ஆனால் அவரைக் கொன்று சன்ஆவையும் வென்றான் அஸ்வத் அல்-அன்ஸி. ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு சன்ஆவில் நுழைந்தவன் அங்கு ஷஹரின் அழகிய விதவை மனைவி அதாதா எனும் மர்ஸூபானாவை வலுக்கட்டாயமாக மனைவியாக்கிக் கொண்டான். கணவனையும் அநியாத்திற்குப் பறி கொடுத்து, அவரைக் கொன்ற கரிய நிறத்து அகோரனுக்கே மணப்பெண்ணாய் வாய்ப்பது என்பது ஒரு பெண்ணுக்கு எத்தகைய கொடூரம்? விக்கித்துப் போனார் அதாதா.
தன்னை அவன் நபியாக்கிக் கொண்ட இருபத்தைந்தே நாட்களுக்குள் இவ்வளவும் நடைபெற்று விட்டது. சன்ஆவைத் தலைமையகமாக்கிக் கொண்டு, தொடர்ந்து அடுத்த சிலநாட்களில் தெற்கே ஹத்ரமௌத், வடக்கே அத்-தாயிஃப், கிழக்கே பஹ்ரைன், மேற்கே அல்-அஹ்ஸாவரை அவனது அதிகார எல்லை பரவி விட்டது. வேகமென்றால் வேகம் அவ்வளவு வேகம். குடிவெறியாட்டம், களியாட்டம் என்று ஆட்டமான ஆட்டம் தொடர்ந்தது. அதாதாவின் மேல் காதலும் பாதான் குடும்பத்தின் மேல் அளவற்ற வெறுப்புமாக தன்னால் முடிந்தளவு அவருடைய குடும்பத்தினருக்கு அவமதிப்பு, ஏளனம், இகழ்ச்சி என்று அளவற்றத் தொல்லைகளும் கொடுக்க ஆரம்பித்தான் அவன். தட்டிக் கேட்பது யார்?

“நம் ஐயாவிற்கு வானிலிருந்து வானவர் ஒருவர் வருகிறார். ரொம்பப் பெரிய செய்தியெல்லாம் சொல்லித் தருகிறார்” என்றெல்லாம் மக்கள் மத்தியில் ஊடுருவிக் கதையளக்கும் ஊடக வேலை செவ்வனே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இதற்காகவே ஸுஹைக், ஷுகைக் என்ற இருவரின் தலைமையில் ஒரு உளவுக் குழுவை அஸ்வத் அமைத்திருந்தான். மக்களுடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டிருந்த அவனது உளவாளிகள், மக்களின் அன்றாடப் பிரச்சனை, கவலை, சுக, துக்கம் இதெல்லாம் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டு தன் தலைவனிடம் பட்டியல் போட்டுத் தந்துவிட, தன்னை நாடிப் பரிகாரம் தேடி வருபவருக்கும், வராதவர்களை இழுத்து வந்தும், ஏதோ ஞானக் கண்ணில் கண்டு விட்டதைப்போல் உளவாளிகள் கொண்டுவந்து தந்த அந்த விபரங்களை எல்லாம் சொல்ல,
“ஆஹா, எத்தகைய மகான் இவர், உன்னதர், நபியேதான், இறைவனின் தூதரேதான் இவர்” என்றெல்லாம் மக்கள் மயங்கி விழாத குறை. காட்டுத் தீயாய் யமனில் பரவிக் கொண்டிருந்தது அவன் செல்வாக்கு.
இந்த அக்கிரமமும் அராஜகமும் செய்தியாக மதினா வந்தடைந்தது. கூடவே, யமனில் இன்னமும் உண்மையான முஸ்லிம்கள் அடங்கிய கூட்டமொன்று செய்வதறியாது திகைத்து நிற்கிறது என்ற உபசெய்தியும் வந்தது.
தாமதிக்காமல் கைஸ் இப்னு ஹுபைரா எனும் தன்னுடைய தோழரை அழைத்தார்கள் நபியவர்கள். அவருடன் மற்றும் சில தோழர்களையும் தேர்ந்தெடுத்து, “யமனுக்கு உடனே புறப்பட்டுச் சென்று, அங்குள்ள முஸ்லிம்களுடன் இணைந்து இவன் பிரச்சனைக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைக்க வேண்டும்” என்று கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது.
யமன் முஸ்லிம்களுக்கு ஒரு கடிதமும் நபியவர்கள் சொல்லி வரையப்பட்டது. எதிர்த்து உறுதியுடனும் நம்பிக்கையுடனும் நேர்வழியில் நிலைத்து நிற்க அவர்களுக்கு ஊக்கமும் நம்பிக்கையும் சொல்லி, புத்தியை உபயோகித்து அவனை முறியடிக்க அதில் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டது. அக்கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு மதினத்துக்குழு யமனுக்குக் கிளம்பியது.
தட்டிக் கேட்பது யார்? என்று கேட்டோமல்லவா? தகுந்த சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் காத்திருந்தார் அப்படி ஒருவர். அவர்தான் ஃபைரோஸ் அத்-தைலமி ரலியல்லாஹு அன்ஹு. அல்-அப்னாவைச் சார்ந்தவர்; அல்-அப்னாவின் ஒரு தலைவராக ஃபைரோஸ் அத்-தைலமி இருந்தார்.

இவர் ஷஹரின் நிர்வாகத்தில் அமைச்சராக இருந்ததாகவும் பின்னர் அஸ்வத் அல்-அன்ஸி சன்ஆவைக் கைப்பற்றியதும் அவனிடம் அமைச்சராகத் தொடர விருப்பமின்றி வெளியேறியதாகவும் ஒரு குறிப்பு தெரிவிக்கிறது. ஆனால், அஸ்வத் அல்-அன்ஸியின் குழப்பம் ஃபைரோஸையும் அல்-அப்னா மக்களையும் வழிதவற வைக்கவில்லை. அவன்மேல் அவர்களுக்கு எள்ளளவுகூட நம்பிக்கை விளையவில்லை.

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், அல்லாஹ்வின் இறுதித் தூதர் என்பதிலும் அல்லாஹ்வின் மார்க்கத்திலும் அவர்கள் படுஉறுதியாக இருந்தனர். அவ்வதைத் தீர்த்துக் கட்ட அவர்களுக்குத் தேவை ஒரு சரியான தருணம். அதை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தனர்.

அந்நிலையில் அவரை வந்து சந்தித்தது நபிகளார் அனுப்பி வைத்த குழு. கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்த அத்தனை முஸ்லிம்களுக்கும் அது போதுமானதாயிருந்தது. அவர்களுக்குத் தேவையான புத்துணர்ச்சியை அது ஊட்டியதுடன் அவர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்த குழுவாய் உருவாக அது வழிவகுத்தது. எக்கச்சக்க எரிச்சலிலும் கோபத்திலும் ஆக்ரோஷத்திலும் இருந்தனர் அவர்கள். துடித்துக் கொண்டிருந்தன அவர்களின் தாடியும் வானும்.

“அஸ்வத் அல்-அன்ஸியை ஒழித்துக் கட்ட தாங்கள் அனைவரும் தயார்” என்று முழு ஒப்புதல் தெரிவித்து, வானில் முட்டி உயர்ந்தது. இதற்குத்தானே காத்திருந்தேன் என்பதுபோல் உடனே தனது ஆட்டத்தைத் துவக்கினார் ஃபைரோஸ். அவருடைய தலைமையில் உருவாகியது முஸ்லிம்களின் போர்க்குழு.

அவரிடம் ஒரு முக்கியத் துருப்புச் சீட்டு இருந்தது - கொலையுண்டு போன ஷஹரின் மனைவியும், அஸ்வத் அல்-அன்ஸி என்ற விகாரப் பொய்யனுக்குக் கட்டாய மனைவியாகிப் போனவருமான அதாதா, ஃபைரோஸின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரி.

ஃபைரோஸின் தந்தையும் அதாதாவின் தந்தையும் உடன்பிறந்த சகோதரர்கள்.

ஃபைரோஸ் புரிந்த சாகசத்தை அவரது வார்த்தைகளிலேயே வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறித்து வைத்துள்ளனர். ஒவ்வொன்றாய்ப் பார்ப்போம்.

அந்நேரத்தில் அஸ்வத் அல்-அன்ஸியின் அதிகாரம் ஓர் உச்சத்தை அடைந்து விட்டிருந்தது. அந்தளவு அதிகாரம் கொடுரனுக்கு வசமானால், அடுத்து? ஆணவம், தற்செருக்கு இதெல்லாம் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் அவனிடம் வந்து ஒட்டிக் கொண்டன. அடுத்து அவனுடைய இந்த அக்கிரம வெறியாட்டத்திற்கு உதவிய அவனுடைய நெருங்கிய அதிகாரிகளிடம் அவனுடைய திமிரும் வெறியும் திரும்பின. ‘அடக்கி வைக்க வேண்டும், இல்லையென்றால் நம்மையே கவிழ்த்து விடுவார்கள்’ என்ற எச்சரிக்கை உணர்வுதான், வேறென்ன?

அவனது படையில் ஃகைஸ் இப்னு அப்து யாகூத் என்றொரு படைத் தலைவர் இருந்தார். அவரிடம் அவன் நடந்து கொண்ட போக்கு அவருக்குப் பெரும் திகிலையே ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தது. எந்த அளவுக்கு என்றால், ‘யப்பா கைஸு, நீ விதைத் தவினைக்கு நிச்சயமாய் நீயே அவன் கையால் நயவஞ்சகமாய்ச் சாகப்போகிறாய்’ என்று சகல உறுதியாய் அவர் நம்ப ஆரம்பித்து விட்டிருந்தார். அந்தளவு அவரை பயமுறுத்தி வைத்திருந்தான் அஸ்வத் அல்-அன்ஸி. அது, அந்த பயம், அதைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் ஃபைரோஸ்.

ஃபைரோஸிற்கு சகோதரர் முறையுள்ள மூத்தவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெயர் தாதாவைஹ் (Dadhawayh). அவரை அழைத்து கொண்டு ஃகைஸை இரகசியமாக சந்தித்தார் ஃபைரோஸ். நபியவர்களிடமிருந்து வந்திருந்த கடித விபரமெல்லாம் தெரிவித்து, “காலம் கடக்காமல் இவனுடைய பிரச்சனையை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தால்தான் சரிப்படும். என்ன சொல்கிறீர்?” என்று கேட்க,

ஆனந்தத்தில் கண்ணீர் வராத குறை ஃகைஸிற்கு. “எந்நேரமும் நான் என்னுடைய மரணத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் வானத்திலிருந்து இறங்கி வந்தாற் போலிருக்கிறது எனக்கு. முடித்து வைப்போம் அவன் கதையை” என்று ஒப்புதல் உடனே வந்தது. அவர்கள் மூவரும் யோசித்து ஒரு தீர்மானம் செய்தனர்.

“உள்ளே இருந்து கொண்டு அந்த சூனியக்காரனை ஒழிப்பதற்கு நாம் காரியம் ஆற்ற வேண்டும். மற்றவர்கள் பிரச்சனைகளை வெளியிலிருந்து சமாளிக்க வேண்டும்.”

அப்பொழுது அடுத்த யோசனையை முன்வைத்தார் ஃபைரோஸ். “அதாதா எனக்குச் சகோதரி. இந்த அயோக்கியனுக்குக் கட்டாய மனைவியானதில் அவள் எவ்வளவு நொந்து போயிருக்கிறாள் என்பது எனக்கு நன்கு தெரியும். எனவே, அவளை நான் சென்று சந்திக்கிறேன். நல்லதொரு வழி பிறக்கும்”

அரசி அதாதாவைச் சந்திக்க அரண்மனைக்குள் ஃபைரோஸ் சென்றார். சந்தித்து, “இந்த கேடுகெட்டவனால் உனக்கும் மக்களாகிய எங்களுக்கும் எவ்வளவு கேடும் அவமானமும் என்பது நீ உணர்ந்ததே. இருந்தாலும் அதை உனக்கு எடுத்துச் சொல்ல வந்திருக்கிறேன்” என்று ஆரம்பித்தார்.

“உன்னுடைய அன்பார்ந்த கணவனையும் நம் மக்கள் பலரையும் கொன்றொழித்திருக்கிறான் இந்த மாபாதகன். நம் பெண்களுடைய கற்பெல்லாம் மானபங்கப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நம் அனைவர் மேலும் அவன் அதிகாரம் பெற்றவனாகிவிட்டான்

“நமக்கு அல்லாஹ்வின்னுடைய தூதரிடமிருந்து கடிதமொன்று வந்துள்ளது. குறிப்பாய் அது நமக்கும் பொதுவாய் யமனுடைய மக்களுக்கும் இவன் பிரச்சனையை முடித்து வைக்கும்படி தெரிவித்துள்ளது. இவனுடைய தீமைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கச் சொல்லி நம்மை வற்புறுத்தி கட்டளையிட்டுள்ளார்கள் நபியவர்கள். நீ எங்களுக்கு உதவ முன் வருவாயா?”

“சரி, அதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்றார் அதாதா.

“அவனது அதிகாரத்தைப் பிடுங்க வேண்டும்”

“ம்ம்ம்... அதெல்லாம் பத்தாது. வேண்டுமானால் நான் அவனைக் கொலை செய்ய உதவுகிறேனே” என்றார் அரசியார் நிதானமாக.

மகிழ்ச்சியில் பெரும் குதூகலத்துடன், “இதைத்தான் நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அதை நேரடியாகச் சொல்லத் தயக்கமாயிருந்தது.”

“முஹம்மதின் மூலம் சத்தியத்தை அனுப்பி, அவரை எச்சரிப்பவராகவும் நற்செய்தி எடுத்துச் சொல்பவருமாக அனுப்பி வைத்தவன் மீது ஆணையாக! ஒரு நொடிகூட எனது மார்க்கத்தின் மீதும் அதன் சத்தியத்தின் மீதும் எனக்கு சந்தேகம் ஏற்படவேயில்லை.

இந்தப் பேயனை நான் ஏராளமாய் வெறுக்கிறேன். இந்த அளவு நான் வெறுக்கக்கூடிய வேறு எவரையும் அல்லாஹ் படைக்கவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. எந்தக் கணம் அவனைப் பார்த்தேனோ அப்போதே, இவன் ஒரு வெட்கங்கெட்ட பாவி, மக்களின் உரிமையை மதிக்காத அயோக்கியன், அக்கிரமம் புரிவதில் கொஞ்சம்கூட தயக்கம் காட்டாதவன் என்று தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டேன்” என்று தன் ஆற்றாமையை மேலும் விவரித்தார் அதாதா.

“அது மிகவும் சரியே. இவனை எப்படிக் கொன்றாழிப்பது என்று ஏதாவது உபாயம்?”

“மிகவும் எச்சரிக்கையாகவும் விழிப்பாகவும் இருக்கிறான் அவன். இந்த அரண்மனையின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் அவனுடைய பாதுகாவலர்கள் பரவியுள்ளார்கள். ஆனால், உபயோகத்தில் இல்லாத ஒரு கிடங்கு ஒன்று இங்கு உள்ளது. அதன் வெளிச்சுவர், திறந்த நிலவெளியை ஒட்டி அமைந்துள்ளது. இரவாகியதும் நீங்கள் வெளியிலிருந்து அந்தச் சுவருக்கு அடியிலிருந்து சுரங்கம் தோண்டி உள்ளே வந்துவிட்டால், அங்கே நான் உங்களுக்காக ஆயுதங்களையும் விளக்கொன்றையும் தயார் செய்து வைத்திருப்பேன். பிறகு அவன் தூங்கும் அறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன். அதன் பிறகு உங்கள் பாடு.”

யோசித்தார் ஃபைரோஸ். “கோட்டைபோல் பாதுகாப்புடன் திகழும் இந்த அரண்மனையில் உள்ள ஓர் அறைக்கு வெளியிலிருந்து சுரங்கம் தோண்டுவது அவ்வளவு எளிதான காரியமாய் எனக்குத் தெரியவில்லை. யாராவது பார்த்துவிட்டால் போதும், அத்துடன் அனைத்துக் காரியமும் கெட்டுவிடும், நம் கதையும் முடிந்துவிடும்.”

“ஆமாம், உண்மைதான்” என்றார் அதாதா. சற்று நேரம் யோசித்தவர், “இதைக் கேள், எனக்கு மற்றொரு யோசனை. உனக்கு மிகவும் நம்பகமான ஒருவனுக்கு வேலையாள்போல் மாறுவேடமிட்டு இங்கு அனுப்பிவை. அவனை, அந்தக் கிடங்கின் உள்புறத்திலிருந்து சுரங்கம் தோண்டி வெளிப்பகுதிக்கு பாதை ஏற்படுத்தச் செய்கிறேன். உங்களுக்கு வெளியிலிருந்து கொஞ்சமே தோண்டி அந்தப் பாதையினுள் நுழைய வேண்டியிருக்கும். நள்ளிரவு இருட்டில் யாரும் கவனிக்காமல் அதை நீங்கள் செய்வது சுலபம்.”

“இது உன்னத யோசனை!”

விடைபெற்று வெளியில் வந்தவர் பரபரவென்று காரியமாற்ற ஆரம்பித்து விட்டார். தன்னுடைய சகாக்களிடம் விவரமெல்லாம் தெரிவிக்க அனைவரும் அந்த யோசனையை ஏற்றுக் கொண்டனர். திட்டத்தை நிறைவேற்றும் அனைத்து செயல்களும் இரகசியமாய் நேர்த்தியாய் நடைபெற ஆரம்பித்தன.

குறிப்பிட்ட நாளும் வந்தது. முஸ்லிம்களில் தனக்கு மிக மிக நெருக்கமானவர்களை அழைத்தார் ஃபைரோஸ். நடைபெறவிருக்கும் திட்டத்தைச் சொல்லி “இரகசிய குறிச்சொல்” ஒன்றும் நிர்ணயித்துக் கொண்டார். “மறுநாள் சுப்ஹு நேரத்தில் அனைவரும் அரண்மனைக்கு வெளியே வந்து காத்திருங்கள். இரகசியக் குறிச்சொல் கேட்டதும் உங்கள் பணியைத் தொடங்கிவிடுங்கள். இன்ஷா அல்லாஹ் வெற்றி நமதே.”

நள்ளிரவு நெருங்கியது. ஃபைரோஸும் அவர் தலைமையில் சில தோழர்களும் அந்தச் சுரங்கம் தோண்டப்பட்டிருந்த இடத்தை நெருங்கினர். வெளியிலிருந்து இலேசாய் உடைக்கும் அளவிற்கே வேலையிருந்தது. கிடுகிடுவென்று அதற்குள் நுழைந்த அவர்கள், அங்கு தயாராய் வைக்கப்பட்டிருந்த ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு, விளக்கைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு, அரண்மனைக்குள் நுழைந்தனர்.

அஸ்வத் அல்-அன்ஸி உறங்கிக் கொண்டிருந்த அறைக்கு வெளியே அதாதா தயாராய்க் காத்திருந்தார். இவர்களைக் கண்டு சைகை புரிய, ஃபைரோஸ் மட்டும் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தார். நன்றாகக் குறட்டை விட்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் அஸ்வத். நேராய் அவனை நெருங்கியவர், கத்தியாலேயே அவனது தொண்டைக் குழியில் குத்தினார். அறுக்கும்போது ஓர் ஒட்டகம் அலறுவதைப்போல பலமான ஓலமும் கதறலும் எழுந்தது அவனிடமிருந்து.

அவனது பாதுகாவலர்களை அது எழுப்பிவிட, சிலர் ஓடி வந்தனர். ஆனால் வெளியே நின்று கொண்டிருந்த அதாதா, அப்பொழுதுதான் தூக்கம் கலைந்து வெளியில் வந்தவர் போல், “அது ஒன்றுமில்லை. நம்முடைய நபிக்கு இறைவனிடமிருந்து வஹீ வந்து கொண்டிருக்கிறது. அதுதான் அந்த சப்தம். நீங்கள் சென்று அமைதியாய் உறங்குங்கள்” என்று சொல்ல, பயபக்தியுடன் அகன்றனர் பாதுகாவலர்கள்.

அறைக்குள் வேலையை முடித்து அங்கேயே அவர்கள் விடியும்வரை காத்திருந்தார்கள். சுப்ஹு நேரம் நெருங்கியதும் கோட்டையின் மதிற்சுவருக்கு ஓடினார் ஃபைரோஸ். அதன் மேல் ஏறிநின்று கொண்டு, “அல்லாஹு அக்பர் அல்லாஹு அக்பர்” என்று பாங்கு சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்.

“அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு இறைவன் இல்லை; முஹம்மது அவனுடைய தூதர் என்று நான் சாட்சி கூறுகிறேன்” என்ற பாங்கு வாசகம் கூறியவர் அதைத் தொடர்ந்து, “அஸ்வத் அல்-அன்ஸி ஒரு பொய்யன் என்று நான் சாட்சி கூறுகிறேன்” என்று கூறினார். அது, அதுதான் அவர்களுடைய குறிச்சொல். உள்ளே “காரியம் கச்சிதமாய் முடிந்தது” என்று வெளியில் காத்திருக்கும் முஸ்லிம்களுக்கான குறிச்சொல். பற்றிக் கொண்டது காற்றில் தீ!

ஃபைரோஸ் கூவிய அந்த வாசகம் அரை உறக்கத்திலிருந்த அரண்மனைப் பாதுகாவலர்களை திகைப்படையச் செய்து, துள்ளி எழுந்து ஓடிவந்தனர் அவர்கள். ஆனால் அதே நேரத்தில் அனைத்துத் திசைகளிலிருந்தும் முஸ்லிம்களின் கூட்டம் வெள்ளமாய் ஓடிவந்து அந்தப் பாதுகாவலர்களை துரத்த ஆரம்பிக்க, என்ன பிரச்சனை என்று பார்க்க ஓடிவந்தவர்கள், துரத்துபவர்களைக் கண்டு பயந்தோட ஆரம்பித்தனர்.

மாபெரும் பரபரப்பு, கூச்சல், குழப்பம். அப்பொழுது கழுத்தை அறுத்து எடுத்து வந்திருந்த அஸ்வத் அல்-அன்ஸியின் தலையை, மதிற்சுவர் மேல் நின்று கொண்டிருந்த ஃபைரோஸ், அலேக்காகத் தூக்கி அவனுடைய ஆதரவாளர்களின் கூட்டத்தின்மேல் எறிய, விண்ணிலிருந்து பறந்து வந்து வீழ்ந்த முண்டமற்ற அந்தத் தலை அப்படியே அவர்களை ஸ்தம்பித்து நிற்க வைத்துவிட்டது.

அதைக் கண்டு மேலும் உற்சாகம் மிகுந்துபோன முஸ்லிம்கள் ‘அல்லாஹு அக்பர்’ என்று குரலெழுப்ப, அரண்மனையே

அதிர்ந்தது. துரிதமாய் இயங்கி அரண்மனையைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் முஸ்லிம்கள் கொண்டு வரவும் சூரியன் உதிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

முதற் காரியமாக வெற்றிச் செய்தியைக் கடிதமெழுதி ஒரு தூதுவனிடம் கொடுத்து, “இதை மதீனாவிற்கு விரைந்து எடுத்துச் செல். நபியவர்களிடம் இந்த நற்செய்தியை அறிவி” என்று கொடுத்தனுப்பினார் ஃபைரோஸ்.

இங்கு இத்தனைக் களேபரம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த அதேவேளை மதீனா சோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது! நோய் வாய்ப்பட்டிருந்த முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் தனது உலக வாழ்வின் இறுதி நிலையை அடைந்து விட்டிருந்தார்கள். யமனிலிருந்து இன்னம் செய்தி ஏதும் வந்திருக்கவில்லை.

ஆயினும் ஜிப்ரீல் அலைஹிஸ் ஸலாம் நபிகளிடம் வந்து அந்த நற்செய்தி அறிவித்தார். நோயின் கொடிய வேதனையில் இருந்த நபியவர்கள் தன்னுடைய தோழர்களிடம், “அஸ்வத் அல்-அன்ஸி நேற்றிரவு கொல்லப்பட்டு விட்டான். பேறுபெற்ற மக்களைச் சேர்ந்த பேறுபெற்ற ஒருவரால் அவன் கொல்லப்பட்டான்” என்று அறிவித்தார்கள்.

“யார் அவர் அல்லாஹ்வின்னுடைய தூதரே?”

“ஃபைரோஸ்! ஃபைரோஸ் வெற்றியடைந்தார். தன்னுடைய ஈமானை நிறைவேற்றினார்.”

யமனிலிருந்து செய்தி எடுத்து வந்த தூதுவர் மதீனாவை அடையும்போது, அதற்கு முந்தைய இரவு நபியவர்கள் உயிர் நீத்திருந்தார்கள்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 36

(நபி (ஸல்) கூறினார்கள் : “ஒருவர் பேரிடரைச் சந்திக்க நேர்ந்தால், இன்னா லில்லாஹி வஇன்னா இலைஹி ராஜிஊன் – நிச்சயமாக நாம் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவர்கள்; அவனிடமே நாம் மீள்வோம் – என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு, யா அல்லாஹ், உன்னிடமே நான் வெகுமதியும் இந்த இழப்பிற்கு ஈடும் தேடுகிறேன். நான் இழந்ததைவிடச் சிறப்பானதைத் தா என்று வேண்டினால், அல்லாஹ் தன்னுடைய சக்தியைக் கொண்டு அதை நிறைவேற்றுவான்.” - அபூஸலமா அப்துல்லாஹ் மக்ஸூமி (ரலி) அவர்களின் மனைவி உம்மு ஸலமாவிடம் கூறினார்கள்)

நபியவர்களின் பாட்டனார் அப்துல் முத்தலிபின் மனைவியருள் ஒருவர் ஃபாத்திமா பின்த் அம்ரு. இத்தம்பதியருக்குப் பிறந்தவர்தாம் நபியவர்களின் தகப்பனார் அப்துல்லாஹ். அதே தாய்க்குப் பிறந்த மற்றவர்கள் அபீதாலிப், ஸுபைர், ஆத்திக்கா, அர்வா, உமையா, உம்மு ஹக்கீம், பர்ராஹ். இவர்களுள் பர்ராஹ் அவர்களின் குடும்ப விபரத்தை மட்டும் இங்கு பார்த்துவிடுவோம்.

பர்ராஹ்வுக்கு அப்துல் அஸத் பின் ஹிலால் என்பவருடன் திருமணம் நிகழ்வுற்றது. இவர்களுக்குப் பிறந்தவரே அபூஸலமா. ஸலமாவின் தகப்பனார் எனப்படும் அபூஸலமா என்பது பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட பெயர்தானே தவிர இயற்பெயர் அப்துல்லாஹ் பின் அப்துல் அஸத். இவ்விதம் நபியவர்களின் அத்தை மகனாக அமையப்பெற்ற அபூஸலமாவுக்கு நபியவர்களின் சகோதரராக அமையும் பெருமையையும் வழங்கினான் இறைவன்.

அதெப்படி?

நபியவர்களின் பெரியப்பன் அபூலஹபிடம் துயைபா என்றொரு அபிஸீனிய அடிமைப் பெண் இருந்தார். அவர் நபியவர்களுக்கும் ஹம்ஸா (ரலி) அவர்களுக்கும் பாலூட்டியவருள் ஒருவர் துயைபா. அபூஸலமாவுக்கும் பாலூட்டிய தாயாக அமைந்துபோய், நபியவர்களுக்கும் அபூஸலமாவுக்கும் பால்குடி சகோதர உறவுமுறை ஏற்பட்டுப் போனது.

இப்படி நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு வெகு நெருக்கமான உறவினராக ஆகிவிட்ட அபூஸலமா, ஆரம்பத் தருணங்களிலேயே இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டார். குறிப்பிட்டுச் சொல்வதென்றால் இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்த முதல் பத்து ஆண்டுகள் அவரும் ஒருவர்.

அவர் மட்டும் இணையவில்லை. தம் மனைவியுடன் சேர்ந்தே நுழைந்தார். அவருடைய மனைவியின் இயற்பெயர், ஹிந்த் பின்த் அபீஉமைய்யா. கணவருக்கு ஏற்ற மனமொப்பிய நல்ல மனைவி. இனிமையாய் துவங்கிய அவர்களது வாழ்வு, இஸ்லாத்தை ஏற்றது முதல் மாறிப்போனது.

மக்கத்துக் குரைஷிகள் அதுநாள் வரை போற்றி மதித்துவந்த நபி (ஸல்) அவர்களையே எதிர்ப்பதற்குக் களமிறங்கிய பிறகு யாரை விட்டு வைப்பார்கள். அடிமையாக இருந்தால் என்ன; மேட்டுக்குடியாக இருந்தால்தான் என்ன? 'நீ முஸ்லிமா? எங்களுக்கு எதிரி' என்று தெளிவாக வரையறுத்துக் கொண்டு அராஜகம் புரிய ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

நிலைமை கடுமையாகி, ஒரு கட்டத்தில் முஸ்லிம்களின் குழுவொன்று அபிஸ்னியாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்தது. அவர்களுள் அபூஸலமாவும் அவர் மனைவியும் அடக்கம். சிறிது காலம் அங்கிருந்தார்கள். அங்குதான் அவர்களுக்கு ஸலமா என்ற மகன் பிறந்தார். தாயும் தந்தையும் அபூஸலமா, உம்மு ஸலமா என்று ஆகிப்போனார்கள்.

'ஹம்ஸா பின் அப்துல் முத்தலிப் முஸ்லிமாகிவிட்டாராம்; உமர் பின் கத்தாப் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டாராம்; முஸ்லிம்கள் வலுவடைகின்றனராம்' என்றெல்லாம் மக்காவிலிருந்து அபிஸ்னியாவிற்குச் செய்தி வந்து, நிலைமை சீரடைந்திருக்கும் என்று சில முஸ்லிம்கள் மக்காவிற்குத் திரும்பியபோது இவர்களும் படகேறி வந்துவிட்டனர். வந்து சேர்ந்தால், விட்ட இடத்திலிருந்து துவங்கியது குரைஷிகளின் கொடூரம். இப்பொழுது முன்பை விட மூர்க்கமாய்.

ஒரு நிலையில் நபியவர்கள் மதீனாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்றபின், தாமும் தம் குடும்பத்துடன் புலம்பெயர் முடிவெடுத்தார் அபூஸலமா. ஒட்டகம் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து, அதில் தம் மனைவியை ஏற்றி அமர வைத்தார். அவரது மடியில் பாலகர் ஸலமா. ஒட்டகத்தின் கடிவாள வாரைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு, மக்காவிலிருந்து பயணம் துவங்கியது. எப்படியோ விஷயத்தை அறிந்து ஓடிவந்து குறுக்கிட்டார்கள் அபூஸலமாவின் பனா அப்துல் அஸதும் உம்மு ஸலமாவின் பனா முகீராவும்.

"நீ எங்களை விட்டுச் சென்றுவிடலாம் என்று நினைத்தால் போய்த் தொலை. ஆனால் உன் மனைவியையும் உடன் அழைத்துச் செல்ல முடியாது. அவள் எங்கள் குலத்தின் மகள். நீ எங்களிடமிருந்து அவளை அழைத்துச்சென்று உன் விருப்பப்படி அவளை அலைக்கழிக்க விட்டு விடுவோமா?" என்று கூறிப் பாய்ந்து தாக்கத் தொடங்கினார்கள் பனா முகீரா குலத்தினர். தம் குலத்து ஆளைத் தாக்குகிறார்கள் என்று ஓடிவந்த பனா அப்துல் அஸத், அபூஸலமாவை விட்டுவிட்டார்கள். "உங்கள் உரிமையென்று நீங்கள் உங்கள் குலத்துப் பெண்ணை அழைத்துச் செல்கிறீர்கள். ஆனால் குழந்தை? அவன் எங்கள் குலத்தவன். அவன்மீது எங்களுக்கே அதிக உரிமை. அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாகச் சொல்கிறோம். அவனை நீங்கள் எடுத்துச் செல்ல விடமாட்டோம்."

இரண்டு குழந்தைகள் பொம்மையைப் பிடித்து இழுப்பதுபோல் இங்கு இரண்டு குலத்தவர் குழந்தையை ஆளுக்கொரு பக்கம் இழுக்க, பாலகர் ஸலமாவின் கை ஷம்பு முறிந்து போனது. குழந்தை அலற, அலற 'நாங்கள் கட்டுப்போட்டுப் பார்த்துக்கொள்வோம்' என்று பனா அப்துல் அஸத் அவரைத் தூக்கிச் சென்று விட்டார்கள்.

சிறு கலகம் ஒன்று நடைபெற்று ஓய்ந்து, இறுதியில் பனா முகீராவின் பாதுகாவலில் சென்றடைந்தார் உம்மு ஸலமா ரலியல்லாஹு அன்ஹா. பாலகர் ஸலமாவைத் தாயிடமிருந்து பிரித்துப் பிடுங்கிச் சென்றது பனா அப்துல் அஸத். மனைவியையும் மகளையும் பிரிந்து மதீனா சென்று சேர்ந்தார் அபூஸலமா.

இந்நிகழ்வின் அடிநாதத்தை நாம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். கணவரையும் மனைவியையும் குழந்தையையும் பிரிக்குமளவிற்கு பனா முகீராவுக்கும் பனா அப்துல் அஸதிக்கும் இடையே குலப்பகையோ, பரம்பரை விரோதமோ அப்பொழுது இருக்கவில்லை. ஒரு கோத்திரத்தின் போக்கிற்கு எதிராய் மற்றொரு கோத்திரம் தம் பங்கிற்கு ஒரு வினை செய்தார்கள். அது மட்டும்தான் எதிர்வினையே தவிர, அவர்களின் அடிப்படையெல்லாம் இஸ்லாமிய விரோதம் மட்டுமே.

ஒவ்வொரு நாளும் விடிந்ததும் தம் வீட்டிலிருந்து அப்தா எனும் இடத்திற்குச் செல்வார் அவர். அதுதான் அந்த சோகம் நிகழ்ந்த இடம். அமர்ந்து அமுவார். அழுது கொண்டே இருப்பார். இரவு நெருங்கும் நேரத்தில் வீடு திரும்பி, உறங்கி, இளைப்பாறிவிட்டு, மீண்டும் அடுத்தநாள் அப்தா, அமுகை, சோகம் என்று தொடரும். இப்படியாக ஒருநாளில்லை, இரண்டு நாளில்லை, ஓராண்டு நடந்திருக்கிறது. அதைத் தடுக்காமல் அத்தனை நாளும் அவரது கோத்திரத்தினரும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டதான் இருந்திருக்கின்றனர்.

பாலை வெயிலிலும் ஒருநாள் உறவினர் ஒருவருக்கு ஈரம் கசிந்திருக்கிறது. தம் பனா முகீரா மக்களிடம், "அபலைப் பெண். அவரைக் கணவரிடமிருந்தும் குழந்தையிடமிருந்தும் பிரித்துவிட்டீர்கள். போனால் போகிறது. விட்டுவிடுங்கள். அவர் கணவரிடம் போய்ச்சேரட்டும்" என்று பரிந்து பேசியிருக்கிறார். முரண்டு பிடித்தார்கள் அவர்கள். விடவில்லை. பேசிப்பேசி ஒருவழியாக அந்த உறவினர் அவர்களைச் சம்மதிக்க வைத்துவிட்டார்.

"போ" என்று அனுமதியளித்தனர்.

'எனக்கு அனுமதி சரி. என் குழந்தையை இங்கு விட்டுவிட்டு நான் மட்டும் எப்படிச் செல்வது? மனம் எப்படி ஆறுதலடையும்? கண்களின் நீர் எப்படி வறும்?' என்று தவித்தார் உம்மு ஸலமா.

பனா அப்துல் அஸத் மக்களிடம் சிலர் சென்று பேசினர். "கணவனிடம் போகிறாயா? இந்தா உன் மகன்" என்று ஸலமாவைத் திருப்பித் தந்தார்கள் அவர்கள்.

அதற்குமேல் சற்றும் தாமதிக்கவில்லை; பயணத்திற்கு ஒட்டகம் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்துகொண்டு, தம் மகனை மடியில் அமர்த்திக்கொண்டு மதீனாவிற்குக் கிளம்பிவிட்டார் உம்மு ஸலமா ரலியல்லாஹு அன்ஹா. "ரொம்ப தூரமாச்சே; பலநாள்

பயணமாச்சே. நான் வழித் துணைக்கு வருகிறேனே” என்று இரு தரப்பு கோத்திரத்திலிருந்தும் யாரும் முன்வரவில்லை.

“எப்படியோ போய்ச் சேரட்டும்” என்று நினைத்து விட்டுவிட்டார்கள்.

மக்காவின் புறநகரான தன்ஈம் பகுதியை ஒட்டகம் அடைந்தபோது எதிர்ப்பட்டார் உதுமான் பின் அபீதல்ஹா. அவர் அப்பொழுது இஸ்லாத்தை ஏற்காதவர். முஸ்லிமாக இல்லாவிட்டாலும் இதர குரைஷியர் போலன்றி நல்ல உள்ளமும் அந்த உள்ளம் நிறைய பெருந்தன்மையும் வைத்திருந்தவர்.

மற்றொன்றும் வைத்திருந்தார். கஅபாவின் சாவி. தொன்றுதொட்டு அவரது பரம்பரையினரே கஅபாவின் நிர்வாகிகள். பின்னர் நபியவர்கள் மக்காவை வெற்றிகொண்ட போதுதான் இஸ்லாத்தை ஏற்றார் உதுமான் பின் அபீதல்ஹா. அதன் பின்னரும் அவரிடமே கஅபாவின் சாவி அளிக்கப்பட்டு இன்றளவும் அவரது வழித்தோன்றல்களிடமே அது உள்ளது.

“அபூ உமைய்யாவின் புதல்வியே. எங்கே செல்கிறீர்?” என்று விசாரித்தார்.

“மதீனாவில் இருக்கும் என் கணவரிடம்.”

“உம்முடன் யாரும் துணைக்கு வரவில்லையே!” என்று ஆச்சரியத்துடன் விசாரித்தார்.

“ஆம். அல்லாஹ்வையும் என் சிறு மைந்தனையும் தவிர யாரும் இல்லை” என்று பதிலளித்தார் உம்மு ஸலமா.

ஒரு பெண், குழந்தையுடன் தனியாக நெடும் பயணம் செல்வதா? வழி தெரியுமா? இதென்ன கொடுமை?

“அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாக. நீர் தனியாகச் செல்லுமளவிற்கு கைவிடப்பட மாட்டீர்” என்று தாமே முன்வந்து

பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார் உதுமான் பின் அபீதல்ஹா.

ஒட்டகத்தின் கடிவாள வாரைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு நடக்க, பயணம் துவங்கியது. இளைப்பாற, உறங்க என்று தகுந்த இடம் வந்ததும் ஒட்டகத்தை அமர்த்தி அவர் பிடித்துக்கொள்ள உம்மு ஸலமாவும் தம் குழந்தையுடன் இறங்கிக் கொள்வார்.

அவர்களை இளைப்பாற விட்டுவிட்டு, ஒட்டகத்தை இட்டுச் சென்று ஒரு மரத்தில் கட்டிவிட்டுத் தாம் தூரமாக வேறொரு மரநிழலில் சென்று இளைப்பாறிக் கொள்வார்.

பயணம் தொடரலாம் என்றானதும் ஒட்டகத்திற்கு சேணத்தைப் பூட்டிக் கொண்டுவந்து, உம்முஸலமாவின் அருகே நிறுத்தி விட்டுத் தாம் தூரச் சென்றுவிடுவார் உதுமான். தாயும் மகனும் அமர்ந்ததும் வந்து ஒட்டகத்தை இழுத்துக்கொண்டு, அவர்களது பயணம் தொடரும். இப்படியே ஒவ்வொரு நாளும் நிகழ்ந்தது.

“உதுமான் பின் அபீதல்ஹாவைப் போன்ற இன்னோர் உதவியாளரை நான் கண்டதில்லை” என்று பிற்காலத்தில் உம்மு ஸலமா குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இப்படியாக மதீனாவை நெருங்கினார்கள் அவர்கள். பனூ அம்ரு பின் அவ்ஃப் குலத்தார் வசிக்கும் மதீனாவின் புறநகர் குபாவை அடைந்ததும், “உங்கள் கணவர் இந்த ஊரில்தான் இருக்கிறார். போய்ச் சேர்ந்துகொள்ளுங்கள்” என்று வழிகாட்டிவிட்டு அப்படியே மக்காவிற்குத் திரும்பினார் உதுமான். குபா வந்து அபூஸலமாவுடன் இணைந்தார் உம்மு ஸலமா. நீண்ட பிரிவுக்குப்பின் ஒன்றிணைந்தது அபூஸலமாவின் குடும்பம்.

இனிய குடும்ப வாழ்க்கையின் அடையாளமாக அடுத்து அவர்களுக்கு ஸைனப், துர்ராஹ் என்று இரண்டு மகள்களும் உமர் என்று மற்றொரு மைந்தரும் பிறந்தார்கள்.

நபியவர்களின் நம்பிக்கைக்கும் அன்பிற்கும் உரிய முக்கிய தோழராகத் திகழ்ந்தார் அபூஸலமா.

பத்ருப் போருக்கு முன்பாகவே அபூஸஃப்யானின் வணிகக் குழுவை வழிமறிக்கும் முயற்சி நடந்து வந்தது. ஹிஜ்ரீ இரண்டாம் ஆண்டின் ஜமாதுல் அவ்வல் மாதம். யான்பு மாவட்டத்தில் உள்ள உஷைரா என்ற இடத்திற்கு சிறு படை ஒன்றைத் திரட்டிச் சென்றார்கள் நபியவர்கள். அந்த முழு மாதமும் அதற்கடுத்த ஜமாதுல் ஆகிர் மாதத்தின் சில நாள்களும் அங்குத் தங்கியிருந்தார்கள்.

ஆனால் அபூஸஃப்யானின் வணிகக்குழு அவ்வழியே வரவில்லை. நபியவர்கள் படையெடுத்துச் சென்ற இந்த நிகழ்வின்போது மதீனாவின் பொறுப்பை அபூஸலமாவிடம்தாம் ஒப்படைத்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

பின்னர் பத்ருப் போர் நிகழ்ந்தபோது அதில் கலந்துகொள்ளும் பேறு கிடைத்தது அபூஸலமாவிற்கு. இரண்டு முறை ஹிஜ்ரத், பத்ருப் போராளி என்று பெரும் நற்பேறுகள். அதற்கடுத்து நிகழ்ந்த உஹுப் போரிலும் அபூஸலமா படைவீரர். அதில் அபூஸலமாவுக்கும் குறிப்பிடத்தக்க காயம் ஒன்று ஏற்பட்டது. அபூஉஸாமா அல் ஜாஷ்அமி என்பவன் எய்த விஷம் தோய்ந்த அம்பு அவரது கை புஜத்தில் பாய்ந்து பெரும் ஆழமான காயம். போர் முடிவுற்று ஒரு மாதகாலம் வரை அவர் அந்தக் காயத்திற்குச் சிகிச்சை பெற்று, காயமும் குணமாக ஆரம்பித்தது.

உஹுப் போரில் முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்பட்ட பின்னடைவு, அவர்களது வளர்ச்சியைக் கவலையுடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பல அரபுக் கோத்திரங்களுக்குப் பெரும் உற்சாகம் அளித்தது.

அது ஹிஜ்ரீ நான்காம் ஆண்டு. முஹர்ரம் மாதம். ஒற்றர்கள் மூலமாக மதீனாவிற்குச் செய்தி ஒன்று வந்தது. செய்தி என்று சொல்வதைவிட அவசர எச்சரிக்கை அது. ‘பனூ அஸத் இப்னு குஸைமா கோத்திரத்தினர் துலைஹா அல்-அஸதீ என்பவனது தலைமையில் படையைத் தயார் செய்கின்றனர். மதீனாவின்மீது பாய்ந்து தாக்கி, நபியவர்களைக் கொல்வது அவர்களது திட்டம்’ என்ற ஊர்ஜிதமான எச்சரிக்கை.

நபியவர்கள் சற்றும் தாமதிக்கவில்லை. மளமளவென்று காரியத்தில் இறங்கினார்கள். எதிரிகளை வரவிட்டு எதிர்க்கும் தற்காப்புப் போருக்குப் பதிலாக, முந்திக்கொண்டு படையைத் திரட்டி அனுப்பி பனூ அஸதை அவர்களது எல்லைக்குள்ளேயே தாக்கி நசுக்குவது என்பது திட்டம். முஹாஜிரீன்கள், அன்ஸார்கள் உள்ளடங்கிய நூற்றைம்பது வீரர்கள் கொண்ட படை தயாரானது. அபூஸலமா படைக்குத் தலைமையாக நியமனம் பெற்றார்.

நபியவர்கள் கொடியை அபூஸலமாவின் கையில் அளித்து, “கிளம்புங்கள். பனூ அஸத் மக்களின் ஊரை அடைந்ததும் அங்கு முகாமிடுங்கள். அவர்கள் கூடி, படை திரட்டுவதற்குள் தாக்குதலைத் தொடங்குங்கள்” என்று கட்டளையிட்டார்கள்.

படையெடுப்பு ரகசியம் காக்கப்பட்டது. எதிரிக்கு விஷயம் தெரிந்து எவ்வித முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கையிலும் இறங்கவிடாமல், முஸ்லிம் படை படுசாதுர்யமாய் பனா அஸத் கோத்திரத்தினரின் ஃகதன் என்ற ஊரை அடைந்தது. திடீரென்று ஒருநாள் முஸ்லிம் படையினர் தங்கள் ஊர் வாசலில் வந்து நிற்பதைக் கண்ட அம்மக்களுக்குப் பெரும் ஆச்சரியம். அதைவிடப் பெரிதாக அதிர்ச்சி. அவர்கள் சற்றும் எதிர்பாராதது அது. அவர்களைச் சுதாரிக்க விடவில்லை; ஆயுதம் தரிக்க விடவில்லை. முஸ்லிம்களின் தாக்குதல் துவங்கியது.

‘உறுதுப் போரில் முஸ்லிம்களுக்குக் கடுமையான பின்னடைவு என்றார்கள். சுணங்கி விட்டனர்; பலவீனமடைந்து விட்டனர்’ என்றார்கள். அவர்களது ஆதிக்கம் முடிவுற்றது என்றார்கள். இதென்ன சிறியதொரு படை இப்படிப் போட்டுத் தாக்குகிறார்களே’ என்று அவர்களுக்குப் பேரதிர்ச்சி!. தப்பித்து ஓடுவதைத் தவிர அவர்களுக்கு எந்த வாய்ப்பும் இல்லாமற் போனதால் ஓடினார்கள். முஸ்லிம்களும் ஓடினார்கள் – எதிரிகளைத் துரத்திக்கொண்டு.

பனா அஸதை அச்சுறுத்திச் சிதறச் செய்யும் திட்டம் வெகு சிறப்பாக வேலை செய்தது. எதிரிகளின் திட்டம் முற்றிலுமாய் நசுக்கப்பட்டது. போரில் நிறையக் கால்நடைகள் கைப்பற்றப்பட்டன. ஸஃபர் மாதம் முஸ்லிம் படை பெரும் வெற்றியுடன் மதினா திரும்பியது. ஆனால் –

அபூஸலமாவின் புஜத்தில் இருந்த பழைய காயம்தான் புரையோடி அவரது நிலைமையை மோசமாக்கியது.

ஒருநாள் அபூஸலமா தம் மனைவியிடம், “நபியவர்கள் அறிவித்திருக்கிறார்கள் ” என்று ஹதீத் ஒன்றைப் பகிர்ந்து கொண்டார். “ஒருவர் பேரிடரைச் சந்திக்க நேர்ந்தால், இன்னா லில்லாஹி வஇன்னா இலைஹி ராஜிஊன் – நிச்சயமாக நாம் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவர்கள்; அவனிடமே நாம் மீள்வோம் – என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு, யா அல்லாஹ், உன்னிடமே நான் வெகுமதியும் இந்த இழப்பிற்கு ஈடும் தேடுகிறேன். நான் இழந்ததைவிடச் சிறப்பானதைத் தா என்று வேண்டினால், அல்லாஹ் தன்னுடைய சக்தியைக் கொண்டு அதை நிறைவேற்றுவான்.”

அபூஸலமாவிற்குச் சிகிச்சை நடைபெற்றது. ஆனால் அது பலனளிக்கவில்லை. அடுத்த நான்கு மாதங்களில் ஜமாதுல் ஆஃகிர் எட்டாம் நாள் உயிர்த் தியாகியானார் அபூஸலமா ரலியல்லாஹு அன்ஹு. விழித்திருந்த அவரது கண் இமைகளைத் தமது கரங்களால் மூடவைத்து, இறைஞ்சினார்கள் நபியவர்கள்.

“யா அல்லாஹ்! அபூஸலமாவைப் பொருந்திக் கொள்வாயாக! உனக்கு நெருக்கமானவர்களுடன் அவருக்கும் சொர்க்கத்தின் உயர் பதவியை அருள்வாயாக! அவர் விட்டுச் சென்றவர்களுக்கு உதவி நல்குவாயாக! எங்களையும் அவரையும் மன்னிப்பாயாக! அகிலங்களின் அதிபதியே, அவரது அடக்கத்தலத்தை விரிவாக்கி, அதில் ஒளி பரவச் செய்வாயாக!” இம்முறை கணவரை நிரந்தரமாக இழந்த பெரும் சோகம் உம்மு ஸலமா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவைத் தாக்கியது. “நிச்சயமாக நாம் அல்லாஹ்வுக்கே உரியவர்கள்; அவனிடமே நாம் மீள்வோம்” என்ற பிரகடனத்தை உச்சரித்த அவருக்கு, நபியவர்கள் அறிவித்ததாக அபூஸலமா தெரிவித்திருந்தது நினைவிற்கு வந்தது.

“எனக்கு அபூஸலமாவை விடச் சிறந்தவர் யார்?” என்ற கேள்வி எழுந்தது. இருந்தாலும் நபியவர்களின் அறிவிப்பு அது என்பதை உணர்ந்து, “யா அல்லாஹ்! உன்னிடமே நான் வெகுமதியும் இந்த இழப்பிற்கு ஈடும் தேடுகிறேன். நான் இழந்ததைவிடச் சிறப்பானதைத் தா” என்று அந்தப் பிரார்த்தனையையும் சேர்த்து உரைத்தார். வீணாகவில்லை. ஓர் உன்னத நிலைக்கு அவரை இட்டுச் சென்றது அந்தப் பிரார்த்தனை.

நிராதரவாகிப் போன உம்மு ஸலமாவை மணந்துகொள்ள முதலில் அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு விருப்பம் தெரிவித்தார். மறுத்துவிட்டார் உம்மு ஸலமா. அடுத்து உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கேட்டபோதும் மறுத்தார்.

இறுதியில் நபியவர்கள் விருப்பம் தெரிவித்தபோதும் தமக்கு நபியவர்களின் இதர மனைவியருடன் ஏற்படக்கூடிய பொறாமை, தமது வயது, பிள்ளைகளை வளர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு ஆகியவற்றைக் காரணம்காட்டி மறுக்கப் பார்த்தார்.

‘அந்தப் பொறாமைக் குணத்தை அவர் வெல்ல நான் இறைஞ்சுவேன்; அவருக்கு முதிர்ந்த வயது என்றால் நான் ஒன்றும் இளைஞனல்லன்; அவருடைய பிள்ளைகள் என் பிள்ளைகள்’ என்று நபியவர்கள் ஆதரவும் கரிசனமும் தெரிவித்ததும் உம்மு ஸலமா இணங்கி, நபியவர்களுக்கும் அவருக்கும் திருமணம் நிகழ்வுற்றது.

உன்னத நிலை என்றோமே – அன்றிலிருந்து மூஃமின்களுக்குத் தாயாக ஆகிப்போனார் அன்னை உம்மு ஸலமா ரலியல்லாஹு அன்ஹா

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 37

(“நான் கல்வியைத் தேடும்பொழுது இலேசாகக் கருதப்பட்டேன். ஆனால் மற்றவர்கள் என்னிடம் வந்து கற்றபோது கண்ணியப்படுத்தப்பட்டேன்”- அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரலி)

அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்களின் மறு பெயர் அபுல் அப்பாஸ் என்பதாகும். பனா ஹாஷிம்கள் வீபே அப்துல் முத்தலிப் என்ற இடத்தில் பகிஷ்கரிக்கப்பட்டு (ஊர் விலக்கம்) செய்யப்பட்ட காலத்தில் அங்கு வைத்துப் பிறந்தவர்களில் இவர்களும் ஒருவர்.

அப்பானின் மனைவி லுபாபா பின்த் அல்-ஹாரித் ஒரு நாள் கஅபாவின் அருகே நடந்து சென்று கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் நபியவர்கள் கஅபாவின் ஹிஜ்ரு இஸ்மாயீல் அருகில் இருந்தார்கள். தம்மைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்த உம்மு ஃபதல் லுபாபாவிடம், “நீர் ஆண் மகவைக் கருவுற்றுள்ளீர்” என்றார்கள் நபியவர்கள்.

நபியவர்கள் உறுதியாய் மீண்டும் கூறினார்கள், “நான் உங்களுக்கு அறிவித்ததுதான். மகனை ஈன்றதும் என்னிடம் கொண்டு வாருங்கள்”.

அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள் பிறந்ததும், அவரது தாயார் அவரை நபி (ஸல்) அவர்களிடம் கொண்டு சென்றார்கள், அவர் பாலூட்டத் தொடங்குவதற்கு முன்பே நபி (ஸல்) அவர்களின் எச்சிலை குழந்தையின் நாக்கில் வைத்தார்கள். இது அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரஹ்) அவர்களுக்கும் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுக்கும் இடையிலான நெருங்கிய மற்றும் நெருக்கமான உறவின் தொடக்கமாகும், இது வாழ்நாள் முழுவதும் அன்பு மற்றும் நபி நேசத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. அரபியரின் வழக்கப்படி மூத்த மகனை அபூ ஃபதல், மூத்த மகனை உம்மு ஃபதல் என்று விளிபெயரால் அறியப்பட்டனர். ஆனால் இப்னு அப்பாஸ் ? அப்பாஸினுடைய மைந்தர் என்று குறிப்பிட்டாலே அது அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் என்றாகிவிட்டது. இவர்கள் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் அன்பையும், துஆ பரக்கத்தையும் சிறு வயதிலேயே பெற்று பிற்காலத்தில் “பஹ்ருல் இல்ம்” - கல்வி கடல் என்றும், “ஹிப்ருல் உம்மா” - சமுதாயத்தின் அறிஞர் என்றும் “தர்ஜுமானுல் குர்ஆன்” - திருக்குர்ஆன் விரிவுரையாளர் என்றும் “சுல்தானுல் முஃபஸ்ஸிரீன்” வேத வியாக்கியானிகளின் அரசர் என்றும் புகழெய்தி வாழ்ந்தனர். “குலாபாயே ராஷிதீன்” கலீபாக்கள் அபூபக்ர்(ரழி), உமர் (ரழி), உஸ்மான் (ரழி) மற்றும் அலீ (ரழி) ஆகியோருடன் சிறப்பாக பணியாற்றி முஆவியாவின் மகன் யஸீதுடைய காலம் வரை வாழ்ந்தார்கள்.

இவர்கள் ஹிஜ்ரத்துக்கு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் அதாவது கி.பி. 619 இல் பிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. இவரது தந்தை அப்பாஸ் இப்னு அப்துல்முத்தலிப் அவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் முன்பே, தம் தாயாருடன் இஸ்லாத்தில் சேர்ந்து விட்டவர் அப்துல்லாஹ். இவர்களின் அன்னையின் பெயர் லுபாபா.

தந்தைக்கு முன் அன்னையுடன் சேர்ந்து இஸ்லாத்தைத் தழுவி இவர்கள், தனது பத்து வயதிற்குள்ளேயே திருக்குர்ஆன் முழுவதையும் மனனம் செய்து விட்டனர். மேலும் திருக்குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களில் தலைசிறந்து விளங்கினர்.

திருக்குர்ஆனின் விரிவுரை பற்றி இவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்த நபிமொழிகள் (ஹதீதுகள்) வேறு எவருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. திருக்குர்ஆன் வசனங்கள் இறங்குவதற்கான காரணங்களையும் இவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

எனவே இவர்களுக்கு “ஹிப்ருல் உம்மத்” (சமுதாயத்தின் அறிஞர்) என்னும் சிறப்புப் பெயரும் வழங்கப் பட்டு வந்தது.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இறப்பெய்தும் பொழுது அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) அவர்களுக்கு பதின்மூன்று வயதே ஆகி இருந்தது. எனினும் அக்காலத்திலேயே இவர்கள் திருக்குர்ஆன் விரிவுரையில் சிறப்புற்று விளங்கினர். இதற்குக் காரணம் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்த்தும், இறைஞ்சுதலும் என்று கூறப்படுகிறது.

ஒரு முறை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் சிறுநீர் கழிக்கச் சென்றதைக் கண்ட சிறுவர் அப்துல்லாஹ் ஒரு பாத்திரத்தில்

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்காகத் தண்ணீர் வைத்திருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அப்துல்லாஹ் அவர்களுக்கு மார்க்க ஞானத்தையும், திருமறை விளக்கத்தையும் தருமாறு இறைஞ்சினார்கள் .

மற்றொரு முறை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் தொழுகையில் நின்ற பொழுது அவர்களின் பின்னே நின்று அத்தொழுகையில் கலந்து கொண்டனர் அப்துல்லாஹ். அது கண்ட அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இமாமைத் தொடருபவர் ஒருவர் மட்டுமே இருப்பின் அவர் இமாமுடன் சமமாக நிற்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துவதற்காக அவர்களை இழுத்துத் தம்முடன் சமமாக நிறுத்திக் கொண்டனர்.

எனினும் அப்துல்லாஹ் சற்றுப் பின்னால் நகர்ந்து நின்று கொண்டார்கள்.தொழுது முடிந்ததும் அதற்கான காரணத்தை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் வினவ,

“தாங்களோ இறைதூதர். அவ்வாறிருக்க நான் தங்களுடன் நிற்கத் தகுமா?” என்று அடக்கத்துடன் பதிலளித்தனர். அது கேட்டு அக மகிழ்ந்து அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இப்பொழுதும் அப்துல்லாஹ்வுக்கு மார்க்க ஞானத்தையும் திருக்குர்ஆன் விளக்கத்தையும் நல்குமாறு இறைவனிடம் இறைஞ்சினார்கள்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் காலமான பின் அவர்களின் தோழர்களிடம் சென்று தமக்குத் தெரியாத ஹதீதுகளைக் காத்திருந்து தெரிந்து கொள்வது இவர்களின் நீங்காத வழக்கமாக இருந்து வந்தது.

ஒரு முறை இவர்கள் ஓர் அறிஞரிடம் ஹதீதுகளைக் கேட்டறியச் சென்றனர். அப்பொழுது அவரின் இல்லத்தில் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. எனவே கதவைத் தட்டி அந்த அறிஞருக்குச் சிரமம் கொடுக்க விரும்பாது கதவு திறக்கப்படும் வரை அங்கேயே காத்துக் கொண்டிருக்க,

வெளியே வெயில் ‘தக தக’ என்று அனல் சூடு பறந்தது. மேலாடையைக் கழற்றி, கையிலிருந்த தம் சிறு மூட்டைக்குள் திணித்துத் தலையணையாக்கிப் படுத்துக் கொண்டார். அந்த வெயிலிலும் களைப்பு மெல்லிய உறக்கத்தில் ஆழ்த்தியது. பாலைப் பகுதியின் வெப்பக் காற்று மெல்லிய தூசியை வீச, உறங்கிக் கொண்டிருந்த அவர் மீது தூசுப் போர்வையாய் போர்த்தி புகுதி மயமாக்கியது.இதன் பின்னர் அந்த அறிஞர் ஏதோ ஓர் அலுவலின் பொருட்டு வெளியே வரக் கதவைத் திறக்க,

இவர்கள் புகுதி படிந்த உடையுடன் அங்கு நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும், “தாங்களோ அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் குடும்பத்தினர். தாங்கள் இவ்வாறு நின்று துன்புறலாமா? கதவைத் தட்டுவதற்கென்ன?” என்று கூறிய பொழுது,

“தங்களிடம் நான் கற்றுக் கொள்ள வந்துள்ளேன். தாங்கள் என் குரு. நான் துன்புறலாம். தங்களுக்குத் துன்பம் தரலாமா?” என்று சமாதானம் கூறினார்கள்.

நீண்டு உயர்ந்து அழகிய கம்பீரத் தோற்றத்துடன் இருந்த இவர்கள் பிற்காலத்தில் “சுல்தானுல் முஃபஸ்ஸிரீன்” வேத வியாக்கியானிகளின் அரசர் என்றும் புகழப்பட்டதால், இவர்களிடம் பாடம் கேட்க இவர்களின் இல்லத்திற்கு மக்கள் திரள் திரளாக வந்தனர்.

ஒரு நாள் திருக்குர்ஆன் விளக்கமும், மற்றொரு நாள் சட்டம் பற்றியும், வேறொரு நாள் இலக்கணம் பற்றியும், நான்காவது நாள் அரபிகளின் வரலாறு பற்றியும், ஐந்தாவது நாள் கவிதை பற்றியும் இவர்கள் சொற்பொழிவாற்றுவர்.

திருக்குர்ஆனின் சில வசனங்களுக்கு விளக்கம் கூறும் பொழுது முற்கால அரபிக் கவிதைகளை ஆதாரம் காட்டி இவர்கள் தெளிவுபடுத்தியதால் மக்களும் அவற்றை விரும்பிப் படிக்கலாயினர்.

“திருக்குர்ஆனில் சிக்கலான இடங்கள் வரும் பொழுது முற்காலக் கவிதைகளைக் கொண்டு அவற்றிற்குத் தெளிவு காணுங்கள். ஏனெனில் அவை தாம் அரபிகளின் குறிப்பேடு ஆகும்” என்று இவர்கள் கூறியுள்ளனர்.

“இத்துணை அதிகமான அறிவைத் தாங்கள் எவ்வாறு எய்தப் பெற்றீர்கள்?” என்று இவர்களிடம் ஒரு முறை வினவப் பட்ட பொழுது, “விசாரிக்கும் நாவாலும், அறிவார்ந்த இதயத்தாலும் எய்தப் பெற்றேன்” என்று இவர்கள் பதிலுரைத்தார்கள். பிற்காலத்தில் இவர்கள் தங்களைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது, “நான் கல்வியைத் தேடும்பொழுது இலேசாகக் கருதப்பட்டேன். ஆனால் மற்றவர்கள் என்னிடம் வந்து கற்ற போது கண்ணியப்படுத்தப்பட்டேன்” என்று இயம்பினார்கள். இவர்களை ஹஸன் (ரழி) அவர்களும், ஹுஸைன் (ரழி) அவர்களும் வந்து பார்த்து விட்டு இல்லம் திரும்பும் சமயம், அவர்கள் குதிரையில் ஏறுங்கால் அதன் அங்கவடிகளை இவர்கள் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற பொழுது, “என்ன! தாங்களோ வயதால் மூத்தவர்கள். இந்த இளைஞர்கள் ஏறுவதற்காக அங்கவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளீர்களே?” என்று ஒருவர் வியப்புடன் வினவினார்.

அதற்கு இவர்கள், “அறிவிலியே! மாண்பார்ந்த ஒருவரின் மாண்பை மாண்பார்ந்த ஒருவரைத் தவிர வேறு எவரும் அறிய மாட்டார்கள்” என்று பதிலுரைத்தனர்.

இப்போது அப்பாஸ் அறிவைத் தேடுவதற்குத் தம்மை எந்தளவு பணிவடக்கத்துடன் தாழ்த்திக் கொண்டாரோ அந்தளவிற்கு அறிஞர்களை கௌரவித்தார்.

ஒருமுறை ஸைது இப்பாஸ் தாபித் (ரலி) எங்கோ செல்வதற்காகத் தம் குதிரையில் ஏற வந்தார். நபியவர்கள் தமக்கு அருளப்படும் குர்ஆன் வசனங்களை எழுத்தில் எழுதி வைக்க நியமித்து வைத்திருந்த தோழர்களுள் முக்கியமானவர் அவர். அச்சமயம் மதீனாவில் இருந்த அறிஞர்களுள் முதன்மையானவர். வாரிசுரிமைச் சட்டங்களில் ஆழ்ந்த ஞானம் கொண்டிருந்தவர். அவர் தமது குதிரையில் ஏறச் சென்றபோது அதன் சேணத்தையும் கடிவாளத்தையும் ஒரு பணியாளைப் போல் பணிவுடன் பற்றி நின்றிருந்தார் இப்பாஸ் (ரலி)

“அல்லாஹ்வின் தூதருடைய சிற்றப்பா மைந்தரே! இதைப் பணியாள் பார்த்துக் கொள்வார்” என்றார் ஸைது.

“இவ்விதம்தான் நாங்கள் அறிஞர்களிடம் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளோம்” என்றார் இப்பாஸ்.

“உங்களுடைய கையைக் காண்பியுங்கள்” என்ற ஸைதிடம் இப்பாஸ் தம் கையைக் காண்பிக்க, வளைந்து அதைப் பற்றி, முத்தமிட்ட ஸைது “அல்லாஹ்வின் தூதருடைய குடும்பத்தினரை நாங்கள் இப்படித்தான் மதிப்புடன் நடத்தவேண்டும்” என்றார் ஸைது.

இவர்கள் தம் அடிமை இக்ரிமாவுக்கு திருக்குர்ஆனையும், நபிமொழிகளையும் போதிப்பதற்காக அவர் வெளியே போகா வண்ணம் அவரின் கால்களில் விலங்கிட்டு வைத்து அவற்றைப் போதித்தனர் என்று புகாரி ஷரீபில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உமர் (ரழி) அவர்கள் அப்துல்லாஹ் இப்பாஸ் (ரழி) அவர்களுக்கு மார்க்க அறிஞர்களின் முதல் அணியில் இடம் அளித்து கௌரவித்தனர்.

மக்காவிற்கு ‘ஹஜ்’ யாத்திரிகர்களை அழைத்துச் செல்லும் பொறுப்பை ஹிஜ்ரி 35-இல் உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள், இவர்களிடம் ஒப்படைத்தனர். இவர்கள் மக்காவில் இருக்கும் பொழுதே உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் கொலையுண்டனர். அலீ (ரழி) அவர்கள் கலீபாவானது, அவர்கள் இவர்களைப் பலராவின் ஆளுநராக நியமித்தனர்.

அலீ (ரழி) அவர்களுக்கும் முஆவியா (ரழி) அவர்களுக்கும் இடையே பிணக்கேற்பட்டுப் பின்னர் இருவருக்கும் இடையே சமாதான ஒப்பந்தம் எழுதப்பட்ட பொழுது அதில் அலீ (ரழி) அவர்களின் பெயருக்கு முன் “அமீருல் முஃமினீன்” என்ற அடைமொழி எழுதப்பட, “நாங்கள் தாம் அவர்களை அவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையே, எனவே அந்த அடை மொழியை அடித்து விட வேண்டும்” என்று அம்ரு பின் ஆஸ் அடம் பிடிக்க,

அவ்விதமே செய்யுமாறு கூறினர் அலீ (ரழி) அவர்கள், ஆனால் இதனை அலீ (ரழி) அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட பெரும் அவமானம் எனக்கூறி எதிர்ப்புக் கிளப்பினர் சிலர், எனவே அவர்களை அமைதிப்படுத்த அலீ (ரழி) அவர்கள் இவர்களை அவர்களிடம் அனுப்பி வைக்க இவர்கள்,

“ஹுதைபிய்யா உடன்பாட்டின் போது அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் பெயருக்குப் பின் உள்ள அடைமொழியாகிய ரஸூலுல்லாஹ் (இறைதூதர்) என்பதையே அழிக்க இணங்க வில்லையா?” என்று சமயோசிதமாக அவர்களிடம் எடுத்துரைத்து அவர்களை ஆறுதல் படுத்தினர்.

முஆவியாவின் மகன் யஸீதுடைய காலம் வரை வாழ்ந்த இவர்கள், ஹரம் எல்லைக்குள் தவறாக நடந்தாலும், தவறாக நினைத்தாலும் இறை தண்டனைக்கு ஆளாக வேண்டும்; தவறாக நினைப்பதைத் தவிர்ப்பது இயலாத செயலெனக் கருதிப் பேணுதலுக்காக தாயிஃபில் குடியேறி வாழ்ந்தனர்.

முதுமையில் கண்ணொளி மங்கப் பெற்றிருந்த இவர்கள் ஹிஜ்ரி 68-இல் தம் 70-ஆவது வயதில் அங்குக் காலமாயினர். அலீ (ரழி) அவர்களின் மகன் முஹம்மது என்பார் இவர்களுக்கு ஜனாஸா (பிரேத அடக்கத்) தொழுகை தொழுவித்து, “இஸ்லாமிய சமுதாயத்தின் ரப்பானி (பேரறிஞர்) இன்று இவ்வுலகிலிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டனர்” என்று புகழ்ந்துரைத்தார். இவர்களின் ஜனாஷா நல்லடக்கம் செய்யப்படும் போது தாம் கலந்து கொண்டதாகவும் அப்பொழுது தாம் என்றுமே கண்டிராத ஒரு வகைப் பறவை இவர்களின் உடலுக்குள் புகுந்ததைத் தாம் பார்த்ததாகவும், பின்னர் அது இவர்களின் உடலிலிருந்து வெளிவரவில்லை என்றும்,

இவர்கள் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்ட பொழுது இவர்களின் அடக்கவிடத்திலிருந்து,

“ஃபத்ஹூலீ ஃபீஇபாதி வத்ஹூலீ ஜன்னத்தீ” (என் நல்லடியார்களுடன் நீரும் நுழைந்து கொள்வீராக! இன்னும் என் சுவனத்தில் நுழைவீராக!!)

என்று அசரீரியாக ஒலித்ததைத் தாம் செவியுற்றதாகவும் ஸயீத் இப்பாஸ் (ரழி) கூறுகின்றனர்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 38

"இறைவனின் திருமறையை நெஞ்சில் தாங்கி, போர்க் கொடியை கரங்களில் ஏந்தி யுத்தக் களத்தில் பின்னடையும் அத்தகைய கோழைத்தனம் காட்டுவேனாயின் என்னைப் போன்ற கேடு கெட்டவன் யார் ?! " - ஸாலிம் மவ்லா அபு ஹுதைஃபா (ரலி)

முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் மக்காவில் ஏகத்துவத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்ததும் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு எதிர்க்க ஆரம்பித்த குரைஷிப் பெருந்தலைகளில் ஒருவன் உத்பா இப்னு ரபீஆ. இந்த உத்பாவுக்கு அபுஹுதைஃபா, வலீத் என்ற இரு மகன்களும் ஹிந்த் என்றொரு மகளும் இருந்தனர். இந்த ஹிந்த் பின்த் உத்பா வேறு யாருமல்ல, அபுஸுஃப்யான் இப்னு ஹர்பினுடைய மனைவி. உத்பாவின் மகன் அபுஹுதைஃபாவுக்கு ஃஸபீத்தஹ் பின்த்து யஆர் என்றொரு மனைவி இருந்தார். அவருக்கு உமரா, ஸல்மா ஆகிய பெயர்களும் உண்டு. பிரபலமான பெயர் துபைதா. அவர் வசம் அடிமையாக இருந்தவர் ஸாலிம். ஏதோ ஒரு நாளில், நல்லதொரு மனநிலையில் இருக்கும்போது, "நீ நன்றாக உழைத்தாய்; சிறப்பான சேவை புரிந்தாய்; அதன் வெகுமதியாக உனக்கு விடுதலை; பறந்து செல்" என்று ஸாலிமை விடுவித்துவிட்டார் ஃஸபீத்தஹ் பின்த்து யஆர் ஆனால் ஸாலிம் அவர்கள் ஒரு ஈரானியர். பாரசீகத்தைச் சேர்ந்த 'அஸ்த்தக்ரி'ல் பிறந்தவர் என்பதாக அவரை விற்றவர் கூற அவர்களைச் சிறுவர்களாக அடிமைச் சந்தையில் விலை பேசி வாங்கி யாத்ரிபுக்கு அழைத்து வந்தவர் அன்ஸார்களைச் சார்ந்த ஃஸபீத்தஹ் பின்த்து யஆர் அதாவது அபுஹுதைஃபா (ரலி) அவர்களின் மனைவி. ஸாலிமுக்குத் தம் பெற்றோர் யார், அவர்களுக்கு என்ன பெயர், தாம் எங்கிருந்து எப்படி மக்கா வந்து சேர்ந்தோம் என்ற எந்த விபரமும் தெரியாது. நினைவு தெரிந்த நாளாய் அடிமையாய் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர். எனவே விடுதலை கிடைத்ததும், "எங்குப் போவது? மக்காவைத் தெரியும்; இந்தக் குரைஷிகளைத் தெரியும். இதைத் தவிர்த்தும்

உலகம் இருப்பதை அவர்கள் அறிய விரும்பவில்லை. எனவே மக்காவிலேயே இருந்து சொச்சக் காலத்தை ஓட்டி விடுவோம்" என்று அவர் அபுஹுதைஃபாவிடமே தங்கிவிட்டார். நல்லதொரு நட்பு மலர ஆரம்பித்தது. பெற்ற மகனைப் போலவே அச்சிடுவரை அன்பு செலுத்தி பேணி வளர்த்த அபுஹுதைஃபா தம் உடன்பிறந்தாளின் மகள் ஃபாத்திமா பின்து குவைலிதை மணம் செய்து வைத்தார்கள். நபியவர்கள் தம்மிடம் அடிமையாய் இருந்த ஸைது இப்னு ஹாரிதாவை விடுவித்து, தம் வளர்ப்பு மகனாய்த் தத்தெடுத்துக் கொண்டு அதை அறிவித்திருந்தார்கள். அதைப்போலவே "ஸாலிம்! இனி நீ என் மகன்" என்று தம் மனைவியிடம் அடிமையாக இருந்தவரை வளர்ப்பு மகனாகத் தத்தெடுத்துக் கொண்டார் அபுஹுதைஃபா. அதை ஊர் உலகத்திற்கும் அறிமுகம் செய்துவிட்டார். அதன்படி, "ஸாலிம் இப்னு அபுஹுதைஃபா", "ஸைது இப்னு முஹம்மது" என்று அவர்களுக்குப் பெயரும் மாறிப்போய் இருந்தது. அதெல்லாம் அந்தக்கால அரபுகளிடையே யதார்த்தமான நிகழ்வுகளாக இருந்து வந்தன. பின்னர் சிலகாலம் கழித்துத் தகுந்த நேரமொன்றில், வளர்ப்புப் பிள்ளைகளுக்குரிய சட்டம் இறைவனிடமிருந்து வந்து சேர்ந்தது. சூரா அல் அஹ்ஸாபின் நான்காம் ஐந்தாம் வசனங்களில் அறிவித்தான் இறைவன். "உங்களால் வளர்க்கப்படும் பிள்ளைகளை உங்கள் பிள்ளைகளாக அல்லாஹ் ஆக்கவில்லை. இது உங்கள் வாய்களால் கூறும் (வெற்று) வார்த்தை.... அவர்களை அவர்களின் தந்தைய(யரின் பெயர்)ருடனே சேர்த்து அழையுங்கள்! அதுவே அல்லாஹ்விடம் நீதியானது. அவர்களின் தந்தையரை நீங்கள் அறியாவிட்டால் அவர்கள் உங்களின் கொள்கைச் சகோதரர்களும் உங்கள் உற்றோருமாவர்.

"மவ்லா அபு ஹுதைஃபா - "அபு ஹுதைஃபாவினால் வளர்க்கப் பெற்றவர் " எனப் பெயர் விளங்கலானார். திருக்குர்ஆனை ஓத நான்கு பேர்களிடம் கற்றுக் கொள்ளுங்கள் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் , ஸாலிம் மவ்லா அபு ஹுதைஃபா உபை இப்னு கஅப், முஆத் இப்னு ஜபல் (ரலி) ஆகியோரே அந்த நால்வர் என நபி ஸல் அவர்களே அருளினார்கள். ஒரு சமயம் ஏதோ அலுவலாகச் சென்றிருந்த ஆயிஷா நாயகியார் வீடு திரும்ப நேரமாகியது. வழக்கத்துக்கு மாறான அந்தத் தாமதம் பற்றி அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் காரணம் வினவினார்கள். "அல்லாஹ்வின்து துதரவர்களே! என் தந்தையும் தாயும் தங்களுக்குக் அர்ப்பணம். குறித்த நேரத்தில் நான் விரைந்தேவந்து கொண்டிருந்தேன் இடை வழியில், திருக்குர்ஆன் ஓதப்படும் ஒலியை என் செவிகள் கேட்டன. திருத்தமுடன் அதனை மிகத் தெளிவாக ஓதிய தங்கள் தோழரின் இனிய நாதம் என்னை ஈர்த்து நிறுத்தி விட்டது. என் பாதங்கள் அசைய மறுத்து விட்டன! அதனாலேயே தாமதம்" என்றனர் ஆயிஷா "அப்படியானால் நீ எந்த நிலையில் பிரிந்து வந்தாய்?" என அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் வினவினார்கள். "அவர் தொடர்ந்து ஓதிக்கொண்டேதான் இருந்தார்" என அன்னையார் தெரிவித்தார்கள். மறுகணமே தங்கள் மேலாடையைப் போர்த்துக் கொண்டு புறப்பட்ட பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள், தாங்களும் சென்று நின்று திருமறையின் வசனங்கள் தேனினும் இனிய குரலில் ஓதப்படுவதைச் செவிமடுத்தார்கள். ஓதி முடித்த அத்தோழரை உவகையுடன் வாழ்த்திய அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள், "உம்மைப் போன்றவர்களை என் சமுதாயத்தில் படைத்தளித்த அந்த அல்லாஹ்வுக்கே புகழனைத்தும்" என்றார்கள்.

வேதத்தின் நாதத்தைத் தம் சந்தக் குரலால் எழுப்பி மக்களை அல்ல மறை தந்த மாநபி (ஸல்) அவர்களையே மகிழ்ச் செய்த அந்த நாயகத் தோழர் ஹழ்லரத் அபு அப்துல்லாஹ் ஸாலிம் (ரலி) அவர்களாவர். அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் நடைபெற்ற பத்ரு, உஹதுப் போர்கள் உட்பட அனைத்துப் போர்களிலும் இவர்கள் பங்கேற்றுள்ளனர். தந்தை அபு ஹுதைஃபாவை என்றும் பிரியாத இவர்கள், அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் மறைவுக்குப் பின் 'யமாமா'ப் போருக்குத் தம் தந்தையார் புறப்பட்டபோதும் உடன் புறப்பட்டனர். இவர்களின் கரத்திலேயே கலீஃபா அபுபக்கர் (ரலி) அவர்கள் முஹாஜிர்களின் போர்க் கொடியைத் தந்தனுப்பினார்கள். போர்க் களத்தில் ஒருக்கால் இவர்கள் பின்னடைந்து விடக் கூடும் என ஒருவர் கலீஃபா அவர்களைத் தடுக்க முயன்ற போது, 'இறைவனின் திருமறையை நெஞ்சில் தாங்கி அத்தகைய கோழைத்தனம் காட்டுவேனாயின் என்னைப் போன்ற கேடு கெட்டவன் யார்?! என ஸாலிம் அவர்கள் தன்மானம் பகர்ந்தனர். அவ்வாக்கை அவர்கள் களத்திடை காத்திடத் தவறவே இல்லை போர்க்களத்தில் அஞ்சா நெஞ்சத்தோடு ஆர்த்து நின்ற ஒரு சமயம் முஸ்லிம்களின் கால்கள் பின்னடையக் கண்ட அவர்கள், "அந்தோ! நபிபெருமான் (ஸல்) அவர்களோடு களங்களில் நின்ற காலமெல்லாம் ஒரு போதும் எங்களின் கால்கள் இவ்வாறு பின்னடைந்ததில்லையே?" என்றவர்களாக,

தாம் நின்ற இடத்திலேயே ஒரு பள்ளம் தோண்டி அதிலிறங்கி நின்று கொண்டனர். அவர்களின் அச்செயல் பின்னடைந்த முஸ்லிம்களையும் முன்னுக்கு உந்தித் தள்ளியது. கொடிபிடித்திருந்த அவர்களின் ஒரு கரம் வெட்டப்பட்ட போது மறுகரம் அதனைத் தாவிப் பிடித்தது. மறுகரமும் துண்டாடப் பட்டபோது தம் இரு புயங்களாலும் கொடியை அனைத்துப் பிடித்த அவர்களின் திருவாய்
وَكَيْفَ مِنْ نَبِيٍّ قُلٍّ مَعَ رَبِّيُونَ كَذِبٌ فَمَا وَهَلُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ
மேலும் எத்தனையோ நபிமார்கள், அவர்களுடன் ரிப்பிய்யூன்கள் (என்னும் இறையடியார்களும்) பெருமளவில் சேர்ந்து (அல்லாஹ்வின் பாதையில்) போர் செய்தனர்; எனினும், அல்லாஹ்வின் பாதையில் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களால் அவர்கள் தைரியம் இழந்து விடவில்லை, பலஹீனம் அடைந்து விடவுமில்லை; (எதிரிகளுக்குப்) பணிந்து விடவுமில்லை - அல்லாஹ் (இத்தகைய) பொறுமையாளர்களையே நேசித்திற்றான். (குர்ஆன் : 3:146)
தம்மை வளர்த்து வாழ்வளித்த அபு ஹுதைஃபா (ரலி) அவர்களை ஹழ்லரத் ஸாலிம் (ரலி) தம் தந்தையாக எண்ணி இறப்பிலும் கூட மறந்திடவில்லை. போர்க்களத்தில் கொல்லப்பட்ட ஹழ்லரத் ஸாலிம் (ரலி) அவர்களின் துண்டாக வெட்டப்பட்ட தலை ஹழ்லரத் அபு ஹுதைஃபா (ரலி) அவர்களின் கால்களின் மீதும், அபு ஹுதைஃபா (ரலி) அவர்களின் துண்டாக வெட்டப்பட்ட தலை ஹழ்லரத் ஸாலிம் (ரலி) அவர்களின் கால்களின் புறமும் கிடக்கக் கண்ட தோழர்கள் உணர்வுகளால் உடல் சிலிர்த்தனர்! மரணத்தின் மடியிலும் மாநபியின் தோழர் ஸாலிம் (ரலி) தம் வளர்ப்புத் தந்தை அபு ஹுதைஃபா எங்கே? எனக் கேட்கத் தவறவில்லை. அவர்கள் ஷஹீதாயினர்' எனக் கூறப்பட்டது. "கலீஃபா அவர்களின் முன் " என்னைப் பற்றிய ஐயங்கொண்டவர் எங்கே?" என்றும் ஸாலிம் (ரலி) வினவினர். "அவரும் கொல்லப்பட்டார்" எனத் தோழர்கள் அறிவித்தனர். "அவ்விறுவரின் உடல்களுக்குமிடையிலேயே என்னை அடக்கம் செய்யுங்கள்" எனக் கூறியவர்களாக ஸாலிம் (ரலி) அவர்கள் தங்கள் இமைகளை மூடிக்கொண்டனர். திருமறையை மனனம் செய்திருந்த ஹாஃபிழ்ல்களும் முறையாக அதனை ஓதக் கற்றிருந்த காரீகளுமாக ஏறத்தாழ எழுநூறுபேர் யமாமாப் போரில் கொல்லப்பட்ட போது ஏற்பட்ட திடுக்கமே ஹழ்லரத் உமர் (ரலி) அவர்கள், கலீஃபா அபு பக்கர் (ரலி) அவர்களை அணுகி திருமறையை ஏட்டில் எழுதிப் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தச் செய்தது என்பது வரலாறு.

ஆயினும் குறிப்பாக ஹழ்லரத் ஸாலிம் (ரலி) அவர்கள் வெட்டுண்டு வீழ்ந்த போதே அந்தத் திடுக்கம் ஃபாருக்குல் அஅலம் (ரலி) அவர்களை ஆட்கொண்டதென குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் தம் உடைமைகளில் மூன்றிலொரு பாகத்தை மார்க்கத் தேவைகளுக்காகவும், ஒரு பாகத்தை தன்னைப் போன்ற அடிமைகளை விடுவிப்பதற்காகவும், எஞ்சிய பாகத்தை தம்முடைய முந்திய எஜமானிக்கும் தந்து விடக் கூறியிருந்தனர். அவருடைய முந்திய எஜமானி ஃஸபீத்தஹ் (ரலி) தாம் அவரை அல்லாஹ்வுக்காகவே உரிமை விட்டதாகவும் அதற்குரிய பிரதிபலனை மறுமை வாழ்விலேயே தாம் ஏற்க விரும்புவதாகவும் கூறி தமக்கனுப்பி வைக்கப்பட்ட ஒரு பாகத்தைப் புறக்கணித்து விட்டார். எனவே அந்தத் தொகை பொதுக் கருவூலத்தில் சேர்க்கப்பட்டது. கலீஃபா உமர் இப்னுல் கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கத்தியால் குத்தப்பட்டுக் குற்றயிராய் மரணப்படுக்கையில் கிடந்த நேரம். அடுத்த கலீஃபாவாக யார் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற முக்கியமான சூழல். நபியவர்களின் அன்பிற்கு மிகவும் உரியவர்களான, பத்ரு யுத்தத்தில் கலந்து கொண்ட ஆறுபேரை உமர் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அலீ, உதுமான், அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப், ஸஅத் பின் அபீவக்காஸ், ஸுபைர் இப்னுல் அவ்வாம், தல்ஹா பின் உபைதுல்லாஹ் ரலியல்லாஹு அன்ஹும். அத்தருணத்தில் தம் எண்ணம் ஒன்றைக் கூறினார் உமர். "ஸாலிம் மட்டும் இன்று உயிருடன் இருந்திருந்தால் அனேகமாய் அவரை நான் தேர்ந்தெடுத்து இருப்பேன்

"அவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் மேலும் மூன்று நாட்கள் கழியும் முன்பாக வெளியிட்டு தம்மைச் சிரமத்துக்கு உள்ளாக்கி விட வேண்டாமெனவும் ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களிடம் வேண்டிக் கொண்டார்கள் - ஹஜாஜ் இப்னு அலாத் (ரலி)

வாணிப நிமித்தமாக வெளியூர் சென்று மக்கா திரும்பிக் கொண்டிருந்த மக்கத்து குரைஷிகளின் பயணக் கூட்டம் வழியில் இரவு தங்கியது.

மற்றவர்கள் உறங்கிக் கொண்டிருக்க ஹஜாஜ் இப்னு அலாத் என்பவர் காவல் பொறுப்பை மேற்கொண்டு இருந்தார்

يُمَسِّرُ الْجَنِّ وَالْإِنْسَ إِنْ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَنفُتُوا مِنْ أَطَارِ السَّمُوتِ وَالْأَرْضِ فَافْعَلُوا لَا تَبْغُوا إِلَّا بِسُلْطَنِ

"மனுஜின் கூட்டத்தார்களே! நீங்கள் வானங்கள் பூமியின் எல்லைகளைக் கடந்து சென்றுவிட உங்களால் முடியுமாயின், அவ்வாறு சென்று விடுங்கள். எனினும் (அவற்றை ஆட்சி புரியக்கூடிய மிகப் பெரிய) ஆற்றலுடனே அன்றி அவ்வாறு சென்று விட உங்களால் முடியாத (அத்தகைய ஆட்சியும் ஆற்றலும் உங்களுக்கில்லை)" என்ற திருமறையின் (55:33) வசனம் எங்கோ ஓதப்பட்ட ஒலி காற்றோடு கலந்து வந்து அவரின் செவிகளில் புகுந்தது. மக்கா வந்து சேர்ந்தபின் அவர் குரைஷிகளிடம் அதுபற்றிய விவரங்களை வினவலானார்.

"ஆகா! இது முஹம்மதின் மீது இறங்குவதாகக் கூறப்படும் மாய வசனமல்லவா? நீயும் மதம் மாறிவிட்டாயோ?" எனக் கேட்டு துடித்தனர் குரைஷிகள்.

அவர்களை அமைதிப்படுத்தி, தாமும் அமைதியடைந்த நிலையில் அவ்வசனத்தின் கருத்துகளால் கவரப்பட்டு, அவர் பின்னர் தம் முக்கிய தோழர்களிடம் விபரங்களை அறிந்து, மதினா வந்து, மாநபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் கரம் பிடித்து முஸ்லிமானார்.

இப்போது மக்காவிலிருந்த தம் மனைவி மக்களையும் உடைமைகளையும் பற்றிய கவலை அவரைச் சூழ்ந்தது. ஏனெனில் அவர் இஸ்லாத்தை ஏற்று விட்ட செய்தி மக்கா வாழ் குரைஷிகளுக்கும் எட்டுமல்லவா? அப்படி எட்டுமுன் எப்படியும் தம் குடும்பத்தையும் உடைமைகளையும் மக்காவிலிருந்து வெளிக் கொண்டு வந்திட வழி தேடினாரவர்.

கிடைத்தது தந்திரமான வழி.

கைபரின் யூதர்களோடு முஸ்லிம்கள் போர் நடத்திக் கொண்டிருந்த காலத்தில் ஒருநாள் ஹஜாஜ் இப்னு அலாத் (ரலி) அவர்கள் அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் அனுமதி பெற்று மக்காவுக்கு வந்தார்கள்.

அகழ்ப்போரின் முடிவுடன் தங்களின் இடுப்புகளொடிந்து அமர்ந்த மக்கத்துக் குரைஷிகள் யூதர்களோடு மோதும்

முஸ்லிம்களின் முடிவென்னவாகிறது என்பதை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த சமயம் அது

தங்களின் நகரிலுள் நுழைந்த ஹழ்லரத் ஹஜாஜ் இப்னு அலாத் (ரலி) அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்ட குரைஷிகள்

மதினாவிலிருந்தே அவர்கள் வருவதாக அறிந்து கைபர் பற்றிய செய்திகளை ஆவலோடு வினவினார்கள்.

கைபரில் முஸ்லிம்கள் என்றுமே மறக்க முடியாத தோல்வியை அடையப் பெற்றதாகவும், அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்)

அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டதாகவும், அவர்களின் தோழர்கள் பலர் நபியவர்களின் கண்முன்னாடியே கொல்லப்பட்டதாகவும்,

அத்தகவல்கள் மற்ற வர்த்தகர்களுக்குத் தெரியும் முன்பாகவே போரின் கொள்ளைப் பொருள்களைத் தாமே வாங்கி

விடுவதற்காகவும், மக்காவிலுள்ள தம் உடைமைகளை எடுத்துச் செல்லவே தாம் வந்திருப்பதாகவும் ஹழ்லரத் ஹஜாஜ் இப்னு அலாத் (ரலி) கூறினார்கள்.

அது கேட்டு குரைஷிகள் கொண்ட குதூகலத்துக்கோர் எல்லையே இல்லாமலிருந்தது. 'பத்ஹா' பள்ளத்தாக்கின் ஒவ்வோர்

இளந்துளிரும் புளகாங்கிதத்தால் பருத்து விட்டது!

மக்க நகரின் இல்லங்களனைத்தும் துள்ளும் மகிழ்ச்சிக் கீதம் ஒலித்தது ஒரேயோர் இல்லத்தைத் தவிர! ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி)

அவர்களின் இல்லத்தினுள் மட்டும் மயான அமைதி நிலவிற்று அன்று.

மனம் பொறாது தவித்த ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் தனிமையில் சென்று ஹழ்லரத் ஹஜ்ஜாஜ் (ரலி) அவர்களைச் சந்தித்து வினவினார்கள் - தாம் செவியுற்ற செய்திகளனைத்தும் உண்மைதானா? என்று.
ஹழ்லரத் ஹஜ்ஜாஜ் (ரலி) அவர்களை தனியாக அழைத்துச் சென்று யாருமில்லாத இடத்தில் இருந்துகொண்டு, "அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களே, அப்படியொரு சம்பவமே நடைபெறவில்லை ! உண்மையில் தங்களின் உடன் பிறந்தாரின் மகனார் தம் இறைவனின் அருள் கொண்டு கைபரை வென்றார்கள். யூதர்களில் ஏராளமான பேர் கொல்லப்பட்டு அவர்களின் உடைமைகளெல்லாம் முஸ்லிம்கள் வசமாயின.

கைபரின் இளவரசி (உம்முல் முஹமீன் ஸஃபிய்யா (ரலி) அவர்களை அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் மணமுடிக்கக் கண்டவனாகவே அவர்களை நான் பிரிந்து வந்தேன்.
இஸ்லாத்தை ஏற்றுள்ள நான் இங்கிருக்கும் என் உடைமைகளை எடுத்துச் செல்வதற்காகவே அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களிடம் அனுமதி பெற்று இங்கு வந்துள்ளேன்" என்றெல்லாம் தெரிவித்த ஹழ்லரத் ஹஜ்ஜாஜ் இப்னு அலாத் (ரலி) அவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் மேலும் மூன்று நாட்கள் கழியும் முன்பாக வெளியிட்டு தம்மைச் சிரமத்துக்கு உள்ளாக்கி விட வேண்டாமெனவும் ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களிடம் வேண்டிக் கொண்டார் ஹழ்லரத் ஹஜ்ஜாஜ் (ரலி)
ஹழ்லாத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள் பெற்ற மகிழ்ச்சி மட்டிலடங்காததாக இருந்தது. வெகு சிரமத்தோடேயே மூன்று நாட்களையும் அமைதியோடேயே கழித்த அவர்கள் நான்காம் நாள் அதிகாலை நீராடி, புத்தாடையணித்து, தங்கள் கைத்தடியை ஏந்தியவர்களாக கஅபாவை இடம் சுற்றி வந்தார்கள்.
அதனைக் கண்டு வியப்படைந்த குரைஷிகள் 'இது துயரத்தை வெளிப்படுத்தும் பொறுமையின் அடையாளம் போலும் என ஹழ்ரைத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்களின் செவிபட நக்கலாக பேசிக் கொண்டனர்.
அதனை மறுத்து ஹழ்லரத் அப்பாஸ் (ரலி) அவர்கள், "அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக இது நன்றிக்குரிய அடையாளமாகும். ஏனெனில் கைபர் வெற்றி கொள்ளப்பட்டு, இன்று அது பூரணமாக அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களுடையவும் அவர்களின் தோழர்களுடையவும் ஆதிக்கத்தில் ஆகிவிட்டது" என்றார்கள்.
"இச் செய்தி உமக்கெப்படித் தெரியும்?" என வியந்தனர் குரைஷிகள்
"இஸ்லாத்தை ஏற்று, தம் உடைமைகளை இங்கிருந்து எடுத்துச் செல்ல வந்திருந்த ஹஜ்ஜாஜ் இப்னு அலாத் என்னிடம் கூறிச் சென்றார்" என அவர்கள் கூறக் கேட்டு அனைவரும் தத்தம் பற்களைக் கடித்துக் கொண்டனர்.
தம் குடும்பத்தாரோடும் உடைமைகளோடும் சென்று மதினாவிலேயே குடியேறி வாழ்ந்த இத்தோழர் கலீஃபா உமர் (ரலி) அவர்களின் காலத்தில் மரணமடைந்தனர்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 40

("ஓ ஸுபைர்! உங்களுக்கு நினைவிருக்கின்றதா, அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள், என்னைக் குறித்து நீங்கள் விரும்புகின்றீர்களா என்று உங்களிடம் கேட்டார்கள் அல்லவா? அதற்கு நீங்கள், 'ஆம்' என்றீர்கள் அல்லவா ?

அப்பொழுது நபி (ஸல்) அவர்கள், ஜுபைரே.! ஒருநாள் வரும், அப்பொழுது ஒன்று இல்லாததொரு விஷயத்திற்காக அலியுடன் நீங்கள் சண்டைக்கு நிற்பீர்கள் என்று முன்னறிவிப்புச் செய்தார்களே ஞபாகமிருக்கின்றதா? என்று அலி (ரழி) அவர்கள் ஸுபைர் (ரழி) அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்கள்.

நிச்சயமாக..! நபி (ஸல்) அவர்கள் சொன்னது உண்மை தான். நான் இப்பொழுது நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியதை நினைவுபடுத்திக் கொண்டேன் என்றார்கள் - ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி))

ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் ரழியல்லாஹு அன்ஹு (கி.பி. 594 - கி.பி. 656) அவர்கள் அன்னை கதீஜா (ரழி) அவர்களின் சகோதரர் அவ்வாம் இப்னு குவைலித் அவர்களுக்கும், நபி (ஸல்) அவர்களின் தகப்பனாரின் தங்கை ஸஃபிய்யா பின்த் அப்துல் முத்தலிப் அவர்களுக்கும் மகனாக மக்கா நகரில் கி.பி 594 ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார்.

ஆயிஷா (ரழி) அவர்களின் சகோதரி அஸ்மா (ரழி) அவர்களை மண முடித்து கொண்டு இந்த வழியிலும் நபி (ஸல்) அவர்களின் நெருங்கிய உறவினரும்,தோழரும் ஆவார்கள்.

“ஒவ்வொரு நபிக்கும் சில சீடர்கள் (ஹவாரிய்யீன்கள்) உள்ளார்கள். என்னுடைய ஹவாரி (சீடர்) ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம்” என்று அண்ணல் நபி(ஸல்) அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

இவர் ஒரு சிறந்த குதிரை வீரர், பொதுவாக ஒரு தனித்துவமான மஞ்சள் தலைப்பாகை அணிந்திருப்பார்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் நடத்திய போர்களிலெல்லாம் இவர் கலந்து கொண்டு வீரத்துடன் போர் செய்துள்ளார். நபி (ஸல்) அவர்களால் சொர்க்கத்திற்கு இவ்வலகில் நன்மாராயம் கூறப்பெற்ற பத்து பேரில் இவரும் ஒருவர்.

ஜுபைரின் இளம் வயதில் அவரது தந்தை அவ்வாம் மரணமடைந்தார். இவர் செய்யும் தவறுகளுக்கு அவரது தாயார் இவரை கடுமையாக தண்டிப்பது வழக்கம். அருகில் உள்ளோர் அந்த சிறுவனை ஏன் அடித்து கொல்கிறீர்கள் என கேட்டதற்கு அந்த அம்மையார் “ அப்பொழுதுதான் இவன் கவனமாகவும், புத்திசாலியாகவும், போரில் தைரியமாக இருப்பான்” என்று கூறினார்கள்.

அபூபக்ர் (ரழி) அவர்களின் வழிகாட்டலில் முதலில் இஸ்லாத்தில் இணைந்த ஐந்தாவது வயது வந்த ஆண் என்று கூறப்படுகிறது. மக்கத்துக் குறைஷிகளின் கொடுமைகள் தாங்கவியலாத நிலைக்குச் சென்ற பொழுது, நபி (ஸல்) அவர்கள் தனது தோழர்களை, சகிப்புத் தன்மையுடன் நடக்கக் கூடியவரான நஜ்ஜாஸி மன்னர் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த அபீஸீனியாவிற்கு கி.பி 615இல் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அவ்வாறு அபீஸீனியாவிற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க அந்த முதல் குழுவில் இருந்த 16 நபர்களில், 12 பேர் ஆண்களும், 4 பெண்களும் இடம் பெற்றிருந்தார்கள். இந்தப் 16 பேர் கொண்ட குழுவில் ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி) அவர்களும் அடங்குவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மக்காவில் உள்ள இணைவைப்பாளர்கள் இஸ்லாத்திற்கு மாறினார்கள் என்று கேள்விப்பட்டு கி.பி619இல் அபீஸீனியாவில் இருந்து மக்காவுக்குத் திரும்பியவர்களில் ஸுபைர் (ரழி) ஒருவராக இருந்தார், ஆனால் அவர்கள் மக்காவை நெருங்கிய போது, அந்த தகவல் தவறானது என்று அவர்கள் அறிந்தார்கள்.

பின்னர் கி.பி.622இல் நடைபெற்ற ஹிஜ்ரத்தில் பங்கு பெற்று மதீனா சென்றடைந்தார்கள். அங்கு நபி (ஸல்) அவர்கள் நடத்திய போர்களிலெல்லாம் இவர் கலந்து கொண்டு வீரத்துடன் போர் செய்துள்ளார்கள்.

மதீனாவிலிருந்து பத்ரு போருக்கு போகும் போது எவ்வித ஆரவாரமும் இல்லாமல் குறைவான தயாரிப்புடன் தான் முஸ்லிம்கள் சென்றார்கள். முஸ்லிம்களிடம் இரண்டு குதிரைகளே இருந்தன. ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி) அவர்களிடம் ஒரு குதிரையும், மிக்தாது இப்னு அஸ்வத் (ரழி) அவர்களிடம் ஒரு குதிரையும் இருந்தது. மேலும், 70 ஓட்டகங்கள் மட்டும் இருந்தன. அதில் ஓர் ஓட்டகத்திற்கு இருவர் அல்லது மூவராக மாறி மாறி பயணம் செய்தனர். நபி (ஸல்) மற்றும் அலீ, மர்ஸத் இப்னு அபூ, மர்ஸத் கனவி (ரழி) ஆகிய மூவரும் ஒரே ஓட்டகத்தில் மாறி மாறி பயணம் செய்தனர்.

படையின் வலப் பக்கப் பிரிவிற்கு ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி) அவர்களைத் தலைவராக்கினார்கள். இடப் பக்கப் பிரிவிற்கு மிக்தாது இப்னு அம்ர் (ரழி) அவர்களைத் தலைவராக்கினார்கள்.

நாம் முன்பு கூறியது போன்று இவ்விருவர் தான்குதிரை வீரர்களாக இருந்தார்கள். போரின் கடைசி பிரிவிற்கு கைஸ் இப்னு அபூஸஃஸஆ (ரழி) அவர்களைத் தலைவராக்கினார்கள். மற்றபடி பொது தளபதியாகவும், படையை வழி நடத்துபவராவும் நபி (ஸல்) அவர்களே விளங்கினார்கள்.

அன்றைய மாலை எதிரிகளைப் பற்றி மேலும் பல புதிய தகவல்களை அறிந்து வருவதற்காக முஹாஜிர்களில் உள்ள மூன்று முக்கிய தளபதிகளை நபி (ஸல்) அனுப்பி வைத்தார்கள். அவர்கள் அலீ இப்னு அபூ, தாலிப், ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம், ஸஅதுஇப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) ஆவார்கள்.

உஹுத் போர்களத்தில் படையின் வலப்பக்கத்தில் முன்திர் இப்னு அம்ர் (ரழி) அவர்களையும், இடப்பக்கத்தில் ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி) அவர்களையும், ஜுபைருக்கு உதவியாக மிக்தாத் இப்னு அஸ்வத் (ரழி) அவர்களையும் நியமித்தார்கள். காலித் இப்னு வலீதின் தலைமையிலுள்ள எதிரிகளின் குதிரைப் படைகளை எதிர்க்கும் பொறுப்பை இடப்பக்கத்தில் நிறுத்தியிருந்த ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி) அவர்களிடம் கொடுத்தார்கள்.

இரு படைகளும் சமீபமாயின. சண்டையிட நேரம் நெருங்கியது. இணைவைப்பவர்களின் கொடியை ஏந்தியிருந்த தல்ஹா இப்னு அபூதல்ஹா போரின் முதல் தீப்பிழம்பை மூட்டினான். தன்னுடன் நேருக்கு நேர் மோத முஸ்லிம்களை அழைத்தவனாக படைக்கு முன் வந்தான். இவன் குறைஷிகளில் மிகப்பெரிய வீரனாக இருந்தான். முஸ்லிம்கள் இவனை ‘கபிஷுல் கதீபா’ (படையின் முரட்டுக் கடா) என்று அழைத்தனர். இவன் வீரம் மிகைத்தவன் என்பதால் முஸ்லிம்கள் இவனுக்கு முன் வரத்தயங்கினர்.

ஆனால், நபித்தோழர் ஸுபைர் (ரழி) சிங்கம் பாய்வது போல் ஒரே பாய்ச்சலாக இவன் மீது பாய்ந்து ஓட்டகத்தின் மீது அவனுடன் ஏறிக் கொண்டார்கள். அவனுடன் சண்டை செய்து அவனைப் பூமியில் தள்ளி வாளால் வெட்டிக் கொன்றார்கள். ஸுபைரின் வீர தீரத் தாக்குதலைப் பார்த்த நபியவர்கள் தக்பீர் முழங்க முஸ்லிம்கள் அனைவரும் தக்பீர் முழங்கினர். நபி (ஸல்) அவர்கள் ஜுபைரைப் புகழ்ந்து “ஒவ்வொரு நபிக்கும் ஒரு விசேஷமான தோழர் இருப்பார். எனது விசேஷத்தோழர் ஜுபைராவார்” என்று கூறினார்கள். (ஸீரத்துல் ஹல்பிய்யா)

அதற்குப் பின் அவனது சகோதரன் கிலாஃப் இப்னு தல்ஹா இப்னு அபூதல்ஹா கொடியை ஏந்தினான். இவன் மீது ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி) பாய்ந்து அவனையும் வெட்டி வீழ்த்தினார்கள். பின்னர், நபி (ஸல்) அவர்கள் ஒரு இடத்தில் காயம்பட்டு வீழ்ந்து கிடப்பது தெரிந்து. அந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் அலி (ரழி) அபூபக்ர் (ரழி), உமர் (ரழி), தல்ஹா (ரழி), ஸுபைர் (ரழி) மற்றும் ஹாரித் (ரழி) ஆகியோர் சுற்றி நின்று கொண்டு, நபி (ஸல்) அவர்களைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு அப்புறப்படுத்தினார்கள். அன்றைய தினம் அபூபக்ர், உமர், அலீ, ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம், தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ், அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ், ஸஅதுப்து முஆத், ஸஅது இப்னு உபாதா, ஸஅது இப்னு ரபீஃ, அனஸ் இப்னு நக்ர் (ரழி) இன்னும் இவர்களைப் போன்ற நபித்தோழர்களில் பலர் போரில் காட்டிய வீரம் இணை வைப்பவர்களின் உறுதியைக் குலைத்து அவர்களது தோள் வலிமையைத் தளர்வடையச் செய்தது.

அகழிப் போரின் போது, ஸுபைர் (ரழி) ஒரு கர்ஜனை குதிரையில் சவாரி செய்தார். அவர் குரைஸா பழங்குடியினர் பற்றிய செய்திகளை நபி (ஸல்) அவர்களிடம் கொண்டு வர முன்வந்தார், முஸ்லிம்கள் முற்றுகையை நீடித்தாலும் அதைத் தாங்கும் சக்தி யூதர்களிடம் இருந்தும் அவர்கள் அதற்குத் துணியவில்லை. அவர்களுடைய உள்ளத்தில் அல்லாஹ் பயத்தை ஏற்படுத்தினான். அவர்கள் நிலை குலைந்தனர். அலீஇப்னு அபூதாலிப், ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி) இருவரும் முஸ்லிம்களுக்கு முன் நின்று வீரமூட்டினர். மர்ஹபின் சகோதரன் யாசிர் "என்னுடன் சண்டை செய்பவன் யார்?" என்று கொக்கரித்தவனாக படைக்கு முன் வந்தான். ஸுபைர் (ரழி) அவனை எதிர்க்கத் தயாரானார். அதைப் பார்த்த அன்னாரின் தாயார் ஸஃபியா (ரழி) "அல்லாஹ்வின் தூதரே! அவன் எனது மகனைக் கொன்று விடுவானே" என்று கலங்கினார். அதற்கு நபி(ஸல்) "இல்லை உமது மகன் தான் அவனைக் கொல்வார்" என்று கூறினார்கள். அவ்வாறே ஸுபைர் (ரழி) அவனைக் கொன்றார்கள். இவ்வாறு அன்று முழுவதும் நாயிம் கோட்டையைச் சுற்றிக் கடுமையான போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. யூதர்களின் பல தலைவர்கள் கொல்லப்பட்டதால் அவர்களின் வீரம் குறைந்து துவண்டு விட்டனர். எனினும், போர் மிகக் கடுமையாக பல நாட்கள் நீடித்தது. இறுதியில் முஸ்லிம்களை எதிர்க்க முடியாது என்பதை உறுதியாக அறிந்து கொண்ட யூதர்கள் அந்த கோட்டையிலிருந்து இரகசியமாக வெளியேறி 'ஸஅப்' என்ற கோட்டையில் நுழைந்து கொண்டனர். இறுதியாக, முஸ்லிம்கள் நாயிம் கோட்டையைத் தங்களது கட்டுப்பாட்டுக்குக் கீழ் கொண்டு வந்தார்கள். இதையெடுத்து இஸ்லாமை ஏற்க நபி (ஸல்) யூதர்களை அழைத்தார்கள். ஆனால், அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டனர். அவர்களிலிருந்து ஒருவன் வெளியேறி சண்டைக்கு வந்தான். அவனை ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி) கொன்றார். பின்பு மற்றொருவன் சண்டையிட வந்தான். அவனையும் ஸுபைர் (ரழி) கொன்றார். பின்பு மற்றொருவன் வந்தான். அவனை அலீ இப்னு அபீதாலிப் (ரழி) கொன்றார். இவ்வாறு அவர்களில் பதினொரு நபர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களில் ஒவ்வொருவர் கொல்லப்பட்ட பின்பும் நபியவர்கள் மீதமுள்ளவர்களை இஸ்லாமின் பக்கம் அழைத்தார்கள்.

மக்காவிற்குள் நுழைந்த போது இடப்பக்கம் உள்ள படைக்கு ஸுபைர் இப்னு அவ்வாமை (ரழி) தளபதியாக்கி அவருக்கு ஒரு கொடியை வழங்கினார்கள். மக்காவின் மேல்புறமுள்ள 'கதா' என்ற இடத்தின் வழியாக மக்காவுக்குள் நுழைந்து 'ஹுஜன்' என்ற இடத்தில் கொடியை நாட்டி தங்கள் வருகைக்காக காத்திருக்க வேண்டும் என்று அவருக்கு ஆணையிட்டார்கள். பின்னர் அவர் ஹுனைன் போரிலும் போராடினார். கலீஃபா அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள் மதீனாவை பாதுகாக்க உருவாக்கிய புதிய படையில் ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம்(ரழி), தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லா(ரழி) போன்ற முக்கியஸ்தர்களும் அடங்குவர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் புதிதாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட படையில் மூன்றில் ஒரு பங்கின் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டனர். இருப்பினும், அவர்கள் எந்தவொரு போர் சூழ்நிலையையும் எதிர்கொள்ளவில்லை. கலீஃபா உமர் (ரழி) அவர்களின் ஆட்சியின் கீழ் எகிப்தை முஸ்லீம் கைப்பற்றிய போது -ஸுபைர் (ரழி) மிகவும் வெற்றிகரமான களத் தளபதியாக இருந்தார்கள். உமர் (ரழி) அவர்கள் தனது வாழ்வின் கடைசி தினங்களில் தனக்கு பின் கலீஃபாவை தேர்ந்தெடுப்பதற்காக அவர் ஸுபைர் (ரழி) மற்றும் ஐந்து பேரைத் தேர்ந்தெடுத்தார். அவர்கள் உஸ்மான்(ரழி) அவர்களை முறையாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர்,

உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் படுகொலைக்குக் காரணமானவர்களைப் பழி வாங்குவதற்கு ஆயிஷா (ரழி) அவர்களின் கோரிக்கையைச் செவிமடுத்த நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் போராட்டத்திற்கு முன் வந்தார்கள். இவர்களில் மக்காவின் கவர்னரும் கூட அடங்குவார். இந்த நிலையில் தல்ஹா (ரலி) அவர்களும், சுபைர் (ரலி) அவர்களும் மக்காவை அடைந்திருந்தார்கள். அங்கு என்ன நடந்தது என்பது பற்றி ஆயிஷா (ரலி) அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க ஆரம்பித்தார்கள். மதீனாவில் உடனடி நடவடிக்கை ஒன்று அவசியப்படுவதாகவும், அவ்வாறானதொரு நடவடிக்கையை ஆயிஷா (ரழி) அவர்கள் எடுக்கும் பட்சத்தில், அதற்குத் தாங்கள் ஆதரவளிப்பதாகவும் அவர்கள் வாக்குறுதியும் அளித்தார்கள். இன்னும், மதீனா இருக்கும் நிலையில் நீங்கள் இங்கு வருவதற்குப் பதிலாக பஸ்ரா நகருக்குச் செல்லுங்கள், அங்கும் இதற்கான ஆதரவுகளைத் திரட்டுங்கள் என்று இருவரும் அறிவுரை கூறினார்கள். உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் படுகொலைக்குக் காரணமானவர்களைப் பழிவாங்குவதற்கு கலீஃபா அலி (ரழி) அவர்கள் தயாராகி விட்டார்கள் என்று அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். தல்ஹா, சுபைர் மற்றும் ஆயிஷா (ரழி) ஆகியோர்கள் எதனை வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கின்றார்களோ, அதற்கு அலி(ரழி) அவர்கள் உடன்பட்டு விட்டார்கள் என்றே

தோன்றுகின்றது. இதனைத் தடுத்து நிறுத்த நாம் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும் என்றும் அப்துல்லா பின் சபாவின் ஆட்கள் தங்களுக்குள் கருத்துப்பரிமாறிக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள்.

அலி(ரழி) அவர்கள் அறிவிப்புச் செய்ததன் மறுநாள் சொல்லிய படியே, பஸ்ரா நகரை நோக்கி அலி (ரழி) அவர்களும் அவர்களது படையினரும் புறப்பட்டார்கள். இப்பொழுது மறு கூடாரத்திலிருந்து தல்ஹா (ரழி) மற்றும் ஸுபைர் (ரழி) அவர்களும் தங்களது படையினருடன் பஸ்ரா நகரை விட்டும் வெளிக் கிளம்பி வந்தார்கள். இந்த இரண்டு படைகளும் மூன்று நாட்கள் நேருக்கு நேர் நின்று கொண்டிருந்தன. அமைதிப் பேச்சு வார்த்தைகளும் நடந்துகொண்டே இருந்தன. இரண்டு தரப்பிலிருந்தும் உள்ள மிகப் பெரும் தலைவர்கள் நேருக்கு நேர் பேச்சு வார்த்தைகளை ஆரம்பித்தார்கள். அலி (ரழி) அவர்கள் தனது குதிரையின் மீதமர்ந்து கொண்டு முன்னே சென்றார்கள். மறு முனையிலிருந்து தல்ஹா (ரழி) மற்றும் ஸுபைர் (ரழி) ஆகியோர்கள் தங்களது குதிரைகளில் அலி (ரழி) அவர்களை நோக்கி வந்தார்கள். இரு குழுக்களும் நேருக்கு நேராக, இரண்டு அணிக் குதிரைகளின் கழுத்துக்கள் ஒன்றிணைந்து கொள்ள முகத்துக்கு முகம் பார்த்துப் பேசலானார்கள். ஓ ஸுபைர்! உங்களுக்கு நினைவிருக்கின்றதா, அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள், என்னை (க் குறித்து) நீங்கள் விரும்புகின்றீர்களா என்று உங்களிடம் கேட்டார்கள் அல்லவா? அதற்கு நீங்கள், 'ஆம்' என்றீர்கள் அல்லவா? அப்பொழுது நபி (ஸல்) அவர்கள், ஜுபைரே..! ஒருநாள் வரும், அப்பொழுது ஒன்று இல்லாததொரு விஷயத்திற்காக அலியுடன் நீங்கள் சண்டைக்கு நிற்பீர்கள் என்று முன்னறிவிப்புச் செய்தார்களே ஞபாகமிருக்கின்றதா? என்று அலி (ரழி) அவர்கள் ஸுபைர் (ரழி) அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்கள்.

நிச்சயமாக..! நபி (ஸல்) அவர்கள் சொன்னது உண்மை தான். நான் இப்பொழுது நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியதை நினைவுபடுத்திக் கொண்டேன் என்றார்கள்.

இந்தக் கலந்துரையாடல்களுக்குப் பின், இரண்டு தரப்பாரும் அவரவர் இருப்பிடங்களுக்குத் திரும்பி விட்டார்கள். இரு குழுக்களுக்கு இடையே நடைபெற்ற உரையாடல்கள் இரு தரப்பினரது மனதையும் இளக வைத்திருந்தது. நெருக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

உள்நாட்டு யுத்தத்தின் மூலமாக சிந்தப்படவிருக்கின்ற இரத்தங்கள், மற்றும் இஸ்லாமிய சமுதாயம் எதிர்கொள்ள வேண்டிய பிரச்னைகள் குறித்தும் இரு தரப்பாரும் சிந்திக்கலானார்கள். ஆனால், அமைதிக்கான அறிகுறிகள் முழு அளவில் தென்படவில்லையே என்று இரு தரப்பார்களும் உணரத் தளைப்பட்டார்கள். அலி (ரழி) அவர்கள் பேச்சுவார்த்தை சுமுகமாக முடிவடைந்தது குறித்து, மிகவும் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டபடி தனது கூடாரத்திற்குத் திரும்பினார்கள். முஸ்லிம்கள் தங்களுக்கு அடித்துக் கொண்டு இரத்தம் சிந்துவது தவிர்க்கப்பட்டு விட்டது என்றே அலி (ரழி) அவர்கள் கருதலானார்கள். இன்னும் யாருக்கு எதிராகவும் ஒரு சிறு துரும்பைக் கூட எடுத்துப் போடக் கூடாது, அதாவது ஒரு அம்பைக் கூட எறியக் கூடாது என்று கடுமையான உத்தரவை தனது படையினருக்கு அலி (ரழி) அவர்கள் கடுமையான கட்டளையிட்டார்கள்.

அன்றைய இரவில், யா அல்லாஹ்..! இந்த உள்நாட்டு யுத்தத்தின் மூலம் முஸ்லிம்களின் இரத்தம் சிந்தப்படுவதென்றும், அதன் கொடுமைகளிலிருந்தும் எங்களைப் பாதுகாப்பாயாக என்று பிரார்த்தனை புரிந்தார்கள்.

இரவு வந்தது. இரவின் நிசப்தத்தில் இரண்டு படைகளும் நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அப்துல்லா பின் சபா வும், அவனது ஆட்கள் மட்டும் தூங்கவில்லை. இரவு முழுவதும் சதிகளைப் பற்றிய திட்டமிடுதலில் கழித்தார்கள். இது தான் நமது கடைசிச் சந்தர்ப்பம் இதனை நழுவ விடக் கூடாது என்று முடிவெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

இரவின் இருள் இன்னும் விலாகமல் இருந்தது. ஆனாலும் அந்த இரவின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு வாட்களின் பேரிரைச்சல் எங்கும் சூழ ஆரம்பித்தது. யாருமே நினைத்துப் பார்த்திராத திடீர்க் குழப்பம். சபா வும் அவனது ஆட்களும், திடீரென ஆயிஷா (ரழி) அவர்களின் படையினரின் மீது தாக்குதலைத் தொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். விரைவில், முழு அளவிலான யுத்தம் ஆரம்பமாகி விட்டது.

திடீரென ஏற்பட்ட இந்தக் குழப்பத்தைப் பார்த்து, தல்ஹா (ரழி) மற்றும் ஸுபைர் (ரழி) ஆகியோர் செய்வதறியாது நின்றார்கள். என்ன நடந்து கொண்டிருக்கின்றது? என்று தன்னுடைய ஆட்களைப் பார்த்து தல்ஹா (ரழி) கேட்க, அலியினுடைய ஆட்கள் நம்மைத் தாக்குகின்றார்கள் என்ற பதில் வந்தது.

என்ன இது நாம் இப்படி நடக்குமென்று நினைத்தும் கூட பார்க்கவில்லையே..! முஸ்லிம்களினுடைய இரத்தம் சிந்தப்படாமல், அலி ஓய மாட்டார் போலிருக்கின்றது, இந்தப் பயம் எமக்கு எப்பொழுதும் இருந்து கொண்டு தான் இருந்தது என்று தல்ஹா கருதத் தலைப்பட்டார். இங்கு, தல்ஹா எதனை நினைத்தரோ அதனையே அந்த முகமாமில் இருந்த அலி (ரழி) அவர்களும் கருதலானார்கள்.

போர்க்களத்தை விட்டும் ஓடிய ஸுபைர் (ரழி) அவர்கள், இப்பொழுது மக்காவை நோக்கிப் பயணமாகிக் கொண்டிருந்தார். பயணத்தின் இடையில் ஒரு பள்ளத்தாக்கில் தொழுவதற்காக தனது பயணத்தை ஸுபைர் (ரழி) அவர்கள் இடைநிறுத்தினார்கள். தொழுகையில் தனது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது, அமர் பின் ஜர்மூஸ் என்பவர் ஸுபைர் (ரழி) அவர்களின் தலையைக் கொய்து விட்டார்.

அவரைக் கொலை செய்ததோடு நில்லாமல், ஸுபைர் (ரழி) அவர்களின் கையைக் கொய்து, அலி (ரழி) அவர்களிடம் கொண்டு வந்தார். அலி (ரழி) அவர்களின் எதிரியான ஸுபைர் (ரழி) அவர்களைக் கொலை செய்ததற்காக கலீஃபா அவர்கள் தனக்குச் சன்மானம் தருவார் என்று அவர் எதிர்பார்த்தார்கள்.

ஆனால், அலி (ரழி) அவர்களிடமிருந்து கடுமையான வசைகளைத் தான் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது அவரால். இந்தக் கைகளுக்குச் சொந்தக்காரர், பலமுறை நபி (ஸல்) அவர்களின் முகாமில் இருந்து எதிரிகளுக்கு எதிராக வாள் பிடித்துக்

கொண்டிருந்ததை நான் பார்த்திருக்கின்றேன் என்று கூறிய அலி (ரழி) அவர்கள், கொலைகாரர்களுக்கு நரகமே சித்தமாகட்டும் என்று கத்தினார்கள்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 41

("அல்லாஹ்வின் மீதானையாக நானே வெற்றி பெற்றேன்" ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா (ரலி)

ஆயிஷா (ரலி) அவரின் தாயார் தம் முந்திய கணவரின் மூலம் பெற்றெடுத்த துபைல் இப்னு அப்துல்லாஹ்வின் ஓர் அடிமையே ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா (ரலி) அபிஸீனியரைப் போன்று கருத்த நிறங்கொண்டிருந்த அவர்களின் உள்ளம் பளிக்கிறதும் வெண்மையுடையதாக இருந்தது.

ஓர் அடிமை சத்திய நெறியைச் ஏற்றதும் குறைவிகளை வெறி கொள்ளச் செய்து விட்டது. அதன் பலனாக ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா (ரலி) அவர்களுக்கு நேர்ந்த கொடுமைகள் அனந்தம் சவுக்காலடித்தல், முகங்குப்புறக் கிடத்தி காலால் மிதித்தல், கயிற்றினால் கட்டி கொதிக்கும் பாலையில் தரதரவென் இழுத்தல் போன்ற அக்கிரமங்கள் அனைத்தும் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா (ரலி) அவர்கள் மீது ஏவப்பட்டன. ஆயினும் அவற்றிற்கெல்லாம் குலைந்து போகாது திமிர்ந்து நின்றது இரும்பொத்த அவர்களின் இதயம்.

ஒரு நாள் அவர்களை வீதியில் நிறுத்தி முட்களால் குத்திக் கொண்டிருந்தனர் குரைவிகள். அவரின் தாடியைப் பற்றி முகத்தில் மாறிமாறி அடித்துக் கொண்டு இருந்தனர். அவ்வழியாக வந்த ஹழ்லரத் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் அக்காட்சியைக் காண மனம் பொறாது தம் பொருளால் அவர்களை விலைபேசி வாங்கி விடுதலையும் செய்து விட்டார்கள். அது முதல் ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைர் (ரலி) ஹழ்லரத் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களின் ஊழியத்திலேயே அமர்ந்து விட்டார்கள்.

ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா (ரலி) அவர்களுக்கு நபிகளாருடன் நெருங்கி பழகும் மிகச்சிறந்த வாய்ப்பாக 'ஹிஜ்ரத்'பயணம் அமைந்தது அப்பயணம் பற்றிய பாதுகாக்கப்பட்ட மர்மத்தை அண்ணலார் அவர்களாலும், ஹழ்லரத் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களாலும் நம்பப் பெற்ற ஒருவராக ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா (ரலி) இருந்தனர்.

ஃஸவர் குகையில் அவ்விருவரும் தங்கியிருந்த மூன்று நாட்களும் ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா (ரலி) பகல் முழுவதும் தாம் மேய்க்கும் ஆடுகளை இரவானதும் எவரும் அறியா வண்ணம் அங்கு கொணர்ந்து சேர்ப்பர்; அவற்றின் மடுக்களின் பால் கறந்து அவ்விருவரையும் அருந்திப் பசியாறச் செய்வர்; மீண்டும் பொழுது புலருமுன் ஆடுகளை மேய்ச்சலுக்கென விரட்டிச் சென்றிருவர்.

அவ்வாறாகவே மூன்று நாட்களும் கழிந்த பின் நாயகத் திருமேனி (ஸல்) அவர்களும் ஹழ்லரத் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களும் மதீனா நோக்கி ஹிஜ்ரத் பயணம் தொடர்ந்தபோது அவர்களோடேயே ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா (ரலி) அவர்களும் பயணம் தொடர்ந்தார்கள். இவ்வாறாக அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களோடேயே ஹிஜ்ரத் செய்யும் மகத்தான பேறு அவர்களுக்கும் கிடைத்தது.

குபா'வின் ஸஅத் இப்னு கைஸமா (ரலி) அவர்களின் விருந்தினராகத் தங்கிய இவர்கள் பின்னர் மதீனாவில் ஹாரிஃஸ் இப்னு அவ்ஸ் அன்ஸாரி (ரலி) அவர்களின் உடன்பிறப்பாகப் பிணைந்து வாழ்ந்தனர்.

நஜ்தையொட்டி வாழ்ந்த 'பனா ஆமிர்' என்ற ஒரு நாடோடிக் கோத்திரத்திரம் உள்ளது. உம்முல் முஉமினீன் ஜஸைனப் பின்து குஸைமா (ரலி) ஆமிர் கோத்திரத்தைச் சார்ந்தவரே. முன்னரே தம் கணவருடன் முஸ்லிமாகி பத்ருப் போரில் விதவையாகி விட்டிருந்த அவரை ஹிஜ்ரி நான்காம் ஆண்டில் அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் மறுமணம் செய்துக் கொண்டார்கள். அந்தப் புதிய மணத் தொடர்பின் அடிப்படையில் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களைச் சந்திக்க அக்கோத்திரத்தின் தலைவரான அபூபர்ரா ஆமிர் இப்னு மாலிக் என்ற முதியவர் மதினா வந்திருந்தார். நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் அவருக்கு இஸ்லாத்தின் சிறப்பை எடுத்துரைத்தார்கள்.

அபூபர்ரா உடனடியாக இஸ்லாத்தை ஏற்றிடவில்லையாயினும் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் சொல்லுக்கு எந்த மறுப்பையும் தெரிவிக்கவில்லை. தம் கூட்டத்திற்கு அதுவரை அழகான இந்தச் செய்திகள் எதுவுமே எட்டவில்லை எனக் குறைப்பட்டுக் கொண்ட அவர்,

அண்ணலார் (ஸல்) தம் தோழர்கள் சிலரைத் தம்முடன் அனுப்பி வைப்பார்களாயின், அவர்களிடமிருந்து இஸ்லாத்தைப் பற்றியறிந்து தம் கூட்டத்தினர் அதனை ஏற்கக் கூடும் எனத் தெரிவித்தார்.

பத்ரு , உஹதுப் போர்கள் முடிந்து நேரம். பாலை வனக் காட்டரபிகளின் ஒரு சில கோத்திரத்தவர்களும் மதினாவைத்தாக்க சதிகள் செய்து, அதை உளவு தெரிந்து கொண்ட முஸ்லிம்களால் தாக்கி விரட்டப்பட்டிருந்தனர். இவ்வாறாக, போர்க் குமுறல்கள் பரவலாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்த சூழ்நிலையில் மதினாவின் பாதுகாப்புக்கே அஞ்சப்பட்ட நேரத்தில் வனாந்திரக் கூட்டங்களிடையே அதுவும் அவர்களும் வாழும் யுத்த பூமியில் தம் தோழர்களைப் பிரித்தனுப்ப அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தயங்கினார்கள்.

ஆயினும் அபூபர்ரா தாமே அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிப்பதாகவும், தம் பாதுகாப்பைத் தம் கோத்திரத்தார் ஏற்பர் எனவும் வாக்களித்தார். அவ்வாக்கின் பேரில் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள், மார்க்க அறிவும், இறையச்சமுமிக்க தோழர்கள் நாற்பது பேரை அவருடன் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

பனா ஆமிர்களிடையே ஆமிர் இப்னு துஃபைல் என்பவன் தனக்கென ஒரு தலைமையை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தான். அபூபர்ராவின் மருமகனான அவன் முதியவரின் செல்வாக்கைக் குலைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனின் வக்கிரத் திட்டத்தை அபூபர்ராவோ மதினா வாசிகளோ அறிந்திருக்கவில்லை.

இடை வழியில் மஹனா என்ற கிணற்றருகை அடைந்த முஸ்லிம்கள் அங்கேயே பாளைய மிறங்கிக் கொண்டார்கள். அம்ரு இப்னு உமையா, ஹாரிஃஸ் இப்னு ஸுமஹ் (ரலி) என்ற இருவரிடம் வாகனங்களை ஒப்படைத்து மேய்ச்சலுக்கு அனுப்பி விட மற்றவர்கள் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களில் ஹராம் இப்னு மிள்ஹான் (ரலி) அவர்களிடம் நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் ஓர் ஒலையைக் கொடுத்து தங்களின் வரவு பற்றி ஆமிர் இப்னு துஃபைலிடம் தெரிவிக்க அனுப்பி வைத்தார்கள்.

சற்று தொலைவிலேயே ஆமிர் கோத்திரத்தார் ஒருபுறமும் பனா ஸுலைம் என்ற கோத்திரத்தார் எதிர்புறமாக வாழ்ந்து வந்தனர். இந்த பனா ஸுலைம் களம் சில நாட்களுக்கு முன்னால் மதினாவை தாக்க சதி செய்து முஸ்லிம்களால் உளவறியப்பட்டு, பின் முஸ்லிம்களால் தாக்கப்பட்டு விரட்டப்பட்டவர்களே.

மஹனாக் கிணற்றடியிலிருந்து புறப்பட்ட ஹழ்லாத் ஹராம் இப்னு மின்ஹான் (ரலி) ஆமிர் இப்னு துஃபைலின் கூடாரத்தையடைந்து அண்ணலாரின் அழைப்போலையை அவனிடம் தந்தனர்.

அதனைக் கரம் நீட்டிப் பெற்ற அவன் பிரித்தும் பார்க்காமல் சைக்கினையால் தம் வீரர்களை ஏவி ஹழ்லரத் ஹராம் இப்னு மில்ஹான் (ரலி) அவர்களைக் பின்புறம் ஈட்டியால் குத்தி கொன்றிடச் செய்தான். அத்துடன் அல்லாமல் 'மஹனாக்' கிணற்றருகே தங்கியுள்ள மற்றவர்களையும் கொன்றிட தன் கோத்திரத்தவர்களை ஏவினான்.

ஆனால் தலைவர் அபூபர்ராவின் பாதுகாப்பை மதித்து அவர்கள் அவ்வாறு செய்யத் துணியவில்லை.

ஆயினும் ஆமிர் இப்னு துஃபைல், ஏற்கனவே முஸ்லிம்களால் தாக்கப்பட்ட ஸுலைம் கோத்திரத்தவர்களை வசப்படுத்தி மஹனா கிணற்றருகே அச்சமற்று அமைதியுடன் தங்கியிருந்த முஸ்லிம்கள் அத்தனை பேரையும் திடீரெனத் தாக்கிக் கொன்றிடச் செய்தான்.

சற்று நேரத்தில் மேய்ச்சலுக்குச் சென்றிருந்த நபிமணித் தோழர்கள் இருவரும் திரும்பினர்; தங்களின் தோழர்களெல்லாம் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டனர். எதிரிகளைப் பழி தீர்க்க அவ்விருவரும் வாள்களேந்திப் போர் புரிந்தனர். அவர்களிலும் ஹழ்லரத் ஹாரிஃஸ் இப்னு ஸுமஹ் (ரலி) ஷஹீதாயினர். அம்ரு இப்னு உமையா (ரலி) சிறை பிடிக்கப்பட்டனர். ஹழ்லரத் அம்ரு இப்னு உமையா (ரலி) அவர்களிடம், கொல்லப்பட்ட ஒவ்வொருவருடைய உடலையும் காட்டி அவரவரின் பெயர்களையும் பாரம்பரியத்தையும் கேட்டறிந்தனர் எதிரிகள். ஹழ்லரத் அம்ரு (ரலி) அவர்கள், அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் பற்றிய விவரங்களையும் கூறி முடித்த போது "உம்மோடு வந்தவர்களில் எவரேனும் குறைவுபடுகின்றனரா?" என்றும் எதிரிகள் வினவினர்.

"ஆம், ஆமிர் இப்னு ஃபுஹரா காணப்படவில்லை" என அறிவித்த ஹழ்லரத் அம்ரு இப்னு உமையா (ரலி) "எங்கே அவர்? என்னவானார்?" எனத் துடித்தார்கள். அவர்களை அமைதிப்படுத்தி எதிரிகள் கேட்டார்கள், "அவர் யார்? எப்படிப்பட்டவர்" என்று. "எங்கள் மாநபியின் மிக ஆரம்ப காலத் தோழரவர்; இறையச்சம் மிகுந்தவர்; சிறந்த கல்விமான்." என்றெல்லாம் ஹழ்லரத் அம்ரு (ரலி) விளக்கினார்கள்.

அவ்வெதிரிகளில் ஒருவர் ஜப்பார் இப்னு ஸலமா முன் வந்து, "ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹரா (ரலி) அவர்களை 'என் ஈட்டியை ஒங்கி அவரின் முதுகின் புறம் நானே குத்தினேன். அது அவரின் நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டு முன் புறமாக வெளிவந்தது. மறுகணமே தரையில் சாய்ந்த அவரின் வாயிலிருந்து ۞ُ ۞ُ ۞ُ

"அல்லாஹ்வின் மீதானையாக நானே வெற்றி பெற்றேன்" என்ற சொற்களைக் கேட்டேன். அவரின் உடலிலிருந்து என் ஈட்டியை இழுத்துக்கொண்ட நான், வெற்றி பெற்றவன் நானாகவே இருக்க அவரெப்படி அவ்வாறு கூறத் துணிந்தார் என வியந்து நின்றேன்.

அப்போதுதான் அந்த ஆச்சரியமும் நடந்தது.

என் வியப்பு நீங்குமுன் அவரின் உடல் தரையிலிருந்து உயரலாயிற்று. பார்வைக்குப் புலப்படாத மாய கரங்கள் அதனைத் தாக்குவது போலவே எனக்குத் தெரிந்தது. விண்ணை நோக்கி உயர்ந்து கொண்டிருந்த அதனை நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதே அது என் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விட்டது!" என்றார்.

மரணத்தின் வாசலிலும் அவர்கள் வெளிப்படுத்திய மன உறுதியை அவர்களை தாக்கிய ஜப்பாரை அசைத்தே விட்டது ! இல்லிய்யூன் என்ற உயர்ந்த சுவனத்தில் ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா (ரலி) வாழ்வதாக அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அறிவித்தார்கள்.

நானே வெற்றி பெற்றேன் என ஹழ்லரத் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா (ரலி)

குறிப்பிட்டது சுவனத்தையே என அறிந்த ஜப்பார் ஆக்கணமே மனமாற்றம் பெற்று ஜப்பார் இப்னு ஸலமா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவாக ஆனார்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 42 பகுதி - 1

"அல்லாஹ்வின் தூதரே அவர் என்பது உண்மையாயின் பிறந்த மண் மக்காவை விட்டும் அவரை அவரின் கூட்டத்தார் வெளியேற்றிய சமயம் அவர் அவர்களை ஏன் சபிக்கவில்லை?" என வினாவெழுப்பினார் எகிப்து மன்னர் முகவ்கஸ்.

"இறைவனின் சத்தியத் தூதராகவே நபி ஈஸா (அலை) அவர்கள் இருந்தும், தாம் சிலுவையில் அறையப்பட்ட சமயம் அன்னார் தம் எதிரிகளைச் சபியாது அவர்களின் பிழை பொறுக்கப்படவே தேடிய காரணமென்ன?" என ஹாத்திப் பின் அபீ பஸ்தஆ (ரலி) கேட்கக் கேட்க திகைத்தார் மன்னர் முகவ்கஸ்!

ஹழ்லரத் ஹாத்திப் பின் அபீ பஸ்தஆ (ரலி) அவன் ஏமன் நாட்டிலிருந்து மக்கா வந்து சேர்ந்த ஒரு பாரம்பரியத்தில் அபு பஸ்தஆ என்பவரின் மகனாகப் பிறந்த அவர்கள் பிந்திய காலத்தில் "அபு முஹம்மத்" என்று அழைக்கப்பட்டார்கள்.

மக்கமா நகரத்து ஒரு குரைஷி குடும்பத்தோடு அவர்கள் உறவு கொண்டு வாழ்ந்தனர். ஆனால் அவர்களின் பிறப்பிடம் மக்காவல்ல. ஏமன். ஆனாலும் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் நபித்துவம் பற்றிய செய்தியை அறிந்தனர். ஹாத்திப் (ரலி) அவர்கள் பெற்றிருந்த கல்வியறிவு, இயல்பிலேயே அவர்களுக்கிருந்த நற்சிந்தனை, நல்ல எண்ணங்கள் ஆகியவை இஸ்லாத்திற்குள் இணைய உந்தின.ஹழ்லரத் ஜஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரலி) அவர்களுடன் அண்ணலாரைச் சந்தித்து ஹழ்லரத் ஹாத்திப் (ரலி) இஸ்லாத்தை ஏற்றனர்.

மதீனா வந்தடைந்து ஹழ்லரத் முன்திர் இப்னு முஹம்மத் அன்ஸாரி (ரலி) அவர்களின் விருந்தினராகத் தங்கியிருந்த அவர்களை அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தாங்கள் மதீனா வந்தபின் ஹழ்லரத் உவைம் இப்னு ஸாஇதா (ரலி) அவர்களின் சகோதரராகப் பிணைத்தார்கள்.

மதீனாவில் வாழத் துவங்கிய இவர்கள் பதருப் போரிலும் பங்கேற்றார்கள். பதருப் போரில் இவர்களின் கரங்களாலேயே ஹாரிஃஸ் இப்னு ஹாஇத் என்ற குரைஷி கைது செய்யப்பட்டார். அதனைத் தொடர்ந்து உஹது, அகழ்ப் போர்களிலும் பங்கேற்ற இவர்கள் ஹுதையியாவில் அண்ணலம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் கரத்தில் 'பொருந்தப்பட்ட பிரமாணம்' செய்யவும் பேறு பெற்றார்கள்.

இஸ்லாத்துக்கு முந்திய காலத்திலும் கவிதைத் திறனாலும் சிறந்த நாவளத்தாலும் குணநலத்தாலும் புகழடைந்திருந்த ஹாத்திப் பின் அபீ பஸ்தஆ (ரலி) அவர்களின் பொருத்தங் கண்டே அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அவர்களை எகிப்து மன்னர் முகல்கஸிடம் தம் தூதேந்திச் செல்லத் தெரிந்தெடுத்தார்கள்.

அரபு நாட்டில் தோன்றியுள்ளதாகத் தாம் செவியுற்றிருந்த ஒரு நபியின் ஓலையைக் கொண்டு வந்த தூதரைக் கண்ணியத்தோடு எதிர்கொண்டு அழைத்துவரச் செய்தாரவர்; தம் அவையில் பிற நாட்டரசர்களை அமரச் செய்வதே போன்று சரியாசனந் தந்து அமரச் செய்தார். புனித மாநபியின் ஓலையைப் பெற்று, தம் சிரமேல் தாங்கி, கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டார் முகவகஸ்; பின்னர் அதனை வெகு மரியாதையோடு பிரித்து, படிக்கலானார்.

"அருளாளனும் அன்புடையோனுமாகிய அல்லாஹ்வின் திருப்பெயர் கொண்டு, அவனின் அடியாரும் தூதருமாகிய முஹம்மத் (ஸல்) எகிப்து நாட்டு அரசருக்கு எழுதிக் கொள்வது,

நேர்வழியில் நடப்போர் மீது இறைவனின் அருளும் ஆசியும் நின்று நிலவுமாக. இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு நான் உம்மை அன்புடன் அழைக்கின்றேன். இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் நீர் இறைவனால் பாதுகாக்கப்படுவீர். அதற்கான கூலியை இறைவன் உமக்கு இரண்டு மடங்காகத் தருவான். அவ்வாறு நீர் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தீரானால் உம்முடைய மக்களின் பாவங்கள் அனைத்துக்கும் நீரே பொறுப்பாவீர்.

வேதம் அருளப் பெற்றவர்களே! நாமும் நீங்களும் ஒன்றுபட்டிருக்கிற வழியில் வந்து சேருங்கள். ஒரே இறைவனை வணங்க வேண்டும் என்பதும் அவ்விறைவனுக்கு எவரையும் இணை வைத்தலாகாது என்பதும் அவ்விறைவனைத் தவிர்த்து மற்றெவரையும் வணங்கலாகாது என்பதுமே நம்முடைய அவ்வழியாகும்.

என எழுதப்பட்டிருந்த அவ் ஓலையை மீண்டும் தம் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்ட பேரரசர் முகவகஸ், மிக மரியாதையுடன் அதனைச் சுருட்டி ஒரு பேழையில் வைத்து பாதுகாப்பு செய்தார்.

அத்துடன் அவ் ஓலையை ஏந்தி வந்த தூதரை, இரண்டு நாட்களுக்குத் தம் விருந்தோம்பலை ஏற்று ஓய்வு கொள்ளுமாறும், மூன்றாம் நாளே தம் பிரதானிகளோடு கலந்துரையாடி தாம் முடிவு கூறப் போவதாகவும் கூறி உபசரித்தார்.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. மூன்றாம் நாள் முகவகஸின் அவை கூடிற்று, பிரதானிகள் அனைவரும் வந்தமர்ந்தனர்.

பெருமானார் நபி (ஸல்) அவர்களின் தூதரும் மிகக் கண்ணியத்தோடு வரவேற்று அமர்த்தப்பட்டனர். உரையாடல் துவங்கிற்று. அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் அழைப்பினை விளக்கி, மன்னர் முகவகஸை நோக்கி, தூதர் ஹாத்திப் பின் அபீ பல்தஆ (ரலி) பேசலானார்:

"உமக்கு முன் இங்கு வாழ்ந்த ஃபிர்அவன் தன்னையே இறைவன் எனக் கூறிக் கொண்டான். ஆனால், அல்லாஹ் அவனை அழித்து இம்மையின் மறுமையின் வேதனைகளுக்குட்படுத்தி விட்டான். இத்தகையவர்களின் வரலாறுகளிலிருந்து படிப்பினை பெறுவீராக. உம்மையே பிறருக்குப் படிப்பினையாக்கி விடாதிருப்பீராக" எனத் தூதர் கூறக் கேட்டு முகவகஸ் பேசினார்:

"ஃபிர்அவ்னிலிருந்து நான் வேறு பட்டவன். அவன் தன்னை இறைவன் என்று கூறிக் கொண்டான். நான் ஒரு போதும் அப்படிச் கூறவில்லை. நான் ஒரு மார்க்கத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டவன். அதனைவிட மேலானதாக பிரிதொரு மார்க்கத்தை நான் அறியும் வரை இப்போது மேற்கொண்டுள்ள மார்க்கத்தை விட்டும் நான் விலகவும் முடியாது.

அவ்வாறிருக்க இறைவனின் சமூகத்தில் நான் எவ்வாறு ஃபிர் அவனைப் போன்ற குற்றவாளியாவேன் ? " எனத் தர்க்கித்தார் முகவகஸ்.

அதற்கு விடையளித்து அண்ணல் அவர்களின் தூதர் ஹாத்திப் பின் அபீ பல்தஆ (ரலி) தொடர்ந்தனர். "சகல மார்க்கங்களையும் விட மேலான - நிறைவு பெற்ற மார்க்கமாகிய இஸ்லாத்தின் புறமே நாங்கள் உங்களை அழைக்கின்றோம். துவக்கத்தில் குரைஷிகளும் யூதர்களும் எங்களை எதிர்த்தனர். ஆனால் கிருஸ்தவர்கள் எங்களுக்கு நெருக்கமானவர்களாக இருந்தனர். ஹழ்லரத் ஈஸா (அலை) அவர்கள் ஹழ்லரத் ஈஸா (அலை) அவர்களின் வரவை முன்னறிவித்துச் சென்றதைப் போன்றே ஹழ்லரத் ஈஸா (அலை) அவர்களும் அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் வரவைப் பற்றி முன்னறிவித்துள்ளனர். யூதர்களை நீங்கள் எவ்வாறு 'இஞ்சீ'லை ஏற்கும்படியாக அழைத்தீர்களோ அது போன்றே நாங்கள் உங்களை 'ஃபுர்கா'னை ஏற்கும்படி அழைக்கின்றோம்.

அண்ணல் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் காலத்தை அடைந்துள்ள நீங்கள் அவர்களைப் பின்பற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளீர்கள். நாங்கள் ஹழ்லரத் ஈஸா (அலை) அவர்களைப் புறக்கணிக்கவில்லை. அவர்கள் காட்டிய வழியின் புறமே உங்களை அழைக்கின்றோம் " எனத் தொடர்ந்த உரையிடையே குறுக்கிட்டார் முகவகஸ்.

"ஹழ்லரத் ஈஸா (அலை) அவர்களால் முன்னறிவிக்கப்பட்டுள்ள அந்தத் தேற்றரவாளர் உண்மையிலேயே அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தாமா?" எனக் கேட்ட அவருக்கு "நிச்சயமாக " என விடையளித்தனர் இறை தூதரின் தூதர் ஹாத்திப் பின் அபீ பல்தஆ (ரலி)

"அல்லாஹ்வின் தூதரே அவர் என்பது உண்மையாயின் பிறந்த மண்ணை விட்டும் அவரை அவரின் கூட்டத்தார் வெளியேற்றிய சமயம் அவர் அவர்களை ஏன் சபிக்கவில்லை?" என வினாவெழுப்பினார் முகவகஸ்.

"மர்யம் தாய் பெற்ற மகன் ஈஸா (அலை) அவர்களும் அல்லாஹ்வின் தூதரே என்பதில் எவருக்கேனும் ஐயமுண்டோ?" என வினவினர் தூதர்

"இல்லை, இல்லை, ஒரு போதும் இல்லை" என முகவகஸும் அவையோரும் ஒருமித்து முழங்கினர்.

"இறைவனின் சத்தியத் தூதராகவே அண்ணல் ஈஸா (அலை) அவர்கள் இருந்தும், தாம் சிலுவையில் அறையப்பட்ட சமயம் அன்னார் தம் எதிரிகளைச் சபியாது அவர்களின் பிழை பொறுக்கப்படவே தேடிய காரணமென்ன?" என மாநபியின் தூதர் ஹாத்திப் பின் அபீ பல்தஆ (ரலி) கேட்கக் கேட்டு திகைத்தார் மன்னர்!

மன்னரின் முகம் மலர்ந்தது!!

"நிச்சயம் நீர் ஒரு பேரறிஞரின் புறமிருந்து வந்த பேரறிஞரே என்பதில் ஐயமில்லை" என அவரின் நா புகழ்ந்தது.

"உங்களின் நபி தடுக்கப்பட்ட எந்த ஒரு செயலையும் ஏவவில்லை. தீமைகளை விட்டுமே அவர் மக்களைப் பாதுகாக்கிறார். வழிகெடுக்கும் மந்திரவாதி என்றோ, பொய்யை மிகைப்படுத்திக் காட்டும் கவிஞரென்றோ அவரை நான் ஒரு போதும்

கூறமாட்டேன். நிச்சயமாக ஒரு மாநபியின் அடையாளங்களையே அவரில் நான் காணுகிறேன்" என மகிழ்ந்த மன்னர் முகல்கள்,
அண்ணலெம் பெருமான் (ஸல்) அவர்களின் அழைப்பைப் பற்றி தாம் சிந்திப்பதாக வாக்களித்து, பல உயர்ந்த பரிசுகளையும் அண்ணலவர்களுக்கென ஹாத்திப் பின் அபீ பஸ்தஆ (ரலி) அவர்களிடம் ஒப்படைத்து, அவருக்கும் தனியே பரிசுகள் அளித்துச் சிறப்பித்து மிக்க மரியாதையுடன் அனுப்பி வைத்தார்.
மேதாவிலாசங் காட்டிப் பேசிய மன்னர் முகல்களைத் தம் மாநபியின் மேதை விளங்கச் செய்த நாவலர் - மாநபியின் தூதராகவே மட்டுமின்றி அவர்களின் மாமணிக் கொள்கைகளை விளக்கும் தோழராகவும் விளங்கியவர், ஹழ்லரத் ஹாத்திப் இப்னு அபீ பஸ்தஆ (ரலி) அவர்கள் .
அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் பிரிவுக்குப் பின் ஹழ்லரத் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களின் கிலாஃபத்தின் போதும் ஹழ்லரத் ஹாத்திப் (ரலி) கலீஃபாவின் தூதராக மீண்டும் சென்று மன்னர் முகல்களைச் சந்தித்தார்கள்.
அப்போது அவர்கள் மேற்கொண்ட தோழமை உடன்பாட்டால் சில ஆண்டுகள் எகிப்தும் ஹிஜாஸும் நட்பு நாடுகளாக விளங்கின. பின்னரே கலீஃபா உமர் (ரலி) அவர்களின் ஆட்சியின் பிந்திய காலத்தில் எகிப்து படையெடுப்புக்குள்ளாக நேர்ந்தது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 43 - பகுதி - 2

" யா ரசூல்லாஹ் ! என் சொற்களை நம்புங்கள், அல்லாஹ்வின் மீதானையாக நான் நயவஞ்சகனல்லன். அல்லாஹ்வையும் அவன் தூதரையும் சத்தியமாகவே நான் சாட்சியங் கூறி ஏற்றுள்ளேன். ஆனால் நான் குரைஷிகளின் ஆதரவில் இருந்தவனேயன்றி குரைஷியல்லன். ஏமனைச் சார்ந்தவன் " - ஹழ்லரத் ஹாத்திப் (ரலி) அவர்கள்

ஹுதையியா உடன்படிக்கையின்படி, மக்காவிலும் அதன் சூழலிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த பிற அரபு கோத்திரங்கள் அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களுடனோ, அல்லது மற்ற குரைஷிகளுடனோ கூட்டுறவு கொள்ள உடன்படிக்கையின்படி உரிமை அளிக்கப்பட்டு இருந்தது.

எந்த கூட்டத்தார் எவரோடும் கூட்டுறவு கொண்டாலும் மற்றவர்கள் அதனை மதிக்க வேண்டும் என உடன்படிக்கையில் வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதன்படி குஸாஆ கோத்திரத்தார்கள் நபி (ஸல்) அவர்களுடனும் 'பக்கர்' கோத்திரத்தாருடனும் மக்கத்து குரைஷிகளுடன் கூட்டுறவு கொண்டனர்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அவர்களுடைய ஒரு மோதல் உருவாகி அம்மோதலில் குஸாஆ கோத்திரத்தார் பின்னடைவு ஏற்பட்டு பனீபக்கர் கோத்திரத்தார் அடர்ந்து குஸாஆ கோத்திரத்தார்களைத் தாக்கி அவர்களில் பலரைக் கொன்று விட்டனர்.

பெண்களையும் குழந்தைகளையும் கூட அவர்கள் விட்டு வைக்கவில்லை.

தங்கள் பாதுகாவலராக உறவு கொண்டிருந்த அண்ணல் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களிடம் அபயம் தேடினர். அண்ணல் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களும் குஸாஆ களுக்கு பகரமான ஈட்டை பனீபக்கர் கோத்திரத்தார் செலுத்த வேண்டும். மேலும் பனீபக்கர் கோத்திரத்தாருடன் மக்கத்து குரைஷிகள் கூட்டுறவு கொள்வதையும் விட்டு விலகிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதித்தார்கள்.

இந்த நடவடிக்கைக்கு எதிராக குரைஷிகளின் மமதை அவர்களின் அறிவை இழக்கச் செய்திருந்தது. துடிப்பான இளைஞர்கள் எழுந்து, நாங்கள் எந்த உடன்பாட்டையும் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை என முகத்திலடித்தாற் போல் கூறி நபி (ஸல்) அனுப்பிய தூதரைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டனர். அதன் காரணமாக உருவானதே மக்கா படையெடுப்பு.

நியதிகளைப் புறக்கணித்து, களங்கம் விளைவித்த அக்கிரமவாதிகளிடமிருந்து கஅபாவை மீட்க உறுதி பூண்ட அண்ணலார், தங்களின் நடவடிக்கைகளால் மக்கத்து புனித பூமியில் ஒரு சொட்டு இரத்தமும் சிந்திடலாகாது என ஆவல் கொண்டார்கள். எனவே தங்களின் படை ஆயத்தங்கள் எந்த மார்க்கத்தில் செலுத்தப்படும் என்பதை மர்மமாகவே வைத்திருந்தார்கள். ஸிரியாவின் புறம் செல்லப் போகிறோம் எனச் சிலர் பேசிக் கொண்டனர். தகீஃப்களுக்கெதிராகவே படையெடுப்பு எனப் பலர் எண்ணினர்.

தாங்கள் எதிர்க்கப் போவது 'ஹவாஸின்'களையே என்றும் பலர் கணித்தனர். உண்மை மார்க்கம் எது என்பதை ஹழ்லரத் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் மட்டுமே அறிந்திருந்தார்கள்.

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் மக்காவின் புறமே செல்ல ஆயத்தங்கள் செய்கிறார்கள் என்ற அந்தரங்கத்தை ஹழ்லரத் ஹாத்திப் இப்னு அபீ பஸ்தஆ (ரலி) அவர்கள் எவ்வாறோ விளங்கிக் கொண்டனர். அவர்களின் யூகத் திறனுக்கு அதுவும் ஒரு சான்று. ஆனால் அது ஒரு திகைப்பையே அவர்களுக்களித்தது. அவர்களின் குடும்பம் இன்னமும் மக்காவிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தது. மதீனா ஹிஜ்ரத் செய்த பல முஹாஜிர்களின் குடும்பங்களும் மக்காவில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தன என்றாலும் அவர்களெல்லாம் குரைஷிகள் அவர்களின் குடும்பங்களுக்கு இன்னல் விளைவிக்க நெருங்கும் குரைஷிகளை அவர்களின் பாரம்பரிய பந்தம் தடுத்து நிறுத்தும்.

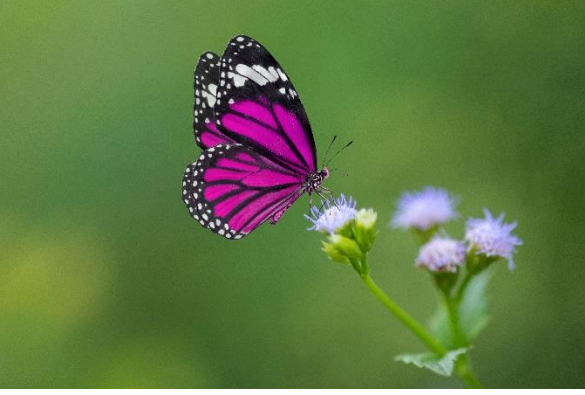
ஆனால் ஹழ்லரத் ஹாத்திப் (ரலி) குரைஷியல்லர்; ஏமன்வாசி. இப்போது இவர்கள் மட்டும் ஹிஜ்ரத் செய்த மதீனாவில் இருக்கிறார்கள் அவரின் குடும்பம் ஆதரவற்ற அனாதையாக மக்காவில் இருந்தது. படையெடுப்பின்போது குரைஷிகள் தங்கள் குடும்பத்தார் மீது கோபப் பார்வையைத் திருப்புவார்களானால் தம் குடும்பத்துக்கு உதவுவார் எவருமே இல்லையே என்ற கவலை வருத்தியது ஹழ்லரத் ஹாத்திப் (ரலி) அவர்களை.

எனவே மக்கத்து குரைஷிகளின் அனுதாபத்தை எந்த விதத்தில் தம் குடும்பத்தாருக்குத் தேடித் தருவது எனச் சிந்திக்கலானார்கள்.

மக்காவின் மீதே அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அடர்ந்து வரவிருக்கிறார்கள் என்ற மர்மத்தைப் பற்றி குரைஷிகளுக்கு ஒரு முன்னறிவிப்புச் செய்தோமானால், அதற்குப் பகரமாக குரைஷிகள் தமக்கு நன்றிக் கடன்பட்டு தம் குடும்பத்தை விடுவார்கள் எனத் தீர்மானித்த ஹழ்லரத் ஹாத்திப் (ரலி) உடனடியாகவே இச்செய்தியை ஓர் ஓலையில் எழுதினார்கள். அச்சமயம் மக்காவிலிருந்து ஸாரா என்ற ஒரு பெண் மதீனாவுக்கு வந்திருந்தாள். அபூ உமர் இப்னு ஸைஃபீ இப்னு ஹாஷிமின் அடிமைப் பெண் அவள். ஆடுவதும் பாடுவதும் அவள் தொழில், பொருளுதவி தேடி அவள் மதீனா வந்திருந்தாள். அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களிடமும் முஹாஜிர்களிடமும் போதுமான பொருளும் உடைகளும் பெற்றுக் கொண்ட அவள் ஊர் திரும்பலானாள். ஹழ்லரத் ஹாத்திப் (ரலி) அவர்கள் தங்களின் ஓலையை எவருக்கும் தெரியாமல் அவளிடம் தந்து அபூஜஹ்லின் மகனார் ஹழ்லரத் இக்ரிமாவிடம் ஒப்படைக்கக் கூறி அனுப்பி விட்டார்கள். மாநபிகளார் தங்களின் தீவிர ஏற்பாடுகளிடையே அல்லாஹ்வின் உதவி கோரியும் வழத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். "எங்கள் இறைவா! எங்களின் முன்னேற்பாடுகளை விட்டும் குரைஷிகளின் பார்வைகளை நீ தடுத்துக் கொள்வாயாக. எங்களின் செய்திகளை அவர்களின் செவிகளுக்கெட்டாது காத்துக் கொள்வாயாக. திடுமென அன்றி எங்களைக் காணாதவாறு அவர்களின் பார்வைகளை நீ தடுத்துக் கொள்வாயாக —அடர்ந்து நாங்கள் எங்களின் பட்டணத்தைக் கைப்பற்றும் வரை" என அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் இறைஞ்சிக் கொண்டிருந்த சமயம் ... அங்கு வந்துற்ற ஹழ்லரத் ஜிப்ரால் (அலை) அவர்கள் படையெடுப்புச் செய்தியை ஒரு பெண் ஏந்திச் செல்லும் தகவலை அறிவித்து விட்டனர்.

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள், அலீ, ஜஸுபைர், மிக்தாத் (ரலி) ஆகிய மூவரையும் விரைந்து சென்று அப்பெண்ணை மறித்து கடிதத்தைக் கைப்பற்றப் பணித்தார்கள். அவ்வாறே கைப்பற்றித் திரும்பினர் அம்மூவரும். கடிதம் பிரித்துப் படிக்கப் பட்டபோது அனைவரின் பார்வைகளும் ஹழ்லரத் ஹாத்திப் (ரலி) அவர்களின் புறம் திரும்பின. ஹழ்லரத் உமர் (ரலி) அவர்களோ, 'யா ரகூல்லாஹ்! அந்நயவஞ்சகனைக் கொன்று விடுகிறேன். என்னை அனுமதியுங்கள்' என்றவர்களாக தங்கள் வாளையே உருவிக் கொண்டனர். "அபல் ஹஃபஸ்! ஹாத்திப் பத்ரில் பங்கேற்றவரல்லவா? لَوْلَا كَيْدُكَ مِنَ اللَّهِ لَمُنَّكَ فِيمَا أَخَذْتَ عَذَابَ عَظِيمٍ அவர்கள் விரும்பியதைச் செய்து கொள்ளட்டும். நான் அவர்களை மன்னித்து விட்டேன்' என இறைவன் பத்ரில் பங்கேற்றவர்களைப் பொருந்திக் கொண்டதை மறந்தீரா?" எனக் கேட்டு அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அனைவரையும் அமைதிப்படுத்தினார்கள்.

பத்ரில் பங்கேற்று நரக விடுதலை பெற்றவரிடம் நயவஞ்சகம் எங்ஙனம் துளிர்க்க முடியும்? என வியந்த நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் ஹழ்லரத் ஹாத்திப் (ரலி) அவர்களிடமே அவர்களின் செயலுக்குக் காரணம் வினவினார்கள். "அண்ணலே! என் சொற்களை நம்புங்கள், அல்லாஹ்வின் மீதானையாக நான் நயவஞ்சகனல்லன். அல்லாஹ்வையும் அவன் தூதரையும் சத்தியமாகவே நான் சாட்சியங் கூறி ஏற்றுள்ளேன். ஆனால் நான் குரைஷிகளின் ஆதரவில் இருந்தவனேயன்றி குரைஷியல்லன். ஏமனைச் சார்ந்தவன். என் குடும்பம் மக்காவில் எந்தத் துணையுமின்றி குரைஷிகளுக்கு மத்தியில் இருக்கிறது. என் குடும்பத்திற்கு தீங்கிழைக்காமல் குரைஷிகளின் நன்றிப் பார்வையை என் குடும்பத்தார் மீது குறைஷிகள் திருப்பவே இந்த உத்தியை மேற்கொண்டேனே யன்றி அணுவளவும் தங்களுக்குத் துரோகமிழைக்கத் துணிந்தவனல்லன் நான்" என ஹாத்திப் (ரலி) அவர்கள் கூற, அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களும் 'அவர் உண்மையே கூறினார்' என ஏற்றார்கள். உலக மனிதர்களின் நெஞ்சங்களை விட பத்ரு ஸஹாபாக்களின் நெஞ்சங்களை பரிசுத்தம் பெற்றவையென அல்லாஹ் பொருந்திக் கொண்டான்' என அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் கூறக் கேட்டு ஹழ்லரத் உமர் (ரலி) அவர்களின் கண்களில் கண்ணீர் தாரைத் தாரையாக வடித்தன நெகிழ்வால்! تَسْرُونَ إِلَيْهِمْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَجِدُوا عِزِّي وَعِزُّكُمْ أَوْلِيَاءُ تَلْفُونَ إِلَيْهِمْ بِالْمَوَدَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ وَإِيَّاكُمْ أَنْ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ خَرَجْتُمْ جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ بِالْمَوَدَّةِ "விசுவாசிகளே! எனக்கும் உங்களுக்கும் விரோதிகளாயிருப்பவர்களை நீங்கள் நேசர்களாக எடுத்துக் கொண்டு, நேசமனப்பான்மையில் (இரகசியமாகக் கடிதம் எழுதி) அவர்களிடம் உறவாட வேண்டாம். (ஏனெனில்) அவர்களோ உங்களிடம் வந்த சத்திய(வேத)த்தை நிச்சயமாக நிராகரித்து விட்டனர்..." என்ற (60:01) குர்ஆன் அருளுரைத் தொடர்களும் அச்சமயம் இறங்கின.

("என்னை திட்டப் போகிறாயா இல்லையா?" - அபூபக்ருஸ் ஸித்தீக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

"முடியாது முடியவே முடியாது !" - ரபீஆ பின் கஅப் அல்-அஸ்லமீ)

மதீனாவிற்கு நபி (ஸல்) புலம்பெயர்ந்ததும் பள்ளிவாசல் ஒன்று கட்டினார்கள். அந்தப் பள்ளிவாசலின் பின்புறத்தின் வடபகுதியில் சற்றே உயர்ந்த ஓர் வெற்றிடம் இருந்தது. பள்ளிவாசலின் பின்புறச் சுவரை ஒட்டிய திண்ணை, மேலே நிழலுக்கான ஒரு தடுப்பு - அதன் பெயர் அஸ்ஸுஃப்பா. இங்கு அனாதரவான முஸ்லிம் ஆண்கள் தங்கி, வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

தொடக்கத்தில் மக்காவை விட்டு வெளியேறி, மதீனா வந்திருந்த முஹாஜிர்கள்தாம் அங்குத் தங்கியிருந்தனர். பின்னர், வசதி வாய்ப்பில்லாத மற்ற முஸ்லிம்கள் சிலரும் அங்கு வந்து தங்கிவிட்டார்கள்.

அனைவரும் ஏழைகள். குடும்பம், உறவு என்று எதுவும் அவர்களுக்கு அமைந்திருக்கவில்லை. ஸுஃப்பாதான் அவர்களுக்குத் திண்ணை, பள்ளிக்கூடம், வீடு எல்லாமே. அவர்களெல்லாம் "அஸ்ஹாபுஸ் ஸுஃப்பா " என்று அழைக்கப்பட்டனர் - அதாவது திண்ணைத் தோழர்கள்.

சுவர் போன்ற தடுப்பு என்று எதுவும் இல்லாததால் எப்பொழுதும் காயும் வெயில், எப்பொழுதாவது பெய்யும் மழை, குளிக்காலத்தின் கடுங்குளிர், புழுதிச் காற்று என்று அனைத்துப் பொழுதும் அங்குதான் அவர்கள் வாழ்க்கை. மானம் மறைக்கும் அளவு மட்டுமே உடை. மற்றவர்கள் அவ்வப்போது கொண்டு வந்து அளிக்கும் உணவுதான் ஆகாரம் என்று அங்கு இல்லாததைப் பயின்று கொண்டிருந்தனர்

நபி (ஸல்) அவர்களும் மற்றத் தோழர்களும் உணவு கிடைத்தால் இவர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டனர். வேறு சிலர் அவ்வப்போது பேரீச்சம் பழக்கொத்தைக் கொண்டுவந்து அங்கு நடப்பட்டிருக்கும் ஒரு தூணில் மாட்டிவிட்டுச் செல்வார்கள். இவர்களும் ஆளுக்கு ஒன்றோ, இரண்டோ சாப்பிட்டுப் பசியாறிக் கொள்வார்கள்.

சில சமயங்களில் உணவென்று எதுவும் இல்லாமல் நாட்கள் கழியும். பசியில் அவர்களது வாட்டம் எந்தளவு இருக்குமென்றால், தொழுகையின்போது மயக்கமுற்றும் விழுந்துவிடுவார்கள்.

சரி இப்படியெல்லாம் வாடும் இவர்கள், தொழுகை, வழிபாடு என்பது போலான ஓர் ஆன்மிக வாழ்க்கையை மட்டும் சார்ந்தவர்களோ, துறவி போன்றவர்களோ என்றால் அப்படியெல்லாம் இல்லை. போர் என்று அறிவிப்பு வந்தால், "படைக்கு முந்தி" என்று துள்ளியெழுந்து வந்து நின்றார்கள்.

அந்தத் திண்ணைப் பல்கலையில் பயின்று வந்த மேன்மக்கள் ஏராளம். நமக்குப் பரிச்சயமான கப்பாப் இப்னு அரத் (ரலி) அவர்களில் ஒருவர். பிலால், அபூஹுரைரா போன்ற புகழ்பெற்ற தோழர்களும் ஸுஃப்பாவாசிகள்தாம். பிற்காலத்தில் முதலாவது கலீபாவாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அபூபக்ரு (ரலி) அவர்களின் மகன் அப்துர் ரஹ்மானும் இந்தத் திண்ணையில் ஒருகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்; வளர்ந்தவர்.

இவர்களுக்கு நபியவர்களின் அண்மை பெரும் பேறாய்த் தோன்றியது. விண்ணிலிருந்து இறங்கிய ஞானத்தை, நபி (ஸல்) அவர்களின் நேரடிப் பரிமாறுதலில் பசி தீர்த்துக் கொண்ட சிறப்பு விருந்தினர்கள். அதற்காகக் காலமெல்லாம் அங்கேயே கிடந்து உழலத் தயாராயிருந்த மாபெரும் உன்னதர்களின் கூட்டம் அது.

பின்னர் காணப்போகும் மற்றத் தோழர்களின் வாழ்க்கையை உணரவும் அவசியமென்பதால்தான் இங்கு ஸுஃப்பா பற்றி (மேற்கூறப்பட்ட 9 பாராவில்) இந்த அறிமுகம். ஆக, இத்தகையப் பல்கலையின் மற்றொரு முக்கிய மாணவர் ரபீஆ பின் கஅப்.

<https://www.facebook.com/share/p/5g7GzyB4n4eRGUhp/?mibextid=oFDknk>

அப்போது இளவயதுச் சிறுவர் ரபீஆ. முதல் பார்வையில் வெகுசிலரை நமக்குப் பிடித்துப் போகும். அதேபோல் சிலரைப் பார்க்கும்போதே தகுந்த காரணமின்றி நமக்கு வெறுப்பேற்படும். முதன் முதலாய் நபி (ஸல்) அவர்கள் பார்த்ததுமே கவர்ந்திழுக்கப்பட்டார் ரபீஆ. உள்ளத்தை இஸ்லாமிய ஆன்மீகம் ஆக்கிரமிக்க, அவருக்கு உள்ளம் கவர்ந்த தலைவர் ஆகிப் போனார் நபியவர்கள்.

வேறு எது பற்றிய சிந்தனையும் இல்லை. சதா சர்வ காலமும் அல்லாஹ்வின் தூதரைப் பற்றிய எண்ணமும் பிரமிப்புமே அவர் மனதை ஆக்கிரமித்திருந்தன. அந்தளவுக்கு அந்தத் தலைவர் மீது அவரது மதிப்பும் மரியாதையும் மிகைத்தது. அந்த அவஸ்தையை அவரால் தாங்க முடியவில்லை. மனம் இறுதியாகக் கூறியது:

“ஏன் இந்தத் தொல்லை?. அவருக்குப் பணிவிடை செய்ய உன்னை ஒப்படைத்துக் கொண்டு இந்தப் பிரச்சனையை ஏன் நீ இலேசாக்கிக் கொள்ளக் கூடாது? போ அல்லாஹ்வின் தூதரிடம். பணிவிடை செய்யும் ஊழியனாய் உன்னை நீ அவருக்கு அர்ப்பணிப்பதாய்ச் சொல். அவர் மட்டும் ஒப்புக்கொண்டால், அவரைக் கண்ணாரக் கண்டுகொண்டே இருக்கும் ஆனந்தம் உனக்குக் கிட்டும். அவரது அன்பையும் அரவணைப்பையும் அடையலாம். இம்மை-மறுமையின் நற்பேறு உனதாகும்”.

வருணிக்க எழுதப்பட்ட வார்த்தைகள் அல்ல இவை. வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அவரது வாழ்க்கையை அவரது வார்த்தைகளிலேயே பதிவு செய்து வைத்துள்ளன.

இந்த எண்ணம் தோன்றியவுடன் தாமதிக்கவில்லை ரபீஆ.

நபியவர்களை விரைந்து சென்று சந்தித்து, தன் எண்ணத்தை வெளியிட்டார். பேராவலிலும் நம்பிக்கையிலும் அவர் மனது படபடத்தது. நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை, ஏற்றுக் கொண்டார் நபியவர்கள்.

உலகின் தலைசிறந்த பல்கலையின் மாணவனாக நேரடி அனுமதி கிடைத்துவிட்டது ரபீஆவிற்கு. சரி, தங்கிப் பயில விடுதி? கிடைத்தது திண்ணை. திண்ணைத் தோழரானார் ரபீஆ பின் கஅப், ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நிழல்போல் தொடர்வது என்று உவமைக்குச் சொல்வோமே, அப்படி நபியவர்களின் நிழலாகிப் போனார் ரபீஆ. நபியவர்களுடன் நெருக்கமாகத் தங்கி, எங்கெல்லாம் அவர்கள் சென்றார்களோ அப்படியே இவர் பின்தொடர்ந்தார்.

நபியவர்கள் இவரைப் பார்த்தாலே போதும்; இவர் எழுந்து அவரிடம் ஓடினார். அவரது எந்த அலுவலாக இருந்தாலும் சரி, ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்றாலும் சரி, விரைந்து சென்று உதவுவது ரபீஆவின் இயல்பாகி விட்டது. சுருக்கமாக, தன்னை முழுக்க முற்றும் அர்ப்பணித்துக் கொண்ட பணிவிடை.

வேறு எதுபற்றிய சிந்தனையும் இல்லை. உலகம் பற்றிய அக்கறை இல்லை. அல்லாஹ்வும் அவனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இரத்தமும் சதையுமாய் தனது கண்ணெதிரே நடமாடும் நபிகளார்தான் அவரது உடல், ஆவி, மூச்சு அனைத்திலும் வியாபித்திருந்தனர்.

தேடித் தேடி பணிவிடை செய்வதாக நாள் முழுவதும் கழியும். நாள் முடிந்து இரவின் இறுதி இஷாத் தொழுகை முடிந்து நபியவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று விடுவார்கள். அடுத்து என்ன செய்வது? முதலில் திரும்பி விடலாம் என்று நினைப்பார். பின்னர் அவரது மனதில் அந்த எண்ணம் தோன்றும்:

“ரபீஆ ஏன் போகிறாய்? அனேகமாய் இரவில் அவருக்கு ஏதாவது உதவி தேவைப்படலாம்” அவ்வளவுதான். இந்த எண்ணம் தோன்றியவுடன் நபியவர்களது வீட்டு வாசலிலேயே அமர்ந்து விடுவார். இறைவனின் மாபெரும் நபி, அரண்மனை, மாளிகை, சேவகர்கள் என்பதெல்லாம் எதுவுமே இல்லாமல் தனது எளிய குடிலுக்குள் புகுந்து கொள்ள, வாயிற்படியில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட ஒரு தோழர்.

தனது அந்த அனுபவத்தை ரபீஆ விவரிக்கும் போது, “நபியவர்கள் இரவில் எழுந்து நின்று தொழுது கொள்வார்கள். சில வேளைகளில் அவர்கள் ரூரா அல்-ஃபாத்திஹா ஓதுவதைக் கேட்பேன். அதை அவர்கள் இரவின் பெரும்பாலான பகுதியில் தொடர்ந்து ஓதிக் கொண்டே இருப்பார்கள். சிலவேளை ‘தன்னைப் புகழ்ந்தவனை அல்லாஹ் செவிமடுத்தான்’ என்பதை ரூரா அல்-ஃபாத்திஹாவை விட அதிகமாக உச்சரிப்பார்கள், அதைக் கேட்டுக் கொண்டே அப்படியே அசந்து உறங்கி விடுவேன்”

இப்படியாக அவரது காலம் கழிந்து கொண்டிருந்தது.

தனக்கு உபகாரம் செய்பவர்களுக்கு அதைவிட அதிக அளவில் திருப்பி நல்லுபகாரம் செய்வது நபியவர்களின் இயல்பு. தனது நன்றியை அவர்கள் அப்படித்தான் வெளிப்படுத்துவார்கள். ரபீஆவின் சேவையைப் பாராட்டி எப்படி வெகுமதி அளிப்பது? ஒருநாள் அவரிடம் வந்தார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள்,

“ரபீஆ!” என்று அழைக்க,

“இதோ உங்கள் சேவைக்கும் கீழ்ப்படிதலுக்கும் தயாராக உள்ளேன் அல்லாஹ்வின் தூதரே! அல்லாஹ் உங்களுக்கு அளவற்ற நற்பேறுகளை நல்குவானாக!” என்று பதிலளித்தார் ரபீஆ.

சற்று கவனிக்க வேண்டும். வெறும் பெயர் சொல்லி அழைக்கிறார் நபியவர்கள். “செவிமடுத்தேன், அடிபணிந்தேன்” என்று ஓடி வருகிறார் தோழர். குர்ஆனின் வாசகங்கள் மூச்சாய் ஓடிக்கொண்டிருந்த இதயங்கள் அவை.

“நான் உனக்கு அளிக்கும்படியாய் ஏதாவது கேளேன்” என்றார் நபி (ஸல்) அவர்கள்

சற்று சிந்தனையில் மூழ்கியவர், “எனக்குச் சற்று அவகாசம் அளியுங்கள் அல்லாஹ்வின் தூதரே. எனக்கு என்ன தேவை என்று யோசித்துப் பார்த்துவிட்டுத் தங்களுக்குத் தெரிவிப்பேன், இன்ஷா அல்லாஹ்!”

“நல்லது”

அந்தச் சமயத்தில் ஏழ்மையான நிலையில் இருந்த இளைஞர் ரபீஆ. வீடு, மனைவி, சொத்து, சுகம் என்று எதுவும் கிடையாது. சக ஏழை முஸ்லிம்களுடன் ஸுஃப்பாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். மக்கள் இவர்களை “இஸ்லாத்தின் விருந்தினர்கள்” என்று அழைப்பார்கள்.

யாராவது முஸ்லிம் கொஞ்சம் பணம் கொண்டு வந்து தானமாய் நபியவர்களிடம் அளித்தால், அதை அவர்கள் இந்தத் திண்ணைத் தோழர்களின் செலவினங்களுக்கு அளித்து வந்தார்கள். ஏதாவது அன்பளிப்புக் கிடைத்தால் மட்டும், அதில் சிறிதை, தான் எடுத்துக் கொண்டு மீதம் அனைத்தையும் இவர்களுக்குக் கொடுத்து விடுவார்கள்.

அதனால் ரபீஆவிற்குத் தோன்றியது. ஏதாவது கொஞ்சம் பணமோ, பொருளோ நபியவர்களிடம் கேட்போம். கிடைத்தால், ஏழ்மையிலிருந்து மீண்டு, மற்றவர்கள்போல் பணம், மனைவி, குழந்தைகள் என்று வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஆனால், மீண்டும் மனம் அதை மறுபரிசீலனை செய்தது. பிறகு சொன்னது:

“உன்னை நீயே அழித்துக் கொள்ளப் போகிறாய் ரபீஆ! இந்த உலக வாழ்க்கை – அது தானாக ஓடிவிடும். இந்த வாழ்க்கையில் செல்வம் என்று உனக்குப் பங்கு ஒன்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தால், நீ கேட்டாலும் சரி; கேட்காவிட்டாலும் சரி, அல்லாஹ் உனக்கு அளித்து விடுவான். உனக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அல்லாஹ்விற்கு எவ்வளவு பிரியமானவர் என்று. அவர் கோரினால் அவன் நிராகரிக்கப் போவதில்லை. ஆகவே நீ அவரிடம் என்ன கேட்க வேண்டுமென்றால், அல்லாஹ் உனக்கு மறுமையின் வெகுமதியில் பங்கு அளித்தருள் அவரைப் பிரார்த்திக்கச் சொல்ல வேண்டும்”

ஆஹா! இதுதான் சரி என்று அவருக்குப் பட்டது. சொற்ப காலத்துக்கான அற்ப செல்வமெல்லாம் வேண்டாம், அனைத்தையும் “அங்கு” வாங்கிக் கொள்வோம் என்ற இந்த முடிவு அவருக்கு மிகவும் திருப்தியாக இருந்தது. தெளிவாக இருந்தது. நேராக நபிகளாரிடம் சென்றார்.

அவர் ஒரு முடிவெடுத்து வந்திருப்பது நபிகளாருக்குப் புரிந்தது “என்ன கேட்க விரும்புகிறாய் ரபீஆ?” என்று கேட்டார்கள்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! எனக்காக அல்லாஹ்விடம் பிரார்த்தியுங்கள். என்னை சொர்க்கத்தில் தங்களின் தோழனாக அவன் ஆக்கி அருள வேண்டும்”

புரிகிறதா? அந்த வேண்டுகோளின் பேராசை புரிகிறதா? உலக இச்சை, பட்டுப் போயிருக்கட்டும். மறுமையில் எத்தகைய நம்பிக்கை இருந்திருந்தால், அந்த மறுமையிலும் அந்த மாமனிதரின் அண்மைதான் சொர்க்க மகா சொர்க்கம் என்று மனதில் நேசம் இருந்திருந்தால் இப்படி ஒரு வேண்டுகோள் பிறக்கும்?

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்தார்கள். பிறகு,

“உனக்கு வேறு ஏதும் வேண்டுகோள் இல்லையா ரபீஆ?”

“இல்லை அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் தங்களிடம் கேட்டதிலிருந்து எனது மனதை நான் மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை”

“அப்படியானால் சரி. நீ வேண்டியதை உனக்கு நான் பெற்றுத்தர, நீ எனக்கு உதவ வேண்டும். அதிகமதிகம் நஃபில் தொழுகையும் ஸஜ்தாவும் நீ புரிய வேண்டும்” என்று நபிகளாரிடமிருந்து இறுதி பதில் வந்தது.

பெருமையும் மகிழ்வும் ஏற்பட்டது ரபீஆவிற்கு! அந்த நொடியிலிருந்து உறுதியான இறைவழிபாடு என்பது அவரது சபாவமாகவே ஆகிவிட்டது. அவரது இலக்கெல்லாம் ஒன்று. ஒன்றே ஒன்று! இப்பொழுது இந்த உலகில் நபியவர்களுடன் பணிவிடை செய்து அண்மிக் கிடக்கும் பாக்கியம் கிடைத்ததுபோல் மறுஉலகிலும் அவரது தோழமை கிடைக்கவேண்டும், அவ்வளவே! வெறும் சொர்க்கம் அல்ல. சிறப்புச் சொர்க்கம்.

சில நாட்களோ, மாதமோ கழிந்தன. நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவரிடம் கேட்டார்கள். “உனக்குத் திருமணம் புரிந்து கொள்ள ஆசை இல்லையா, ரபீஆ?”

“தங்களுக்கு சேவை செய்வதிலிருந்து எனது கவனத்தைத் திருப்பும் எதையும் நான் விரும்பவில்லை அல்லாஹ்வின் தூதரே! தவிர ஒரு மணப்பெண்ணுக்கு மணக்கொடை அளிக்க, அவளை வாழவைக்க என்று என்னிடம் பணமும் இல்லை” என்று பதிலளித்தார் ரபீஆ. நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அமைதியாக இருந்து விட்டார்கள்.

மீண்டும் சில நாட்கள் கழிந்தன. மீண்டும் . நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவரிடம் கேட்டார்கள். “உனக்குத் திருமணம் புரிந்து கொள்ள ஆசை இல்லை, ரபீஆ?”

ரபீஆவும் அதே பதிலை மீண்டும் கூறிவிட்டார். ஆனால் பின்னர் தனிமையில் இருக்கும் போதுதான் இவ்விதம் நபியவர்களிடம் மறுதலித்துப் பேசியிருக்கக் கூடாதோ என்று ரபீஆவிற்கு மன உளைச்சல் ஏற்பட்டது. அது அவருக்கு மிகுந்த வெட்கத்தை அளித்தது. மனதுடன் அவருக்கு வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது.

“அட ரபீஆ! உனது ஆன்மீகத்திற்கும் இவ்வுலகிற்கும் மறுமைக்கும் எது சிறந்தது என்று நபியவர்கள் உன்னைவிடச் சிறப்பாய் அறிய மாட்டார்களா? உன்னுடைய ஏழ்மையும் பொருளாதார நிலைமையும்கூட அவர்கள் அறிந்ததுதானே. ஆம். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! மீண்டும் ஒருமுறை நபியவர்கள் என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி பரிந்துரைத்தால் நிச்சயம் கட்டுப்படுவேன்” என்று இறுதியில் அவரது மனம் சமரச உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது.

மீண்டும் சில நாட்கள் கழிந்தன. மீண்டும் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவரிடம் கேட்டார்கள்: “உனக்குத் திருமணம் புரிந்து கொள்ள ஆசை இல்லையா, ரபீஆ?”

“நிச்சயமாய் திருமணம் செய்து கொள்கிறேன் அல்லாஹ்வின் தூதரே! ஆனால் நான் இன்று இருக்கும் நிலையில் யார் எனக்குப் பெண் தருவார்கள்?” என்று கவலை தெரிவித்தார் ரபீஆ.

ஒரு குறிப்பிட்ட குடும்பத்தைச் சொல்லி, அவ்வீட்டிலுள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட பெண்ணைச் சொல்லி, “அவர்கள் வீட்டிற்குப் போ. அல்லாஹ்வின் தூதர் உங்களின் இந்தப் பெண்ணை எனக்குத் திருமணம் செய்து தரும்படி கட்டளையிட்டார் என்று கூறு” என்று தெரிவித்தார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்

மிகவும் கூச்சமாய் இருந்தது ரபீஆவிற்கு. மெதுவாய் அவர்களின் வீட்டிற்குச் சென்றார். தயக்கமாய்த் தெரிவித்தார்.

“அல்லாஹ்வின் தூதர் என்னை அனுப்பி வைத்தார்கள். உங்களின் இந்தப் பெண்ணை எனக்கு மணமுடித்துத் தருவீர்களாம்” என்று அந்தக் குறிப்பிட்ட பெண்ணின் பெயரைத் தெரிவித்தார்.

“அந்தப் பெண்ணையா!?” என்று அவர்கள் ஆச்சரியமாகக் கேட்க, “ஆம்” என்றார் ரபீஆ.

வீட்டிற்குள் இருந்த அவரது மகளார் “ நபிகளாரின் சொல்லுக்கு மேல் நாம் சிந்திக்க எதுவும் இல்லை. அவரை திருமணம் செய்ய மனப்பூர்வமாக சம்மதிக்கிறேன் ”

“அல்லாஹ்வின் தூதர் எங்களது வீட்டில் சிறப்பு விருந்தினராய் வரவேற்கப்படுபவர். அதேபோல்தான் அல்லாஹ்வின் தூதரின் தூதரும். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக, இந்தத் தூதர் ஏமாற்றத்துடன் திருப்பி அனுப்பப்பட மாட்டார்” என்று உற்சாகப்பட்ட அந்தக் குடும்பத்தினர் உடனே அந்தக் குறிப்பிட்ட பெண்ணை இவரது மனைவியாக்கி, திருமண உடன்படிக்கை எழுதிவிட்டனர்.

நம் மொழியில் சொல்வதென்றால், பஞ்சத்தில் அடிபட்டவரைப் போன்ற ஒரு மகா ஏழை, வீட்டிற்கு வருகிறார். நபி சொன்னார் என்று பெண் கேட்கிறார். உடனே அந்த வீட்டினரோ “நீதானய்யா மாப்பிள்ளை” என்று திருமண உடன்படிக்கையே எழுதிவிட்டார்கள். அப்படிச் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தார்கள் தம் தலைவரின் சொல்லுக்கு.

மாப்பிள்ளையோ சீர் தருவார்களா, செனத்தி தருவார்களா என்று யோசிக்கவில்லை, “எப்பேறு பெற்ற தலைவரின் எப்பேறுபெற்ற தொண்டன் நான்”, “எவ்வளவு வரதட்சனை எண்ணி வைப்பார்கள்” என்று கேட்கவில்லை. தான் பெண்ணுக்கு மணக்கொடை தரப் பணமில்லையே என்று விசனப்படுகிறார். மனைவியாகி வரும் பெண்ணுக்கு எப்படி உணவளிப்பது என்றுதான் கவலைப்படுகிறார்.

வேகமாக நபியவர்களிடம் திரும்பிய ரபீஆ, “அல்லாஹ்வின் தூதரே! ஒரு மிகச் சிறந்த குடும்பத்தைக் கண்டுவிட்டுத் திரும்பி வந்திருக்கிறேன். என்னை நம்பினார்கள், அன்பொழுது வரவேற்றார்கள், அவர்கள் வீட்டுப் பெண்ணை எனக்கு மணமுடிக்க உடனே திருமண உடன்படிக்கையும் எழுதித் தந்து விட்டார்கள். நான் இப்பொழுது மணக்கொடை பணத்திற்கு என்ன செய்வேன்?” என்றார்.

புராதா இப்னுல் ஹஸிப் என்பார் பனா அஸ்லம் எனும் கோத்திரத்தின் தலைவர். ரபீஆவும் அஸ்லமீதான். அந்த புராதாவை வரவழைத்தார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹுஅலைஹி வஸல்லம் . அவர் வந்து சேர்ந்தார்.

“புராதா! ரபீஆவிற்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டும். தயவுசெய்து ஒரு பேரிச்சம்பழ விதை அளவிற்கான தங்கம் ஏற்பாடு செய்து கொடு” என்று தெரிவித்தார்கள்.

அப்படியே ஆகட்டும் என்று அவரும் ஏற்பாடு செய்து கொண்டு வந்து கொடுத்தார். நபியவர்கள் அதை ரபீஆவிடம் கொடுத்து, “இதை அவர்களிடம் எடுத்துச் செல். அவர்களின் மகளுக்கு இது நீ தரும் மஹர்-மணக்கொடை என்று ஒப்படை”.

வாங்கிக் கொண்டு அவர்களிடம் சென்றார் ரபீஆ. அந்தப் பேரிச்சம்பழ விதை அளவிற்கான தங்கத்தைக் கொடுத்தார். அதைப் பெற்றுக் கொண்ட அவர்களோ அகமகிழ்ந்தார்கள். “இருந்தாலும் ரொம்ப அதிகம் இது. தவிரவும் தரமான தங்கமாகவும் தோன்றுகிறதே”

நபிகளாரிடம் திரும்பி வந்த ரபீஆ கூறினார். “இத்தகைய பெருந்தன்மையான குடும்பத்தை நான் சந்தித்ததே இல்லை. ஏதோ தேற்றி எடுத்துப் போய்க் கொடுத்த அந்த மிகச் சிறிய அளவு தங்கத்தை அவர்கள் அப்படி சிலாக்கிறார்கள். மிகவும் அதிகமாம். தரமான தங்கமாம். அது இருக்கட்டும். இப்பொழுது எனக்கு அடுத்த கவலை வந்து விட்டது. எப்படி நான் திருமண விருந்து அளிக்கப் போகிறேன் அல்லாஹ்வின் தூதரே?”

மீண்டும் புராதாவிடம் பேசினார்கள் நபியவர்கள். பணம் ஏற்பாடு செய்தார் புராதா. பிறகு அதைக் கொண்டு ஒரு நல்ல கொழுத்த செம்மறியாட்டுக்கடா ஒன்றை வாங்கி வந்தார் ரபீஆ. பிறகு நபியவர்கள் அவரிடம் கூறினார்கள்: “ஆயிஷாவிடம் சென்று வீட்டில் எவ்வளவு வாற்கோதுமை இருக்கிறதோ கேட்டு வாங்கி வா”

அதன்படி அவர் ஆயிஷா (ரலியல்லாஹு அன்ஹா) அம்மையாரிடம் செல்ல, அவர்கள், “அந்தக் கூடையில் ஏழு சாஉ (படி) வாற்கோதுமை இருக்கிறது, எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக, இதைத் தவிர உமக்கு அளிக்கும் வகையில் வீட்டில் வேறு எதுவும் உணவு இல்லை” என்றார்.

ஒரு சாஉ என்பது தோராயமாய் இரண்டு கிலோ 350 கிராம். ஆக மாப்பிள்ளை ரபீஆ கிடாவையும் பதினாறேகால் கிலோ வாற்கோதுமையும் எடுத்துக் கொண்டு மணப்பெண் வீட்டிற்கு உற்சாகமாய்ச் சென்றார்.

அவர்கள், “கோதுமையைக் கொடுங்கள், நாங்கள் வேண்டுமானால் ரொட்டி சுட்டுத் தருகிறோம். ஆனால் நீங்கள்தான் ஆட்டை அறுத்து இறைச்சி எடுத்துக் கொண்டு வரவேண்டும்” என்றார்கள்.

ரபீஆவும் அவர் கோத்திரத்தின் உறவினர்கள் சிலரும் சென்று ஆட்டை அறுத்து, இறைச்சி சமைத்து எடுத்துவர, விருந்தொன்று பிரமாதமாய் தயாரானது. அளவற்ற நெகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது ரபீஆவிற்கு. ஒன்றுமே இல்லாமல் கிடந்தவருக்கு விருந்தினர்களையெல்லாம் அழைத்து விருந்தளிக்கும் அளவு ரொட்டியும் இறைச்சியும் கிடைத்ததென்றால்? இல்லாதவனுக்குத்தான் அதன் அருமை தெரியும்.

நபி ஸல்லல்லாஹுஅலைஹி வஸல்லம் அவர்களையும் விருந்திற்கு அழைத்தார் ரபீஆ. அன்புடன் கலந்து கொண்ட நபியவர்கள், பின்னர் அவருக்கு அன்பளிப்பொன்றும் அளித்தார்கள். ஒரு சிறு அளவு நிலம். அந்த நிலம் அபூபக்ருஸ் ஸித்தீக் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் நிலத்திற்குப் பக்கத்தில் அமைந்திருந்தது. அது அன்பளிப்பாய்க் கிடைத்தது ரபீஆவிற்கு.

வறுமையில் கிடந்த அவருக்கு இவை அனைத்தும் பெரும் செல்வமாய்த் தோன்றியது. உள்ளார்ந்த அகமகிழ்வும், ஏதோ பெரும் செல்வந்தனாகி விட்டதைப்போன்ற உணர்வும் அவருக்கு ஏற்பட்டது. இனிதே இல்லறம் துவங்கினார் ரபீஆ.

சிலநாள் கழிந்திருக்கும். ஒரு பிரச்சனை ஏற்பட்டது ரபீஆவிற்கு. அந்த நிலத்தில் ஒரு ஈச்சமரம் இருந்தது. அபூபக்ருஸ் ஸித்தீக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் நிலமும் ரபீஆவின் நிலமும் அருகருகே இருந்ததால் அந்த மரம் யார் நிலத்திற்கு உரியது என்பது பிரச்சனையாகி விட்டது. சர்வேயர், எண் இட்ட எல்லைக்கல் எதுவும் இல்லாத காலம் அது.

ரபீஆ அந்த மரம் தன்னுடையது எனக் கூற, அபூபக்ருஸ் ஸித்தீக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் அது தன்னுடைய நிலத்தில் உள்ளது என்று வாதிட்டார். விவாதம் சற்றுச் சூடேற, அபூபக்ருஸ் ஸித்தீக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் வாய் தவறி ரபீஆவைப் பற்றிச் சுடுசொல் ஒன்று கூறிவிட்டார். அவ்வளவுதான். ஆனால் வாயிலிருந்து வார்த்தை வெளியே விழுந்த அடுத்த கணமே தன் தவறு புரிந்து விட்டது அபூபக்ர் சித்தீக் (ரலி அவர்களுக்கு

“ஆமாம்! வாய் தவறி சொல்லிவிட்டேன். அதற்கு என்ன இப்பொழுது? யாருடைய மாமனார் நான்? அவரிடம் எனக்குள்ள செல்வாக்கு என்ன தெரியுமா?” என்றெல்லாம் பெருமை பேசி அகலவில்லை அபூபக்ருஸ் ஸித்தீக் (ரலி) பிரச்சனை முற்றிலும் திசை மாற ஆரம்பித்து விட்டது.

“இதோ பார். நான் உன்னை இகழ்ந்து ஒரு சொல் சொல்லிவிட்டேன். நீயும் என்னை ஒருமுறை இகழ்ந்து சொல்லிவிடு போதும். பழி தீர்ந்து விடும். நமக்குள் நாளை பிரச்சனை இருக்காது” அந்த ‘நாளை’ மறுநாள் அல்ல, மறுமையின் நாளை.

அபூபக்ருஸ் ஸித்தீக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் தரம், அவர்களது பெருமை, அவர்களது தியாகம், நபிகளிடம் அவர்களுக்குள்ள சிறப்புத் தகுதி இதெல்லாம் அறியாதவரா ரபீஆ. ஏதோ, கோபத்தில் வாய் தவறி சொல்லிவிட்டார். அதற்காக, அவரை அதேபோல் நாமும் திட்டுவதாவது? “ம்ஹும்! அதெல்லாம் முடியாது” என்று மறுத்துவிட்டார் ரபீஆ.

“என்னைத் திட்டப் போகிறாயா இல்லையா?”

“முடியாது!”

“அப்படியென்றால் நான் நபிகளிடம் முறையிட வேண்டியிருக்கும்” என்று கிளம்பிவிட்டார் அபூபக்ர் சித்தீக் (ரலி) அவர்கள்

எதற்கு? தான் திட்டியதற்கு ரபீஆ பதிலுக்குத் திட்டி கணக்கைச் சரிசெய்ய மறுக்கிறார், அவருடைய கணக்கை நேர் செய்து தன்னைக் குற்ற உணர்ச்சியிலிருந்து விடுவிக்க மறுக்கிறார். இது அநியாயமல்லவா? என்று நியாயம் கேட்பதற்கு.

நபியவர்களைக் காண்பதற்கு அபூபக்ரு விறுவிறுவென்று நடக்க, அவருக்குப் பின்னால் ரபீஆ வேகவேமாய் ஓட, அவருக்குப் பின்னால் ரபீஆவின் கோத்திரத்தினர் சிலர் கோபத்துடன் பின்தொடர, “நல்ல வேடிக்கை இது” என்பதுபோல் அந்த ஈச்சமரம் மட்டும் காற்றில் தன் கீற்றுக்களை அசைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“அவர்தான் முதலில் உம்மை இகழ்ந்து பேச ஆரம்பித்தவர். இப்பொழுது அவரே உம்மை முந்திக்கொண்டு உம்மைப் பற்றி நபியவர்களிடம் முறையிடச் செல்கிறாரா?” என்று ஆவேசமுடன் கேட்டனர் ரபீஆவின் உறவினர்கள்.

நின்றார் ரபீஆ. அவர்களை நோக்கித் திரும்பினார். “அமைதியாய் இருங்கள்! நீங்கள் யாரைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள் தெரியுமா? அவர் அஸ்-ஸித்தீக். பெருமதிப்பிற்குரியவர். உயர்வானவர். அவர் உங்களை எல்லாம் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் ஓடிவிடுங்கள். நீங்களெல்லாம் அவருக்கு எதிராய் எனக்கு ஆதரவளிக்கக் கூட்டம் திரட்டி வருகிறீர்கள் என்று அவருக்குத் தெரிந்தால் கோபம் ஏற்படலாம்.

அவர் கோபப்பட்டால், நபிகளும் கோபப்படலாம். அத்துடன் அழிந்தேன் நான். ஏனெனில் நபியவர்களை அவமதித்து விட்டேன் என்று அல்லாஹ்வின் கடுங்கோபம் என் தலைமேல் விழலாம்”

“சரி சரி. நீரே போய்ப் பார்த்துப் பேசிவிட்டு வாரும்” என்று சொல்லிச் சென்று விட்டார்கள்.

அபூபக்ரு சென்றார். நபிகளைச் சந்தித்தார். நடந்ததெல்லாம் கூறி முறையிட்டுவிட்டு அழுதார். அழுதது மரத்தை மீட்டுத் தரச் சொல்லி அல்ல; “ரபீஆவை என்னைத் திட்டச் சொல்லுங்கள்” என்று கோரிக்கையிட்டு.

வந்து சேர்ந்தார் ரபீஆ. நபிகள் கேட்டார்கள், “ரபீஆ, உனக்கும் அஸ்-ஸித்தீக்கிற்கும் இடையில் என்ன பிரச்சனை?”

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! அவர் என்னை இகழ்ச்சியாகப் பேசியதைப்போல், நான் அவரைப் பேச வேண்டுமாம். நான் மறுத்துவிட்டேன்”

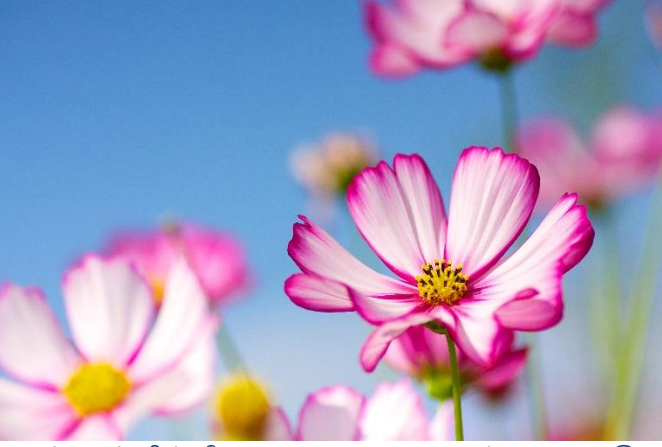
“நீ நன்று செய்தாய் ரபீஆ! உன்னை இகழ்ந்தவரை பதிலுக்கு நீ இகழ்ந்து பேசாதே! மாறாய், அல்லாஹ் அபூபக்ரின் பிழை பொறுக்கட்டும் என்று சொல்லிவிடு”

உடனே உரைத்தார் ரபீஆ: “அல்லாஹ் உமது பிழை பொறுக்கட்டும் அபூபக்ரே!”

கண்கள் குளமாகியிருந்தன அபூபக்ர் சித்தீக் (ரலி) அவர்களுக்கு !

“அல்லாஹ் உமக்கு மாபெரும் கைம்மாறு வழங்கட்டும் ரபீஆ! அல்லாஹ் உமக்கு மாபெரும் கைம்மாறு வழங்கட்டும்” என்று அழுதுகொண்டே சென்றார் அபூபக்ர் சித்தீக் (ரலி) அவர்கள்

திண்ணைப் பள்ளியின் பட்டதாரியல்லவா? குணம் மிகைத்தது. அந்த மரத்தை விட உயர்ந்து உயர்ந்து நெடுந்தோங்கி நின்றது.

("அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! இதுநாள்வரை உலகிலேயே எனக்கு மிகவும் வெறுப்பளிக்கக் கூடிய முகமாக உங்களது முகமே இருந்தது. ஆனால் இன்றுமுதல் உலகிலேயே எனக்கு மிகவும் உவப்பான முகம் தங்களுடையதே " - துமாமா பின் உதால்) பகுதி 1

யமாமாவிலிருந்து மக்காவிற்கு அவர் யாத்திரை கிளம்பினார். அவர் தமது குலத்தைச் சேர்ந்த பெரும்புள்ளி. பெரும் செல்வாக்கு உண்டு. கரடுமுரடான போர் வீரர். ஆனாலும் யாத்திரை என்றால் மட்டும் தன்னந்தனியே கிளம்புவது அவரது வழக்கம். வழிப்போக்கிற்கும் பெரிய அளவில் உணவு, இதர பொருட்கள் எடுத்துக் கொள்வது அவரது வழக்கமில்லை. செல்லும் வழிநெடுகிலும் உள்ள இதர கோத்திரத்தினர் அவருக்கு உபசரிப்பு வழங்கத் தயாராக உள்ள நிலையில் அதெல்லாம் அவருக்குத் தேவையில்லாதது.

நாம் முன்னரே பார்த்தபடி மக்காவை நபியவர்கள் கைப்பற்றும்வரை, அஞ்ஞான மக்கள் அங்குள்ள கஅபாவில் நட்டுவைக்கப்பட்டிருந்த சிலைகளுக்கே வணக்கமும் வழிபாடும் புரிந்து கொண்டிருந்தனர். யாத்திரை புறப்படுவதும் அச்சிலைகளை வழிபடுவதற்கே. இவரும் அதற்குதான் சென்று கொண்டிருந்தார்.

இரவும் பகலுமான நெடுந்தொலைவுப் பயணம் அது. ஏதேனும் ஊரோ, கிராமமோ போகும் வழியில் குறுக்கிடும்போது அங்குத் தங்கிக் கொள்வார். இல்லையென்றால் பாலைவனத்தில் கூடாரம் அமைத்துக் கொண்டு தூக்கம், இளைப்பாறல் எல்லாம். அப்படியான பயணத்தில் அன்றைய இரவு அவருக்கு பாலைவனத்தில் தங்கும்படியானது. திறந்த பாலைவெளியில் கூடாரம் அமைத்துக் கொண்டு, ஒட்டகத்தைக் கட்டிவிட்டு, விலங்குகள் அண்டாமல் தீப்பந்தம் ஒன்றை ஏற்றிவைத்துவிட்டுப் படுக்கை விரித்து, கால் நீட்டிப் படுத்துக் கொள்ள, அசதியில் உறக்கம் அவரைத் தழுவினது. அப்படி அவர் தங்கியிருந்த பகுதி மதினா நகருக்கு அண்மையில் அமைந்திருந்தது.

இஸ்லாமும் நபியவர்களின் ஆட்சியும் மெதுமெதுவே பலமடைந்து கொண்டிருந்த காலகட்டம் அது. ஒருபுறம் மக்காவிலிருந்து கிளம்பி வந்த குரைஷியர்கள், மதினாவில் உள்ள யூதர்கள் என்று அவர்களுடனான போர். மதினாவில் இஸ்லாம் வலுவடைவதைக் கண்டு பயத்தினாலோ, அதை அழித்து ஆளுமை பெற வேண்டும் என்ற வேகத்தினாலோ இதர பல கோத்திரங்களும் தொந்தரவுகள், சச்சரவுகள் அளித்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றை அடக்கப் போர், படையெடுப்பு என்று எதிர் நடவடிக்கை மற்றொரு புறம். இத்தகைய பல இடையூறுகளை எதிர்கொள்வதற்கும் எதிரிகள் ஊடுருவுவதைத் தடுக்கும் விதமாகவும் நபியவர்கள் நியமித்த தோழர்கள் மதினாவிற்குப் பாதுகாவலாய் இரவு நேரங்களில், ரோந்து, காவல் புரிவது வழக்கம். அன்றும் அவ்விதம் அன்ஸாரீத் தோழர்களின் குழுவொன்று காவலில் ஈடுபட்டிருக்க, பாலைவெளியில் தூரத்தில் நெருப்பொளி தெரிவதைக் கண்டு அங்கு விரைந்தனர்.

வந்துபார்த்தால், அந்த மனிதர் அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். எதிரியா, வழிப்பறிக் கள்வனா, யார் என்பதெல்லாம் தோழர்களுக்குத் தெரியவில்லை. எச்சரிக்கையுடன் கவனமாய் அவரைச் சூழ்ந்து தட்டியெழுப்பினர். தூக்கத்திலிருந்து திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்த அவர், தன் படுக்கைக்குக் கீழே மறைத்து வைத்திருந்த ஆயுதத்தைத் தற்காப்புக்காக எடுத்துக் கொள்ள முயல அதற்கெல்லாம் தோழர்கள் வாய்ப்புக் கொடுக்கவில்லை. சடுதியில் அவருக்கு அனைத்தும் புரிந்து விட்டது. தாம் எந்த நகருக்கு அருகில் வந்து தங்கியிருக்கிறோம், சுற்றி வளைத்திருப்பதெல்லாம் யார் என்று தெளிவாகத் தெரிந்து விட்டது. எதிர்க்க வழியில்லை என்பதும் தெளிவாய் புரிந்தது. தோழர்கள்தான் விசாரித்தனர். "யார் நீ? எங்கிருந்து வருகிறாய்?" அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார் அவர். மீண்டும் கேட்டனர். வாய் திறந்து தான் யாரென்று சொன்னால், திறந்த வாய் மூடுவதற்குள் தலை உடலில் தங்கியிருக்காது என்பது அவருக்குத் தெரியும். எனவே அசைந்து கொடுக்காமல் அமைதியாய் இருந்தார்.

"நீ வெறும் வழிப்போக்கனாய் இருந்தால் ஏதாவது சொல்லியிருப்பாய். உனது அமைதி நீ இங்கு வந்திருப்பதற்கு ஏதோ உள்ளர்த்தம் சொல்கிறது. எனவே உன்னைக் கைது செய்து அழைத்துச் செல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை" என்று தோழர்கள் அவரை இழுத்துச் செல்ல முயல, அவர் தாமே எழுந்து கொண்டு, தயாராகி, அவர்களுக்கு முன்னால் நடக்க ஆரம்பித்தார். "நீங்கள் என்ன கைது செய்வது? நானாகவே ஒப்படைத்துக் கொண்டு உங்களுடன் வருகிறேன்" என்பது அதற்கு அர்த்தம். அந்தளவு பெருமிதம், செருக்கு.

மதினாவிற்கு அவரை அழைத்துவந்த தோழர்கள், நபியவர்களின் பள்ளிவாசலில் “வலுவான தூணாகப் பார்த்துக் கட்டிப்போடப்பா” என்று அவரைக் கட்டிப் போட்டனர்.

மறுநாள் விடியும்போது பள்ளிவாசலுக்கு வந்த முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் தூணில் கட்டிப் போடப்பட்டிருக்கும் அவரைப் பார்த்தார்கள். ஒன்றும் பேசவில்லை. நேரே தோழர்களிடம் வந்தவர்கள் விசாரித்தார்கள். “கைது செய்து அழைத்துவந்து கட்டிப் போட்டிருக்கிறீர்களே, இவர் யாரென்று தெரியுமா?”

தோழர்களுக்குத் தெரியாதாகையால், “எங்களுக்குத் தெரியாது அல்லாஹ்வின் தூதரே” என்றனர்.

“இவர்தான் துமாமா இப்னு உதால்”

அப்படியே அசந்து போனார்கள் அனைவரும். “என்ன? இவர்தான் துமாமா இப்னு உதாலா?”

“கண்டதும் கொல்ல நபியவர்களால் உத்தரவிடப்பட்ட துமாமா இப்னு உதால் இவர்தானா?”

ஹிஜ்ரீ ஆறாம் ஆண்டு நபியவர்கள் அரேபிய எல்லையைத் தாண்டியிருந்த மன்னர்களுக்கு இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ள அழைப்பு விடுத்துக் கடிதங்கள் அனுப்பிய விவரங்கள் பற்றி ஓரளவு ஃபைரோஸ் அத் தைலமி வரலாற்றில் நாம் படித்தது நினைவிருக்கலாம்.

அதைப்போல் அரேபியாவில் இருந்த சில கோத்திரத்தின் தலைவர்களுக்கும் மடல் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. நஜ்து பகுதியிலுள்ள யமாமாவின் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த பனா ஹனீஃபாவிற்கும் ஒரு மடல் சென்று சேர்ந்தது. அங்கு துமாமா இப்னு உதால் பனா ஹனீஃபாவின் முக்கியத் தலைவர்களுள் ஒருவர்.

‘மக்காவில் நபி ஒருவர் தோன்றியிருக்கிறாராம்; இன்னின்ன மாதிரியெல்லாம் சொல்கிறாராம்; குரைஷிகளுக்கும் அவருக்கும் இடையே போராம் சண்டையாம்; மதினாவிற்குச் சென்று விட்டாராம்’ என்றெல்லாம் செய்திகள் வந்து கொண்டதான் இருந்தன. துமாமாவின் காதிலும் அவையெல்லாம் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

அதற்கெல்லாம் அப்பொழுது அவர் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. அதெல்லாம் குரைஷியருக்கும் அவர்கள் மத்தியில் அவர்களின் ஓர் அரபு வர்த்தகருக்கும் இடையே நடக்கும் ‘லடாய்’ என்பதாகக் கருதிக்கொண்டு தன் காதைக் குடைந்துகொண்டு சென்று விட்டார்.

இப்பொழுது நபியவர்கள் அனுப்பிய தூதுவர் ஒருவர் மெனக்கெட்டு மதினாவிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து தம் வீட்டுக் கதவைத் தட்டி, “இந்தாருங்கள் கடிதம்” என்று நீட்டியதும் அதில் ஏக இறைவனை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி அழைப்பைப் படித்ததும், பொத்துக் கொண்டு வந்தது ஆத்திரம்.

“போனால் போகிறது என்று இந்த முஹம்மதைக் கண்டுகொள்ளாமல் விட்டது தப்பு போலிருக்கிறதே. அங்குச் சுற்றி இங்குச் சுற்றி இப்பொழுது எனக்கே அழைப்பா? அவரைக் கொன்றால்தான் சரிப்படும்” என்று தம் எண்ணத்தை பகிரங்கமாய் அறிவித்துவிட்டார் துமாமா.

அத்துடன் நிற்கவில்லை. பின்னர் ஒரு சூழ்நிலையில் எக்குத் தப்பாய் மாட்டிய நபித் தோழர்கள் சிலரையும் கொன்றுவிட்டார். அந்தச் செய்தி மதினா வந்தடைந்ததும் பெரும் கோபம் எழுந்தது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுக்கு.

கண்டதும் கூட உத்தரவு என்பது போல் கண்டதும் துமாமாவைக் கொல்ல உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

இந்த உத்தரவை துமாமாவும் அறியாமல் இல்லை. இருப்பினும் அவரளவில் அவர் ஒரு வீரர். யாருக்கும் அஞ்சாதவர். முஹம்மதும் அவரின் தோழர்களும் தம்மை ஒன்றும் பெரிதாய்த் தாக்கிவிட முடியாது என்றும் அவர் மனதில் ஓர் அலட்சியம் இருந்தது.

எனவே தாம் மக்காவிற்கு யாத்திரை செல்லலாம் என்று முடிவெடுத்தபோது தனியே கிளம்புவதில் அவருக்கு

அச்சமிருக்கவில்லை.

ஆனால் அது நடந்துவிட்டது. தனியே வந்தவர் வசமே மாட்டினார்.

“இவர்தான் துமாமா இப்னு உதால். கைது செய்தீர்; நல்லது செய்தீர்” என்று தோழர்களிடம் கூறிவிட்டு வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டார்கள் நபியவர்கள். தம் குடும்பத்தாரிடம், சிறந்த உணவும் ஆகாரமும் சமைக்கச் சொல்லி, அதையும் தம் பிரத்யேக ஒட்டகத்திலிருந்து கறக்கப்பட்ட பாலையும் அனுப்பி, “இந்தாருங்கள் இதை துமாமாவிற்கு அளியுங்கள்” என்று தோழர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

“என்ன? கொலைத் தண்டனை கைதிக்குச் சிறப்பு உபசரிப்பா?” என்று தோழர்களுக்கு ஆச்சரியம். “சரிதான்! வயிற்றுக்கு உணவு ஈந்து பிறகு தலையெடுப்பதுதான் இந்த ஊரில் வழக்கம் போலும்” என்று துமாமாவிற்குப் பேராச்சரியம். கைகள் கட்டு அவிழ்க்கப்பட, உண்டு முடித்ததும் மீண்டும் தூணில் கட்டிவைக்கப்பட்டார். பிறகு நபியவர்கள் வீட்டிலிருந்து பள்ளிவாசலுக்கு வந்தவர்கள் துமாமாவிடம் பேசினார்கள்.

“உன்னைப் பற்றி நீ என்ன சொல்ல விரும்புகிறாய் துமாமா?”

‘பொறியில் சிக்கிய எலியாய் இருக்கிறோம். தலை போகப்போவது உறுதி. என்ன சொல்ல?’ என்று யோசித்த துமாமா மனதிலுள்ள உண்மை உரைத்தார். சுற்றி வளைக்காமல் உண்மை.

“நான் முன்னர் புரிந்த கொலைகளுக்குப் பகரமாய் என்னைக் கொலை புரிய வேண்டுமென்றால் இதோ உங்கள் எதிரே ஓர் உயர்குல இரத்தம். அல்லது கொலைகளுக்கு நட்ட ஈடாகப் பணமோ, பொருளோ வேண்டுமெனில், என்ன வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள்; இவை இரண்டுமன்றி, தங்களுடைய பெருந்தன்மை குணத்தால் என்னை மன்னித்து விட்டுவிட நினைத்தால் நன்றி மறவாதவனாக என்னைக் காண்பீர்கள்”

நபியவர்கள் பதில் ஏதும் உரைக்கவில்லை. சென்று விட்டார்கள். அடுத்த இரண்டு நாட்கள் அப்படியே தொடர்ந்தன. ஆனால் வேளா வேளைக்கு உணவு, பால் என்று உபசரிப்பு மட்டும் சிறப்பு விருந்தினருக்கான உபசரிப்புபோல் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. கையைக் கட்டிப் போட்டு, உணவு கொடுத்தும் உபசரிக்கிறார்கள் சரி. ஆனால் பொழுதுபோக வேண்டுமோ? சிறப்பான பொழுதுபோக்கும் அவருக்கு அமைந்தது!

துமாமா கட்டிப் போடப்பட்டிருந்தது பள்ளிவாசலில். என்னவித பொழுதுபோக்கு கிடைக்கும்? தொழுகை நடந்தது;

நபியவர்களின் சொற்பொழிவு நடந்தது; இறைவனின் வழிபாட்டில் ஆன்மாக்கள் மூழ்கி எழுவது நடந்தது.

துமாமா பார்த்தார்; ஏக இறைவனையும் நபியையும் இஸ்லாத்தையும் வெறுத்தாயே பார்! அதன் வாழ்க்கையென்றால் என்னவென்று பார்! என்று எழுதிவைக்காத நாடகம்போல் கண்ணெதிரே புழங்கிக் கொண்டிருந்த வாழ்க்கையைப் பார்த்தார்; பிரமிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்!

நபியவர்களையும் தோழர்கள் அவர்கள்மேல் தங்கள் உயிரையே தேய்த்து உறவாடுவதையும் காணக் காண அதெல்லாம் துமாமா அதுவரை கண்டறியாத வேற்றுலக வாழ்க்கை.

இருநாட்களுக்குப் பிறகு துமாமாவை நெருங்கிய நபியவர்கள் கேட்டார்கள், “உன்னைப் பற்றி நீ சொல்ல விரும்புவது என்ன துமாமா?” அதே கேள்வி. துமாமாவிடமிருந்தும் அதே பதில் வந்தது. அதற்குப் பிறகும் துமாமாவிற்கு அதே உபசரிப்பு நீடித்தது. அதற்கு அடுத்த நாள் மீண்டும் துமாமாவிடம் வந்தார்கள் நபியவர்கள். மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்க, அசராமல், அலங்காமல் துமாமாவும் அதே பதிலைக் கூறினார். அதற்குமேல் அவரிடம் எதுவும் பேசாமல் தம் தோழர்களிடம் திரும்பிய முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், “இவரை விடுவியுங்கள்” என்று அறிவித்துவிட்டுத் தன் இல்லம் திரும்பிவிட்டார்கள். தோழர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆனால் தங்கள் இறைத்தூதரின் சொல் அவர்களுக்கு வேதவாக்கு.

துமாமாவிற்கோ குழப்பம். ‘என்ன விடுதலையா? என் தலை எனக்கே சொந்தமா? பணம், பொருள் என்று எந்தப் பிணையத் தொகையும் தேவையில்லையா? காண்பதென்ன கனவா அல்லது நனவா?’

கைகள் விடுவிக்கப்பட, “நீ போகலாம்” என்று அறிவித்துவிட்டுத் தோழர்கள் நடையைக் கட்டிவிட்டார்கள். வெளியே வந்தார் துமாமா. தனது ஒட்டகத்தில் ஏறிக்கொண்டார். வாயை மென்றுகொண்டே ஒட்டகமும் நடையைக் கட்டியது.

நபியவர்களின் பள்ளிவாசலுக்குச் சற்று தொலைவில் அல்-பஃகீ எனும் அடக்கத்தலத்தின் அருகே பேரீச்சைத் தோட்டம் ஒன்று இருந்தது. அங்கு வந்தவர் இறங்கிக் கொண்டார். அத்தோட்டத்தில் அமைந்திருந்த நீரோடையில் ஒட்டகத்தைக் கழுவி நீரருந்த வைத்தார். தன்னைக் கழுவி சுத்தம் செய்து கொண்டார். அமர்ந்து நிதானமாய் யோசித்தார்.

புரியவில்லை; நடந்தது எதுவுமே அவருக்குப் புரியவில்லை. கைது செய்து அழைத்துச் சென்றார்கள்; மூன்று நாட்கள் ராஜ உபசாரம் புரிந்தார்கள்; என்ன சொல்கிறாய்? என்று கேட்டார்கள். மனதில் பட்டதைச் சொன்னோம். நாம் செய்த கொலைகளுக்கும் அவர்களுக்கு விளைவித்தக் கொடூரத்திற்கும் பழிவாங்கிக் கொள்ள அத்தனை சாத்தியமும் அவர்களுக்கு இருந்தது. ஆனால் விடுவித்துவிட்டார்கள்.

பள்ளிவாசலில் மூன்று நாட்களும் நடைபெற்ற காட்சிகள் கண்முன் மீண்டும் ஓடி மறைந்தன. தெளிவொன்று பிறந்தது

துமாமாவிற்கு. இப்பொழுது அனைத்தும் புரிந்தது. பயணிக்க வேண்டிய திசை புரிந்தது. ஒட்டகத்தில் ஏறிக் கிளம்பினார், மீண்டும் மதீனா பள்ளிவாசலை நோக்கி.

அங்கு அமர்ந்திருந்த நபியவர்களை நோக்கி நடந்த துமாமா, அவரைச் சூழ்ந்து அமர்ந்திருந்த எந்தத் தோழரையும் சட்டை செய்யவில்லை. நேராய் அவர்களை நெருங்கி சாட்சியுரைத்தார்.

“வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ் ஒருவனே! முஹம்மது அவனது தூதர் என்று சாட்சி பகர்கிறேன்”

இதரத் தோழர்கள் அந்தக் காட்சியை ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க இஸ்லாத்தினுள் புகுந்தார் துமாமா இப்னு உதால் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

தொடர்ந்தார் துமாமா. “அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! இதுநாள்வரை உலகிலேயே எனக்கு மிகவும் வெறுப்பளிக்கக் கூடிய முகமாக உங்களுடைய முகமே இருந்தது. ஆனால் இன்றுமுதல் உலகிலேயே எனக்கு மிகவும் உவப்பான முகம் தங்களுடையதே.

“மதங்கள் அனைத்திலும் தாங்கள் சொல்லி வந்த மதத்தையே மிகவும் இழிவானதாக நான் இதுநாள் வரை கருதியிருந்தேன்.

இன்றிலிருந்து இஸ்லாத்திற்காக எனது உயிரும் துச்சம்.

“மதீனா நகரைப்போல் வேறொரு நகரை நான் வெறுத்ததில்லை. இன்றோ அன்பிற்குரிய நபியும் அவரின் தோழர்களும் வசிக்கும் இந்த நகரே எனக்கு உசத்தி, பேருவப்பு”

அடுத்து தழுதழுத்தது துமாமாவின் குரல். “அஞ்ஞானத்தில் தங்கள் தோழர்களின் உயிரைப் பறித்துவிட்டேனே! இப்பொழுது அதை நான் எப்படி நிவர்த்திப்பது?”

அவரைச் சாந்தமாய்ப் பார்த்தார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். “நீர் இஸ்லாத்தில் நுழைந்த அக்கணமே உம்முடைய முந்தையப் பாவங்கள் அனைத்தும் மன்னிக்கப்பட்டு விட்டன; அழிக்கப்பட்டு விட்டன துமாமா”

துமாமாவின் முகத்திலிருந்த சோகமெல்லாம் மறைந்து புத்துணர்வும் ஒளியும் படர்ந்தன. தம் நெஞ்சில் கைவைத்து

உணர்ச்சிகரமாய் உரைத்தார் “அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாக! உருவ வழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களை ஏக

இறைவனின்பால் அழைக்க இன்றிலிருந்து எனது உயிர், பொருள் அனைத்தும் அர்ப்பணம். மறுப்பவர்களை எல்லாம்

கடுமையாக அணுகப் போகிறேன். அது தங்களின் தோழர்களிடம் முன்னர் நான் நடந்து கொண்டதை விட மோசமாக இருக்கும்”

சற்று நிதானப்பட்டவர் தொடர்ந்தார். “அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் மக்காவிற்கு யாத்திரை செல்லும் வழியில்தான் கைது செய்யப்பட்டேன் இப்பொழுது நான் என்ன செய்வது?”

“உனது யாத்திரை தொடர்டும் துமாமா. ஆனால் உனது வழிபாடு அங்குள்ள சிலைகளுக்கு அல்ல. அவை ஏதொரு சக்தியும் அற்றவை என்பதை நீ உணர்ந்து விட்டாய். கஅபாவில் வழிபாடு எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று நான் கற்றுத் தருகிறேன்”

என்று உம்ரா செய்வதற்கான வழிமுறைகளை சொல்லி, விவரித்துக் காண்பித்தார்கள் நபியவர்கள்.

கவனமாய் அவற்றைக் கற்றுக்கொண்டு மக்காவிற்கு உம்ரா கிளம்பினார் துமாமா இப்னு உதால் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

(முஹம்மது பேசினால் கேட்கக் கூடாது என்று குரைஷிகள் எச்சரித்து இருக்க, நானும் அப்படியே நினைத்திருக்க, இப்பொழுது நானே வலியச் சென்று, அதுவும் அந்த நபியவர்கள் வீடு தேடிச் சென்று, 'சொல்லுங்கள் கேட்கிறேன்' என்று காதில் அடைத்திருந்த பஞ்சை எடுத்து கையில் சுருட்டி வைத்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தேன். - துஃபைல் இப்னு அம்ரு அத்தவ்ஸீ)

அந்தக் காலத்தில் திருவிழா உக்காழ் சந்தையில் கவிதைப் போட்டி நடைபெறும். இஸ்லாம் மீளெழுச்சி பெறுவதற்குமுன் அரேபிய மக்களின் வாழ்க்கையில் கவிதை பெரும்பங்கு வகித்துக் கொண்டிருந்தது.

கதை சொல்ல; வரலாறு விவரிக்க; காதல், வீரம், மூதாதையர் பெருமை, பெருந்தன்மை சொல்ல; மகிழ், தூற்ற, இகழ் என்று எதெற்கெடுத்தாலும் கவிதை கவிதை கவிதை . அதுவும் அதன் வார்த்தைகளும் அமைப்புகளும் ஏனோதானோ என்றெல்லாம் கிடையாது. மிக தெளிவாக சிறந்து விளங்கக்கூடியவை. இந்தச் சந்தையில் கவிதை போட்டா போட்டி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

பொதுமக்கள் மத்தியில் கவிஞர்கள் தங்களது கவிதைகளை வாசித்துக் காட்ட, அதில் வெற்றிபெறும் கவிதைக்குப் பெரும் அந்தஸ்து கிடைக்கும். என்ன அது? அந்தக் கவிதையை எழுதி கஅபாவின் சுவரில் கட்டித் தொங்கவிடுவார்கள். கோடி ரூபாய் பரிசு என்பதைவிட உயர்ந்த பெருமிதம், அங்கீகாரம் அது அவர்களுக்கு. இத்தகு கவிதைகளுக்கு அல்முஅல்லகாத் - "தொங்கும் கவிதைகள்" என்று பெயர்.

ஆண்டுதோறும் இந்தச் சந்தைகளுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் வந்து குழுமும் மக்களை அணுகித் தம் பிரச்சாரத்தைத் தொடர ஆரம்பித்திருந்தார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்.

இந்நிலையில், அனைவருக்கும் அழைப்பு விடுக்க இறைக் கட்டளை வந்ததும், தம் பிரச்சாரத்திற்கு நபியவர்கள்

தேர்ந்தெடுத்தவை பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து பெருவாரியான மக்கள் வந்து கூடும் இந்தச் சந்தைகள்.

கூட்டம் கூட்டமாய்த் தத்தம் கோத்திங்களாகக் குழுமியிருப்பவர்களை அணுகி, ஏகத்துவ அழைப்பை எடுத்து வைப்பார்கள் நபியவர்கள்; குர்ஆன் வசனங்களை ஒதிக் காண்பிப்பார்கள்; அவர்களுக்கு மத்தியில் உரையாடல் நிகழும்.

இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு குரைஷிகள் அமைதியாக இருந்துவிடுவார்களா என்ன? தங்களது பங்கிற்குத் தங்கள் ஆட்களுடன் அதே சந்தையில் அதே மக்களிடம் எதிர் பிரச்சாரம் புரிய ஆரம்பித்தனர் அவர்கள்.

"பொய் சொல்கிறார்; ஜோசி

யம் சொல்கிறார்; மந்திரவாதி; அவர் உரைப்பதெல்லாம் இறைவசனங்கள் அல்ல கவிதை" இப்படிப் பலதரப்பட்ட அவதூறுகள். இந்த உக்காள் சந்தையில் தம் கவிதைகளைப் பாடி முன்னணி வகிப்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இலக்கியத்திலும் கவியிலும் பிரமாதமான ஆற்றல் உள்ளவர். தவ்ஸ் கோத்திரம் அம்மக்கள் மக்கா நகருக்குத் தெற்கே திஹாமா பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தனர். அந்தக் கோத்திரத்தின் முக்கியப்புள்ளிதான் அவர்.

ஏழைகளுக்கு உதவுவது; அன்னதானம்; தம் மக்களின் நல்லது கெட்டதுக்கு முன்றிற்பது என்று அவருக்கு மக்கள் மத்தியில் நல்ல பெயர், மக்கா வந்து கஅபாவில் உள்ள சிலைகளுக்கு வணக்கம் வழிபாடு செய்துவிட்டு வந்தால் அவருக்கு ஒரு மனதிருப்தி, மகிழ்ச்சி.

வெளியூரிலிருந்து மக்காவுக்கு வரும் யார் காதிலும் முஹம்மது நபியின் பேச்சோ பிரச்சாரமோ விழுந்துவிடக் கூடாது என்று படு கவனமாய் இருந்தார்கள் அந்தக் குரைஷிகள். "நாங்களும் கேட்க மாட்டோம்; மற்றவர்களையும் கேட்கவிட மாட்டோம்".

இப்படியான உஷ்ணமான சூழ்நிலையில் இருந்த மக்கா நகருக்குள் அந்த தவ்ஸ் கோத்திரத்து அந்த மனிதர் வந்து நுழைய, அவரை அப்படியே அள்ளிக் கொண்டு போனார்கள் குரைஷிகள்.

அவர் யார், அவரது கோத்திரத்தில் அவருக்குள்ள செல்வாக்கு என்னவென்று அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். மேலும் அவர் சிறந்த கவிஞர் வேறு. 'இந்த மனிதர் முஹம்மதின் பேச்சைக் கேட்டு மாறிவிட்டால் என்ன ஆவது?

முஹம்மதுக்குக் கோத்திர பலம் சேர்ந்து விடும். போதாதற்கு இந்த மனிதரும் தம் கவித் திறமையை முஹம்மதுடைய புது மார்க்கத்துக்குச் சாதகமாக பயன்படுத்திவிட்டால்?' என்று அவர்களுக்கு ஏகப் பதற்றம்.

“எங்கள் ஊருக்கு வருகை தந்திருக்கிறீர்கள். மிக்க மகிழ்ச்சி. இங்கு ஒருவர் தம்மை நபி என்று அறிவித்துக்கொண்டு எங்களின் அதிகாரத்தை அழித்து, எங்கள் சமூகத்தை உடைத்து ஒற்றுமையைச் சிதைத்து விட்டார். அதைப்போலவே உங்கள் மக்கள்மீது நீங்கள் வைத்திருக்கும் அதிகாரத்திற்கு அவர் வேட்டு வைத்துவிடுவாரோ என்று அஞ்சுகிறோம்.

தயவுசெய்து அவரிடம் பேசவே பேசாதீர்கள். என்ன ஆனாலும் சரி, அவர் சொல்வது எதையும் காதால் கேட்டுவிடாதீர்கள். பயங்கரமான வார்த்தை ஜாலம் அவருக்கு. மந்திரவாதி போல் கட்டிப்போட்டு விடுகிறார். இவர் பேச்சைக் கேட்டு, தகப்பனுக்கும் மகனுக்கும் சண்டை; உடன் பிறந்த சகோதரர்களுக்கு இடையில் பகை; கணவன் மனைவிக்கு இடையில் பிரிவினை...

ஒப்புக்காக என்றில்லாமல் கடுமையான தீர்மானம். ‘நபி என்று சொல்லிக் கொள்ளும் அவரை நான் நெருங்கவே போவதில்லை; பேசப்போவதில்லை; அவர் பேச்சைக் கேட்கப்போவதில்லை’ என்றார் இவர்.

மறுநாள் காலை கஅபா ஆலயத்திற்கு வழிபாடு செய்யக் கிளம்ப வேண்டும். அதற்குமுன் கொத்தாகக் கொஞ்சம் பஞ்சு எடுத்து நன்றாகத் தம் இரு காதுகளையும் அடைத்துக் கொண்டார்.

பஞ்சும் காதுமாய் கஅபா வளாகத்திற்குள் அந்த மனிதர் நுழைந்ததுமே முதலில் அவர் கண்ணில்பட்ட காட்சி அங்கு கஅபா அருகே நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் நின்று தொழுது கொண்டிருந்ததுதான். ‘இவர்தான் குரைஷிகள் குறிப்பிட்ட மனிதர் போலும்’.

அந்தத் தொழுகையும் அதன் அசைவுகளும் வழிபாடும் மிகவும் வித்தியாசமாய், அவர் இதுவரை அறியாத ஒன்றாய் இருந்தது அவருக்கு. என்ன செய்கிறார் இந்த மனிதர்? என்று நபியவர்களைக் கூர்ந்து கவனிக்க ஆரம்பித்தார். கவனிக்க கவனிக்க நபியவர்களின் தொழுகை காந்தமாய் கவர்ந்து இழுக்க ஆரம்பித்தது.

தம்மையறியாமலேயே முன்னோக்கி நகர ஆரம்பித்தார் அந்த மனிதர். யாரைக் கண்டால் ஓடிவிட வேண்டும் என்று நினைத்தாரோ அந்த இறைத் தூதரை நோக்கி நகர ஆரம்பித்தார்.

அருகே நெருங்க நெருங்க வித்தியாசமான ஒலியாய் வார்த்தைகள் கேட்க ஆரம்பித்தன. என்னதான் காதை பஞ்சு கொண்டு அடைத்துக் கொண்டாலும் காது முழுதும் செவிடாகிவிடுமா என்ன? ஓசை நிசப்தம் ஆகிவிடுமா? அவரது மனதிற்குள் கேள்விகள் எழுந்தன.

‘என்ன இது சிறுபிள்ளைத் தனமான பயம்? எப்பேர்ப்பட்ட கவிஞன் நீ? சிறந்த கவிதைக்கும் வார்த்தை ஜால வித்தைகளுக்கும் உன்னால் வித்தியாசம் கண்டுபிடிக்க முடியாதா என்ன? இவர் உச்சரித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்க உனக்கு என்ன தடை? அவர் ஒதிக் கொண்டிருப்பதைக் கேள். நல்லது என்றால் எடுத்துக் கொள்; இல்லையா, அதெல்லாம் வெற்று வார்த்தைகள் என்று தோன்றுகிறதா விட்டுவிடு. தீர்ந்தது விஷயம்’.

நபியவர்களைக் கவனித்துக் கொண்டே காத்திருந்தார். தம் தொழுகை முடிந்தவுடன் வீட்டிற்குக் கிளம்பியவர்களைப் பின்தொடர்ந்தார் அவர். எதெல்லாம் நடக்கக்கூடாது என்று குரைஷிகள் விரும்பினார்களோ, அவையெல்லாம் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் ஒரு வார்த்தைகூட அந்த மனிதரிடம் பேசாத நிலையில் தாமாகவே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. நபியவர்களின் பின்னாலேயே அந்த மனிதரும் அவர்களது வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்.

சுற்றி வளைக்கவில்லை; அது அந்த மக்களது இயல்பும் இல்லை. நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தார். “உம்மைப் பற்றி உம் மக்கள் என்னிடம் சில விஷயங்கள் கூறினார்கள். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். உங்களைப் பற்றி அவர்கள் கூறக் கூற அது எந்தளவு எனக்குள் பயத்தைத் தோற்றுவித்தது என்றால், இதோ பாருங்கள் பஞ்சு, நான் நன்றாக என் காதை அடைத்துக் கொண்டேன். இருந்தாலும் இறைவனின் நாட்டம், நீங்கள் ஒதியவை என் காதில் விழுந்தன. கவனத்தைக் கவரும் சுவாரஸ்யம் அவற்றில் உள்ளன. சொல்லுங்கள், என்னதான் உமது செய்தி?”

முஹம்மது பேசினால் கேட்கக் கூடாது என்று குரைஷிகள் எச்சரித்து இருக்க, இந்த மனிதரும் அப்படியே நினைத்திருக்க, இப்பொழுது தாமே வலியச் சென்று, அதுவும் அந்த நபியவர்கள் வீடு தேடிச் சென்று, ‘சொல்லுங்கள் கேட்கிறேன்’ என்று காதில் அடைத்திருந்த பஞ்சை எடுத்து கையில் சுருட்டி வைத்துக்கொண்டு, அமர்ந்திருந்தார்.

என்னதான் இவர் விஷயத்தில் பிரச்சாரம் நடந்தது? தொழுகை! அல்லாஹ்வை அவன் சொன்னபடி குனிந்து நிமிர்ந்து தொழுது தொழுகை. இறைவழிபாடு என்பதைத் தாண்டிய உன்னதம் அது!

சூரா இக்லாஸ், சூரா ஃபலக் ஆகிய, குர்ஆனின் இறுதி அத்தியாயத்திற்கு முந்தைய இரண்டு அத்தியாயங்களை மட்டும் ஒதினார்கள் நபியவர்கள். அப்படியே ஸ்தம்பித்துவிட்டார் அந்த அரபு மகா கவி. சத்தியமாக இவை கவிதை அல்ல. இத்தகு சிறப்பான சொல்லாட்சி மனிதனால் வடிக்க இயலாத ஒன்று.

“இறைவன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன்! இத்தகைய அற்புதமான வாசகங்களை இதற்குமுன் நான் கேட்டதே இல்லையே” என்று திகைத்துப் பேசினார். அடுத்து ஏகத்துவத்தை விவரித்தார்கள் நபியவர்கள். ‘இவ்வளவுதானா? இவ்வளவு எளிமையான உயர்ந்த உன்னதமா இஸ்லாம்? இதற்குமேல் இதை நிராகரிக்க நான் என்ன புத்தியில்லாதவனா?’

பஞ்சு, காற்றில் பஞ்சாய்ப் பறந்தது. தம் கையை நீட்டி நபியவர்களின் கைமீது வைத்து கலிமா உரைத்தார்; சத்தியமார்க்கத்தில் நுழைந்தார் அவர் தான் துஃபைல் பின் அம்ரு, ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

துஃபைலின் தந்தை வயது முதிர்ந்தவர். பயணம் கிளம்பிச் சென்ற மகன் நெடுநாள் கழித்துத் திரும்பிய செய்தி அறிந்ததும் விசாரிக்க வந்தார். ‘பயணமெல்லாம் எப்படியிருந்தது, மக்கா சிலை வழிபாடெல்லாம் நல்லவிதமாய் முடிந்ததா?’

அவரிடம் மிக நேரிடையாக, “தந்தையே! உங்களுக்கு ஒரு செய்தி சொல்ல வேண்டும். நான் இனி உங்கள் மதத்தில் இல்லை; நீங்கள் என்னவர் இல்லை”

அவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “ஏன் மகனே?”

"முஹம்மது எனும் இறைத்தூதரை மக்காவில் நான் சந்தித்தேன். அவர் எடுத்துச் சொன்ன இஸ்லாம் சத்தியமார்க்கம். அதை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன்".

தம் மகனின் மீது, அவரது அறிவாற்றல் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை அந்தத் தந்தைக்கு. உடனே, "மகனே, உன் மார்க்கமே என் மார்க்கம்" என்று சொல்லிவிட்டார்.

"நல்லது! நீங்கள் சென்று குளித்துவிட்டு, உடை மாற்றிக் கொண்டு வாருங்கள். என்ன கற்றுக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன் என்று தெரிவிக்கிறேன்".

அப்படியே செய்தார்; இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்தார் அந்த முதியவர்.

பிறகு துஃபைலின் மனைவி வந்தார். "இங்கு வா! நான் உனக்கு ஒரு செய்தி சொல்கிறேன். இனி நான் உன்னவன் இல்லை; நீ என்னவன் இல்லை".

"கடவுளே! என்ன ஆச்சு உங்களுக்கு? ஏன் அப்படி?" என்றார் அவர்.

"இஸ்லாம்! நான் முஹம்மது நபியைச் சந்தித்தேன். அவர் கற்றுத்தந்த மார்க்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டேன். இனி நான் ஒரு முஸ்லிம்".

இவரும் தம் மாமனாரைப் போலவே, "உமது மதமே எனது மதம்; எனக்கு முழுச் சம்மதம்" என்று சொல்லிவிட்டார்.

"வெகு நல்லது! சென்று குளித்துவிட்டுவா. ஆனால் துல்ஷரா அடிவார நீரிலிருந்து குளிக்காதே. மலையடிவாரத்தின் தூய நீரைக் கொண்டு குளி". துல்ஷரா தவ்ஸ் கோத்திரம் வழிபட்டு வந்த சிலை. அந்த நீரை உபயோகிக்கக் கூடாது என்றார் துஃபைல்.

"ஏன்? துல்ஷரா ஏதும் தீங்கிழைக்கும் என்று பயப்படுகிறீர்களா?"

"தீங்கா? துல்ஷராவா? நன்றாகத் தெரிந்துகொள். அது ஒன்றும் செய்ய இயலாதது என்று நான் உறுதியளிக்கிறேன். நான் சொல்வதைக் கேள். மக்களின் கண்பார்வை படாத தூரத்திற்குச் சென்று தூய நீரில் குளித்து விட்டு வா".

அதன்படி அவர் குளித்துவிட்டு வந்ததும், இஸ்லாத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்; குர்ஆன் வசனங்களை ஒதிக் காண்பித்தார். முழு மனதுடன் இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்தார் துஃபைலின் மனைவி.

அடுத்து, தம் தவ்ஸ் குலத்து மக்களையெல்லாம் இஸ்லாத்திற்கு அழைக்க ஆரம்பித்தார் துஃபைல் பின் அம்ரு. ஆனால் யாரும் அவர் சொல்வதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. செல்வாக்கு, பேர், புகழ் என்று அவர் குலத்தில் அவர் ஒரு முக்கியஸ்தராய் இருந்தும் இவ்விஷயத்தில் மட்டும் அம்மக்கள், "ஹும்! நல்லாத்தானே இருந்தார். மக்காவுக்குச் சென்று வந்ததிலிருந்து இவருக்கு ஏதோ ஆகிவிட்டது" என்று உதாசீனப்படுத்திவிட்டு தத்தம் வேலைவெட்டி, வழிபாடு என்று இருந்துவிட்டனர்.

சொல்லிப் பார்த்தார்; விவரித்துப் பார்த்தார்; இறை வசனம் சொல்லி எச்சரித்துப் பார்த்தார்; யாரும் கேட்பதாய் இல்லை. ஆனால் இளைஞர் அபூஹுரைரா சட்டென இச்செய்தியைப் பற்றிக் கொண்டார்.

தம் மக்களிடம் மாற்றம் ஏற்படாத நிலையில் ஒருநாள் நபியவர்களைச் சந்திக்க மக்காவுக்குக் கிளம்பிவிட்டார் துஃபைல். சந்தித்து விபரம் கூறத் தொடங்கினார். தம் மக்களின்மேல் பெரும் கோபம் இருந்தது அவருக்கு.

"என்ன ஆயிற்று?" என்று விசாரித்தார்கள் நபியவர்கள்.

"அவர்களது இதயங்களில் திரை விழுந்து உண்மையைக் காணவிடாமல் தடுக்கிறது; நம்பிக்கைக் கொள்ளவில்லை அவர்கள். பாவமும் குற்றமும் தவ்ஸ் மக்களை மிகைத்துவிட்டது" குமுறினார் துஃபைல்.

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! தங்களது தூதுச் செய்தியை மறுத்துவிட்ட என் குல மக்களைத் தாங்கள் சபிக்கவேண்டும்".

நபியவர்கள் பிரார்த்தித்தார்கள், "யா அல்லாஹ்! தவ்ஸ் மக்களை நேர்வழியில் செலுத்துவாயாக! தவ்ஸ் மக்களை நேர்வழியில் செலுத்துவாயாக! தவ்ஸ் மக்களை நேர்வழியில் செலுத்துவாயாக! அவர்களை எம்மிடம் கொண்டு வருவாயாக" (புகாரி பாகம் 5, அத்தியாயம் 64, எண் 4392).

"உம் மக்களிடம் திரும்பிச் செல்லுங்கள். அவர்களிடம் நட்பு பாராட்டுங்கள். மென்மையாய் அவர்களிடம் நடந்து கொள்ளுங்கள். தொடர்ந்து இஸ்லாத்திற்கு அவர்களை அழைத்துக் கொண்டே இருங்கள்". என்று துஃபைலிடம் நபியவர்கள் அறிவுறுத்த, அபூஹுரைராவுடன் தமது ஊருக்குத் திரும்பினார் துஃபைல் பின் அம்ரு.

அதற்குப்பின் வேகமாய் நகர ஆரம்பித்தது வரலாறு. நபியவர்கள் மதீனாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்து, பத்ரு, உஹது, அகழி யுத்தங்கள் என்று மதீனாவில் ஐந்து ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. இங்கு தவ்ஸ் மக்களிடம் பொறுமையாய்ப் பிரச்சாரம் புரிந்து கொண்டிருந்தார் துஃபைல். மெதுமெதுவே மாற்றம் நிகழ ஆரம்பித்தது. கோத்திரத்தினர் அனைவரும் என்றில்லாவிட்டாலும் எண்பது குடும்பங்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றிருந்தனர்.

இஸ்லாம் அவர்களது மனதில் நன்றாக ஊன்றியிருந்தது. இறுதியில் ஒருநாள் அவர்களையெல்லாம் அழைத்துக் கொண்டு மதீனாவுக்கு வந்தடைந்தார் துஃபைல். அவர்களையும் துஃபைலையும் கண்டு மிகவும் மன மகிழ்வு ஏற்பட்டது நபியவர்களுக்கு. ஃகைபர் யுத்தம் முடிவுற்றபோது, அதில் கைப்பற்றப்பட்ட செல்வங்களிலிருந்து அந்த தவ்ஸ் குடும்பங்களுக்கும் பங்கு அளித்தார்கள்.

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! இனிவரும் போர்களில் தங்களது படைப்பிரிவின் வலப்புற அணியாக எங்களை நியமித்துக் கொள்ளுங்கள். நாங்களும் இஸ்லாத்திற்காக உடல், உயிர் என்று சேவை புரிவோம். எங்களது முயற்சிகள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்".

செல்வம், செல்வாக்கு, வசதி என்று இருந்தவர், அனைத்தையும் உதறிவிட்டு இவ்வுலக சௌகரியங்களை எல்லாம் எளிதாய் மறந்துவிட்டு, உடலும் உயிரும் அர்ப்பணம் என்று வந்து நின்றுவிட்டார். மக்கா படையெடுப்பின்போது முஸ்லிம்களின் அணியில் துஃபைலும் ஒருவர். மக்கா நகரை வெற்றி கொண்டு, பின்னர் கஅபாவில் உள்ள சிலைகளை எல்லாம் நபியவர்கள் நீக்கியவுடன், துஃபைலுக்கு அந்த எண்ணம் தோன்றியது. '

துல்குப்பைனை அழிக்க வேண்டும்' தவ்ஸ் மக்களின் முக்கிய சிலை, துல் கஃபைன். அந்த சிலைக்கு "இரண்டு கை சாமி" என்ற பெயர் இருந்ததாகவும் மற்றொரு குறிப்பு தெரிவிக்கிறது. அதற்கு நிகழும் வழிபாட்டை நிறுத்த வேண்டும், அந்தச் சிலையை அகற்ற வேண்டும் என்று நபியவர்களிடம் தெரிவிக்க, அனுமதியளித்தார்கள் அவர்கள். கிளம்பினார் துஃபைல் பின் அம்ரு.

"துஃபைல் வருகிறார். நம் சாமி சிலை துல்குப்பைனை கொளுத்தப் போகிறாராம்"

தீயிட வருகிறார் துஃபைல் என்ற செய்தி திறுமாவில் தீயாய் பரவி, தவ்ஸ் குலத்து ஆண், பெண், பிள்ளைகள் என்று கூட்டம் திரண்டுவிட்டது. துஃபைல் துல்குப்பைனுக்கு தீங்கு செய்தால், அவரே நாசமாகப்போகிறார் பார் என்று வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள்.

"துல்குப்பைன். நான் உன்னை வணங்குவன் அல்ல. இதோ உனக்குத் தீயிடுகிறேன்" என்று தீயிட்டார் துஃபைல். பற்றியெரிந்தது சிலை. அத்துடன் அன்று முடிவிற்கு வந்தது உருவ வழிபாடு. துல்குப்பைன் சாமியால் துஃபைலுக்கு எந்தத் தீங்கையும் செய்யமுடியவில்லை. தவ்ஸ் கோத்திரத்தினர் அனைவரும் இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்தனர்.

கைபர் யுத்தத்தின்போது மதீனாவுக்கு வந்த துஃபைல், குர்ஆன் கற்பது, நபியவர்களுடன் அணுகிக்கொண்டு இஸ்லாம் பயில்வது, கைபருக்குப் பின்னர் நிகழ்வுற்ற போர்களில் எல்லாம் எந்த வாய்ப்பையும் நமுவவிடாமல் நபியவர்களுடன் கலந்து கொள்வது என்று முழு அளவிலான மும்முரமான இஸ்லாமிய வாழ்க்கைக்கு மாறிப்போனார். அவரது கவிப்புகளும் திறனும் குர்ஆனும் வீரமும் அவரின் வாழ்க்கையாகி போனது.

நபியவர்களின் மறைவிற்குப் பிறகு அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு கிலாஃபத் காலம். முஸைலமாவின் அட்டூழிய நேரம். என்ன செய்திருப்பார் துஃபைல்? அனைத்துப் போர்களிலும் கலந்து கொண்டு இறுதியில் யமாமாவில் நின்று கொண்டிருந்தார். அன்றைய போருக்குமுன் அவர் கனவொன்று கண்டார். வித்தியாசமான கனவு.

"நான் என் மகன் அம்ருவுடன் போருக்குக் கிளம்பிச் சென்றேன். அப்பொழுது கனவொன்று கண்டேன். என் தலை மழிக்கப்பட்டது. என் வாயிலிருந்து பறவையொன்று வெளிப்பட்டு பறந்து போனது. ஒரு பெண் தம் பிறப்புறுப்பினுள் என்னை செலுத்திக் கொண்டாள்".

தாம் கண்ட அந்தக் கனவைச் சொல்லி அதற்கு அவரே விளக்கமும் அளித்தார்.

"இதை நான் எப்படி விளங்கிக் கொள்கிறேன் என்றால், என் தலை மழிக்கப்படுவது என்பது என் தலை வெட்டப்படுவதாகும்; என் வாயிலிருந்து பறவை வெளிப்படுவது என்பது என் உயிர்; அந்தப் பெண் நிலத்தைக் குறிக்கிறது, நான் அதனுள் விரைவில் அடக்கம் செய்யப்படுவேன்"

அந்த விளக்கம் பொய்க்கவில்லை. முஸைலமாவுக்கு எதிரான யமாமா யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டு ஷஹீதானார் துஃபைல் பின் அம்ரு.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 47

(உறங்கிக் கொண்டிருந்த அவர்களின் மேலே மேகம் நிழலிட்டதுப் பற்றி அவர்களிடம் கேட்டேன். "மாநபி (ஸல்) அவர்களிடம் கற்றதை என் வாழ்நாளில் செயல்படுத்தப்படாமல் இல்லை" - அம்ரு பின் அபஸா (ரலி)

நான் அறியாமைக் காலத்தில் வாழ்ந்தபோது, 'மக்கள் அனைவரும் வழிகேட்டில் இருக்கின்றார்களே! அவர்களுக்கென (வாழ்க்கை நெறி) எதுவும் இல்லாமல் சிலைகளை வணங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார்களே!' என எண்ணி வருந்தினேன். இந்நிலையில் மக்காவில் ஒரு மனிதர் (புதிய) செய்திகளைச் சொல்லிவருவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். எனவே, நான் எனது வாகனத்தில் அமர்ந்து அவரை நோக்கிச் சென்றேன்.

அங்கு அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) தலைமறைவாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய கோத்திரத்தார்களும் சமுதாயத்தார்களும் அவர்களுக்கு எதிரான சதிச் செயல்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். எனவே, நான் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் மக்காவுக்குள் நுழைந்து அவர்களிடம் சென்று,

"நீங்கள் யார்?" என்று கேட்டேன். அதற்கு "நான் ஒரு நபி" என்றார்கள். நான் "நபி என்றால் என்ன?" என்று கேட்டேன். அதற்கு "அல்லாஹ் என்னைத் தனது செய்தியுடன் அனுப்பி உள்ளான்" என்று கூறினார்கள்.

நான் "என்னென்ன செய்திகளுடன் அனுப்பியுள்ளான்?" என்று கேட்டேன். அதற்கு "இரத்த உறவுகளைப் பேணி வாழ வேண்டும்; சிலை(வழிபாடு)களை ஒழிக்க வேண்டும்; இறைவன் ஒருவனே; அவனுக்கு இணையாக எதுவுமில்லை எனும் செய்திகளுடன் என்னை அனுப்பினான்" என்று பதிலளித்தார்கள்.

"இஸ்லாம் என்பதென்ன?"

"பிறருடன் பண்போடு உறவாடுதல், பசித்தவர்களுக்கு உணவளித்தல் ஆகியவையாம்" எனப் பெருமானார் (ஸல்) விளக்கினார்கள்.

"ஈமான் என்பதென்ன?"

"பொறுமையும் இறைவனோடு பொருந்திக் கொள்வது."

"இஸ்லாத்தில் உயர்ந்த படித்தரம் எது?"

"உம் நாவால் பிறரைத் துன்புறுத்தாதிருப்பதும் உம் செயலால் பிறரை வருந்தச் செய்யாதிருப்பதுமாகும்."

"ஈமானின் உயர்ந்த படித்தரம் எது?"

"நற்குணம்"

நான் "இந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டவர் யாராவது உங்களுடன் இருக்கின்றார்களா?" என அவர்களிடம் வினவினேன்.

அதற்கு, "சுதந்திரமான செல்வந்தர் (அபூபக்ரு) ஒருவரும் அடிமை (பிலால்) ஒருவரும் உள்ளனர்" என்றார்கள். "நானும் உங்களைப் பின்பற்ற விழைகிறேன்" என்று நான் கூறினேன்.

அதற்கவர்கள் "இந்தச் சூழ்நிலையில் உம்மால் என்னைப் பின்பற்ற இயலாது. எனது நிலையையும் (எனக்கெதிரான) மக்களின் நிலையையும் நீர் பார்க்கவில்லையா? (தற்போது) நீர் உம்முடைய குடும்பத்தாரிடம் திரும்பிச் செல்வீராக! நான் (இந்த அடக்குமுறையை வென்று) வெளிப்பட்டேன் என என்னைப் பற்றி நீர் கேள்விப்பட்டால் என்னிடம் வாரும!" என்றார்கள். அதற்கேற்ப நான் என் குடும்பத்தாரிடம் திரும்பிச் சென்றேன்.

அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் நாடு துறந்து மதீனாவுக்குச் சென்று விட்டார்கள். நான் என் குடும்பத்தாரிடம் இருந்துகொண்டே செய்திகளைக் கேட்டு அறிந்துகொண்டிருந்தேன். அவர்கள் மதீனாவுக்குச் சென்றவுடன் மக்களிடம் அவர்களைப் பற்றி விசாரித்தேன்.

ஒரு சமயம் யஸ்ரிப்(மதீனா)வாசிகளில் சிலர் என்னிடம் வந்தனர். அவர்களிடம் "மதீனாவிற்கு வந்துள்ள இந்த மனிதர் என்ன செய்துகொண்டிருக்கின்றார்?" என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் "மக்கள் அவரை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். (மக்காவில்) அவருடைய சமுதாயத்தார் அவரைக் கொன்றுவிடத் திட்டமிட்டனர். ஆனால், அவர்களால் அவரை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை" என்று கூறினர்.

பின்னர் நான் மதீனாவுக்குச் சென்று நபியவர்களைச் சந்தித்தேன். அப்போது, "அல்லாஹ்வின் தூதரே! உங்களுக்கு என்னை அடையாளம் தெரிகிறதா?" என்று கேட்டேன்.

"ஆம் ! அம்ரு இப்னு அபஸா உக்காழ் சந்தையில் என்னைச் சந்தித்து ஏற்றவரல்லவோ நீர் ? என அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் வினவு கேட்டு, "ஆம் ! அல்லாஹ்வின் தூதரவர்களே ! நானே " என்று மகிழ்வுடன் கூறினேன்.

ஹழ்லரத் அம்ரு (ரலி) அது முதல் மதீனாவே அவர்களின் உறைவிடமாயிற்று; மாநபியின் காலடியில் அமர்ந்து மணி மொழிகள் கேட்கலாயினர்; மார்க்க நடைமுறைகளைக் கற்கலாயினர்.

பிறகு "அல்லாஹ் உங்களுக்குக் கற்றுத்தந்துள்ள, எனக்குத் தெரியாத விஷயங்களைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லுங்கள். தொழுகையைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லுங்கள்!" என்று கேட்டேன்.

அதற்கு நபி (ஸல்), "ஸுப்ஹுத் தொழுகையைத் தொழுவீராக. பிறகு சூரியன் உதயமாகி உயரும்வரை தொழுவதை நிறுத்திக்கொள்க. ஏனெனில், அது உதயமாகும்போது ஷைத்தானின் இரு கொம்புகளுக்கிடையே உதயமாகிறது.

அப்போதுதான் அதற்கு இறைமறுப்பாளர்கள் சிரவணக்கம் செய்கின்றனர்.

பிறகு தொழுவீராக! அந்த நேரத்தில் தொழும் தொழுகை (வானவர்களால்) சாட்சியமளிக்கப்படக்கூடியதும் (வானவர்கள்) வருகை தரக்கூடியதுமாகும். ஈட்டியின் நிழல் கிழக்கிலோ மேற்கிலோ சாயாமல் அதன்மீதே விழும்(நண்பகல் நேரம்)வரை தொழுவீராக! பிறகு தொழுவதை நிறுத்திக்கொள்க. ஏனெனில், அப்போது நரகம் எரிக்கப்படுகின்றது.

பிறகு நிழல் சாய்ந்துவிட்டால் தொழுவீராக. அந்நேரத் தொழுகைக்கு (வானவர்களால்) சாட்சியமளிக்கப்படுகிறது. அவர்கள் அதில் பங்கேற்கின்றனர். அதை அஸ்ரு வரை தொழுதுகொள்க. பிறகு சூரியன் மறையும்வரை தொழுவதை நிறுத்திவிடு! ஏனெனில், அது ஷைத்தானின் இரு கொம்புகளுக்கிடையேதான் மறைகின்றது. அந்த நேரத்தில் அதற்கு இறைமறுப்பாளர்கள் சிரவணக்கம் செய்கின்றனர்" என்று கூறினார்கள்.

நான், "அல்லாஹ்வின் தூதரே! உஹுச் செய்வது பற்றி எனக்குச் சொல்லுங்கள்!" என்று கேட்டேன். அதற்கு நபி (ஸல்), "உங்களில் ஒருவர் உஹுச் செய்வதற்குத் தண்ணீரை நெருங்கி வாய் கொப்புளித்து (மூக்கிற்கு நீர் செலுத்தி) மூக்குச் சிந்தினால் அவரது மூகம், வாய், மூக்கு ஆகியவற்றால் ஏற்பட்ட பாவங்கள் அனைத்தும் (நீரோடு சேர்ந்து கீழே) விழுந்துவிடுகின்றன.

பிறகு அவர் அல்லாஹ் உத்தரவிட்டதைப் போன்று தமது முகத்தைக் கழுவினால் அவரது முகத்தால் ஏற்பட்ட பாவங்கள் அனைத்தும் அவரது தாடி ஓரங்களிலிருந்து நீரோடு சேர்ந்து விழுந்துவிடுகின்றன.

பிறகு அவர் மூட்டுவரை இரு கைகளைக் கழுவும்போது அவருடைய கைகளின் பாவங்கள் அனைத்தும் அவரது விரல் நுனிகளிலிருந்து நீரோடு சேர்ந்து விழுந்துவிடுகின்றன.

பிறகு அவர் ஈரக் கையால் தலையைத் தடவி(மஸ்ஹுச் செய்தி)டும்போது அவரது தலையின் பாவங்கள் அனைத்தும் தலைமுடியின் ஓரங்களிலிருந்து நீரோடு சேர்ந்து விழுந்துவிடுகின்றன.

பிறகு அவர் தம் பாதங்களைக் கணுக்கால்கள்வரை கழுவும்போது அவரது கால்களால் ஏற்பட்ட பாவங்கள் அனைத்தும் அவரது விரல் நுனிகளிலிருந்து நீரோடு சேர்ந்து விழுந்துவிடுகின்றன.

(அதற்குப் பிறகு) அவர் எழுந்து தொழும்போது அல்லாஹ்வை அவனது தகுதிக்கேற்றதைக் கூறிப் புகழ்ந்து பெருமைப்படுத்தித் தமது உள்ளத்தில் இறைவனுக்கு மட்டுமே இடமளித்தால் அவர் திரும்பிச் செல்கையில் அன்று பிறந்த பாலகனைப் போன்று பாவங்கள் நீங்கி (பரிசுத்தமாகத்) திரும்புகிறார்" என்று கூறினார்கள்.

சில நாட்களில் மக்கா பயணம் துவங்கியது. புனித பூமியை வென்ற பதினாயிரம் தோழர்களிடே ஒருவராகும் பேறு ஹழ்லரத் அம்ரு (ரலி) அவர்களுக்கும் கிட்டியது. பின்னர் நடைபெற்ற தாஇஃப் போரிலும் அவர்கள் பங்கேற்றனர்

"தாஇஃப் முற்றுகையின்போது அண்ணல் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் முஸ்லிம்களை நோக்கி அல்லாஹ்வின் பாதையில் ஓர் அம்பைச் செலுத்தியவருக்கு அதற்குப் பகரமாக சுவனத்தில் ஒரு வாசல் திறக்கப்படும்" என அறிவிக்கக் கேட்டேன்;

அதனைக் கேட்டு ஒன்றன் பின் ஒன்றாக என்னிடமிருந்து பதினாறு அம்புகளை எதிரிகளின் மீது செலுத்தினேன் என அவர்களே அறிவித்ததை இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (ரலி) அவர்கள் தம் 'மஸ்னதி'ல் குறிப்பிடுகின்றார்கள்.

ஹிஜ்ரி 11 -ல் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் உலகைப் பிரிந்ததால் அவர்களின் தோழமையை ஹழ்லரத் அம்ரு இப்னு அபஸா (ரலி) மிகக் குறைந்த காலமே பெற முடிந்தது. அக்குறைந்த கால இடைவெளியில் தாங்கள் கேட்டதாக அண்ணலாரின் முப்பத்தெட்டு அறபோதங்களை அவர்கள் வெளிப்படுத்தியிருப்பது கொண்டு அவர்களின் ஆன்மீக தாகம் புலப்படுகிறது.

மாநபியின் தாளருகே அவர்கள் மேற்கொண்ட பயிற்சிகளின் பேணுதலின் பலனாக அவர்கள் பெற்றிருந்த மகிமையைப் பற்றி ஒரு சம்பவத்தை மாநபித் தோழர் ஹழ்லரத் கஅப் (ரலி) அவர்களின் ஓர் அடிமை அறிவித்துள்ளார்:

"ஹழ்லரத் மிக்தாத் இப்னு அஸ்வத், ஷாஃபிஉ இப்னு ஹபீப், அம்ரூ இப்னு அபஸா (ரலி) ஆகிய நாங்கள் ஒரு பயணம் மேற்கொண்டோம். இடையில் ஒருநாள் அம்ரூ இப்னு அபலா (ரலி) தங்கள் கால்நடைகளை மேய்க்க ஒருபுறம் ஓட்டிச் சென்றனர். அது மதிய நேரம் அவர்களைத் தேடிச் சென்ற நான் ஒருபுறம் உறங்கிக் கொண்டிருந்த அவர்களின் மேலே மேகம் நிழலிட்டு நிற்கக் கண்டேன். என் உசப்புதால் விழித்த அவர்கள் நீர் கண்டதை எவரிடமும் கூறக் கூடாது " என என்னை எச்சரித்தனர். அதனாலேயே அவர்கள் உயிர் வாழ்ந்த நாள் வரை இதனை நான் வெளிப்படுத்தவேவில்லை. உறங்கிக் கொண்டிருந்த அவர்களின் மேலே மேகம் நிழலிட்டதுப் பற்றிக் கேட்டேன்.

"மாநபி (ஸல்) அவர்களிடம் கற்றதை என் வாழ்நாளில் செயல்படுத்தப்படாமல் இல்லை"

இறையச்சம் மிகுந்தவர்களாய் இறைத் தூதரின் பால் மெய்யன்பு மிகைத்தவர்களாய், அவர்களின் வழிமுறையை உறுதியுடன் பேணியவர்களாய் வாழ்ந்த இப்பெருந்தோழர் ஹழ்லரத் உஃஸ்மான் (ரலி) அவர்களின் கிலாஃபத்தின் இறுதிக் காலத்தில் மரணமடைந்தார்கள்

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 48

("நான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் முன் சில நற்காரியங்கள் செய்திருக்கிறேன். அவையெல்லாம் என் கணக்கில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமா?" - ஹகீம் பின் ஹிஸாம்

"நீர் இஸ்லாத்தினுள் அவை அனைத்துடனும் வந்து விட்டீர் ஹகீம்" என்று பதில் கூறினார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள்)

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் பிறப்பதற்கு ஏறக்குறைய ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அந்த அபூர்வம் நிகழ்ந்தது. மக்காவில் அன்று ஏதோ ஒரு திருநாள். விசேஷ நிகழ்வுகளுக்கு மட்டுமே அபூர்வமாய்த் திறக்கப்படும் கஅபாவின் கதவைத் திறந்து அதனுள்ளே சிறப்பு வைபவங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. காணாததைக் காண மக்களுக்கெல்லாம் ஆவல். கஅபாவின் உள்ளே நுழைந்து வேடிக்கை பார்க்கும் வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள, கும்பலாக சிலர் முண்டியடித்துக் கொண்டு தரை மட்டத்திலிருந்து உயரத்தில் உள்ள அந்தக் கதவின் மேலேறி உள்ளே சென்று பரவசத்துடன் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களுள் நிறைமாதச் சூல் கொண்ட பெண்ணொருவர். உள்ளே இருக்கும்போது அங்கேயே அவருக்குத் திடீரென்று பேறுகால வலி ஏற்பட்டுவிட்டது. உடனே வெளியே வரமுடியாத சூழ்நிலை. அவ்வளவு கூட்டம், நெருக்கம். அவசர அவசரமாக அங்கேயே ஒரு தோல் விரிப்பைப் பரப்பி, அவரைப் படுக்க வைத்து, உலக வரலாற்றிலேயே யாருக்கும் வாய்க்காதப் பெருமையை சுமந்து கொண்டு ஆண் குழந்தையொன்று பிறந்தது. அந்த குழந்தைதான் ஹகீம் பின் ஹிஸாம் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

மக்காவில் குவைலித் இப்னு அஸத் என்றொரு புகழ் பெற்ற வர்த்தகர் இருந்தார். அவருக்கு அவ்வாம் இப்னு குவைலித், ஹிஸாம் இப்னு குவைலித் எனும் இரண்டு மகன்களும், ஹாலா பின்த் குவைலித், கதீஜா பின்த் குவைலித் எனும் இரண்டு மகள்களும் இருந்தனர்.

கதீஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹா, நபியவர்களின் முதல் மனைவி அல்லவா அவருடைய சகோதரர் ஹிஸாமினுடைய மகன்தான் கஅபாவினுள்ளே பிறந்த ஹகீம் பின் ஹிஸாம்.

செல்வமும் செல்வாக்கும் உள்ள உயர்குடி வம்சத்தில் பிறக்க நேரிட்டதால் ஹகீமினுடையது சொகுசான வாழ்க்கை. தவிர அறிவுக்கூர்மை, நல்லொழுக்கம், பெரும்பண்பு ஆகியனவும் அவருக்கு இயல்பாக அமைந்து விட்டிருந்தன. இந்த அத்தனை சிறப்பும் மாண்பும் ஹகீமை அவரது வாலிப வயதிலேயே குரைஷி மக்கள் தங்களுடைய ஒரு முக்கியத் தலைவராய் நியமித்துக் கொள்ளப் போதுமானதாக இருந்தது.

"ஹகீம், வாருங்கள் இங்கு. இன்றிலிருந்து ரஃபாதா துறை உங்கள் பொறுப்பு" என்று பதவி அளித்து விட்டனர்.

ரஃபாதா?

உருவ வழிபாடு மிகைத்திருந்த அந்தக் காலகட்டத்திலும் மக்காவிற்கு மக்கள் யாத்திரை வருவதென்பது நடந்து கொண்டதான் இருந்தது.

என்ன வழிபாடு?

எல்லாம் சிலைகளுக்குத்தான்! மக்கத்துக் குரைஷியர்கள் யாத்ரீகர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வதற்காகவே சில துறைகளை ஏற்படுத்தி, அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருவர் வசம் இருந்தன. ஹிஜாபா, சிகாயா, ரஃபாதா, நத்வா, கியாதா மற்றும் லிவா என்பன துறைகளின் பெயர்கள்.

ஹிஜாபா எனும் துறை கஅபா ஆலயத்தைப் பராமரிக்கவும் அதன் சாவிகளின் பாதுகாவல் பொறுப்பையும் ஏற்றிருந்தது.

சிகாயா, யாத்ரீகர்களுக்குக் குடிநீர் வழங்கவும் ஈச்ச மதுபானம் வழங்கவும் பொறுப்பு.

ரஃபாதா - உணவு வழங்க.

நத்வா, இந்த அனைத்துக் கூட்டவைகளுக்கும் தலைமை.

கியாதா, லிவா ஆகிய இரண்டும் சற்று மாறுபட்ட துறைகள். கியாதா போர்க்காலங்களில் போர்த் தலைமைக்கும், லிவா ஈட்டியில் கொடியை ஏந்தி, படையுடன் செல்வதற்கும் பொறுப்பு.

இதில் ரஃபாதா எனும் உணவு மற்றும் யாத்ரீகர்களின் தேவையை நிறைவேற்றும் துறைக்குத் தலைவரானார் ஹகீம். அந்தளவு செல்வாக்கு. இதில் மற்றொரு அம்சத்தை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அது பணம் ஈட்டும் துறையல்ல, தன் கைக்காசை எடுத்து தானமளிக்க வேண்டும். அக்கறையுடனும் ஆர்வமுடனும் பெருமையுடனும் அதன் பொறுப்பை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார் ஹகீம்.

இளம் பிராயத்திலிருந்தே நபி (ஸல்) அவர்களுக்கும் ஹகீமிற்கும் இடையில் நல்ல நட்பிருந்தது. ஹகீம் ஐந்து வயது மூத்தவர்தான். இருப்பினும் மிகவும் நெருக்கம். இந்நிலையில் கதீஜா அம்மையாருடன் முஹம்மது நபிக்கு திருமணம் நிகழ்ந்தவுடன் அத்தையின் கணவர் என்ற அழுத்தமான உறவொன்றும் சேர்ந்து கொண்டது.

ஸைத் இப்னு ஹாரிதா ரலியல்லாஹு அன்ஹு என்ற புகழ்பெற்ற நபித்தோழர் அனைவராலும் அறியப்பட்டவர். ஸைதின் சிறு வயதில் குலங்களுக்கிடையேயான போர் ஒன்று ஏற்பட்டது. அதில் ஸைத் இப்னு ஹாரிதா கைப்பற்றப்பட்டு, பின்னர் அடிமைச் சந்தைக்கு விற்பனைக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஹகீம் இப்னு ஹிஸாம்தான் அவரை விலைக்கு வாங்கி, தன்னுடைய அத்தை கதீஜாவிற்கு அன்பளிப்பாய் வழங்கினார்.

இந்தக் காலத்துக் கோடல்வரர்கள் தம் அன்பையும் பெருமையையும் வெளிக்காட்டுவதற்காக கார், பங்களா என்று பிறருக்கு அன்பளிப்பு வழங்குவதுபோல அடிமைகளை அப்படி அன்பளிப்பு அளிப்பது அக்காலத்தில் இருந்து வந்த வழக்கம்.

பின்னர் நபி (ஸல்) கதீஜா பிராட்டியார் மறுமணம் புரிந்து கொண்டபோது, சிறந்தவராய் வளர்ந்து வந்த ஸைதை அவருக்கு அன்பளிப்பாய் வழங்கினார் அன்னை கதீஜா. அன்று அவ்விதம் நபிகளை வந்தடைந்த ஸைதிற்கும் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட பாசம், ஸைதைப் பெற்ற தந்தை வந்தழைத்தும் “பெருமானாரை அண்மி வாழவே விருப்பம்” என்று மறுதலித்த ஸைது (ரலி) அவர்கள்.

இவ்வளவு அன்பு, நெருக்கம், உறவு அனைத்தும் இருந்து வந்த நிலையில், நபி (ஸல்) தனக்கு நபித்துவம் அளிக்கப்பெற்றுள்ள செய்தியை அறிவித்து இஸ்லாத்தை போதிக்க ஆரம்பித்ததும் ஹகீம்தானே முதலில் அதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? நடக்கவில்லை! ஹகீம் தனது மதமே உசத்தி என்று தங்கிவிட்டார். மட்டுமல்லாமல்,

நபி (ஸல்) அவர்களின் மீதும் முஸ்லிம்களின் மீதும் தனிப்பட்ட விரோதமெல்லாம் இல்லாத நிலையிலும், முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக நடைபெற்ற பத்ரு, உஹுப் போர்களிலும் குரைஷிகளுடன் இணைந்து கலந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது அவருக்கு. சகவாசம் சரியில்லாத பட்சத்தில் குற்றங்களுக்கு உடந்தையாகத்தானே நேரிடும். எனினும், அத்தகைய போர்களிலும் முஸ்லிம்களுக்கு அணுசரணையாய் ஹகீம் செயல்பட முனைந்ததாகத்தான் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. பத்ரில் போர் மேகம் சூழ்ந்திருந்தது. குரைஷிகள், மதீனாவின் எல்லையைக் கடந்து வரும் அபூஸூஃப்பானின் வணிகக் கூட்டத்தைக் காப்பாற்றப் படையெடுத்து வந்திருந்தனர். ஆனால் அபூஸூஃப்பானோ வேறு மார்க்கமாக நலமே மக்கா சென்றடைந்து விட்டிருக்க, போருக்கான முக்கிய முதற் காரணம் அடிபட்டுப் போயிருந்தது.

ஆயினும் அதற்குச் சில நாட்களுக்குமுன் முஸ்லிம் படையினருக்கும் அம்ரிப்னு ஹள்ரமிக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட கலகத்தில் இப்னு ஹள்ரமி கொல்லப்பட்டு, வர்த்தகப் பொருட்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. மக்காவில் அளவிலாத வகையில் துன்புறுத்தப்பட்டு வீடு, வாசல், நிலம் என அனைத்தையும் துறந்து வெளியேறி மதீனா வந்தடைந்திருந்த முஹாஜிர்களுக்கு அது ஒரு சிறிய இழப்பீடாகக் கருதப்பட்டது.

இப்பொழுது அபூஸூஃப்பான் தப்பித்து விட்டிருந்தாலும், “வந்ததுதான் வந்து விட்டோம். அந்த முந்தைய நிகழ்வைக் காரணமாக வைத்து எப்படியும் போர் நிகழ்த்தி, இந்த முஸ்லிம்களுக்கு இன்றுடன் முடிவுரை எழுத வேண்டியதுதான்” என்று குரைஷிகளின் மற்றத் தலைவர்கள் முடிவெடுத்திருந்தனர்.

யுத்தம் என்று ஏற்பட்டால் எதிர்கொள்ளப் போவது தத்தமது உறவினர்களை. இருதரப்பிலும் உயிரிழப்பு இருக்கும் என்பதை யோசித்த நபியவர்கள், போரைத் தவிர்க்கவே நினைத்தார்கள். தன்னுடைய சொந்த இன மக்களைப் போரில் எதிர்கொள்ள நபி அவர்களுக்கு மிகுந்த தயக்கமிருந்தது. அனாவசிய உயிரிழப்பைத் தவிர்க்கவே அவர்கள் நாடினார்கள்.

எனவே போரைத் தவிர்க்கும் முயற்சியாக, உமரிப்னுல் கத்தாபை அவர்களிடம் அனுப்பி வைத்து, அவர்களைத் திரும்பிச் செல்லும்படியும், போரில் குரைஷிகளை எதிர்கொள்ள, தான் விரும்பவில்லை என்றும் நபியவர்களின் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு முஸ்லிம்களுடனான நேருக்கு நேரான ஒரு போரைத் தவிர்க்க, குரைஷிகள் தரப்பில் பெரும் முயற்சி எடுத்தவர் இந்த ஹகீம் இப்னு ஹிஸாம். உமர் மூலமாகத் தகவல் வந்து சேர்ந்ததும், குரைஷிகளிடம் ஹகீம் பேசினார்:

“யோசித்துப் பாருங்கள். இது நல்லதொரு வாய்ப்பு. ஏற்றுக்கொண்டால் உங்களுக்கு மிகவும் நல்லது”. போர் வெறியில் இருந்த குரைஷிகளிடம் அது காதிலேயே நுழையவில்லை.

பின்னர், உத்பா இப்னு ரபீஆவிடம் சென்றார் ஹகீம். “உத்பா! நீர் குரைஷிகளின் பெருமதிப்பிற்குரிய தலைவன். உம்முடைய வாழ்நாளுக்கும் உமக்கு உயர்ந்ததொரு புகழ் அளிக்கவல்ல ஒரு செய்தி சொல்லவா?”

அது உத்பாவிற்கு ஆர்வம் ஏற்படுத்தியது. ஹகீம் விவரித்தார். “குரைஷிகளை மக்காவிற்குத் திரும்பச் சொல்லுங்கள். அம்ரிப்னு ஹள்ரமி கொல்லப்பட்டதை இப்பொழுது போருக்கு ஒரு காரணமாய் அவர்கள் புனையப் பார்க்கிறார்கள். முஸ்லிம்களால் கொல்லப்பட்டதற்கும் அவருடைய வணிகப் பொருட்கள் அபகரிக்கப்பட்டதற்கும், நீர் அம்ரிப்னு ஹள்ரமியுடைய நண்பன் என்ற முறையில் குரைஷிகளுக்கு இழப்பீடு தருவதாக அறிவித்து விடும்; போரைத் தவிர்க்கலாம்”.

அபூஸூஃப்பான் நலமே மக்கா சென்றடைந்து விட்டதால் உத்பாவிற்குப் போரில் பெரிய நாட்டம் எதுவும் அப்பொழுது இல்லை. அதனால் ஹகீம் முன்னெடுத்து வைத்த வாதத்தின் நியாயம் உரைத்தது. அதன்பின் குரைஷிகளுக்கு மத்தியில் உத்பா சென்று

உரை நிகழ்த்தியும், அபூஜஹல் அதை எதிர்த்து செய்த ஏளனத்தால் எதுவும் எடுபடவில்லை. போர் நிகழ்ந்தது. குரைவிகளின் மாபெரும் தோல்விக்கும் முஸ்லிம்களின் அசகாய வெற்றிக்கும் அது வழிவகுத்தது. அதன்பின் பல போர்கள், படையெடுப்புகள். எல்லாம் நடந்து முடிந்த இறுதியில் முஸ்லிம்கள் மக்காவைக் கைப்பற்றிய போதுதான் ஹகீம் இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்தார். அது ஹிஜ்ரீ எட்டாம் ஆண்டு, ரமளான் மாதம். மக்காவிலுள் நுழையும் நாளுக்கு முந்தைய இரவு. நபிகளார் தன் தோழர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது அதைக் குறிப்பிட்டார்கள். “மக்காவில் நான்கு பேர் இருக்கிறார்கள். உருவ வழிபாட்டில் மிகவும் மூழ்கிப் போயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் மிகவும் விரும்புகிறேன்”. “அல்லாஹ்வின் தூதரே, யார் அவர்கள்?” தோழர்கள் கேட்டார்கள். “அத்தாப் இப்னு உஸைத், ஜுபைர் இப்னு முத்திம், ஹகீம் இப்னு ஹிஸாம், சுஹைல் இப்னு அம்ரு” அந்த விருப்பம் வீணாகவில்லை. நிறைவேறியது, முழுவதுமாய் நிறைவேறியது. பின்னர் அந்த நால்வருமே இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்தனர்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் மக்காவிலுள் வெற்றிகரமாய்ப் பிரவேசித்த நாள் அது. மக்காவாசிகள் பிரமிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அறிவிப்பாளர் மிக உரத்தக் குரலில் அவர்களுக்குச் செய்தியொன்றை அறிவித்தார். “எவரெல்லாம் ‘வணக்கத்திற்கு உரியவன் அல்லாஹ் ஒருவனே, முஹம்மது அவனுடைய தூதர்’ என்று சாட்சி பகர்கிறீர்களோ, அவர்கள் பாதுகாப்புப் பெறுவீர்கள்” “எவரெல்லாம் கஅபாவின் அருகே வந்தமர்ந்து தங்களுடைய ஆயுதங்களைக் கீழிறக்கி வைக்கிறீர்களோ, அவர்கள் பாதுகாப்புப் பெறுவீர்கள்” “எவரெல்லாம் தங்களுடைய வீட்டிலேயே தங்கி விடுகிறீர்களோ, அவர்கள் பாதுகாப்புப் பெறுவீர்கள்” “எவரெல்லாம் அபூஸூஃப்யான் இல்லத்தினுள் தஞ்சமடைகிறீர்களோ, அவர்கள் பாதுகாப்புப் பெறுவீர்கள்” “மேலும், எவரெல்லாம் ஹகீம் இப்னு ஹிஸாம் இல்லத்தினுள் தஞ்சமடைகிறீர்களோ, அவர்கள் பாதுகாப்புப் பெறுவீர்கள்” அந்த அளவிற்கு ஹகீம் கண்ணியப்படுத்தப் பட்டதும் எப்படி அதற்கு மேல் அவரால் இஸ்லாத்தை நிராகரிக்க முடியும்? நுழைந்தார் ஹகீம்.

மக்காவிலுள்ள ஒரு பள்ளத்தாக்கில் அபூஸூஃப்யானின் வீடு மேல்பகுதியிலும், ஹகீமின் வீடு கீழ்ப்பகுதியிலும் இருந்தது. அந்த அறிவிப்பைச் செவியுற்ற மக்கள் பலர் அங்குச் சென்று தஞ்சமடைய, உஹுதுப் போரில் கொல்லப்பட்ட ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் உடலைக் குதறி, ஈரலை எடுத்துக் கடித்து வெறியாட்டம் நிகழ்த்திய ஹிந்தா முதற்கொண்டு பலரும் மன்னிக்கப்பட்டனர். வரலாற்றின் சிறப்பான அத்தியாயம் ஒன்று அன்று அங்குப் பதியப்பட்டது. மக்காவின் வெற்றி நிகழ்ந்து இரு வாரங்கள்தாம் ஆகியிருந்தன. பெரியதொரு படை ஹுனைன் பள்ளத்தாக்கில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான போருக்குத் தயாராவதாய்ச் செய்தியொன்று மக்காவை வந்தடைந்தது. ஹவாஸின் என்னும் பதுஉ கோத்திரத்தினர் தகீஃப் எனும் தங்களின் உபகோத்திரத்தினருடன் இணைந்து முஸ்லிம்களை எதிர்த்து எப்படியும் அழித்துக் கட்டிவிடுவதென்று பெரிய படையொன்றைத் திரட்டி, போருக்குத் தயாராகிவிட்டிருந்தனர். மக்காவிலிருந்து பெரியதொரு படையெழுப்பி, அங்குச் சென்று அவர்களை எதிர்கொண்டார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். கடுமையான போர் நிகழ்வுற்று, இறுதியில் முஸ்லிம் படை வெற்றி கண்டது. அந்த யுத்தம் முடிவுற்றதும் நிறைய செல்வம் முஸ்லிம்கள் வசமானது. நபிகள் அதனைத் தோழர்களுக்குப் பங்கிட்டு அளித்தார்கள். தன்னுடைய பங்காய்க் கிடைத்ததையும் அள்ளி வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். குறிப்பாய் மக்கா வெற்றிக்குப் பின்னர் புதிதாய் இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்த குரைவிகளுக்கு தாராளமாய் அளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்விதத்தில் ஹகீம் இப்னு ஹாஸமிற்கும் நிறைய பங்கு கிடைத்தது. ஆயினும் அவர் நபியவர்களை அணுகி, மேலும் வேண்டும் எனக் கோர, அவருக்கு நூறு ஒட்டகங்கள் அளிக்கப்பட்டன. பின்னர் ஹகீமை அழைத்த நபி (ஸல்) அவர்கள், “ஹகீம். மிகவும் உசத்தியான ஒட்டகங்கள் உமக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை உவப்புடன் ஏற்றுக்கொண்டால், அல்லாஹ்வின் அருட்பேறு அந்தச் செல்வத்திற்குக் கிடைத்து, அது மென்மேலும் வளரும்.

ஆனால் அவற்றைப் பேராசையுடன் நீர் அணுகினால் அவற்றின் மேல் அல்லாஹ்வின் நற்பேறு இல்லாமல் போவதுடன், உண்டும் வயிறு நிறையாத மனிதனைப்போல் நீர் ஆகிவிடுவீர். கீழுள்ள கையைவிட மேலுள்ள கை சிறப்பானது” என்று அறிவுறுத்தினார்கள். அதைக் கேட்டார் ஹகீம். அப்படியே உள்வாங்கினார். பிறகு கூறினார். “அல்லாஹ்வின் தூதரே! உம்மை சத்தியத்துடன் அனுப்பி வைத்த அந்த இறைவன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். உம்மைத் தவிர இனி நான் யாரிடமும் எதுவும் கேட்கவே மாட்டேன். நான் மரணிக்கும் வரை யார் எது கொடுத்தாலும் நான் ஏற்றுக் கொள்ளவும் மாட்டேன்” உணர்ச்சிப் பெருக்கில் சத்தியமிடுவதெல்லாம் சாத்தியம்தான். ஆனால், கடைசி வரை காக்கப்பட வேண்டுமே! முடிந்தா? அதை இறுதியில் பார்ப்போம். இஸ்லாத்தில் இருபத்தொரு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்தான் ஹகீம் நுழைந்தார். தாமதமாய் இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்த அபூ தர்தா ரலியல்லாஹு அன்ஹு மனதில் ஓடிய அதே எண்ணம், அவரை விடத் தாமதமாய் வந்த ஹகீம் மனதிலும் தோன்றியது.

“எவ்வளவு தவற விட்டு விட்டாய், நற்கருமங்களில் எவ்வளவு பின்தங்கி விட்டாய் ஹகீம்?” என்று அரற்றியது அவரது மனது. நுழைந்த நொடியில் லாப நஷ்டத்தைச் சரியாக பகுத்துணர முடிந்த மனங்களின் பெரிய ஆச்சரியம் அது! ஒருநாள் உட்கார்ந்து கண்ணீர் விட்டு அழுது கொண்டிருந்தார் ஹகீம். அதைக் கண்ட அவருடைய மகனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. “தந்தையே ஏன் அழுகிறீர்கள்?”

“பல விஷயங்கள். எதை என்று சொல்வேன்,” என்றவர் தொடர்ந்தார்.

“முதலாவது, நான் இஸ்லாத்திற்குள் எவ்வளவு தாமதமாகமாக வந்தடைந்திருக்கிறேன்? எனக்கு முன்னால், பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே நுழைந்துவிட்டவர்கள் எத்தனை பேர்? அவர்கள் இதுவரை ஈட்டி, சேமித்துள்ள நன்மை எவ்வளவு உயரமானது? என்னுடைய சொச்ச நாளுக்குமே பூமி நிறையும் அளவுள்ள தங்கத்தை நான் இஸ்லாத்தின் பாதையில் செலவிட்டாலும் அவர்களுக்கு நான் ஈடாக முடியுமா? அதை நினைத்து அழுகிறேன்”

“பதற்கு, உஹது யுத்தங்களில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக நான் கலந்து கொண்டிருந்தும் அல்லாஹ்வின் கிருபையினால் தப்பிப் பிழைத்தேன். அப்பொழுது எனக்கு நானே சத்தியம் செய்து கொண்டேன் – ‘அல்லாஹ்வின் தூதருக்கு எதிராக இந்தக் குரைஷிகளை நான் ஆதரிக்க மாட்டேன்; அவருக்கு எதிராக நான் மக்காவை விட்டு வெளியே நகரக்கூட மாட்டேன்’, என்று. ஆனால் அவர்களுக்கு ஆதரவாக நான் வலுக்கட்டாயமாக இழுத்துச் செல்லப்பட்டேன். என்னால் என்னைத் தடுத்துக் கொள்ளும் உறுதி இல்லாமற் போனது. அதை நினைத்து அழுகிறேன்”

“அதன்பின் ஒவ்வொரு முறையும் என் மனதிற்குள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டு விடலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றும் போதெல்லாம் குரைஷிகள் மாண்புடன் நோக்கும் மூதாதையர்களைப் பார்த்தேன். அவர்கள் எப்படித் தங்களுடைய பழைய அஞ்ஞான பழக்கத்தில் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு, தம் கொள்கையில் பிடிவாதமாய் இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தேன். நானும் அவர்களுடைய அனாச்சாரத்தைப் பின்பற்றி உருவ வழிபாட்டையே தொடர்ந்தேன். அப்படி செய்திருக்கக் கூடாது என்று எனக்கு இப்பொழுது தோன்றுகிறது. மூத்தவர்களையும் மூதாதையர்களையும் குருட்டுத் தனமாய்ப் பின்பற்றியதுதான் என்னை அழிவின் விளிம்பு வரை இட்டுச் சென்று விட்டது. என் நன்மையைத் தாமதப்படுத்தி விட்டது. இவ்வளவையும் நினைத்துப் பார்க்கும்போது என்னால் எப்படி அழாமல் இருக்க முடியும்? சொல் மகனே!”

அவரது ஆழ்மனதில் இஸ்லாம் வெறுமனே நுழையவில்லை. இதயத்தின் ஒரு பகுதியாகவே அது ஆகிவிட்டிருந்தது. அதனால் அழுது முடித்தவர் குரரைத்தார். ‘முன்னர் இஸ்லாத்திற்கு விரோதமாய்ச் செய்த ஒவ்வொரு செயலுக்கும் பரிகாரம் காணப் போகிறேன்.

இஸ்லாத்திற்கு எதிராய்ச் செலவழித்த ஒவ்வொரு துகளுக்கும் பரிகாரமாய் இப்பொழுது இஸ்லாத்தின் பாதையில் செலவழிக்கப் போகிறேன். அது தான் சரி.’ அப்படியே செய்ய ஆரம்பித்தார் ஹகீம் இப்னு ஹிஸாம்.

மக்காவில் தாருந் நத்வா என்றொரு இல்லம் இருந்தது. குரைஷிகளுக்கு அது ஒரு பிரசித்திப் பெற்ற இடம். அங்குதான் இஸ்லாத்திற்கு எதிரான குலத்தாரெல்லாம் ஒன்று கூடுவார்கள். அவர்களின் மூத்தோரும் தலைவர்களும் நபிகளுக்கு எதிராய் அங்குக் கூடித்தான் சதித் திட்டம் தீட்டுவார்கள்.

அந்த இல்லம் ஹகீமின் வசம் வந்து சேர்ந்தது. தனக்கும் தன்னுடைய கடந்த கசந்த காலத்திற்கும் இடையில் பலமான தடுப்பொன்றை ஏற்படுத்த விழைந்தார் ஹகீம். என்ன செய்யலாம் என்று நினைத்தவருக்கு அந்த யோசனை உதித்தது. அதனால் அந்த வீட்டை இலட்சம் திர்ஹங்களுக்கு விற்பார்.

அது குரைஷியர்களுக்கு மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்த இடம்; அவர்களது மாண்பின் அடையாளம். இதைக் கண்டு அதிர்ச்சியுற்ற குரைஷி இளைஞன் ஒருவன் அவரிடம் கேட்டான், “குரைஷியரின் குலப்பெருமையை விற்றுவிட்டீர்களே?”

“ஹஹ்! இறுமாப்புக்கான காலமெல்லாம் சென்று விட்டது மகனே. இறையச்சம்! இனிமேல் அதைத் தவிர வேறெதுவுமே முக்கியமில்லை. அந்த வீட்டை விற்று வந்த பணமிருக்கிறதே அதை இஸ்லாத்தின் பாதையில் நற்காரியங்களுக்கு அளித்து விடப்போகிறேன். அதைக் கொண்டு எனக்கு மறுமையில் அங்கு வீடு கிடைக்கலாம்”

குரைஷியர்களுக்குத் தெரிவித்தார், “இதோ பாருங்கள். உங்கள் எல்லோரையும் சாட்சியாக வைத்துக் கூறுகிறேன், அந்தப் பணத்தை அல்லாஹ்வின் பாதையில் அர்ப்பணிக்கிறேன்”

அந்தக் காலத்திலேயே அதன் மதிப்பு இலட்சம் திர்ஹங்கள் என்றால் இன்று அதன் மதிப்பைக் கணக்கிட்டுக் கொள்ளலாம். அவ்வளவும் தானமளிக்கப்பட்டது.

ஒருநாள் ஹகீம், நபிகள் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களிடம் கேட்டார்: “நான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் முன் சில நற்காரியங்கள் செய்திருக்கிறேன். அவையெல்லாம் என் கணக்கில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமா?”

ஹகீம் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்முன் நூறு அடிமைகளை விடுதலை செய்திருந்தார். நூறு ஒட்டகங்களை அறுத்து அதன் இறைச்சியை மக்களுக்கு தானமாய்ப் பகிர்ந்து அளித்திருந்தார்.

“நீர் இஸ்லாத்தினுள் அவை அனைத்துடனும் வந்து விட்டீர் ஹகீம்” என்று பதில் கூறினார்கள் நபிகள்.

இருந்தாலும் இப்பொழுது அவற்றை மீண்டும் யோசித்தார் ஹகீம். இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்த பின் தனது முதல் ஹஜ் கடமையை நிறைவேற்றும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது அவருக்கு. தன்னுடன் நூறு ஒட்டகங்களைச் சிறப்பாய் அலங்கரித்து உடனழைத்துச் சென்றார். அவற்றையெல்லாம் அறுத்து ஸதக்கா தர்மமாய் அதன் இறைச்சி முழுவதையும் அனைத்து முஸ்லிம்களுக்கும் பகிர்ந்தளித்து விட்டார்.

அடுத்ததொரு ஹஜ் வந்தது. இம்முறை நூறு அடிமைகளைத் தன்னுடன் அழைத்து வந்து அவர்களுக்கெல்லாம் விடுதலையளித்தார். அவர்கள் கழுத்துகளில் வெள்ளியில் கழுத்தணி ஒன்று இருந்தது. ‘அல்லாஹ்விற்காக ஹகீம் பின்

ஹிஸாமினால் இவர்கள் விடுவிக்கப்படுகின்றனர்' என்று அதில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. விடுதலை பெற்ற அவ்வடிமைகள் அந்த வெள்ளி ஆபரணத்தை விற்று, தங்கள் வாழ்க்கையை சுயமே துவங்கிக்கொள்ள அத்தகைய ஏற்பாடு. அதற்கு அடுத்த ஹஜ் வந்தது. இப்பொழுது தன்னுடன் ஆயிரம் செம்மறியாடுகளை ஓட்டி வந்தவர், அவற்றையெல்லாம் மினாவில் பலிகொடுத்து, அனைத்து இறைச்சியையும் முஸ்லிம்களுக்குப் பகிர்ந்து அளித்தார்.

அவர் மனசு முழுவதும் போட்டி. மற்றத் தோழர்களுடன் போட்டி. ஏதாவது செய்து அவர்களுக்கு இணையாய் நற்கூலியை அதிகரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற, மார்க்கம் அனுமதித்த ஆரோக்கியப் போட்டி. இங்ஙனமிருக்க, ஹுனைன் போரின்போது நபிகளிடம் சத்தியம் செய்தார் என்று பார்த்தோமல்லவா? அபூபக்ரு (ரலி) கலீபாவாக இருந்த காலத்தில் கருவூலத்திலிருந்து ஹகீமிற்கு நிறைய பங்கு ஒதுக்கப்பட்டது. ஆள் அனுப்பினார் கலீபா. "ஹகீம், கொஞ்சம் ஒரு நடை இங்கு வந்து உங்கள் பங்குச் செல்வத்தைப் பெற்றுச் செல்லுங்கள்" புறங்கையால் அவற்றை வெறுத்து ஒதுக்கியவர் "அதெல்லாம் வேண்டாம்; ஆளை விடுங்கள்," என்று பதில் அனுப்பி விட்டார். பின்னர் உமர் (ரலி) கலீபாவாக இருந்த காலத்திலும் அப்படியே நிகழ்ந்தது. ஹகீமிற்கு உண்டான பணமும் செல்வமும் கருவூலத்தில் தேங்கியிருந்தன. அழைத்து அழைத்துப் பார்த்தார் உமர். ஹகீம் மசியவேயில்லை. உமருக்கு அது பிரச்சனையாக இருந்தது. அவரவருக்கும் அவரவர் கணக்கு நேராக வேண்டும். அதில் படு கண்டிப்பாக இருந்தார்கள் அவர்கள். மறுமையின் கேள்வி அவர்களுக்கு மிகப் பிரதானம்.

கடைசியில் ஒருநாள் உமர் மக்கள் மத்தியில் எழுந்து சென்றார். "இதோ பாருங்கள். ஹகீமிற்கு உரிய பங்கை எடுத்துக் கொள்ளும்படி நான் கொடுத்தும் ஹகீம் நிராகரித்து விட்டார். இதற்கெல்லாம் நீங்களே சாட்சி" என்று அறிவித்து விட்டார். அப்படியேதான் வாழ்ந்தார் ஹகீம். பின்னர் ஏறக்குறைய தன்னுடைய 120 ஆவது வயதில் அவர் மரணித்ததாக ஹதீஸ் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 49

("துமாமா ! நீரும் இப்படி வழி கெடலாமா?")

"இப்போதுதான் நான் நேரிய வழியைக் கண்டே இருக்கிறேன் - ஹழ்லரத் துமாமா இப்பனு அஃஸால் (ரலி) பகுதி - 2

<https://www.facebook.com/share/p/JoXgyHrmPf6eYuiZ/?mibextid=oFDknk>

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் உம்ரா செய்ய வேண்டிய முறையையும், தல்பியா தோத்திரத்தையும் துமாமா (ரலி) அவர்களுக்குக் கற்றுத் தந்தார்கள். அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களிடம் விடை பெற்று இஹ்ராமுடைய உடையோடு மக்கமா நகரிலுள்ள நுழைந்த ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) அவர்கள் எழுப்பிய தல்பியாப் புகழொலி கஅபாவைச் சூழ்ந்த மலைகளிலெல்லாம் எதிரொலி எழுப்பியது.

புனித பூமியில் வழக்கத்துக்கு மாறாக புதுமையான ஒரு புகழ் மொழியை எழுப்பிய வண்ணம் முதன் முதலாக நுழையும் அந்த மனிதரைக் கண்டு குரைவுகளின் கண்கள் அகல விரிந்தன. கேட்கக் கூடாத சொற்களைக் கேட்டுவிட்ட ஆத்திரத்தில் வாட்களை உருவிக் கொண்டு பலரும் சூழ்ந்து கொண்டனர் அவரை,

அவர்களிடையே ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) அவர்கள் மறுமுறையும் மீட்டனர் தல்பியாவை. உணர்ச்சி வசப்பட்டு வாளோடு அவர்கள் மீது பாய்ந்த ஓர் இளைஞரை முதியவர் ஒருவர் பாய்ந்து தடுத்து நிறுத்தினார். "மூடனே! நீ நாசமாய்ப் போக. யார் என அறிந்தாயா நீ கொல்லப் பாய்ந்தது?" என்ற அவரின் வினா அனைவரையுமே கவனிக்கச் செய்தது.

"யமாமாவைச் சேர்ந்த துமாமா இப்பனு அஃஸால் . இவரைக் கொண்டு விட்ட நீங்கள் பழி தீர்க்கப்படுவது கிடக்கட்டும். வயிற்றுப் பசிக்கு தானியங்கள் உங்களுக்கு யமாமாவில் நிறுத்தப்பட்டுப் போகும். பட்டினி கிடந்தே நீங்கள் சாவீர்கள்" என்ற அவரின் விளக்கங் கேட்டு வாட்களத்தனையும் உறைகளுள் புகுந்தன.

"துமாமா ! நீரும் இப்படி வழி கெடலாமா?" என அனுதாபத்தோடு கேட்டார் அவர்.

"இப்போதுதான் நான் நேரிய வழியைக் கண்டே இருக்கிறேன் என்றனர் ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) அவர்கள். அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தமக்குக் சுற்றுத் தந்த முறைப்படி உம்ராவையும் அவர்கள் நிறைவு செய்தனர்; அல்லாஹ்வுக்காகப் பலியும் தந்தனர்; வியப்புடன் தம்மைச் சூழ்ந்து நின்றவர்களை நோக்கி,

"நீங்களும் நேரிய வழியில் திரும்பாதவரை கோதுமையின் ஒரு மணியைக்கூட உங்களிடம் வந்து சேர நான் விடமாட்டேன்" என்றவர்களாக தன் நாடு யமாமா திரும்பினர்.

யமாமா வந்து சேர்ந்த துமாமா (ரலி) தம் நாட்டிலிருந்து மக்காவின் சந்தைகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்த உணவுப் பொருள்களின் மீது கடும் தடை விதித்து விட்டனர். அதன் பலனாக மக்க நகரில் தானியங்களின் விலைகள் உயர்ந்தன. மக்களின் தேவைகளுக்குப் பற்றாக்குறை பஞ்சம் தலை நீட்டி, குடும்பங்கள் பரிதவித்தன என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை குரைவிகளுக்கு.

துமாமாவை எப்படி சமாதானப்படுத்துவது? எவரைக் கொண்டு பிரச்னையைத் தீர்ப்பது ? எனத் திகைத்த குரைவிகளின் கவனத்துக்குத் தோற்றம் வழங்கியது ஒரு முகம்.

"ஆம்! நாம் விரும்பினாலும் சரி, விரும்பாவிட்டாலும் சரியே, அவரைக் கொண்டே தீரும் இப்பிரச்னை விமோசனம் அவரைக் கொண்டுதான் பிறக்க முடியும்" என்ற முடிவுக்கு வந்தனர் குரைவிகள்.

யாரைக் கொண்டு?

அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களை "அல் அமீன் " என ஆரம்ப காலத்தில் அவர்களால் செல்லமாக அழைக்கப்பட்ட முஹம்மத் இப்பனு அப்துல்லாஹ் என்னும் அநாதை என ஒருநாள் இகழப்பட்டு, பார்வைகள் அவரை விட்டும் திருப்பப்பட்டு, பந்தங்கள், பாசங்கள், உறவுகளெல்லாம் புறக்கணிக்கப் பட்டு , ஊரை விட்டும் ஒதுக்கப்பட்டு,

பட்டு, பசித்தழுத பசலைகளின் அவலக் குரல்களைக் கேட்டு நெஞ்சம் பதைபதைக்க, இலைகளையும், தழைகளையும், காய்ந்த சருகுகளையும் கூடத் தின்று நாட்களைக் கழிக்க நேர்ந்த தோழர்களையெல்லாம் கண்டு இதயம் வருத்த ,

பொறுமை எனும் போர்வாள் கொண்டே கொடுமைகளனைத்தையும் வென்ற குணமகனார் முஹம்மதுர் ரஸூலுல் லாஹ் (ஸல்) அவர்களிடம் மடியேந்தி நிற்கவேயன்றி மார்க்க மற்றும் போன குரைவிகள் நீண்ட மடல் எழுதினார்கள் அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்களுக்கு.

உபசார மொழிகளும் இருந்தன அம்மடலில், உளம் தொந்த நிந்தனைகளும் இருந்தன!

"..... உறவின் முறையை பேணிக் காப்பதாக எங்களுக்கு வாக்களித்தீர்; இதுநாள் வரை அவ்விதமே காத்தும் வந்தீர். அந்தோ! இன்று அது புறக்கணிக்கப்பட்டு விட்டது. உம் தோழர் எங்களுடைய தம் வாசலை அடைத்துக் கொண் டார். அங்கே நீர் உண்டு சுகித்து நிம்மதியாக இருக்கின்றீர். பந்தத்துவத்தால் உமக்கு நெருக்கமான நாங்கள் இங்கோ பட்டினி கிடந்து செத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

உம்முடைய பரிவுரையைக் கொண்டேயன்றி தம் தடையை அவர் நீக்கப் போவதில்லை... போர்க் களங்களில் உம் தோழர்களை ஏவி எங்களின் தந்தையர்களைத்தான் கொண்டு விட்டீர். அத்தந்தையர் பெற்ற மக்களையும் பட்டினி கிடந்தே சாக விட்டிடுவீரோ அல்அமீன்" என்ற வரிகள் கருணைக் கடலைப் பொங்கிடச் செய்தன.

கோதுமையை அனுப்பாது நிறுத்திக் கொள்ள அண்ணலார் (ஸல்) துமாமாவுக்குக் கட்டளையிடவில்லை. குரைவிகளைத் தேடிக் கொல்ல அண்ணலவர்கள் தங்களின் தோழர்களை ஏவவில்லை. அத்தனையும் குரைவிகளே தங்கள் தீவினையால் தேடிக் கொண்ட அனர்த்தங்கள்.

ஆனால் அவர்களின் நொந்த உள்ளங்களிலிருந்து குற்றச் சாட்டுகளாக வெளிப்பட்டிருந்த அபத்தங்களை அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை.

ஆனால், தங்களின் சொந்த மக்களே பட்டினியால் சாவதை கருணையும் கிருபையும் நிறைந்த அவர்களின் மனம் எங்ஙனம் சகிக்கும்? மறுகணமே அவர்களின் வேண்டுதல் பற்றத்து துமாமா (ரலி) அவர்களிடம் :

"உண்ணும் பொருள்களை எக்காரணம் கொண்டும் தடை செய்யாதீர் உரியவர்களுக்கு அதனை விரைந்து சென்றடையச் செய்வீராக" என நாயகத் திருமேனி (ஸல்) அவர்கள் எழுதிய மடலைத் தம் கண்களில் ஒற்றி, சிரமேல் ஏற்றனர் துமாமா (ரலி).

மறுகணமே தானியப் பொதிகள் மக்காவின் சந்தைகளுக்கு விரைந்தன. மக்களும் நிம்மதி பெற்றனர்.நபிபெருமானார் (ஸல்) அவர்களுக்கு அளித்த உறுதிப்பாட்டினை ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) அவர்கள் தம் இறுதிநாள் வரை காத்து நின்றனர்.

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் பிரிவுக்குப் பின் யமாமாவில் முஸைலமாவின் பொய்க் குரல் ஒங்கி விட்டது. அவனது வார்த்தை ஜாலத்தில் மயங்கி பனி ஹனீஃப்களில் பெரும்பகுதியினர் தடம் புரண்டே போயினர்.

"சமகாலத்தில் இரு நபிகள் தோன்ற முடியாது. அண்ணல் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் நபிமார்களில் இறுதியானவர்களாக அறுதி செய்யப்பட்டவர்கள். அவர்களுக்குப் பின் எந்த நபியும் வரவே முடியாது."என்றெல்லாம் விளக்கி ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) பிரசாரம் செய்தார்கள்.

பாவப் படுகுழியில் விழாது தங்கள் கூட்டத்தினரைக் காக்க அவர்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பொய்யன் முஸைலமாவின் வஞ்சகப் பிரசாரத்திலிருந்து அம்மக்களைத் திருப்பவே இல்லை. தங்கள் கூட்டத்தாரிடம் வெறுப்படைந்த அவர்கள் மனம் சடைந்தவர்களாக யமாமாவை விட்டும் வெளியேறினர்.

அதே சமயம் மாநபித் தோழர் ஹழ்லரத் அளா ஹள்ளமி (ரலி) அவர்களின் தலைமையில் முஸ்லிம்களின் ஒரு படை மதினாவிலிருந்து பஹ்ரைனை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த தகவலும் அவர்களுக்குக் கிடைத்தது. தங்களைப் பின் தொடர்ந்தவர்களோடு ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) அவர்களும் அப்படையோடேயே இணைந்து பஹ்ரைனுக்கே சென்றனர்.

பஹ்ரைனில் மதம் மாறிய துரோகிகளை எதிர்த்து ஹழ்லரத் அளா ஹள்ளமி (ரலி) நடத்திய போர்களில் ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) அவர்களும் தங்களின் தோழர்களோடு பூரணமாகக் கலந்து கொண்டனர்.

துரோகக் கூட்டத்தில் தலைவர்களெல்லாம் கொல்லப்பட்டனர். கொல்லப்பட்டவர்களில் பனூகைஸ் எனப்பட்ட கோத்திரத்தின் தலைவன் ஹத்தம் என்பவனும் ஒருவன்.

ஒருநாள் காலை தங்கள் கூடாரத்தை விட்டு வெளியே வந்த ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) இதிரே வந்த ஒரு முஸ்லிம் வீரர் அணிந்திருந்த கவசத்தைக் கண்ணுற்றனர். அவர்களை அது வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அவ்வீரர் அதனை எங்கே வாங்கினார் என ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) விசாரித்தனர்.

ஹத்தமுடைய கவசம் அது, ஹத்தமைத் தாமே கொன்றதால் அதனைத் தாம் அணிந்து கொண்டதாகக் கூறினார் அவ்வீரர். தம் மனதை மிகக் கவர்ந்த அதனை ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) அவர்கள் அவ்வீரரிடமிருந்து விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டனர். பின்னர் அவர்களே அதனை அணிந்து கொண்டு வெளிவந்தனர்.

ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) அவர்களை எதிர் கொண்டது பனூ கைஸ்களைச் சார்ந்த ஒரு கூட்டம். அவர்களின் பார்வை ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) அவர்கள் அணிந்திருந்த கவசத்தின் மீதும் பட்டது.

தங்கள் தலைவனை அவர்களே கொன்றதாக எண்ணி அவர்களைத் தாக்கிப் பழி தீர்த்துக் கொண்டனர். ஷஹீதான ஹழ்லரத் துமாமா (ரலி) அவர்களின் உடல் அங்கேயே அடக்கம் செய்யப்பட்டது

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 50

((நபி (ஸல்) அவர்கள் "உங்களது சகோதரரைக் (தல்ஹாவை) காப்பாற்றுங்கள்! அவர் தனக்கு சொர்க்கத்தை சொந்தமாக்கிக் கொண்டார்" என்று கூறினார்கள். மீண்டும் நபியவர்கள் "உங்களது சகோதரரைக் (தல்ஹாவை) காப்பாற்றுங்கள். அவர் தனக்கு சொர்க்கத்தை சொந்தமாக்கிக் கொண்டார்" என்றுகூறினார்கள்))

தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லா (ரழி) (கி.பி. 594 – கி.பி. 657) அவர்கள்

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் பேரன்புடைய தோழர்களில் இவரும் ஒருவராக இருந்தார். உஹது போரில் நபி (ஸல்) அவர்களின் உடலுக்கு முன் கேடயம் போல் நின்று எதிரிகள் எய்த அம்புகளை அனைத்தையும் தன் உடம்பில் வாங்கி அரண் போல நபி (ஸல்) அவர்களை தன் உயிரை விட மேலாக பாதுகாத்தவர்.

அண்ணல் நபி(ஸல்) அவர்களால் இவ் உலகிலேயே சொர்க்கத்திற்கு நன்மாராயங் கூறப்பட்ட நபித்தோழர் பெருமக்களில் இவரும் ஒருவராவார். மிகச் சிறந்த வியாபாரியும், உயர் பண்புடையவரும், பெருந் தன்மையுள்ளவரும், சிறந்த

கொடையாளியாகவும் தல்ஹா (ரழி) அவர்கள் திகழ்ந்தார்கள். பூமிக்கு மேல் நடமாடும் ஷஹீது (உயிர் நீத்த தியாகி) என பாராட்டை நபி (ஸல்) அவர்களிடம் பெற்றவர். மக்கா குரைஷி குலத்தின் தையம் பழங்குடியினரை சேர்ந்த உபைதுல்லாஹ் இப்னு உஸ்மான் என்பவருக்கும், குரைஷி குலத்தின் ஹத்ரம் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த அல்-சாபா பின்த் அப்துல்லா என்பவருக்கும் கி.பி.594இல் மக்காவில் தல்ஹா (ரழி) பிறந்தார்.

மக்காவில் அபூபக்ர் (ரழி) அவர்களின் நண்பராகவும், உயர் பண்புகளுடன், சிறந்த துணி வியாபாரியாகவும் இருந்தார். இவர் தனது இளம் வயதில் அருகில் உள்ள நாட்டில் சந்தையில் வியாபாரம் செய்கின்ற சமயம், மக்காவில் இருந்து யாரும் வியாபாரத்திற்கு வந்துள்ளார்களா? என விசாரித்து ஒருவர் தல்ஹாவை கண்டு அவரிடம் “தங்களது ஊரில் (மக்காவில்) புதிதாக ஒரு நபி தோன்றி உள்ளாரா?” என விசாரிக்க இவர் எனக்கு தெரியவில்லை என பதிலளித்தார். பின்னர் மக்கா வந்த உடன் அங்கு விசாரித்து, இஸ்லாத்தின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள் மூலம் நபி(ஸல்) அவர்களை சந்தித்து சத்திய மார்க்கத்தை ஏற்று கொண்ட முதன்மையான எட்டு பேரில் இவர்களும் ஒருவர். இவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்று கொண்டதும், மக்கா குரைஷிகளின் எதிர்ப்புடன், இவரது வீட்டிலும் கொடுமைகள் தொடங்கி பெரும் இன்னலுக்கு ஆளானார். இவர்களின் சகோதரன் உஸ்மான் இப்னு உபைதுல்லா இவரை தூணில் கட்டி வைத்து சவுக்கால் அடித்து துன்புறுத்தினர். உணவு அளிக்காமல் பட்டினி போட்டு கொடுமைகள் புரிந்தனர். இறைவனின் திருப்பொருத்தை எண்ணி அனைத்தையும் பொறுமையுடன் சகித்து கொண்டார்கள்.

தல்ஹா (ரழி) அவர்கள் இஸ்லாத்தினை வாழ்வியல் நெறியாக ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர், தன்னிடம் உள்ள பொருட்களை எல்லாம் விற்பனை செய்து, அந்த பணத்தின் மூலம் இஸ்லாமான நூறு அடிமைகளை வாங்கி அவர்களை உரிமை விட்டு, அவர்களுக்கு திருமணமும் செய்து வைத்தார்கள். நபி (ஸல்) அவர்கள் தல்ஹா (ரழி) அவர்களை கொடை கொடுப்பவர், வள்ளல் தன்மை மிக்கவர் என பாராட்டியுள்ளார்கள்.

மேலும் தன்னிடம் இருந்த நிலமனைத்தும் உஸ்மான் (ரழி) அவர்களிடம் விற்று தபூக் யுத்தத்தில் கலந்து கொண்ட வீரர்களுக்கு தானம் செய்தார்கள். மேலும் போர் செய்யும் தோழர்களுக்கு ஆங்காங்கே உள்ள குடி நீர் நிலைகளை விலைக்கு வாங்கி தாகம் தீர்க்க அர்ப்பணித்தார்கள்.

மக்காவில் உத்பத்திப்னு ரபீஆவின் மகளான ஸபிய்யாவிற்கு திருமணம் முடிக்கும் நிலை, மக்கத்து குப்பார்களும் முஸ்லிம்களில் சிலரும் பெண் கேட்டார்கள். அவர்களை மணந்து கொள்வதில் போட்டி ஏற்பட்டது. பெண் கேட்டவர்களில் தல்ஹா (ரழி) அவர்களும் ஒருவர். நான் உன்னை திருமணம் செய்து கொள்கிறேன் என தல்ஹா (ரழி) கேட்ட போது ஸபிய்யா அவர்கள் உடன் சம்மதித்தார்கள்.

பிறிதொரு காலத்தில் ஸபிய்யா (ரழி) யிடம் ஏன் தல்ஹாவை தேர்ந்தெடுத்தீர்கள் எனக் கேட்ட போது, தல்ஹா நல்லவர், வள்ளல் தன்மை உள்ளவர், நான் அவருக்கு வேலை செய்து கொடுத்தால் நன்றி பாராட்டுவார். தவறு நிகழ்ந்தால் மன்னிப்பார் என்று அவர் குணத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டுள்ளேன், அதனால் தான், சம்மதித்தேன் என்றார்கள்.

நபி (ஸல்) தங்களது படையைக் கட்டமைத்தார்கள். பல அணிகளாக அவர்களை நியமித்த பின்பு திறமையாக அம்பெய்வதில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்த 50 வீரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்குத் தலைவராக பத்ர் போரில் கலந்து கொண்ட அவ்ஸ் கிளையைச் சேர்ந்த அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜுபைர் இப்னு நுஃமான் அல் அன்ஸாரி (ரழி)யை நியமித்தார்கள்.

பின்பு அவர்களை ‘கனாத்’ என்ற பள்ளத்தாக்கின் வடக்குப் பக்கம் அமைந்துள்ள மலையில் நிலையாக தங்கி, முஸ்லிம்களை பாதுகாக்கவேண்டுமென்று பணித்தார்கள். இம்மலை முஸ்லிம்களின் ராணுவ முகாம்களிலிருந்து தென் கிழக்கில் சுமார் 150 மீட்டர் தொலைவில் இருந்தது.

நபி (ஸல்) இந்த அம்பு ஏறியும் வீரர்களுக்குக் கூறிய அறிவுரைகளிலிருந்து இப்படையினரை அங்கு நியமித்ததின் காரணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். நபியவர்கள்தளபதிக்குக் கூறிய உபதேசம் வருமாறு:

“எதிரிகளின் குதிரைப் படை எங்களை நெருங்கவிடாமல் அம்பெய்து அவர்களை நீர் தடுக்க வேண்டும். எதிரிகள் எங்களுக்குப் பின்புறத்திலிருந்து வந்துவிடக் கூடாது. போர் நமக்கு சாதகமாக அல்லது பாதகமாக அமைந்தாலும் நீர் உனது இடத்தில் நிலையாக இருக்க வேண்டும். உமது வழியாக எதிரிகள் எங்களை தாக்கிவிடக் கூடாது.” (இப்னு ஹிஷாம்) இவ்வாறு தளபதிக்கு உபதேசம் செய்த பிறகு, மற்ற வீரர்களுக்கு நபி (ஸல்)பின் வருமாறு அறிவுரை கூறினார்கள்: “நீங்கள் எங்களின் முதுகுப் பக்கங்களை (பிற்பகுதியை) பாதுகாத்து கொள்ளுங்கள், நாங்கள் போரில் கொல்லப்படுவதைப் பார்த்தாலும் நீங்கள் எங்களுக்கு உதவ வராதீர்கள் நாங்கள் வெற்றி பெற்று பொருட்களைச் சேகரிப்பதைப் பார்த்தாலும் அதிலும் நீங்கள் எங்களுடன் இணைந்து விடாதீர்கள்.” (முஸ்னது அஹ்மது, முஃஜமுத் தப்ராணி)

நபி (ஸல்) அவர்கள் மலையின் மீது நிறுத்திய வீரர்கள் இஸ்லாமியப் படைக்குச் சாதகமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதில் பெரும் பங்கு வகித்தனர். இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு முன் காலித் இப்னு வலீதின் தலைமையின் கீழ், பாவி அபூ ஆமின் உதவியுடன் எதிரிகள் மூன்று முறை இஸ்லாமியப் படையின் இடது பாகத்தை முறியடிக்க முயன்றனர்.

முஸ்லிம்களின் பின்புறமாகத் தாக்குதல் தொடுத்து அணியில் சேதங்களையும் குழப்பங்களையும் உண்டுபண்ணி, அதைத் தொடர்ந்து பெரும் தோல்வியை முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்படுத்திவிடலாம் என்று மூன்று முறை இம்மலைப் பகுதியின் மீது எதிரிகள் தாக்குதல் நடத்தினர். ஆனால், மலை மீதிருந்து அம்பெறியும் வீரர்கள் இவர்களின் மீது அம்பு மழை பொழிந்து இவர்களின் மூன்று தாக்குதல்களையும் முறியடித்தனர். (ஃபத்ஹுல் பாரி)

முஸ்லிம்களின் தாக்குதலை தடுக்க இணைவைப்பவர்கள் முழு முயற்சி செய்தும் அது முடியாமல் போனதால், தங்களின் தோல்வியையும் இயலாமையையும் உணர்ந்தனர் துணியை இழந்தனர். கொடி ஏந்தியிருந்த ‘சூஆப்’ என்பவர் இறுதியாகக்

கொல்லப்பட்ட பிறகு அவர்களின் கொடியை எடுத்து நிமிர்த்தி அதைச் சுற்றிலும் தொடர்ந்து போர் புரிவதற்கு யாரும் துணியவில்லை.

இதனால் பழிவாங்க வேண்டும் தங்களது கண்ணியத்தையும் மதிப்பையும் நிலைநாட்ட வேண்டும் என்று தங்களுக்குள் பேசி வந்ததையெல்லாம் மறந்து விட்டு, உயிர் பிழைத்தால் போதுமென்று தலைதெறிக்க தப்பித்து ஓட்டம் பிடித்தனர். வெற்றி அல்லது தோல்வி எது ஏற்பட்டாலும் அம்மலையைவிட்டு நகரக் கூடாது என்று இந்த அம்பெறியும் வீரர்களுக்கு இவ்வளவு ஆணித்தரமாக நபியவர்கள் கட்டளையிட்டிருந்தும் வெற்றி கிடைத்து எதிரிகளின் பொருட்களை முஸ்லிம்கள் ஒன்று திரட்டுவதைப் பார்த்த அத்தோழர்களில் சிலருக்கு உலக ஆசை ஏற்பட்டது.

அவர்கள் தங்களுக்குள் “இதோ வெற்றிப் பொருள்! இதோ வெற்றிப் பொருள்! உங்களது தோழர்கள் வெற்றி பெற்று விட்டார்கள். இதற்குப் பின்பும் நீங்கள் எதை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என்று கூறினர்.

அச்சமயம் அவர்களின் தளபதி அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜுபைர் (ரழி) நபி (ஸல்) அவர்களிடம் கட்டளையை அவர்களுக்கு நினைவூட்டினார். மேலும் “அல்லாஹ்வின் தூதர் உங்களுக்கு கூறியதை நீங்கள் மறந்து விட்டீர்களா?” என்று தோழர்களை எச்சரித்தார்.

என்றாலும் அந்தக் கூட்டத்தின் பெரும்பாலானோர் இந்த எச்சரிக்கைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் “அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! நாமும் மக்களுடன் வெற்றிப் பொருளைச் சேகரிப்போம்” என்று கூறி அப்பிரிவினரின் நாற்பது அல்லது நாற்பதுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் மலையிலிருந்து இறங்கி படையுடன் சேர்ந்து பொருளை சேகரித்தார்கள். இதனால் முஸ்லிம் படையினரின் பின்பகுதி பாதுகாப்பற்றதாக ஆகிவிட்டது. அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜுபைர் (ரழி) அவர்களும், அவர் தோழர்களில் ஒன்பது அல்லது அதை விடக் குறைவானவர்கள் மட்டுமே தங்களுக்கு அனுமதி அல்லது மரணம் வரும் வரை அவ்விடத்திலேயே நிலையாக இருந்துவிட வேண்டுமென்று அங்கேயே தங்கி விட்டனர். இந்தச் சூழ்நிலையை இணைவைப்பவர்களோடு காலித் இப்னு வலீத் நன்றாக பயன்படுத்திக் கொண்டார். முஸ்லிம்களை பின்புறம் தாக்குவதற்காக அம்பெறியும் வீரர்கள் இருந்த மலையைநோக்கி அதிவேகமாகச் சென்றார். அங்கிருந்த அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜுபைர் (ரழி) அவர்களையும் அவரது தோழர்களையும் அதிவிரைவிலேயே கொன்று விட்டு முஸ்லிம்களின் படையின் பின்புறமாகச் சென்று தாக்கினார்.

காலிதின் குதிரை வீரர்கள் இதை உணர்த்தும் பொருட்டு பெரும் சப்தமிட்டவுடன், தோல்வியுற்று புறமுதுகுக்காட்டி ஓடிக்கொண்டிருந்த இணைவைப்பவர்கள் தங்களுக்கு ஒரு புதிய முன்னேற்றம் கிடைத்து விட்டதை அறிந்து முஸ்லிம்களை நோக்கித் திரும்பினர்.

‘அம்ரா பின்த் அல்கமா’ என்ற பெண் மண்ணில் வீசப்பட்டிருந்த இணை வைப்பவர்களின் கொடியை உயர்த்திப் பிடித்தாள். இணை வைப்பவர்கள் தங்களது கொடியைச் சுழற்றியவர்களாக சிலர் சிலரைக் கூவி அழைத்தனர். பிறகு ஒன்று சேர்ந்து முஸ்லிம்கள் மீது பாய்ந்தனர். இதனால் முஸ்லிம்கள் முன்னும் பின்னும் தாக்கப்பட்டனர்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் ஒன்பது நபர்கள் கொண்ட தங்கள் தோழர்களின் ஒரு சிறிய கூட்டத்தில் இருந்தார்கள். (ஸஹீஹ் முஸ்லிம்) முஸ்லிம்களின் வீரத்தையும், அவர்கள் இணைவைப்பவர்களை விரட்டுவதையும் படையின் பின்பகுதியிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த நபியவர்கள் திடீரென காலிதின் குதிரை வீரர்களால் சூழப்பட்டார்கள்.

முஸ்லிம்களில் இதற்கு முன் கூறப்பட்ட பிரிவினர்கள் எதிரிகளால் சூழப்பட்டு கடுமையான தாக்குதலைச் சமாளித்துக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில் இங்கே நபி (ஸல்) அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்த முஸ்லிம்களையும் குறைவிகள் தாக்கினர்.

அப்போது நபி (ஸல்) அவர்களுடன் ஒன்பது நபர்கள் மட்டுமே இருந்தனர். இப்போது தான் நாம் முன்னால் கண்டவாறு நபியவர்கள் “முஸ்லிம்களே என்னிடம் வாருங்கள். நான் அல்லாஹ்வின் தூதர்” என்று அழைத்தார்கள்.

அப்போது நபியவர்களின் சப்தத்தைக் கேட்ட அக்கம் பக்கத்திலிருந்த மற்ற எதிரிகளும் நபியவர்கள் இருந்த திசை நோக்கிப் பாய்ந்தனர். அதனால் நபியவர்களுடன் இருந்த ஒன்பது நபித்தோழர்களுக்கும் தாக்க வந்த எதிரிகளுக்குமிடையில் கடுமையான சண்டை நடந்தது. அச்சண்டையில் அந்தத் தோழர்கள் நபியவர்கள் மீது வைத்திருந்த அன்பும் அவர்களுக்காக தங்களையே அர்ப்பணிக்கும் தியாக உணர்வும் நன்கு வெளிப்பட்டது.

நபி(ஸல்) அவர்களுடன் ஒன்பது தோழர்களில் இரண்டு குறைவித் தோழர்கள் ஏழு அன்சாரி தோழர்கள் இருந்தனர். முதலில் அன்சாரி தோழர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக சண்டையிட்டு ஷகீதாகிய பின் ஏழுவது அன்சாரித் தோழர் இறுதியாக எதிரிகளிடம் சண்டையிட்டவர் உமாரா இப்னு யஜீத் (ரழி) என்பவராவார். இவர் சண்டையில் படுகாயமடைந்து கீழே விழுந்தார். அதன் பிறகு இருந்த இரண்டு குறைவித் தோழர்கள் (தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ் மற்றும் ஸஅது இப்னு அபீ வக்காஸ்) மட்டும்தான் நபி (ஸல்) அவர்களுடன் இருந்து சண்டையிட்டு நபி(ஸல்) அவர்களை பாதுகாத்தனர்.

இணைவைப்பவர்கள் நபி (ஸல்) அவர்களைக் கொன்று தீர்த்து விட வேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளில் இருந்தனர். ஆனால், அவர்களை எதிர்த்து ஸஅது இப்னு அபீ வக்காஸ், தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ் (ரழி) ஆகிய இருவரும் மிக வீரத்துடனும் துணிவுடனும் போரிட்டனர்.

எனவே, எதிரிகள் தங்களது நோக்கத்தை அடைய முடியவில்லை.. மேலும், இவ்விரு தோழர்களும் அம்பெய்வதில் மிக தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருந்ததால் நபியவர்களைத் தாக்க வந்த எதிரிகளின் கூட்டத்தை நபியவர்களுக்கு அருகே நெருங்க விடாமல் தடுத்தனர்.

தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ்வின் வீரத்தைப் பற்றி ஜாபிர் (ரழி) அறிவிப்பதை இமாம் நஸயீ (ரஹ்) பதிவு செய்துள்ளார்கள்.

அஃதாவது: உஹுத் போரில் எதிரிகள் நபி (ஸல்) அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். நபியவர்களுடன் சில அன்சாரி தோழர்களும் இருந்தனர். அப்போது நபியவர்கள் “யார் இந்த எதிரிகளை எதிர்த்துப் போரிடுவார்?” என்று கேட்டார்கள். தல்ஹா

(ரழி) “நான்” என்று முந்திக் கொண்டு பதில் கூறினார்கள். ஆனால், உடன் இருந்த அன்சாரிகளும் அதற்குத் தயாராகவே நபி (ஸல்) அன்சாரிகளுக்கு அனுமதியளித்தார்கள்
ஒவ்வொரு அன்சாரியாக எதிரிகளுடன் சண்டையிட்டு வீர மரணம் எய்தினார்கள். அதற்குப் பின் தல்ஹா (ரழி) எதிரிகளுடன் சண்டையிட்டார்கள். அவர்களது சண்டை 11 நபர்களின் சண்டைக்குச் சமமாக இருந்தது. அவரது கையில் பல வெட்டுகள் விழுந்தன. சில விரல்கள் துண்டிக்கப்பட்டன.
அப்போது ‘ஹஸ்’!! (வேதனையில் கூறும் வார்த்தை)என்றார்கள். அதற்கு நபியவர்கள் “நீ ‘பிஸ்மில்லாஹ்’ என்று சொல்லியிருந்தால் மக்கள் பார்க்கும் அளவுக்கு வானவர்கள் உன்னை உயர்த்திருப்பார்கள்” என்றார்கள். இறுதியாக அல்லாஹ் எதிரிகளை விட்டும் நபியவர்களை பாதுகாத்தான். (ஃபத்ஹுல் பாரி)
“39 அல்லது 35 காயங்கள் தல்ஹா (ரழி) அவர்களுக்கு இப்போரில் ஏற்பட்டன.அவர்களது ஆட்காட்டி விரலும் அதை அடுத்துள்ள பெரிய விரலும் வெட்டப்பட்டன.” (ஃபத்ஹுல் பாரி)
கைஸ் இப்னு அபூ ஹாஸிம் கூறியதாக ஸஹீஹுல் புகாரியில் வந்துள்ளது: “உஹுத்போர்க் களத்தில் நபி (ஸல்) அவர்களை நோக்கி சீறி வந்த அம்புகளை எந்தக்கையால் தல்ஹா (ரழி) தடுத்துக் காத்தாரோ அந்தக் கை உஹுத் போருக்குப் பின் செயலிழந்து போனதை நான் பார்த்தேன்.”
நபி (ஸல்) அவர்கள் தல்ஹாவைப் பற்றி இவ்வாறு கூறினார்கள்: “யார் பூமிக்குமேல் நடமாடும் ஷஹீதை (உயிர் நீத்த தியாகியை) பார்க்க விரும்புகிறார்களோ அவர் தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ்வைப் பார்க்கட்டும்.” (ஸுன்னுத் திர்மிதி, இப்னு மாஜா)
ஆயிஷா (ரழி) கூறுகிறார்கள்: உஹுதுப் போரைப் பற்றி அபூபக்ருக்கு முன்பேசப்பட்டால் அன்றைய தினம் முழுவதும் (அதாவது அன்றைய தினத்தில் நபி (ஸல்)அவர்களைப் பாதுகாத்த நன்மையெல்லாம்) தல்ஹாவையே சாரும் என்று கூறுவார்கள். (ஃபத்ஹுல் பாரி)
படையின் முன் அணியில் இருந்து சண்டை செய்து கொண்டிருந்த சிறப்புமிக்க நபித்தோழர்கள் நிலைமையறிந்து நபியவர்களிடம் விரைந்து வந்து, அவர்களைச்சுற்றி வலையாகப் பின்னி நின்று, எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்காக கடும்போர் புரிந்தனர். இவ்வாறு திரும்பிய தோழர்களில் முதலாமவர் நபியவர்களின் குகைத் தோழரான அபூபக்ர் (ரழி) ஆவார்கள்.
நபி (ஸல்) அவர்கள் “உங்களது சகோதரரைக் காப்பாற்றுங்கள்! அவர் தனக்கு சொர்க்கத்தை சொந்தமாக்கிக் கொண்டார்” என்று கூறினார்கள். மீண்டும் நபியவர்கள் “உங்களது சகோதரரைக் காப்பாற்றுங்கள். அவர் தனக்கு சொர்க்கத்தை சொந்தமாக்கிக் கொண்டார்” என்றுகூறினார்கள்.
நாங்கள் தல்ஹா (ரழி) அவர்களைத் தூக்கிச் சென்று சிகிச்சை அளித்தோம். அவருக்கு பத்து வாள் வெட்டுகள் விழுந்திருந்தன. சிகிச்சை அளித்த சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் தல்ஹா (ரழி) நபியவர்களிடம் வந்துவிட்டார்கள்.” (ஜாதுல் மஆது, இப்னு ஹிப்பான்)
நபி (ஸல்) அவர்கள் மலையை நோக்கி ஒதுங்க முயன்ற போது வழியில் ஒரு பாறை குறுக்கிட்டது. அதன் மீது ஏறிதான் செல்ல வேண்டும் ஆனால், அவர்களால் ஏற முடியவில்லை. காரணம், அவர்களின் உடல் கனமாக இருந்தது இரண்டு கவச ஆடைகள் அணிந்திருந்தார்கள் அத்துடன் பலத்த காயங்களும் ஏற்பட்டிருந்தன.
எனவே, தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ் (ரழி) பாறைக்குக் கீழ் உட்கார்ந்து கொள்ள, நபியவர்கள் அவர் உதவியால் மேலே ஏறினார்கள். பிறகு, “தல்ஹா (சொர்க்கத்தை) தனக்கு கடமையாக்கிக் கொண்டார்” என்று நபி (ஸல்) அவருக்கு நற்செய்தி கூறினார்கள். (இப்னு ஹிஷாம்)
தல்ஹா (ரழி) அவர்கள் அகழிப் போரிலும், அல்லாஹ்வின் தூதருடனான அனைத்து போர்களிலும் கலந்து போராடினார்கள் ஓட்டகப் போர் ஒரு புறத்தில் அலி (ரழி) மற்றும் மறுபுறம் ஆயிஷா (ரழி), தல்ஹா (ரழி) மற்றும் ஜுபைர் (ரழி) ஆகியோருக்கு இடையே 656 டிசம்பர் 10 ஆம் தேதி சண்டை நடைபெற்றது. அந்த போரின் போது, ஆயிஷா (ரழி) யின் அதே பக்கத்தில் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த மர்வான் இப்னுல்-ஹக்காம் என்பவர், தல்ஹா (ரழி) யின் தொடையில் அம்பு எய்த அதிகமான இரத்தம் வெளியேறியது.
தல்ஹா தனது குதிரையை கட்டிப்பிடித்து போர்க்களத்திலிருந்து வெளியேறினார். அவர் ஒரு தலையணையாக ஒரு கல்லைப் பயன்படுத்தி படுத்துக் கொண்டார், அதே நேரத்தில் அவரது துணைவர்கள் இரத்த ஓட்டத்தைத் தடுக்க முயன்றனர். அவர்கள் அழுத்துவதை நிறுத்திய போதெல்லாம், இரத்தப்போக்கு மீண்டும் தொடங்கியது.
இறுதியில் தல்ஹா, “இதை நிறுத்துங்கள், இது இறைவன் அனுப்பிய அம்பு” என்று கூறினார். இந்த காயத்தால் அவர் மரணமடைந்தார், அவரது அடக்கஸ்தலம் ஈராக் நாட்டில் பலரா நகரத்தில் உள்ளது.

யத்ரிப் நகரில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அபூதல்ஹா அல் அன்ஸாரீ அவர்களின் இயற்பெயர் அபூதல்ஹா ஜஸைத் இப்னு ஸஹல் அந்நஜ்ஜாரீ கஸ்ரஜ் பெருங்குலத்தின் பிரிவான பஹா நஜ்ஜார் கோத்திரத்தின் தலைவர். அபூதல்ஹா அழகானவர் மட்டுமல்ல, அவர் சார்ந்திருந்த இனத்தின் தலைவர். ஏராளமான சொத்து இருந்தது; சமூகத்தில் நல்ல அந்தஸ்து இருந்தது. தவிர அக்கோத்திரத்தின் மிகச் சிறந்த போர் வீரர். யத்ரிப் நகரிலேயே அவர் ஓர் அசாதாரண வில்லாளி.

அதே அந்நஜ்ஜாரீ கோத்திரம் உம்முஸுலைம் (ரலி), ஸஹ்லா பிஸ்து மில்ஹான் . இவ்அம்மையார் ஏற்ற இறைமார்க்கம், அவரின் கணவர் மாலிக் இப்னு நஃருக்கு ஏற்படையதாக இருக்கவில்லை. எனவே அவர் தம் மனைவியை வெறுத்தார். மேலும் தன் மகன் அனஸ் இப்னு மாலிக்கையும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி போதனை செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார். மனைவியுடன் சண்டையிட்டார் மாலிக்; பொறுத்திருந்து பார்த்தார்; கடைசியில் கோபமாய் சிரியா கிளம்பிச் சென்றுவிட்டார்.. அதென்னவோ மரணம் அவருக்கு அங்குக் காத்திருந்தது. அவருடைய எதிரி யாரோ ஒருவன் அவரைக் கொன்றுவிட்டான். அங்கு அவர் இறந்துபோனார். உம்முஸுலைம் விதவையானார்.

உம்முஸுலைம் (ரலி), தன் முன்னாள் கணவருக்கு பெற்றெடுத்த அனஸ் இப்னு மாலிக், அல்லாஹ்வின் தூதரின் அன்பையும் அணுகுக்கத்தையும் அதிகம் பெற்றவர். பிற்காலத்தில் மிகவும் அறியப்பட்ட தோழர்..

நஜ்ஜார் குடும்பத்தைச் சார்ந்த அபூதல்ஹா உம்முஸுலைம் (ரலி), அவர்களுக்கு விடுத்த மறுமணத் தூது, அநாதை நிலையில் ஒரு மகனைப் பெற்று விதவையான உம்மு ஸுலையின் உள்ளத்துக்கு ஆறுதலாகவே இருந்தது. எனினும் அதனை ஏற்கத் தடையாக இருந்தது. இஸ்லாம். ஆம்! அபூதல்ஹா ஜஸைத் அப்போது முஸ்லிம் ஆகாதவராகவே இருந்தார்.

இறைவனுக்கு இணை வைத்து அவர் வணங்குவதே தனக்கு தடையாக இருப்பதாகச் சுட்டிக் காட்டிய உம்முஸுலைம் இஸ்லாத்தை அபூதல்ஹா ஜஸைத் ஏற்றிடுவாரானால் , அவரை ஏற்றுக் கொண்டு அவர் தரவேண்டிய திருமண மஹராக அங்கீகரித்து அவரோடு வாழ்க்கைப் பயணத்தில் இணையத் தாம் சித்தமாக இருப்பதாகக் கூறிடக் கேட்டு வியப்படைந்தார் அபூதல்ஹா ஜஸைத் .

மறுகணமே அவரின் கால்கள் ஹழ்வரத் முஸ்அப் (ரலி) அவர்கள் தங்கியிருந்த இடம் நோக்கி விரைந்தன. அங்கு இஸ்லாத்தை ஏற்ற அபூதல்ஹா ஜஸைத் இப்னு ஸஹ்ல் (ரலி) அடுத்து வந்த ஹஜ்ஜாடைய நாட்களில் எழுபது அன்ஸார்களோடு சென்று 'அகபா' வில் நபி (ஸல்) அவர்களைச் சந்தித்தார்கள்.

நபி தோழர் ஃஸாபித் இப்னு கைஸ் (ரலி) உம்மு ஸுலைம் பெற்றதை விட மேலான ஒரு மஹரை எந்த பொண்ணு பெற்றதில்லை என புகழ்வார்கள்

வேதக் கட்டளைகளை ஏற்று நடப்பதிலும், நபி நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் ஏவல்களைச் செயல்படுத்துவதிலும் அவர்கள் காட்டிய துரிதங்கள் ஒப்புமை கொள்ளப்படத் தக்கனவாக விளங்குகின்றன.

لَنْ تَأْكُلُوا الْبَرَّ حَتَّى تُفْقُوا مَا تَأْكُلُونَ

"தானம் செய்தால் உங்களுக்குப் பிரியமான பொருளிலிருந்து நீங்கள் செலவு செய்யாத வரையில், நிச்சயமாக நீங்கள் நன்மையடைய மாட்டீர்கள் என்ற குர்ஆன் வசனம் 3:92 இறங்கிடச் செவியுற்ற மறுகணமே அவர்கள் தங்களுக்கு மிகப் பிரியமான 'பைரஹா'வை அல்லாஹ்வுக்கென தானமாக வழங்கி விட்டார்கள்.

அன்ஸார்களிடையே ஒரு பெரும் செல்வந்தராக விளங்கினர் ஹழ்வரத் அபூதல்ஹா (ரலி), மதீனாவில் அவர்களுக்கிருந்த உடைமைகளில் அவர்களுக்கு மிக உவப்பானது 'பைரஹா' என்ற தோட்டம் மஸ்ஜிதுன் நபவியின் எதிரேயிருந்த அதிலேயே அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்களும் விரும்பி ஓய்வு கொள்வார்கள், அதன் சுனையிலிருந்து மதுரமான நீரை உட்கொள்வார்கள். தங்களின் உயிரணையதாய் அதனை உவந்தார்கள் ஹழ்வரத் அபூதல்ஹா (ரலி),

ஆனால் மேற்கண்ட திருவசனம் இறங்கிய மறுகணமே அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்களின் முன் வந்து நின்ற ஹழ்வரத் அபூதல்ஹா (ரலி), "அல்லாஹ்வின் தூதரவர்களே! என் தந்தையும் தாயும் தங்களுக் கர்ப்பணம். எனக்குப் பிரியமான 'பைரஹா' தோட்டத்தை அல்லாஹ்வுக்காக நான் அர்ப்பணித்து விட்டேன். இனி அதனைத் தங்களின் பிரியப்படி பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்" எனக் கூறி நின்றார்கள்.

அவர்களின் ஈகையை மகிழ்வுடன் அங்கீகரித்த அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள், "உம்முடைய நெருங்கிய உறவினர்களுக்கு அதனைப் பங்கிட்டு கொடுப்பீராக ! அதன்படியே அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்கள் தம் நெருங்கிய உறவினர்களுக்கும், தம் தந்தையின் சகோதரர் மக்களுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிட்டார்கள். (முஸ்லிம் 1821)

விருந்தோம்பலில் நபித்தோழர் அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்களை இறைவனே ஆச்சரியப்பட்டு மெச்சி தன் திருமறையில் ஒரு வசனத்தை இறக்கியருளிய ஒரு சம்பவம். ஒரு முறை மனிதர் கடும்பசியுடன் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் வந்து உணவளிக்கும்படி கேட்டார்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் தம் மனைவியரிடம் ஆளனுப்பி, "வீட்டில் உண்பதற்கு ஏதேனும் உண்டா?" எனக் கேட்டார்கள். "இன்று எதுவும் இல்லை!" என்று பதில் வந்தது. நபியவர்கள் தோழர்களை நோக்கி, "அல்லாஹ்வின் இந்த அடிமையை அழைத்துச் சென்று விருந்தளிப்பவர், உங்களில் யாரேனும் உண்டா?" எனக் கேட்டார்கள்.

இதனைக் கேட்டதும் அபூதல்ஹா (ரலி) எழுந்து, "இறைத்தூதரே! இவரை எனது வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்" என்றார்கள். வீட்டிற்குச் சென்று தமது மனைவி உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்களிடம், "ஏதாவது உணவு உள்ளதா?" எனக் கேட்டார்.

"பிள்ளைகளுக்கான உணவைத் தவிர வேறு உணவு எதுவும் இல்லை! என்று உம்மு ஸுலைம் (ரலி) கூறினார்.

பிறகு குழந்தைகளைத் தூங்க வைத்துவிட்டு இருந்த உணவை வந்த விருந்தாளிக்கு வைத்து விட்டனர். விருந்தாளி தன்னையும் உண்ணச் சொல்வார் என்பதை அறிந்து விளக்கை அணைத்துவிட்டு, அபூதல்ஹா (ரலி) உண்பது போன்று தனது வாயை அசைத்துக் கொண்டிருந்தார். விருந்தாளியை மகிழ்வித்தோம் என்ற திருப்தியுடன் கணவனும், மனைவியும் இரவைக் கழித்தார்கள்.

காலையில் அபூதல்ஹா (ரலி) நபி (ஸல்) அவர்களிடம் வந்தபோது நபி (ஸல்) அவர்கள் நீங்கள் இருவரும் நேற்று இரவு விருந்தாளியுடன் நடந்து கொண்ட விதத்தை குறித்து அல்லாஹ் ஆச்சரியப்பட்டான் என்று கூறினார்கள். அறிவிப்பவர்:

அபூஹுரைரா (ரலி) நூல்: புகாரி, முஸ்லிம்

وَبُرُؤُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ

மேலும் தங்களுக்கு வறுமை ஏற்படினும், தங்களைவிட அவர்களையே (உதவி பெறுவதற்குத் தக்கவர்களாகத்) தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வார்கள் என்ற வசனம் (குர்ஆன் : 59:9) அவர்களுக்காகவே இறங்கியது.

தம் முந்திய கணவர் மாலிக்குப் பெற்றெடுத்த அனஸ் (ரலி) அவர்களையன்றி அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்களுக்கும் அபூ உமைர், அப்துல்லாஹ் என்ற இரு ஆண் மக்களை உம்மு ஸுலைம் (ரலி) பெற்றெடுத்தனர். அவர்களில் அபூஉமைர் சிறுவயதிலேயே மரணமடைந்து விட்டார். அவரின் மரண சம்பவமே அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்களோடு உம்மு ஸுலைம் (ரலி) நல்லறம் நடத்திய பாங்கை விளக்குவதாயுள்ளது:

ஒரு சமயம் பயணம் சென்றிருந்த ஹழ்லரத் அபூதல்ஹா (ரலி) அன்று வீடு திரும்பும் நாளாக இருந்தது. அன்றைக்கென பாலகர் அபூ உமைர் மரணித்து விட்டார். அவரின் உடலை நீராட்டிப் போர்த்தி ஒருபுறம் மறைத்து வைத்த உம்மு ஸுலைம், களைத்து வீடு திரும்பும் கணவரிடம் அதுபற்றி எவரும் பேசிடக் கூடாது எனத் தம்முடன் இருந்தவர்களையும் எச்சரித்து வைத்தார். அபூதல்ஹா (ரலி) இல்லம் திரும்பினார். இன்முகத்தோடு அவரை வரவேற்ற உம்மு ஸுலைம் (ரலி) தம் நல்லுபசாரத் தால் கணவரைக் களை நீங்கச் செய்தார்; உணவுண்ணச் செய்தார்; படுக்கைக்கும் சென்றார். களை மறந்து கணவர் உரையாடும் போதே உம்மு ஸுலைம் (ரலி) "உங்களிடம் தந்த அமானிதப் பொருளை உடையவர் வந்து கேட்பின் கவலையுறுவீர்களா?" என வினவினர்.

"அதென்ன நியாயம்! உடையவர் வந்து கேட்டால் அவரின் அமானிதத்தை மகிழ்ச்சியோடேயே அவரிடம் ஒப்படைத்திடுவேன்" என்றார்கள் ஹழ்லரத் அபூதல்ஹா (ரலி).

"அப்படியானால் அல்லாஹ் உங்களிடம் அமானிதமாகத் தந்த அபூ உமைரைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டதைப் பற்றியும் கவலையுறாதீர்கள்" என்றனர் உம்மு ஸுலைம்

"நிச்சயமாக நாம் அல்லாஹ்விடமிருந்தே வந்தோம். நிச்சயமாக நாம் அவனிடமே சென்று சேர்வோம்" என்றரைத்த அபூதல்ஹா (ரலி), "இதைச் சொல்ல நீ தாமதித்த காரணமென்ன?" என்று கேட்டனர்.

"தாங்கள் களை நீங்கி அமைதியடைய வேண்டுமென்பதற்காகவே" என்றனர் உம்மு ஸுலைம் (ரலி),

பொழுது விடிந்து இச்செய்தியறிந்து அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அவ்விருவரின் பொறுமையைப் போற்றினார்கள்; அல்லாஹ், அபூஉமைரைவிடச் சிறந்த நன் மகனை அவர்களுக்கு அருள்வான் என நன்மாராயமும் பகர்ந்தார்கள்.

அது போன்றே அத்தம்பதியருக்கு அப்துல்லாஹ் என்ற ஆண் மகனார் பிறந்தார்; நெடுங்காலம் வாழ்ந்தார். அவரின் மூலமே ஹழ்லரத் அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்களின் பாரம்பரியம் வளர்ந்தது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 52

அபூதல்ஹா அல் அன்ஸாரீ / உம்முஸுலைம் (ரலி) தம்பதியினர்.

பகுதி - 2

ஹழ்லரத் அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்கள் பெற்ற பெருமைகள் அனைத்துக்கும் காரணகர்த்தாவாக உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்களைக் கூறுதல் தகும். இஸ்லாத்தில் அபூதல்ஹா (ரலி) நுழைவுதற்கொரு தூண்டுகோலாக மட்டுமின்றி வாழ்க்கையின் வழிநெடுகிலும் பெரும் துணையாகவும் இருந்தனர் அம்மங்கை.

உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்கள் எந்தப் போர்க்களத்தையும் விட்டு வைக்கவில்லை என்பதற்குச் சான்றான சில சம்பவங்கள் உஹதுடைய போர்க்களத்தில் அமளியேற்பட்டு அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களைக் காக்க ஹழ்லரத் அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்கள் தம் உயிரைப் பணயம் வைத்து வளைய வந்த அதே சமயம் உம்மு ஸுலைம் (ரலி) ஆயிஷா நாயகியாரோடு இணைந்து துருத்திகளில் தண்ணீரை அள்ளி அள்ளி வந்து காயமுற்றோர்களைத் தாகந்தீரச் செய்த செய்தனர்.

அகழ்ப்போரின் ஆபத்தான சூழ்நிலையிடையே உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்களை மற்றும் சில பெண்டிரோடு களத்திடை கண்ட அண்ணலார் (ரலி) அவர்கள், சினமடைந்தவர்களாக 'உங்களை எவர் இங்கு அழைத்து வந்தவர்? யாருடைய உத்திரவின் மீது நீங்கள் வந்தீர்கள்?' என வினவினார்கள்.

உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்கள், "அல்லாஹ்வின் தூதரவர்களே! எங்களின் பெற்றோர்கள் தங்களுக்கு அர்ப்பணம். நாங்கள் காயமடைபவர்களுக்கான களிம்புகளோடு சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம். கீழே கிடக்கும் அம்புகளை எடுத்து வீரர்களிடம் தந்து கொண்டிருக்கிறோம். வேறொன்றுமில்லை" எனச் சமாதானம் கூறினார்கள்.

கைபர் போரின் முடிவில் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களோடு மண வாழ்வேற்க இசைந்த கைபர் இளவரசி ஸஃபியா நாச்சியார் போர்ச் சூழலுக்கிடையே உடலெல்லாம் புழுதி படிந்திருந்தார். அவர்களை நீராட்டிச் சிங்காரிக்கும் பொறுப்பை அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்களிடமே ஒப்படைத்தார்கள்.

மக்கா வெற்றிக்குப் பின் ஹுனைன் போர்க்கள அமளியினூடே உம்மு ஸுலைம் (ரலி) தம் கையில் ஒரு குறுவாளேந்தி அண்ணலவர்களின் வாகனத்தருகே நடமாடிக் கொண்டிருந்ததை அவரின் கணவர் அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்களே கண்டு அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களுக்கும் காட்டினார்கள்.

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் உம்மு ஸுலைம் அவர்களை அழைத்து அவரிடம் குறுவாள் இருப்பதேன்? என விசாரித்தார்கள். "யா ரசூல்லாஹ் ! தங்களை நெருங்க வரும் எவனையும் அவனின் வயிற்றில் குத்திக் கிழிப்பதற்காக" என உம்மு ஸுலைம் (ரலி) கூறக் கேட்டு அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் முறுவலித்தார்கள்.

மாநபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்களிடத்தில் உம்மு ஸுலைம் (ரலி) எந்த அளவு மரியாதை கொண்டிருந்தார்கள் எனில், அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தம் இல்லத்தில் ஓய்வு கொண்டு உறங்கி எழுந்துச் செல்வார்கள் அப்போது அவர்களின் உதிரந்து விழும் ஒரு முடியையும் கூட அலட்சியப்படுத்தாது பேணுதலுடன் எடுத்து ஒரு குப்பியில் பாதுகாத்து வைப்பார்கள்.

அரஃபாவின் வெளியில் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தங்கள் தலையை மழித்துக் கொள்வதைக் கவனித்த உம்மு ஸுலைம் (ரலி) தம் கணவர் அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்களை ஏவி நாவிதரிடம் அண்ணலார் அவர்களின் திருமுடிகளைக் கேட்டுப் பெறச் செய்தார்கள்.

அது கண்டு மகிழ்ந்த அண்ணலார் (ஸல்) தம் தலையின் வலப்பக்கத்திலிருந்து மழிக்கப்பட்ட திருமுடிகளை அப்படியே அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்களிடம் தந்திடச் செய்தார்கள்.

அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்களின் இல்லம் வந்த ஒரு சமயம் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அங்கிருந்த நீர் துருத்தியை எடுத்து அதன் வாயை அவிழ்த்து அருந்திவிட்டு வைத்தார்கள். மறுகணமே உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அண்ணலவர்களின் திருவாய் பட்ட இடத்தை துருத்தியிலிருந்து அறுத்தெடுத்து பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் படுத்துறங்கும்போது, படுக்கைத் தோலில் வழிந்து நிற்கும் வியர்வையையும் கூட உம்மு ஸுலைம் (ரலி) வழித்தெடுத்து ஒரு குப்பியில் சேமிப்பார்கள். அதுவே அவர்களின் குடும்பத்துக்கு நறுமணமாகப் பயன்படும்.

நோயுற்று வருந்துபவர்களுக்கு உம்மு ஸுலைம் (ரலி) தாம் பாதுகாப்புடன் வைத்துள்ள அண்ணலரின் திருமுடிகளை நீரில் முக்கியெடுத்து அந்நீரைக் குடிக்க கொடுப்பார்கள். அவர்களின் எத்தகைய நோயும் தீரும்

உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்களின் இத்தகைய பேணுதலினால் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களும் அவர் மீது அளவிலா அன்பு கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பெற்ற எல்லா மக்களின் பாலும் மிகுந்த பாசத்தைப் பொழிந்தார்கள்.

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களுக்கும் அபூதல்ஹா (ரலி) ஒருநாள் பசி தீர்த்த சம்பவத்தையும் உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்கள் பெற்றெடுத்த ஹழ்லரத் அனஸ் (ரலி) அவர்கள் விவரிக்கிறார்கள்:

அன்று இல்லம் வந்த அபூதல்ஹா (ரலி) தம் துணைவியாராகிய என் அன்னை உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்களிடம், "இன்று அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களின் குரல் சன்னமாக ஒலிக்க நான் கேட்டேன். அவர்கள் பசியோடிருக்கிறார்கள் போல் தோன்றுகிறது. உண்ணுவதற்கு உம்மிடம் ஏதேனும் உள்ளதா?" என வினவினார்கள்.

'ஆம், உள்ளது!' என் தாய் உம்மு ஸுலைம் (ரலி) எங்கள் வீட்டிலிருந்த சில ரொட்டிகளை ஒரு சேலையின் முனையில் சுருட்டி என்னிடம் தந்து சேலையின் மறுபாகத்தை என் தலைமீது போர்த்தி, 'சென்று உன் எஜமானரை உண்ணச் செய்' என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

பள்ளியில் அமர்ந்திருந்த அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களுக்கு முன் சென்று நான் நின்றேன். என்னைக் கண்டதும் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் 'அபூதல்ஹா உம்மை அனுப்பினாரா?' என வினவினார்கள். 'ஆம்' என்றேன் நான்.

'உணவுக்காகவா? என்றும் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள். வினவ நான் ஆமென்றேன். மறு கணமே, சூழ்விருந்த தங்களின் தோழர்களை நோக்கி 'புறப்படுங்கள் அனஸ் அழைக்கிறார்' எனப் பணித்த அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தாங்கள் முன்னதாக நடக்கத் துவங்கி விட்டார்கள்.

அவ்வளவு பேருக்கும் இந்த ரொட்டிகள் எங்ஙனம் காணும்? எனத் திகைப்புற்ற நான் முன்னதாகவே திரும்பி அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்களிடம் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தம் தோழர்களுடன் வந்து கொண்டிருக்கும் செய்தியறிவித்தேன்.

அபூதல்ஹா (ரலி) உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்களை அழைத்து செய்தியைக் கூறினர். உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அவர்களோ 'அல்லாஹ்வும் அவனின் தூதரும் நம் நிலையை மிகவும் அறிந்தவர்கள். கவலையறக் எனக் கூறிவிட்டார்கள்.

அதன் பின் அபூதல்ஹா (ரலி) எழுந்து சென்று அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களுக்கு முகமன் கூறி வரவேற்றனர். இல்லத்தினுள் வந்தமர்ந்த அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள், "உம்மு ஸுலைம்! உம்மிடத்திலுள்ளதைக் கொண்டு வாரும்" எனப் பணித்தார்கள்.

உம்மு ஸுலைம் (ரலி) அந்த ரொட்டிகளைக் கொணர்ந்து முன்னே வைத்தார். அவற்றைத் துண்டுகளாகப் பிய்த்து பாத்திரத்தில் போடும்படி அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் கட்டளையிட்டார்கள், அவ்வாறே அந்த ரொட்டிகள் ஒரு பாத்திரத்தில் பிய்த்துப் போடப்பட்டன. உம்மு ஸுலைம் (ரலி) ஒரு குடுவையில் தாம் வைத்திருந்த குழம்பை அதன் மேல் கவிழ்த்து விட்டார்.

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தங்கள் இரட்சகன்பால் ஏதோ வழுத்தினார்கள். பின்னர் வெளியில் காத்திருந்த தங்களின் தோழர்களில் பத்து பேரை உள்ளே அழைக்கச் சொன்னார்கள். உள்ளே வந்த அப்பதினமரும் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் உத்திரவிட்டபடி அமர்ந்து உண்டெழுந்தார்கள். ரொட்டித் துண்டுகள் வைத்தபடியே மீதம் இருந்தன,

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் மீண்டும் பத்து பேரை உள்ளே அழைக்கப் பணித்தார்கள் அவர்களும் உண்டெழுந்தார்கள், உணவு மீதமேயிருந்தது.

மறுபடியும் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் பத்து பேரை உள்ளே அழைக்கப் பணித்தார்கள். அவர்களும் வந்து உண்டெழுத்தனர். அவ்வாறாகவே பத்துப் பத்துப் பேராக அன்று அவ்வுணவை ஏறத்தாழ எழுபது அல்லது என்பது பேர் வயிறார உண்டனர். எனத் தாங்கள் கண்டதை ஹழ்லரத் அனஸ் இப்னு மாலிக் (ரலி) அறிவித்துள்ளார்கள்.

மாநபித் தோழர் முஆவியா அவர்களின் ஆட்சி காலம் அது. ஹிஜ்ரி 51-ல் கான்ஸ்டான்டி நோபிலை நோக்கி முஸ்லிம்களின் கடற்படை புறப்பட்டது. அதிலேயே இணைந்து, ஏறத்தாழ எழுபது வயதுகளைக் கடந்த முதுப்பெருந்தோழர் அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்கள் பயணம் புறப்பட்டனர்.

தந்தையே, அல்லாஹ் உங்கன்மேல் இரக்கம் கொள்வானாக! தங்களுக்கோ மிகவும் வயதாகிவிட்டது. நீங்கள் பார்க்காத யுத்தமா, ஈடுபடாத போரா? முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடன் இணைந்து போரிட்டிருக்கிறீர்கள். பின்னர் அபூபக்ரு, உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுமா ஆகியோரது படைகளில் போரிட்டிருக்கிறீர்கள். தாங்கள் ஓய்வெடுக்க வேண்டும். நாங்கள்தான் போருக்குச் செல்ல வேண்டும். தயவுசெய்து எங்கள் வேண்டுகோளுக்கு உடன்படுங்கள்”

அமைதியாக அதைக் கேட்டுக்கொண்ட அந்த முதியவர் தீர்க்கமாகத் தன் மகன்களிடம் கூறினார்: “அல்லாஹ் என்ன கூறியிருக்கிறான் தெரியுமா? ‘நீங்கள் சொற்ப(மான போர்த் தளவாட)ங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் சரி, நிறைய(ப் போர்த் தளவாடங்களைக்) கொண்டிருந்தாலும் சரி, நீங்கள் புறப்பட்டு, உங்கள் பொருட்களையும் உயிர்களையும் கொண்டு அல்லாஹ்வின் பாதையில் அறப்போர் புரியுங்கள் – நீங்கள் அறிந்தவர்களாக இருந்தால், இதுவே உங்களுக்கு மிகவும் நல்லது.’ (9:41)”.

சிறுவருக்கும் முதியோருக்கும் போரில் ஈடுபடுவதில் விலக்கு இருப்பதை எடுத்துச் சொல்லித் தந்தையைத் தடுத்து நிறுத்த முயன்றனர் பிள்ளைகள். அறப்போரில் பங்கு பெற்று, வீரத் தியாகியாக இறப்பெய்யும் அவரது பேராசைக்கு முன்னால் பிள்ளைகளின் முயற்சிகள் தோல்வியுற்றன.

கப்பல் புறப்பட்ட ஓரே நொடிகளில் கடலில் புயல் உருவானது. கடும் குறாவளியினால் ஏற்பட்ட அலைக்கழிப்புக்கிடையே கடல் குளிரின் கடுமையும் சேர்ந்து கொண்டது. முதுமையினாலும், தொடர்படியான நோன்புகளினாலும் பலஹீனப்பட்டிருந்த அவர்களின் உடல் தன்னுள் கொண்டிருந்த புனித ஆன்மாவுக்கு சிரமத்திலிருந்து விடை கொடுத்துவிட்டது! ஏழு நாட்கள் வரையிலும் அலைக் கழிந்த கப்பல் எட்டாம் நாளே ஒரு தீவில் ஒதுங்கியது. அத்தீவிலேயே அடக்கம் செய்யப்பட்ட ஹழ்லரத் அபூதல்ஹா (ரலி) அவர்களின் புனித உடல் அது வரையும் எந்தப் பாதிப்பும் அடையாமல் பசுமை மணம் கமழ அவர்களின் மகிமைக்குச் சான்று கூறிக் கொண்டிருந்தது

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 53

(நானும் இனி உங்களைத் தொடரமாட்டேன், மற்றவர்கள் உங்களைத் தொடர்ந்து பிடிக்க வருவதையும் தடுப்பேன், தயவுசெய்து இம்முறை உங்கள் இறைவனிடம் சொல்லி என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்” - ஸுராக்கா பின் மாலிக்)

உச்சி வெயில் கொளுத்தும் நண்பகல் நேரம். மக்காவில் மக்கள் வீட்டினுள் அடங்கிக் கிடந்தனர். வழக்கமற்ற அந்நேரத்தில் தம் அணுக்கத் தோழர் அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் வீட்டிற்கு வந்தார்கள் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். “வெகு நிச்சயமாய் ஏதோ ஒரு முக்கியமான விஷயம். இல்லையெனில் இந்நேரத்தில் அல்லாஹ்வின் தூதர் வரமாட்டார்களே” என்று ஆச்சரியத்துடன் அவரை வரவேற்றார் அபூபக்ரு (ரலி)

“அனுமதி கிடைத்துவிட்டது” என்றார்கள் நபியவர்கள்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே, தோழமை?”

“ஆம்! தோழமை” - அதைக் கேட்டு அழுதார் அபூபக்ரு!

அபூபக்ரு தாமும் மதினாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்துவிடலாம் என்று ஒருநாள் நபியவர்களிடம் அனுமதி கேட்டார்.

“அவசரப்படாதீர்கள். அநேகமாய் அல்லாஹ் உங்களுடன் ஒரு சிறந்த தோழரை உடன் அனுப்பிவைப்பான்” என்று மட்டும் நபியவரிடமிருந்து பதில் வந்தது.

“பயணத் தோழரா? அது யாராக இருக்கும்?” ஆர்வத்துடன் கூடிய எதிர்பார்ப்பு ஒன்று அவர் மனதில் உருவானது. ஆனால் ஏதோ புரிந்தது போலவும் இருந்தது. பயணத்திற்குத் தயாராய் இரு ஒட்டகங்களை ஏற்பாடு செய்து வைத்துக் கொண்டார். ஒன்று தனக்கும் மற்றொன்று யாரென்று தெரியாத அந்தப் பயணத் தோழருக்கும்.

நபிகள் புலம்பெயர்ந்து மதினாவுக்குச் செல்ல உருவான திட்டம் அலீ, அபூபக்ரு மற்றும் அவர் குடும்பத்தினர் – ரலியல்லாஹு அன்ஹும் – தவிர வேறு யாருக்கும் தெரிவிக்கப்படவில்லை.

இரவு கவிழ்ந்தது. முஹம்மது நபியை அவரது வீட்டில் புகுந்து கொலை புரிய குரைஷிகளின் கூட்டணிக் கூட்டம் பதுங்கிவர, அலீயைத் தமது கட்டிலில் உறங்க வைத்து, குரைஷிகளின் கண்களில் மண்ணைத் தூவிவிட்டுத் தமது வீட்டிலிருந்து வெளியேறினார்கள் நபியவர்கள். அபூபக்ருவின் வீட்டிற்கு வர, அவர் தயாராய்க் காத்திருந்தார்.

அவரது வீட்டின் பின்புறமிருந்த ஒரு சிறு வாயிலின் வழியே இருவரும் வெளியேறினார்கள். அங்கிருந்து உடனே மதினா கிளம்பாமல் மக்காவிலிருந்து மதினா நகருக்குச் செல்லும் பாதையின் நேரெதிர்த் திசையில் – யமனுக்குச் செல்லும் வழியில் – இருவரும் பயணித்து தவ்ருக் குகையை அடைந்து, பதுங்கிக் கொண்டார்கள்.

நபியவர்களின் வீட்டிற்கு வெளியே பதுங்கியிருந்த கொலைக் கும்பல், நபியவர்கள் தப்பித்துவிட்டதை அறிந்து எழுப்பிய கோபக் கூச்சல் ஊரெங்கும் தெருவெங்கும் மூலை முடுக்கெங்கும் பரவி மக்காவில் அன்றைய தலைப்புச் செய்தியானது.

மறுநாள் காலை. குரைஷியர்கள் கண்விழிக்கும்போது அவர்களைக் குழப்பத்திலும் அதிர்ச்சியிலும் கோபத்திலும் ஆழ்த்துவதற்குக் காத்திருந்தது அந்தச் செய்தி. பரபரப்புத் தொற்றியது மக்காவில். குரைஷிக் குலத்தலைவர்களால் அச்செய்தியை நம்ப முடியவில்லை.

ஹாஷிம் குடும்பத்தின் ஒவ்வொரு வீட்டையும் சோதனையிட்டு முடித்த பின்னும் அபூஜஹலின் உள்ளம் அமைதி அடையவில்லை. அபூபக்கர் (ரலி) வீடு சென்றான். அவர்களின் மகளார் அஸ்மா (ரலி) அவர்களிடம் "எங்கே உன் தகப்பன்?" என்று வினவினான். விடிந்தது முதல் அவரைத்தான் நானும் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேன் என்றனர். தன் ஆத்திரத்தை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி அஸ்மா (ரலி) அவர்களின் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான் "அது எப்படி முடியும்?" பரபரப்புடன் நாலாபுறமும் குழுக்கள் பறந்தன. குகை என்றவுடன் நம் கற்பனையில் மலை, மலையில் ஒரு பொந்துதான் தோன்றும். தவ்ருக் குகை அப்படியில்லை. ஒரு குழிபோல் ஆழமாயிருக்கும். அங்குதான் மறைந்திருந்தார்கள் நபி (ஸல்) அவர்களும் அபூபக்ரு (ரலி) அவர்களும். குகையின் வாயில்வரை வந்துவிட்டது அக்கூட்டம். அபூபக்ரு நிமிர்ந்து பார்த்தால் அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருக்கும் அவர்களுடைய கால்கள் தெரிந்தன. திகிலில் வருந்தி கண்ணீர் விட்டார் அபூபக்ரு (ரலி) "ஏன் அழுகை?" என்பதுபோல் அவரை இதமாய்ப் பார்த்தார்கள் நபியவர்கள். அபூபக்ரு கிசுகிசப்பான குரலில் கூறினார். "அல்லாஹ்வின் தூதரே! அல்லாஹ்வின் மேல் ஆணையாகக் கூறுகிறேன். நான் எனக்காக அழவில்லை. தங்களுக்கு எந்தத் தீங்கும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்பது மட்டுமே என் அச்சம்" திடமான ஆறுதல் வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டன நபியவர்களிடமிருந்து "வருந்தாதீர்கள். அல்லாஹ் நம்முடன் இருக்கிறான்" அல்லாஹ் அபூபக்ரின் உள்ளத்திற்கு சாந்தியை அருளினான். மேலே நின்று கொண்டிருந்தவர்களின் கால்களைப் பார்த்தபடி மெல்லிய குரலில் கூறினார், "அல்லாஹ்வின் தூதரே! அவர்களில் யாராவது அவர்களது கால்களைக் குனிந்து பார்த்தாலே போதும், நம்மைக் கண்டு விடுவார்கள்" "இருவருடன் துணைக்கு முன்றாவதாக அல்லாஹ் இருக்க என்ன கவலை அபூபக்ரு?" எத்தகைய உறுதி அது? எத்தகைய ஆழ்மன நம்பிக்கை அது?

இதற்குள் மேலே நின்று கொண்டிருந்த ஒருவன் கூறினான், "நாம் இந்தக் குகைக்குள் இறங்கி அங்கு என்ன இருக்கிறது என்று பார்த்துவிடுவோம்" அதைக் கேட்ட உமைய்யா இப்னு ஃகலஃப் ஏளனமாய்ச் சிரித்து, "இங்கே பார், குகையின் வாசலை ஒரு சிலந்தி வலை அலங்கரித்துக் கொண்டிருப்பதை. அந்த வலைக்கு முஹம்மதவிட வயது அதிகம் இருக்கும்" படு இலேசான படைப்பினத்தைக் கொண்டு, ஆளரவமற்ற பாழடைந்த குகை என்ற எண்ணத்தை பராக்கிரம எதிரிகளின் மனதில் ஏற்படுத்தி, வெகு சலபமாய் அற்புதம் நிகழ்த்தினான் இறைவன். யார் அறிவார் அவனின் படை வீரர்களை? அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை கொண்டு தீர்த்திட வேண்டும் என்பதில் படு சுறுசுறுப்பு குறைவுகளிடம் காணப்பட்டது. தெளர் குகையின் வாயிலை அடைந்ததும் அவர்களுடன் இருந்த பாதச் சுவடுகளை வைத்தே மனிதர்கள் சென்ற பாதையைக் கண்டுபிடித்து விடுவதில் தேர்ச்சி பெற்ற "அபூகர்ஸமி" சொன்னான்: "ஆண்டவன் மீது ஆணையாக அவர்கள் இதை விட்டும் ஓர் அடியும் தாண்டிச் செல்லவே இல்லை என்று!" "லாத் உஸ்ஸாவின் மீது சத்தியமாக அவர்கள் நமக்கு மிக நெருக்கமாகவே இருக்கிறார்கள். நம்மை பார்த்துக் கொண்டும், நாம் பேசுவதை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டும் தான் இருக்கிறார்கள். அவரின் சூனியமே நம் பார்வைகளை மறைத்திருக்கிறது என்ற அபூஜஹலின் நிறைவுறையோடு கூட்டம் குழம்பி திரும்பியது அபூபக்ருக்கு அப்துல்லாஹ் என்றொரு மகன் இருந்தார். சிறப்பான புத்திக் கூர்மையுள்ளவர். இந்த நிகழ்வின்போது அவர் பதின்ம வயதுச் சிறுவர். பிரமாதமான உளவுவேலை புரிந்தார் அப்துல்லாஹ். பகலெல்லாம் குரைஷியர்களுடனேயே வலம் வந்து அடுத்து அவர்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள், அவர்களுடைய திட்டம் என்ன, எவ்வளவு குடைச்சலில் இருக்கிறார்கள் என்பதையெல்லாம் அறிந்து கொள்வது அவர் வேலை. இரவு படர்ந்ததும் குரைஷியர் கண்களில் படாமல் தவ்ருக் குகைக்கு வந்துவிடுவார். மக்காவின் நிகழ்வுகளையெல்லாம் அவர்களுக்கு அறிவித்துவிட்டு இரவு முழுவதும் அவர்களுடனேயே குகையில் தங்கிக் கொள்வார். பிறகு பொழுது புலரும் முன்னரே கிளம்பி தனது வீட்டிற்கு வந்துவிடுவார். இவருக்கு இந்தப் பணி என்றால், ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா என்பவருக்கு வேறொரு பணி இருந்தது.

அபூபக்ரிடம் பணியாளாக இருந்தார் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைரா. அவரும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த தோழர். இரவானதும் ஆட்டு மந்தையொன்றை மேய்ச்சலுக்கு ஒட்டுவதுபோல் ஒட்டிக் கொண்டு தவ்ருக் குகைக்கு வந்துவிடுவார். ஆட்டுப்பால் நபியவர்களுக்கும் அபூபக்ருக்கும் உணவாகிவிடும். பிறகு விடிந்ததும் அப்துல்லாஹ் கிளம்பிச் சென்றவுடன் தமது மந்தையை ஒட்டிக்கொண்டு ஆமிர் மக்கா வந்துவிடுவார். அதிலொரு தந்திரமும் இருந்தது. வழித்தட வித்தகர் அபூகர்ஸமி இருந்தான் என்று பார்த்தோமல்லவா? குரைஷிகளுக்கு ஏதேனும் சிறு சந்தேகம் ஏற்பட்டு அப்துல்லாஹ்வின் வழித்தடத்தைப் பின்பற்றிவிட்டால்? எனவே அப்துல்லாஹ் குகைக்கு வந்து திரும்பிய வழித்தடத்தை யெல்லாம் வீடு திரும்பும் ஆடுகள் கலைத்துக் கொண்டே வந்துவிடும். இத்தகைய எளிய உத்திகள் ஆத்திரத்தில் புத்திமட்டுப் போன எதிரிகளை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தன. இவ்விதமாய் மூன்று இரவுகள் கழிந்தன. அதற்கு அடுத்தநாள் காலை முன்னரே பேசி வைத்துக் கொண்டபடி வழிகாட்டி அப்துல்லாஹ் இப்னு உரைகத் ஒட்டகங்களை ஒட்டிக் கொண்டு தவ்ருக் குகைக்கு வந்துவிட்டான். அவர்களுடன் ஆமிர் இப்னு ஃபுஹைராவும் சேர்ந்து கொள்ள, இஸ்லாமிய வரலாற்றுப் பயணம் துவங்கியது - ஹிஜ்ரீ பிறந்தது.

துடித்துக் கொண்டிருந்த குரைவிகள் தங்களது முயற்சியை அவ்வளவு எளிதில் கைவிடுவதாய் இல்லை. முஹம்மது நபியை எப்படியும் பிடித்துவிட வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு மக்காவிலிருந்து மதீனா செல்லும் பாதையில் உள்ள சுத்துப்பட்டுப் பதினெட்டுப் பகுதிகளுக்கும் ஆள் அனுப்பினார்கள்.

“முஹம்மது தப்பித்துவிட்டார். அவரை உயிருடனோ உயிரன்றியோ கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வருபவர்களுக்கு சிறப்பான நூறு ஒட்டகங்கள் பரிசளிக்கப்படும்”

நூறு ஒட்டகங்களின் மதிப்பு அக்காலத்தில் அது மிகப்பெரிய பரிசுத் தொகை. எவ்வளவு பெரிசு? நூறு கார்கள் அதுவும் சிறப்பான பென்ஸ் கார்கள் பரிசாகக் கிடைப்பதை நினைத்துப் பாருங்கள், அனுமானம் கிடைக்கும்.

மக்காவிலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் குதைத் என்றொரு ஊர். அங்கு முதலஜ் எனும் 'பதுஉக்' கோத்திரத்தினர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வழக்கமாய்க் கூடிப்பேசும் பகுதி ஒன்று இருந்தது. அங்கு வந்த குரைவியரின் தூதுவன் தண்டோரா அடிக்காத குறையாய் “நூறு ஒட்டக” அறிவிப்பை உரத்து வெளியிட்டான். ‘அம்மாம்’ பெரிய பரிசு அறிவிப்பைக் கேட்டு அனைவரின் மூக்கும் ஆசையில் ஒட்டகம் போல் “புஸ் புஸ்” என்று மூச்சுவிட, ஒருவரின் கவனத்தை அது மிக அதிகமாய்க் கவர்ந்தது.

அவர் ஸுராக்கா இப்னு மாலிக்.

ஸுராக்கா உயரமான ஆஜானுபாகுவான தோற்றம். சிறந்த குதிரைவீரர். தவிர சிறந்த கவிஞரும் கூட. கவிதை பாடியா தப்பித்தவர்களைப் பிடிக்கப் போகிறார்? அவரது அறிவுப் புலமையைப் பற்றிய அபிப்பிராயம் நம் மனதில் ஏற்படத் தெரிந்து கொள்ளவே இந்தத் தகவல். மற்றபடி நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அவரது முக்கியமான மற்றொரு தகுதியை. இவரும் ஒரு வழித்தட வித்தகர் அபூகர்ஸமி போல. அதில் பிரமாதமான ஆற்றல் இவருக்கும் உண்டு.

எப்படியும் தான் அந்தப் பரிசை அடைந்துவிட வேண்டும், நிச்சயமாய் “என்னால் முடியும் தம்பி” என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டார். ஆனால் படு கவனமாய்த் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். “யாருக்கும் சந்தேகம் வரக்கூடாது ஸுராக்கா. அதோபார் அனைவரது கண்களிலும் பேராசை ஜொலிப்பதை. எல்லோரும் அந்தப் பரிசைப் பெறப் போட்டியில் இறங்கிவிட்டால் ஆளுக்கு ஓர் ஒட்டகமோ அரை ஒட்டகமோதான் கிடைக்கும். எனவே அமைதி, அமைதி...” என்று எதுவும் பேசாமல் சாந்தமாய் அந்தக் கூட்டத்தில் அமர்ந்திருந்தார்.

அப்பொழுது அங்கு வந்தான் அவர்கள் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன். “அல்லாஹ்வின்மேல் ஆணையாகச் சொல்கிறேன். மூன்று பேர் என்னைத் தாண்டிச் செல்வதைப் பார்த்தேன். அவர்கள் முஹம்மது, அபூபக்ரு, மற்றும் அவர்களுடைய வழிகாட்டி என்று நினைக்கிறேன்”

“ஆஹா, இதென்ன புதுக் குழப்பம்” என்று மருகிய ஸுராக்கா, அவனது ஐயத்தோடு கூடிய பேச்சைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு, “அட, அவர்களா? நானும் பகலில் பார்த்தேன், அவர்கள் தங்களது மந்தையிலிருந்து ஓடிவிட்ட ஒட்டகத்தைத் தேடிப் பகல் முழுதும் அலைந்து கொண்டிருந்தவர்கள்” என்று அப்படியே வாயை அடைத்தார் ஸுராக்கா.

“இருக்கலாம்” என்று முனகிக்கொண்டே அமைதியாகிவிட்டான் அந்த மனிதன். இப்பொழுது உடனே எழுந்து சென்றால் மேலும் சந்தேகம் ஏற்படும் என்று தோன்றியது. படபட இதயத்தை அடக்கிக்கொண்டு காத்திருந்தார். பிறகு பேச்சு திசைமாறி அவரவரும் வேறுவேறு விஷயங்களில் மூழ்கிவிட, “இதுதான் சமயம்” என்று அங்கிருந்து கம்பி நீட்டினார் ஸுராக்கா. வேகமாக ஆனால் அதே சமயம் தமது பதற்றத்தை அடக்கிக் கொண்டு வீட்டை அடைந்தார். தம் பணிப்பெண்ணை அழைத்துக் கிசுகிசுக்க, ஒரு குதிரையும் அவரது ஆயுதங்களையும் யார் கண்ணிலும் படாமல் கொண்டு சென்று அருகிலுள்ள ஒரு பள்ளத்தாக்கில் குதிரையை நிறுத்திக் கட்டிவிட்டு, அதன் அருகில் ஓரிடத்தில் ஆயுதங்களை மறைத்து வைத்தான் அப்பணிப்பெண். “முடிந்தது வேலை” என்று அவள் வந்து சொன்னதும்,

“ஒரே புழுக்கமாக இருக்கிறது, காலாற நடந்திட்டு வர்ரேன்” என்பதுபோல் யார் கவனத்தையும் கவராமல் கிளம்பினார் ஸுராக்கா. அந்தப் பள்ளத்தாக்கை அடைந்து தமது கவசத்தை அணிந்துகொண்டு, ஆயுதங்களையும் பூட்டிக்கொண்டு குதிரையில் ஏறி அமர்ந்து, “ஹை... ஹை...” என்றதும் விருட்டென்று கிளம்பியது குதிரை. அதுவரை கட்டிக்காத நிதானத்தையெல்லாம் குதிரையின்மேல் வடிகாலாய் அவர் இறக்க, பாலவனத்தில் பறந்தது குதிரை.

கடும் வேகத்தில் குதிரை ஓடிக்கொண்டிருக்க, திடீரென அது நிகழ்ந்தது. தடுமாறித் தரையில் விழுந்தது குதிரை! ஒன்றும் புரியவில்லை ஸுராக்காவிற்கு. “ஏன் என்னாச்சு உனக்கு?” என்று அந்த அதிர்ச்சியில் அவருக்கு வார்த்தை தடுமாறியது. ஏதோ ஒரு தீங்கு இருப்பதாய் அவர் உள்மனதில் எண்ணம் தோன்றியது. குதிரையைத் தட்டி எழுப்பி மீண்டும் ஏறிக் கொண்டார். ஓட ஆரம்பித்தது குதிரை. சிறிது நேரத்தில் அதேபோல் மீண்டும் தடுமாறி விழுந்தது. அக்கால அரபியருக்கு சகுனம், தீக்குறி இதிலெல்லாம் நம்பிக்கை அதிகம். ஸுராக்காவிற்கும் அந்நம்பிக்கை அதிகம் இருந்தது.

இரண்டாவது முறையும் அசந்தர்ப்பமாய் இப்படி நிகழவே அவருக்கு அச்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது. தேடலை இத்துடன் முடித்துக் கொள்வோம் என்றே முடிவெடுத்துவிட்டார். ஆனால் நூறு ஒட்டகங்களும் அசைந்து அசைந்து அவர் மனக்கண்ணில் அணிவகுத்துச் செல்ல, உடலில் படிந்திருந்த மணலையெல்லாம் தட்டிவிட்டுக் கொண்டு மீண்டும் குதிரையைக் கிளப்பினார். சற்று நேரத்தில் முஹம்மது நபியும் அவருடன் இருந்தவர்களும் கண்ணில் தென்பட ஆரம்பித்தார்கள். அப்பாடா, ஒருவழியாய் விழுந்து எழுந்து நெருங்கிவிட்டோம் என்று தோன்றியது. குதிரையில் அமர்ந்தவாறே தமது வில்லில் அம்பைப் பொருத்தி நாணிழுத்து அவர்கள் மீது குறிபார்க்க, இம்முறை வேறோர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது.

நின்ற நிலையில் குதிரையின் கால்கள் மணலில் புதைத ஆரம்பித்தன! புழுதிப்புகை எழுந்து பார்வையை மறைத்தது! குதிரையை அடித்து உதைத்து உந்தினால், அது ஓர் அங்குலம் கூட நகரவில்லை! என்னவோ தனது குளம்புகளை பூமியில்

வைத்து ஆணியில் அறைந்ததைப்போல் அப்படியே நின்று கொண்டிருந்தது குதிரை. அதற்குமேல் ஸுராக்காவால் முடியவில்லை.

நபியவர்களை நோக்கி உரத்தக் குரலில் இறைஞ்சினார். “நீங்கள் இருவரும் உங்கள் இறைவனிடம் என் குதிரையின் கால்களை விடுவிக்கும்படி இறைஞ்சுங்கள். நான் உங்களைப் பின்தொடர மாட்டேன், இது சத்தியம்” இதையெல்லாம் நபியவர்களும் அபூபக்ரும் மற்றவரும் பார்த்துக் கொண்டொதானிருந்தார்கள். ஸுராக்காவின் கோரிக்கையை ஏற்று நபியவர்கள் இறைவனிடம் இறைஞ்ச, குதிரையின் கால்கள் மணலிலிருந்து விடுபட்டன. அதைக் கண்டு “அப்பாடா” என்று மகிழ்ந்தார் ஸுராக்கா.

அத்துடன் திரும்பி இருக்கலாமில்லையா? பிரச்சினை தீர்ந்ததும் சத்தியம் மறந்தது; மீண்டும் 100 ஓட்டகங்கள் வரிசையாய் மனக்கண்ணில் அசைந்தாடி வந்தன.

அந்த இடத்தில் மணல் ஏதோ தொந்தி போலும் என்று மீண்டும் குதிரையில் பின்தொடர ஆரம்பித்தார். ஆனால் இம்முறை இன்னம் ஆழமாய்க் குதிரையின் கால்கள் மணலில் புதைந்தன! இனி செய்வதற்கு ஏதாமில்லை, உயிர் பிழைத்தால் புண்ணியம் என்று முடிவெடுத்துவிட்டார் ஸுராக்கா.

“முஹம்மதே! எனது பொருட்கள், உணவு, ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் தந்து விடுகிறேன்; எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன், நானும் இனி உங்களைத் தொடரமாட்டேன், மற்றவர்கள் உங்களைத் தொடர்ந்து பிடிக்க வருவதையும் தடுப்பேன், தயவுசெய்து இம்முறை உங்கள் இறைவனிடம் சொல்லி என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்”

“உனது பொருட்கள் எதுவும் எங்களுக்குத் தேவையில்லை, ஆனால் மற்றவர்கள் எங்களைப் பின்தொடராமல் தடுத்தால் போதும்”

பரிதாபகர நிலையில் இருந்த ஸுராக்கா தலையாட்டினார். நபியவர்கள் இறைவனிடம் பிரார்த்தனை புரிந்தார்கள்; குதிரையின் கால்கள் மணலிலிருந்து விடுபட்டன. பெரிய ஆசுவாச மூச்சு வெளிப்பட்டது ஸுராக்காவிடமிருந்து. முஹம்மது நபியிடம், “கொஞ்சம் பொறுங்கள், நான் உங்களிடம் சற்றுப் பேசவேண்டும். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக, நான் எந்த உபத்திரவமும் புரிய மாட்டேன்”

“உனக்கு எங்களிடமிருந்து என்ன வேண்டும்?”

“முஹம்மதே! அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன், உங்களது மார்க்கம் விரைவில் மேலோங்கப் போகிறது, அது எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரிந்துவிட்டது. நீங்கள் வலிமையுள்ளவராய்த் திகழப் போகிறீர்கள். நான் அந்த சமயம் உங்களது ராஜாங்கத்திற்கு வருகை தந்தால் என்னை நீங்கள் கௌரவிக்க வேண்டும். அந்த வாக்குறுதியை நீங்கள் எனக்கு எழுத்திலும் தரவேண்டும்”

தான் துரத்தி வந்த முஹம்மது நிச்சயம் ஒரு சாதாரண மனிதர் அல்லர் என்பதை நடந்த நிகழ்வுகள் ஸுராக்காவிற்கு உறுதிப்படுத்திவிட்டன. இதுவரை நபியவர்களைப்பற்றி அவர் கேள்விப்பட்டிருந்ததையும் இப்பொழுது இந்த அதிசயங்களையும் கொண்டு யுகித்தபோது, விரைவில் முஹம்மது நபியின் அரசாட்சி அரேபியாவெங்கும் பரவப்போவது திண்ணம் என்பது அவருக்கு உறுதியாகிவிட்டது.

அப்பொழுது தன்னை அடையாளம் தெரியாமல் முஹம்மது நபி மறந்துவிட்டால்? அதனால் அந்தக் கோரிக்கையை எழுப்பினார் ஸுராக்கா.

நபியவர்கள் விவரிக்க, ஆமிர் உலர்ந்த எலும்பொன்றில் எழுத, ஸுராக்காவிற்கு வாக்குறுதி வழங்கப்பட்டது.

பெருமகிழ்ச்சியுடன் அதைப் பெற்றுக் கொண்ட ஸுராக்காவிடம் நபியவர்கள் கூறினார்கள், “குஸ்ருவின் கடகங்கள் உன் கரங்களை அலங்கரிக்கப்போவதைக் கற்பனை செய்து கொள் ஸுராக்கா”

“யார்? பாரசீக நாட்டின் சக்கரவர்த்தி குஸ்ருவா? அவரது கடகங்களா?” ஒன்றும் புரியாமல் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார் ஸுராக்கா.

“ஆம். பாரசீக நாட்டின் சக்கரவர்த்தியும் ஹுர்முஸின் மகனுமான குஸ்ருவேதான்” என்று பதில் வந்தது.

அது தீர்க்கதரிசனம்! மகா தீர்க்கதரிசனம்!

தாம் பிறந்து, 53 வருடங்கள் வளர்ந்த மண்ணைத் துறந்து, அசந்தர்ப்பமான சூழ்நிலையில் வேறு ஊருக்குப் புலம்பெயர்ந்து சென்று கொண்டிருக்கிறார் ஒருவர். அவரோ அவர் எடுத்தியம்பும் மார்க்கமோ எத்தகைய வலுவான நிலையிலும் அப்போது இல்லை. அந்நிலையில் பாரசீக வல்லரசை ஆளும் சக்ரவர்த்தியின் கடகங்கள் அரபு நாட்டுப் பாலைவனத்தில் வசிக்கும் ஒரு பது உ அரபியிடம் வந்து சேரும் என்று அவர் சொல்லக் கூடியதெல்லாம் வெறும் ஆச்சரியமல்ல. அதையும் தாண்டி ஆச்சரியமானது.

வீட்டிற்குப் போய்ச் சேருவோம் என்று திரும்பலானார் ஸுராக்கா. வழியில் அவரது கோத்திரத்து மக்கள் சிலர் முஹம்மது நபியைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடமெல்லாம், “எல்லோரும் திரும்பிச் செல்லுங்கள். நான் வழித்தட விற்பன்னன் என்பது உங்களுக்கெல்லாம் நன்கு தெரியும். இந்தப் பகுதியில் உள்ள ஒவ்வொரு மணலையும் சல்லடையிட்டுத் தேடிவிட்டேன். முஹம்மது இந்தப் பக்கம் சென்றதற்கான தடயம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை”

“அப்படியா! ஸுராக்காவே சொல்லியாச்சு, இன்னம் என்ன” என்று திரும்பினார்கள் அவர்கள்.

தமக்கும் முஹம்மது நபிக்கும் இடையில் நடைபெற்ற விஷயத்தை மிகவும் ரகசியமாய் வைத்துக் கொண்டார் ஸுராக்கா. அவர்கள் நலமே மதினா சென்று அடைந்தவிட்டார்கள், இனி குரைஷிகளால் அவர்களுக்கு ஏதும் ஆபத்தில்லை என்பது உறுதியானவுடன்தான் நடந்ததைத் தம் மக்களிடம் சொன்னார். அந்தச் செய்தி அப்படியே மிதந்து மக்காவில் அபூஜஹ்லு காதில் வந்து விழுந்தது.

உடனே கிளம்பி ஓடினான் அபூஜஹ்லு. ஸுராக்காவைச் சந்தித்து, “இப்படி வாய்ப்பைக் கைநழுவ விட்டுவிட்டாயே, உருப்படுவாயா நீ” என்பதுபோல் திட்டித் தீர்த்தான். அனைத்தையும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டார் ஸுராக்கா. இறுதியில் கூறினார், “அபுல்ஹகம், அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். மணலில் எனது குதிரை எப்படிப் புதையுண்டது என்பதை அன்று நீ பார்த்திருக்க வேண்டும். முஹம்மது, அல்லாஹ்வின்னுடைய தூதர்தான் என்பதை எந்தவிதச் சந்தேகமும் இன்றி நீ அறிந்து கொண்டிருப்பாய். அவரை யாரால் தடுத்து நிறுத்தமுடியும்?” அந்தளவு உணர்ந்திருந்தால் அபுல்ஹகம், அபூஜஹ்லு என்று ஆகியிருக்க மாட்டானே! காலம் உருண்டது. அடுத்த சில ஆண்டுகளில் பற்பல மாற்றங்கள் பரபரவென்று நிகழ்ந்தன. எதிரிகள் துரத்திக் கொண்டுவர, மக்காவிலிருந்து இருளில் வெளியேறிய நபியவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான முஸ்லிம்கள் புடைசூழ, அவர்களது வாள்கள் மினுமினுக்க, ஈட்டிகள் தகதகக்க, யுத்தமின்றி மக்காவைக் கைப்பற்றினார்கள். எந்த ஊரிலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்டவர்களாய் வெளியேறினார்களோ அதே ஊருக்குள் வெற்றி வீரராய் நுழைந்தார்கள். அகந்தையிலும் அகங்காரத்திலும் தங்கள் இஷ்டத்திற்குத் திரிந்து கொண்டிருந்தார்களே குரைஷி குலத்தலைவர்கள், அவர்களெல்லாம் பணிவுடனும் பயத்துடனும் மரியாதையுடனும் நபியவர்களிடம் கருணை வேண்டிக் காத்து நிற்கும் அபூர்வக் காட்சி மக்காவில் அரங்கேறிக் கொண்டிருந்தது.

“உங்கள் அனைவருக்கும் விடுதலை, எனக்கு உங்களிடம் எதுவும் தேவையில்லை. பழிவாங்குதல் இல்லை!”

“அனைவரும் மன்னிக்கப்பட்டீர்கள், அனைவருக்கும் மன்னிப்பு!”

நபியவர்கள் அறிவிக்க, அறிவிக்க குரைஷிகள் ஆச்சரியத்திலும் அதிர்ச்சியிலும் மயங்கி விழாத குறை.

வரலாற்றுப் பக்கங்களில் ரத்தத்தையும் கொடூரத்தையும் அக்கிரமத்தையும் நிறைத்தவர்கள் இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்து பச்சிளங் குழந்தைகளாய் மறுவாழ்வைத் துவங்க, மற்றொரு அத்தியாயமொன்று மக்கா மணலில் எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

தீயாய்ப் பரவிய இச்செய்தி நாலாதிசையிலும் பரவி குதைதில் இருந்த ஸுராக்காவையும் அடைந்தது. “வேறென்ன அத்தாட்சி வேண்டும்? இன்னம் எதற்குக் காத்திருக்க வேண்டும். இவர் நபி! ஏக இறைவனின் இறுதி நபி! செல்வோம், ஏற்போம், இணைவோம்” என்று புறப்பட்டார் ஸுராக்கா இப்பனு மாலிக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

கிளம்புமுன், ஏறத்தாழ ஒன்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் பாலை வெளியில் நபியவர்களிடமிருந்து எழுத்தில் பெற்றுக்கொண்ட வாக்குறுதியையும் மறக்காமல் எடுத்துக் கொண்டார்.

அப்பொழுது ஜிஃரானா பகுதியில் இருந்தார்கள் நபியவர்கள். இதர தோழர்கள் சூழ ஒட்டகத்தின்மேல் அமர்ந்து சவாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள். அப்பொழுது வேகமாய் யாரோ ஒருவர் முஹம்மது நபியை நோக்கி முன்னேறுவதைக் கண்டு, தோழர்களின் ஈட்டிகளின் பின்புறம் எச்சரிக்கை உணர்வுடன் அவரை இடித்துத் தடுத்தன. “பின்னாஸ் போ, பின்னாஸ் போ, என்ன வேண்டும் உனக்கு?” என்று தோழர்கள் தடுத்து நிறுத்த முயல, அதற்கெல்லாம் அசரவில்லை ஸுராக்கா. அனைவரையும் தள்ளிக்கொண்டு நபியவர்களை நெருங்கிவிட்டார். ஒட்டகத்தின் மேல் இருந்த நபியவர்களிடம், தம்மிடமிருந்த வாக்குறுதிப் பிரமாணத்தைக் கைகளில் ஏந்தி உயர்த்திக் காட்டி, உரத்துக் கூவினார், “அல்லாஹ்வின் தூதரே, நான்தான் ஸுராக்கா இப்பனு மாலிக். இதோ தாங்கள் எனக்கு எழுதி அளித்த வாக்குறுதி” அவரை நன்கு அடையாளம் தெரிந்துகொண்டு, அன்புடன் வரவேற்றார்கள் நபியவர்கள். “அருகே வா ஸுராக்கா! அருகே வா... உனக்களிக்கப்பட்ட வாக்குறுதி நிறைவேறும் நாள் இது. கருணை உன்மேல் பொழியும் நாள் இது” நபியவர்களிடம் கலிமா பகர்ந்து இஸ்லாத்தில் நுழைந்தார் ஸுராக்கா. அனைவருக்கும் ஏராளமாய்ப் பொருட்செல்வம் வழங்கப்பட்டதைப் போல் ஸுராக்காவுக்கும் ஏராளமாய் அளிக்கப்பட்டது.

அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளில் நபியவர்களின் இவ்வுலக வாழ்வு முடிவிற்கு வந்தது. மாபெரும் சோகமொன்று ஸுராக்காவையும் சூழ்ந்தது. தாம் ஒருகாலத்தில் அந்த உத்தம நபியை கொல்வதற்காகக் கிளம்பிய செயலை வரலாறு பதிந்து கொள்வதை நினைத்து நினைத்து சொல்லமாட்டாத துக்கம் பொங்கும்.

“கேவலம் ஒரு நூறு ஒட்டகங்களுக்காக அந்த உத்தமரைக் கொல்ல நினைத்தேனே, உலகத்திலுள்ள அத்தனை ஒட்டகங்களையும் மதிப்பிட்டாலும் அவரது நகத்துணுக்கிற்கு ஈடாகுமா?” என்று எண்ணிக் கொள்வார்.

இறுதியில் நபியவர்களின் தீர்க்கதரிசன வார்த்தைகளும் நினைவிற்கு வரும், “குஸ்ரூவின் கடகங்கள் உன் கரங்களை அலங்கரிக்கப்போவதை கற்பனை செய்து கொள் ஸுராக்கா” எப்படி அது முடியும்? எப்படி அது சாத்தியம்? ஆனால் அது நடக்கும் என்று அவரது உள்மனம் மட்டும் சர்வ நிச்சயமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்து அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு முதலில் கலீபாவாக பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதும் புறப்பட்டது முஸ்லிம்களின் படை. பாரசீகத்தின் வாசலைத் திறந்து வேகமாய் உள்ளே நுழைய ஆரம்பித்தார்கள். சிறிது சிறிதாக முஸ்லிம்கள் வசமாக ஆரம்பித்தது பாரசீகம்.

அதற்கடுத்து உமர் அல்கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் காலத்தில் மேலும் வீரியத்துடன் போர் நடைபெற ஆரம்பித்தது. முஸ்லிம்களின் படை குறாவளியாய்ப் பாரசீகத்தில் நுழைய, கோட்டைகளும் எதிரிப் படைகளும் எதேச்சாதிகார ஆட்சியாளர்களும் தகர்க்கப்பட்டு, அந்தப் பேரரசு ஒரு முடிவிற்கு வர ஆரம்பித்தது. உமர் அல்கத்தாபின் காலத்தில் பாரசீகர்களுடன் நடைபெற்ற போர்களில் வெகு முக்கியமான ஒன்று அல்-காதிஸிய்யாப் போர். ஹிஜ்ரி 15ஆம் ஆண்டு நிகழ்வுற்ற அப்போர் இஸ்லாமிய வரலாற்றின் அதிமுக்கியப் போர்களில் ஒன்று. பாரசீகப் படைகளுக்கு எதிராக ஸஅத் பின் அபீ வக்காஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு தலைமையில் படையொன்றை அனுப்பி வைத்தார் உமர்.

காதிஸிய்யாவில் நான்கு நாட்கள் நடைபெற்ற அப்போர் படு உக்கிரம். தோழர்கள் அப்போரில் பறை சாற்றிய வீரம் அசாத்தியமானது. நாமெல்லாம் அவசியம் படித்துணர் வேண்டிய சுவையான வீர வரலாறு அது. அப்போரில் முஸ்லிம்கள் மிகத் தெளிவான வெற்றியை அடைந்தனர். அவர்களின் வசம் ஏராளமான பொருட் செல்வம் வந்து சேர்ந்தது. வெற்றிச் செய்தியையும் அரசாங்கக் கருவூலத்திற்குச் சேரவேண்டிய ஐந்தில் ஒரு பங்கையும் மதீனாவிற்கு அனுப்பிவைத்தார் ஸஅத். உமரின் இதிரே அவை குவிக்கப்பட்டன. திகைப்புடன் அதை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் உமர். குஸ்ஸுவின் தங்கக் கிரீடம்! அதில் பதிக்கப்பட்டிருந்த முத்து சிரித்தது. அவனது ஆடைகள் தங்க இழைகளால் நெய்யப்பட்டிருந்தன. அவனது கச்சை தகதகவென உயர் ரகக் கற்களால் மின்னியது. விலைமதிப்பற்ற அவனது கடகங்கள், மற்றும் எண்ணற்ற விலையுயர்ந்த பொருள்கள் என்று அனைத்தும் பரப்பிக் கிடந்தன.

தொடக்கூட இல்லை, தன்னிடம் எப்பொழுதும் இருக்கும் பிரம்பினால் அந்தச் செல்வக் குவியல்களைக் கிளறிப் பார்த்தார் உமர். திரும்பி, தன்னுடன் இருந்த தோழர்களிடம், “இந்தளவு செல்வத்தைச் சரியான முறையில் அரசாங்கத்திடம் சமர்ப்பிக்கும் மக்கள் மிகவும் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்கள்”

அங்கு அலீ ரலியல்லாஹு அன்னுமும் இருந்தார். “தாங்கள் செல்வத்தின் மீது சிறிய ஆசையோ பேராசையோ கொள்வதில்லை. எனவே உங்கள் குடிமக்களும் பேராசைக்கு அப்பாற்பட்டவர்களாய் இருக்கிறார்கள். தாங்கள் அதை அனுபவிக்கும் எண்ணம் கொண்டவராய் இருந்திருந்தால் அவர்களும் அப்படியே ஆகிவிட்டிருப்பார்கள்”

அவர்கள் அனைவரின் மேன்மையறிய இந்த வாக்கியம் போதாது?

அங்குக் குழுமியிருந்த மக்கள் மத்தியில் ஸுராக்கா இப்னு மாலிக் இருந்தார். “இங்கே வாரும்” என்று அவரை அழைத்தார் உமர். குஸ்ஸுவினுடைய ஆடை, மேலங்கி, ஆகியனவற்றை அணிந்து கொள்ளச் சொன்னார். “இதோ விலையுயர்ந்த அவனது காலணி, இட்டுக் கொள்ளுங்கள்” வாளைச் செருகி வைத்துக் கொள்கின்ற இடுப்புக் கச்சை இருந்தது. அதை அவரே எழுந்து ஸுராக்காவிற்கு அணிவித்தார். பின்னர் பாரசீக வல்லரசின் சக்கரவர்த்தி, பராக்கிரம அரசன் குஸ்ஸுவின் கிரீடம் ஸுராக்காவின் தலையினில் சூட்டப்பட்டது. இறுதியில் அவனது கடகங்கள் அவரது கையில் அணிவிக்கப்பட்டன.

களிப்புடன் ஸுராக்காவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த உமர் அவரை முன்னும் பின்னும் நடக்கச் சொல்லி வேடிக்கை பார்த்தார். “சபாஷ்! முதலஜ் குலத்தைச் சேர்ந்த நமது பதுஉச் சகோதரர், பாரசீகச் சக்கரவர்த்தி குஸ்ஸுவின் கிரீடத்தையும் கடகங்களையும் பூண்டுள்ள இந்நாள் எத்தகைய நன்னாள். ஸுராக்கா இதனைப் பூண்டுள்ள உமக்கும் உம்முடைய கோத்திரத்து மக்களுக்கும் இது எத்தகைய நற்பேறு”

முஸ்லிம்கள் குரல் பொங்கி எழுந்தது, “அல்லாஹு அக்பர், அல்லாஹு அக்பர்”

“போதும், அவற்றைக் களையுங்கள் ஸுராக்கா”

கூறிவிட்டு விண்ணை நோக்கித் தனது கைகளை உயர்த்தி இறைஞ்சினார் உமர், “யா அல்லாஹ்! என்னைவிட மிக உயர்ந்தவரும் உனது அன்பிற்கும் கனிவிற்கும் பாத்திரமான உன் தூதர் வசம் இந்தச் செல்வம் வந்ததைய நீ நாடவில்லை. அடுத்து வந்த அபூபக்ரு! அவரும் என்னைவிட மிக உயர்ந்தவர், அவர் வசமும் இந்தச் செல்வம் வந்ததைய நீ நாடவில்லை. இப்பொழுது இவற்றை எனது ஆட்சியில் அருளியிருக்கிறாய். நீ அதை எனக்கு ஒரு தண்டனையாக ஆக்கிவிடாமல் இருக்க உன்னிடமே பிரார்த்திக்கிறேன்”

அழுதார் உமர். கூடியிருந்தவர்கள் அவர்மேல் இரக்கம் கொள்ளுமளவிற்கு அழுதார். அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃபை அழைத்து, “இன்று மாலைக்குள் இவை அனைத்தையும் விற்றுவிட்டு அதனை முஸ்லிம்களுக்குப் பகிர்ந்து அளித்துவிட வேண்டும்” தனக்கென்று அதில் பங்கு எதுவுமே தேவையில்லை என்பதையும் உறுதிபட அறிவித்தார் உமர்.

ஏறக்குறைய பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் நபியவர்கள் அறிவித்த முன்னறிவிப்பு அட்சரம் பிசகாமல் அன்று அங்கு நிறைவேறியது! தீர்க்கதரிசனம் மெய்யானது! அந்த திருப்தியை நெஞ்சில் சுமந்து, உடம்பில் சுமந்திருந்த செல்வச் சுமையை கழட்டிக் கொடுத்தார் ஸுராக்கா இப்னு மாலிக் ரலியல்லாஹு அன்னு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 54

“அப்துல் அஷ்ஹல் கிளையினரே! என்னைப் பற்றி உங்களது கருத்தென்ன?” என்று கேட்டார். அதற்கவர்கள் “நீங்கள் எங்கள் தலைவர். எங்களில் சிறந்த அறிவாளி; எங்களில் மிக பாக்கியம் பெற்றவர்” என்று கூறினர். அப்போது அவர் “நீங்கள் அல்லாஹ்வையும் அவனது தூதரையும் நேசிக்கும் வரை நான் உங்களில் எந்த ஆண்களிடமும், பெண்களிடமும் பேசமாட்டேன்”- ஸஅத் இப்னு முஆத்

(ரழி)

ஸஅத் இப்னு முஆத் (ரழி) (கி.பி. 590 - கி.பி. 627) மதீனாவில் இருந்த அவ்ஸ் பழங்குடியினரின் அப்துல்-அஷ்ஹல் குலத்தைச் சேர்ந்த முஆத் பின் அல்-நுமான் என்பவருக்கும், கஸ்ராஜ் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த யூத பணா அல்-ஹரித் குலத்தைச் சேர்ந்த கப்ஷா பின்த் ரஃபிய் என்ற அன்னைக்கும் மகனாக மதீனாவில் கி.பி. 590 இல் பிறந்தார்கள். தவ்ராத் வேதத்தையும் கற்றவர். அவர்கள் மதீனாவில் இருந்த பணா அப்துல் அஷ்ஹல் என்ற கிளையின் தலைவர் ஆவார். இவரது உடன்பிறப்புகள் அவ்ஸ் (முத்தவர்), இயாஸ், ‘அம்ர், இக்ராப் மற்றும் உம்மு ஹிஜாம் ஆகியோர்.

கி.பி.617 இல் புஆத் போரில் கொல்லப்படும் வரை அவரது சகோதரர் அவ்ஸ் கோத்திரத்தின் தலைவராக இருந்தார். பின்னர் இவர் அவ்ஸ் கோத்திரத்தின் தலைவரானார். இவர் தனது சகோதரர் அவ்ஸின் விதவையான மனைவி ஹிந்த் பின்த் சிமாக்கை மணந்தார்,

ஒரு நாள் அஸ்அத் இப்னு ஜுராரா (ரழி) முஸ்அபை அழைத்துக் கொண்டு அப்துல் அஷ்ஹல், ளஃபர் ஆகிய கோத்திரத்தார்களின் இல்லங்களுக்குச் சென்றார். வழியில் ளஃபர் கோத்திரத்தாரின் தோட்டத்திற்குள் சென்று 'மரக்' என்ற கிணற்றுக்கருகில் அமர்ந்தனர். அவர்களுடன் பல முஸ்லிம்களும் அங்கு சேர்ந்து கொண்டனர். ஸஅது இப்னு முஆத் என்பவரும் உஸைத் இப்னு ஹுமைர் என்பவரும் அதுவரை இஸ்லாமை ஏற்காமல் இணைவைப்பில்தான் இருந்தனர்.

இவ்விருவரும் தங்களின் கூட்டத்தினருக்குத் தலைவர்களாக இருந்தனர். முஸ்அபும், அஸ்அதும் தங்களின் தோட்டங்களில் அமர்ந்திருக்கின்றனர் என்று கேள்விப்பட்டவுடன் ஸஅத் உஸைதிடம்,

"நீ நமது எளியோர்களை ஏமாற்றும் இந்த இருவரிடமும் சென்று, அவர்களை எச்சரிக்கை செய்! நமது வீடுகளுக்கு அவர்கள் வரக்கூடாது என்று தடுத்து விடு! நான் அவர்களிடம் கூற முடியாததற்குக் காரணம் அஸ்அத் இப்னு ஜுராரா எனது சிறிய தாயின் மகனாவார். இந்த சகோதர உறவு மட்டும் இல்லாதிருந்தால் நானே இக்காரியத்தை செய்திருப்பேன்" என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட உஸைத் தனது ஈட்டியை எடுத்துக் கொண்டு இருவரையும் நோக்கி விரைந்து வந்தார். இதைப் பார்த்துவிட்ட அஸ்அத் இப்னு ஜுராரா தனது நண்பர் முஸ்அபிடம் "இதோ தனது கூட்டத்தின் தலைவர் வருகிறார். நீங்கள் அவரிடம் அல்லாஹ்வுக்காக

உண்மையானவற்றைக் கூறிவிடுங்கள்!" என்று கூறவே அதற்கு முஸ்அப், "அவர் என்னுடன் அமர்ந்தால் நான் அவருடன் பேசவேன்" என்று கூறினார்.

அங்கு வந்த உஸைத் அவருக்கருகில் நின்றுகொண்டு "நீங்கள் ஏன் இங்கு வந்தீர்கள்! எங்களில் எளியோர்களை ஏமாற்றவா? உங்களுக்கு உயிரின் மீது ஆசை இருந்தால் இங்கிருந்து சென்று விடுங்கள்" என்று கோபமாகப் பேசினார்.

அதற்கு முஸ்அப் அவரிடம் "நீங்கள் அமர்ந்து நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்! உங்களுக்கு விருப்பமாக இருந்தால் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்! நீங்கள் விரும்பாவிட்டால் விட்டுவிடுங்கள்!" என்று கூறவே உஸைத் "நீங்கள் சொல்வது சரிதான்!" என்று கூறித் தனது ஈட்டியை நட்டுவைத்து அதற்கருகில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

முஸ்அப் (ரழி) உஸைதுக்கு இஸ்லாமின் விளக்கங்களை கூறி குர்ஆனை ஒதிக் காட்டினார்கள். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் போதே உஸைதின் முகத்தில் மாற்றத்தை, அதாவது, இஸ்லாமை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை அனைவரும் கண்டனர்.

இதைக் கேட்டதற்குப் பிறகு உஸைத் "ஆஹா! இது எவ்வளவு அழகிய உரைநடையாக இருக்கின்றது. இம்மார்க்கத்தில் சேர விரும்பினால் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்" என்று கேட்டார்.

அதற்கு "நீங்கள் குளித்து, தூய்மையான ஆடை அணிந்து 'லாஇலாஹஇல்லல்லாஹ்' என மொழிந்து, பிறகு இரண்டு ரக்அத் தொழ வேண்டும்" என்று கூறினார்கள். உஸைத் எழுந்துச் சென்று குளித்து, தூய்மையான ஆடை அணிந்துகொண்டு இஸ்லாமை ஏற்று, இரண்டு ரக்அத் தொழ்தார்.

பிறகு கூறினார் "எனக்குப் பிறகு நண்பர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவரும் உங்களைப் பின்பற்றி உங்களது மார்க்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் அவரது கூட்டத்தினர் அனைவரும் உங்களை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். அவர்தான் ஸஅது இப்னு முஆத். அவரை உங்களுக்கு நான் காட்டுகிறேன்" என்று கூறினார்.

பிறகு தனது ஈட்டியை எடுத்துக் கொண்டு ஸஅது இப்னு முஆதிடம் சென்றார். ஸஅது தனது கூட்டத்தாருடன் சபையில் அமர்ந்திருந்தார். உஸைதை பார்த்த ஸஅது "அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! இவரது முகத்தில் ஏதோ மாற்றம் தெரிகிறது. இங்கிருந்து செல்லும்போதிருந்த அவருடைய முகம் அவர் திரும்ப வரும்போது இல்லையே" என்று கூறினார்.

சபையில் வந்து நின்ற உஸைதிடம் "உஸைதே! அங்கு சென்று என்ன செய்தாய்?" என்று ஸஅத் கேட்டார். அதற்கு உஸைத், தான் இஸ்லாமைத் தழுவியதை வெளிப்படுத்தாமல் "நான் அவ்விருவரிடமும் பேசினேன். அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக!

அவ்விருவரிடமும் எந்தத் தவறையும் நான் காணவில்லை. இருப்பினும் நான் அவர்களை அவர்களது செயல்களிலிருந்து எச்சரித்து தடுக்கவும் செய்தேன். அதற்கு அவ்விருவரும் எனது விருப்பத்திற்கேற்ப நடந்து கொள்வதாக கூறினார்கள்" என்றார்.

மேலும், "ஹாஸா கூட்டத்தார் உங்களுடன் உள்ள உடன்படிக்கையை முறிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே உங்கள் சிறிய தாயின் மகனான உங்கள் சகோதரர் அஸ்அதை கொலை செய்யச் சென்றிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது."

என்று ஸஅதிடம் உஸைத் கூறினார். இதைக் கேட்டவுடன் ஸஅத் சினமடைந்தவராக தனது ஈட்டியை எடுத்துக்கொண்டு அவ்விருவரிடம் வந்தார்.

அவ்விருவரும் அமைதியாக அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்து உஸைத் கூறிய நோக்கத்தை ஸஅது புரிந்துகொண்டார். இவர்களின் பேச்சை நான் கேட்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் உஸைத் இவ்வாறு செய்திருக்கிறார் என்று ஸஅத் விளங்கிக் கொண்டார்.

அவர்களுக்கருகில் நின்றுகொண்டு அஸ்அத் இப்னு ஜுராராவைப் பார்த்து "அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! அபூ உமாமாவே! உனக்கும் எனக்கும் உள்ள உறவின் காரணத்தால்தான் நீ இவ்வாறு செய்வதற்கு துணிந்திருக்கிறாய்! உனக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்கும்!! எங்களது வீட்டிற்கு வந்து எங்களுக்கு விருப்பமற்ற முறையில் நடந்து கொள்கிறாயா?" என்று கேட்டார்.

அஸ்அத் இப்னு ஜுராரா இதற்கு முன்பு ஸஅத் இப்னு முஆதைப் பற்றி முஸ்அபிடம் கூறியிருந்தார். அதாவது முஸ்அபே! நம்மிடம் வருகிற இவர் தனது கூட்டத்தின் தலைவர். இவர் இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொண்டால் இவரது சமூகத்தினர் அனைவரும் ஒருவர் கூட பின் வாங்காமல் இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று கூறியிருந்தார்.

முஸ்அப் (ரழி) அவர்கள் அமைதியாக “ஸஅதே! அமர்ந்து நான் கூறுவதைக் கேட்க மாட்டீர்களா? உங்களுக்கு நாங்கள் கூறுவது பிடித்திருந்தால் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு நாங்கள் கூறுவது வெறுப்பாக இருந்தால் உங்களுக்கு விருப்பமற்றதிலிருந்து நாங்கள் விலகிக் கொள்கிறோம்” என்று கூறினார்.

சரி! என்று கூறி தனது ஈட்டியை நட்டுவைத்து ஸஅத் அமர்ந்து கொண்டார். முஸ்அப் (ரழி) அவருக்கு இஸ்லாமை அறிமுகப்படுத்திக் குர்ஆனை ஓதிக் காட்டினார். திருக்குர் ஆனின் அழகால் கவரப்பட்டு, முஸ்அப் இப்னு உமைர் (ரழி) அவர்களின் கைபிடித்து இஸ்லாத்தை ஏற்றார்.

பிறகு ஸஅது, இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று வினவினார். குளித்து, தூய்மையான ஆடை அணிந்து, ‘லாஇலாஹில்லல்லாஹ்’ எனக் கூறி இரண்டு ரக்அத் தொழ வேண்டும் என்று கூறினார்கள். உடனே அவரும் அவ்வாறே செய்தார்.

பிறகு தனது ஈட்டியை எடுத்துக் கொண்டு தனது சமூகத்தினர் அமர்ந்திருந்த சபைக்கு வந்தார். அவரைப் பார்த்த அவன் சமூகத்தினர் “அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! இவரது முகத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது” என்று பேசிக்கொண்டனர்.

ஸஅத் சபைக்கருகில் வந்து “அப்துல் அஷ்ஹல் கிளையினரே! என்னைப் பற்றி உங்களது கருத்தென்ன?” என்று கேட்டார். அதற்கவர்கள் “நீங்கள் எங்கள் தலைவர். எங்களில் சிறந்த அறிவாளி; எங்களில் மிக பாக்கியம் பெற்றவர்” என்று கூறினர்.

அப்போது அவர் “நீங்கள் அல்லாஹ்வையும் அவனது தூதரையும் நேசிக்கும் வரை நான் உங்களில் எந்த ஆண்களிடமும், பெண்களிடமும் பேசமாட்டேன்” என்று கூறினார். அன்று மாலைக்குள் அவரது கூட்டத்தினரில் உஸைம் என்பவரைத் தவிர அனைத்து ஆண்களும் பெண்களும் முஸ்லிமாகிவிட்டனர். உஸைம் உஹுத் போர் நடந்தபோதுதான் இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொண்டார்.

பத்ருப்போரில் அன்சார்கள் சார்பாக இஸ்லாத்தின் கொடியைத் தாங்கி சென்ற இவர் உஹுதுப் போரிலும் கலந்து கொண்டார். இவர் அகழ்ப்போரில் கையில் படுகாயமுற்று பள்ளிவாயிலில் இருந்து மருத்துவம் செய்து கொண்டார். மேலும் இவரது காயம் பெரிதாகி இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அதனை நிறுத்த எவராலும் இயலாது ஷஹீதானார்.

உமய்யா பின் கலஃபின் நெருங்கிய நண்பராக ஸஅத் இப்னு முஆத் இருந்தார், மேலும் உமய்யா மதீனா வழியாக செல்லும் போதெல்லாம், அவர் ஸஅத் உடன் தங்குவார், மேலும் ஸஅத் மக்காவிற்கு செல்லும் போதெல்லாம், அவர் உமய்யாவுடன் தங்குவார்.

இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பின்பு ஸஅது இப்னு முஆத் (ரழி) உம்ரா செய்வதற்காக மக்கா சென்று உமய்யா இப்னு கலஃபிடம் தங்கினார்கள். உமய்யாவிடம் “நான் கஅபாவை வலம் வருவதற்காக மக்கள் யாருமில்லாத நேரமாகப் பார்த்து அழைத்துச் செல்” என்று கூறினார்கள். உமய்யா மதிய நேரத்திற்குச் சற்று முன் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு கஅபாவிற்குச் சென்றான்.

அந்த இருவரையும் வழியில் அபூஜஹ்ல் சந்தித்தான். அவன் உமய்யாவிடம் “அபூ ஸஃப்வானே!” உன்னுடன் இருப்பவர் யார்?” என்று கேட்டான். அதற்கு உமய்யா “இவர் ஸஅது” என்றான். அப்போது அபூஜஹ்ல் ஸஅதிடம் “நீ மக்காவில் நிம்மதியாக தவாஃப் செய்ய வந்துவிட்டாயா? மதீனாவாசிகளாகிய நீங்கள் மதம் மாறியவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்திருக்கின்றீர்கள். அது மட்டுமல்லாமல் அவர்களுக்கு உதவியும் ஒத்துழைப்பும் செய்வோம் என்றும் கூறுகின்றீர்களா?

அறிந்து கொள்! அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! நீ அபூஸஃப்வானுடன் வந்திருக்கவில்லை என்றால் உனது குடும்பத்திற்கு நீ பாதுகாப்புடன் திரும்ப முடியாது” என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்ட ஸஅது, அவனது சப்தத்தை விட தனது சப்தத்தை உயர்த்தி “நீ அறிந்துகொள்! அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! நீ தவாஃப் செய்வதிலிருந்து என்னைத் தடுத்தால், இதை விட உமக்கு மிகக் கடினமாக இருக்கும் ஒன்றை நான் தடுத்து நிறுத்துவேன். நீ வியாபாரத்திற்காக மதீனாவின் வழியை பயன்படுத்த விடமாட்டேன்” என்று எச்சரித்தார். (ஸஹீஹுல் புகாரி)

“அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூற நான் கேட்டிருக்கிறேன். மக்காவில் இருக்கும்போது ஸஅத் இப்னு முஆத் (ரழி) அவர்கள் உமய்யாவைப் பார்த்து “முஸ்லிம்கள் உன்னை நிச்சயம் கொலை செய்து விடுவார்கள் என்று நபி (ஸல்) கூற நான் கேட்டிருக்கிறேன்” என்று கூறினார்கள்.

இதைத் கேட்ட உமய்யாவுக்கு மரண பயம் ஏற்பட்டு மக்காவை விட்டு வெளியேறவே மாட்டேன் என்று தனக்குத் தானே உறுதி செய்து கொண்டான்.

பத்ர் போர் அன்று அபூஜஹ்ல் தன்னுடன் வந்தே ஆக வேண்டும் என்று அவனை நிர்ப்பந்தித்த போது போரிலிருந்து தப்பிப்பதற்கு வசதியாக மக்காவில் உள்ள ஒட்டகங்களில் மிகச் சிறந்ததை வாங்கி தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டான்.

அவனுடைய மனைவி “ஏ! அபூஸஃப்வான். மதீனாவில் உள்ள சகோதரர் உனக்கு கூறியதை நீ மறந்துவிட்டாயா?” என்று கேட்டாள். அவன் “அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! நான் அவர்களுடன் சிறிது தூரம்தான் செல்ல நாடுகிறேன்” என்று கூறினான். (ஸஹீஹுல் புகாரி)

பத்ருப் போரில் இஸ்லாத்தின் அன்ஸாரிகளின் படை பிரிவு கொடியைத் தாங்கிச் சென்ற இவர், அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூட்டிய ஆலோசனை கூட்டத்தில் சிறந்த ஆலோசனையையும் நல்கினார்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! நாங்கள் உங்களுக்காக உயரமான ஒரு பரணி வீட்டை கட்டுகிறோம் அதில் நீங்கள் தங்கிக் கொள்ளுங்கள் உங்களுக்குத் தேவையான வாகனங்களையும் அதற்கருகில் ஏற்பாடு செய்கிறோம் பின்பு நாளை எதிரிகளை நாங்கள் சந்திக்கும்போது அல்லாஹ் நம்மை மிகைக்க வைத்தால், நமக்கு வெற்றி அளித்தால், அது நாம் விரும்பியவாறே நடந்ததாக இருக்கட்டும்.

இல்லை! அதற்கு மாற்றமாக ஏதாவது நடந்தால் நீங்கள் இந்த வாகனத்தில் அமர்ந்து எங்களுக்குப் பின்னுள்ள எங்களது கூட்டத்தினரிடம் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

அல்லாஹ்வின் தூதரே! இன்னும் பலர் இங்கு வரவில்லை எங்களை விட அவர்கள் உங்களை அதிகம் நேசிக்கக் கூடியவர்கள் நீங்கள் போரைச் சந்திப்பீர்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் உங்களை விட்டு ஒருக்காலும் அவர்கள் பின்தங்கியிருக்க மாட்டார்கள்.

அவர்களிடம் நீங்கள் சென்றால் அவர்கள் மூலம் அல்லாஹ் உங்களைப் பாதுகாப்பான். அவர்கள் உங்களிடம் உண்மையுடன் நடந்து, உங்களுக்கு ஆதரவாக போரும் புரிவார்கள்.” இவ்வாறு ஸஅது (ரழி) தங்களின் சிறந்த ஆலோசனையை நபி (ஸல்) அவர்கள் முன் வைத்தார்.

ஸஅது (ரழி) அவர்களின் இந்த யோசனையை நபி (ஸல்) அவர்கள் கேட்டு, அவரைப் புகழ்ந்து அவருக்காக பிரார்த்தனையும் செய்தார்கள். முஸ்லிம்கள் போர் மைதானத்திற்கு வடக்கிழக்கில் இருந்த உயரமான ஒரு திட்டின் மீது பரணி வீட்டை, அதில் இருந்து கொண்டு போர் மைதானத்தைப் பார்க்கும்படியாக அமைத்தார்கள். மேலும், நபி (ஸல்) அவர்களை சுற்றி பாதுகாப்பிற்காக ஸஅது இப்னு முஆத் (ரழி) தலைமையில் சில அன்சாரி வாலிபர்களின் குழு ஒன்று தேர்வு செய்யப்பட்டது. உஹுதுப் போரில், மதீனாவிற்கு வெளியில் இருந்து போர் புரிய நபி (ஸல்) அவர்களின் ஆணைக்கிணங்க இஸ்லாமியப் படை மதீனாவின் வடக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டது. ஸஅது இப்னு உபாதா, ஸஅது இப்னு முஆத் ஆகியோர் கவச ஆடை அணிந்து, நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு முன் நடந்து சென்றார்கள்.

அல்லாஹ் மற்றும் அவனது தூதரின் சிங்கம் என்று பெயர் பெற்ற மாவீரர் ஹம்ஜா (ரழி) கொலை செய்யப்பட்டதால் முஸ்லிம்களுக்குப் பெருத்த சேதம் ஏற்பட்டிருந்தாலும் முஸ்லிம்கள் நிலைமைகளைத் தங்களது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருந்தனர். பின்னர் ஏற்பட்ட குழப்பத்தில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை சுற்றி கேடயமாக இருந்த நபித் தோழர்களில் இவர்களும் ஒருவர்.

தீனார் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணை முஸ்லிம்கள் வழியில் சந்தித்தார்கள். அந்தப் பெண்ணின் கணவரும், சகோதரரும், தந்தையும் போரில் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள். இவர்களின் மரணச் செய்தியை முஸ்லிம்கள் அவருக்குக் கூறினார்கள். ஆனால், அப்பெண்மணி “அல்லாஹ்வின் தூதர் எப்படி இருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டார்.

வழியில் நடந்த மற்றொரு நிகழ்ச்சி: நபி (ஸல்) அவர்களை ஸஅது இப்னு முஆதின் தாயார் சந்தித்தார்கள். ஸஅது நபியவர்களுடைய குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பிடித்தவாராக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார். “அல்லாஹ்வின் தூதரே! இதோ... எனது தாய் வருகிறார்” என்றார். நபியவர்கள் “நல்லபடியாக வரட்டும்” கூறி அவருக்காக நின்றார்கள். அவர் அருகே வந்தவுடன் அவரது மகன் அம்ர் இப்னு முஆத் (ரழி) இறந்ததற்கு ஆறுதல் கூறினார்கள்.

அதற்கு அப்பெண்மணி “நபியே! உங்களை நல்ல நிலையில் பார்த்தவுடன் மற்ற அனைத்து சோதனைகளையும் நான் சிறியதாகவே கருதுகிறேன்” என்று கூறினார்.

பின்பு நபியவர்கள் உஹுத் போரில் கொல்லப்பட்டவர்களுக்காக பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு “ஸஅதின் தாயே! நீர் நற்செய்தி பெற்றுக்கொள் ! உஹுதில் கொல்லப்பட்டவர்களின் குடும்பத்தார்களுக்கு நற்செய்தி சொல்! அவர்கள் அனைவரும் சொர்க்கத்தில் தோழர்களாக உலவுகின்றனர். அவர்கள் குடும்பத்தார்களுக்காகவும் அவர்களின் பரிந்துரை ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்” என்றார்கள்.

இதை கேட்ட ஸஅதின் தாயார் “அல்லாஹ்வின் தூதரே! நாங்கள் பொருந்திக் கொண்டோம். மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். இதற்குப் பின் யார் அவர்களுக்காக அழுவார்கள்! என்று கூறி, மேலும் “அல்லாஹ்வின் தூதரே! எஞ்சியிருக்கும் அவர்களது உறவினர்களுக்காக நீங்கள் பிரார்த்தனை புரியுங்கள்” என்றார்.

நபியவர்கள் “அல்லாஹ்வே! இவர்களின் மனக் கவலையைப் போக்குவாயாக! இவர்களது சோதனைகளை நிவர்த்தி செய்வாயாக! எஞ்சி உள்ளவர்களுக்கு அழகிய பகரத்தைத் தருவாயாக!” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். (அஸ்ஸீர்த்துல் ஹல்பிய்யா) இவர் அகழ்ப் போரில் கையில் ஏற்பட்ட படுகாயம் ஏற்பட்டு பள்ளிவாயிலில் இருந்து மருத்துவம் செய்து கொண்டார். இதன் பின் இவரது காயம் பெரிதாகி இரத்தம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அதனை நிறுத்த எவராலும் இயலவில்லை. கி.பி. 627 இல் இவர் மரணமடைந்தார்.

இவர் தவ்ராத் வேதத்தை ஏற்கனவே கற்றவர் என்பதால் தவ்ராத்தின் சட்டப்படி தீர்ப்பு வழங்கினார். நபியவர்களோடு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு நயவஞ்சத்தனமாக குறைவிகளுடன் கூட்டு சேர்ந்து மதீனாவை தாக்க வந்ததால், பனா குரைலாக்களிலுள்ள அனைவரும் கொல்லப்பட வேண்டும் என்பதும் பெண்களும் குழந்தைகளும் முஸ்லிம்களின் உடைமைகளாக வேண்டும் என்பதே அத்தீர்ப்பு.

அது கேட்டு அங்கிருந்த அனைவரும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களும் அதிர்ந்து போனார்கள். “ஏழு வானங்களுக்கு மேலிருந்து அல்லாஹ்வால் இது விதியாக்கப்பட்டதாகும்” என்று அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் வருத்தத்துடன் கூறினார்கள். இவர் இறந்ததும் இவரது சுவப்பெட்டியை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களும் சற்றுத் தொலைவரை சுமந்து சென்றார்கள். அது கனக்காதிருந்ததைக் கண்ட நயவஞ்சகர்கள், “இவர் பனா குரைலாக்கள் மீது கடுமையாய்த் தீர்ப்பளித்ததே இதற்குக் காரணம்” என்று கூற,

“இல்லை; வானவர்களும் அதனைச் சுமக்கின்றார்கள். அர்ஷும் அவருக்காக நடுங்குகிறது” என்று அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினர்.

குழியில் இவரின் உடலம் வைக்கப்பட்ட பொழுது அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் உரத்துத் தக்பீர் கூற ஏனையோரும் அவ்விதமே செய்தனர். அதற்கான காரணம் பின்னர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் வினவப்பட்ட பொழுது, “மக்களைப் புதைகுழி நெருக்கும். அதன் நெருக்கிலிருந்து தப்பியவர் எவரும் இருந்தாரென்றால் அவர் ஸஅத் இப்னு முஆதேயாவார்” என்று கூறினார்கள் அவர்கள்.

“அறிவும் இறை நம்பிக்கையும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும். யாரெல்லாம் அதைத் தேடுகிறார்களோ அவர்கள் அதை குர்ஆனிலும் நபிவழியிலும் கண்டு கொள்வார்கள்” முஆத் பின் ஜபல் (ரலி)

நபி (ஸல்) அவர்களின் வருகைக்குப் பிறகு யத்ரிப், “மதீனா”வாகியது. அதற்காகவே காத்திருந்ததைப்போல் அவரை நெருங்கி, அண்மி, உற்றத் தோழராகிப் போனார் முஆத் பின் ஜபல் (ரலி)

உத்தமத் தூதரிடம் அவ்விதம் நெருங்கிக் கிடந்தால் என்னவாகும்? குர்ஆன் ஞானம் நேரடியாய் புதுப் பொலிவுடன் அப்படியே பாய்ந்தது. பயின்றார்; படித்தார்; கற்றார்; அறிவுச் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கினார். தோழர்களின் மத்தியில் குர்ஆன் பற்றிய அளவற்ற ஞானமுடையவர்களில் ஒருவராகிப் போனார் முஆத்.

நபி (ஸல்) மக்காவை வெற்றிக் கொண்ட பின் குரைஷிக்குல மக்கள் கூட்டங்கூட்டமாக இஸ்லாத்தில் இணைந்தனர். அப்படிப் புதிதாய் இணைந்தவர்களுக்கு இஸ்லாமிய மார்க்கத்தைப் போதிக்கத் திறமையான ஆசான் தேவைப்பட்டார்.

நபியவர்கள் அத்தாப் இப்னு உஸைத் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவை மக்கா நகருக்கு கவர்னராக நியமனம் செய்தார்கள். அவர் இருபது வயது இளைஞர். அடுத்து அந்நகர மக்களுக்கு குர்ஆனைப் போதிக்கவும் இஸ்லாமியச் சட்டங்களை கற்றுத்தரவும் மற்றொரு இளைஞரான முஆத் பின் ஜபல் நியமிக்கப்பெற்றார்.

இட்ட பணியைச் சிறப்புடன் செய்து, சிலகாலம் கழித்து மதீனா திரும்பினார் முஆத். மதீனாவில் நபியவர்கள் தனக்கு அருளப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இறை வசனங்களை அத்தியாயங்களாய் முறைப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். அதற்கு ஆறுபேர் கொண்ட குழுவொன்று இருந்தது. அதில் வெகு முக்கியமானவர் ஸைது இப்னு தாபித். அவர் தலைமையில் குர்ஆன் தொகுப்பட்டது

அத்தகைய அவருடைய கல்வியறிவையும் ஞானத்தையும் தோழர்களும் உணர்ந்திருந்தார்கள். அதனால் முஆதின்மீது மிகுந்த மதிப்பு இருந்தது அவர்களுக்கு. அவர் உரையாடினால் மிகக் கவனமாய்ச் செவி சாய்த்துக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அவருடைய இந்த அறிவாற்றலை நபியவர்களுக்குப் பிறகு ஆட்சிப் பொறுப்பில் அமர்ந்த கலீஃபாக்கள் அபூபக்ரம் உமரும் சரியான முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். அதற்கு முன்னுதாரணமாய் ஒரு முக்கியப் பயணம் அமைந்தது.

யமனிலிருந்த மன்னர் பாதான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டதையும் அங்கு இஸ்லாம் பரவ ஆரம்பித்ததையும் ஃபைரோஸ் அத் தைலமி (ரலி) வரலாற்றில் படித்தோம். அங்கு இஸ்லாம் பரவ ஆரம்பித்ததும் அவர்களுக்கு அடுத்து முக்கியத் தேவையொன்று ஏற்பட்டது. ஆசான் தேவை! என்ன செய்வதென்று யோசித்தவர்கள் குழுவொன்றை நியமித்து, “மதீனாவுக்குப் போய் நபியவர்களிடம் நற்செய்தி கூறி, ஆசான் அழைத்து வாருங்கள்” என்று அனுப்பிவைத்தார்கள் யமன் மக்கள்.

முஹம்மது நபியவர்களிடம் அந்தத் தூதுக்குழு வந்தது. “நாங்களும் எங்கள் மக்களுள் ஒரு பகுதியினரும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டோம். எங்களுக்கு இஸ்லாமிய நெறிகளையும் போதனைகளையும் கற்றுத்தர உங்கள் தோழர்களை அனுப்பிவைப்பீர்கள்,” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள்.

உடனே தோழர்கள் குழுவொன்று நியமனம் ஆனது. அனைவரும் தேர்ந்த ஆசான்கள்; மிகச் சிறப்பான குணாதிசயம் அமைந்தவர்கள். அவர்களுக்குத் தலைவராக முஆத் பின் ஜபல் நியமிக்கப் பெற்றார்.

மேலும் முஆத் இப்னு ஜபல் (ரலி) அவர்களை ஏமன் நாட்டிற்கு கவர்னராகவும், தலைமை நீதிபதியாகவும் நபி(ஸல்) அவர்கள் அனுப்பி வைக்க முடிவு செய்தார்கள்

அந்தத் தோழர்கள் குழு யமனுக்குக் கிளம்பியது. வாகனத்தின் மேல் அமர்ந்திருந்த முஆதுடன் சேர்ந்து சிறிது தூரம்வரை நடந்தே சென்று வழியனுப்பினார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள்.

நடந்தபடியே சில அறிவுரைகள் பகரப்பட்டன. காலா காலத்திற்கும் எப்பொழுதும் அனைவருக்கும் பொருந்தும் அறிவுரை. பக்கம் பக்கமாய்க் கட்டுரை எழுதுமளவு அர்த்தங்கள் பொதிந்த அறிவுரை.

முஆத் இப்னு ஜபல் (ரலி) அவர்களின் திறமையைப் பரிசோதிக்க, நபியவர்கள் ,

“ முஆதே !ஒரு பிரச்சனைக்கு தீர்வு எப்படி எடுப்பீர்கள் ?”

" குர்ஆனிலிருந்து எடுப்பேன் "

"குர்ஆனிலிருப்பதை நீர் பெற்றுக் கொள்ள முடியாவிட்டால் என்ன செய்வீர் ? "

"தங்களின் வாழ்வும் வாக்கும் ஒரு சேர அமையப் பெற்ற ஹதீஸ்களில் இருந்து அப்பிரச்சனைக்குரிய தீர்வை எடுப்பேன்"

"ஹதீஸ்களில் இருப்பதை நீர் பெற்றுக் கொள்ள முடியாவிட்டால் என்ன செய்வீர்?"

"அப்பிரச்சனைக்குரிய தீர்வை முழு மூச்சாக, தீவிரமாக ஆராய்ந்து, கற்ற அறிவைக் கொண்டு தீர்வு செய்வேன்"

நபி (ஸல்) அவர்கள் முஆதிப்னு ஜபல் (ரலி) அவர்களின் நெஞ்சைத் தட்டிக் கொடுத்து, வாழ்த்தி துஆ செய்தார்கள்.

மிஷ்காத் பக்கம் 324 , திர்மிதி, அபூ தாலூத்.

"மக்களுக்கு விஷயங்களை எளிதாக்கு முஆத்! அவர்களுக்கு எதையும் கடினமாக்காதே. அவர்களுக்கு நற்செய்தி வழங்குபவனாய் இருந்துகொள். அவர்கள் உன்னைக் கண்டு வெறுத்து ஒதுங்கி விடாதவாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்" தொடர்ந்து கூறினார்கள், "முந்தைய வேதம் அருளப்பெற்ற மக்களுக்கு மத்தியில் நீ செல்கிறாய். அவர்களை ஏகத்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்ள அழைப்பாயாக! - வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ் ஒருவனே, முஹம்மது அல்லாஹ்வின் தூதராவார் - என்பதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளட்டும்.

அதை உன்னிடமிருந்து அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டவுடன், அவர்கள் மீது ஜவேளைத் தொழுகையை அல்லாஹ் கடமையாக்கியுள்ளான் என்பதை அறிவி! அதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டவுடன், அவர்கள் மீது அல்லாஹ் ஸகாத்தைக் கடமையாக்கியுள்ளான் என்றும் அதைச் செல்வந்தர்களிடமிருந்து எடுத்து ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் என்று கூறவும். அதை ஏற்றுக்கொண்டால் அவர்களிடமுள்ள செல்வத்தின் மதிப்பு மிக்கதிலிருந்து ஸகாத்தாக எதையும் எடுக்க வேண்டாம்.

அநியாயம் இழைக்கப் பெற்று வருந்துபவன், தனது குறையை அல்லாஹ்விடம் தெரிவிக்கும் பிரார்த்தனையிலிருந்து உன்னைத் தற்காத்துக் கொள்! ஏனெனில் அத்தகைய பிரார்த்தனை அல்லாஹ்வை நேரடியாகச் சென்று அடைகிறது" அதுவரை அனைத்தையும் கவனமாய் ஆர்வமுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த முஆத் அடுத்து நபியவர்கள் கூறியதைக் கேட்டதும் துடித்து அழுதுவிட்டார். எந்த இதயம் தாங்கும்?

"முஆதே! அனேகமாய் அடுத்த ஆண்டு நீர் என்னைக் காண முடியாது. என்னுடைய அடக்கத்தலத்தையும் பள்ளிவாசலையும் மட்டுமே நீ காணக்கூடும்"

அதைக் கேட்ட முஆத் விம்மி வெடித்தார். அத்தகைய ஒரு சாத்தியம் உள்ளது என்ற எண்ணமே அதுவரை யாருக்கும் தோன்றியதில்லை. ஈட்டியாய்த் தாக்கியது அந்த முன்னறிவிப்பு. அவருடனிருந்த மற்ற தோழர்களும் அழுதார்கள். கண்ணீர் விட்டு அழுதார்கள். அவர்கள் நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவியலாத சோகம் அது.

பின்னர் மதீனாவை நோக்கித் திரும்பிய நபியவர்கள், "இறையச்சமும் இறை பக்தியும் உடையவர்கள் யாரோ அவர்களெல்லாம் எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களே. அவர்கள் எங்கிருப்பவராயினும் சரி. எக்காலத்தவராயினும் சரி" என்று கூற, கண்ணீர் மல்க, பிரியாவிடை பெற்றார் முஆத்.

அக்காலத்தில் பாலவனத்தில் பயணம் என்பது கால்நடை வாகனங்களின் மீது மட்டுமே! இளைப்பாற சிறந்த தங்குமிடங்களோ, உணவிற்கு வாகான சிற்றுண்டி விடுதிகளோ எதுவும் இருந்ததில்லை. கடும் வெயிலில் நிகழும் அந்தப் பயணமே பெரியதொரு சவால்.

கிளம்பிச் சென்றார்கள் முஆதும் தோழர்களும். ஒரே நோக்கம் மட்டுமிருந்தது. மக்களுக்கு இறைக்கல்வி பயிற்றுவிக்க வேண்டும்; அதற்காக எத்தகைய சோதனைகளையும் தாங்கலாம். அந்த எண்ணம் தரும் சொகுசே போதுமானதாய் இருக்க - பயணித்தனர்.

யமன் சென்றடைந்த முஆத் மக்களையெல்லாம் அழைத்தார். பாடங்கள் துவங்கின. தூதுவரின் தூதர் முஆத் அற்புதம் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். நபியவர்களிடம் பயின்ற நேரடிக் கல்வியாளர் அல்லவா? போதனைகள் பிரமாதமாய் அவரிடமிருந்து வெளிப்பட, யமன் மக்கள் மகிழ்ந்து பருகிக்கொண்டிருந்தார்கள். யமனில் இஸ்லாம் வலுவாகிக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது அந்தப் புதுப்பிரச்சினை முளைத்தது. எது?

ஃபைரோஸ் அத்-தைலமி வரலாற்றில் பார்த்தோமே அஸ்வத் அல்-அன்ஸி என்ற பொய்யன்; "நானும் நபி" என்று அறிவித்துக் கொண்டானே, அவன் பிரச்சனை! குலப்பெருமையினாலும் பேச்சு வசீகரத்தினாலும் அவன்பின் மக்கள் கூட்டம் திரள, முஸ்லிம்களின் கூட்டம் ஒன்று மட்டும் கலிமாவையும் ஒற்றுமையையும் உறுதியாகப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றது. அஸ்வதிற்கு எதிராக அந்த உள்ளூர் முஸ்லிம்கள் அணிதிரண்டனர். ஆனால், அந்த முஸ்லிம் போர்வீரர்களின் பலம் ஒரே நகரத்தில் ஒருமித்துக் குவிந்தில்லாமல் பல பகுதிகளிலும் பரவியிருந்தது. அப்படிப் பரவியிருந்த குழு, தங்களுக்குள் ஒரு தலைவரை ஏற்படுத்திக் கொண்டது.

அவ்விதமான ஒரு குழுவிற்கு முஆத் பின் ஜபல் தலைவர். அவரும் இதரப் பகுதிகளான ஹம்தான், ஹுமைர் ஆகியனவற்றின் தலைவர்களும் சரியான முறையில் தகவல் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டு, அஸ்வதிற்கு எதிரான தங்கள் போரைத் திறம்பட நிகழ்த்த ஆரம்பித்தார்கள். ஒருவழியாக அஸ்வதை ஃபைரோஸ் அத்-தைலமி ரலியல்லாஹு அன்ஹு கொன்றொழிக்க, அந்தப் பிரச்சினை முடிவிற்கு வந்தது.

அதையடுத்து சன்ஆ நகரம் மூன்று தலைவர்களின் பொறுப்பின்கீழ் வந்தது. அவர்கள் ஃபைரோஸ், தாதாவைஹ், ஃகைஸ். அப்பொழுது முஆத் பின் ஜபல் சன்ஆ வந்தடைந்தார். அவரைக் கண்டதும் "நீங்கள்தான் சன்ஆ நகரின் கவர்னர்," என்று அந்த மூவரும் ஏகமனதாக அறிவித்துவிட்டனர். அவர் சன்ஆவின் கவர்னராக மக்களின் இமாமாகத் தொழவைக்க ஆரம்பித்தார். மூன்று நாளை ஆகியிருக்கும்.

மதீனாவிலிருந்து செய்தி வந்து சேர்ந்தது. முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் இன்னுயிர் நீத்த செய்தி. மதீனா திரும்பினார் முஆத். நபியவர்கள் இல்லாத மதீனாவைக் கண்டு அவர் அடைந்த சோகமும் துக்கமும் அளவிட முடியாதது!

முஆதின் பயணம் தொடர்ந்தது. ஃபலஸ்தீன் சென்றடைந்தவர் தனக்கிடப்பட்ட பணியைத் தொடர ஆரம்பித்தார். மக்களைக் கல்வி பயிலத் தூண்டுவது அவரது அறிவுரையில் வாடிக்கை.

அம்வாஸ் (Amwas) என்றொரு சிறு நகரம். ஃபலஸ்தீன் நாட்டில் ஜெருசலேம்- ரம்லா நகர்களின் இடையே உள்ளது. ஹிஜ்ரீ 18ஆம் ஆண்டு. அங்கு முதன் முதலில் கொள்ளைநோய் (plague) தோன்றிப் பரவ ஆரம்பித்தது. தோன்றியது; முடிந்தது என்றில்லாமல் முஸ்லிம்களுக்கு எக்கச்சக்க உயிர்ச் சேதத்தை விளைவித்த துக்கம் அது. இஸ்லாமிய வரலாற்றில் அம்வாஸின் கொள்ளை நோய் [Plague of Amwas (Emmawas)] என்றே இடம்பெற்று நிலைத்து விட்டது.

சிரியாவில் நிலைமை மிகமோசமாகியிருந்தது. அபூஉபைதா இப்னுல் ஜர்ரா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அப்பொழுது அங்கு கவர்னராக இருந்தார். மக்களெல்லாம் பாதிப்புற்று மரணமடைந்து கொண்டிருக்க கலீஃபா உமர், அபூஉபைதாவை மதினா திரும்பி விடுமாறு அழைத்தும் அவர் இணங்கவில்லை.

ஆனால் இறைவனிடம் “யா அல்லாஹ் எனக்கும் இதன் பங்கைத் தா!” என்று வேண்ட அவரையும் நோய் தொற்றியது; மரணப் படுக்கையில் வீழ்ந்தார். அப்பொழுது முஆத் பின் ஜபலை அங்கு அழைத்து, “முஆத்! என் பணி முடிந்து கிளம்பும் நேரம் வந்துவிட்டது. நீ இவர்களுக்குத் தொழுகையை முன்னின்று நடத்தவும்,” என்று கேட்டுக் கொள்ள ஏற்றுக் கொண்டார் முஆத். பின்னர் முஆத், அபூஉபைதாவின் இறுதித் தொழுகையை நிகழ்த்தி, அடக்கம் செய்துவிட்டு, அந்த இழப்பைப் பற்றி கலீஃபா உமருக்குக் கடிதம் எழுதினார். அதைப் படித்துவிட்டு விம்மி அழுதார் உமர். அபூஉபைதாவின் மரணத்திற்குப் பிறகு முஆத் பின் ஜபலை மக்களுக்கு இமாமாய் இருந்து தொழுகை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

கொள்ளை நோயின் கடுமையோ அதிகமாகிக் கொண்டே இருந்தது. மேலும் மேலும் மிகமோசமாகப் பரவிக் கொண்டிருந்தது. நவீன மருத்துவ வசதிகள் இல்லாத காலம். விரைவில் நோய் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வரவில்லை; உயிரிழப்பும் அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது.

அப்பொழுது மக்களை அழைத்து உரை நிகழ்த்தினார் முஆத். “மக்களே! இந்த நோய் உங்கள் இறைவனின் கருணையாகும். உங்கள் நபியின் துஆவை இறைவன் அங்கீகரித்ததாகும். ஏனெனில் முந்தையக் காலங்களில் இங்ஙனமாகவே மிகச் சிறந்த மக்கள் இறந்துள்ளனர். இந்த நோயில் முஆத் தனக்கும் தன் குடும்பத்தினருக்கும் பங்கு வேண்டுகிறார்”

ஆளாளுக்குப் பங்கு கேட்கிறார்களே, இதென்ன பரிசா, அன்பளிப்பா? ஆனால் அவர்களுக்கு அந்த உலகமகா சோதனையும் இறைவனிடமிருந்து வந்த அன்பளிப்பாகவே தோன்றியது;

முஆதின் மகன் அப்துர் ரஹ்மானை அந்நோய்த் தொற்றியது. தந்தையிடம் மகன் கூறினார், “இவ்வுண்மை உம் இறைவனிடமிருந்து வந்ததாகும்; ஆகவே (இதனைச்) சந்தேகிப்போரில் ஒருவராக நீர் ஆகிவிட வேண்டாம்”. கூறினார் என்பதைவிட ஒதினார் என்றுதான் கூறவேண்டும். ஏனெனில் அது குர்ஆனின் 2ஆம் அத்தியாத்தின் 147ஆவது வசனம் அது. அதற்கு முஆத், “அல்லாஹ் நாடினால் – என்னை நீங்கள் பொறுமையாளர்களில் ஒருவனாகக் காண்பீர்கள்,” என்றார். அந்த பதிலும் இறைவசனம். குர்ஆனின் 37ஆம் அத்தியாத்தின் 102ஆவது வசனம். குர்ஆனில் உருவான சமூகம் அல்லவா அது? உரையாடலில், வசனங்கள் இழைந்திருந்தன. அதுவே மூச்சாகவும் பேச்சாகவுமிருந்தது. வேறென்ன சொல்வது? மகன் இறந்ததும் முஆதை அந்த நோய் தொற்றியது. அந்த நோயின் வேதனையும் வலியும் மிகவும் கடினமானதும் கூட. அதன் துன்பத்தில் இருந்த அவரை அவருடைய தோழர்கள் காண வந்திருந்தனர். அந்த இறுதி நேரத்திலும் அவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கினார் முஆத்.

அவரது சகாக்களுக்குக் கண்ணீர் பெருகியது. “ஏன் அழுகிறீர்கள்?”

“தாங்கள் இறந்ததும் கல்வியறிவுடனான எங்களது தொடர்பு அறுபட்டுப் போகுமே, அதை நினைத்து அழுகிறோம்”

“அறிவும் இறை நம்பிக்கையும் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும். யாரெல்லாம் அதைத் தேடுகிறார்களோ அவர்கள் அதை குர்ஆனிலும் நபிவழியிலும் கண்டு கொள்வார்கள்”

எத்தகைய எளிமையான உண்மை? அறிவு தொலையவில்லை. அறிவற்று நாம்தானே அதை வேறெங்கெங்கோ தேடித் தோற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

தொடர்ந்தார் முஆத், “குர்ஆனுக்கு எதிராய் எதைக் கேள்விப்பட்டாலும் அதை ஆராயுங்கள். ஆனால் நீங்கள் கேள்விப்படுவதற்கு எதிராய் குர்ஆனில் ஆராயாதீர்கள்”

அனைத்திற்கும் அளவுகோல் குர்ஆன். வேறெதுவும் குர்ஆனிற்கு அளவுகோல் அல்ல. குர்ஆனைக் கொண்டே அனைத்தையும் ஆராய வேண்டுமேயன்றி, மற்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு குர்ஆனை ஆராயக் கூடாது என்று அறிவுறுத்தினார் முஆத். அவர் மக்களுக்கு குர்ஆன் போதித்ததெல்லாம் இந்த அடிப்படையிலே அமைந்திருந்தது.

மரணத்தின் இறுதித் தருணம் அவரை நெருங்க, கிப்லாவின் திசையில் தனது முகத்தைத் திருப்பிய முஆத், “பேராவலுடன் நான் நேசிக்கும் நேசத்திற்குரியவரே, வருகை புரிய நீண்ட நாள் காத்திருந்த விருந்தினரே, வருக! உம்மை வரவேற்கிறேன்! யா அல்லாஹ்! நம்பிக்கைக் கொண்டு உண்மையாளர்களாய்த் திகழ்பவர்களின் ஆன்மாவை எங்ஙனம் நீ கைக்கொள்வாயோ அங்ஙனம் என் ஆன்மாவை எடுத்துக்கொள்” - முஆத் இவ்வுலகப் பயணம் முடிவுற்றது. அப்பொழுது அவருக்கு வயது 38.

இறப்பதற்குமுன் அம்ரு இப்னுல்ஆஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவை அழைத்து, தன்னுடைய தலைமைப் பொறுப்பை ஒப்படைத்திருந்தார் முஆத். அம்ரு இப்னுல்ஆஸ் முஆதின் இறுதித் தொழுகையை நிறைவேற்றி, அவரை அடக்கம் செய்துவிட்டு இறைஞ்சினார்,

செய்தி உமருக்கு வந்துச் சேர்ந்தது. அவருக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் அழுகை பீறிட்டது! உமர் கூறினார், “அல்லாஹ்வின் கருணை அவர்மீது பொழியட்டுமாக. அவருடைய மரணத்தினால் நம் சமூகம் அளவற்ற அறிவாற்றலை இழந்துவிட்டது. பற்பலமுறை அவர் நமக்கு அறிவுரை வழங்கியுள்ளார், நாம் ஏற்றுக் கொண்டோம். அது எத்தகைய நற்பேற்றை நமக்கு

அளித்தது. நாம் அவரிடமிருந்து சிலவற்றைக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம்; அதனால் பயனடைந்திருக்கிறோம். அவர் நாம் நேர்வழியில் நடக்க உதவியிருக்கிறார். அல்லாஹ் அவருக்கு வெகுமதி வழங்குவானாக; நியாயம் அளிப்பானாக” ஒருமுறை உமர் மனமாரக் கூறிய பாராட்டும் ஒன்று உண்டு. “முஆதைப்போல் இன்னொருவரை எந்தப் பெண்ணும் ஈன்றெடுக்க முடியாது

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 56

“எதிரிகளிடமிருந்து தீயபழக்கத்தைக் கற்றுக் கொள்ளாதீர்கள்; அது மோசமானது. உங்கள் தோழர்களுக்கு ஒரு கெட்ட உதாரணமாக நீங்கள் ஆகிவிடாதீர்கள்” - தாபித் பின் கைஸ் பின் ஷம்மாஸ் அல் அன்ஸாரீ

யத்ரிபில் வாழ்ந்த இரு பெரும் கோத்திரங்களின் பெயர், அவ்ஸ் மற்றும் கஸ்ரஜ் கோத்திரங்கள்தாம் அந்த இருபெரும் கோத்திரங்கள். அதில் கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தின் முதன்மையான தலைவர்களில் ஒருவர், யத்ரிப் நகரில் உள்ள உயர்குடி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்தாம் தாபித் இப்னு கைஸ்.

நுண்ணறிவாளர். பிரமாதமான உள்ளுணர்வு இருந்தது அவருக்கு. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒன்று இருந்தது. நாவன்மை! அவருக்கு அசாத்திய நாவன்மை. அதனுடன் கம்பீரக் குரல் வேறு. அவர் பேச ஆரம்பித்தால் கூட்டம் அப்படியே வசப்பட்டு விடும். அத்தகையதொரு திறமை அவருக்கு இயற்கையாய் வாய்க்கப் பெற்றிருந்தது.

மக்காவிலிருந்து வந்த முஸ்அப் இப்னு உமைர் யத்ரிப் நகர மக்களுக்கு குர்ஆன் போதிக்க ஆரம்பித்தாரே அதில் தனது இதயத்தை உடனே பறிகொடுத்தவர்களில் தாபித்தும் ஒருவர். முஸ்அப் (ரலி) வாயிலிருந்து வெளிவந்த குர்ஆன் வசனங்களை முதன்முறையாகக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே தாபித்தின் இதயம் அதற்கு அடிமையாகிவிட்டது.

அந்த வசனங்களின் சந்தம், மனதையும் மூளையையும் ஒருங்கே பிசைந்தெடுக்கும் அதன் ஆழ்ந்த அர்த்தம், பொதிந்து கிடந்த அறிவுரைகள், அவரது இதயம் குர்ஆன் வசனங்களை உள்ளிழுத்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தது. அகலத் திறந்து கொண்ட அவரது மனதில் இஸ்லாம் ஆலமர வித்தாக வேருன்றியது! நேற்றுவரை வெறும் தாபித் ஆக இருந்த அவர் “தோழர்” தாபித்,

ரலியல்லாஹு அன்ஹு! ஆனார்

ஆண்டுகள் இரண்டு கழிந்தன. யத்ரிபில் இருந்த முஸ்லிம்கள் காத்துக் கிடந்தனர், சற்றேறக்குறைய ஒரு மாதத்திற்கு முன் பிரயாணம் ஒன்று துவங்கியிருந்தது.

அது உலக வரலாற்றைப் புரட்டிப்போடும் பிரயாணம். ஹிஜ்ரத் எனும் அந்தப் பெரும்புலப்பெயர்வு, ஸஃபர் மாதம் 27இல் (12.09.622) தொடங்கியது. அன்றுதான் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், தம் தோழர் அபூபக்ரு (ரலி) அவர்களோடு மக்காவிலிருந்து யத்ரிப் நோக்கிக் கிளம்பியிருந்தார்கள்.

அவர்கள் இருவரையும் எதிர்பார்த்துதான், யத்ரிப் மக்கள் ஊருக்கு வெளியே சென்று, பாலை மணல் மேல் விழிவைத்துக் காத்திருந்தார்கள்.

நபித்துவத்தின் 14- ஆவது ஆண்டு. ரபீஉல் அவ்வல் 23ஆம் நாள் (23.09.622). அன்று இஸ்லாமிய வரலாற்றின் புதியதொரு அத்தியாயத்தின் முதல் நாள் அது. நபி, தம் தோழருடன் யத்ரிபில் அடியெடுத்து வைக்க, யத்ரிப் மதீனாவானது. ஆரவாரம், வரவேற்புப் பாட்டு, கோலாகலம்!

வரவேற்பில் பங்கு கொண்டது குதிரை வீரர்களின் படை ஒன்று. அதில் ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர் இருந்தார். தாபித் பின் கைஸ் (ரலி)

குதிரை வீரர்களின் குழுவினர் நபியவர்களை ஆர்வத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் வரவேற்றனர். முன்னால் வந்து நின்றார் தாபித். அந்தக் குழுவினுக்கு அவர்தான் பேச்சாளர், பிரதிநிதி. அல்லாஹ்வைப் புகழ்ந்தார், நபியவர்களுக்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்தார். பிறகு கூறினார்:

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! நாங்கள் சத்தியப் பிரமாணம் அளிக்கிறோம். எங்களையும் எங்கள் குடும்பத்தவரையும் குழந்தைகளையும் எப்படிக் காப்போமா அப்படி உங்களைக் காக்க உறுதிமொழி ஏற்கிறோம். இதற்காக எங்களுக்குக் கிடைக்கப்போகும் பிரதிபலன் என்ன?”

அகாபாவில் நிகழ்வுற்ற இரண்டாவது உடன்படிக்கையின்போது மதினா நகரத்து மக்கள் நபியவர்களுக்கு அளித்த அதே உறுதிமொழி. இப்பொழுது மதினாவில் அகாபாவில் பங்கு பெறாத இவர்கள் நபியவர்களிடம் நேரடியாகக் கூறினார்கள். முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், அன்று அகாபாவில் அளித்த அதே பதிலைக் கூறினார்கள்: "அல்ஜன்னாஹ் – சொர்க்கம்!"

அந்த வார்த்தை, "அல்ஜன்னாஹ்" என்ற அந்த ஒற்றைச்சொல் – கண்கள் மலர்ந்தன, உள்ளங்கள் குளிர்ந்தன, முகத்தில் பேரொளி பிரகாசித்தது! "நாங்கள் திருப்தியுற்றோம் அல்லாஹ்வின் தூதரே! நாங்கள் திருப்தியுற்றோம்!" கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒன்று, யாரும் பார்த்திராத ஒன்று, அதுவரை அவர்கள் அறிந்திராத ஒன்று, அதுதான், அதுமட்டும்தான் அவர்களுக்கு வாக்களிக்கப்பட்டது.

தாபித் ரலியல்லாஹு அன்னுவின தனித்திறம் நாவன்மை என்று பார்த்தோமல்லவா? அந்தத் திறமையை, சாகசத்தை இஸ்லாத்திற்குச் சரியான முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள் நபியவர்கள். அன்றிலிருந்து தாபித் இப்னு கைஸ் நபியவர்களின் பேச்சாளர் ஆகிப்போனார். மற்றொரு தோழர் இருந்தார், ஹஸ்ஸான் இப்னு தாபித். சிறப்பான கவிஞர். அவர் நபியவைக் கவிஞராகிப் போனார். பனூ தமீம் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த குழுவொன்று நபியவர்களைச் சந்திக்க மதினா வந்தது. அவர்களுடன் முஹம்மது நபி பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்களுக்கு ஒரு தலைவரை நியமிக்குமாறு நபியவர்களிடம் பனூ தமீமினர் வேண்டிக் கொண்டனர். அப்பொழுது அபூபக்ரம் உமரும் அங்கிருந்தார்கள். அக்ரஃ பின் ஹாபிஸ் என்பவரைச் சுட்டிக் காட்டினார் அபூபக்ர. உமரோ, கஅகாஉ இப்னு மஃபத் என்பவரைக் கைகாட்டினார். அது இருவரிடையிலும் இருந்த இணக்கத்தைக் குறைக்கும் விவாதமாக உருவாக ஆரம்பித்தது.

"நீங்கள் வேண்டுமென்றே எனது பரிந்துரையை மாற்ற நினைக்கிறீர்களா?" உமரைப் பார்த்துக் கேள்வி எழுப்பினார் அபூபக்ர. "உங்களை மறுத்துப் பேசும் உள்நோக்கமெல்லாம் எனக்கில்லை" என்றார் உமர்.

நபியவர்கள் முன்னிலையிலேயே இருவரின் குரல்களும் உயர் ஆரம்பித்துவிட்டன. தனக்கு உவப்பான இரு அடியார்களின் பிணக்கை அறுத்தெறிவதுபோல் ஒரு வசனத்தை அருளி எச்சரித்தான் இறைவன். அது குர்ஆனில் அல்-ஹுஜ்ராத் எனும் 49ஆவது அத்தியாயத்தின் இரண்டாவது வசனமாகப் பதிவாகியுள்ளது.

"நம்பிக்கையாளர்களே! நீங்கள் நபியின் குரலொலிக்குக் கூடுதலாக உங்கள் குரல்களை உயர்த்தாதீர்கள்; மேலும், உங்களுக்குள் ஒருவர் மற்றொருவருடன் இரைந்து பேசுவதைப்போல், அவரெதிரில் இரைந்து போசாதீர்கள், நீங்கள் இதை உணர்ந்து கொள்ளாவிடின் உங்கள் நற்செயல்களின் நன்மைகள் அழிந்து போகும்"

செவியுற்றார்களே இருவரும், அவ்வளவுதான். அதன் பிறகு முஹம்மது நபியிடம் பேசும் போதெல்லாம் உமரின் குரல் மிக மிகத் தாழ்மையுடன் அமிழ்ந்து போய், அவர் சொல்வதை மறுமுறை சொல்லச் சொல்லி விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியதாகிப் போனது நபியவர்களுக்கு.

இந்த இறைவசனத்தால், தான் தாக்கப்பட்டதாக நினைத்து மருகிய மூன்றாமவரும் உண்டு. இது நிகழ்வுற்ற சில நாட்களுக்குப்பின் தாபித்திடம் திடீரென ஒரு மாறுதல் நிகழ்வுற்றது. யாரிடமும் கலக்காமல் தனித்திருக்க ஆரம்பித்தார். தனது உயிரைவிட அதிகமாய்ப் பாசம் வைத்திருந்த நபியவர்களின் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வதைத் தவிர்த்துக் கொண்டார். வீட்டில் அடைந்து கொண்டு வெளியில் வருவதே இல்லை. தொழுகைக்கு பாங்கு சொல்கிறார்களா, சென்று தொழுதுவிட்டு விரைந்து வந்து வீட்டில் அடைந்து கொண்டார். சில நாட்கள் கழிந்தன. தாபித் தென்படாததைக் கவனித்துவிட்ட நபியவர்கள், "எங்கே தாபித்? யாராவது சென்று விசாரித்து வாருங்களேன்" என்றதும் அன்ஸாரித் தோழர் ஒருவர் விரைந்தார். சென்று பார்த்தால், மிகவும் சோர்ந்து போய், குனிந்த தலையுடன் இருண்டு கிடந்தார் தாபித். வந்திருந்த அன்ஸாரித் தோழருக்குக் குழப்பம். ஒருவேளை உடல்நலம் சரியில்லையோ? "என்ன செய்தி? தங்களுக்கு என்ன ஆயிற்று அபூ முஹம்மது?" என்று விசாரித்தார்.

அந்த அன்ஸாரித் தோழரை நிமிர்ந்து பார்த்தார் தாபித், "உங்களுக்கே தெரியும், எனக்கு இயல்பிலேயே உரத்த குரலென்று. நபியவர்களுடன் நானிருக்கும்போது அவர்களது உரையாடலை எனது குரல் அமிழ்த்தி விடுகிறது. இப்படியிருக்க, நீங்களும் கேட்டீர்களில்லையா அல்லாஹ் என்ன வசனத்தை இறக்கியிருக்கிறான் என்று?

போச்சு, எல்லாம் போச்சு. எத்தனை தடவை அல்லாஹ்வின் தூதருடைய குரலைவிட என் குரல் உயர்த்திப் பேசியிருக்கிறேன்! என்னுடைய நற்காரியங்களெல்லாம் வீணாகிப்போய், அழிந்தேன். நரக நெருப்பிற்குரிய மக்களில் ஒருவனாகி விட்டேன் நான்" விரைந்து திரும்பினார் அந்த அன்ஸாரித் தோழர். நபி (ஸல்) அவர்களைச் சந்தித்து, தாபித்தைத் தான் கண்ட கோலத்தையும் அவர் சொன்னதையும் தெரிவித்தார். அதைக் கேட்டு அன்பும்

அக்கறையுமாய்த் தம் தோழருக்கு மெய்ச்செய்தி ஒன்று பதிலாக அனுப்பினார்கள்

"நீங்கள் மீண்டும் அவரிடம் சென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கள் 'நீர் நரகவாசியல்ல. ஆனால் சொர்க்கவாசிகளுள் ஒருவர்' என்று"

மக்கா வெற்றியை ஹகீம் பின் ஹிஸாம் (ரலி) வரலாற்றில் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டோம். அதன்பின் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் மதினா திரும்பியிருந்தார்கள்.

முஸ்லிம்களின் ஆட்சி அதிகாரம் அரேபிய தீபகற்பத்தில் பரந்து விரியத் தொடங்கி இருந்தது. மக்களுக்கு அல்லாஹ் கட்டளையிட்டிருந்த ஸகாத் வரியை திரட்டுவதற்குத் தன் தோழர்களை நியமித்துப் பல திசைகளுக்கும் அனுப்பி வைத்தார்கள் நபியவர்கள்.

கிளம்பிச் சென்றார்கள் அவர்கள். அந்தந்த கோத்திரத்தினரும் அவர்களை வரவேற்று, தாங்கள் இறைவனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய வரியை மனமுவந்து அளித்துப் பெருமிதமாகத்தான் நடந்து கொண்டார்கள் – பனா தமீம் கோத்திரத்தின் ஒரு பிரிவினரைத் தவிர.

பனா தமீம் கோத்திரத்தினர் இருந்த பகுதிக்கு உயைனா இப்னு ஹிஸ்ன் அல்-ஃபஸாரீ ரலியல்லாஹு அன்னுதான் வரி திரட்ட அனுப்பப்பட்டிருந்த அதிகாரி. அவர் அங்கிருந்த அக்கம்பக்கத்துப் பகுதிகளில் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, பனா தமீமின் கிளைக் கோத்திரமான பனா அல்-அன்பாரைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கு வந்து குதித்தார்கள். அம்புகள், வாள்கள் என்று போருக்கான ஆயத்தத்துடன் முன்னேறி, உயைனாவை நெருக்கித்தள்ளி அப்பகுதியிலிருந்து விரட்டி விட்டனர். விரைந்து மதினா திரும்பிய உயைனா, முஹம்மது நபியிடம் செய்தியைத் தெரிவிக்க, நபியவர்கள் மிக உடனே ஐம்பது வீரர்கள் கொண்ட படையை உயைனா தலைமையில் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

உயைனா தலைமையில் கிளம்பி வந்த படை, பகலில் பதுங்கியும் இரவில் முன்னேறியும் பனா அல்-அன்பார் கோத்திரத்தினர்மீது திடீர்த்தாக்குதல் நடத்தியது.

சுதாரிக்க விடவில்லை அவர்களை. கிடுகிடுவென்று தாக்குதல் நிகழ்த்தி, ஆண்கள், பெண்கள், பாலகர்கள் என்று 62 பேரைக் கைப்பற்றினர். அவர்களது செல்வமும் கைப்பற்றப்பட்டது. மதினா கொண்டுவரப்பட்ட போர்க் கைதிகள் ரம்லா பின்த் அல்-ஹாரிதின் இல்லத்தில் தங்கவைக்கப் பட்டனர்.

பனா தமீம் கோத்திரத்தினருள் ஒரு பகுதியினர் நீண்ட நாட்களுக்கு முன்னரே இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். நபியவர்களுடன் இணைந்து மக்கா, ஹுனைன் போர்களிலும் கலந்து கொண்டவர்கள் அவர்கள்.

ஆனால் மற்றொரு பகுதியினர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்க வில்லை. இந்த பனா தமீம் முஸ்லிம்களுக்கு, பனா அல்-அன்பாரைச் சேர்ந்த தங்களுடைய உறவினர்கள் செய்த துர்ச்சையலும் அதன் பின்விளைவும் தெரியவந்தன. உடனே தங்கள் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த சில பெரும்புள்ளிகள் அடங்கிய குழுவொன்றை மதினாவிற்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

அந்தக் குழு மதினா வந்து, மஸ்ஜிதத் நபவீ பள்ளிவாசலுக்குள் சென்று, “பனா தமீம் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த முக்கியஸ்தர்கள் வந்திருக்கிறோம் கைப்பற்றப்பட்ட எங்கள் மக்கள் சம்பந்தமாய்ப் பேசவேண்டும். எங்கே முஹம்மது நபி? வந்து பேசச் சொல்லுங்கள்” என்று பகட்டாரவாரம் செய்ய,

நபியவர்களுக்குச் செய்தி எட்டியது. வெளியே வந்த அவர்கள் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்க, லுஹர் நேரம் நேரம் வந்தது. நபியவர்கள் கிளம்பி மக்களுக்குத் தொழவைத்து முடித்தார்கள். ஸுஃப்பாவில் வந்து அமர்ந்தார்கள். அதன் பிறகே அந்தக் குழுவினர் அவர்களிடம் விரிவாய்ப் பேச முடிந்தது.

தங்களது கோத்திரத்திலிருந்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் முஸ்லிம் படைகளுடன் இணைந்து நட்புறவுடன் போரிட்டதையும், அரபிகள் மத்தியில் தங்களது கோத்திரத்திற்கு உள்ள மரியாதையையும் பெருமதிப்பையும் எடுத்துக் கூறி, “எங்களது பேச்சாளரும் கவிஞரும் அவர்களது பேச்சுத் திறன், கவி வல்லமை கொண்டு உங்களது பேச்சாளர் மற்றும் கவிஞருடன் போட்டியிட வந்துள்ளனர். அனுமதி தாருங்கள்”.

பேச்சுப் போட்டி, கவிதைப் போட்டி, அதில் தங்களது சுயபெருமை, கீர்த்தி உரைத்தல் இதெல்லாம் அரபியரின் கலாச்சாரத்தில் ஒரு மேட்டிமையாகக் கருதப்பட்ட கால கட்டம்.

ஒரு புன்னகையுடன் அதற்கு நபியவர்கள் அனுமதி அளிக்க, வந்திருந்த குழுவினர் சார்பாய் அவர்களது தலைசிறந்த பேச்சாளர் “உத்தரித் இப்னு ஹாஜிப்” எழுந்து நின்றார். “எங்கள் அந்தஸ்தென்ன, பெருமையென்ன, கீர்த்தியென்ன” என்று அவர்களது குலத்தின் அருமை பெருமை பேசும் ஒரே பளபளா பேச்சு. பனா தமீம் குலத்து மேன்மை, சாதனைகள் எல்லாம் சிறப்பான சொல்லாடலில் பட்டியலிடப்பட்டன.

பனா தமீம் குழு புளகாங்கிதத்துடன் பார்க்க, பெருமையுடன் தனது பேச்சை முடித்துக் கொண்டு அமர்ந்தார் உத்தரித்.

“தாபித்! எழுந்து நின்று அவர்களுக்கு பதிலளியுங்கள்” என்றார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள். ஆரம்பித்தார் தாபித்.

“புகழனைத்தும் அல்லாஹ்விற்கே. அனைத்து வானங்களும் பூமியும் அவன் படைத்தவை ஆகும். அவை அனைத்திலும் அவன் நாடியதே நடக்கும். அவனுடைய அரியாசனம் அவனது அறிவின் விரிவாக்கம். அவனுடைய கருணையின்றி எதுவுமே நிலைத்திருப்பதில்லை”

“அவன் தன்னுடைய அதிகாரத்தைக் கொண்டு எங்களைத் தலைவர்களாக ஆக்கினான். அவனுடைய படைப்பில் மிகச் சிறந்தவரை தன்னுடைய தூதராகத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

அவர் பெருமதிப்பிற்குரிய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். மிகவும் நம்பகமானவர். வார்த்தைகளில் உண்மையானவர். செயல்களில் சிறப்பானவர். அவன் அவருக்கு ஒரு வேதத்தை அருளினான், தன்னுடைய படைப்பினங்களுக்கு அவரைத் தலைவராக்கினான். அனைத்துப் படைப்பினங்களுள்ளும் அவர் அவனுடைய நல்லாசிக்கு உள்ளானவர்”

“அந்தப் படைத்தவன்மேல் நம்பிக்கைக் கொள்ளும்படி அவர் அழைப்பு விடுத்தார். அவருடைய மக்களிலிருந்து மக்காவிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து இங்குக் குடியேறி வந்தார்களே, அவர்களும் பெருமதிப்புடைய அவருடைய உறவினர்களில் சிலரும் நற்காரியங்கள் புரிவதில் சிறப்பானவர்களும் அவர் மேல் நம்பிக்கைக் கொண்டார்கள். அதன் பிறகு, நாங்கள் அன்ஸார்கள் (உதவியாளர்கள்) அவருடைய அழைப்பிற்குச் செவிமடுத்தோம். ஆகவே நாங்கள் இறைவனின் உதவியாளர்கள். அவனுடைய தூதரின் அமைச்சர்கள்”

சுருங்கக் கூறின், “எல்லாம் இருக்கட்டும். எதுவுமே சர்வ வல்லமை படைத்த அல்லாஹ்விற்கும் அவனுடைய தூதருக்கும்முன் ஒன்றுமேயில்லை” என்று அப்படியே எதிரணியின் வாயை அடைத்துவிடும் பேச்சு. அவ்வளவுதான்.

அடுத்து அல் ஸப்ரகான் இப்னு பத்ரு எனும் தமீம்குலக் கவிஞன் எழுந்து கவிதை பாடினான்.

தாபித் இப்னு கைஸை எப்படிச் சிறப்புப் பேச்சாளராகத் தேர்ந்து வைத்திருந்தார்களோ அதேபோல் ஹஸ்ஸான் இப்னு தாபித் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) எனும் தோழரைக் கவிஞராகத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள் . அல் ஸப்ரகான் அமர்ந்ததும் ஹஸ்ஸான் எழுந்து, தன் கவித் திறவுகோலைக் கொண்டு மெதுவாகத் திறக்கத் தொடங்கி, சபையினரின் உள்ளங்களை இறுதியில் கட்டிப் போட்டார். போட்டி முடிந்தது!

பனு தமீம் குழுவினருள் அமர்ந்திருந்த அல் அக்ரஃ பின் ஹாபிஸ் என்பவர் எழுந்து, “நான் சத்தியமிட்டுச் சொல்கிறேன்! இந்த முஹம்மது வெற்றியுறப் போகிறார். அவருடைய பேச்சாளர் நாவன்மை மிகைத்தவராய் உள்ளார். அவருடைய கவிஞர், நம் கவியை விஞ்சியிருக்கிறார். சந்தேகமேயில்லாமல் முஸ்லிம்களின் குரல் நம்மைவிட ஓங்கியிருக்கிறது!” தோற்றுப்போன அணிக்குப் பரிசு வழங்கப்பட்டது. பிணையக் கைதிகள் அனைவரும் விடுவிக்கப்பட்டனர். அத்துடன் வந்திருந்த தமீம் குலத்தவர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர். மீண்டும் முஸைலமா என்ற பொய் நபிக்கு எதிரான யுத்தம். தாபித் பின் கைஸும் அன்ஸாரர்கள் படைப்பிரிவின் ஒரு தலைவர். அபூ ஹுதைஃபாவினால் விடுவிக்கப்பெற்ற ஸாலிம் எனும் தோழர் முஹாஜிரீன் படைப் பிரிவின் தலைவர். காலித் பின் வலீத் அனைத்துப் படைப்பிரிவுகளின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்த தலைமைத் தளபதி. எதிரிகளின் கை சற்று ஓங்கியிருந்தது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நிலைமை மோசமடைந்து எதிரிப்படைகள் தாக்கி முன்னேறிக் கொண்டே தலைமைத் தளபதி காலித் பின் வலீதின் முகாம்வரை வந்து, அவரது கூடாரத்தைக் கிழித்து, அவருடைய மனைவி உம்மு தமீமைக் கொன்று விடும் நிலைகூட ஏற்பட்டுவிட்டது.

புதிதாய் இஸ்லாத்தில் நுழைந்திருந்த பாலை நில பதுவூ அரபிகளும் தோழர்களுடன் இணைந்து போர் புரிந்து கொண்டிருந்தனர். பதுவூ அரபியரின் ஒற்றுமையற்ற பக்குவமற்ற போக்கு, முஸைலமாவின் படைவீரர்களின் கைஓங்க உதவி புரிந்துவிட்டது. இவ்விதம் நிகழ்வுற்றுப் போரில் பல தலைசிறந்த தோழர்கள் வீரமரணம் தழுவினர். முஸ்லிம்கள் வலுவிழந்து விட்டதாகத் தோன்றியது தாபித்திற்கு. முஸ்லிம் படைப் பிரிவுகள் ஒருவரை ஒருவர் குறைகூறுவதும் ஒருவர் மற்றவரேமல் குற்றம் சுமத்துவதும் கண்டு, அவரால் பொறுக்க இயலவில்லை. எழுந்து நின்று அரிதாரம் பூசிக் கொண்டார். அரிதாரம் என்றால் இறந்த உடலின் மீது பூசும் நறுமணப் பொருட்கள். அவற்றைப் பரபரவென்று தனது உடலில் பூசிக் கொண்டவர்.பிறகு தனது உடலை போர்த்திக் கொண்டார். இறந்த உடலை அடக்கம் செய்யப் போர்த்தும் கஃபன் உடை! அனைவரையும் நோக்கி கணீரென்ற தனது உரத்தக் குரலில் முழங்க ஆரம்பித்தார். “முஸ்லிம்களே! நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்! நாங்கள் அல்லாஹ்வின் தூதருடன் இணைந்து போரிட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இப்படியெல்லாம் இல்லை. வெட்கக்கேடு! உங்களது ஒற்றுமையும் ஒருங்கிணைப்பும் இல்லாத போர்முறை உங்களது எதிரிக்குத் துணிச்சலையும் உற்சாகத்தையும்தான் அளித்திருக்கிறது. வெட்கக்கேடு! அவர்களுடைய தாக்குதலுக்கு அடிபணிந்து கிடக்கிறீர்கள்!

“எதிரிகளிடமிருந்து தீயபழக்கத்தைக் கற்றுக் கொள்ளாதீர்கள்; அது மோசமானது. உங்கள் தோழர்களுக்கு ஒரு கெட்ட உதாரணமாக நீங்கள் ஆகிவிடாதீர்கள்” பின்னர் வானத்தை நோக்கி இறைஞ்சினார், “யா அல்லாஹ்! பொய்யனை நபியென்று நம்பிக்கிடக்கும் இந்த எதிரிகளுக்கும் எனக்கும் சம்பந்தமற்றவனாக உன் எதிரில் நிற்கின்றேன். இந்த முஸ்லிம்களின் தவறுகளை விட்டு விலகிவிட்டவனாக உன்னிடம் வருகிறேன்” அவ்வளவு தான். மரணத்தை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தார். மறுபுறமோ அப்பாத் பின் பிஷ்ருவின் உணர்ச்சிகரமான அழைப்பைக் கேட்டு அன்ஸாரிகள் குழுமிக் கொண்டிருந்தனர். அந்தக் கூட்டத்தில் இணைந்தார் தாபித். எதிரே ரணகளமாகிக் கிடந்த போர்களம். வான்கள் உரசும் ஒலி, அது கிளப்பும் தீப்பொறி; பாயும் ஈட்டிகள், அம்புகள், இறந்து விழும் படைவீரர்கள்; துண்டாடப்பட்ட அங்கங்கள், உருண்டு விழும் தலைகள்; களமெங்கும் பரவிக் கிடந்த இரத்தம், வீரர்களின் போர் முழக்கம். படு ஆக்ரோஷமுடன் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது யுத்தம். அந்தக் கூட்டத்திற்குள் எதிரிப் படைகளை நோக்கி வேகமாய் பாய்ந்து மூழ்கினார் தாபித். அவருடன் அப்பொழுது இணைந்திருந்த மற்ற தோழர்கள், அல் பர்ரா இப்னு மாலிக், உமர் கத்தாபின் சகோதரர் ஸைத் இப்னு கத்தாப், அபூ ஹுதைஃபாவினால் விடுவிக்கப்பெற்ற ஸாலிம் ரலியல்லாஹு அன்ஹும் ஆகியோர். அவர்களுடன் சிங்கம்போல் களத்தில் புகுந்து சரமாரியாக எதிரிகளைத் தாக்க ஆரம்பித்தார் தாபித். அவருடைய மூர்க்கமான தாக்குதலும் அதில் எதிரிகள் சாய்ந்து விழும் வேகமும் கண்ட முஸ்லிம் படைகளுக்குத் தீப்பற்றியது. துணிச்சலையும் வீரத்தையும் அவர்களுக்கு அது அள்ளிக் கொட்டியது. படு மூர்க்கமுடன் எதிரிகள்மீது பாய ஆரம்பித்தனர் முஸ்லிம்கள். அப்பொழுதுதான் எதிரிப் படைகளுக்கு அச்சம் குழ ஆரம்பித்தது. போர் திசை திரும்பியது. ஆக்ரோஷமாய் எதிரிகளை “மரணத் தோட்டத்திற்குள்” விரட்டிச் சென்றது முஸ்லிம்கள் படை. நாலாபுறமும் சுழன்று சுழன்று போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார் தாபித். ஆயுதங்கள் சுழன்று கொண்டிருந்தன. எதிரிகளைத் தாக்கி முஸ்லிம் படைகள் முழுவெறியுடன் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. கொளுத்தும் வெயிலில் களத்தில் நெருப்பு பறந்து கொண்டிருந்தது.

தாபித்தின் உடலெங்கும் சகட்டுமேனிக்கு விழுப்புண்கள். பெருக்கெடுத்தோடும் குருதி, வழிந்தோடும் வியர்வையுடன் வெற்றிக்கு வித்திட்டுவிட்டு வீரமரணம் எய்தினார் தாபித் இப்னு கைஸ்.

நபியவர்களின் தீர்க்கதரிசனம் அன்று யமாமாவில் முழுதாய் நிறைவேறியது. மரணம் பெருமிதம் கொண்டது! பின்னே? அதை அவனைக்க, உடையுடுத்தி ஒப்பனையிட்டு ஓடியவராயிற்றே அவர்!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 57

(நபியவர்களின் வமிசத்தைச் சார்ந்த உறவினர்களிடம் அளப்பரிய மதிப்புக் கொண்டிருந்தனர் நபித்தோழர்கள். “பரவாயில்லை, அறிஞர்களை மதிக்கும்படி நாங்கள் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளோம்” என்று பதிலளித்தார் இப்னு அப்பாஸ். “அப்படியா, எங்கே உங்களது கரங்களை காட்டுங்கள் பார்ப்போம்” என்றார் ஸைது. இப்னு அப்பாஸ் தனது கரங்களை நீட்ட அதைக் குனிந்துப் பற்றிய ஸைது முத்தமிட்டுவிட்டு “நபியவர்களின் உறவினரை இவ்விதம் மதிப்பளித்து கௌரவிக்க எங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது” - ஸைது இப்னு தாபித் (ரலி)

ஹிஜ்ரீ இரண்டாம் ஆண்டு. மதினா நகரம் முக்கியமான வரலாற்று நிகழ்வொன்றிற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. அந்நகரிலிருந்த வீடு ஒன்றில் பதின்மூன்று வயது மதிக்கத்தக்க இளைஞர் ஒருவர் இருந்தார். தன் தாயாரிடம் விரைந்து சென்றார்.

“நானும் போரில் கலந்து கொள்ள வேண்டும். என்னையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்” மதினாவில் இஸ்லாம் நுழைவதற்குமுன் அவ்ஸ், கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தினர் அவ்வப்போது முட்டிக்கொண்டு நிகழ்த்திக் கொண்ட சிறுசிறு சண்டைகள் அலுத்துப்போய் பெரும் போர் ஒன்று நிகழ்த்தினர். புஆத் போர். எல்லாம் மதினத்து யூதர்களின் கைங்கர்யம். அந்தப் போரில் அந்தச் சிறுவரின் தந்தை காலமாகிவிட்டிருந்தார். எனவே அவருக்கு அனைத்தும் அவருடைய தாயார் ஆகிப்போனார்..

“அப்படியா? தயாராகி வா. அழைத்துச் செல்கிறேன்” என்றார் தாயார் அந்நவ்வார் பின்த் மாலிக். பெருமகிழ்வுடன் தயாராகி வந்தார் அந்தச் சிறுவர். கையில் போர் வாள்! அவரது உயரமே ஏறக்குறைய அந்த வாள் அளவுதான் இருந்தது.

அந்தச் சிறுவர் கலந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டது திருவிழாவோ, விளையாட்டுப் போட்டியோ அல்ல. போர்! வில், அம்பு, வாள், குருதி, மரணம் என்று களத்தில் உயிருக்கு முடிவு கட்டக்கூடிய சாத்தியக்கூறு அத்தனையும் உள்ள போர். அந்தச் சிறுவனும் “பெரிய மனுசத்தனமாய்” ஆசைப்பட, தாயாரும் உடனே அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினார். ஏற்கெனவே ஒரு போரில் கணவரை இழந்தவர் அவர். இப்பொழுது மற்றொரு போர். மகன் திரும்பிவர உத்தரவாதம் இருக்கிறதா என்ன? பதக்கம் பரிசு கிடைக்கும் விளையாட்டுப் போட்டியா அது? கரணம் தவறினால் மரணம் நிச்சயம் என்ற போர். அதெல்லாம் கணக்கில்லை.

அன்ஸாரீயீன்கள் அவர்கள்! நபியவர்களுக்காக “உடலும் உயிரும் தருவேன்” என்று சத்தியமிட்டவர்கள். அதை ஆண், பெண், சிறுவர் என்று எவ்வித பேதமும் இல்லாமல் பெருமகிழ்வுடன் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். தன் மகனைப் பெருமிதத்துடன் நபியவர்களிடம் இட்டுச் சென்றார் அந்நவ்வார் பின்த் மாலிக். இஸ்லாத்தின் முதல் போரான பத்ரு யுத்தத்திற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது முஸ்லிம்களின் படை. தனது படையினரை இறுதிக் கட்டமாக நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். முகத்தில் பெரும் பொலிவு மிளிர, தோரணையில் வீரம் தெறிக்க நபி அவர்களை நெருங்கி வந்தார் அந்தச் சிறுவர்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் தங்களுக்காக எனது உயிரை அர்ப்பணிக்கிறேன். என்னையும் அனுமதித்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். தங்களது தலைமையில் அல்லாஹ்வின் எதிரிகளை நானும் எதிர்த்துப் போரிடுவேன்” ஆச்சரியமும் மலைப்பும் ஒருங்கே தோன்ற அந்தச் சிறுவனை ஏறிட்டு நோக்கினார்கள் நபியவர்கள். என்ன சொல்கிறோம் என்பதைப் புரிந்துதான் சொல்கிறாரா இந்தச் சிறுவர்? முகத்தில் என்னவோ உண்மையும் ஆர்வமும் தெரிந்தது. ஆனால் அவரது கையிலுள்ள வாள் அளவு உயரமே உள்ள அவரை எப்படிப் போர்க்களத்திற்கு அழைத்துச் செல்வது?

மக்காவிலிருந்து கிளம்பிவந்து கொண்டிருப்பதோ கடுமையான போர் வீரர்களின் அணி. அவர்களை எதிர்க்க இவரையும் ஒரு வீரராய் எப்படிச் களமிறக்குவது, அன்பாய் ஆதரவாய் அந்தச் சிறுவனது தோளைத் தட்டிக் கொடுத்தவர்கள் சமாதானம் கூறினார்கள். “நீ மிகவும் சிறியவன். வாய்ப்பு ஒருநாள் வரும் அதுவரை காத்திரு” சிறுவரது மனம் காயப்படாமல் பேசி அனுப்பி வைத்தார்கள். ஆயினும் மிகவும் ஏமாற்றமடைந்தார் அந்தச் சிறுவர். ஆசையாய்க் கேட்ட விளையாட்டுப் பொருள் கிடைக்காமற் போனால் படரும் ஏமாற்றத்தை விடப் பலமடங்கு கடுமையான சோகம் கவ்வியது அந்தச் சிறுவரது முகத்தில்.

நபியவர்களுடன் அவரது முதல் படையெடுப்பில் கலந்து கொள்வது எத்தகைய பேறு? கை நழுவிப்போகிறதே அது என்ற ஆற்றாமை. வாள் தரையில் உரச வாடிய முகத்துடன் வீடு திரும்பினார். அவர் தான் ஸைது இப்பது தாபித் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

அவருடைய தாயாருக்கும் தன் மகனுக்கு வாய்ப்பு கிடைக்காமற் போனது மிகப் பெரும் வருத்தம். இஸ்லாத்திற்காக முதற் போர் நடைபெறுகிறது. அதில் என் மகன் இடம்பெற இயலவில்லையே என்று பெரும் அங்கலாய்ப்பு. நெஞ்சின் இண்டு இடுக்கெல்லாம் வீரம் செறிந்து கிடந்தது அவர்களுக்கு. வருத்தப்படாமல் வேறென்ன செய்வார்கள்?

அதற்கு அடுத்த ஆண்டு உறுதுப் போருக்கான மேகம் மதினாவைச் சூழ்ந்தபோது, ஒரு குழுவாய் சிறுவர்கள் கூடி வான், ஈட்டி, வில்-அம்பு, கவசம் ஆகியனவெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு நபியவர்களிடம் ஓடினார்கள். ஏதாவது செய்து படையில் இடம்பெற்றுவிட வேண்டும் என்ற பெரும்போட்டி அவர்களுக்குள்.

அதில் ரஃபி இப்னு கதிஜ், சமுரா இப்னு ஜுன்துப் எனும் இருவர் தங்களது வயதுக்கு மீறிய வலிமையோடும் தேகபலத்துடனும் திகழ்ந்தவர்கள். மல்யுத்தம் புரிவதிலும் போர்க்கருவிகளை கையாள்வதிலும் அவர்களிடம் அசாத்திய லாவகம் இருந்தது. அதைப் பார்த்த முஹம்மது நபி அனுமதியளித்துவிட்டார்கள்.

ஆனால் உமர் (ரலி) மகன் அப்துல்லாஹ்விற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. அந்தச் சிறுவர் பட்டாளத்துடன் சேர்ந்து முயற்சி செய்த ஸைது இப்னு தாபித்திற்கும் வாய்ப்பு அமையவில்லை. போருக்கான பக்குவம் அவர்களிடம் இன்னமும் ஏற்படவில்லை என்பது நபியவர்களின் மதிப்பீடு.

பின்னர் ஸைதினுடைய பதினாறாவது வயதின்போது நிகழ்வுற்ற அகழி யுத்தத்தில்தான் ஸைதிற்கு அந்த வாய்ப்புக் கிடைத்து இஸ்லாத்திற்காக ஆயுதமேந்தினார். ஆனால் முதல் இருபோர்களில் அவருக்குக் கைநழுவிப் போன வாய்ப்பிற்குப் பின்னே இறை விதியிருந்தது. பெருமைக்குரிய விதி

வயது ஒரு குறையென்று போரில் பங்கெடுக்கும் பாக்கியம்தான் கிட்டவில்லை, வேறென்ன செய்தால் நபியவர்களின் அண்மை கிட்டும், சேவை செய்யும் வாய்ப்பு அமையும் என்று சிந்தித்தார் அந்தச் சிறுவர். யோசனையொன்று பளிச்சிட்டது.

தடையாயிருந்த வயதே மிகப்பெரும் வரமாய் மாற்றிக் கொள்ளக் கூடிய திட்டமொன்று உருவானது.

ஆம். வானத்திலிருந்து வந்து இறங்குகிறதே இறைவசனம் அதைப் படித்து உய்த்துணரும் மாணவனாய் ஆகிவிட்டால்? அதுவே சரியென்று தோன்றியது. மீண்டும் ஓடினார் தாயிடம். திட்டம் அறிந்த தாய்க்கு அளவிலா மகிழ்ச்சி. “சபாஷ்! சரியான முடிவு” என்று தட்டிக் கொடுத்தவர் உடனே தன்னுடைய உறவினர்களிடம் இது குறித்துப் பேசினார்.

“என் மகன் அல்லாஹ்வின் வேதம் கற்றவனாய் ஆக விரும்புகிறான். உதவி செய்யுங்கள்” இம்முறை அந்த உறவினர்கள் சிறுவர் ஸைது இப்னு தாபித்தை நபியவர்களிடம் அழைத்துச் சென்று சிபாரிசு செய்தார்கள்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! இந்த எங்களின் சிறுவன் ஸைது இப்னு தாபித், பனா நஜ்ஜார் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவன். நன்றாய் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவன், புத்திக்கூர்மையுள்ளவன். குர்ஆனின் பதினேழு அத்தியாயங்களை மனனம் செய்து வைத்துள்ளான். தங்களுக்கு அருளப்பட்ட அதே நேர்த்தியுடன் அதை ஓதக்கூடியவனாகவும் இருக்கிறான்.

தனது இந்தத் திறமையெல்லாம் தங்களது சேவைக்கு அர்ப்பணித்து தங்களுடனிருந்து மேலும் மேலும் ஞானம் பெருக்கிக் கொள்ள விழைகிறான். தங்களுக்கு விரும்பமிருந்தால் தயவுசெய்து தாங்களே அவனை ஓதச் சொல்லிக் கேட்டு, சோதித்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்”

“எங்கே நீ மனனம் செய்து வைத்துள்ளதை ஓது, கேட்கிறேன்” என்றார்கள் நபியவர்கள். ஓதினார் ஸைது இப்னு தாபித் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

அழகாய், தெளிவாய், நேர்த்தியுடன் அவரது நாவிலிருந்து வெளி வந்தன குர்ஆன் வசனங்கள். குரலிலிருந்த ஏற்றமும் இறக்கமும், ஒவ்வொரு வசனத்தையும் ஆரம்பித்து முடிப்பதில் இருந்த கவனமும் எந்தளவு உள்ளார்ந்து குர்ஆன் அவரது மனதில் இடம் பெற்றிருக்கிறது என்பது உடனே புரிந்துவிட்டது நபியவர்களுக்கு.

அவருடைய உறவினர்கள் விவரித்ததைவிட ஸைது திறமைசாலி என்பது தெளிவாய்த் தெரிந்தது. அதையும் தாண்டி நபியவர்களை உவகையில் ஆழ்த்திய விஷயம் ஒன்றிருந்தது – ஸைது சிறப்பாய் எழுத, படிக்கக் கூடியவர் என்பது.

“ஸைது! யூத கோத்திரத்தினர் நான் கூறுவதை சரியாகத்தான் எழுதிக் கொள்கிறார்களா என்பதை அறியும் வாய்ப்பு எனக்கில்லை. எனவே நீ உடனே யூதர்களின் ஹீப்ரு மொழியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்”

மதினாவில் இருந்துகொண்டு அழும்பு புரிந்து கொண்டிருந்த யூதர்களுடன் உடன்படிக்கை என்று அரசியல் சமாச்சாரங்கள் சில அப்பொழுது நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அவர்களுடன் எழுத்தில் தகவல் பரிமாற்றம் புரிந்துகொள்ள யூத மொழி வல்லுநர் ஒருவரின் தேவை முஸ்லிம்களுக்கு அவசியாயிருந்தது.

அவ்வளவுதானே, இதோ “தங்களது உத்தரவிற்கு அடிபணிந்தேன் நபியவர்களே” என்று உடனே, வெகு உடனே காரியத்தில் இறங்கினார் ஸைது. ஒரே வழி உழைப்பு. இராப் பகல் என்று அயராது உழைப்பு. அதன் பலனாய் வெகு குறுகிய காலத்தில் இரண்டே வாரத்தில் ஹீப்ரு மொழி கற்றுத் தேர்ந்தார் அவர்.

அதன் பிறகு யூதர்களுக்கு எழுதக் கூடிய கடிதம், அவர்களிடமிருந்து வரும் தகவல் என்று எதுவாய் இருந்தாலும் படிப்பது மொழிபெயர்ப்பது எழுதுவது எல்லாம் ஸைது பொறுப்பிற்கு வந்து சேர்ந்தது. அதைத் தொடர்ந்து, “உனக்கு சிரியாக் மொழி தெரியுமா?” என்று கேட்டார்கள் நபிகள். “தெரியாது” என்றார் ஸைது. “சென்று அதைக் கற்று வா ஸைது” அதையும் உடனே பயின்றார். அதுவும் எத்தனை நாளில்? பதினேழே நாளில். நபியவர்கள் இட்ட கட்டளைக்காக மிக இளவயதின் ஒருவர் இரு வாரங்களில் ஒரு மொழியினைக் கற்று, தயாராய் வந்து நிற்கிறார். இளைஞர் ஸைது இப்போது தாபித் ஆழ்ந்த அறிவுள்ள ஒரு மொழி வல்லுநராய் வளர்ந்து வரலானார். நபியவர்களுக்கு அவரை அதிகாரபூர்வமான மொழிபெயர்ப்பாளராக ஆகிப்போனார். அவரிடமிருந்த புத்திசாதுர்யம், செய்யும் செயல்களில் நேர்த்தி, துல்லியம் எல்லாமாய்ச் சேர்ந்து ஸைதின் திறமையின் மேல் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டது நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு. அவ்வப்போது அருளப்பெறும் இறைவசனங்களை எழுதிவைத்துக் கொள்வதற்காகவே சிலரை நியமித்து வைத்திருந்தார்கள் நபியவர்கள். அவர்களுள் ஸைத் பிரதானமான ஒருவராய் ஆகிப்போனார். இறைவசனம் புதிதாய் வந்திறங்கியதும் ஸைதை அழைத்து வரச் சொல்வார்கள். பிறகு அவர்கள் உச்சரிக்க உச்சரிக்க கவனமாய் எழுதிக் கொள்வார் ஸைது. எத்தகைய பாக்கியம் அது? விண்ணிலிருந்து புத்தம் புதிசாய் இறங்கும் வசனத்தை, இறைவனின் வார்த்தைகளை, முதலில் தன் கைப்பட எழுத அமையும் பாக்கியம் எத்தகைய நற்பேறு? வாய்த்தது அது அவருக்கு. அது மட்டுமல்லாமல் மன்னர்களுக்கு நபியவர்கள் அனுப்பி வைத்த கடிதங்களை எழுதும் பணியும் ஸைதிற்கு அமைந்தது. இவ்வளவும் ஸைதின் மிக இளமைப் பருவத்தில், பதினாலு

பதினைந்து வயதிலிருந்தே – நிகழ ஆரம்பித்தன. வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் அளிக்கச் சொல்லும் இஸ்லாம் அதே நேரத்தில் வயதில் சிறிய இளைஞர்களின் எந்தவொரு திறமையையும் அவர்களின் வயதின் காரணத்தால் நிராகரிக்கவுமில்லை, உதாசீனப்படுத்தவுமில்லை. மாறாய், போற்றி ஊக்கப்படுத்தி நல்வடிவம் அளித்தது. இஸ்லாமிய வளர்ச்சிக்கு அவர்களின் வீரியத்தை உரமாக்கியது. தெள்ளென அதை நிகழ்த்திக் காட்டினார்கள் நபியவர்கள். நமது இளைய தலைமுறையினருக்கு இதில் நிறைய பாடம் இருக்கிறது; முதிய தலைமுறையினருக்கு அறிவுரை இருக்கிறது. குர்ஆனின் வசனங்களை எழுத்தில் வடிக்கும் பணியில் ஈடுபட்ட ஸைதிற்கு அப்படியே அவ்வசனம் அவரது இதயத்திலும் பசுமரத்தாணியாய்ப் பதிந்தது. அவரது ஆன்மாவும் ஞானமும் புத்துணர்ச்சி அடைந்து விருத்தியடைந்து கொண்டிருந்தன. நபியவர்களிடமிருந்து முதன்முதலாய் வசனம் கேட்கும் வாய்ப்பு அமைந்ததால் ஒவ்வொரு வசனமும் எதற்கு எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இறங்குகிறது என்ற விஷய ஞானமும் ஸைதிற்கு இயல்பாய் அமைந்து போனது. அவரது மனம் குர்ஆனின் வழிகாட்டுதலால் மிகவும் பிரகாசம் அடைந்து கொண்டிருக்க, அவரது அறிவுத்திறமோ அசாத்தியமாய் வளர்ச்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இளைஞர் இளவயதிலேயே அறிஞராகிப் போனார்.

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லாம் அவர்கள் மறைவுற்றபோது ஸைதிற்கு இருப்பத்தோரு வயது இருக்கும். ஆனால் முஸ்லிம்கள் மத்தியில் குர்ஆனைப் பற்றிய ஞானமுடையவராகவும் அவ்வசனங்களைப் பற்றிய மிகச்சிறந்த மூலாதார விஷயங்கள் அறிந்தவராகவும் ஸைதின் அடையாளம் திகழ்ந்தது. உலக ஞானம் மட்டும் உள்ளவனுக்கு ஏற்படும் குழப்பங்கள் இறைவேத ஞானம் கொண்டவனுக்கு ஏற்படுவதில்லை அல்லவா? அதனால் நெருக்கடியான காலகட்டங்களில் ஆழமாய்ச் சிந்தித்து சிறப்பான முடிவுகளை அவரால் எட்ட முடிந்தது. அப்படியொரு முக்கிய நிகழ்வும் அவருக்கு அமைந்தது. நபியவர்களின் மரணம் தோழர்கள் மத்தியில் பெருத்த அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருந்த நேரம். மாவீரர்களாய் கருதப்பெற்ற உமர், அலீ (ரலி) போன்றவர்களே தடுமாறி மனதால் பலகீனமடைந்திருந்தார்கள். தாங்கவியலாத கவலையும் சோகமும் அனைவரையும் அப்பியிருந்தன. அடுத்து நமக்கு யார் தலைவர் என்ற மற்றொரு பெரிய கேள்வியும் அவர்களை அச்சுறுத்தியது. அனைவரும் ஏகப்பட்ட குழப்பத்தில் இருந்தனர். அப்பொழுது பனீ ஸாஇதா சமுதாயக் கூடத்தில் தோழர்கள் குழுமி அடுத்து யாரை முதல் கலீபாவாகத் தேர்ந்தெடுப்பது என்று விவாதத்தில் ஈடுபட்டனர். மக்காவிலிருந்து வெளியேறி மதீனா குடியேறிய முஹாஜீரீன்கள், “எங்களில் ஒருவர்தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும், எங்களுக்கே அதற்குரிய தகுதி உள்ளது” என்று ஒருபுறம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். “தலைமைப் பொறுப்பில் உங்களைவிட எங்களுக்கே அதிகம் திறமையுள்ளது. அதனால் எங்களில் ஒருவரை கலீபாவாக அமைய வேண்டும்” என்றனர் மதீனத்து அன்ஸாரீகள். மற்றும் சிலரோ, “நிர்வாகத்தில் எங்களுக்கும் பங்களிக்கப்பட வேண்டும். நபியவர்கள் உங்களில் ஒருவருக்கு ஒரு பொறுப்பை ஒப்படைக்கும் போது அவருடன் எங்களிலிருந்தும் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்துத் துணையாக ஆக்கிவைப்பதுதானே வழக்கம்” என்று வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தெளிவான முடிவை எட்ட முடியவில்லை. விவகாரம் காரசாரமான நிலையை எட்டிக் கொண்டிருந்தது. அந் நிலையில் அபூபக்ரு (ரலி) எழுந்து நின்று ஆற்றிய உரைதான் ஒருபெரும் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியது. மரியாதையுடனும் நடைநயத்துடனும் ஆற்றப்பட்ட உரை அது. மக்கள் மத்தியில் அதைத் தொடர்ந்து விவாதம் உரத்த குரலை அடைய, இறுதியில் உமர் அபூபக்கரை நோக்கி, “கைகளை நீட்டுங்கள்,” என்றார். அவர் நீட்ட, இவர் உடனே அபூபக்கரை கலீபாவாக ஏற்று தனது முதல் ப்யஆவை – உறுதிமொழியை – வழங்க நிலைமை கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்தது. மக்கள் அதைத் தொடர்ந்து தாங்களும் பிரமாணம் அளித்தனர்.

அந்தக் கூட்டத்தில் அபூபக்ரு, உமர் தவிர மற்றொருவரும் பேசினார். ஸைது இப்போது தாபித் : “அன்ஸார் மக்களே! அல்லாஹ்வின் தூதரோ (ஸல்) முஹாஜீரீன்களில் ஒருவர். எனவே கலீபாவாய் அவர்களிலிருந்தே ஒருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டும். நாம் இறைத்தூதரின் உதவியாளர்கள், அன்ஸாரீயீன்கள். எனவே நாம் இறைத்தூதரின் கலீபாவிடம் உதவியாளராக இருப்போம். அவர் உண்மைக்காகப் போரிட நாம் தோள் கொடுப்போம்” என்றவர்

அபூபக்ரு சித்தீக் (ரலி) இடம் கையை நீட்டி, “இவரே உங்களது கலீஃபா இவருக்கு உறுதிமொழி அளியுங்கள்” என்று முடித்தார் ஸைது இப்னு தாபித்
அதுவும் மதினத்துத் தோழர்களிடம் பெரும் மாற்றத்தை நிகழ்த்தியது. ஸைது இப்னு தாபித்தினுடைய ஞானம், அறிவு இவற்றையெல்லாம் அறிந்திருந்த அந்த மக்கள் அவரது பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொண்டனர்.
கலீஃபா அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டதும், நிகழ்வற்ற போர்களில் முதன்மையும் முக்கியத்துவமும் வாய்ந்தது பொய்யன் முஸைலமாவுடன் நிகழ்வற்ற போர்.
ஆனால் அந்தப் போரில் முஸ்லிம்கள் தரப்பில் ஏற்பட்ட இழப்பும் கணிசமானது. வாளையும் ஆயுதங்களையும் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி முன்வரிசையில் நின்று போர் புரிந்த முக்கியத் தோழர்கள் பலர் குர்ஆனை முழுமையாக மனனம் செய்திருந்தவர்கள்.

இறைவசனம் அவர்கள் இதயத்தில் பதிந்து குருதியில் கலந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் தொழுகையில் முதல்வரிசைக்குப் போட்டியிடுவதைப் போலவே போருக்கும் முதல் ஆளாய் ஓடிப்போய் நின்றார்கள். அவர்களில் பலர் அந்தப் போரில் உயிரிழக்க நேரிட்டது.
நெருக்கமான தோழர்களை இழந்த துக்கம், அவர்களின் வீரமரணத்தை நினைத்து உவகை இந்தக் கலவையான உணர்வுகளையெல்லாம் தாண்டி ஒருவருக்கு பெரும் கவலையொன்று ஏற்பட்டது. அசாத்திய தூரநோக்குக் கொண்டிருந்தவர் அவர். உமர் இப்னு அல்-கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு. கலீஃபா அபூபக்கரைச் சென்று சந்தித்தார் உமர்.
“இதோ பாருங்கள். நம்முடைய தோழர்களில் இறைமறையை மனனமிட்டிருந்த நிறைய காரீகள் யமாமா போரில் இறந்து விட்டார்கள். அடுத்து நிகழக்கூடிய போர்களிலும் அத்தகையோர் பலரை இழக்கும் சாத்தியக்கூறு உள்ளது. ஆகவே நீங்கள் சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து குர்ஆனைத் தொகுக்க ஆணையிட வேண்டும்”
“அது எப்படி? அல்லாஹ்வின் தூதர் செய்யத் துணியாத ஒன்றை நான் எப்படிச் செய்வது?” என்று மறுத்தார் அபூபக்ரு.
“சொன்னால் கேளுங்கள். அல்லாஹ்வின்மேல் ஆணையாக. இது நிச்சயம் நல்லதற்கே”
அபூபக்ரு இணங்கவில்லை. உமரும் விடுவதாக இல்லை. தொடர்ந்து சந்தித்து இதைப்பற்றி அறிவுறுத்திக் கொண்டே இருந்தார். ஒருகட்டத்தில் உமரின் கோரிக்கையில், அறிவுறுத்தலில் இருந்த நியாயம் முழுவதும் புரிந்தது. அல்லாஹ் அபூபக்ரின் இதயத்தைத் திறந்தான்.

ஸைது இப்னு தாபித்தை வரவழைத்தார் கலீஃபா அபூபக்ரு. வந்து சேர்ந்தார் அவர். அனைத்தையும் கூறினார் அபூபக்ரு. “உம், சரி” என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஸைதிற்கு அடுத்து வரப்போவது தெரியவில்லை. கடைசியில் அபூபக்ரு சொன்னார், “நிச்சயமாக நீ புத்திக்கூர்மையுள்ள திறமையான இளைஞன். உனது நடத்தையின் மீதும் செயல்பாட்டின் மீதும் எங்களுக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை. தவிர இறைத்தூதருக்காக இறைவனின் வசனங்களில் எழுதிய ஒருவருள் பிரதானமானவனல்லவா நீ. எனவே, சிதறிக்கிடக்கும் குர்ஆனின் எழுத்துப் பிரதிகளையெல்லாம் தேடிப்பிடித்து ஒரே தொகுப்பாய் நீதான் தொகுத்துத் தரவேண்டும்”
எந்த முக்கியப் பொறுப்பிற்கும் முந்திக் கொண்டு ஓடாத, மேலும் இறைவன் சம்பந்தப்பட்ட பொறுப்பென்றால் பயந்து பின்தங்கும் சமூகத்தவர்கள் அவர்கள். அவரில் ஒருவரிடம் இத்தகைய பணியை ஒப்படைத்தால்? கிடுகிடுத்துப் போனார் ஸைது.
“ம்ஹும். வேண்டுமானால் ஒரு மலையைக் காட்டுங்கள்; அதை இடம்பெயர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று சொல்லுங்கள். எளிதானது செய்து முடிக்கிறேன். இதெல்லாம் நான் தாங்க இயலாத பாரம்”
விடவில்லை அபூபக்ரு. உமர் எப்படி அவருடைய மனதைக் கரைத்தாரோ அதேபோல், பேசிப்பேசி ஸைதின் மனதைக் கரைத்தார். இறுதியில் ஏற்றுக்கொண்டார் ஸைது. எத்தகைய அசகாயப் பணி அது?
தேடித் தேடி எடுத்தார். பேரீச்சம் மட்டையிலும், தோலிலும், கற்பலகைகளிலும், பிராணியின் எலும்புகளிலும், தோழர்களின் இதயத்திலும் வடிக்கப்பெற்றிருந்த இறைவனின் வசனங்களை அலைந்தலைந்து சேகரித்தார். அதனுடைய ஒவ்வொரு எழுத்தையும் ஒப்பிட்டுச் சரிபார்த்தது; வசனங்களை அடுத்தடுத்து சரியான வரிசையில் வைத்தது; அந்த வசனங்களை அத்தியாய வாரியாய்த் தொகுத்தது என்று அவர் எடுத்தப் பிரயத்தனமெல்லாம் தனியொரு வரலாறு.
ஓர் எழுத்தோ, காற்புள்ளியோ எதுவும் தவறிடவில்லை, அனைத்தும் நூறு சதவிகிதம் சரி என்று ஏகமனதாக ஒப்புக்கொள்ளப் பெற்றபின் அவையாவும் சுவடிகளில் ஒரு முழு குர்ஆனாய் எழுத்துவடிவில் பரிணமித்தது. அதை அபூபக்ரிடம் ஒப்படைத்தார் ஸைது.

ஸைது நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டிருக்கலாம். ஆனால் அது அவரது பணியின் முதல் பாகம் மட்டும்தான், கிடைத்திருப்பது இடைவேளை அவகாசம் மட்டுமே என்பதை அப்போது அவர் அறியவில்லை.
கலீஃபா அபூபக்ரு வயது முதிர்ந்தவர்; ஆழ்ந்த ஞானமுள்ளவர். ஸைதோ இளைஞர். ஆயினும் நெருக்கடியான காலகட்டங்களில் ஸைதிடம் ஆலோசனை பெறுவதில் கலீஃபாவிற்கு எவ்வித சங்கடமும் ஏற்பட்டதில்லை. பாகப்பிரிவினை, வாரிசுரிமை சம்பந்தமான கேள்விகள் பிரச்சனைகள் மக்களிடையே எழும்போதெல்லாம், “கூப்பிடு ஸைதை” என்பதுதான் வழமை. குர்ஆன் அமைத்துத் தந்த சட்டப்படி பாகம் பிரித்துத் தருவார் ஸைது. அத்துறையில் அவருக்கு அத்துணை அசாத்தியத் திறமை. ஸைது தொகுத்துச் சமர்ப்பித்த குர்ஆனின் ஒரே பிரதி, முதலாம் கலீஃபா அபூபக்ருடைய மரணத்திற்குப்பின் உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவிடம் வந்துச் சேர்ந்தது.

உமரும் ஸைதின் மேல் சரியான அபிப்பிராயமும் நன்மதிப்பும் கொண்டிருந்தார். ஒருமுறை டமாஸ்கஸ் நகருக்கு வெளியே அமைந்திருந்த அல்-ஜபியால் எனும் கிராமமொன்றில் உமர் ஒருமுறை குத்பா உரை நிகழ்த்தினார். அதில் முஸ்லிம்கள் சம்பந்தப்பட்ட பல பிரச்சனைகளைப் பேசியவர், அவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கினார். “யாருக்கெல்லாம் குர்ஆன் சம்பந்தமான கேள்விகள் உள்ளனவோ அவர்களெல்லாம் ஸைது இப்னு தாபித்தை அணுகட்டும். யாருக்கெல்லாம் மார்க்க சட்டம் சம்பந்தமான கேள்விகள் உள்ளனவோ அவர்கள் முஆத் இப்னு ஜபலை அணுகட்டும். யாருக்கெல்லாம் செல்வம் சம்பந்தமான கேள்விகள் உள்ளனவோ அவர்கள் என்னிடம் வாருங்கள். அல்லாஹ் அதற்கு என்னைப் பொறுப்பாளனாக ஆக்கியுள்ளான். உங்களிடம் அதனைப் பகிர்ந்தளிக்கும் பொறுப்பை எனக்குக் கொடுத்துள்ளான்” குர்ஆன் சம்பந்தமான கேள்விகளுக்கு ஸைதை அணுகலாம் என்று பொதுமக்களுக்கு மேடை போட்டு அறிவிக்கும் அளவு பெருமை வாய்ந்திருந்தது ஸைதின் ஞானம். உமரின் மறைவிற்குப்பின் குர்ஆனின் மூலப் பிரதி அவரின் மகனும், நபியவர்களின் மனைவியருள் ஒருவருமான அன்னை ஹஃப்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவிடம் வந்து சேர்ந்து பத்திரமடைந்தது. காலம் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தது.

கலீஃபா உமரையும் அவரைத் தொடர்ந்த உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹுமாவின் ஆட்சிக் காலங்களின் போது, இஸ்லாம் நாலாபுறமும் பரவி விரவிக் கொண்டிருந்தது. தோழர்களின் வீர பவனியில் ரோம சாம்ராஜ்யமும் பாரசீக சாம்ராஜ்யமும் முஸ்லிம்கள் வசமாகிக் கொண்டே வந்தன. அப்பொழுது ஒரு புதுப்பிரச்சனை வளர ஆரம்பித்தது. அரேபியாவைத் தாண்டிய பகுதிகளில் இருந்த மக்களெல்லாம் அரபு மொழியல்லாதவர்கள் அரபு மொழி பேசும் இதரப் பகுதி மக்களும் கூட அந்தந்தப் பகுதிசார் பேச்சுவழக்குக் கொண்டவர்களாய்த் திகழ்ந்தார்கள். நமது தமிழிலேயே ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் – ஒரே மாவட்டத்துக்குள்ளேயுங் கூட வித்தியாசம் உள்ளதல்லவா அதைப்போல் அவர்களுடைய அரபி உச்சரிப்பில் பெரும் மாறுதல் இருந்தது. அது உரையாடலுக்கோ இதர தகவல் தொடர்பிற்கோ இடைஞ்சலாய் இல்லை. ஆனால் குர்ஆன் ஒதுவதிலும் அதன் உச்சரிப்பிலும் வித்தியாசம் தோன்றிப் பெருகலானது. மட்டுமல்லாது ஒலிவடிவில் அருளப்பெற்ற இறைமொழி, அவரவர் ஊர்சார்ந்த உச்சரிப்பிற்கேற்ப வரிவடிவ மாறுதலுக்கு உள்ளாக ஆரம்பித்து மக்களிடையே விவாதம் பெரிதாகிவிட்டது. சிரியா, இராக், அரமீனியா, அஸுர்பெய்ஜான் பகுதிகளில் போரில் ஈடுபட்டிருந்த ஹுதைஃபா இப்ன் அல்-யமான் (ரலி) அவர்களுக்கு இந்தப் புதுப்பிரச்சினையைக் கண்டு ஆழ்ந்த கவலை ஏற்பட்டுவிட்டது. இதை ஆரம்பத்திலேயே தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமே என்று எச்சரிக்கை யுணர்வு தோன்றி வலுவடைந்தது. மதீனா வந்து கலீஃபா உதுமானைச் சந்தித்தார். “அமீருல் மூஃமினீன்! யூதர்கள், கிறித்தவர்கள்போல் நமது சமூகமும் இறைவனது புத்தகத்தில் அபிப்பிராயப் பேதம் கொள்வதற்கு முன் தாங்கள் மிக உடனே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்” என்று பிரச்சனைகளை விரிவாய் எடுத்துரைத்தார். அதன் முக்கியத்துவம், அவசரம் அனைத்தும் உடனே புரிந்தது கலீஃபாவிடம். சுவடிகளில் தொகுக்கப் பெற்ற குர்ஆன் பிரதி அன்னை ஹஃப்ஸாவிடம் வந்து சேர்ந்தது என்று பார்த்தோமல்லவா? கலீஃபா அன்னைக்குச் செய்தியனுப்பினார். “குர்ஆனின் கையெழுத்துப் பிரதியை தயவுசெய்து கொடுத்து அனுப்புங்கள். அதிலிருந்து போதிய நகலெடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் பத்திரமாய் அதை உங்களிடம் அளித்து விடுகிறோம்” அன்னை ஹஃப்ஸா கொடுத்துனுப்பினார். நகலெடுக்கும் பணிக்கு யாரைப் பொறுப்பாக்குவது?

ஸைது இப்னு தாபித்திற்கு அழைப்பு வந்து சேர்ந்தது. அவருக்கு உதவியாய் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸுபைர், சயீத் இப்னு அல்-ஆஸ், அப்துர் ரஹ்மான் இப்னுல் ஹாரித் இப்னு ஹிஷாம் (ரலியல்லாஹு அன்ஹும்) ஆகியோரை ஒரு குழுவாய் நியமித்து “மூலப்பிரதியிலிருந்து நகலெடுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டார் உதுமான். விறுவிறுவென வேலை துவங்கியது. எத்தகைய நவீன அச்சு வசதிகளும் இல்லாத அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் பிழையென்று எதுவும் ஏற்பட்டுவிடாமல் பார்த்துப் பார்த்து எழுதவேண்டிய அசகாயப் பணி துவங்கியது. போதுமான பிரதிகள் தயாரானவுடன் மூலப்பிரதி அன்னைக்கு திருப்பித் தரப்பட்டு, இப்பொழுது புத்தக வடிவத்தில் அத்தியாயவாரியாய் எழுதப்பெற்ற குர்ஆன் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. அன்று அருளப்பெற்ற அதே துல்லியத்துடன் ஓர் எழுத்துகூட பிழையின்றி இன்று நம் கைகளில் தவறும் குர்ஆன் நூலிற்குப்பின் ஸைதின் உழைப்பு முதன்மையானது. காலந்தோறும் நிலைத்திருக்க வேண்டிய சேவைக்கு அந்த இளைஞரை தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட நோக்கத்தினால்தான் அல்லாஹ் அன்று அவருடைய போர்க்கள ஆசையை ஒத்திவைத்தான் போலும். தோழர்களும் தாபியீன்கள் என அழைக்கப்படும் தோழர்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையினரும் ஸைதின் மேல் மிகுந்த மதிப்பும் நல்லபிப்பிராயமும் கொண்டிருந்தனர். ஞானத்திற்கும் அறிவிற்கும் முன்னுரிமை கொடுத்த சமூகம் அது. இகலோக அந்தஸ்தெல்லாம் உதாசீனம். அபூஹுரைரா, இப்னு அப்பாஸ் போன்ற முக்கியத் தோழர்கள் ஸைதின் மூலமாய் ஹதீத்கள் அறிந்து அறிவித்தது ஒருபுறமிருக்க, இப்னு அப்பாஸ், இப்னு உமர், அபூ ஸயீத் அல்குத்ரீ, அனஸ் இப்னு மாலிக் (ரலியல்லாஹு அன்ஹும்) என்று அவரிடம் குர்ஆன் கற்றவர்களின் பட்டியல் மிக நீளம். மாலிக் இப்னு அனஸ் ஒருமுறை ஸைதின் பெருமையை விவரித்தார். “மதீனத்து மக்களுக்கு உமருக்குப் பிறகு ஸைது தலைவராக இருந்தார். ஸைதிற்குப் பிறகு அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் தலைவர்” அதில் அர்த்தம் இல்லாமலில்லை. உமர் (ரலி) ஹஜ் பயணம் மேற்கொள்ளும் போதெல்லாம் மதீனாவின் நிர்வாகத்தை ஸைதின் பொறுப்பில் விட்டுச் செல்வது வழக்கமாயிருந்தது.

தவிர யர்மூக் போரில் கைவரப்பெற்ற செல்வங்களை மக்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கும் பொறுப்பு வழங்கப்பட்டவர் ஸைது.

நபியவர்களின் சிறிய தந்தை அப்பாஸின் மகன் அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸும் (ரலியல்லாஹு அன்ஹும்) இளைஞர். அசாத்திய ஞானமுள்ள ஒரு நடமாடும் பல்கலை. அவர் ஒருமுறை ஸைது இப்னு தாபித் தன்னுடைய கோவேறு கழுதையில் பயணிக்கத் தயாராவதைக் கண்டு விரைந்து சென்று அதன் கடிவாள வாரை ஒத்தாசையாகப் பிடித்துக்கொண்டார். இக்காலத்தில் வாகனத்தின் கதவை திறந்து உதவுவது மரியாதையான செயலாகக் கருதப்படுவதுபோல் அக்காலத்தில் பிரயாண மிருகத்தை பிடித்து உதவுவது இருந்தது. சங்கடப்பட்டுப்போன ஸைது, "தாங்கள் இதைச் செய்யத் தேவையில்லை, நபியவர்களின் உறவினரே!" என்று தடுக்கப் பார்த்தார். நபியவர்களின் வமிசத்தைச் சார்ந்த உறவினர்களிடம் அளப்பரிய மதிப்புக் கொண்டிருந்தனர் தோழர்கள். "பரவாயில்லை, அறிஞர்களை மதிக்கும்படி நாங்கள் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளோம்" என்று பதிலளித்தார் இப்னு அப்பாஸ். "அப்படியா, எங்கே உங்களது கரங்களை காட்டுங்கள் பார்ப்போம்" என்றார் ஸைது. இப்னு அப்பாஸ் தனது கரங்களை நீட்ட அதைக் குனிந்துப் பற்றிய ஸைது முத்தமிட்டுவிட்டு "நபியவர்களின் உறவினரை இவ்விதம் மதிப்பளித்து கௌரவிக்க எங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது" தருக்கு, செறுக்கு, பெருமிதம், தலைக்கணம், அகங்காரம் போன்ற சொற்களின் வாதையே அறியாத ஞானவான்கள் அவர்கள். வேறென்ன செய்வார்கள்?

ஹிஜரி 51ஆம் ஆண்டு மரணமடைந்தார் ஸைது இப்னு தாபித். அவருடன் சேர்ந்து அவரது ஞானமும் உலகை விட்டு நீங்குவது முஸ்லிம்களுக்கு பெருத்த சோகத்தை அளிக்க, தாங்க இயலாமற் விம்மி அழுதனர் மக்கள். அபூஹுரைரா கூறினார், "இன்று நம் சமூகத்து அறிஞர் இறந்துவிட்டார். அல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸை நமக்கு அறிஞராய் தேர்ந்தெடுத்து அளித்து ஆறுதல் அளிக்கக் கூடும்"

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 58

(உடுத்துவதற்கென்று சரியான ஆடையற்ற வறுமை உங்களைச் சூழ்ந்த போதும் கடன் வாங்கவே வாங்காதீர்கள்; எக்காலத்திலும் கவிதை புனையாதீர்கள், அது உங்களைக் குர்ஆனை விட்டு திசை திருப்பிவிடும்." - உக்பா பின் ஆமிர் அல்-ஜுஹனீ)

யத்ரிபில் இடையர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குச் சொத்து என்று சில ஆடுகள் இருந்தன. ஆடுகள் மட்டுமே இருந்தன. அதற்கு இலை, தழை, தீவனம் வாங்கிப் போடுமளவிற்குக் கூட அவரிடம் வசதியிருக்கவில்லை.

அறுத்தால் எலும்பும் தோலும் மட்டுமே தேறும் என்ற நிலையிலிருந்தன ஆடுகள். அதை மேய்ச்சலுக்கு அழைத்துச் சென்றும் நாளாகி விட்டிருந்தது. இப்படியே இருந்தால் ஆடுகள் இறந்துவிடும், முதலுக்கே மோசமாகிவிடும் என்று தோன்றியது அவருக்கு. அக்காலத்தில் கால்நடைகள் மேய வசதியான மேய்ச்சல் நிலம் வெகு தாராளமாய் யத்ரிப் நகருக்கு வெளியே இருந்தது. ஆளரவமற்ற நிலம். மக்கள் கால்நடைகளை அங்கு ஓட்டிச்சென்று மேயவிடுவது வழக்கம்.

இங்கு யத்ரிபோ மதினாவாக மாறுவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

நபி (ஸல்) மக்காவிலிருந்து புறப்பட்டுவிட்டார்; அவர் எந்த நொடியும் யத்ரிப் வந்துவிடுவார் என்று தகவல் வந்ததைய, அந்நகரிலுள்ள வீதிகள் வீடுகளிலெல்லாம் பரபரப்பு.

"குபாவுக்கு வந்துவிட்டார்; இதோ வந்துவிடுவார்" என்று தகவல்கள் உறுதியாகிவிட அன்றைய தினம் நகருக்கு வெளியே தெருக்களிலும் வீட்டின் கூரைகளிலும் மக்கள் கூட்டம்.

அடக்கமும் அமைதியும் எளிமையுமாக நபியவர்களும் அபூபக்ரம் வந்ததைய, "லா இலாஹா இல்லல்லாஹ்! அல்லாஹு அக்பர்!" என்று மகிழ்ச்சிப் பேரொலி ஒலித்தது மதினத்து வீதிகளில்.

சிறுமிகள் கஞ்சிரா இசைக்கருவிகளைச் சுமந்து கொண்டு ஓடி வந்தார்கள். கண்களிலெல்லாம் ஒளி மின்னல். கைகள் கஞ்சிரா இசைக்க, விழிகள் ஆனந்த நீர் சுரக்க, உற்சாகமாய் வெளியானது ஒரு பாடல்.

பாலைமணலில் பாதம் பதித்து

நடந்து வந்தது, முழுநிலா

ஃதனியாத்தில் விதாவைக்

கடந்து வந்தது – எங்களுக்காக!

கடப்பாடு எங்கள்மீது

கடமையானது

அல்லாஹ்வின் பாதைக்கு

எங்களை அழைத்ததனால்!

அருளை அள்ளிக்

கொட்டுவதற்கென்றே

அணுகி வந்தவரே,

எங்களிடம் அனுப்பப் பட்டவரே,

கண்ணியம் பெற்றது மதினா – உங்கள்

கால்தடம் பதியப் பெற்றதனால்.

நனிசிறந்த அழைப்பாளரே,

நல்வரவு உங்களுக்கு!

மதிப்பும் மரியாதையும் உற்சாகமுமாய் மக்கள் கூட்டம் நபியவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டது. மெதுமெதுவாய் அந்த நம்பிக்கையாளர்களின் கூட்டத்தினூடே அவர்கள் நடக்க, மக்கள் ஆனந்தக் கண்ணீருடன் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். யதுரிப் நபி புகுந்த பட்டணமாக – மதினாவாக மாறியது.

இந்தப் பாடல் ஒலியோ, ஆனந்த இரைச்சலோ, களேபரமோ கேட்காத தொலைவில், பாலைவனப் பிரதேசத்திற்கு அருகில் தனது ஆடுகள் மேய்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தார் அவர். அதைத் தவிர அப்பொழுது அவருக்கு வேறு ஏதும் ஜோலி இல்லை. வீடு திரும்ப வேண்டும், மனைவி மக்கள் காத்திருப்பார்கள் என்ற அவசரம் இல்லை.

தம் வாழ்வு பெரியதொரு மாற்றத்திற்கு உட்படப் போவதையோ, அதற்கான முன்னிகழ்வு அக்கணம் மதினாவில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதையோ அறியாமல் அமைதியாய்க் கழிந்து கொண்டிருந்தது அவருடைய பொழுது.

மெதுவே, மெதுமெதுவே அவர் இருந்த பகுதிக்கு மதினாவின் செய்தி வந்தடைந்தது. “வந்துவிட்டாரா? உண்மையாகவா?” என்று குதித்து எழுந்தவர், அவரது ஒரே சொத்து என்று பார்த்தோமே சில ஆடுகள், அவற்றை அப்படியே விட்டுவிட்டு மதினாவிற்கு ஓட்டமும் நடையுமாய் விரைந்தார். மதினா வந்தடைந்து, “எங்கிருக்கிறார்கள்; அவர்கள்?” என்று நேரே நபியவர்களைச் சென்று சந்தித்தார்.

“என்னுடைய சத்தியப் பிரமாணத்தை ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?”

அவரை உற்று நோக்கிய நபியவர்கள் கேட்டார்கள். “தாங்கள் யார்?”

தன் பெயரைக் கூறினார் “உக்பா இப்னு ஆமிர் அல்-ஜுஹனீ”

“என்ன விதமான பிரமாணம் செய்ய விரும்புகிறீர்? பதுஉ-க்கள் செய்யக் கூடிய பிரமாணம் போன்றா, முஹாஜிர்கள் செய்யக் கூடியது போன்றா?” பதுஉக்கள் அளிக்கும் பிரமாணம், வெறும் பிரமாணம் மட்டுமே. முஹாஜிர்கள் அளித்தது, “இதோ அனைத்தும்,”

“நான் முஹாஜிர்கள் அளித்ததைப் போன்ற பிரமாணம் அளிக்கவே விரும்புகிறேன்” என்று தெரிவித்து அப்படியே செய்து தந்தார். பிறகு அன்றைய இரவை மதினாவில் கழித்துவிட்டு மறுநாள் காலைதான் தாம் அப்படியே விட்டுவிட்டு வந்த தமது ஆட்டு மந்தைக்குத் திரும்பினார் அவர்.

உக்பா போல் அவ்விடத்தில் பன்னிரண்டு இடையர்கள் இருந்தார்கள். மதினாவைவிட்டுத் தொலைவில் இருந்த அந்த இடம்தான் அவர்களுக்குக் கால்நடைகளை மேய்க்க வசதிப்பட்டது. தினமும் ஊருக்குள் வந்து செல்வது இயலாதாகையால் அவர்கள் அனைவரும் அங்கேயே தங்கிக் கொண்டார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் அனைவரும் இஸ்லாத்தை ஏற்று முஸ்லிம்களாக மாறியிருந்தார்கள்.

“அண்ணல் நபி வந்தார், ஏகத்துவம் சொன்னார், சரி என்று தோன்றியது ஏற்றுக்கொண்டோம், வா சென்று பிழைப்பைப் பார்க்கலாம்” என்று இருக்க முடியவில்லை அவர்களால். “மக்காவிலிருந்து கிளம்பி இதோ நமது நகரை வந்தடைந்து நமக்கே நமக்காக நம்மிடையே அமர்ந்திருக்கிறார் அந்த மாமனிதர்.

விண்ணைத் தாண்டி அவரிடம் வந்து இறங்குகிறது இறைச் செய்தி. நாமோ இங்கு ‘தேமே’ என்று விண்ணைப் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறோம். இப்படி நமது பிழைப்பே கதி என்று கிடந்தால் சரிப்பட்டு வராது.

அந்த இறைத் தூதரிடம் சென்று நெருக்கமாய் அமர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இறை வசனத்தையும் மார்க்கத்தையும் அப்படியே புத்தம் புதுசாய் அவரிடமிருந்து கிரகித்துக் கொள்ள வேண்டும், அதுதான் சரி, அதுதான் உருப்படுவதற்கான வழி” என்று அவர்கள் அனைவருக்கும் தோன்றியது.

ஆனால் கால்நடைகள்? அவற்றை என்ன செய்வது? கூடி அமர்ந்து யோசித்தார்கள். இறுதியில் உக்பாவிற்கு ஓர் உபாயம் தோன்றியது, தெரிவித்தார். “ஒவ்வொரு நாளும் நம்மில் ஒருவர் நகருக்குச் சென்று நபியவர்களிடம் அமர்ந்து பேசிப் பயின்று வா வேண்டும். அவரது கால்நடைகளை மற்றவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

அடுத்து நாள் மற்றொருவர். இப்படி ஆளுக்கு ஒருநாள். நபியவர்களிடம் அன்றைய தினம் சென்று வந்தவர், தாம் பயின்று வந்ததை மற்றவர்களுக்குக் கற்றுத்தர வேண்டும்.”
அனைவருக்கும் அது பிடித்துப் போனது. ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நாள் சென்றுவர உக்பாவிற்கு அவரது முறை வரும்போது மட்டும் தாம் செல்லாமல் அடுத்தவரை அனுப்பிவிடுவார். யோசனையை முன்மொழிந்தது என்னவோ அவர்தான். ஆனால் அவருக்குத் தமது கால்நடைகளை விட்டுவிட்டுச் செல்வதில் ஏகத் தயக்கம் பாக்கியிருந்தது. அவைதான் அவருக்கு எல்லாமாய் இருக்க அவற்றை எப்படி மற்றவர்கள் பொறுப்பில் விட்டுச் செல்வது?
தம் நண்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நாள் சென்றுவர, அவர்களது ஆடுகளைப் பத்திரமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டார் உக்பா. அவர்கள் திரும்பிவந்து தாங்கள் நபியவர்களிடம் கண்டதையும் கற்றதையும் விவரிக்க விவரிக்க அவற்றைத் தானும் கவனமாய்க் கேட்டுக் கொண்டார்; கற்றுக் கொண்டார்.

இப்படியே சில நாட்கள் கழிந்தன.

ஒருநாள் பொழுது விடிய, அன்றைய தினம் உக்பாவின் மனதிற்குள் ஏகப்பட்ட கேள்விகள்.

“இதென்ன செய்கிறாய் உக்பா? என்ன ஏற்பாடு இது? உன் நண்பர்கள் எல்லாம் முறைபோட்டு நபியவர்களிடம் சென்று வர, நீ மட்டும் உனது கால்நடைகளை உசத்தி என்று இங்கு அமர்ந்திருக்கிறாயே இது முட்டாள்தனமில்லையா? ஒரு சில கால்நடைகள் உனக்கென்ன பெரும் நன்மையை அளித்துவிடப் போகின்றன?

அல்லாஹ்வின் திருத்தூதரிடம் நீ அண்மி இருக்கவிடாமல் அவை உன்னைத் தடுப்பதா? அவர்களிடமிருந்து நேரடியாய் நீ ஏதொன்றையும் கற்கவிடாமல் அவை உன்னைத் தடுப்பதால் எத்தகைய நல்வாய்ப்பையெல்லாம் நீ இழக்கிறாய் என்பதை யோசி”

நெற்றியைத் தட்டித் தட்டி யோசித்துக் கொண்டிருந்தவர், சடாரென எழுந்தார். கால்நடைகளையெல்லாம் அப்படியே விட்டுவிட்டு, அனைத்தையும் உதறிவிட்டு, அப்படியே கிளம்பி மதீனாவிலுள்ள நபியவர்களிடம் ஓடினார்.

“திண்ணை”, நினைவிருக்கிறதா? அங்குச் சென்று உட்கார்ந்து கொண்டார் உக்பா. “இனி இதுதான் எனக்கு வீடு, வாசல், கல்விச்சாலை எல்லாம்” என்று நபியவர்களுக்கு அருகே அவர் தன் ஜாகையை அமைத்துக் கொள்ள, அவரது வாழ்க்கையின் புதிய அத்தியாயம் அங்குத் தொடங்கியது.

அந்தத் திண்ணைத் தோழர்களெல்லாம் பிற முஸ்லிம்களின் விருந்தினர்கள். எவ்வித வருமானமும் இல்லாதவர்கள். எனவே அவர்களுடன் நபியவர்களும் இதர தோழர்களும் உணவு பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

எந்நேரமும் நபியவர்களின் அண்மை, அந்த மாநபியின் அன்பு, அக்கறை, இவையெல்லாம் திண்ணைத் தோழர்கள் பெற்ற நற்பேறு. குர்ஆனும் அதன் போதனையும் நேரடியாய் அவர்களுக்குக் கிடைக்க வாய்த்தது.

நபியவர்களின் செயற்பாடுகளைக் கண்டு, களித்து, பிரமித்து என்று அனைத்தையும் உள்வாங்கி தங்களது வாழ்வை புடம்போட்டுக் கொண்டார்கள் திண்ணைத் தோழர்கள்.

பிற்காலத்தில் திண்ணை அனுபவங்களின் நிகழ்வொன்றை உக்பா பகிர்ந்து கொண்டார். ஒருநாள் நபியவர்கள் திண்ணைத் தோழர்களிடம் வந்தார்கள். “ஒவ்வொரு நாளும் நகர்வெளிக்குச் சென்று அழகிய இரு கருப்பு ஒட்டகங்கள் பெற்று வரவேண்டு என்றால் உங்களில் யார் அதை விரும்புவீர்கள்?”

மக்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்பும் செய்தியை இவ்விதம் கேள்விகள் வாயிலாக அறிவுறுத்துவதும் நபியவர்களின் வழமையாக இருந்தது. பளிச்சென்று மனதில் பதியுமல்லவா?

கருப்பு ஒட்டகங்கள் என்பது அரேபியர்களுக்கு மிகப் பெரும் பரிசுப் பொருள். இரண்டு சுருக்குப்பை நிறைய தங்கக் காசுகள் என்றால் நமக்கெல்லாம் புரியும். ஊருக்குள் சென்று இனாமாய் இதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்றால் யாருக்குக் கசக்கும்? “எங்கள் அனைவருக்கும் அதில் விருப்பமுண்டு அல்லாஹ்வின் தூதரே,” என்றார்கள் அனைவரும்.

“நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று குர்ஆனின் இரண்டு வசனங்களைக் கற்றுக் கொண்டால் அவை அத்தகைய இரண்டு ஒட்டகங்களை விட மேலானது. மூன்று வசனங்கள் கற்றுக் கொண்டால் அவை மூன்று ஒட்டகங்களைவிட மேல். நான்கு வசனங்கள் நாலு ஒட்டகங்களைவிட...”

உலக வாழ்க்கையிலும் செல்வத்திலும் மக்களுக்கு உள்ள மோகத்தைக் கல்வி தாகத்திற்கும் இறை உவப்பிற்கும் திசை திருப்பியது அந்த அறிவுறை. உண்மையின் நிதர்சனம் எதில் அடங்கியுள்ளது என்பது தெளிவாகப் புரிய வைக்கப்பட்டது. இந்தக் குறிப்பிட்ட அறிவுரையும் அதன் மேன்மையும் அன்று அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டதை விட இன்று நமக்கு எவ்வளவு முக்கியம்?.

வேறு சில சந்தர்ப்பங்களில் திண்ணைத் தோழர்கள் தாங்களாகவே நபியவர்களிடம் கேள்வி கேட்டு “ஞானம் தாருங்களேன்” என்று பருகுவதும் நடக்கும். உக்பா ஒருநாள் நபியவர்களிடம் கேட்டார், “விமோசனம் என்றால் என்ன?”

சுருக்கமாய், தெளிவாய் வந்தது பதில். “நாவைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். உங்களது வீட்டை விருந்தினர்களுக்கு விசாலமாக்குங்கள். தவறிழைப்பதை வெறுத்து ஒதுக்குங்கள்.”

இவை மூன்றும் சிறிய ஆனால் எவ்வளவு மேன்மையான செயல்கள்? விமோசனமடைவது ஒருபுறமிருக்கட்டும். ஒரு சமூகத்தில் எத்தகைய மாற்றங்களையெல்லாம் இவை ஏற்படுத்தும்? அதையெல்லாம் எழுத்துக்கு எழுத்துப் புரிந்து கொண்டு வாழ்ந்தார்கள் – மாறியது அவர்களது சமூகம்.

இப்படியான அற்புத வாழ்க்கையைச் சுவைக்க ஆரம்பித்த உக்பாவிற்கு தமக்கிருந்த ஒரே வாழ்வாதாரமான தனது கால்நடைகளை இழந்துவிட்டு ஓடிவந்ததோ, அதெல்லாம் ஒரு தியாகம் என்பதாகக் கூடவோ தோன்றவில்லை; பின்னர் பன்மடங்கு உயர்வான ஒருநிலைக்குத் தாம் இறைவனால் உயர்த்தி வைக்கப்படுவோம் என்பதை யூகிக்கவும் அவருக்கு நேரமிருக்கவில்லை. அதற்கான திட்டங்களையெல்லாம் ஏற்படுத்திக் கொண்டா திண்ணைக்கு வந்தார்?

அப்பொழுது அவரது சிந்தையில் இருந்ததெல்லாம் கலப்படமற்ற ஒரே முடிவு: இஸ்லாத்தை இறைத் தூதரிடமிருந்து இறைவனுக்காகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வளவே! அந்த எண்ணமும் செயல்களும் வரலாற்றில் அவர் பங்கை நிர்ணயித்தது.

தீனில் மூழ்கிப் போனவர் அடுத்த சில ஆண்டுகளில் தோழர்கள் மத்தியில் மிகச் சிறந்த மார்க்க அறிஞராக உருமாற ஆரம்பித்தார். குர்ஆனை அதன் ஊற்றிலிருந்து நேரடியாய்ப் பருக ஆரம்பித்தவர் வெகுவிரைவில் மிகச் சிறந்த குர்ஆன் ஓதுவாராக – காரீ – ஆகிப்போனார்.

நபியவர்களுடன் நிழலாய்த் தொடர ஆரம்பித்தார் உக்பா. எங்கெல்லாம் அவர்கள் செல்கிறார்களோ இவரும் கூடவே உடன் செல்வது என்பது வாடிக்கையாகிப் போனது. கோவேறு கழுதையில் முஹம்மது நபி பயணித்தால், அதன் கடிவாள வாரைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு அவர்கள் சொல்லும் இடத்திற்கு இட்டுச் செல்வது அவருக்கு உவப்பை அளிக்கும் பணி. அவ்வப்போது நபியவர்கள் உக்பாவைத் தமக்குப் பின்னால் அமர்த்திக் கொள்வார்கள். அடிக்கடி அது உக்பாவிற்கு அமைந்தது. எந்தளவென்றால் “அல்லாஹ்வின் தூதருடன் பயணிப்பவர்” என்று மக்கள் அவரை பட்டப்பெயர் அளித்துவிடும் அளவிற்கு நிகழ்ந்தது.

ஒருகணம் கண்மூடி சிந்தித்துப் பாருங்கள், அல்லாஹ்வின் தூதர், உத்தம நபி, ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், அவர்களுடன் ஓட்டி உரசிப் பயணிப்பது எத்தகைய பாக்கியம், எத்தகைய நற்பேறு? சிலிர்க்கவில்லை? அத்தகைய பயணங்களில் மற்றொன்றும் சில சமயங்களில் நடைபெறும். நபியவர்கள் கீழிறங்கிக் கொண்டு உக்பாவை மட்டும் அமர்த்தி அழைத்துச் செல்வார்கள். தலைவன்-தொண்டன், எசமானன்-அடிமை, குரு-சீடன், போன்ற மனோபாவங்களின் சுவடுகூட இருந்ததில்லை நபியவர்களிடம் – ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். அதனால்தான் அவர்களுடன் இருந்தவர்களெல்லாம் சீடர்கள் அல்லர்; தோழர்கள் – ரலியல்லாஹு அன்ஹும். ஒருமுறை நபியவர்கள் கோவேறு கழுதையில் பயணிக்க, அவர்களை மதினாவின் தோப்புகளினூடே உக்பா அழைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார். “உக்பா, நீர் இதில் அமர்ந்து வர விரும்புகிறீரா?” என்று கேட்டார்கள் முஹம்மது நபி. ‘நபியவர்கள் நடந்து வர நாம் வாகனத்தில் அமர்ந்து வருவதா?’ அது எவ்வளவு சங்கடமும் கூச்சமும் அளிக்கும் செயல். மறுப்புச் சொல்ல வாயெடுத்த உக்பா, உடனே பயந்தார். இறைத் தூதரின் கேள்விக்கு மறுத்துப் பதிலளிப்பது அவர்களுக்குக் கீழ்படியாத பணிவற்றச் செயலாய் அமைந்து விடுமோ என்ற பயம்.

அதனால், “அப்படியே ஆகட்டும் அல்லாஹ்வின் தூதரே” என்று மட்டும் பதில் வந்தது. இப்படியெல்லாம் தூதரின் ஒரு சிறு சொல்லுக்கும் மறுத்துப் பேசாத உத்தமர்களாய் உருவானதால்தான் அந்த உள்ளங்கள் தங்களது உயிர்களை உள்ளங்கையில் ஏந்தி அல்லாஹ்விற்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் அப்படியே அர்பணித்து விட்டன நபியவர்கள் கீழிறங்கிக் கொண்டு உக்பா ஏறிக் கொள்ள, நபியவர்கள் உடன் நடக்க தொடர்ந்தது பயணம். சிறிது நேரத்திற்குப்பின் பின் உக்பா இறங்கிக் கொள்ள நபியவர்கள் ஏறிக் கொண்டார்கள். மீண்டும் தொடர்ந்தது பயணம். அப்பொழுது நபியவர்கள், “உக்பா நான் உமக்கு குர்ஆனின் இரண்டு சூராக்களைக் (அத்தியாயங்கள்) கற்றுத் தருகிறேன். அதற்கு நிகரான ஒன்றை இதற்கு முன் நீர் அறிந்திருக்க முடியாது.”

“சொல்லித் தாருங்கள் அல்லாஹ்வின் தூதரே!”

குர்ஆனின் இறுதி இரண்டு சூராக்களான அல்-ஃபலக், அந்-நாஸ் இரண்டையும் அவருக்கு அறிவித்தார்கள் நபியவர்கள். கேட்டுக்கொண்டார் உக்பா.

அடுத்து, தொழுகை நேரம் நெருங்கியதும் நபியவர்கள் அவருக்கு முன்னின்று தொழுகை நிகழ்த்தி அதிலும் இந்த இரண்டு சூராக்களையே ஓதினார்கள். தொழுகையெல்லாம் முடிந்த பிறகு, “இவற்றை தூங்கும் முன்னரும் பின்னர் எழுந்ததும் தவறாமல் ஓதி வரவும்,” என்று மேலும் அறிவுறுத்த, அன்றிலிருந்து காலையும் இரவும் அந்த சூராக்களை ஓதுவது அப்படியே ஓர் இயல்பாகிப் போனது உக்பாவிற்கு.

தன்னுடைய ஆற்றல் அனைத்தையும் இரண்டு முக்கிய விஷயங்களுக்குச் செலவிட்டார் உக்பா. ஒன்று இஸ்லாமியக் கல்வி ஞானம்; மற்றொன்று ஜிஹாத். அவரது உள்ளமும் உயிரும் இவ்விரண்டையும் முழுநேரப் பணியாக்கிக் கொண்டன. மற்றத் தோழர்களின் வரலாற்றில் இதற்கு முன்னரே நாம் கண்டதுபோல் குர்ஆன், ஹதீஸ் என்று கற்றுணர்ந்து மார்க்க அறிஞர்களாய் உருவான அவர்கள் போர், சண்டை, இரத்தம், காயம், மரணம் என்பதெல்லாம் பணிக்கு ஆள் அமர்த்தி வேலை வாங்கும் செயல் என்று கருதவில்லை.

வானம் வில்லும் அம்பும் ஈட்டியும் என்று சுமந்து கொண்டு யுத்தகளத்தில் அணிவகுத்து நின்றார்கள். குர்ஆன் குடியமர்ந்து வாழ்ந்த நெஞ்சங்கள் அவை.

அலுப்போ களைப்போ எதுவுமேயின்றி அல்லாஹ்வின் தூதரிடமிருந்து அள்ளி அள்ளிப் பருகிக் கொண்டிருந்தார். குர்ஆன் முழுவதும் மனனமானது; நபியவர்களின் நிழலைப் போலவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததால் ஹதீதுக்கலை திறன் அமைந்தது; இஸ்லாமியச் சட்டக்கலை நுபுணத்துவம் வாய்த்தது; இஸ்லாமியச் சொத்துரிமைச் சட்டம் அத்துப்படியானது. இவையெல்லாம் தவிர இலக்கியப் புலமையும் நாவன்மையும் தனது இதரத் தகுதிகள் என்று கக்கத்தினுள் அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தார் உக்பா.

குர்ஆனை ஓதுவதில் அவருக்கு மிக அற்புதமான குரல் வளம் இருந்தது. இரவு படர்ந்து மக்கள் உறங்க ஆரம்பித்ததும், குர்ஆன் வசனங்களை அழகாய், மிக அழகாய், அற்புதமாய் ஓதுவது அவருக்கு வழக்கம். இதரத் தோழர்களும், “ஓடிவா, உக்பா ஓத ஆரம்பித்துவிட்டார்” என்று சம்மணமிட்டு அமர்ந்துகொண்டு அவர் ஓதுவதைக் கேட்பது அவர்களுக்குப் பேரானந்தம், வாடிக்கை.

உமர் இப்னுல் கத்தாப் கலீபாவாய் இருக்கும்பொழுது ஒருநாள் உக்பாவை கூப்பிட்டு அனுப்பி, “அல்லாஹ்வின் வசனங்கள் சிலவற்றை எனக்கு ஒதிக் காண்பியுங்கள் உக்பா” என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார். “உங்களுடைய கோரிக்கைக்கு அடிபணிகிறேன் அமீருல் மூமினீன்” என்று ஓத ஆரம்பித்தார் உக்பா. அதை மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த கலீபா உமரால் பொறுக்க முடியவில்லை, அடக்க முடியவில்லை. அழ ஆரம்பித்து விட்டார். கண்களெல்லாம் கண்ணீர் வழிந்து தாடியை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது. உக்பா தம் கைபட எழுதிய குர்ஆன் பிரதியொன்று இருந்தது. அந்தக் குர்ஆனின் இறுதியில், “உக்பா பின் ஆமிர் அல்-ஜுஹனீ எழுதிய பிரதி” எனும் கையொப்பம். அவரது மரணத்திற்குப் பிறகும் பல காலம்வரை எகிப்தின் கெய்ரோ நகரிலுள்ள உக்பா பின் ஆமிர் ஜாமிஆ பள்ளிவாசலில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. பிறகு? விலைமதிப்பற்ற ஆவணங்களுள் ஒன்றான அது காணவில்லை. தொலைந்து போய்விட்டது. அதன் அருமையுணர்ந்து காப்பாற்ற இயலாமற் போனது இஸ்லாமிய சமூகத்தின் கைச்சேதம்! வேறென்ன சொல்வது? போர்வீரர் என்ற கோணத்தில் உக்பாவை அணுகினால், உஹுதுப் போரில் நபியவர்களுடன் கலந்து கொண்டு களம் காண ஆரம்பித்தார். அதன் பின்னர் நிகழ்வுற்ற ஒவ்வொரு போரிலும் தவறாது ஆஜர். துணியும் வீரமும் கொண்ட போர் வீரர் என்பது உக்பாவின் மறு அடையாளம்.

கலீபா உமரின் ஆட்சிக் காலத்தில் சிரியா நாட்டின் முக்கிய நகரமான டமாஸ்கஸை அபூஉபைதா இப்னுல்-ஜர்ரா ரலியல்லாஹு அன்ஹு தலைமையிலான இஸ்லாமியப் படை வெற்றிகரமாய்க் கைப்பற்றியது. அப்படையில் இடம்பெற்ற முக்கியத் தோழர்களுள் உக்பாவும் ஒருவர். இஸ்லாமியப் படையெடுப்பில் மிகப் பெரும் மைல்கல் அந்தப் போர். போரில் அடைந்த வெற்றியை மதினாவிலுள்ள கலீபாவிற்கு அறிவிக்க யாரை அனுப்பி வைக்கலாம் என்று தனது படையை நோட்டமிட்ட அபூ உபைதா, உக்பாவை தேர்ந்தெடுத்தார். “மதினா சென்று நம் கலீபாவிடம் டமாஸ்கஸ் நகரம் நமது வசமான நற்செய்தி பகருங்கள்.” டமாஸ்கஸ் நகரிலிருந்து ஆயிரத்து ஐம்பத்தைந்து கிலோமீட்டர்கள் தூரமுள்ள மதினாவிற்கு பேருவையுடன் கிளம்பினார் உக்பா. போரில் போராடிக் களைத்த அலுப்பெல்லாம் அவருக்கு ஒரு பொருட்டாய் இருக்கவில்லை. அந்த நற்செய்தியை சுமந்து கொண்டு கிளம்பிய அவர் நிற்கவில்லை, தாமதிக்கவில்லை, எட்டு நாள், இரவும் பகலுமாய் விடாமல் பயணித்து மதினா வந்து சேர்ந்து கலீபாவின் மடியில் அந்தச் செய்தியைக் கொட்டிவிட்டுத் தான் நின்றார்; மூச்சு வாங்கினார். ரோமப் பேரரசின் பகுதிகள் வசமாகிக் கொண்டே வர, முன்னேறிக் கொண்டிருந்த இஸ்லாமியப் படை, எகிப்தின் வாசலை அடைந்தது. அக்காலத்தில் நாகரீகத்தின் மணிக்கல் எகிப்து. கதவுகளைத் தட்ட உள்நுழைந்து ஓடி வந்தனர் போர் வீரர்கள். அம்ரிப்னுல் ஆஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு தலைமையிலான படையுடன் கடும் போர் மூண்டது. எகிப்தின் பகுதிகளை ஒவ்வொன்றாகக் கைப்பற்ற ஆரம்பித்தனர். இந்தப் போர்களிலெல்லாம் முஸ்லிம் படைப் பிரிவுகளின் தலைவர்களுள் ஒருவர் உக்பா.

பின்னர் முஆவியா பின் அபீஸூஃப்யானின் ஆட்சியின்போது, “உக்பா, நீங்கள் எகிப்தின் ஆளுநர்,” என்று பதவியளித்தார் முஆவியா. மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்திருக்கும். அதன் பின்னர் மத்திய தரைக்கடலில் உள்ள ரோட் தீவுகளில் (Island of Rhodes) நடைபெறும் யுத்தத்திற்கு, “கடல் தாண்டிய போர்! சென்றுவர முடியுமா?” என்று முஆவியா கேட்க, “எப்பொழுது கிளம்புகிறது கப்பல்?” என்று ஆயுதங்களுடன் துறைமுகத்திற்கு விரைந்தார் உக்பா. அறப்போர்களில் அவருக்கிருந்த அளவற்ற ஆர்வத்தால் ஜிஹாத் பற்றிய நபியவர்களின் அனைத்து ஹதீதுகளும் உக்பாவிற்கு அத்துபடி. அத்துடன் மட்டும் நிற்காமால், அவற்றைத் தாமே முஸ்லிம்களுக்குக் கற்றுத் தருவதில் மிகப் பெரும் பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டார்.

மார்க்க ஞானி அவர், பேனாவும் பேப்பருமாய் இருப்பார் என்று ஒரு குறுகிய வரையறைக்குள் அவரை நாம் கற்பனை செய்ய முடியாது. குறி பார்த்து அம்பெய்வது அவரது தினசரி பயிற்சி. வில்லம்பு எய்யும் கலைதான் அவருக்குப் பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு அம்சம். இவ்விதமாய் நாளின் ஒவ்வொரு நொடியும் இறைவனுக்காக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள். இம்மையிலும் மறுமையிலும் அவர்களை உயர்த்தி வைத்தான் இறைவன். ஒருகாலத்தில் ஒரு சில கால்நடைகளைப் பாலைவனத்தில் மேய்த்துக் கொண்டிருந்த உக்பாவிற்கு டமாஸ்கஸ் நகரம் வசமானபின் அந்நகரின் பிரசித்திப்பெற்ற “பாப் துமா” (தாமஸ் வாயில் – Saint Thomas's Gate) அடுத்துள்ள தோட்டத்தில் இல்லம் அமைந்தது. பின்னர் எகிப்திற்கு ஆளுநராக அவர் இருந்தபோது, நைல் நதிக்குக் கிழக்கே கெய்ரோ நகரின் எல்லையை ஒட்டியுள்ள புகழ்வாய்ந்த முக்கத்தம் மலையடிவாரத்தில் அவரது வீடு. இப்பொழுது எகிப்து வசமானதும் அங்கு உருவாகிய பாடசாலைக்கு உக்பா பின் ஆமிர் கல்வியின் மையமாகிப் போனார். எகிப்தியர்களுக்கும் உக்பாவை மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது. அவருடன் மிக நெருக்கமாகிப்போய் அவர் மூலமாய்க் கற்றுணர்ந்து பற்பல ஹதீஸ்கள் அறிவித்துள்ளார்கள் அவர்கள். ஸஅத் இப்னு இப்ராஹீம் என்பவர், “கூஃபா நகர மக்கள் எப்படி அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹூதிடமிருந்து ஹதீத் பயின்று அறிவித்தார்களோ அதைப்போல் எகிப்து மக்கள் உக்பா இப்னு ஆமிரிடமிருந்து ஹதீத் பயின்று அறிவித்தார்கள்,” என்று தெரிவித்துள்ளார். எகிப்தில்தான் உக்பாவை அவரது இறுதித் தருணங்கள் நெருங்கின. உடல்நலம் மோசமடைந்தது. தன் மகன்களையெல்லாம் வரவழைத்தார்.

“என் பிள்ளைகளே, நான் உங்களுக்கு மூன்று விஷயங்களைத் தெரிவிக்கிறேன். அதை நீங்கள் என்றென்றும் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) கூறியதாக ஹதீத் என்று ஒன்று உங்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டால் நம்பிக்கையான ஒருவர் மூலம் அது உங்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டாலொழிய நீங்கள் அதை நம்பவே கூடாது; உடுத்துவதற்கென்று சரியான ஆடையற்ற வறுமை உங்களைச் சூழ்ந்த போதும் கடன் வாங்கவே வாங்காதீர்கள்; எக்காலத்திலும் கவிதை புனையாதீர்கள், அது உங்களைக் குர்ஆனை விட்டு திசை திருப்பிவிடும்.”

அத்துடன் இவ்வுலகில் அவரது பயணம் முடிவிற்கு வந்தது. உக்பாவின் மகன்கள் அவரை அந்த முக்கத்தம் மலையடிவாரத்திலேயே நல்லடக்கம் செய்தார்கள். பிறகு வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தவர்கள் தம் தந்தை சொத்து என்று ஏதாவது விட்டுச் சென்றிருக்கிறாரா என்று பார்த்தார்கள்.

70க்கும் மேற்பட்ட வில்லும் அவை ஒவ்வொன்றுடன் அம்பறாவில் நிரப்பப்பட்ட அம்புகளும் மட்டுமே இருந்தன. அதற்குரிய உயில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தது - “இவற்றை முஸ்லிம்கள் ஜிஹாதிற்கு உபயோகிக்க வினியோகிக்கவும்.” - உக்பா பின் ஆமிர்

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 59

(“உமது குழுவிலிருந்து அந்த மனிதன் கேட்கும் தகுதியுடைய ஒருவரை எனக்குத் தந்து உதவவும்”
“வேறொருவர் எதற்கு? நானே செல்கிறேனே! தாங்கள் அனுமதியுங்கள்” என்றார் - முஜஸஅதிப்னி ஃதவ்ருஸ் ஸதாஸீ)

காதிஸ்ஸியாப் போரில் பாரசீகப் (ஈரானின்) படைகளின் தளபதி ருஸ்தம் கொல்லப்பட்டதும் அந்தப் போர் ஒரு முடிவிற்கு வந்தது. அந்தப் போரில் பாரசீகப் படைப்பிரிவிற்கு ஜாலினுஸ் (Jalinus), ஹுர்முஸான் (Hormuzan) என்ற இரு முக்கியத் தலைவர்கள் இருந்தனர். போரின் இறுதியில் தப்பித்து ஆற்றைக் கடந்து ஓடிய ஜாலினுஸை, ஸுஹ்ரா இப்னுல்-ஹாவிய்யா (Zuhrah ibn al-Hawiyah) என்பவர் துரத்திச் சென்று கொன்றொழித்தார். ஆனால், ஹுர்முஸான் மட்டும் தப்பித்துவிட்டான்.

பாரசீகர்கள் தோல்வியைத் தழுவ, அந்தந்தப் பகுதிகளும் முஸ்லிம்கள் வசமாகிக் கொண்டேயிருந்தன. முஸ்லிம் படைகள் முன்னேற முன்னேற, ஹுர்முஸான் மட்டும் ஒவ்வொரு போரிலும் ஓடினான் ஓடினான், தப்பித்து ஓடிக்கொண்டேயிருந்தான். ஒருவழியாய் ரம்ஹொர்முஸ் (Ramhormuz) என்ற நகரை வந்தடைந்து அவன் மேல்முச்சுக் கீழ்முச்சு வாங்கிக் கொண்டிருக்க, வேறொரு முனையில் பாரசீகப் பேரரசன் யஸ்தகிர்னுக்கும் (Yezdagird) அமைச்சர் பிரதானிகளுக்கும் பெருங் கவலையொன்று சூழ்ந்திருந்தது. முன்னேறி வரும் முஸ்லிம் படைகளை எப்படிகும் தடுத்து நிறுத்தி அவர்களை வென்று பாரசீகத்திலிருந்து விரட்டிவிட வேண்டும், என்ன செய்யலாம்? என்று யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தவன்,

“அடுத்தக்கட்டப் போருக்குத் தயாராகுங்கள்!” என்று அறிவித்து விட்டான். ரம்ஹொர்முஸுக்கு அப்போதுதான் வந்து சேர்ந்த ஹுர்முஸான் தலைமையில் பாரசீகப் படைகள் தயாராயின.

இதையெல்லாம் ஸஅத் பின் அபீ வக்காஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீஃபா உமருக்குத் தகவல் தெரிவிக்க, மதீனாவிலிருந்து போர்க் கட்டளைகள் விரைந்து வந்தன.

பஸ்ரா நகரிலிருந்து ஸஹ்லிப்து அதிய்யி தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பி வைக்கும்படி அபூமூஸா அல் அஹ்லுக்குக் கட்டளையிடப்பட்டது. அதே நேரத்தில் கூஃபா நகரிலிருந்து அந்நுஃமான் இப்னு அல்-முகர்ரின் தலைமையில் ஒரு படை புறப்பட வேண்டும்.

இந்த இருபடைகளும் ரம்ஹொர்முஸ் நோக்கி முன்னேற வேண்டும். இருபடைகளும் ஓர் இடத்தில் இணைந்து, அந்த ஒருங்கிணைந்த படைக்கு அபூஸப்ரா இப்னு அபி ருஹ்ம் (Abu Sabrah ibn Abi Ruhm) தலைமை ஏற்க வேண்டும். .

அதன்படி கூஃபா நகரிலிருந்து அந்நுஃமான் தனது படையுடன் ரம்ஹொர்முஸ் நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இந்தச் செய்திகளையெல்லாம் அறிந்த ஹுர்முஸான் திட்டம் தீட்டினான். பஸ்ரா நகரிலிருந்தும் வரும் படை நுஃமானின் படையுடன் ஒன்றிணைந்துவிட்டால் முஸ்லிம்களது பலம் அதிகமாகிவிடுமே என்று அவனுக்குக் கவலை. நுஃமானின் படையை வழியிலேயே சந்தித்து முறியடித்துவிட்டால்? காரியம் எளிதாகிவிடும்!

எனவே அவன் தனது படைகளுடன் நுஃமானின் படையை எதிர்கொள்ளக் கிளம்பிச் சென்றான். அர்பக் (Arbak) எனும் பகுதியில் இரு படைகளும் மூர்க்கமாய் முட்டிக்கொண்டன. கடுமையான யுத்தம் மூண்டது. அந்தப் போரில் நுஃமான் ஹுர்முஸானை வென்றார்.

போர் தோல்வியில் முடிந்ததும் அங்கிருந்து தப்பித்த ஹுர்முஸான் ரம்ஹொர்முஸுக்குத் திரும்பாமல் தஸ்தர் எனும் நகருக்கு ஓடினான். பின்தொடர்ந்தது நுஃமானின் படை.

இதனிடையே பஸ்ராவிலிருந்து புறப்பட்டு வந்ததே ஸஹ்லிபனு அதிய்யி தலைமையிலான படை, அது அல்-அஹ்வாஸ் பகுதியை அடைந்தது. அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு நடந்து முடிந்த போர் நிகழ்வுகள் தெரியவந்தன.

ஹுர்முஸான் நுஃமானை எதிர்கொள்ளக் கிளம்பிச் சென்றது தோற்றுப்போய் அவன் தஸ்தருக்கு ஓடியது, தஸ்தரை நோக்கி நுஃமானின் படை பின் தொடர்வது – இவையெல்லாம் அறிந்ததும், “திரும்பு தஸ்தர் நோக்கி” என்று இப்பொழுது இந்தப் படையும் தஸ்தருக்குப் பின்தொடர்ந்தது.

தஸ்தர்! பாரசீகப் பேரரசின் மகுடத்தில் இரத்தினக் கல் அந்நகரம்! அருமையான தட்பவெப்ப நிலையும் வலுவான கோட்டைகளும் கொண்ட மிக அழகிய நகரம். பண்டைய காலத்திலேயே கட்டப்பட்ட இந்நகரத்தில் தொன்று தொட்டு மக்கள் அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்ததாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. நாகரீகத்தின் மையமாய் அந்நகரம் அமைந்து இருந்திருக்கிறது.

குதிரையின் உடல்போல் அமைந்திருந்த நீண்ட குறுகிய சிறுமலை. அதில் அந்நகரம் கட்டப்பட்டிருந்தது. மலையின் அடிவாரத்தில் துஜயால் (Dujayal) எனும் பள்ளத்தாக்கு. அதுதான் தஸ்தர் நகருக்குத் தண்ணீர் கேந்திரம். அங்கிருந்து நகரிலுள்ள நீர்த்தேக்கத்திற்குக் குழாய் வழியாகத் தண்ணீர் கொண்டு செல்லப்படும் வசதி வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது.

கற்கள் நெருக்கமாய் வைத்துக் கட்டப்பட்ட சுவர், வலுவான இரும்புத் தூண்களாலான சுவர்தாங்கி, அதில் காரீயத்தால் பூசப்பட்ட குழாய்கள் என்று வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன. எல்லாம் சபூர் பேரரசனின் கட்டுமான சாமர்த்தியம். தஸ்தர் நகரைச் சுற்றிலும் உயரமான பருமனான சுவர் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு நகரைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்ட சுவர்களிலேயே இதுதான் முதல் விசாலமான சுவர் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர்.

இந்த தஸ்தர் நகருக்குள் சென்று பாதுகாப்பாக ஒளிந்து கொண்டான் ஹுர்முஸான். வலுவான தடுப்புச் சுவர் உள்ள நகர்தான். அதற்காக அப்படியே இருந்துவிட முடியுமா? நகரின் சுவருக்கு வெளியே ஆழமான அகழியொன்று வெட்ட ஏற்பாடு செய்து, முஸ்லிம்கள் எளிதில் கடக்க இயலாத வகையில் பக்காவாய் அரண் உருவானது. அகழிக்கு அடுத்தத் தடுப்பாகப் பாரசீகத்தின் மிகச் சிறந்த படை வீரர்கள் நிறுத்தப்பட்டனர்.

இவ்விதம் இங்குத் தற்காப்பு தயாராகி முடிந்த வேளையில் வந்து சேர்ந்தன முஸ்லிம்களின் இரு படைகளும். ஒன்றிணைந்த முஸ்லிம் படைகளுக்கு, கலீஃபாவின் கட்டளைப்படி அபூஸப்ரா இப்னு அபி ருஹ்ம் தலைமை ஏற்றுக்கொண்டார். நிலைமையை ஆராய்ந்தவர் எதிரியின் தற்காப்பையும் அரணையும் வலுவையும் கவனித்து கலீஃபா உமருக்குத் தகவல் அனுப்பினார்.

“கூடுதல் படை வேண்டும்!”

கலீஃபா உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவிடமிருந்து பஸ்ராவிலிருந்து அபூமூஸா அல் அஷ்அரீ ரலியல்லாஹு அன்ஹுவுக்குத் தகவல் பறந்தது. “தாங்கள் ஒரு படை திரட்டிக் கிளம்பிச் சென்று தஸ்தரில் தங்கியுள்ள படையுடன் இணைந்து கொள்ளுங்கள். பஸ்ராவின் வீரர்களுக்கு நீங்கள் தலைமை பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். அபூஸப்ரா அனைத்துப் படைகளுக்கும் தலைமை வகிக்கட்டும்.”

அதனுடன் சேர்த்து மற்றொரு முக்கியத் தகவலும் இருந்தது. “முக்கியமாய் முஜ்ஸஅதிப்னி ஃதவ்ருஸ் ஸதாஸீ தங்களது படையில் இடம்பெற வேண்டும்”

தன் ஆளுநர்களை எப்படி தேடித் தேடி நிர்ணயிப்பதில் திறமை இருந்ததோ அதைப்போல் ஒவ்வொரு படைக்கும் தலைமையையும் தகுந்த வீரர்களையும் நிர்ணயிப்பதிலும் உமருக்கு அசாத்தியத் திறமை இருந்தது. அந்த திறன்தான் இந்தப் போரில் முஜ்ஸாவை முக்கிய வீரராய் இணைத்துக் கொள்ள உமரின் உள்ளுணர்வைத் தூண்டியது. அது முற்றிலும் சரியே என்பதை நிகழ்வுகள் ஊர்ஜிதப்படுத்துவது பெரும் ஆச்சரியம்! பார்ப்போம்.

முஜ்ஸஅதிப்னி ஃதவ்ருஸ் ஸதாஸீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு, பக்ரு கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர். நிகரற்ற படைத் தலைவர்; படு துணிச்சலான வீரர்.

கலீஃபா உமரின் கட்டளைப்படி அபூமூஸாவின் படையில் முஜ்ஸா இடப்புறமுள்ள அணியில் இடம்பெற, கிளம்பியது படை.

தஸ்தர் நகரைச் சுற்றிவளைத்த முஸ்லிம் படைகளை அகழியும் வீரர்களின் அரணும் கோட்டையும் படுபாதுகாப்பாய் ஹுர்முஸானை உள்ளே வைத்துப் பொத்திக்கொண்டு வரவேற்றன. நேரடிப் போருக்கு ஏதும் வழியில்லை என்று தெரிந்தது முஸ்லிம்களுக்கு. “கூடாரம் அமையுங்கள். முற்றுகை தொடங்கட்டும்!” என்று கட்டளையிடப்பட, தொடங்கியது முற்றுகை. ஒருநாள் அல்ல, ஒரு மாதம் அல்ல, ஏறக்குறைய பதினெட்டு மாதங்கள் நீடித்தது இந்த முற்றுகை. முஸ்லிம்களின் பொறுமைக்கும் வீரத்திற்கும் பெரியதொரு சவால் அது!

இந்தப் பதினெட்டு மாதகாலமும் அமைதியாய் ஏதும் கழியவில்லை. பாரசீகப் படைக் குழுக்களுடன் எண்பது சிறு சிறு யுத்தங்கள் அவ்வப்போது நிகழ்ந்தன. இந்தச் சிறுயுத்தம் எப்படி நிகழும் என்றால் ஆரம்பத்தில் “ஒத்தைக்கு ஒத்தை வர்ரியா?” என்று சண்டை ஆரம்பிக்கும்.

இரு தரப்பிலிருந்தும் ஒரு முக்கிய வீரர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு நேருக்கு நேர் மோதிக் கொள்வார்கள். அதில் ஒருவர் கொல்லப்பட, அதற்கு அடுத்து இருதரப்பிற்கும் இடையே கடுமையான சண்டை நிகழ்வுறும்.

இத்தகைய ஒத்தைக்கு ஒத்தை சண்டைகளில் முஸ்லிம்கள் தரப்பில் களமிறங்கியவர் முஜ்ஸுஅதிப்னி ஃதவ்ருஸ் ஸதாஸீ. நூறு எதிரி வீரர்களை அவர் சர்வசாதாரணமாய்க் கொன்று தள்ள – அதகளம்! முஜ்ஸா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் பலமும் பராக்கிரமம் எதிரிகளைத் திகைப்படையச் செய்தன.

“முஜ்ஸா” என்ற பெயரே பாரசீகர்கள் மத்தியில் பயத்தைத் தோற்றுவிக்க ஆரம்பித்தது. அதே பெயர் முஸ்லிம்கள் மத்தியில் பெருமையையும் மரியாதையையும் உற்சாகத்தையும் அதிகப்படுத்தியது.

இந்தப் போருக்குமுன் முஜ்ஸாவை அதிகம்பேர் அறிந்திருக்கவில்லை. ஆனால், இப்பொழுது அவரது வீரத்தைக் கண்டபிறகுதான் முஸ்லிம்களுக்கு அது புரிந்தது, கலீஃபா உமர் ஏன் மிகக் குறிப்பாய் முஜ்ஸுஅதிப்னி ஃதவ்ரைப் போரில் இணைத்துக் கொள்ள கட்டளை அனுப்பினார் என்று.

எண்பது சிறு சிறு யுத்தங்கள் நடைபெற்றதல்லவா? அவை அனைத்திலும் முஸ்லிம்களின் தாக்குதல் மிகக் கடுமையானதாக இருந்தது. அகழிக்குமேல் அமைந்திருந்த பாலங்களை விட்டுவிட்டு, கோட்டைச் சுவர்களுக்கு பின்னால் ஓடி மறைந்து கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது எதிரிகளுக்கு.

ஆனால் அதேநேரத்தில் அவ்வளவு நீண்டகால முற்றுகை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் பெரும் அயர்வையும் சோர்வையும் ஏற்படுத்தியிருந்ததும் உண்மை. முஸ்லிம்களுக்கு அசாத்தியப் பொறுமை இருந்ததென்றாலும் ஒவ்வொரு நாளும் உல்லாசமாகவா கழிந்தது?

நகரின் உயர்ந்தோங்கிய சுவர்களுக்குப் பின்புறமிருந்து பாரசீகர்கள் முஸ்லிம்களின்மேல் அம்பு மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தனர். அதில் முஸ்லிம்களுக்கு உயிரிழப்பும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. தவிரவும் பாரசீகர்கள் கடைப்பிடித்த மற்றொரு யுக்தி முஸ்லிம்களுக்கு பெரும் சோதனை.

பெரிய பெரிய கொக்கிகளை சிவந்துவிடும் அளவிற்கு மட்டும் நெருப்பில் சுட்டுக் கொள்வார்கள். அதை இரும்புச் சங்கிலிகளில் இணைத்துவிட சுவர்களின் மேலிருந்து கீழிறங்கும் அக்கொக்கிகள். முஸ்லிம் வீரர்கள் சுவரை ஏறிக் கடக்கவோ சுவரை அண்மவோ நெருங்கும்போது அந்த நெருப்புக் கொக்கிகளை அவர்கள்மேல் மாட்டி, கட்டி இழுக்க... என்னாகும்? சகிக்கவியலாத வேதனையுடன் தசை பொசுங்கி முஸ்லிம்கள் உயிரிழிக்க நேர்ந்தது.

போரும் பொறுமையும் தொழுகையும் பிரார்த்தனையுமாக முற்றுகை நீடித்துக் கொண்டிருந்தது. இறைவனிடம் முஸ்லிம்கள் கையேந்த ஒருநாள் அந்த விசித்திரம் நிகழ்ந்தது. உதவி புரிவோருள் எல்லாம் சிறந்த உதவி புரிவோன் அவன்தானே? உடைக்க இயலாத பெரும் அரணாய் நின்று கொண்டிருந்த தஸ்தரின் அந்த நெடிய சுவரை ஒருநாள் அபூமூஸா கூர்ந்து பார்வையிட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். எங்காவது, ஏதாவது ஒருவழி தென்படாதா என்று கவலையுடன் சுற்றிவர, விண்ணிலிருந்து வந்து விழுந்தது ஓர் அம்பு. அதன் நுனியில் செய்தி ஒன்று!

பிரித்துப் படித்தால், “முஸ்லிம்களை நம்பலாம் என்று எனக்கு உறுதியாகிவிட்டது. எனக்கும் என் குடும்பத்தினருக்கும் என்னைச் சேர்ந்த சிலருக்கும் நீங்கள் அபயம் அளிக்க வேண்டும். எனது உடமைகளுக்கு நீங்கள் பாதுகாவல் அளிக்கவேண்டும். அதற்கு என்னுடைய கைம்மாறு உண்டு. நகருக்குள் ஊடுருவும் ஓர் இரகசியப் பாதை எனக்குத் தெரியும். அதை நான் உங்களுக்குத் தெரிவிப்பேன்”

பாரசீக ஆட்சியில் சிக்குண்டிருந்த மக்கள், பாரசீகர்கள்மேல் பாசம், அபிமானம் ஆகியனவெல்லாம் கொண்டவர்களாய் இருக்கவில்லை. மாறாய் அந்த அரசின் கொடுங்கோல் ஆட்சி அவர்களுக்குத் தாங்கமாட்டாத தொல்லை. உழபவன் சில்லறை எண்ணிக் கொண்டிருக்க, அதிகாரத்தில் உள்ளோர் மூட்டை மூட்டையாக அதன் பலனை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர். பாரசீக மன்னர்களிடம் சிக்குண்டிருந்த அந்த மக்களுக்கு முஸ்லிம்களின் நேர்மையும் வாய்மையும் இறை விசுவாசமும் அவர்கள் கற்பனைகூட செய்திராத ஆச்சரியமாய் அவர்கள் கண்ணெதிரே விரிந்தன. அது தஸ்தர் நகரின் வலுவான அரணின் அஸ்திவாரத்தை அசைக்க ஆரம்பித்தது.

செய்தியைப் படித்த அபூமூஸா அவர்களுடைய பாதுகாவலுக்கு உறுதிமொழி அளிக்கும் பதிலொன்றை உடனே எழுதி, அதை ஓர் அம்பில் கட்டி உள்ளே எய்தார். அம்பஞ்சல் வேலை செய்தது. அன்றைய இரவின் இருட்டில் யாருக்கும் தெரியாமல் அந்த உருவம் நகருக்கு வெளியே வந்து அபூமூஸாவைச் சந்தித்தது.

“நாங்கள் உயர்குடியைச் சேர்ந்த மக்கள். ஆனால் ஹுர்முஸான் என் அண்ணனை அநியாயமாகக் கொலை செய்துவிட்டு என் அண்ணனின் குடும்பத்தையும் உடமைகளையும் தனதாக்கிக் கொண்டான். இப்பொழுது அவனுக்கு என்மேல் கடுமையான கடுப்பு. அவனிடமிருந்து எந்த நொடியும் ஆபத்து வரலாம் என்ற பயத்திலேயே நானும் என் குடும்பமும் உள்ளோம். அவனது அநீதியை மிகக் கடுமையாய் வெறுக்கிறோம்.

முஸ்லிம்களான உங்களது நேர்மை எங்களுக்கு மிகவும் உவப்பானதாய் இருக்கிறது. அவனது துரோகத்தைவிட உங்களது வாய்மை மகா மேன்மை.

தஸ்தர் நகரிலுள் ஊடுருவும் ரகசியப் பாதை ஒன்றை உங்களுக்குக் காட்ட நான் முடிவெடுத்துவிட்டேன். அதன் வழியே நீங்கள் நகருக்குள் புகுந்துவிட முடியும். உங்களுள் சிறந்த வீரரும் மதிநுட்பம் வாய்ந்தவரும் நன்றாக நீச்சல் அறிந்தவருமான ஒருவரை என்னுடன் அனுப்புங்கள். நான் அவருக்கு வழி காண்பிக்கிறேன்”

அந்தப் பாரசீக நாட்டுக் குடிமகன் பேசியதில் நமக்கு எண்ணற்றப் பாடங்கள் உள்ளன. முஸ்லிம்களுக்கு அடிப்படைத் தகுதிகளாய் இருக்க வேண்டியதில் மிக முக்கியமானவை உறுதியான இறைநம்பிக்கையும் எத்துணைப் பெரிய சோதனை வந்தாலும் அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் மனத்திடமும் தாம். அவை அவர்களிடம் இருந்தன. ஈருலகிலும் வென்றார்கள்!

அபூமூஸா, முஜ்ஸாவை தனியே அழைத்துப் பேசினார். பதினெட்டு மாதகாலப் பொறுமைக்குப் பயனாய் திடீரென ஏற்பட்டுள்ள புதிய முன்னேற்றத்தை விவரித்து, “உமது குழுவினருந்து அந்த மனிதன் கேட்கும் தகுதியுடைய ஒருவரை எனக்குத் தந்து உதவவும்”

“வேறொருவர் எதற்கு? நானே செல்கிறேனே! தாங்கள் அனுமதியுங்கள்” என்றார் முஜ்ஸா. யோசித்தார் அபூமூஸா. “அதுதான் உமது விருப்பமெனில், நீரே செல்லவும். அல்லாஹ்வின் அருள் உமக்குண்டு”

அடுத்து முக்கிய ஆலோசனைகளை அவருக்கு வழங்கினார் அபூமூஸா. “கவனமாய்ப் பாதையை மனதில் குறித்துக் கொள்ளுங்கள். நகரின் வாயில் எங்கு அமைந்திருக்கிறது என்பதை அறிய வேண்டியது முக்கியம். ஹுர்முஸான் எப்படி இருப்பான், எங்கு இருக்கிறான் என்பதை அறிய வேண்டும். அடுத்து இந்தப் பணியில் மிகவும் கவனம் தேவை. யாருக்கும் எந்த சந்தேகமும் ஏற்படாமல் காரியமாற்றித் திரும்ப வேண்டும்”

எதிரியின் கோட்டைக்குள் ஊடுருவுவது என்பார்களே, இது உண்மையிலேயே அந்தப் பணிதான். கரணம் தப்பினால் மரணம் என்பதுபோல் உள்ளே சிறு சந்தேகம் ஏற்பட்டாலும் அடுத்த நொடி சென்றவர் தலை அவருக்கு சொந்தமில்லை.

“அப்படியே ஆகட்டும்” என்று கூறிவிட்டு இரவின் இருளில் அந்தப் பாரசீக மனிதனுடன் கிளம்பினார் முஜ்ஸா.

மலையைக் குடைந்து அமைத்த சுரங்கவழி ஒன்று இருந்தது. அது தஸ்தர் நகரையும் ஆறு ஒன்றையும் இணைத்தது. அதன் வழியே தொடங்கியது பயணம்.

சில இடங்களில் அந்தச் சுரங்கவழி அகலமாய் இருக்க நீரினுள் நடந்தே செல்ல முடிந்தது. வேறு சில இடங்களில் மிகக் குறுகலாய் நீந்தி மட்டுமே செல்ல வேண்டிய நிலை. சில இடங்கள் வளைந்து நெளிந்து இருந்தன. நெடுஞ்சாலையிலிருந்து கிளைச் சாலைகள் பிரிவதைபோல் அங்கெல்லாம் இவர்கள் சென்று கொண்டிருந்த சுரங்கவழிப் பாதையிலிருந்து கிளைகள் பிரிந்திருந்தன. வேறு சில இடங்களில் வெகு நேராய் எளிதாய்க் கடக்கும் வகையில் அமைந்திருந்தது பாதை. மெதுமெதுவே முன்னேறிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள் முஜ்ஸாவும் அந்த மனிதனும். ஒருவழியாய் சுரங்கப்பாதை தஸ்தர் நகரினுள் வந்து முடிய, நகருக்குள் அடியெடுத்து வைத்தார் முஜ்ஸா. தேர்ந்த சுற்றுலா வழிகாட்டிபோல் ரகசியமாய் முஜ்ஸாவை நகரினுள் கூட்டிவந்த அந்தப் பாரசீக மனிதன், ஹுர்முஸான் இருக்கும் இடத்திற்கு அருகில் அழைத்துச் சென்று மிகத் தெளிவாக அடையாளம் காட்டினான்.

“அதோ அவன்தான் ஹுர்முஸான். இதுதான் அவன் இருக்கும் இடம், நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்,” என்று தெரிவித்துவிட்டான்.

அவ்வளவு நெருக்கத்தில், கை நீட்டி எளிதாய்ப் பறித்துவிடும் தூரத்தில் எதிரியைக் கண்டதும் முஜ்ஸாவிற்கு கைகாலெல்லாம் பரபரத்தது. ஒரே அம்பு. தீர்ந்தது விஷயம் என்று அவன் ஜோலியை முடித்துவிட்டான்! ஆனால் தலைவரின் கட்டளை அந்த நினைவிற்குத் தடையிட, தனது உணர்ச்சிகளையெல்லாம் மிகவும் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு, அந்த மனிதனுக்கு நன்றி நவின்னுவிட்டு விடிவதற்குள் வந்து வழியே தனது இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பினார் முஜ்ஸா.

அபூமூஸாவைச் சந்தித்து நடந்த அனைத்தையும் விவரிக்க, அடுத்து பரபரவென காரியம் துவங்கியது. சிறப்பான முந்நாறு வீரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார் அபூமூஸா. பொறுமையிலும் உடல் வலிமையிலும் உளவலிமையிலும் சிறந்தவர்கள் அவர்கள். முக்கியமாய் நீந்துவதில் அவர்களுக்கு அசாதத்தியத் திறமை இருந்தது. அவர்களுக்கு முஜ்ஸாஅதிப்பி ஃதவர் தலைவர். அந்த கமாண்டோ படைக்கு உத்தரவு வழங்கப்பட்டது.

“வெற்றிகரமாய் ஊடுருவி நகரின் உள்ளே நுழைந்ததும் ‘அல்லாஹு அக்பர்’ என்று உரத்து ஒலியெழுப்புகள். வெளியில் உள்ளவர்களுக்கு அதுவே சங்கேதக் குறியீடு. அதைக் கேட்டதும் வெளியில் உள்ள படை நகரைத் தாக்கத் துவங்கும்.”

பெரியதொரு போருக்கு தயாரானது தஸ்தர். தம் வீரர்களை இயன்றவரை குறைவான ஆடைகள் உடுத்திக் கொள்ளச் சொன்னார் முஜ்ஸா. நீரில் துணி கணத்தால் எப்படிச் சூனவாய் நீந்துவது? தவிர, வாளைத் தவிர வேறு எந்த ஆயுதமும் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது; அந்த வாளையும் ஆடையினுடே மறைத்து உடம்பினுள் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

அடுத்த நாள். முன்னிரவில் கிளம்பியது அந்தப் படை. மிகவும் கடினமான, ஆபத்தான அந்த சுரங்கவழியை சில மணி நேரங்கள் போராடிக் கடந்தனர் அவர்கள். நகரினுள் முடிந்த அந்த சுரங்க வாயிலை அடையும்போது இருநூற்று இருபது வீரர்கள் அந்தக் கொடிய பயணத்தில் இறந்துவிட்டதை அறிந்தார் முஜ்ஸா. முந்நாறில் எண்பது பேர் மட்டுமே மீந்திருந்தனர்.

எனில், அது எத்தகைய கடினமான வழியாக இருந்திருக்க வேண்டும்? தம் சகாக்கள் வழியிலேயே மாண்டு போனதற்கு நின்று வருந்தக்கூட நேரமில்லை மிஞ்சியவர்களுக்கு. புயலாய் நுழைந்தனர் தஸ்தருக்குள்!

நகரினுள் நுழைந்த அந்தச் சிறிய எண்பதுபேர் படை வீர விளையாட்டு நிகழ்த்தியது. வாளை உருவிக் கொண்டு அரணுக்குப் பாதுகாவலாய் இருந்த வீரர்களை சப்தமேயின்றி விறுவிறுவென்று கொன்று எறிந்தனர் அவர்கள். அரணின் கதவுகளைத் திறந்து “அல்லாஹு அக்பர்” என்று அவர்கள் உரத்து ஒலியெழுப்ப,

அவ்வளவுதான் ... வெளியில் காத்துக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்களின் படை பதிலுக்கு “அல்லாஹு அக்பர்” என்று சொல்லி நகருக்குள் காட்டாற்று வெள்ளமாய்ப் புகுந்தது.

விடிந்தது பொழுது! குருதி பெருக்கெடுத்தோடிய மிகக் கடுமையான போர் அது. இஸ்லாமிய வரலாற்றில் முக்கியமானதொரு போர். பதினெட்டு மாதகால முற்றுக்கையை எதிர்த்துக் கொண்டிருந்த பாரசீகர்கள் அன்று நிலைகுலைந்து போயினர். ஈட்டியும் அம்பும் வாளும் பறந்து சுழன்றுகொண்டிருக்க படுஆக்ரோஷமாய் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது போர்.

அவ்வளவு அமளியின் நடுவே ஹுர்முஸானையே முஜ்ஸாவின் கண்கள் தேடிக் கொண்டிருந்தன. ஒருவழியாய் அவனைக் கண்டதும் தனது வாளை உருவி ஏந்தி கிடுகிடுவென முன்னேறினார் முஜ்ஸா. ஆனால் தனது படை வீரர்களின் குழுவில் மறைந்து போனான் ஹுர்முஸான். ஏமாற்றமடைந்த முஜ்ஸா அவனைத் தேட சிறிது நேரத்தில் மீண்டும் அவனைக் கண்டுவிட்டார்.

இம்முறை தாமதியாமல் பாய்ந்து முன்னேறினார் முஜ்ஸா. அவனை நெருங்கி, தாக்கத் தொடங்க இருவர் மத்தியிலும் பொறி பறக்கும் வாள் சண்டை உருவானது. மணல் புழுதி கிளம்பி எழ, வாட்களின் உரசலில் தீப்பொறி பறந்தது. கடுமையான அந்தச் சண்டையின் இறுதியில் தனது வாளால் ஹுர்முஸாளைத் தீர்த்துக் கட்ட முஜ்ஸா பாய்ந்த வேகத்தில் அவர் இலக்குத் தப்பியது. ஆனால் ஹுர்முஸான் அதை சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். தனது வானை அவர்மேல் அவன் பாய்ச்ச, வீர மரணம் எய்தினார் முஜ்ஸா.

தொடர்ந்து நடைபெற்ற போரில் முஸ்லிம் படையினர் வென்று ஹுர்முஸாளை உயிருடன் சிறைப் பிடித்ததும், அவனை அவனுடைய ராஜ அலங்காரத்துடன் இரத்தினக்கல் பதித்த மகுடம், தங்க இழையிலான ஆடை ஆகியனவற்றுடன் மதீனாவிற்கு கலீஃபா உமரிடம் அழைத்துச் சென்றதும், ஹுர்முஸானுக்கும் உமருக்கும் இடையே நிகழ்ந்த உரையாடலும், இறுதியில் ஹுர்முஸான் இஸ்லாத்தை ஏற்றதும் சுவையான தனிக் கதை.

தோழர்கள் யாரும் தங்களை வரலாற்று நாயகர்களாக நினைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கையை வாழவில்லை, நடவடிக்கைகளை அமைத்துக் கொள்ளவில்லை, முன்தீர்மானங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. வாழ்ந்தார்கள் – உயிரும் மூச்சும் மரணமும் இறைவனுக்காக அவனுடைய திருத்தாருக்காக என்று வாழ்ந்தார்கள். அதுபோதும், அதுமட்டும் போதும் என்று வாழ்ந்தார்கள். அதை பொருந்திக் கொண்டான் இறைவன்.

விளைவு? வாழ்க்கையின் ஏதோ ஒரு தருணம், அதில் அவர்களின் சாகசம் என்று அவர்களது மேன்மை, உயர்வு, பெருமை இவ்வுலக வரலாற்றின் அத்தியாயங்களாய்ப் பதியப்பட்டுவிட்டன.

தஸ்தர் வெற்றியின் பின்னணியில் பெரும்பங்கு வகித்த முஜ்ஸாஅதிப்பி ஃதவ்ருஸ் ஸதாஸீக்கு வீரமரண அந்தஸ்துடன் இவ்வுலகில் முடிவிற்கு வந்தது அவருடைய அத்தியாயம்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 60

("என்ன திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லையா?

என்று நபியவர்கள் கேட்டார்கள்."

"அருவருப்பான தோற்றம் கொண்ட எனக்கு இந்த மதீனாவில் யார் பெண் கொடுப்பார்?" என்று விரக்தியுடன் கேட்டார் - ஜுலைபீப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

"தோழரே! அல்லாஹ்விடத்தில் நீர் ஒன்றும் அருவெறுப்பானவர் இல்லை")

இதுவரை வெளியான தோழர்களின் பெயர்களுடையல்லாம் கவனித்திருக்கிறீர்களா? ஒவ்வொருவர் பெயருடனும் அவரின் தந்தைப் பெயர், குலப்பெயர், கோத்திரப் பெயர் போன்ற ஏதாவது ஒன்று, அல்லது அனைத்தும் நீளமாய் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

குலம், கோத்திரம் என்பதெல்லாம் அறியாத ஸாலிம் என்ற தோழருக்குக் கூட அவரின் முன்னாள் எசமானன் பெயர் சேர்ந்து கொண்டு, இன்னாரால் விடுவிக்கப்பெற்ற ஸாலிம் என்று ஓர் அடையாளம் தொக்கி நின்றது. அதுதான் அவர்களது வளமை, பெருமை எல்லாம்.

அத்தகைய அடையாளம் எதுவுமே இன்றி ஒருவர் மதீனாவில் வாழ்ந்து வந்தார். ஜுலைபீப்! ஒரே வார்த்தை – ஒரே பெயர். அவ்வளவுதான். அந்தப் பெயரும்கூட அவரின் பெற்றோர் இட்ட இயற்பெயர் இல்லை., காரணப் பெயர்!

இறைவசனம் 33:59இல் 'ஜில்பாப்' எனும் சொல்லை பிரயோகித்திருப்பான் இறைவன். தமிழில் அதற்கு முக்காடு, முன்றானை, தாவணி என்றெல்லாம் பொருள் கொள்ளலாம். இந்த ஜில்பாப் என்பதன் குறுஞ்சொல் ஜுலைபீப். அதாவது 'குட்டை தாவணி'. ஜுலைபீப் மிக மிகக் குள்ளமானவர். அதனால் அவருக்கு அந்தப் பெயர் வந்து ஒட்டிக் கொண்டு அப்படியே நிலைத்துப் போய்விட்டது. உயரம்தான் குள்ளமென்றால் அவரது தோற்றமும் எந்த ஒரு கவர்ச்சியும் இன்றி இருந்திருக்கிறது. அதனால் 'தமீம்' (அழகற்றவன்)

என்றும் அவரை அழைத்திருக்கிறார்கள்.

உயரம் படு குள்ளம்; கவர்ச்சியற்ற தோற்றம்; அவர் என்ன வமிசம் என்ன குலம் என்பதும் தெரியாது; அவரின் பெற்றோர் யார் என்பது பற்றியும் எந்தத் தகவலும் இல்லை. அவர் ஓர் அராபியர் என்பதை மட்டும் அனைவரும் அறிந்திருந்தார்கள். இப்படியான ஒருவர், குலப்பெருமை மாண்புகள் மிகுந்த ஒரு சமுதாயத்தின் மத்தியில் வாழ நேர்ந்தால் எப்படியிருக்கும்?

அனாதரவான ஒரு பிறவியாக, கேலிக்கும் கிண்டலுக்கும் இலக்கானவராக மதீனாவில் வாழ்ந்து திரிந்து கொண்டிருந்தார் ஜுலைபீப். ஆறுதல், அக்கறை, பரிவு என்று எதுவுமே அவர் அறிந்ததில்லை. யாரும் அவரை ஒரு பொருட்டாகக் கூடக் கருதியதில்லை. பொருட்டற்ற ஒரு மனிதனாய் சமூகத்தில் வலம் வருவது எவ்வளவு கொடுமை?

அஸ்லம் எனும் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த அபூபர்ஸா என்றொருவர் இருந்தார். அவருக்கு மட்டும் ஜுலைபீபின் மேல் வெறுப்பு ஒருபடி அதிகம். தன் வீட்டின் பக்கம் கூட அவர் நெருங்கக் கூடாது என்று நினைத்திருந்தவர் அவர்.

காரணம் ஆண்களிடமிருந்து ஏளனமும் இகழ்ச்சியும் தொந்தரவும் அதிகம் இருந்ததால் பெண்களுக்கு மத்தியில் ஜுலைபீப் அடைக்கலம் தேடியிருந்திருப்பார் போலிருக்கிறது. அதை அறிந்திருந்த அபூபர்ஸா தன் மனைவியிடம் தெளிவான கட்டளையே இட்டிருந்தார். "இதோ பார் ஜுலைபீபை உங்களுக்கு மத்தியில் நான் பார்க்கக்கூடாது. அப்படி நான் பார்த்தேன், அவருக்கு நிகழ்வதே வேறு. பொல்லாதவனாகி விடுவேன் நான்"

எவ்வித மதிப்போ மரியாதையோ இன்றி ஏதோ ஒரு ஜடப்பொருள் போல் ஜுலைபீபின் காலம் கடந்து கொண்டிருந்த வேளையில் மதினா வந்தடைந்தார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். மக்கள் மத்தியில் இஸ்லாம் வேரூன்ற ஆரம்பித்தது.

கூடவே அன்பு, அரவணைப்பு, சகோதரத்துவம் போன்ற சொற்கள் எல்லாம் புதுப்பொலிவு அடைய ஆரம்பித்தன. கருணையின் வடிவான நபி, தன்னைப் பற்றி தாழ்வு மனப்பான்மை கொண்டிருந்தார். மக்களின் ஒவ்வொரு உணர்ச்சிக்கும் மதிப்பளிக்கும் அந்த இறைத் தூதர், ஜுலைபீபை அக்கறையாய் இழுத்து அரவணைத்துக் கொண்டார்கள். அன்ஸாரியாகப் பரிணமித்தார் ஜுலைபீபு.

மிருகங்களுக்கே பரிவு காட்டச் சொன்ன நபியவர்கள், இஸ்லாமிய வட்டத்துள் வந்துவிட்ட தோழர் ஒருவரை எப்படிப் புறந்தள்ளுவார்கள்?

ஒரு முறை நபி (ஸல்) அவர்கள், ஜுலைபீப் அவர்களை அழைத்து என்ன திருமணம் செய்து கொள்ளவில்லையா? என்று கேட்டார்கள். அதற்கு ஜுலைபீப் அவர்கள் "அருவருப்பான தோற்றம் கொண்ட எனக்கு இந்த மதினாவில் யார் பெண் கொடுப்பார்? என்று விரக்தியுடன் கேட்டார்". தோழரே! அல்லாஹ்விடத்தில் நீர் ஒன்றும் அருவெறுப்பானவர் இல்லை. அவருக்கும் வாழ்க்கை உண்டு, அதற்கு ஓர் அர்த்தமும் உண்டு என்பதை உணர்த்த, தாமே கிளம்பிச் சென்றார்கள் பெண் கேட்க. மதினாவில் வாழ்ந்து வந்த அன்ஸாரிக் குடும்பம் ஒன்றின் வீட்டிற்கு ஒருநாள் திடீரென வருகை புரிந்தார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். வரலாற்று ஆவணங்களில் பெயர் குறிப்பிடப்படாத குடும்பம் அது. தங்கள் வீட்டு வாசலில் முகமன் கூறி முஹம்மது நபியவர்கள் வந்து நிற்பது கண்டு பரபரத்துப் போனார் அந்தக் குடும்பத் தலைவர். மகிழ்ச்சியில் அவருக்குக் கையும் ஓடவில்லை; காலும் ஓடவில்லை. பரஸ்பர குசல விசாரிப்புக்குப் பிறகு, தாம் வந்த செய்தியைச் சொன்னார்கள் நபியவர்கள், "நான் உங்கள் மகள் திருமண விஷயமாய் வந்திருக்கிறேன்"

'அல்லாஹ்வின் தூதர் என் மகளை மணமுடிக்க விரும்புகிறாரா?' பரபரத்துக் கிடந்தவர் ஆச்சரியத்தில் திக்குமுக்காடிப் போனார். "அல்லாஹ்வின் தூதரே! எத்தகு ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியுமான செய்தி இது!. எங்களது கண்களுக்கு குளிர்ச்சியான காட்சி அமையப் போகிறது!"

அவரது பதில் அவர் தப்பர்த்தம் புரிந்து கொண்டார் என்பதை நபியவர்களுக்கு உணர்த்தியது. விளக்கம் சொன்னார்கள், "நான் தங்கள் மகளை எனக்குப் பெண் கேட்டு வரவில்லை"

"வேறு யாருக்கு?" உற்சாகம் கீழிறங்கிய குரலில் கேட்டார் அந்த அன்ஸாரி.

"ஜுலைபீபுக்குத் தங்கள் மகளைப் பெண் கேட்டு வந்தேன்"

அந்த பதிலைக் கேட்டு அவருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. 'என்னது ஜுலைபீபுக்கா?' புருவம் உயர்ந்து விழிகள் பிதுங்கின அந்த அன்ஸாரிக்கு. அந்த அதிர்ச்சியில் அர்த்தம் இருந்தது.

ஜுலைபீப் பற்றி அனைத்தும் அறிந்திருந்த பெண்ணின் தந்தை அதிர்ந்தார், 'என்னது ஜுலைபீபுக்கா?' அல்லாஹ்வின் தூதரிடம் தமது மறுப்பை முகத்துக்கு நேராக எப்படிச் சொல்வது என்று தெரியாமல் சட்டெனச் சமாளித்தார், "பெண்ணின் தாயாரிடம் நான் கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டுமே"

நமூவி தம் மனைவியிடம் வந்தார். "அல்லாஹ்வின் தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் உன் மகளுக்கு திருமணம் நடைபெற விரும்புகிறார்கள்"

அதைக் கேட்டவருக்குத் தம் கணவருக்கு ஏற்பட்ட அதே ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்பட்டன. "ஆஹா! எத்தகைய நற்செய்தி இது. நமது உள்ளங்களுக்கு எத்தகைய உவப்பு வந்து சேர்ந்திருக்கிறது"

"அவசரப்படாதே. நபியவர்கள் தாம் மணமுடித்துக் கொள்ள நம் மகள் வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை. அவளை ஜுலைபீபுக்குப் பெண் கேட்டு வந்திருக்கிறார்கள்"

அதிர்ச்சியில் உறைந்துவிட்டார் அந்தத் தாய். கிளியை வளர்த்து ஜுலைபீப் கையில் கொடுப்பதாவது? "முடியாது. முடியவே முடியாது. ஜுலைபீபுக்கு நம் மகளை அளிக்க முடியாது" தீர்மானமாகச் சொன்னார் அந்தத் தாய்.

வெளியே காத்திருக்கும் நபியவர்களிடம் செல்வதற்குத் தந்தை திரும்பியபோது, தாயின் உரையாடலைக் கேட்க நேர்ந்த மகள் அவசரமாய் வந்தார். குறுக்கிட்டார்.

"யார் என்னை மணமுடிக்கக் கேட்டது?" தாய் மகளிடம் அனைத்தையும் விவரித்தார்.

நபியவர்களிடமிருந்து கோரிக்கை வந்துள்ளது; அதைத் தம் தாய் திட்டவட்டமாய் மறுத்துள்ளார் என்பதை அறிந்ததும் மிகுந்த குழப்பமும் வேதனையும் அடைந்தார் அந்தப் பெண்.

"அல்லாஹ்வின் தூதரிடமிருந்து வந்துள்ள கோரிக்கையை நிராகரிக்கிறீர்களா? என்ன பேசுகிறோம் என்பதை உணர்ந்துதான் பேசுகிறீர்களா? இறைத் தூதரின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுங்கள். நிச்சயமாய் நமக்கு எந்தவிதக் கேடும் வந்து சேராது" பெற்றோர் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். தம் கணவர் எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்று ஒரு பெண்ணுக்குக் கனவும் எதிர்பார்ப்பும் இருக்கும்? அப்படியெல்லாம் முழுத் தகுதியுடன் இல்லாமல் சற்றுக் கூடுதல் குறைச்சலாக மணமகன் வந்து அமைந்தாலும் பரவாயில்லை; ஏற்றுக் கொள்வதில் பிரச்சினையிருக்காது.

அப்படியெல்லாம் இல்லாமல் அவலட்சணம் என்பது மட்டுமே தோற்றத் தகுதியாய் இருக்கும் ஒருவருக்கு வாழ்க்கைப்பட துணிவதற்கு அசாத்திய மனோதிடம் வேண்டும். அதையும் நபியவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள் என்பதற்காக ஏற்றுக்கொள்வது என்பது, அடிபணிதல் என்பதன் உச்சக்கட்டம். அடிபணிந்தார் அந்தப் பெண். அதற்குமுன் ஒரு வசனம் சொன்னார். குர்ஆன் (33:36).

இந்நிகழ்வுக்குச் சிலகாலம் முன் ஒரு திருமணம் நடைபெற்றது. தம் அத்தை உமைமா பின்த் அப்துல் முத்தலிபின் மகள் ஸைனப் பின்த் ஜஹ்ஷ் ரலியல்லாஹு அன்ஹாவை தம்மிடம் அடிமையாய் இருந்தவரும் பின்னர் தாம் மகனாய்ப் பாவித்தவருமான ஸைத் இப்னுல் ஹாரிதா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவுக்கு மணமுடித்து வைத்தார்கள் நபியவர்கள். நிற, குல ஏற்றத் தாழ்வுகள், ஆண்டான், அடிமை என்பதெல்லாம் இஸ்லாத்தில் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தும் விதமாய் அமைந்த திருமணம் அது. பின்னர் கணவன் மனைவிக்கு இடையே ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளினால் அந்தத் திருமணம் முடிவுக்கு வந்ததும், பிறகு ஸைனப் ரலியல்லாஹு அன்ஹா நபியவர்களுக்கே வாழ்க்கைத் துணையாய் அமைந்ததும் தனி விவரங்கள்.

ஆரம்பத்தில் ஸைதுடன் திருமணம் புரிந்துகொள்ள ஸைனப் ரலியல்லாஹு அன்ஹா ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. குரேஷியரின் உயர்குலத்தவரான தாம், அடிமையாய் இருந்த ஸைதை மணந்து கொள்வதா? என்று அவருக்கு அதிகமான தயக்கம் இருந்தது. அப்பொழுது முக்கியமான இறைவசனம் ஒன்று வந்து இறங்கியது.

"மேலும், அல்லாஹ்வும் அவனுடைய தூதரும் ஒரு காரியத்தைப்பற்றிக் கட்டளையிட்டு விட்டால், அவர்களுடைய அக்காரியத்தில் வேறு அபிப்பிராயம் கொள்வதற்கு ஈமான் கொண்டுள்ள எந்த ஆணுக்கோ பெண்ணுக்கோ உரிமையில்லை..." குர்ஆன் (33:36).

அதைக் கேட்ட ஸைனப் (ரலி) தம் சுய விருப்பு, வெறுப்புகளை ஓரமாய் ஒதுக்கிவிட்டு உடனே அத்திருமணத்திற்கு உடன்பட்டார்கள். அந்தக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் அறிவுறுத்தும்படியாக அந்த வசனம் வந்து அமைந்தாலும் நம் உலக வாழ்வின் எந்த விஷயத்திற்கும் அதுதான் அடிப்படை என்பது நாம் மறக்காமல் குறித்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய முக்கிய தகவல். குர்ஆன் வசனங்களை வாழ்க்கையாய் வாழ முற்பட்ட சமூகமில்லையா அது; எனவே, இந்த வசனத்தை அந்த நேரத்தில் தம் பெற்றோருக்கு ஒதிக் காண்பித்தார் அந்த அன்ஸாரிப் பெண். வாயடைத்துப் போயினர் அவர்கள்.

"அல்லாஹ்வின் தூதர் எனக்கு எது நலம் விளைவிக்கும் என்று அறிவுறுத்துகிறார்களோ அதற்கு முழு திருப்தியுடன் அடிபணிகிறேன்" என்று தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டார்.

நபியவர்களுக்கு அந்தப் பெண்ணின் எதிர்விளைவு தெரியவந்தது. அகமகிழ்ந்தவர்கள் இறைவனிடம் பிரார்த்தித்தார்கள். "யா அல்லாஹ்! அவளுக்கு நன்மைகளை ஏராளமாய் வழங்குவாயாக. அவளது வாழ்க்கையை கடினமானதாகவும் துன்பமானதாகவும் ஆக்கிவிடாதே"

ஒருவரின் வாழ்க்கை சிறப்புற நபியவர்களின் துஆவைவிட சிறந்த பரிசு எது? ஜுலைபீபை முழுமனத் திருப்தியுடன் மணம் புரிந்து கொண்ட அந்தப் பெண் மரணம் அவர்களைப் பிரிக்கும்வரை உவப்பாய் இல்லறம் புரிந்துள்ளார். முற்றிலும் இறைவனுக்கும் அவன் தூதருக்கும் என்று கட்டுப்பட்டுவிட்டதால் அதன் முழுக் கூலியையும் மறுமைக்கு நிச்சயப்படுத்திவிட்டான் போலிருக்கிறது அந்த அல்லாஹுதஆலா. அந்தப் பெண்ணின் பெயர்கூட வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் இடம்பெறாமல் தன்னடக்கத்தில் ஒளிந்துவிட்டது.

ஆனால் பிற்காலத்தில் அந்தப் பெண் விதவையானதும் மதீனாவில் இருந்த அன்ஸார்கள் அவரை மறுமணம் புரிந்து கொள்ளப் போட்டியிட்டிருக்கின்றனர். நபியவர்களின் சிறப்புப் பிரார்த்தனைக்கு உட்பட்டவர் என்ற தகுதியும் அவரது அடிபணிதலும் அவரது தகுதியை எங்கோ உயர்த்திவிட்டிருந்தது.

நபியவர்களின் தலைமையில் படையெடுப்பு ஒன்று நிகழ்வுற்றது. இஸ்லாத்தின் எதிரிகளுடன் நிகழ்வுற்ற போர்களில் ஒன்று அது. போர் முடிந்ததும் போரில் உயிரிழந்தவர்களைப் பற்றி விசாரித்தார்கள் நபியவர்கள்.

தோழர்களிடம், "நீங்கள் யாரையாவது இழந்துவிட்டீர்களா?" இன்னின்னவர் உயிரிழந்தார் என்று தம் உறவினர்கள், தோழர்களின் பெயர்களெல்லாம் சொன்னார்கள் அவர்கள்.

படைப்பிரிவின் மற்றொரு பகுதியினரிடம் விசாரித்தார்கள். அவர்களும் அதைப் போலவே பதில் அளித்தனர். அடுத்தொரு பிரிவினர் தங்கள் மத்தியில் உயிரிழப்பு ஏதும் இல்லை என்று தெரிவித்தனர்.

அனைத்தையும் கேட்டுவிட்டு பதில் அளித்தார்கள் நபியவர்கள். "ஆனால் நான் ஜுலைபீபை இழந்துவிட்டேன். களத்தில் அவரைத் தேடுங்கள்"

விரைந்து எழுந்து தேடினார்கள் தோழர்கள். யுத்தக் களத்தில் உதிரம் உறைந்து கிடந்தார் ஜுலைபீப். அவரைச் சுற்றி ஏழு எதிரிகள் இறந்து கிடந்தனர். அவர்களைக் கொன்று, போரில் வீரமரணம் அடைந்திருந்தார் அவர். உருக்குலைந்த குறுகிய உருவம் பிரம்மாண்டத்தைத் தழுவிக் கிடந்தது.

நபியவர்களுக்குத் தகவல் தெரிவிக்கப்பட, அங்கு விரைந்து வந்தவர்கள், "இவர் என்னுடையவர்; நான் அவருடையவன்" எனக்கூறி, வலியுறுத்தும் விதமாய் அதையே மேலும் இருமுறை கூறினார்கள்.

பிறகு அது நடந்தது. தாமே தம் கையால் ஜுலைபீபை ஏந்திக் கொண்டு நடந்தார்கள் நபியவர்கள். இதைவிட பெரும்பேறு என்ன வாய்த்துவிட முடியும் ஒரு மனிதனுக்கு. சற்று ஆழ்ந்து யோசித்தால் நகக்கண்ணும் சிலிர்க்கலாம். பிறகு நபி (ஸல்) அவர்கள் ஜுலைபீபை தன் முன் கையால் தூக்கி சுமந்து சென்று அடக்கம் செய்தார்கள்.

சிறிது நேரம் கழித்து நபி (ஸல்) அவர்கள் வானத்தை பார்த்து அழுது கொண்டே சிறிது நேரத்தில் சிரித்தார்கள், இதை பார்த்த சஹாபாக்கள் "யா ரஸூலுல்லாஹ், என்னவாயிற்று நீங்கள் அழுதீர்கள் பின்பு சிரித்தீர்கள்" என்று கேட்டார்கள், அதற்கு நபி (ஸல்) "நான் ஜுலைபீப் மரணித்ததை நினைத்து அழுதேன், பிறகு அல்லாஹ் எனக்கு சில காட்சிகளை காட்டினான் அதில் ஜுலைபீப் சுவர்க்கத்தில் தன் ஹூர்லீன் மனைவியோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார், அதைப் பார்த்து சிரித்தேன்" என்றார்கள்...முஸ்லிம் : 4877)

உருவத்தைப் போலவும் பெயரைப் போலவும் சுருக்கமாய் வாழ்ந்து மறுமையின் நிகரற்ற பெருமைக்கு உரியவராகிப் போனார் ஜுலைபீப்,
ரலியல்லாஹு அன்ஹு!
நூல் : அஹ்மத் (19285) இப்னு ஹிப்பான் (பாகம் 01,பக்கம் 155,156) முஸ்லிம் (2472)

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 61

("என் மக்களே! அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். முஹம்மது என்றொருவர் இங்கு யத்ரிபிற்கு வந்திருக்கிறாரே, அவர் மக்களுக்குக் கருணை கற்றுத் தருகிறாராம்; நீதியும் நேர்மையும் போதிக்கிறாராம். இன்னும் அவரைப் பற்றிக் கேள்விப்படுவதெல்லாம் நல்லவையாகவே இருக்கின்றன.
நம்மைச் சுற்றியுள்ள ஊர்களிலிருந்து மக்களெல்லாம் முந்திக் கொண்டு அவரிடம் செல்கிறார்கள். நல்லவற்றை ஏற்றுக்கொள்வதை நாம் ஏன் தாமதப்படுத்த வேண்டும்? என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. - அந்நுஃமான் பின் முகர்ரின் அல்-முஸனீ (ரலி)

மக்காவிலிருந்து மதீனா செல்லும் பாதையில் ஓர் ஊர் இருந்தது. அங்கு முஸைனா எனும் கோத்திரத்தினர் வாழ்ந்து வந்தனர். நபியவர்கள் மதீனா புலம்பெயர்ந்தபின் மக்காவிலிருந்து மற்ற முஸ்லிம்களும் மெதுமெதுவே மதீனா வந்தடைய ஆரம்பித்தனர். அவர்களெல்லாம் முஸைனாவைக் கடந்துதான் செல்ல வேண்டும்.
வழக்கத்திற்கு மாறான, அதிகமான போக்குவரத்து; மதீனாவில் நிகழ்ந்துவரும் மாற்றம்; இவையெல்லாம் முஸைனா குலத்து மக்கள் மத்தியில் செய்தியாக ஆரம்பித்தன. "என்னதான் நடக்கிறது அங்கே?" என்று ஆவலும் ஆர்வமுமாய் விசாரிக்க, பதிலாய்க் கிடைத்த தகவல்களெல்லாம் அவர்களுக்கு ஆச்சரியமளித்தன!
"அப்படியா? உண்மையாகவா? இப்படியெல்லாம்கூட வாழலாமா? சிறப்பாக இருக்கே!"
கோத்திரங்களுக்கெல்லாம் சில தலைவர்கள், பெருந்தலைவர் என்று உண்டு. முஸைனா கோத்திரத்திற்கும் ஒருவர் இருந்தார்; 1) அந்நுஃமான் இப்னுல்-முகர்ரின். அவருக்கு ஒன்பது சகோதரர்கள்.
2) சனான், 3) ஸுவைத், 4) அப்துல்லாஹ், 5) அப்துர் ரஹ்மான், 6) அகீல், 7) மஅகல், 8)நயீம், 9) மார்தி, 10) தர்ரார். ஆக மொத்தம் 10 சகோதரர்கள்

ஒருநாள் மாலை சகோதரர்கள், நண்பர்கள், பெரியவர்கள் என்று கூட்டமாய் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நுஃமான் மனதில் சிலநாளாய் ஓர் எண்ணம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அன்று வாய்ப்பு அமைந்துவிட, பேசினார்:
"என் மக்களே! அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். முஹம்மது என்றொருவர் இங்கு யத்ரிபிற்கு வந்திருக்கிறாரே, அவர் மக்களுக்குக் கருணை கற்றுத் தருகிறாராம்; நீதியும் நேர்மையும் போதிக்கிறாராம்.
இன்னும் அவரைப் பற்றிக் கேள்விப்படுவதெல்லாம் நல்லவையாகவே இருக்கின்றன.நம்மைச் சுற்றியுள்ள ஊர்களிலிருந்து மக்களெல்லாம் முந்திக்கொண்டு அவரிடம் செல்கிறார்கள். நல்லவற்றை ஏற்றுக்கொள்வதை நாம் ஏன் தாமதப்படுத்த வேண்டும்? என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.
அதனால் நான் முடிவு செய்துவிட்டேன். நாளைக் காலை முதல் வேலையாக நான் யத்ரிப் சென்று அவரைச் சந்திக்கப் போகிறேன். என்னுடன் வர விருப்பமுள்ளவர்களெல்லாம் பயணத்திற்குத் தயார் செய்து கொள்ளுங்கள்"
அச்சொற்கள் விழுந்த செவிகள் அறிவுக் கூர்மையுள்ள செவிகள். மறுநாள் பொழுதுவிடிந்தது. நுஃமான் வெளியே வந்து பார்த்தால் அவரின் அனைத்து சகோதரர்களும் நானாறு போர்வீரர்களும் என்று ஒரு படையே பயணத்திற்குத் தயாராக நின்று கொண்டிருந்தது.

புருவம் உயர்த்தி யோசித்தார் நுஃமான். 'இத்தனைபேர் செல்கிறோம்; இறைத்தூதர் ஒருவரைச் சந்திக்கச் செல்கிறோம்; வெறுங்கையுடன் எப்படிச் செல்வது? ஏதாவது அன்பளிப்பு அளிக்க வேண்டுமே..' சோதனையாய் அந்த ஆண்டில் மழையின்றி, விளைச்சல் இன்றி, வறுமையில் இருந்தார்கள் அவர்கள்.
கால்நடைகளும் ஏதும் அதிகமில்லை. பஞ்சத்திலிருந்து காப்பாற்றி வைக்கப்பட்டிருந்த ஆடுகள் சில அவரது வீட்டிலும் அவரின் சகோதரர்கள் வீட்டிலும் இருந்தன. அவற்றையெல்லாம் தேற்றி ஓட்டிக்கொண்டு, கிளம்பியது அந்தப் படை - மதீனாவை நோக்கி.

"வருகிறது ஒருபடை, தங்களை ஆரத் தழுவிக்கொள்ள" என்ற நற்செய்தி நபியவர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. பெருமகிழ்வுடன் அவர்களை வரவேற்க நபியவர்கள் தயாரானார்கள்.
நானூற்று சொச்சம் பேரும் வாகனப் பிராணிகளும் ஆடுகளும் என்று பாலை வெயிலில் நடந்து வந்தால் எப்படி இருக்கும்? காற்றில் மணல் புகுதி பறக்க, நிலம் திடும் திடுமென அதிர் மதீனாவில் நுழைந்தார்கள் நுஃமானும் சகோதரர்களும் முஸைனி குலத்துப் போர் வீரர்களும். மதீனாவே மகிழ்ச்சியில் அதிர்ந்தது!
எத்தனையோ கோத்திரத்திலிருந்து வருகிறார்கள்; தனித்தனியாக வருகிறார்கள், சிறு குழுவாய் வருகிறார்கள்; இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்பதெல்லாம் அவ்வப்போது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்க, தம் சகோதரர்கள் அனைவரும் தம் குலத்தின்

நானாறு போர் வீரர்களும் திருமண நிகழ்ச்சிபோல் ஒரு கோத்திரமே வந்து இணைவதைக் காண்பது மதினாவிலிருந்த முஸ்லிம்களுக்குப் புதுசு. வரலாற்றில் தனித்தன்மையை பெற்றுவிட்ட ஒரு பெருநிகழ்வு அது. அவர்கள் அளித்த பரிசை நபியவர்கள் மகிழ்வுடன் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். குர்ஆனிலுள்ள சூரா தவ்பாவின் 99ஆவது வசனம் இந்நிகழ்வை இப்படிக் குறிக்கிறது -

“கிராமப்புறத்தவர்களில் அல்லாஹ்வின் மீதும் இறுதிநாள் நம்பிக்கை கொள்பவர்களும் இருக்கின்றார்கள்; தாம் (தர்மத்திற்காகச்) செலவு செய்வது தங்களுக்கு அல்லாஹ்வின் நெருக்கத்தையும், இறைத் தூதரின் பிரார்த்தனையும் (தங்களுக்குப்) பெற்றுத்தரும் என நம்புகிறார்கள்; நிச்சயமாக அது அவர்களை (அல்லாஹ்வின்) அண்மையில் கொண்டு சேர்ப்பதுதான்; அதி சீக்கிரத்தில் அல்லாஹ் அவர்களைத் தன் பேரருளில் புகுத்துவான் - நிச்சயமாக அல்லாஹ் மன்னிப்பவனாகவும் பெருங் கிருபையாளனாகவும் இருக்கின்றான்”

நுஃமான் ஒரு கோத்திரத்தின் தலைவர். மிகுந்த செல்வாக்குடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர். ஆள் பலம், படை பலம் உள்ளவர். வீர தீர சகோதரர்களே பத்துப் பேர். இவர்கள் அனைவரும் மெனக்கெட்டு ஊரிலிருந்து பயணம் கிளம்பிச் செல்கிறார்கள். பணம் கொடு, பதவி கொடு, மந்திரி சபையில் இடம் கொடு, இட ஒதுக்கீடு கொடு என்றெல்லாம் பேசவில்லை! உலக ஆதாயங்களைப் பற்றி மூச்சே இல்லை.

‘ஒரே இறைவன் என்கிறீர்கள். நன்றாக அறிவுக்குப் புரிகிறது. நல்லறம் போதிக்கிறீர்கள்; தீய செயல்களைச் செய்யக் கூடாதெனச் சொல்கிறீர்கள். மனதில் ஆனந்தம் பொங்குகிறது. நாங்கள் பத்துப் பேர் மட்டுமே சகோதரர்கள் இல்லை; இஸ்லாத்தினுள் காலடி எடுத்து வைத்த எல்லோருமே சகோதரர்கள் என்கிறீர்கள். அதன் உன்னதம் சிலிர்த்துள்ளது. இங்கு வாழும் வாழ்க்கைக்கு ஒர் அர்த்தம் தென்படுகிறது. நிரந்தரம் என்பது மறுமைக்குள் ஒளிந்திருப்பதை உணர முடிகிறது. போதும்! இது போதும் எங்களுக்கு!’ என்று தலைமைப் பகட்டு, இறுமாப்பு அனைத்தையும் கழட்டி வைத்துவிட்டு அடக்கமாய் இஸ்லாத்திற்குள் நுழைந்தார் அந் நுஃமான் இப்போது அல்-முகர்ரின், ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

அதன்பிறகு -அகழி யுத்தம், இதர யுத்தங்கள் என்று இஸ்லாத்திற்காக நடைபெற்ற போர்களிலெல்லாம் நபியவர்களுடன் இணைந்து களத்தில் ஒரே வீரவிளையாட்டுதான். போரில் நபியவர்களின் கொடியை ஏந்திச் செல்லும் பொறுப்பும் பெருமையும் அவருக்குக் கிடைத்தது. மக்கா படையெடுப்பின்போது பெரும் படை சென்றது; அதில் பத்தாயிரம் வீரர்கள் வரை இருந்தனர் என்று முந்தைய அத்தியாயங்களில் பார்த்தோமல்லவா? அதில் நுஃமானின் முஸனி கோத்திரத்தின் வீரர்கள் மட்டுமே ஆயிரத்து முந்நூறு பேர்.

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் மறைவிற்குப் பிறகு அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீபாவாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதும் மூன்று முக்கியப் பிரச்சினைகள் அவரை நெருக்கின.

முதலாவதாக - உஸாமா பின் ஸைதையும் அவர் தலைமையில் படையையும் ரோமர்களை நோக்கி அனுப்பி வைப்பது. இரண்டாவது, - “நானும் நபி, நானும் இறைத் தூதுவன்” என்று கிளம்பினார்களே கிறுக்கர்கள், அவர்களிடம் போர் தொடுப்பது. மூன்றாவது - இஸ்லாத்திலிருந்து தடம் புரண்டு போனதில்லாமல் தூற்றத் தொடங்கியவர்களை நேர்படுத்துவது.

ஒரு பாராவில் எழுதிவிட்டாலும் இவை மூன்றுமே நாம் கற்பனை செய்தும் பார்க்க முடியாத பெரும் சோதனைகள். அவை அனைத்தையுமே தமது இரண்டரை ஆண்டுகால ஆட்சியிலேயே அபூபக்ரு எதிர்கொண்டு சாதித்துக் காட்டியது முன்னர் நாம் பார்த்த சில தோழர்களின் வரலாற்றில் பொய்யன் முஸைலமா பிரதானமாய் தென்பட்டிருப்பான். இங்கு நேர் வழியிலிருந்து பிறழ்ந்து போன கூட்டங்களுடன் நடைபெற்ற ரித்தா போர்க் காட்சிகள் சிலவற்றைப் பார்த்துவிடுவோம். நபியவர்கள் மரணிக்கு முன் புதிதாய் இஸ்லாத்தில் நுழைந்த கோத்திரத்தினர் சிலர் இருந்தனர். அவர்கள் மத்தியில் ஒரிறைக் கொள்கை முற்றிலும் வேருன்றாமல் இருந்தது. பண்டைய பழக்க வழக்கங்களில் ஊறித் திளைத்திருந்த அவர்கள் மனதிலிருந்து அப்பழக்கம் முழுவதும் விடுபடவில்லை.

நபியவர்களின் மரணச் செய்தி கிடைத்ததும், ‘சரி தான்! புதிதாய் முஹம்மத் தோற்றுவித்த கலாச்சாரம் அது. ஆட்டம் முடிந்தது’ என்று அவர்களது மனதில் குலப் பெருமை, அதிகார வேட்கை, பண ஆசை ஆகியனவெல்லாம் திரும்பவும் குடியேற ஆரம்பித்தன.

“ஸகாத்தா? என் பணம்; என் காசு; என் சொத்து. அதெல்லாம் தரமாட்டேன். போனால் போகிறது, தொழுது கொள்கிறேன்; நோன்பு நோற்கிறேன்” என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

‘மதினாவிலிருந்து முஸ்லிம் வீரர்களின் பெரும் படை உஸாமாவின் தலைமையில் ரோமர்களை நோக்கிச் சென்றுவிட்டது; கலீபாவும் முஸ்லிம்களும் முஹம்மதை இழந்த சோகத்தில் மனமும் உடலும் நொடித்துப் போய் கன்னத்தில் கைவைத்து அமர்ந்திருக்கிறார்கள். முஸ்லிம்கள் வலுவிழந்து விட்டனர். அவர்களால் நம்மை எதுவும் செய்துவிட முடியாது’ என்ற இறுமாப்பும், இஸ்லாத்திலிருந்து விலகிப்போன முர்த்தத்த்களிடம் குடிகொள்ளலாயிற்று.

இஸ்லாமிய வரலாற்றில் கடுங்கொந்தளிப்பான காலகட்டம் அது.

முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக பனா கதஃபான், பனா அஸத், பனா தாய் ஆகியோர் போர்களத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள். பனா தால்பா பின் ஸஅத், பனா மர்ரா, பனா அபாஸ் எனும் கோத்திரத்தினர் தங்களது படையுடன் மதினா நகருக்கு அருகே அமைந்துள்ள அப்ராக் எனும் திறந்தவெளிக்கு வந்துவிட்டனர்.

பெருங் கூட்டமாய்க் கூடி நெருக்குதல் அளித்தால் கலீபா அபூபக்ரு இணங்கிவிடுவார் என்ற திட்டம் இருந்தது அவர்களுக்கு.

அப்படி இல்லையா மதினாவைத் தாக்கிக் கைப்பற்றுவோம்! கிள்ளுக்கீரை என்று நினைத்துவிட்டனர் ஸித்தீக்குல் அக்பரை.

அந்தக் கோத்திரங்களின் குழுவொன்று அபூபக்ருவைச் சந்தித்து, ‘ஸகாத்தெல்லாம் முஹம்மது நபி இருக்கும்போது

கேட்டார்கள்; தந்தோம். அவர் சென்றுவிட்டார். அதனால் அதை நாங்கள் உங்களுக்குத் தரத் தேவையில்லை. எங்களை ஸகாத்

கடமையிலிருந்து விடுவித்து விடுங்கள். இல்லையா எங்களுக்கு இஸ்லாமெல்லாம் தேவையில்லை. நாங்கள் வெளியேறுகிறோம்”
உமர் (ரலி) உட்பட மூத்தத் தோழர்கள் மத்தியில் இந்த முரத்தகளை எதிர்த்துப் போர்தொடுப்பதில் தயக்கம் இருந்தது. பயமல்ல; அரசியல் தயக்கம்.

“ஸகாத் மட்டும்தானே தரமாட்டேன் என்கிறார்கள். ஆனால் தொழுது கொள்கிறேன், இதர கடமைகள் செய்கிறேன் என்கிறார்கள்; எனில் அவர்களும் முஸ்லிம்களாகத்தானே கருதப்பட வேண்டும். கலிமாச் சொல்லியிருக்கும் இவர்களிடம் எப்படிப் போரிடுவது?”

அதற்கு அபூபக்ரு (ரலி) உரைத்த பதில் சுருக்கமானது. வலிமை வாய்ந்தது. “அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். தொழுகைக்கும் ஸகாத்திற்கும் இடையில் வேறுபாடு காண்பவன் யாராக இருந்தாலும் நிச்சயம் அவனை எதிர்த்து நான் போரிடுவேன்.

ஸகாத் அவர்களது சொத்தின் மீதான உரிமையாகும். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! நபியவர்களிடம் சிறியதொரு பெண் ஆட்டை ஸகாத்தாக கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் இப்பொழுது எனக்குத் தரமறுத்தால் போர்தான். அவ்வளவு ஏன், மூக்கணாங்கயிறு ஒன்றை ஸகாத் கடமையாய் அவர்கள் நபியவர்களிடம் அளித்திருந்து அதை இப்பொழுது தர மறுத்தாலும் சரியே”

அபூபக்ருவின் அந்த பதில், வந்த குழுவினரைப் பேச்சடைத்துப் போகச் செய்தது. அதேநேரத்தில் அபூபக்ருவின் திட்டவட்டமான இந்த பதில் உமர், இதரத் தோழர்களின் உள்ளங்களைத் திறக்க, பளீரென உண்மை அவர்களுக்குப் புரிந்தது.

தம் பதிலால் வந்தவர்கள் முகத்தில் தெரிந்த மாறுதலைத் தெளிவாகப் படித்துவிட்டார் அபூபக்ரு. அவர்கள் போருக்குத் தயாராகி மதினாவைத் தாக்கத் திட்டமிடுகிறார்கள் என்பது நிச்சயமாகத் தெரிந்தது.

திரும்பிய குழு, தங்கள் தலைவர்களிடம் நடந்ததைத் தெரிவித்தது. அந்த அனைத்துக் கோத்திரத்தின் தலைவர்களும் பரபரவென்று ஆலோசனை செய்தார்கள். ‘முஸ்லிம்களின் பெரும் படையொன்று மதினாவை விட்டுக் கிளம்பிச் சென்றுவிட்டதால் போதிய படை பலம் இன்றி முஸ்லிம்கள் பலகீனமான நிலையில் இருக்கிறார்கள். நம் தாக்குதலை எதிர்க்கும் அளவிற்கெல்லாம் அவர்களிடம் இப்போது வலுவில்லை.

இதுதான் சரியான தருணம். மதினா நம் கையில் வந்துவிட்டால் அதன் நிர்வாகம் நமதே’ அந்த ஒவ்வொரு கோத்திரமும் வெற்றியில் தங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய லாபத்தைக் கனவு கண்டு, வாயைத் துடைத்துக்கொண்டு, “நாங்கள் தயார்” என்று ஏகமனதாய் அறிவித்துவிட்டன.

இங்கு மதினாவில் தற்காப்பு ஏற்பாடுகள், போர் ஏற்பாடுகள் என உடனே மளமளவென்று காரியத்தில் இறங்கினார் கலீஃபா அபூபக்ரு. முதற்காரியமாகப் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் கோட்டைகளுக்குள்ளும் மலைகளுக்கும் அனுப்பி வைத்தார். மதினா நகருக்கு வெளியே காவல்படை அமைக்கப்பட்டது. பிறகு, இஸ்லாத்தில் திடமாய் நிலைத்திருந்த இதர கோத்திரத்தினருக்கு உடனே தகவல் அனுப்பப்பட்டது.

வழி தவறிப்போனவை சில கோத்திரங்கள்தாமே. இஸ்லாம் ஆழ வேருன்றிக் கிடந்த அஸ்லம், கிஃபார், அஷ்ஜா, ஜுஹனா, கஅப் மற்றும் துஃமானின் முனைனா கோத்திரங்களுக்குத் தகவல் வந்து சேர்ந்ததுமே, குதிரைகள், ஓட்டகங்கள், போர்த் தளவாடங்கள் என்று மதினாவின் வீதிகள் அக்கோத்திரங்களின் முஸ்லிம் வீரர்களால் நிறைந்தன.

அபூபக்ருவின் யூகம் தவறாகவில்லை. எதிரிகள் வந்து பேசிச் சென்று மூன்று நாட்கள்கூட ஆகியிருக்கவில்லை. அஸத், கத்ஃபான், அப்ஸ், திப்யான், பக்ரு கோத்திரங்கள் படை திரண்டனர். தீஹுஸ்ஸா என்ற பகுதியில் முகாம் அமைத்துக் கொண்டு குறிப்பிட்ட அளவிலான படை வீரர்கள் முதலில் மதினாவை நோக்கிக் கிளம்பினர்.

நகருக்கு வெளியே இருந்த காவல் படைவீரர்கள் கிளம்பி வரும் ஆபத்தை உடனே கலீஃபாவுக்குத் தெரிவிக்க, “அங்கேயே இருங்கள். இதோ வந்துவிட்டேன்” என்று கலீஃபா அபூபக்ருமும் இன்னும் சில போர் வீரர்களும் உடனே அங்கு விரைந்தனர். போன வேகத்தில் அப்படியே முஸ்லிம்களைத் துவட்டி துவம்சம் செய்துவிட்டு மதிய உணவை மதினாவில் சாப்பிடலாம் என்று படு அலட்சியத்துடன் வந்த எதிரிகள் மதினா நகருக்கு வெளியே அத்தகைய பாதுகாப்பையும் முஸ்லிம் போர்வீரர்களையும் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. மதினா நோக்கிச் செல்லும் சாலையெங்கும் திறமையான முஸ்லிம் போர்வீரர்கள் காவல் நிற்க, துவங்கியது சண்டை!

நிறைய நேரம் எடுக்கவில்லை. சற்று நேரத்திலேயே எதிரிகளை விரட்ட ஆரம்பித்துவிட்டனர் முஸ்லிம்கள். மிரண்டு திரும்பி ஓட ஆரம்பித்தனர் எதிரிகள். விடாமல் அவர்களை விரட்டிக் கொண்டு சென்றது முஸ்லிம் படை.

வெற்றிச் செய்தியை எதிர்நோக்கி முகாமிட்டுக் காத்திருந்த எதிரிப் படையின் இதர போர்வீரர்கள், மூச்சிரைக்க தங்களது படை ஓடி வருவதையும் அவர்களை முஸ்லிம் படையினர் ஆவேசமாய்த் துரத்திக் கொண்டு வருவதையும் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு எழுந்தனர். தங்களுக்கு பலத்த உயிர்ச்சேதம் ஏற்படப் போகிறது என்று தெளிவாகத் தெரிந்தது.

உடனே ஒரு காரியம் செய்தார்கள். தங்களிடமிருந்த முரசுகளை யெல்லாம் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு ஆவேசமாய்க் கொட்ட ஆரம்பித்தார்கள். பயங்கரமான முரசு ஒலிகள். அத்திட்டம் சரியாக வேலை செய்தது. முஸ்லிம்களின் ஓட்டகங்கள் அவ்வொலியில் மிரண்டு திக்குத் தெரியாமல் ஓடத் துவங்கின.

அவற்றையெல்லாம் சமாளித்து கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவதற்குள் முஸ்லிம் படைகளுக்கு போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது. ஒருவழியாய் உயிரிழப்பு எதுவும் இல்லாமல் மதினா திரும்பியது முஸ்லிம்களின் படை.

இதனிடையே முஸ்லிம்களை எப்படையும் வென்றுவிடுவோம் என்று தப்புக்கணக்குப் போட்டிருந்த எதிரிகள் முன்னமேயே தில்-கிஸ்ஸா பகுதியிலிருக்கும் தங்கள் நண்பர்களுக்குத் தகவல் அனுப்பியிருந்தனர். “முஸ்லிம்கள் நோஞ்சான் நிலையில் இருக்கிறார்கள். வேறொரு வழிபிடித்துக் கிளம்பி வாருங்கள். பிய்த்து எறிந்துவிடலாம்” அந்த தில்-கிஸ்ஸா மக்களும் ஒரு படை திரட்டிக் கொண்டு மதீனா நோக்கி வர ஆரம்பித்தனர். இந்தப் படை அணியும் மதீனாவை எளிதாய்க் கைப்பற்றி விடலாம், பெரிதாய் எதிர்ப்பெல்லாம் இருக்காது என்று ஏகப்பட்ட நம்பிக்கையுடனும் அலட்சியத்துடனும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு விதி வேறுவிதமாய் மதீனாவில் காத்திருந்தது. ‘தம்பி உடையான படைக்கு அஞ்சான்’ என்று தமிழில் ஒரு சொல்வடை உண்டு. ஒரு தம்பிக்குப் பதிலாய் அண்ணன் தம்பிகள் பத்துப் பேர் கிடைத்தால்? அபூபக்ரு ரலி படை திரட்டினார்.

வலப்பக்க அணிக்குத் தலைமை நுஃமான் இப்னு முகர்ரின். இடப் பக்க அணிக்கு அவர் சகோதரர் அப்துல்லா இப்னு முகர்ரின். காலாட் படைக்குத் தலைமை மற்றொரு சகோதரர் ஸுவைத் இப்னு முகர்ரின். மதீனாவிலிருந்து கிளம்பியது இந்தப் படை. எதிரிகளை அவர்கள் சற்றும் எதிர்பாராமல் தாக்கும் திட்டம் தீட்டப்பட்டது. எனவே முஸ்லிம் படையினர் படு கவனமாய் எச்சரிக்கையுடன் சப்தமே எழுப்பாமல் மிக மிக அமைதியாய் முன்னேறிச் சென்று கொண்டிருந்தனர். இருள் முற்றிலும் விலகாத விடியற்காலை நேரம். தங்களது அருகில் நெருங்கிவிட்ட முஸ்லிம் படைகளின் குசுகுசுப்பான சப்தம்கூட கேட்காத நிலையில் இருந்த எதிரிகளை பாய்ந்து தாக்கியது முஸ்லிம் படை. “என்ன, ஏது” என்று உணர்வதற்குள் வாள்கள் சுழன்றன; ஈட்டிகள் பாய்ந்தன; அம்புகள் பறந்தன. எதிரிகளின் உடல்களை சரமாரியாகத் துளைக்க ஆரம்பித்தன. பொழுது விடிந்து சூரியன் எழுவதற்குள் எதிரிகள் சுற்றி வளைத்துக் கொல்லப்பட்டனர். அவர்களில் பலர் களத்தை விட்டு ஓட, மீதமிருந்தவர்களை முஸ்லிம் படையினர் துரத்த, தில்-கிஸ்ஸாவரை எதிரிகளை ஓடஓட விரட்டினர் முஸ்லிம்கள். இறுதியில் எதிரிகளின் கால்நடைகள் முஸ்லிம்கள் வசமாயின. பின்னர், அந் நுஃமான் இப்னு அல்-முகர்ரின் தலைமையில் ஒரு படைப்பிரிவை அப்பகுதியில் காவலுக்கு நிறுத்திவிட்டு கலீஃபா அபூபக்ரு மற்ற வீரர்களுடன் மதீனா திரும்பினார்.

இந்நிலையில் அலீ (ரலி) முக்கியமான ஆலோசனையொன்றை அறிவித்தார். கலீஃபா இத்தகைய அபாய நடவடிக்கைகளில் தாமே நேரடியாக ஈடுபடாமல் மற்ற தோழர்களைத் தளபதியாக அனுப்ப வேண்டும் என்ற அவரது ஆலோசனையை மற்றவர்களும் ஏற்றுக்கொண்டு அதை அபூபக்ருவிடம் எடுத்துச் சொல்லித் தடுத்தனர். அந்த ஆலோசனையை ஏற்றுக் கொண்ட அபூபக்ரு, காலீத் பின் வலீத், இக்ரிமா பின் அபூஜஹ்ல் போன்ற திறமையான பதினொரு தளபதிகள் தலைமையில் பல பகுதிகளுக்கும் படையனுப்பினார். அவர்களில் ஒருவர் நுஃமானின் சகோதரர் ஸுவைத் இப்னு முகர்ரின். அவரது தலைமையில் ஒரு படைப்பிரிவு திஹாமா பகுதிக்குச் சென்று போரிட்டது. பின்னர் முர்த்தக்கள் அனைவரின் மீதம் ஏககாலத்தில் முழுவீச்சில் போர் தொடுக்கப்பட்டு அவர்களது பிரச்சினை ஒருவழியாய் முடித்து வைக்கப்பட்டது. கலீஃபா உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் ஆட்சிக் காலத்தில் பாரசீகர்களுடன் காதிஸிய்யாவில் நிகழ்வுற்ற யுத்தம். பாரசீகம் நோக்கிச் சென்ற முஸ்லிம் படைகளும் போர்களும் பற்றி முன்னர் ஆங்காங்கே பார்த்துக் கொண்டே வந்தோம். பாரசீகத்தினுள் முஸ்லிம் படைகள் நுழைய ஆரம்பித்த நாளாய் பற்பல போர்கள். அவற்றுள் மிக முக்கியமான ஒன்றுதான் இந்த காதிஸிய்யா. பாரசீகர்களின் முதுகெலும்பை ஒடித்த யுத்தம் அது.

அப்போரில் முஸ்லிம் படைகளுக்குத் தலைவராக ஸஅத் பின் அபீவக்காஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவை நியமித்தார் உமர். பிரம்மாண்டமான பாரசீகப் பேரரசின் வலிமையான படைகளை எதிர்கொள்ள முஸ்லிம் படைகள் தயாராகிக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது ஸஅதுக்கு உமரிடமிருந்து கடிதமொன்று வந்தது. “அவர்களுடைய வலிமையைப் பற்றிக் கேள்விபட்டு, அவர்களிடமுள்ள போர்த் தளவாடங்களின் பிரம்மாண்ட எண்ணிக்கையைக் கண்டு தயங்கவோ அஞ்சவோ வேண்டாம். அல்லாஹ்வின் உதவியை நாடுங்கள்; அவனிடமே நம்பிக்கைக் கொள்ளுங்கள். அறிவிலும் துணிவிலும் சிறந்த நம் தோழர்கள் சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து அந்த அரசனிடம் அனுப்பிவைத்து அவனை இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி முதலில் அழைப்பு விடுங்கள்” கலீஃபா உமரின் ஆலோசனைப்படி ஏழு பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். அவர்களில் முதல் ஆள் நுஃமான் இப்னு முகர்ரின். மற்றவர்கள் பிஸ்ரிப்னு அபீரஹ்ம் அல்-ஜஹானி, ஹம்லா இப்னு ஜுவை அல்-கினானி, ஹன்ஸலா இப்னு அர்-ரபீஉத்-தமீமி, ஃபுராத் இப்னு ஹிப்பான் அல்-அஜாலி, அதிய் இப்னு ஸுவைஹ், அல்-முகீரா இப்னு ஸராரா. மேற்கொண்டு ஏழுபேரை உமர் தேர்ந்தெடுத்து ஸஅதுக்குத் தகவல் அனுப்பினார். அவர்கள் அதாரிதிப்னு ஹாஜிப் அத்-தமீமி, அல்-அஷ்அத் பின் ஃகைஸ் அல்-கின்தி, அல்-ஹாரித் இப்னு ஹஸன் அத்-துஹாலி, ஆஸிம் இப்னு அம்ருத்-தமீமி, அம்ரிப்னு மஅதிகரிப் அஸ்-ஸுபைதி, அல்-முகீரா இப்னு ஷுஅபா அத்-தகஃபி, அல்-முஸன்னா இப்னு ஹாரிதா அஷ்-ஷைபானி. முஸ்லிம்கள் சென்று சந்தித்துப் பேசவிருப்பது அக்கால வல்லரசு ஒன்றின் பேரரசனிடம். எனவே படுகவனமாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குழு அது. அறிவிலும் துணிவிலும் மதி நுட்பத்திலும் மிகச் சிறந்தவர்கள் அவர்கள். இந்தப் பதினாலுபேர் அடங்கிய முஸ்லிம்களின் பிரதிநிதித் குழுவிற்கு அந்நுஃமான் இப்னு அல்-முகர்ரின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். பாரசீகத் தலைநகர் மதாயின் வந்தடைந்தார்கள் அவர்கள். யஸ்தஜீர்தின் பேரவையில் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. முன்னர் போர்களில் ஏற்பட்டிருந்த தோல்விகளால் ஏற்கெனவே உஷ்ணத்தில் இருந்தான் அவன். மொழிபெயர்ப்பாளரை அருகில் வைத்துக் கொண்டு அவர்களுடன் உரையாடினான். “உங்களை இங்கு வரவழைத்தது எது? எங்களது நிலத்திற்குள்

இந்தளவு படையெடுத்து ஊடுருவ உங்களை ஊக்குவித்தது எது? நாங்கள் வேறு பல வேலைகளில் மும்முரமாய் இருப்பதால் எங்களைத் தாக்கலாம் என்று உங்களுக்குத் துணிச்சல் ஏற்பட்டுவிட்டதோ?" நுஃமான் தன்னுடன் வந்திருந்த தோழர்களை நோக்கி, "நீங்கள் விரும்பினால் நான் இவனிடம் பேசுகிறேன். அல்லது நீங்கள் யாராவது அவனிடம் பேச விரும்பினால் முன் செல்லவும்"

"நீங்கள் பேசுங்கள் நுஃமான்" என்றவர்கள் யஸ்தஜிர்திடம் இவர் பதிலுரைப்பார் என்று நுஃமானைக் காட்டினர். அல்லாஹ்விற்கு நன்றியும் புகழும் உரைத்துவிட்டு, அவன் தூதர் மீது ஸலாவத் சொல்லிவிட்டுப் பேச ஆரம்பித்தார் நுஃமான். "அல்லாஹ் எங்கள் மீது இரக்கம் கொண்டான்; தூதர் ஒருவரை அனுப்பினான். அவர் எங்களுக்கு நேர்மையைக் கற்றுத் தந்தார்; அதை ஒழுகும்படி கட்டளையிட்டார். தீமைகளைப் பற்றி எச்சரித்தார்; அதையெல்லாம் நாங்கள் கைவிட எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். மிக சொற்ப காலத்தில், அல்லாஹ் எங்களது ஏழ்மையை நீக்கி வளம் அளித்தான்; கீழ்நிலையிலிருந்த எங்களுக்கு கீர்த்தி அளித்து உயர்த்தி வைத்தான்; எங்கள் மத்தியில் நிலவிய விரோதத்தையும் போரையும் சகோதரத்துவமாகவும் கருணையாகவும் மாற்றிவிட்டான்.

"அவர் அழைப்பிற்கு இணங்கி நாங்கள் அடிபணிந்து நடந்தால் அல்லாஹ் எங்களுக்கு இம்மையிலும் மறுமையிலும் நற்பேறு அளிப்பான் என்று சத்தியவாக்கு அளித்துள்ளார். சில கோத்திரங்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர்; வேறு சிலர் மறுத்துவிட்டனர். அவரை எதிர்த்த அரபு மக்களை இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அழைக்க எங்களுக்கு உத்தரவிட்டார். முதலில் அந்த அரபு மக்களிடமிருந்து எங்கள் பணியைத் துவக்கினோம். தொடக்கத்தில் சிலர் விருப்பமின்றி இம்மார்க்கத்தில் இணைந்து அதன்பிறகு இதிலுள்ள உன்னதத்தை உணர்ந்து தங்களது முடிவு தவறில்லை என்று பெருமகிழ்வடைந்தார்கள். வேறுசிலர் துவக்கத்திலேயே விருப்பத்துடன் இணைந்து அனைத்து நன்மைகளையும் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

"பின்னர் அண்டை தேசத்து மக்களை அழைக்க அவர் எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டுள்ளார். நீங்கள் எங்களது அண்டை நாட்டுக்காரர்கள். எனவே நீங்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி அழைப்பு விடுக்கிறோம். நல்லொழுக்கத்தைப் பண்பாய் போற்றும் மார்க்கம் இது. அதை நோக்கியே மக்களை ஊக்குவிக்கிறது. கீழ்மை, அற்பத்தன்மையை எல்லாம் இம்மார்க்கம் நிந்திக்கிறது. அவற்றிலிருந்து விலகிவிடும்படி இது நம்மை எச்சரிக்கிறது. இதை ஏற்றுக் கொள்பவர்கள் அநீதியிலிருந்தும் ஏக இறை நம்பிக்கையற்ற இருட்டிலிருந்தும் விலகி, நீதியும் ஒளிவாய்ந்த இறைநம்பிக்கையும் உள்ள இடத்தை வந்தடைவார்கள்.

"நீங்கள் எங்களது இஸ்லாமிய அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டால், அல்லாஹ்வின் வேதத்தை தங்களிடம் விட்டுச் செல்வோம். நீங்கள் அதற்குப் பாதுகாப்பாளன் ஆவீர்கள். அதன் சட்டதிட்டப்படி நடப்பது உங்களது கடமையாகிறது. உங்களது காரியங்களை நீங்களே நிர்வகித்துக் கொள்ளலாம். எங்களது தலையீடு இருக்காது.

"நீங்கள் அல்லாஹ்வின் மார்க்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தால் நிர்ணயிக்கப்படும் ஜிஸ்யா வரியை நீங்கள் எங்களுக்குச் செலுத்த வேண்டும். நாங்கள் உங்களுக்கு எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாப்பளிப்போம்.

"அதையும் மறுத்தால், போர் ஒன்றே தீர்வு"

இவை அத்தனையையும் கேட்ட யஸ்தஜிர்து கோபத்தில் துடித்தான். 'யார் இவர்கள்? எங்கிருந்து கிளம்பி வந்தார்கள்? நாம் யார்? நம் அந்தஸ்து என்ன? பெருமை என்ன? கீர்த்தி என்ன? யாரைப் பார்த்து என்ன பேச்சு இது?' யஸ்தஜிர்து பேசினான்:

"உலகத்திலேயே உங்களைப் போன்ற கீழ்த்தரமான மக்கள் இருந்ததில்லை. குறைந்த எண்ணிக்கையில் இருந்தீர்கள். துண்டு துண்டாய் பிரிந்து போய்க் கிடந்தீர்கள். ஏழ்மையில் உழன்றுக் கொண்டிருந்தீர்கள். எங்களது மாநில ஆளுநர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து கிடந்தீர்கள். அவர்களும் உங்களை இலகுவாய் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருகாலத்தில் பாரசீகத்தை எதிர்த்து நிற்பதையெல்லாம் கனவிலும் நீங்கள் நினைத்துப் பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள். இப்பொழுது நீங்கள் எங்களை வீழ்த்திவிடலாம் என்று நினைத்தால் அது உங்களுடைய மிகப் பெரிய முட்டாள்தனமாகும்"

சற்று நிதானப்பட்டவன், பரிதாபப்பட்டவனாக, "வறுமையினால் துன்பப்படுகிறீர்கள் என்றால் சொல்லுங்கள். உங்களது நிலைமை சீரடையும்வரை நாங்கள் உண்ண உணவளிப்போம். உடுத்த உடை அளிப்போம். உங்களின் தலைவர்களைக் கௌரவிப்போம்; உங்களை கனிவுடன் நடத்தி நிர்வாகம் செய்ய ஓர் அரசனையும் நியமிப்போம்"

முகீரா இப்னு ஸராரா எழுந்து நின்றார். "நீங்கள் சொன்னதெல்லாம் உண்மைதான். சொல்லப்போனால் அதைவிட மோசமான நிலையிலிருந்தோம். அதெல்லாம் கடந்த காலம்" என்று சொல்லிவிட்டு பின்னர் அல்லாஹ் தன் கருணையினால் எப்படித் தங்களை உயர்த்தினான் என்பதையெல்லாம் விவரித்து, இறுதியில் நுஃமான் சொன்னதையே மீண்டும் கூறினார்.

அதற்குமேல் அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை.

"பிரதிநிதிக்கு முழு கொல்லப்படக் கூடாது என்ற நடைமுறை மட்டும் இல்லாதிருப்பின் உங்களையெல்லாம் நான் கொன்றிருப்பேன். உங்களுக்கெல்லாம் ஒரு மண்ணும் கிடையாது. திரும்பிச் செல்லுங்கள்" மஹூம், போதாது; வெறுமனே இவர்களை அதட்டி அனுப்பினால் போதாது. அவமானப்படுத்த வேண்டும்! அவர்களது முகத்தில் மண் பூச வேண்டும் என்று கதறியது அவன் மனம்.

"மூட்டை நிறைய மண் எடுத்து வாருங்கள்"

உடனே எடுத்து வந்தார்கள் சேவகர்கள். "இவர்களது குழுவில் உயர்குடி வகுப்பினன் எவனோ அவனது முதுகில் மணல் மூட்டையை ஏற்றி வைத்து, மக்களெல்லாம் காணும் வகையில் இவர்களை மதாயின் நகரை விட்டே துரத்துங்கள்"

விரைந்து எழுந்தார் ஆஸிம் இப்னு அம்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு. "இந்தக் குழுவில் உயர்குடியைச் சேர்ந்தவன் நானே" என்று பரிசு வாங்கச் செல்பவர்போல் அந்த மணல் மூட்டையைப் பெருமிதமாய் ஏற்றுக் கொள்ள, மக்களெல்லாம் பரிகாசமும்

நையாண்டியுமாய்ப் பார்க்க அந்தத் தூதுக்குழு தங்களது படை முகாமிற்குத் திரும்பியது. படைத் தலைவர் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு ஆவலுடன் கேட்டார், “சென்ற காரியம் என்ன ஆயிற்று?”

“மனம் மகிழுங்கள்! அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! அல்லாஹ், அவர்களது அரசாங்கத்தின் சாவியை நம்மிடம் ஒப்படைத்துவிட்டான்” என்று மணல் மூட்டையை இறக்கி வைத்தார் ஆஸிம்.

அதன் பிறகு ருஸ்தம் தலைமையில் மிகப் பெரும்படை கிளம்பி வந்ததும், மகா உக்கிரமான போர் காதிலிய்யாவில் நிகழ்வுற்றதும் அதில் முஸ்லிம்கள் அசகாய வெற்றி பெற்றதும் இறுதியில் ருஸ்தம் கொல்லப்பட்டான் தொடர்ந்து பாரசீகத்தின் உள்ளே சிறிது சிறிதாக முன்னேறிச் சென்று கொண்டேயிருந்தன முஸ்லிம் படைகள். எப்படியாவது ஒருகட்டத்தில் முஸ்லிம் படைகளைத் தடுத்து நிறுத்திவிட வேண்டும், அவர்களை வென்று பாரசீகத்திலிருந்து விரட்டிவிட வேண்டும், என்ன செய்யலாம்? என்று கவலையுடன் யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தான் யஸ்தஜிர்.

“அடுத்தக்கட்டப் போருக்குத் தயாராகுங்கள்!” என்று அறிவித்து விட்டான். ரம்ஹொர்முஸ் என்ற நகரில் ஹுர்முஸான் தலைமையில் பாரசீகப் படைகள் தயாராயின. இச்செய்தியை ஸஅத் பின் அபீவக்காஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, கலீஃபா உமருக்குத் தகவல் தெரிவிக்க, மதீனாவிலிருந்து போர்க் கட்டளைகள் விரைந்து வந்தன.

பஸ்ரா நகரிலிருந்து ஸஹ்லிப்னு அதிய்யி தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பி வைக்கும்படி அபூமூஸா அல்அஷ்அரீக்குக் கட்டளையிடப்பட்டது.

அதே நேரத்தில் கூஃபா நகரிலிருந்து அந்நுஃமான் இப்னு அல்-முகர்ரின் தலைமையில் ஒரு படை புறப்பட வேண்டும். இந்த இருபடைகளும் ரம்ஹொர்முஸ் நோக்கி முன்னேற வேண்டும். இருபடைகளும் ஓர் இடத்தில் இணைந்து, அந்த ஒருங்கிணைந்த படைக்கு, நபியவர்களோடு பலபோர்களில் கலந்துகொண்ட அபூஸப்ரா இப்னு அபீருஹ்ம் அல்ஆமிர் தலைமை ஏற்க வேண்டும். அதன்படி கூஃபா நகரிலிருந்து அந்நுஃமான் தமது படையுடன் ரம்ஹொர்முஸ் நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இந்தச் செய்திகளையெல்லாம் அறிந்த ஹுர்முஸான் திட்டம் தீட்டினான். பஸ்ரா நகரிலிருந்து வரும் படை நுஃமானின் படையுடன் ஒன்றிணைந்துவிட்டால் முஸ்லிம்களது பலம் அதிகமாகிவிடுமே என்று அவனுக்குக் கவலை. நுஃமானின் படையை வழியிலேயே சந்தித்து முறியடித்துவிட்டால்? காரியம் எளிதாகிவிடும்! எனவே அவன் தனது படைகளுடன் நுஃமானின் படையை எதிர்கொள்ளக் கிளம்பிச் சென்றான்.

அர்பக் எனும் பகுதியில் இரு படைகளும் மூர்க்கமாய் முட்டிக்கொண்டன. கடுமையான யுத்தம் மூண்டது. அந்தப் போரில் நுஃமான் ஹுர்முஸானை வென்றார். போர் தோல்வியில் முடிந்ததும் அங்கிருந்து தப்பித்த ஹுர்முஸான் ரம்ஹொர்முஸுக்குத் திரும்பாமல் தஸ்தர் எனும் நகருக்கு ஓடினான். பின்தொடர்ந்தது நுஃமானின் படை.

பின்னர் தஸ்தர் வெற்றி கொள்ளப்பட்டதும் அப்போரில் மற்றொரு தோழரின் வீரசாகசமும் முன்னர் படித்தது நினைவிருக்கிறதா? அவர் முஜ்ஸஅதிப்னி ஃதவ்ருஸ் ஸதாஸீ.

காதிலிய்யாப் போருக்குப்பின் நான்கு ஆண்டுகள் கழித்து மற்றொரு பெரும் போர் நிகழ்ந்தது. அது நஹாவந்த் போர். அந்த நான்கு ஆண்டுகளும் பாரசீகப் படைகளைத் துரத்தித் துரத்தி, மூச்சுவிடக்கூட அவர்களுக்கு அவகாசம் அளிக்காமல் போருக்குமேல் போர் புரிந்து நகருக்கு மேல் நகரங்களைக் கைப்பற்றி, பாரசீகத்தின் வெகுஉள்ளே ஊடுருவி விட்டிருந்தனர் முஸ்லிம்கள். அந்தத் தோல்விகளும் அவமானமும் பாரசீகர்களை அளவிலாத கோபத்திலும் விரக்தியிலும் ஆழ்த்தியிருந்தன. தன் முயற்சியில் சற்றும் மனம் தளராத யஸ்தஜிர்தோ மீண்டும் பெரும் படையொன்றைத் திரட்டினான். இலட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் வீரர்கள் அடங்கிய பெரும்படை. அவர்களுக்கு ஃபைரஸான் என்பவனைத் தளபதியாக நியமித்தான். போர்க் களமாக நஹாவந்த் குறிக்கப்பட்டது.

இதனிடையே கஸ்கர் எனும் நகருக்கு அந்நுஃமானை ஆளுநராக நியமித்திருந்தார் கலீஃபா. உமர், தம் ஆளுநர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் லாவகமே தனிக் கட்டுரை சமாச்சாரம். அதில் முக்கியமான ஒரு விஷயம் – உமர் ஒருவரை ஆளுநராய் நியமிக்கிறார் என்றால் அது அவரது தரத்திற்கான மாபெரும் சான்று.

ஒருகாலத்தில் ஒரு கோத்திரத்திற்கே தலைவராக இருந்தவர் நுஃமான். மக்களை ஆண்டவர்; தலைமைக்குரிய பெருமிதங்களை அனுபவித்தவர். பின்னர் இஸ்லாத்தில் நுழைந்தபின் ஓய்வு ஒழிச்சலற்ற ஓட்டம், இடைவிடாத போர் என்றாகிப்போனது வாழ்க்கை. அவையெல்லாம் எத்தகைய களைப்பை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்?

இந்நிலையில் அதிகாரமும் பதவியும் கிடைத்தால் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, இறுமாப்பெல்லாம் இல்லாது போகட்டும், ‘உஸ்... அப்பாடா..’ என்று சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டு சேவகர்களை ஏவல் புரிந்து நிர்வாகம் பார்த்துவிட்டு, சொகுசை அனுபவித்திருக்க வேண்டுமல்லவா? இதென்ன பதவி, அந்தஸ்து, சொகுசு என்று அதெல்லாம் நுஃமானுக்குக் கொஞ்சம்கூட சரிப்பட்டு வரவில்லை. தம் மன உளைச்சலை உமருக்குக் கடிதம் எழுதினார்:

‘எனக்கும் கஸ்கருக்குமான உவமை என்ன தெரியுமா? இளைஞன் ஒருவன் அலங்காரமும் நறுமணமும் பூசிக் கொண்டு மினுமினுக்கும் ஓர் அழகிய பரத்தையின் பக்கத்தில் இருப்பதைப் போன்றுள்ளது என் நிலை. உங்களிடம் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அல்லாஹ்விற்காக என்னை எனது இந்தப் பதவியிலிருந்து விடுவித்து முஸ்லிம் படைகளிடம் அனுப்பிவைப்பீர்கள்”

நஹாவந்த் போர் ஆயத்தச் செய்தி மதீனா வந்தடைந்த நேரத்தில்தான் நுஃமானிடமிருந்தும் கடிதம் வந்து சேர்ந்தது. உமர் தம் ஷேராக குழுவினருடன் ஆலோசித்தார். அந்நுஃமான் இப்னு அல்-முகர்ரின் தலைமையில் முஸ்லிம் படைகள் பாரசீகர்களை எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவானது.

பதிலெழுதினார் உமர். “நஹாவந்த் செல்லுங்கள். அங்குள்ள நம் படைக்குத் தலைமையேற்றுக் கொள்ளுங்கள்”

அப்படையின் குழுத் தலைவர்களாய் ஹுதஃபா இப்னுல்-யமான், அபூ மூஸா அல்அஷ்அரீ, அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹும் நியமிக்கப்பட்டனர். முஸ்லிம்களின் படையில் முப்பதாயிரம் வீரர்கள் இருந்தனர். இலட்சத்து ஐம்பதினாயிரம் வீரர்களை எதிர்த்து முப்பதாயிரம் வீரர்கள்! நுஃமான் தலைமையில் அந்தப் படை நஹாவந்த் வந்தடைந்தது. நஹாவந்த் பலமான அரண் கொண்ட நகர். உயர்ந்த நெடிய சுவர். ஆழமான அகழி. தவிர குதிரைகள் முன்னேற முடியாத வகையில் கூர்மையான இரும்பு முள்கள் நிலங்களில் பரப்பி மறைத்து வைக்கப்பட்டன. சுவர்களின் மேலே திறமையாய் அம்பெய்யும் பாரசீக வீரர்கள் தகுந்த இடங்களில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டனர். விரைந்த முன்னேறிவந்த முஸ்லிம்களின் குதிரைப்படை இரும்பு முள் குத்தி, நிலைகுத்தி நின்றதுவிட்டது. திறமையான தற்காப்பு நடவடிக்கை அது. நகரின் அரண் சுவரை நெருங்கவிடாமல் தடுக்கும் இரும்பு முள்கள், அதைத் தாண்டி அகழி என்று இவற்றையெல்லாம் சமாளித்து சில முஸ்லிம் வீரர்கள் சுவருக்கே நெருங்கினால் மேலிருந்து அம்புகள் மழையாய்ப் பொழிந்து தாக்கின.

பெரிய முன்னேற்றம் எதுவும் ஏற்படாமல் இப்படியே இரண்டு நாள் கழிந்தது. படைத் தலைவர்களையெல்லாம் அழைத்து ஆலோசனை நிகழ்த்தினார் நுஃமான். அப்பொழுது துலைஹா இப்னு குவைலித் அல்-அஸதி ஒரு யோசனையை முன்வைத்தார். "முஸ்லிம்களின் குதிரைப்படை பாரசீகர்களுடன் சண்டையைத் துவங்க வேண்டும். அவர்கள் தூண்டப்பட்டு நகரின் சுவருக்குப் பின்னாலிருந்து வெளிவருவார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் பயந்து பின்வாங்குவதுபோல் குதிரைப்படை பின்வாங்க வேண்டும். அதைக் கண்டால் பாரசீகர்கள் என்ன செய்வார்கள்? 'விடாதே! துரத்து!' என்று பின் தொடர்ந்து துரத்த ஆரம்பிப்பார்கள். அது அவர்களை அவர்களது அரணை விட்டு, தொலைவிற்கு இட்டு வந்துவிடும். முஸ்லிம்களின் படையொன்று அங்கு மறைந்திருக்க வேண்டும். அப்பொழுது பாரசீகர்களை மறைந்துள்ள முஸ்லிம்களின் படை திடீரென்று வந்து தாக்கத் துவங்கினால் மீண்டும் தங்களது அரணுக்குள் ஓடிவிட முடியாத நிலை பாரசீகர்களுக்கு ஏற்படும். முடித்துவிடலாம்" மற்றொரு குறிப்பில், "இரவு கவிழ்ந்ததும் தீப்பந்தம் ஏற்றுங்கள். எதிரியின் கவனத்தைக் கவரும்படி நிறைய தீப்பந்தங்கள் எழட்டும். அதை ஏந்திக்கொண்டு வேகமாய்ப் பின்வாங்குங்கள். பயந்து பின்வாங்கும் முஸ்லிம்களைப் பிடித்து விடவேண்டும் என்று ஆசையில் அவர்கள் வெளியே ஓடிவருவார்கள்" என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. திட்டத்தின் அடிநாதம், எதிரிப்படைகளை அவர்களது அரணுக்கு வெளியே தந்திரமாக வரவழைப்பது. அந்த யோசனை நுஃமானுக்குப் பிடித்திருந்தது. உடனே காரியங்கள் நடைபெறத் துவங்கின. தனது படையை மூன்று குழுவாகப் பிரித்தார் நுஃமான்.

முதல் பிரிவுக்குத் தலைவராக காஃகா இப்னு அம்ரு. இப்பிரிவு குதிரைப்படை. இவர்களது பணி எதிரிகளின் அரண் சுவரைத் தாக்கி போரைத் துவங்க வேண்டும். இரண்டாவது பிரிவுக்கு நுஃமான் தலைவர். இந்தப் படையினர் தகுந்த இடங்களில் பதுங்கி மறைந்திருக்க வேண்டும். எதிரிகள் நெருங்கியதும் களத்தில் குதித்து அவர்களுடன் நேருக்கு நேரான போர் தொடுப்பது என்று முடிவானது. மூன்றாவது பிரிவு மற்றொரு குதிரைப் படை. இவர்கள் முஸ்லிம் படைகளிலேயே வலிமையான வீரர்கள். இவர்களும் துரத்தில் மறைந்திருக்க வேண்டும். எதிரிகள் நெருங்கியதும் அவர்களின் இருப்புமிருந்தும் தாக்குதல் தொடுக்க வேண்டும். "எல்லோரும் அவரவர் இடங்களில் பதுங்கிக் கொள்ளவும். நான் உத்தரவு அளிக்கும்வரை சண்டையைத் துவங்கக் கூடாது" என்று கட்டளையிட்டார் நுஃமான். நபியவர்களிடம் பயின்ற தோழர் அவர். "நான் மூன்று முறை தக்பீர் உரைப்பேன். முதல் தக்பீரில் தயாராகி விடுங்கள். இரண்டாவது தக்பீருக்கு உங்கள் ஆயுதங்களை உருவிக் கொள்ளுங்கள். மூன்றாவது தக்பீரில் நாம் அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் எதிரிகளின் மீது பாய்வோம்" காஃகா (ரலி) தம் வேலையைச் சிறப்பாக ஆரம்பித்தார். மிகுந்த சாதாரியத்துடன் காரியமாற்றினார். தமது குதிரைப் படையுடன் அவர் பின்வாங்குவதைக் கண்ட பாரசீகர்கள் உற்சாகமடைந்தார்கள். "பிடியுங்கள் அவர்களை" என்று தாங்கள் நிலத்தில் பரப்பி வைத்திருந்த இரும்பு முள்களை தாங்களே அகற்ற ஆரம்பித்தனர். குதிரைகளில் ஏறி முஸ்லிம்களைத் துரத்த வேண்டுமல்லவா? முஸ்லிம் வீரர்களுக்குத் தங்களது குதிரைப் படையைச் செயலிழக்க வைத்த இரும்பு முள் பிரச்சினை அகன்றது. 'ஹோ'வென்று கடலலைபோல் பாரசீகப் படைகள் பாய்ந்து வெளியே ஓடிவந்து முஸ்லிம்களைத் துரத்த ஆரம்பித்தன. நன்றாக அவர்களை முன்னேறி வரவிட்டுக் காத்திருந்தது மறைந்திருந்த முஸ்லிம்களின் படை. அவர்கள் எளிதில் பின்வாங்கி அரணுக்குள் நுழைந்து கொள்ள முடியாத துரத்தில் வந்ததுதான் தாமதம், உரத்து எழுந்தன மூன்று தக்பீர்கள். களத்தில் தொம் தொம்மென்று வந்து குதித்தனர் நுஃமான் தலைமையிலான முஸ்லிம் படையினர். அதேநேரம் எதிரிகளின் இருப்புமிருந்தும் மறைந்திருந்த குதிரைப் படையினர் பாய்ந்தோடி வந்தனர். பின்வாங்குவதைப்போல் ஓடிக்கொண்டிருந்ததே காஃகா தலைமையிலான படை, அது சரேலெனத் திரும்பி நின்று எதிரிகளை நேருக்குநேர் நிமிர்ந்து பார்த்தது.

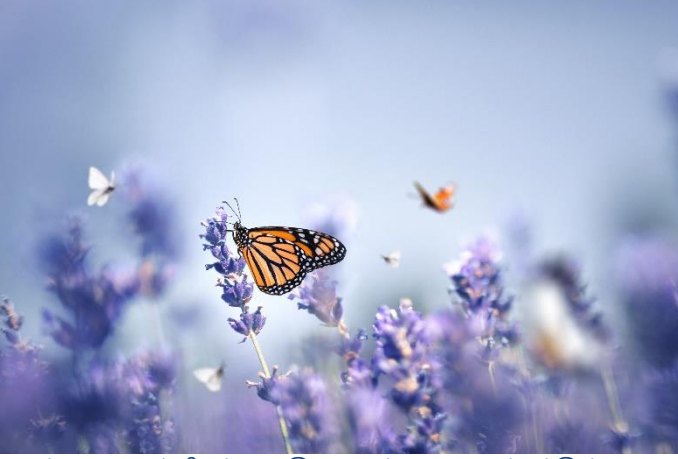
துவங்கியது மகா யுத்தம். எங்கிருந்து வந்தார்கள், எப்படி வந்தார்கள் என்று தெரியாமல் நாலாபுறமும் வசமே சூழப்பட்டனர் பாரசீகர்கள். என்ன ஏது என்று அடுத்து யோசிப்பதற்குள் வாள்கள் சுழல ஆரம்பித்தன. வீறுகொண்ட வேங்கையைப்போல் களத்தில் சுழன்று கொண்டிருந்தார் நுஃமான். வரலாறு பத்திரமாய்ப் பதிவு செய்து வைத்துள்ள மிக உக்கிரமான போர் அது. சரசரவென எதிரிகளை வெட்டி வீழ்த்த ஆரம்பித்தது முஸ்லிம்களின் படை. ஆட்டுக்கல்லில் அகப்பட்ட தானியத்தின் நிலைதான் அன்று பாரசீகர்களின் நிலை. உயிரற்ற உடல்கள் சரமாரியாக நிலத்தில் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன. குருதி பெருக்கெடுத்து ஓடியது. நிலமெங்கும் சடலங்கள். தப்பித்து ஓடியவர்களும் தாங்கள் வெட்டி வைத்திருந்த அகழியிலேயே வீழ்ந்து மடிந்தனர். துணியைக் கிழித்தெறிவதுபோல் அந்தப் போரில் பாரசீகப் படை கிழித்தெறியப்பட்டது. பாரசீகப் படைத் தலைவன் ஃபைரஸானை காஃகா பின்தொடர்ந்து சென்று பிடிக்க, அவன் கதை முடிந்தது.

குதிரையின்மேல் அமர்ந்து நுஃமான் போரிட்டுக் கொண்டிருக்க ஓர் அசந்தர்ப்ப தருணத்தில் அவரது குதிரை தடுமாறி விழுந்துவிட்டது. கீழே விழுந்த அந்நுஃமான் இப்பனு அல்-முகர்ரின் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அங்கேயே அப்பொழுதே வீரமரணம் அடைந்தார். அதைக் கண்டுவிட்ட நுஃமானின் சகோதரர் உடனே ஒரு காரியம் செய்தார். நுஃமானின் கையிலிருந்த கொடியை தாம் ஏந்திக் கொண்டு, நுஃமானின் சடலத்தை ஒரு துணி கொண்டு மறைத்து அதை முஸ்லிம்கள் காணாமல் மறைத்து விட்டார். போரெல்லாம் முடிந்து வெற்றியடைந்தவுடன்தான் முஸ்லிம்கள் தங்களின் படைத் தலைவரைத் தேட ஆரம்பித்தனர். நுஃமானின் சகோதரர் துணியை விலக்கி, “இதோ உங்கள் படைத்தலைவன். வெற்றியைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பை அவருக்கு வழங்கிய அல்லாஹ் வீரமரணத்தையும் அவருக்குப் பரிசளித்துள்ளான்” என்று சத்தியம் சொன்னார். கலீபா உமருக்கு செய்திகள் அறிவிக்கப்பட்டன. நுஃமானின் மறைவைக் கேட்டு “இன்னா லில்லாஹி வஇன்னா இலைஹி ராஜிஊன்” என்றவர் கண்ணீர்விட்டு அழுதார். வேறு யாரெல்லாம் வீரமரணம் அடைந்தார்கள் என்று விசாரிக்க, பட்டியல் தெரிவிக்கப்பட்டது.

“முஸ்லிம்கள் மத்தியில் அவர்கள் பரிச்சயமில்லாதவர்களாக இருக்கலாம். அதனாலென்ன? அவர்களுக்கு வீரமரணத்தைப் பரிசாய் அளித்த அந்த ஒருவனுக்கு அவர்களின் முகமும் மரபும் வமிசமும் நன்றாகவே தெரியும். உமர் அறிந்தால் என்ன, அறியாவிட்டால் என்ன?” என்றார் உமர்.

சொகுசெல்லாம் புறந்தள்ளி, வாழ்வெல்லாம் போராக, ஒவ்வொரு கணமும் இறைப்பணியாக வாழ்ந்து வீரமரணம் எய்தி, இவ்வுலகிலிருந்து மறைந்தார் அந்நுஃமான் இப்பனு அல்-முகர்ரின். ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 62

(முஸ்அபே! நம்மிடம் வருகிற இவர் தனது கூட்டத்தின் தலைவர். இவர் இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொண்டால் இவரது சமூகத்தினர் அனைவரும் ஒருவர் கூட பின்வாங்காமல் இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் - அஸ்அது இப்பனு ஜுராரா (ரழியல்லாஹு அன்ஹு)

மதினாவின் ஆதரவாளர்களில் ஒருவரான இவரின் முழுப் பெயர் அஸ்அது இப்பனு ஜுராரா இப்பனு அதஸ் இப்பனு உபைதுல் அன்ஸாரி அல் நஜ்ஜாரி அல் கஸ்ரஜ் என்பதாகும்.

யத்ரிபின் (மதினாவின்) பழங்குடிகளான அவ்ஸ்களுக்கும், கஸ்ரஜ்களுக்கும் இடையே நடந்து வந்த சண்டையில் தோற்கடிக்கப் பட்ட கஸ்ரஜ்கள், குறைவிகளின் உதவியை நாடி, இவர்கள், தக்வான் என்பவரையும் அழைத்துக் கொண்டு மக்கா வந்தனர். அங்கு வந்த இவர்கள் அங்கு தங்களுக்கு அறிமுகமானவரான உத்பா இப்பனு ரபீஆ என்பவரின் மூலமாகக் குறைவிகளின் உதவியை நாடிய பொழுது,

குறைவிகள், “உங்களுடைய ஊரோ வெகுதொலைவில் உள்ளது. எங்களிடையே ஒரு மனிதர் தோன்றி, தம்மை நபியென்று கூறி, எங்களின் மூதாதையரும், நாங்கள் தொழுதுவரும் தொழு உருவங்களையெல்லாம் வெறும் கல்லுருவங்களெனக் கூறி எங்களையெல்லாம் முட்டாளாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரைச் சமாளிப்பதே எங்களுக்குப் போதும் போதும் என்றிருக்கிறது” என்று கூறிக் கையை விரித்து விட்டனர்.

ஏமாற்றத்துடன் வெளியே வந்த தக்வான், அஸ்அது அவர்களை நோக்கி, “குறைவிகள் கூறுவதைப் பார்த்தால், யத்ரிபில் நீரும், உம்முடைய நண்பரும் பேசிக் கொண்ட மார்க்கம் போன்றல்லவோ இது இருக்கிறது?” என்று சொன்னார்.

“ஆம்” என்று பதில் கூறினார் அஸ்அது.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அந்த நேரத்தில் குறைவிகளுக்கு எதிரான இராணுவக் கூட்டாளிகளைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். மேலும் தன்னை ஒரு தீர்க்கதரிசியாக ஏற்றுக் கொள்ளும் எந்த பழங்குடியினருடனும் சேர பிரச்சாரம் மேற்கொண்டனர்.

நபித்துவத்தின் பதினோறாவது ஆண்டு கி.பி. 620 ஜூலை ஹஜ்ஜுடைய காலத்தில் இஸ்லாமிய அழைப்புப் பணி நடந்தது மக்காவாசிகள் நபி (ஸல்) அவர்களை பொய்ப்பித்து வந்ததாலும், அல்லாஹ்வின் மார்க்க வழியிலிருந்து மக்களைத் தடுத்து வந்ததாலும் நபி (ஸல்) அவர்கள் மக்களைப் பகலில் சந்திக்காமல் இரவில் சந்தித்து வந்தார்கள்.

ஓர் இரவு அபூபக்ர், அலீ (ரழி) ஆகியோருடன் மக்களை சந்திப்பதற்காக வெளியே சென்ற நபி (ஸல்) அவர்கள் துஹல், ஷைபான் ஆகியோர் தங்கியிருக்கும் இடங்களுக்குச் சென்று அவர்களிடத்தில் இஸ்லாமைப் பற்றி பேசினார்கள்.

அப்போது அபூபக்ருக்கும் துறல் கிளையைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கும் இடையில் மிக அழகிய உரையாடலும், அற்புதமான கேள்வி பதில்களும் நடைபெற்றன. ஷைபான் கிளையினர் நல்ல ஆதரவான பதில்களை கூறியபோதும் இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. (ஸீரத்துர் ரஸூல்)

அடுத்து நபி (ஸல்) மினாவில் 'அகபா' என்ற இடத்திற்கு சென்றபோது அங்கு சில ஆண்களின் பேச்சுக் குரல் கேட்டவுடன் அவர்களிடம் சென்று பேச விரும்பினார்கள். அவர்கள் கஸ்ரஜ் கிளையாரைச் சேர்ந்த மதீனாவில் உள்ள ஆறு

இளைஞர்களாவர். அவர்கள்,

- 1) அஸ்அது இப்னு ஜுராரா (நஜ்ஜார் குடும்பம்)
- 2) அவ்ஃப் இப்னு ஹாரிஸ் (நஜ்ஜார் குடும்பம்)
- 3) ராஃபிஃ இப்னு மாலிக் (ஜுரைக் குடும்பம்)
- 4) குத்பா இப்னு ஆமிர் இப்னு ஹதீதா (ஸலமா குடும்பம்)
- 5) உக்பா இப்னு ஆமிர் இப்னு நாபி (ஹராம் இப்னு கஅப் குடும்பம்)
- 6) ஜாபிர் இப்னு அப்துல்லாஹ் இப்னு ஆப் (உபைத் இப்னு கனம் குடும்பம்)

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அந்த வாலிபர்களிடம் சென்று "நீங்கள் யார்?" என்று வினவ அவர்கள் "நாங்கள் கஸ்ரஜ் கிளையைச் சேர்ந்தவர்கள்" என்று கூறினார்கள். அதற்கு நபி (ஸல்) அவர்கள் "யூதர்களின் நண்பர்களா?" என்று கேட்க, அவர்கள் "ஆம்!" என்றனர். பிறகு நபி (ஸல்) அவர்கள் "என்னுடன் சற்று அமரமாட்டீர்களா? நான் உங்களிடம் பேச வேண்டும்" என்று கூற அவர்கள் "சரி! பேசலாம்" என்று கூறி, நபி (ஸல்) அவர்களுடன் அமர்ந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு இஸ்லாமின் உண்மையையும் அதன் அழைப்பையும் விரிவாக எடுத்துக் கூறி, அல்லாஹ்வின் பக்கம் நபி (ஸல்) அவர்கள் அழைத்தார்கள். அவர்களுக்குக் குர்ஆனையும் ஒதிக் காண்பித்தார்கள். அதற்கு அவர்களில் சிலர் சிலரிடம் "அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! இந்த நபியை வைத்தே யூதர்கள் உங்களைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தனர். எனவே, அவர்களுக்கு முன்னதாக இவர் அழைப்பை ஏற்று நீங்கள் முஸ்லிமாகி விடுங்கள்" என்று கூறினார்கள்.

இஸ்லாமைத் தழுவிய இந்த வாலிபர்கள் மதீனாவின் அறிஞர்களாக விளங்கினர். பொதுவாக மதீனாவில் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்த உள்நாட்டுப் போர்களால் மதீனாவாசிகள் மிகவும் நலிந்து போயிருந்தனர். நபி (ஸல்) அவர்களின் அழைப்பை ஏற்று மனங்கள் ஒன்றிணைந்தால் ஒருக்கால் இப்போர் முடிவுக்கு வரலாம் என்று அவர்கள் ஆசைப்பட்டனர்.

பிறகு நபி (ஸல்) அவர்களிடம் "எங்களது கூட்டங்களில் இருக்கும் பகைமை மற்றும் தீமையைப் போன்று வேறு எந்தக் கூட்டத்திலும் இருக்காது. அல்லாஹ் உங்கள் மூலமாக அவர்களை ஒன்று சேர்ப்பான். நாங்கள் அவர்களிடம் சென்று உங்கள் மார்க்கத்திற்கு அவர்களை அழைப்போம். நாங்கள் ஏற்றுக் கொண்ட உங்கள் மார்க்கத்தை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவோம்.

அல்லாஹ் உங்கள் முன்னிலையில் அவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைத்து விட்டால் அவர்களிடம் உங்களை விட கண்ணியத்திற்குரியவர் எவரும் இருக்க முடியாது" என்றனர்.

இவர்கள் மதீனாவுக்கு இஸ்லாமிய அழைப்பை எடுத்துச் சென்றார்கள். அங்கு மதீனாவாசிகள் ஒவ்வொருவரின் வீட்டிலும் நபி (ஸல்) அவர்கள் பற்றியே பேசப்பட்டது. (இப்னு ஹிஷாம்)

(இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொண்ட மதீனாவாசிகளை அன்சாரிகள் (உதவியாளர்கள், ஆதரவாளர்கள்) என்று குர்ஆனிலும் நபிமொழியிலும் கூறப்படுகிறது.)

மதீனாவைச் சேர்ந்த ஆறு நபர்கள் நபித்துவத்தின் பதினொறாவது ஆண்டு ஹஜ்ஜுடைய காலத்தில் நபி (ஸல்) அவர்களின் கையில் இஸ்லாமைத் தழவி, நபி (ஸல்) அவர்களின் தூதுத்துவத்தை தங்கள் கூட்டத்தாருக்கும் தெரிவிப்போம் என்று வாக்குக் கொடுத்திருந்தனர்

இதை அடுத்து நபித்துவத்தின் பனிரெண்டாம் ஆண்டு ஹஜ்ஜ் காலத்தில் (கி.பி. 621 ஜுலையிலும்) மதீனாவிலிருந்து நபி (ஸல்) அவர்களிடம் இஸ்லாமிய ஒப்பந்தம் (பைஆ) செய்வதற்காக 15 நபர்கள் வந்திருந்தனர்.

முந்தைய ஆண்டு வந்த ஆறு நபர்களில் ஜாபிர் இப்னு அப்துல்லாஹ் இப்னு ஆபைத் தவிர மற்ற ஐந்து பேர்களும், அவர்களுடன் புதிதாக ஏழு நபர்களும் இச்சமயம் வந்திருந்தனர். அந்த ஏழு நபர்களில் முந்திய ஐந்து பேர் கஸ்ரஜ் கிளையையும் பிந்திய இருவர் அல்ஸ் கிளையையும் சேர்ந்தவர்கள்.

- 1) முஆத் இப்னு ஹாரிஸ் (ரழி) - நஜ்ஜார் குடும்பம்.
- 2) தக்வான் இப்னு அப்துல் கைஸ் (ரழி) - ஜுரைக் குடும்பம்.
- 3) உபாதா இப்னு ஸாமித் (ரழி) - கன்ம் குடும்பம்.
- 4) யஜீது இப்னு ஸஃலபா (ரழி) - கன்ம் குடும்ப நண்பர்களில் ஒருவர்.
- 5) அப்பாஸ் இப்னு உபாதா இப்னு நம்லா (ரழி) - ஸாலிம் குடும்பம்.
- 6) அபுல் ஹைஸம் இப்னு தயம்ஹான் (ரழி) - அப்துல் அஷ்ஹல் குடும்பம்.
- 7) உவைம் இப்னு ஸாம்தா (ரழி) - அம்ர் இப்னு அவ்ஃப் குடும்பம்.

இவர்கள் அனைவரும் மினாவில் 'அகபா' என்ற இடத்திற்கு அருகில் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் ஒப்பந்தம் செய்தார்கள். (இப்னு ஹிஷாம்)

மேற்கூறப்பட்ட ஒப்பந்தம் நல்லமுறையில் முடிந்தது. ஹஜ்ஜுடைய காலங்கள் கழிந்தப் பின் ஒப்பந்தம் செய்து கொடுத்தவர்களுடன் அண்ணல் நபி (ஸல்) தனது முதல் இஸ்லாமிய அழைப்பாளரை மதீனாவிற்கு அனுப்பினார்கள். அல்லாஹ்வின் மார்க்கத்தைப் பரப்புவதற்கும் மார்க்க ஞானங்களை கற்றுக் கொடுப்பதற்காகவும் இந்த அழைப்பாளர் அனுப்பப்பட்டார்.

இப்பணிக்காக முதலாவதாக இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொண்டவர்களில் ஒருவரான முஸ்அப் இப்னு உமைர் அல் அப்த (ரழி) என்ற வாலிபரை நபி (ஸல்) தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

முஸ்அப் இப்னு உமைர், அஸ்அது இப்னு ஜுராரவின் வீட்டில் தங்கினார். 'அல்முகர்ரி' (குர்ஆனின் ஞானமுடையவர்) என்று முஸ்அப் முஸ்லிம்களால் கண்ணியமாக அழைக்கப்பட்டார். முஸ்அபும் அஸ்அதும் சேர்ந்து மதீனாவாசிகளிடையே மிக உற்சாகத்துடன் இஸ்லாமைப் பரப்பினார்கள்.

அஸ்அத் இப்னு ஜுராரா இதற்கு முன்பு ஸஅத் இப்னு முஆதைப் பற்றி முஸ்அபிடம் கூறியிருந்தார். அதாவது முஸ்அபே! நம்மிடம் வருகிற இவர் தனது கூட்டத்தின் தலைவர். இவர் இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொண்டால் இவரது சமூகத்தினர் அனைவரும் ஒருவர் கூட பின்வாங்காமல் இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று கூறியிருந்தார்.

முஸ்அப் (ரழி) அவர்கள் அமைதியாக “ஸஅதே! அமர்ந்து நான் கூறுவதைக் கேட்க மாட்டீர்களா? உங்களுக்கு நாங்கள் கூறுவது பிடித்திருந்தால் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு நாங்கள் கூறுவது வெறுப்பாக இருந்தால் உங்களுக்கு விருப்பமற்றதிலிருந்து நாங்கள் விலகிக் கொள்கிறோம்” என்று கூறினார். சரி! என்று கூறி தனது ஈட்டியை நட்டுவைத்து ஸஅத் அமர்ந்துகொண்டார். முஸ்அப் (ரழி) அவருக்கு இஸ்லாமை அறிமுகப்படுத்திக் குர்ஆனை ஓதிக் காட்டினார். அடுத்து ஸஅத் பேசத் துவங்கும் முன்பே அவரது முகத்தில் இஸ்லாம் பிரகாசிப்பதை அனைவரும் கண்டனர். பிறகு ஸஅது, இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்று வினவினார். குளித்து, தாய்மையான ஆடை அணிந்து, ‘லாஇலாஹஇல்லல்லாஹ்’ எனக் கூறி இரண்டு ரக்அத் தொழ வேண்டும் என்று கூறினார்கள். உடனே அவரும் அவ்வாறே செய்தார்.

பிறகு தனது ஈட்டியை எடுத்துக் கொண்டு தனது சமூகத்தினர் அமர்ந்திருந்த சபைக்கு வந்தார். அவரைப் பார்த்த அவன் சமூகத்தினர் “அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! இவரது முகத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது” என்று பேசிக்கொண்டனர். அஸ்அத் இப்னு ஜுராராவின் வீட்டில் தங்கி முஸ்அப் (ரழி) இஸ்லாமின் அழைப்புப் பணியை செய்து கொண்டிருந்தார். மதீனாவாசிகளில் பெரும்பாலானவர்களின் இல்லங்களில் இஸ்லாம் நுழைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஆண்களும் பெண்களுமாக பலர் இஸ்லாமைத் தழுவிருந்தனர். ஆனால், உமைய்யா இப்னு ஜைத்,கத்மா, வாயில் ஆகிய குடும்பத்தினர் மட்டும் இஸ்லாமை ஏற்கவில்லை. இவர்கள் அவர்களது இனத்தைச் சேர்ந்த ‘கைஸ் இப்னு அல் அஸ்வத்’ என்ற பிரபல கவிஞன் கட்டுப்பாட்டில் இருந்ததால், அவர் அம்மக்களை இஸ்லாமை ஏற்கவிடாமல் தடுத்திருந்தார். ஆனால், அவர்களும் பிற்காலத்தில் கந்தக் யுத்தம் (அகழ் போர்) நடைபெற்ற ஹிஜ்ரி ஐந்தாம் ஆண்டு இஸ்லாமைத் தழுவினர். நபித்துவத்தின் பதிமூன்றாம் ஆண்டு ஹஜ்ஜுடைய காலம் தொடங்கும் முன்பே மாபெரும் சாதனை! வெற்றி!! என்ற நற்செய்தியை எடுத்துக்கொண்டு முஸ்அப் (ரழி) மக்கா திரும்பினார். நபி (ஸல்) அவர்களிடம் மதீனாவாசிகளின் செய்திகள், அவர்களின் சிறந்த பண்புகள், அவர்களுக்கு இருக்கும் ஆற்றல்கள், மன உறுதி ஆகியவற்றை விவரமாக எடுத்துக் கூறினார். (இப்னு ஹிஷாம்)

இவரே முஸ்அப் இப்னு உமைர், அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களைச் சந்திக்க மக்கா சென்றிருந்த பொழுது யூதர்களைப் பின்பற்றி வெள்ளிக்கிழமை “ஜும்ஆ” தொழுகை தொழுவதை முதன் முதலாகத் துவக்கினார் என்று கூறப்படுகிறது. நபித்துவத்தின் 13 ஆம் ஆண்டு (கி.பி. 622 ஜூன் திங்கள்) ஹஜ்ஜுடைய காலத்தில் ஹஜ்ஜுக்காக மதீனாவாசிகளில் முஸ்லிம்களும் முஸ்லிமல்லாதவர்களும் கலந்து, எழுபதுக்கும் அதிகமானோர் மக்கா வந்தனர். மதீனாவில் இருக்கும்போது அல்லது மக்காவிற்கு வரும் வழியில் இந்த முஸ்லிம்கள் இவ்வாறு பேசிக் கொண்டனர். “மக்காவின் மலைப்பாதைகளில் சுற்றித் திரிந்து கொண்டு மக்களால் விரட்டியடிக்கப்பட்டு மக்களை அஞ்சிய நிலையில் வாழ்ந்து வர நபி (ஸல்) அவர்களை நாம் எதுவரை விட்டு வைத்திருப்பது?” மதீனாவாசிகளின் இந்த உணர்ச்சிமிக்க பேச்சிலிருந்து நபி (ஸல்) அவர்களை மதீனாவிற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும் என்ற ஆசை அவர்களது உள்ளத்தில் இருப்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். இவர்கள் அனைவரும் மக்கா வந்து சேர்ந்தனர். பிறகு அதிலிருந்த முஸ்லிம்களுக்கும் நபி (ஸல்) அவர்களுக்குமிடையில் இரகசியமான முறையில் சந்திப்புகள் பல நடந்து கொண்டிருந்தன. இறுதியாக, ஹஜ்ஜுக் கடமைகளை முடித்து மினாவில் முதல் ஜம்ராவுக்கு அருகிலுள்ள அகபாவில் பிறை 12ம் நாள் நள்ளிரவில் சந்திப்போம் என்று நபி (ஸல்) அவர்களும் முஸ்லிம்களும் முடிவு செய்தனர்.

வரலாற்று பிரசித்திமிக்க இந்த சந்திப்பைப் பற்றி அன்சாரிகளின் தலைவர்களில் ஒருவராக விளங்கிய கஅப் இப்னு மாலிக் (ரழி) விவப்பதை நாம் பார்ப்போம்: “நாங்கள் ஹஜ் செய்ய மக்காவிற்கு வந்திருந்தோம். ஹஜ் முடிந்த இரண்டாவது தினத்தில் அகபாவில் சந்திக்கலாம் என்று நபி (ஸல்) அவர்களிடம் பேசி முடிவு செய்தோம். அதன்படி நபி (ஸல்) அவர்களைச் சந்திக்க நாங்கள் தயாரானோம். அப்போது எங்களுடன் எங்களின் தலைவர்களில் சிறப்புமிக்க ஒருவரான ‘அபூஜாபிர்’ எனப்படும் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ர் இப்னு ஹராம் என்பவரையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டோம். எங்களுடன் வந்தவர்களில், அதுவரை இஸ்லாமை ஏற்காமல் இருந்தவர்களுக்கு நாங்கள் இதைப் பற்றி எதையும் கூறவில்லை. அபூஜாபிருக்கு நாங்கள் இஸ்லாமைப் பற்றி விளக்கம் கொடுத்தோம். “அபூஜாபிரே! நீங்கள் எங்களின் தலைவர்களில் ஒருத்தர் எங்களில் மிகவும் மதிப்புமிக்கவர்களில் நீங்களும் ஒருத்தர். நீங்கள் நாளை நரக நெருப்பில் வேதனை செய்யப்படுவதை நாங்கள் விரும்பவில்லை” என்று கூறி இஸ்லாமை ஏற்க அழைப்பு கொடுத்தோம். நாங்கள் நபி (ஸல்) அவர்களை அகபாவில் சந்திக்க இருக்கிறோம் என்பதையும் கூறினோம். அவர் எங்களின் அழைப்பை ஏற்று இஸ்லாமைத் தழுவி எங்களுடன் அகபா ஒப்பந்தத்திலும் கலந்து கொண்டார். பிறகு நியமிக்கப்பட்ட 12 தலைவர்களில் இவரும் ஒருவராவார். நாங்கள் நபி (ஸல்) அவர்களை எதிர்பார்த்து அக்கணவாயில் கூடினோம். நபி (ஸல்) அவர்களுடன் அப்பாஸ் இப்னு அப்துல் முத்தலிபும் வந்தார்கள். அந்நேரத்தில் அவர் முஸ்லிமாக இல்லை. எனினும், தனது அண்ணன் மகனுடைய செயல்பாடு மற்றும் நடைமுறைகளை சரிவரத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவும் அவருக்காக அன்சாரிகளிடம் உறுதிமொழி வாங்குவதற்காகவும் அங்கு வந்திருந்தார். அவரே குழுமியிருந்தவர்களில் முதலாவதாகப் பேசத் தொடங்கினார்.” (இப்னு ஹிஷாம்) ஜாபிர் (ரழி) இதைப்பற்றி மிக விரிவாக அறிவிக்கிறார்கள். “அல்லாஹ்வின் தூதரே! எந்த விஷயங்களுக்காக நாங்கள் உங்களிடம் இஸ்லாமிய ஒப்பந்தம் (பைஆத்) செய்ய வேண்டும் என்று கேட்க அதற்கு விளக்கமாக நபி (ஸல்) கூறினார்கள் “இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் (கட்டளைக்கு) செவிசாய்க்க வேண்டும் கட்டுப்பட வேண்டும் வசதியிலும் வசதியின்மையிலும் செலவு செய்ய வேண்டும் நன்மையை ஏவ வேண்டும் தீமையைத் தடுக்க வேண்டும் அல்லாஹ்வுக்காக நீங்கள் தியாகம் செய்யத் தயாராக வேண்டும் அல்லாஹ்வின் விஷயத்தில் பழிப்பவர்களின் பழிப்பு உங்களைப் பாதித்து விடக்கூடாது ஆட்சி, அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்காக சண்டையிடக்கூடாது

நான் உங்களிடம் வந்து விட்டால் நீங்கள் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் உங்களையும் உங்களது மனைவியரையும் பிள்ளைகளையும் பாதுகாப்பதைப் போல் நீங்கள் என்னைப் பாதுகாக்க வேண்டும் இதனை நீங்கள் பைஆ (இஸ்லாமிய ஒப்பந்தம்) செய்து கொடுங்கள். அல்லாஹ் உங்களுக்குச் சொர்க்கத்தைத் தருவான்.” இவ்வாறு நபி (ஸல்) அவர்கள் உரை நிகழ்த்தினார்கள். (முஸ்னது அஹ்மது, பைஹகீ, முஸ்ததரகுல் ஹாகிம், இப்னு ஹிஷாம்)
மேற்கூறப்பட்ட முறைப்படி ஒப்பந்தம் நிறைவு பெற்றவுடன் நபி (ஸல்) அவர்கள் அந்த மக்களிடம் 12 தலைவர்களை தங்களுக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கும்படி கூறினார்கள். தங்களது கூட்டத்தினரை கண்காணிப்பதும், ஒப்பந்தத்தின் அம்சங்களை நிறைவேற்றத் தூண்டுவதும் அந்தத் தலைவர்களின் பணியாக இருந்தது.

மதீனாவாசிகள் கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒன்பது நபர்களையும், அவ்ஸ் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த மூன்று நபர்களையும் தங்களின் தலைவர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். அதில் முதலாவது நபர் அஸ்அது இப்னு ஜுராரா (ரழி) அவர்கள். இந்தத் தலைவர்களிடம் அவர்கள் தலைவர்கள் என்ற அடிப்படையில் மற்ற சில உடன்படிக்கையையும் நபி (ஸல்) வாங்கினார்கள். அதாவது, ஈஸா இப்னு மர்யமுக்கு அவரது உற்றத் தோழர்கள் பொறுப்பாளிகளாக இருந்தது போன்று நீங்கள் உங்களது கூட்டத்தினரின் காரியங்களுக்கு பொறுப்பாளிகளாவீர்கள். நான் முழு முஸ்லிம் சமுதாயத்தினருக்கும் பொறுப்பாளி ஆவேன் என்று நபி (ஸல்) கூற இதை அவர்கள் அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். (இப்னு ஹிஷாம்)
அல்லாஹ்வின் அருளால் இரண்டாவது உடன்படிக்கை முடிந்தது. அறியாமையும், இறைநிராகரிப்பும் சூழ்ந்த பாவைவனங்களுக்கு நடுவில் இஸ்லாம் தனக்கொரு தனி நாட்டை நிறுவுவதில் வெற்றி பெற்றது. இது இஸ்லாமிற்குக் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றியாகும். அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) முஸ்லிம்களுக்கு அந்த நாட்டை நோக்கி ஹிஜ்ரா செய்ய அனுமதி அளித்தார்கள்.
மதீனாவில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் மக்கள் அனைவரும் தொழுக “மஸ்ஜிதுந் நபவீ” என்னும் பள்ளிவாசல் நிர்மாணிக்கப்பட்டு வேலைகள் சென்று கொண்டிருக்கும் சமயம் இவர் காலமானார். இன்னாலில்லாஹி வ இன்னா இலைஹி ராஜிஊன். இவருடைய உடல் தான் முதன்முதலாக ஜன்னத்துல் பகீஃயில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 63

(“திருமணம் முடிந்த இன்றிரவு மட்டும் எனக்குப் படையிலிருந்து விலகியிருக்க அனுமதி வேண்டும் காலையில் வந்துவிடுவேன் யாரகுல்லாஹ்!” - ஹன்ஸலா பின் அபீஆமிர் அல்-அவ்ஸீ (ரலி)

அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை அஸ்ஸலூல் யத்ரிபில் வசித்து வந்த கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தின் தலைவன். அவனுடைய மக்களிடத்தில் அவனுக்கு ஏகப்பட்ட செல்வாக்கு, மதிப்பு. யத்ரிபில் இருந்த மற்றொரு முக்கியக் கோத்திரம் அவ்ஸ். இஸ்லாம் மதீனாவில் எழுச்சி பெறுமுன் அவ்ஸ், கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தினரைப் பற்றி, அவ்விரு சாராரும் ஒருவரையொருவர் குத்திக்கொண்டு, வெட்டிப் புரண்டு கொண்டிருந்தார்கள் என்று முந்தைய தோழர்கள் வரலாற்றில் பார்த்தோம்.
இந்த இரு அரபு கோத்திரங்களுக்கு இடையில் பண்டைய காலம் தொட்டு இருந்து வந்த பகைமையை, அப்பொழுது அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மூன்று யூதக் கோத்திரத்தார் தூபமிட்டு நன்றாக ஊதி அணைய விடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஊர் ரெண்டுபட்டுக் கிடந்தால்தான் தங்களுக்குக் கொண்டாட்டம் என்பதை நன்கு அறிந்திருந்த யூத நரித்தனம். அவ்ஸ், கஸ்ரஜ் கோத்திரங்களுடன் வெறும் வாயளவிலான நட்பு என்பதையெல்லாம் தாண்டி, யூதர்களின் பலமான உதவி இருந்து வந்தது. அவ்வகையில் கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தின் மிக நெருங்கிய கூட்டாளி, யூதர்களின் பணு கைனுக்கா கோத்திரம். மிகுந்த செல்வாக்குடன் திகழ்ந்து வந்த அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை யத்ரிபின் அரசனாக முடிசூட்டிக் கொள்ளும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டு அனைத்தும் அவனுக்குச் சாதகமாக நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அவ்வேளையில் அந்நகருக்குள் மெதுவே அடியெடுத்து வைத்தது இஸ்லாம்.

அடுத்த சில மாதங்களுக்குள் கடகடவென அங்குப் பற்பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து, ஒருமித்த புதிய முழக்கமாக, “லா இலாஹ இல்லல்லாஹ்” தோன்றிவிட, யத்ரிபின் அரசியலும் மக்கள் உறவும் தலைகீழாகிப் போய், அந்நகர் மதீனாவானது. காலத்தின் கட்டாயம், வேறு வழியில்லை என்றெல்லாம் சமாதானம் செய்துகொண்டு “நானும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்” என்று முஸ்லிமாக ஆகிப்போனான் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை. ஆனால் சூடவிருந்த கிரீடம் தலை நழுவித் தரையில் விழுந்ததில் ஏற்பட்டுப்போன சோகம் அவனை மனதளவில் நயவஞ்சகனாய் உருவாக்கி, வரலாற்றில் அப்படியே நிலைநிறுத்தி விட்டது.

மதீனாவில் ஆட்சி அமைந்ததும் அங்கிருந்த மூன்று யூத கோத்திரங்களிடமும் உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். இரு தரப்பிற்கும் மிகவும் இணக்கமான உடன்படிக்கை. ஆனால், இத்தனை ஆண்டுக் காலம் யூதர்கள் யாருக்காகக் காத்திருந்தார்களோ அந்த நபி வந்து சேர்ந்துவிட்டாரே என்று மகிழாமல் அவர்களின் இன உணர்வு அரபு குலத்தில் தோன்றிய நபியை ஏற்றுக் கொள்ளவிடாமல் தடுத்தது. அது கேவலம் என்றால், அதைவிடக் கொடூரம் அவருடன் இணக்கமாக வாழ்ந்திடாமல் குழிபறிக்கும் துஷ்டத்தனத்தில் மூழ்கியது. என்ன ஆயிற்று? தன்வினை தன்னைச் சுட்டது! வெகு விரைவிலேயே அந்த மூன்று யூத குலங்களும் மதீனாவிலிருந்து துடைத்து எறியப்பட்டன.

துஷ்டதனத்தின் முதல் நடவடிக்கையில் இறங்கியவர்கள் பனா கைனுக்கா யூதர்கள். அந்த யூதர்களில் ஒருவன், ஒரே ஒருவன் செய்த ஒற்றைக் காரியம் அவர்களின் அழிவில் முடிந்தது. அது என்ன காரியம்; அதற்கு நபியவர்கள் எடுத்த கடுமையான எதிர் நடவடிக்கை என்ன; அது ஏன்? அந்த பனா கைனுக்கா கோத்திரம் சுற்றி வளைக்கப்பட்டு முற்றுகையிடப்பட்டது. பதினைந்து நாள் நீடித்தது முற்றுகை. தங்களின் தோல்வியும் நபியவர்களிடம் அடையப்போகும் தண்டனையும் அவர்களுக்குத் தெளிவாய்த் தெரிந்தவுடன் அவர்கள் உதவி நாடி அணுகப்பட்டோர் அவர்களுடைய பண்டைய காலத்து நேசஅணியின் இரு தலைவர்களான உபாதா இப்னு ஸாமித் மற்றும் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை. உபாதா நபியவர்களிடம் வந்தார். "அல்லாஹ்வின் தூதரே! என்னுடைய விசுவாசம் ஒன்றே ஒன்று மட்டுமே. அது அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் இறை நம்பிக்கையாளர்களுக்கும் ஆகும். இந்த இறை மறுப்பாளர்களுடன் நான் கொண்டிருந்த உறவு அறுந்துவிட்டது. அவர்களுக்கு எனது ஆதரவு என்று எதுவும் இல்லை" தெளிவான வாக்கியங்களுடன் தன் நிலையைச் சொல்லிவிட்டார் உபாதா. ஆனால் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை? 'ஏற்கெனவே கிரீடம் போச்சு. இப்பொழுது தனது ஆதரவுக் கோத்திரமும் தொலைந்து போய்விட்டால் தன் கதி நிராக்ரத்யாகிவிடுமோ?' என்ற பெரும் கவலை ஏற்பட்டுப் போனது அவனுக்கு. நபியவர்களிடம் சென்றவன் அவர்களது போர்க் கவசத்தைப் பிடித்து உலுக்கி, "எனது நட்புக் கோத்திரத்துடன் நல்லவிதமாய் நடந்து கொள்ளுங்கள்" என்றான்.

கடும் சினம் கொண்ட நபியவர்கள், "என்னை விடு" என்று சொல்ல, "தாங்கள் அவர்களிடம் நல்லவிதமாய் நடந்து கொள்வேன் என்று சொல்லாதவரை விட மாட்டேன். ஒருகாலத்தில் அவர்களின் 700 வீரர்கள் என்னுடைய எதிரிகளிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றியிருக்க, அவர்களை ஒரேநாளில் அழித்துவிட நீர் வந்தீரோ? மாறி மாறித் தோன்றும் அதிர்ஷ்டத்தில் நம்பிக்கைக் கொண்டவன் நான்" "அவர்கள் உன்னுடையவர்கள்" என்று அனுமதியளித்தார்கள் நபியவர்கள். உயிரையும் பெண்டுகளையும் பிள்ளைகளையும் மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு மதீனாவை விட்டுக் காலிசெய்தனர் பனா கைனுக்கா. அப்துல்லாஹ் இப்னு உபையின் அராஜக வற்புறுத்தலுக்கு நபியவர்கள் இணங்கியதில் கருணையும் ராஜ தந்திரமும் கலந்திருந்தது! அதுவும் அம்மாமனிதரின் வரலாற்றுடன் படித்துப் பார்க்க வேண்டிய ஒன்று. அந்த நிகழ்வை இங்கு நாம் அறிந்து கொள்ள முனைந்தது, அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை பிற்காலத்தில் எத்தகைய நயவஞ்சகனாய்ப் பரிணமிக்கப் போகிறான் என்பதற்கான அறிகுறியை. அதன்பின் நிகழ்வுற்ற போர்கள், இதர நிகழ்வுகள் என்று ஒவ்வொன்றிலும் எத்தகைய கூச்சமோ, அவமானமோ, இறையச்சமோ இன்றி படு அப்பட்டமாய்த் தனது நயவஞ்சகத்தைப் பறைசாற்றி, நயவஞ்சகர்களின் தலைவனாகிப் போனான் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை.

மனிதகுல பொற்காலத்தில் உலக மாமனிதருடன் வாழும் நற்பேறு கிடைத்திருக்க, அந்தப் பெருமை எதுவுமே உணராமல் ஈனனாய் அவன் மாறிப் போனது பெரும் அவலம். ஹிஜ்ரீ மூன்றாம் ஆண்டு, ஷவ்வால் மாதம் பலம் வாய்ந்த 3000 போர் வீரர்களுடன் மதீனாவிற்குப் படை திரட்டி வந்து கொண்டிருந்தனர் குரைஷிகள். திரண்டுவரும் படைகளை நகருக்குள் வரவிட்டுப் போரிடுவதா, நகருக்கு வெளியே சென்று எதிர்கொள்வதா என்று ஆலோசிக்கப்பட்டு, இறுதி முடிவாக உஹது நோக்கிப் புறப்பட்டது முஸ்லிம்களின் படை. மூவாயிரம் எதிரிகளை எதிர்கொள்ள சுமார் ஆயிரம் போர்வீரர்கள் நபியவர்கள் தலைமையில் திரண்டிருந்தனர். மதீனாவை விட்டுக் கிளம்பிய படை, அஷ்-ஷைக்ஃகைன் எனும் இடத்தில் இரவில் தங்கியது. மறுநாள் பொழுது புலருமுன் மதீனாவுக்கும் உஹது மலைக்கும் இடையில் அஷ்-ஷைத் எனும் இடத்தை அடைந்து, அங்கு ஃபஜ்ரு தொழுகை முடிந்த நேரம். நிறம் காட்டினான் அப்துல்லா இப்னு உபை.

தன் சொல்பேச்சு கேட்கும் 300 வீரர்களுடன் சடாரென்று கிளம்பி, 'எனக்குப் பிடிக்கலே; நான் வீட்டிற்குப் போகிறேன்' என்று மதீனா திரும்பிவிட்டான்! போர்களத்தில் சகாக்களை அனாமத்தாய் அப்படி விட்டுவிட்டுத் திரும்புவது எத்தகைய துரோகம், நயவஞ்சகம்? தெரிந்திருந்தும் தெளிவான திடசித்தத்துடன் அதைச் செய்தான் அவன்.

"ஏன்? என்னாச்சு? எதற்கு இப்படி?" விசாரித்தார்கள் தோழர்கள். அதற்கு அவன் கூறிய காரணம், "நபியவர்கள் என் பேச்சிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காமல், சிறுவர்களின் வார்த்தைகளுக்கு இணங்கிவிட்டார். எனவே நாங்கள் ஏன் இந்த இடத்தில் நம்மை மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டும்?" அப்படி என்ன பேச்சு? மதீனா நகருக்குள் இருந்து கொண்டு எதிரிகள் நெருங்கியதும் போரிட வேண்டும் என்று கருத்து கொண்டிருந்தவர்களில் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை ஒருவன். மற்றவர்கள் நகருக்கு வெளியே சென்று எதிரிகளை எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்றனர்.

ஆனால் தீர கலந்து ஆலோசித்து முடிவெடுத்த பின்தானே அனைவரும் கிளம்பினார்கள்? தவிரவும் அல்லாஹ்வின் தூதர் ஒரு விஷயத்தில் முடிவெடுத்தபின் அதற்கு வேறு என்ன மறுப்பு, எதிர்ப்பு? இப்படிப்பட்ட அப்துல்லாஹ் இப்னு உபைக்கு மகள் ஒருவர் இருந்தார். ஜமீலா! மதீனாவில் வாழ்ந்திருந்த மற்றொரு பெரும் பிரிவான அவ்ஸ் குலத்தைச் சேர்ந்தவன் அபூஆயிர். இவனது இயற்பெயர் அப்து அம்ரு இப்னு ஸைஃபி. யூதர்களுடன் கொண்ட தொடர்பினாலோ என்னவோ, நபி ஒருவர் தோன்றப் போகிறார் என்று தம் குல மக்களுக்கு முன்னறிவிப்பு செய்து கொண்டிருந்தான் அவன்.

அவ்ஸ் மக்களிடத்தில் அவனுக்கு நல்ல செல்வாக்கு. அவர்கள் அவனைப் பெரியதொரு துறவிப் போலவே கருதி 'ராபி' என்று புகழ்ந்து அழைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

நபி தோன்றப் போகிறார் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த அவன் மனதில் இறைவன் தன்னை ஒரு நபியாக அறிவிக்கப்போகிறான் என்று ஓர் அசட்டுத்தனமான எதிர்பார்ப்பு இருந்து கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் மக்காவில் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் தோன்றி, பிறகு அவர்கள் புலம்பெயர்ந்து மதீனா வந்ததும், 'இத்தனை நாள் காத்திருப்பு வீணா?' என்று வெறுத்து நொந்து போனான் அவன்.

காத்திருந்த உண்மை கண்ணெதிரே தோன்றிய நொடியில் குருடாகிப் போனது அவன் பார்வை. மதீனாவில் இஸ்லாம் பரவலாகுமுன் அவ்ஸ் குலத்தின் தலையானவர்களுள் ஒருவனாய் இருந்த அவனால் இஸ்லாத்தின் ஒருமைப்பாட்டைச் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஒருநாள் நபியவர்களுக்கு எதிராய்த் தன் பகையைப் பகிரங்கமாய் அறிவித்துவிட்டு, அவன் உறவைச் சேர்ந்த 50 பேருடன் மக்காவிற்கு ஓடிவிட்டான். அவனுக்கு அல்-ஃபாஸிக் என்று புனைப் பெயரிட்டார்கள் நபியவர்கள். அபூஆமிர் அல்-ஃபாஸிக் என்று அவன் பெயரைத் திருத்திப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டது வரலாறு.

மக்காவுக்குச் சென்றவன் அங்கு பத்ரு யுத்தத்தில் தோற்றுப்போய்த் திரும்பிவந்து அமர்ந்து புகைந்து கொண்டிருந்த குரைஷிகளை முடுக்க ஆரம்பித்தான். அவர்களை முஸ்லிம்களுக்கு எதிராய் மீண்டும் போர் தொடுக்கத் தூண்டியதில் இவன் பங்கும் கணிசமானது.

"என் அவ்ஸ் மக்களிடத்தில் எனக்கு நல்ல செல்வாக்கு உண்டு. என்னைப் பெரிதும் மதிக்கின்றனர் அவர்கள். நீங்கள் படை திரட்டுங்கள்; கிளம்புங்கள். நானும் இணைந்து கொள்கிறேன். போர்களத்தில் என்னைக் காணும் அவ்ஸ் மக்கள் உடனே நம் பக்கம் இணைந்துவிடுவார்கள். அதன்பின் முஹம்மதின் படை வலுவிழந்துவிடும். வேலை எளிது" என்று ஏகப்பட்ட வாக்குறுதிகள் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தான்.

ஆனால் அது முற்றிலும் தவறாய் முடிந்துபோகும் என்பதையெல்லாம் அப்போது அவன் அறியவில்லை.

நாளாவட்டத்தில் குரைஷிகளின் படை மீண்டும் உருவானது; தயாரானார்கள்; மதீனா நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள் வெறித்தனமாய். அவர்களை எதிர்கொள்ள மதீனாவிலிருந்து கிளம்பி வந்தது முஸ்லிம்களின் படை. உஹது மலையடிவாரத்தில் இருபடைகளும் எதிரெதிரே சந்தித்துக் கொண்டன.

குரைஷிகளின் தலைவன் அபூஸுஃப்யான் இப்னுல் ஹர்புக்கு அருகில் நின்று கொண்டான் அபூஆமிர். தம் மக்களை நோக்கிக் கத்தினான். "என் அவ்ஸ் குல மக்களே! உங்கள் அன்பிற்குரிய அபூ ஆமிர் அழைக்கிறேன்" என்று முஸ்லிம்களை நோக்கி தன் பேச்சால் கவருவதற்கு முயல,

"ஓ ஃபாஸிக். உன்னைக் காணும் எந்தக் கண்களும் திருப்தியுறக் கூடாது" என்று சாபமும் கற்களும் அவனை நோக்கிப் பறந்து வந்தன. அவமானப்பட்டு குரைஷிகளிடம் திரும்பிய ஓடிய அவன், "நான் அவர்களை விட்டுக் கிளம்பி வந்தபிறகு அவர்களை ஏதோ இனந்தெரியா தீங்கு சூழ்ந்துவிட்டது என்று நினைக்கிறேன்" என்றான் மூச்சுவாங்க.

துவங்கியது போர். முஸ்லிம் படைப்பிரிவில் இருந்த அவ்ஸ் மக்களை எதிர்த்து வெறித்தனமாய்ப் போரிட்டான் அபூஆமிர். ஆயுதங்கள் என்று மட்டும் இல்லாது கையில் கிடைத்த கற்களை எல்லாம் எடுத்து அவர்கள்மேல் வீசினான். மூர்க்கமான போர் ஒருவழியும் முடிவுக்குவர, குரைஷிகள் எதிர்பார்த்த வெற்றிமட்டும் அவர்களுக்குக் கிடைக்காமல் போயிற்று.

தான் நினைத்தது குரைஷிகளின் மூலம் கைகூடவில்லை என்றதும் பின்னர் அவன் ஓடியது ரோமர்களை நோக்கி. அங்குச் சென்று ஆதரவு திரட்டுவோம்; இந்த முஸ்லிம்களை ஒடுக்க இனி இந்த வல்லரசுதான் சரி என்பது அவன் திட்டம். ஆனால் பின்னர் அந்த ரோம வல்லரசே தொலைந்து போகப்போகிறது என்பதை அவனும் அப்போது உணர்வில்லை; ரோமப் பேரரசனும் அறிந்திருக்கவில்லை.

பைஸாந்திய அரசன் இருகை விரித்து அபூஆமிரை வரவேற்று, அணைத்துக் கொண்டு, எல்லா ஆதரவும் நான் தருகிறேன் என்று வாக்களித்தான். முதல் கட்டமாய் மெதுமெதுவே அங்கிருந்தபடி மதீனாவில் இருந்த நயவஞ்சகர்களின் கூட்டத்துடன் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டான் அபூஆமிர்.

"தகுந்த தருணத்தில் முஹம்மதை எதிர்த்துப் போரிட படை திரட்டித் தருவேன்; அதற்கு வாகாய் நமக்கு ஒரு தலைமை இடம் தேவை" என்று அவன் தெரிவிக்க, திட்டம் தீட்டினார்கள் நயவஞ்சகர்கள். மதீனாவுக்குப் புலம்பெயரும் போது நபியவர்கள் முதன்முதலாய் நிர்மாணித்தார்களே குபா பள்ளிவாசல், அதன் அருகிலேயே மற்றொரு பள்ளிவாசலை உருவாக்கினார்கள் அவர்கள்.

அந்தப் பள்ளிவாசலுக்கு நபியவர்களையே அழைத்துத் தலைமை தாங்கி தொழுவைத்து விட்டால் பள்ளிக்கு அங்கீகாரமும் கிடைத்துவிடும்; முஸ்லிம்களின் கண்பார்வையில் படாமல் நாமும் நல்ல பிள்ளைகள்போல் இந்தப் பள்ளிவாசலில் நமது திட்டங்களை செயல்படுத்தலாம் என்று நீண்டது அவர்களது கனவு.

தபூக் படையெடுப்பிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்த நபியவர்களுக்கு இத்திட்டத்தை இறைவன் வஹீ வாயிலாய்த் தெரிவிக்க இடித்துத் தரை மட்டமாக்கப்பட்டது எதிரிகளின் திட்டம்.

இப்படிப்பட்ட அபூஆமிருக்கு மகன் ஒருவர் இருந்தார். ஹன்ஸலா!

ஃபாஸிக் அபூஆமிரின் மகன் ஹன்ஸலாவுக்கும் முனாஃபிக்குகளின் தலைவன் அப்துல்லா இப்னு உபையின் மகள் ஜமீலாவுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. எப்பொழுது? உஹதுப் போருக்கு மதீனாவில் பரபரப்பாய்த் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்களே முஸ்லிம்கள், அப்பொழுது.

குறிப்பாய் இந்தத் திருமணமும் அதை ஓட்டிய நிகழ்வுகளும் பெரும் ஆச்சரியம்! பார்ப்போம்.

திண்ணைத் தோழர்கள் என்று படித்தோமே நினைவிற்குகிறதா? ஏறக்குறைய ஐம்பது தோழர்கள் அத்திண்ணையில் வசித்து வந்ததாகக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. அவர்களில் அபூஹுரைரா, கஅப் பின் மாலிக் அல்-அன்ஸாரீ, ஹாரிதா இப்னு அந்-நுஃமான் போன்று ஆன்மிகத்தை முக்கியத் தேடலாகக் கொண்ட தோழர்களுடன் அத்திண்ணையில் வசித்து வந்தவர் ஹன்ஸலா இப்னு ஆமிர்.

திருமணம் பகலில் முடிந்து விருந்தும் நடந்து முடிந்தது. படையோ போருக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. மணமகன் ஹன்ஸலா நபியவர்களிடம் நெருங்கி அனுமதி கேட்டார். "இன்றிரவு மட்டும் எனக்குப் படையிலிருந்து விலகியிருக்க அனுமதி வேண்டும். காலையில் வந்துவிடுவேன்."

ஹன்ஸலா தம் புது மனைவியுடன் முதல் இரவு அனுபவிக்க அனுமதியளித்தார்கள் நபியவர்கள். வீட்டிற்குக் கிளம்பினார் ஹன்ஸலா. உஹதுக்குக் கிளம்பியது முஸ்லிம்களின் படை. மதீனாவை விட்டுக் கிளம்பிய படை, அஷ்-ஷைக்ஃகைன் எனும்

இடத்தில் இரவில் தங்கி ஓய்வெடுக்க, இங்கு மதீனாவில் தம் வீட்டில் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டார் ஹன்ஸலா ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

இரவு முடிந்து வைகறைத் தொழுகை நேரம் நெருங்கியது. அஷ்-ஷவத் எனும் இடத்தை அடைந்து ஃபஜ்ருத் தொழுதார்கள் நபியவர்களும் படையினரும். மதீனாவில் கணவனும் மனைவியும் எழுந்து குளித்து விட்டு தொழுதனர். புது தம்பதியர் அல்லவா? இயற்கையான உந்துதலால் மீண்டும் இருவரும் கூடினர். அப்படியே கண்ணயர்ந்தார் ஹன்ஸலா. பொழுது புலர்ந்து கதிரவன் எட்டிப்பார்க்க, சட்டென்று விழித்தெழுந்தார் ஹன்ஸலா. படை உஹதை அடைந்து போர் துவங்கியிருக்கும் என்ற நினைப்பு அவரைப் பரபரப்பாக்கியது. உடலுறவுக்குப் பின் கடமையான குளியலை குளிப்பதற்கும் அவருக்கு நேரமில்லை; அவகாசமில்லை. கடகடவென கவசம் தரித்தார்; ஆயுதங்களைத் தூக்கிக் கொண்டார்; 'சென்று வருகிறேன்' என்று இருசொற்களைப் புதுப்பெண்ணிடம் உதிர்த்துவிட்டு, போர்களத்திற்குப் பாய்ந்தோடினார் ஹன்ஸலா ரலியல்லாஹு அன்ஹு. அதே நேரத்தில் அங்கு வேறொரு பாதையில் 300 பேருடன் மதீனா திரும்பிக் கொண்டிருந்தான் அவருடைய மாமனார் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை. இங்குக் கணவன் கிளம்பியதும் ஜமீலா ரலியல்லாஹு அன்ஹா அக்கம்பக்கத்தவரிடம் ஒரு முக்கியச் செய்தியொன்றை பரிமாறச் சென்றார். அது என்னவென்று தெரிந்து கொள்வதற்குமுன் நாமும் உஹதுக்குச் சென்று வந்துவிடுவோம்.

உக்கிரமாய் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த போரில் முஸ்லிம் படைகளுடன் கலந்து களத்தில் குதித்தார் ஹன்ஸலா. 'என் பங்குக்கு வந்தேன்; நானும் வாளை நாலு சுழற்று சுழற்றினேன்; தீர்ந்தது என் பங்கு. என் புது மனைவி எனக்காக இன்று மாலை அலங்காரத்துடன் தயாராக நிற்பாள்' என்ற எண்ணம் எதுவும் அவர் மனதில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வீடு மறந்தார்; புதுமண பூ வாசம் மறந்தார். புதுக் குடும்பம் புத்தம்புது மனைவியையும் மறந்தார். அவர் கண்களிலும் சிந்தையிலும் நிறைந்திருந்தது அல்லாஹ்வின் எதிரிகள். திரண்டிருந்தது ஒரே எண்ணம், ஒழிக்க வேண்டும் அவர்களை. ஹன்ஸலா களத்தில் குறி வைத்தது, குரைஷிப் படையின் தலைவன் அபூஸுஃப்யானை. படையின் தலைவன் என்பதால் அபூஸுஃப்யானைச் சுற்றி பாதுகாப்பு வளையம் பலமாய் இருந்தது. தவிர அபூஸுஃப்யான் குதிரையில் அமர்ந்து போரிட்டுக் கொண்டிருக்க, ஹன்ஸலாவிடம் குதிரையும் இல்லை; கழுதையும் இல்லை. வெறும் காலாட்படை வீரர் அவர். ஆனால் எந்த அசௌகரியமும் ஒரு பொருட்டே இல்லை என்று சுழன்று சுழன்று அபூஸுஃப்யானை நெருங்கி விட்டார் ஹன்ஸலா. தம் வாளைச் சுழற்றி அபூஸுஃப்யானை வெட்டி வீழ்த்த முயல் மயிரிழையில் உயிர் தப்பினார் அபூஸுஃப்யான். போரின் போக்கே திசை மாறி இருந்திருக்கும். தவறிப்போனது அந்த வீச்சு. அப்பொழுது பக்கவாட்டிலிருந்து வந்த ஷத்தாத் இப்னு அஸ்வத் என்பவன் தன் ஈட்டியை ஹன்ஸலாவின் உடலில் செருக அது மறுபுறம் வெளிவந்தது. அப்படியும் விடாது உடலில் குத்திட்டு நிற்கும் ஈட்டியும், வழிந்தோடும் குருதியுமாய் எதிரியைத் துரத்தினார் ஹன்ஸலா. ஆனால் மீண்டும் எதிரியின் ஈட்டி அவரைத் தாக்க வீர மரணமடைந்தார் ஹன்ஸலா ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

அதன்பின் தொடர்ந்த போர்; வெற்றியை நெருங்கிய முஸ்லிம் படை ஒருசிலரின் தவறினால் பாதிப்படைந்தது; ஹம்ஸா ரலியல்லாஹு உட்பட மற்றும் பலர் வீர மரணமடைந்தது; பெருத்த சேதம் நிகழ்வுற்றது - அதெல்லாம் உஹதின் இதரப் பெரும் நிகழ்வுகள்.

ஒருவழியாய் முடிவுற்றது போர். மாண்டவர்கள் போர்க்களத்தில் சிதறிக் கிடக்க, அவற்றைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த நபியவர்கள் மிகவும் விசித்திரமானக் காட்சி ஒன்றைக் கண்டார்கள். அவர்களது பார்வை ஆச்சரியத்துடன் விண்ணை நோக்கி உயர்ந்தது.

பிறகு தம் தோழர்களிடம் திரும்பியவர்கள், "உங்கள் சகோதரர் ஹன்ஸலாவை வானவர்கள் விண்ணுக்குச் சுமந்து சென்றார்கள். சுவர்க்கத்திலிருந்து வெள்ளிப் பாத்திரத்தில் எடுத்து வந்த நீரினால் அவரது உடலைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து கிடத்தியுள்ளார்கள். இவரது செய்தி என்ன என்று விசாரித்து வாருங்கள்" ஹன்ஸலா தாம்பத்யத்தில் ஈடுபட்டு, குளிக்கவும் அவகாசமின்றிப் போருக்கு விரைந்த செய்தி பிறகே அவர்களுக்குத் தெரிய வந்தது.

ஸுப்ஹானல்லாஹ்! இந்த நற்பாக்கியத்தை, உன்னதப் பெருமையை என்ன சொல்லி எழுதுவது, விவரிப்பது? இறைவனுக்காக ஓடிப்போய் உயிர் நீத்தவரைக் கழுவிக்கொண்டு குளிப்பாட்ட இறங்கி வருகிறார்கள் வானவர்கள், சுவர்க்கத்தின் நீரைச் சுமந்து கொண்டு. அதுவும் வெள்ளிப் பாத்திரத்தில்! கஸீலுல் மலாயிக்கா - வானவர்களால் கழுவப் பெற்றவர் என்ற அடைமொழி ஏற்பட்டு ஒட்டிக் கொண்டது ஹன்ஸலாவுக்கு. போரில் அன்று இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யும்போது ஹன்ஸலாவின் உடலில் இருந்து சொட்டிக் கொண்டிருந்தது நீர். சுவர்க்கத்தின் நீர்.

இங்கு இவர் போருக்குக் கிளம்பி வந்திருக்க அங்கு மதீனாவில் அவர் மனைவி ஜமீலா ரலியல்லாஹு அன்ஹா அக்கம்பக்கத்தவரிடம் சென்றார் என்று பார்த்தோமல்லவா? அவர் நான்கு சாட்சிகளை அழைத்தார்.

"நேற்று நான் ஹன்ஸலாவை மணம் புரிந்துகொண்டேனே அவருடன் எனது தாம்பத்யம் இனிதே நிறைவேறியது" என்று தம் திருமணம் பூர்த்தியானதைச் சொல்லி வைத்தார் அவர். 'இது என்ன விசித்திரச் செய்கை' என்று சற்றுக் குழப்பமாக இல்லை? அதற்கு வலுவான ஒரு காரணம் இருந்தது. கனவு! ஜமீலா கனவொன்று கண்டிருந்தார். அதை அவரே விவரித்திருந்தார். "நான் கனவொன்று கண்டேன். வானம் திறந்து கொள்ள, ஹன்ஸலா அதனுள் புகுந்தார். பிறகு வானம் மூடிக் கொண்டது. ஹன்ஸலா இன்று வீர மரணம் அடையப் போவதாக நான் இதற்கு அர்த்தம் கொள்கிறேன்"

இங்கு, சற்று கண்மூடி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஒரு பெண், புதிதாய்த் திருமணம் ஆனவர், தம் கணவர் வீர மரணம் அடையப் போகிறார் என்பதை அறிந்து அவருடன் முழுமனதாய் மகிழ்வுடன் தாம்பத்யம் கொள்கிறார். குளித்து சுபுஷ் தொழுது விட்டு மறுபடியும் தாம்பத்யம் கொள்கிறார். இதற்கு பிறகு கடமையான குளிப்பு குளிக்கவில்லை அந்த உறவினால் கரு உருவாகும் சாத்தியங்கள் அத்தனையும் உள்ளன என்பது அவருக்குத் தெரியும். கணவன் இறந்துவிட்டால் மறுமணத்திற்கு அந்தக் குழந்தை ஒரு கூடுதல் தடை என்பதும் யதார்த்தம். இத்தனையும் இருந்தும், வீடு கூடினார்; கணவர் போருக்கு விரைய வழி அனுப்பி வைத்தார்.

“போகாதே போகாதே என் கணவா; பொல்லாத சொப்பனம் நானும் கண்டேன்” என்ற அங்கலாய்ப்பு, அழுகை, ஆர்ப்பாட்டம் எதுவும் இல்லை. “என் கணவர் வீர மரணம் அடைந்தார்” என்பதில் அவர்களுக்கு பெரும் பெருமை. அவருடைய வாரிசு இவன்தான் என்பதை உலகுக்கு அறிவிப்பதில் அதைவிடப் பெருமை. கரு உருவானது. ஜமீலாவுக்கு ஹன்ஸலாவின் மகன் பிறந்தார். அவர் பெயர் அப்துல்லாஹ். பின்னர் இந்த ஜமீலாவை தல்ஹா பின் உபைதுல்லாஹ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு மறுமணம் புரிந்து கொண்டார். அவர்களுக்கு முஹம்மது பின் தல்ஹா என்றொரு மகன். அப்துல்லாஹ் பின் ஹன்ஸலாவும் முஹம்மது பின் தல்ஹாவும் மிகவும் நெருக்கமாகிப் போனார்கள். ஓர் இழப்பை வேறு சிறப்பானவற்றின் மூலம் அவர்களுக்கு ஈடு செய்தான் இறைவன்.

இவ்வுலகும் வாழ்க்கையும் அவர்களது பார்வையில் முற்றிலும் வேறு. திருமணம், தாம்பத்யம், தொழுகை, வழிபாடு, போர், இரத்தம், உயிர் என பேச்சும் மூச்சும் அனைத்துமே இறைவன், அவன் தூதர் என்ற கயிற்றால் கட்டப்பட்டு வாழ்ந்து முடித்திருக்கிறார்கள் அவர்கள். வித்தியாசமான பரிமாணத்துடன் வாழ்ந்த ஒப்பற்ற சமூகம் அவர்கள். நம் நிகழ்கால வாழ்க்கையை அவர்களுடன் எந்த அளவுகோலில் வைத்து ஒப்பிடுவது?

இறை வழியில் போரிடுபவர்களுக்கு உலக அளவுகோலின் எந்த இலக்கணமும் பொருந்துவதில்லை. அவர்களது வாழ்வும் வெற்றி; மரணமும் வெற்றி. இறைவனும் அவன் தூதரும் போதும் என்று உயிரைத் துறக்கிறார்கள் அல்லவா, அப்பொழுது இறைவனின் சிறப்பும் நற்பேறும் நாம் கற்பனை செய்ய இயலா வடிவில் இவ்வுலகிலும் அவர்களுக்கு வந்தடைகிறது; மறுமையிலும் நிரந்தரமாக உச்சத்தில் கொண்டு சென்று நிறுத்திவிடுகிறது.

எல்லாம் வல்ல இறைவனின் பூரண திருப்தியை அவர்கள் அடைந்துவிடும்பொழுது மற்ற எதுவும் முக்கியத்துவம் இழந்துவிடுகிறது.

பிற்காலத்தில் அப்துல்லாஹ்விடம் “நீ யார்?” என்று யாராவது அவரை விசாரித்தால் பெருமிதமான பதில் வரும் அவரிடமிருந்து, “வானவர்களால் கழுவப்பெற்றவரின் மகன் நான்”

“யார் அவர்?”

“ஹன்ஸலா, கஸீலுல் மலாயிக்கா!” ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 64

(அல்லாஹ்விற்கும் அவன் நபிக்கும் மகிழ்வளிக்கும் இரு விஷயங்களை உம்மிடம் நான் காண்கிறேன்” ஆச்சரியத்துடன், “அவை யாவை?” என்றார் ஸைது.

“மதிநுட்பமும் விவேகமும்”

“தனக்கும் தன் நபிக்கும் பிடித்த குணங்களை எனக்களித்த அல்லாஹ்விற்கே எல்லாப் புகழும்” என்றார் -ஸைத் அல்-கைர் இப்னுல் முஹல்ஹி

அன்றைய அரேபியாவில் வாழ்ந்துவந்த பல கோத்திரங்களில் ஆமிர் என்றொரு கோத்திரம். இந்தக் கோத்திரம் வாழ்ந்துவந்த பகுதியில் கடும் பஞ்சமொன்று ஏற்பட்டது. விளைச்சல் ஏதும் இன்றி, உண்பதற்கு உணவின்றி மக்கள் மாய்ந்து கொண்டிருக்க அவர்களது கால்நடைகளும் இறந்துபோக ஆரம்பித்தன. கடுமையான சோதனை.

இதற்குமேல் தாங்கமுடியாது என்ற நிலையில் அந்தக் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் தன் மனைவி, பிள்ளைகளையெல்லாம் அழைத்துக் கொண்டு “பஞ்சம் பிழைப்போம்” என்று கிளம்பிவிட்டான்.

பசியும் வேதனையுமாய் ஹிரா எனும் பகுதியை வந்தடைந்தார்கள் அவர்கள். தற்காலிகமாய் ஓர் இடம் ஏற்பாடு செய்து அங்குத் தம் குடும்பத்தை பத்திரமாய்த் தங்க வைத்தான் அவன். அவர்களிடம், “நான் வரும்வரை இங்கேயே பத்திரமாய்க் காத்திருங்கள்; நான் சென்று ஏதேனும் கொண்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, அகப்பட்ட உணவுப் பொருள்களைச் சிறிதளவு எடுத்துக்கொண்டான்.

மனைவியும் தம் பிள்ளைகளும் பஞ்சத்தில் வாடுவதைக் காணச் சகிக்கவில்லை அவனுக்கு. மனதில் சத்தியப் பிரமாணம் செய்துகொண்டான், ‘எப்பாடுபட்டாவது ஏதேனும் சம்பாதித்துக்கொண்டே திரும்புவேன். இல்லையா அந்த முயற்சியிலேயே இறந்துபோவது மேல்!’

கிளம்பினான். இவனுடன் நாமும் நடந்து அலைய வேண்டியிருக்கிறது. அவனோ தன்னுடைய பெயரெல்லாம் தெரிவித்து நம்மிடம் அறிமுகம் செய்துகொள்ளும் மனேறிலையில் இல்லை. எனவே நமக்கு அவன் ‘நாடோடி’.

கிளம்பியவன், நாள்முழுக்க நடந்து கொண்டேயிருந்தான். எங்கேனும் ஏதேனும் கிடைக்காதா, என்று தேடித்தேடி அலைய, எதுவும் கிடைத்தபாடில்லை. பகல் மறைந்து இரவும் வந்துசேர்ந்தது. அதற்குள் அவன் வெகுதூரம் வந்திருந்தான். ஆளரவமற்ற, அமைதியான அந்த அத்துவானப் பகுதியில் தூரத்தில் ஒரு கூடாரம் மட்டும் தென்பட்டது. அதனருகே கட்டப்பட்டிருந்த ஒரு குதிரையும்.

நாடோடி யோசித்தான். 'இதைக் களவாட வேண்டியதுதான் வேறு வேழியில்லை' வேறென்ன செய்வது? 'கொடிது கொடிது; பஞ்சம் கொடிது' என்று அங்கு அவன் குடும்பம் தவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, நியாய-தர்மம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவனுக்கு அவகாசமில்லை. சப்தமெழுப்பாமல் பதுங்கிப் பதுங்கிக் குதிரையை நெருங்கினான். கட்டை அவிழ்த்து, குதிரையின்மீது ஏறப்போகும்போது இருளில் அதட்டலாய் மிதந்து வந்தது அந்தக் குரல் "ஏய்! குதிரையை விட்டுவிட்டு உனது உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்!"

திடுக்கிட்டவன், அதை அப்படியே விட்டுவிட்டு அங்கிருந்து ஓடினான். பிறகு எங்கு வந்து விழுந்து எப்பொழுது உறங்கினான், ஓய்வெடுத்துக் கொண்டான் என்று தெரியவில்லை. மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. அலைவதே அலுவல் என்று அலுவல் துவங்கியது. அலைந்தலைந்து பொழுது கழிந்ததே தவிர உணவோ பொருளோ எதுவும் கிடைத்த பாடில்லை. பிரதேசமெங்கும் விரிந்து பரவியிருந்தது பஞ்சம்.

அடுத்தநாள், அதற்கடுத்தநாள் என்று ஏழுநாள் கழிந்தது. எடுத்து வந்திருந்த உணவுப் பொருளைச் சிறுக சிறுகவே உண்டுகொண்டு அவனும் நடந்து கொண்டேயிருந்தான். வெறுங்கையுடன் திரும்புவதில்லை என்ற தீர்மானம் மட்டும் மனதில் உறுதியாய் இருந்தது.

அன்றையநாள் ஏதோ ஓர் ஊர், ஏதோ ஒரு பகுதியை அடைந்தான் நாடோடி. அங்கு ஓட்டகங்கள் மேய்வதற்கான மேய்ச்சல் நிலம் தென்பட்டது. அதனருகே மிகப்பெரிய கூடாரம். அதன் உச்சியில் தோலினால் செய்யப்பெற்ற கும்பம். கூடாரத்தைக் கண்கள் மேய, செல்வச் செழுமைக்கான அடையாளம் தெரிந்தது.

'இந்தக் கூடாரத்தில் உள்ளவருக்கு நிச்சயமாக நிறைய ஓட்டகங்கள் இருக்கும். அவை மேய்வதற்காகவே நிலமெல்லாம் வைத்திருக்கிறார். நல்ல பசையுள்ள மனிதர் போலிருக்கிறது' என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டான். சூரியன் மறையும் நேரம். கூடாரத்தை நெருங்கிப் பார்த்தால்,

உள்ளே அதன் மத்தியில் ஒரு முதியவர் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். கண்பார்வை அவருக்கு மங்கலாய் இருந்திருக்க வேண்டும்; அதை இவன் எப்படி ஊகித்தான் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் சப்தம் எழுப்பாமல் சென்று அவருக்குப் பின்புறமாய் பூனைபோல் அமர்ந்து கொண்டான் அவன்.

மெதுமெதுவே இருள் பரவியது. அமைதியாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது பொழுது. சிறிது நேரம்கழித்து வெளியே குதிரையொலி கேட்டது. அதன்மீது உயர்ந்த நெடிய உருவம், ஆஜானுபாகுவான தோற்றம் கொண்ட ஒருவர் அமர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு இருபுறமும் இரண்டு சேவகர்கள். அவருக்குப் பின்னால் பெரும் மந்தையாகப் பெண் ஓட்டகங்கள். ஏறக்குறைய நூறு இருக்கும் போலிருந்தது. அவற்றிற்குத் தலைமை தாங்குவதுபோல் ஓர் ஆண் ஓட்டகம்.

'ஆஹா! இதோ வாசல் தேடிவருகிறது செல்வம். வளம் கொழிக்கும் மனிதர்தாம் இவர்' என்று நிச்சயமாகத் தோன்றியது கூடாரத்தினுள் பதுங்கியிருந்த அந்த நாடோடிக்கு.

குதிரையிலிருந்து இறங்கிய அந்த மனிதர், மடிகொழுத்த ஓர் ஓட்டகத்தைத் தம் சேவகனிடம் காட்டிக் கட்டளையிட்டார், "பால் கறந்து உள்ளே இருக்கும் அந்த முதியவருக்குக் கொடு"

பால் கறந்து எடுத்துச் சென்ற சேவகன் அந்த முதியவரின் அருகே வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டான். அமைதியாக அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெரியவர் அதை எடுத்து இரண்டு மூன்று மிடறு குடித்திருப்பார். என்ன நினைத்தாரோ அதற்குமேல் குடிக்காமல் அப்படியே நிறைய மீதம் வைத்துவிட்டார்.

நாடோடிக்கோ அகோரப் பசி. அரவமேயின்றி அந்தப் பாத்திரத்தை லவட்டியவன், பால் முழுவதையும் குடித்துவிட்டு ஓசையெழுப்பாமல் அதை வைத்துவிட்டு மீண்டும் சென்று பதுங்கிக்கொண்டான்.

சற்று நேரம் கழித்து உள்ளே வந்த சேவகன் திரும்பிச் சென்று, "ஐயா! பெரியவர் பால் முழுவதையும் குடித்துவிட்டார்" என்று தெரிவிக்க, அந்தக் குதிரை வீரருக்குப் பெருமகிழ்ச்சி!.

"அப்படியா! இன்னொரு ஓட்டகத்திலிருந்து பால் கறந்து எடுத்துச்செல்"

இம்முறை பாத்திரத்திலிருந்து ஒரு மிடறு குடித்துவிட்டு வைத்துவிட்டார் பெரியவர். பால் பாத்திரத்தை நெருங்கிய நாடோடி மனதில் அந்தக் குதிரை வீரர் சந்தேகமடையக் கூடாது என்ற முன்னெச்சரிக்கை உணர்வு ஓடியது. பாதி பாத்திரமளவு மட்டும் குடித்துவிட்டு மீதியை வைத்துவிட்டான்.

சற்று நேரம் கழிந்தது. மற்றொரு சேவகனை அழைத்துக் கட்டளையிட்டார் அந்தக் குதிரைவீரர், "ஆடு ஒன்றை அறுத்து இறைச்சி எடுத்து வா"

அந்த ஆட்டிறைச்சியை நெருப்பில் சுட்டுச் சமைத்து அந்தப் பெரியவருக்குப் பரிமாறினார் அந்தக் குதிரை வீரர். பெரியவர் வயிறார்ச் சாப்பிட்டதும் அந்தக் குதிரை வீரரும் இரு சேவகர்களும் சாப்பிட்டு முடித்தனர். சமைத்தாச்சு; சாப்பிட்டாச்சு. அடுத்து என்ன? கால் நீட்டிப்படுத்து அனைவரும் உறங்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். அலைந்து களைத்து வந்தவர்களல்லவா? சற்று நேரத்தில் குறட்டையொலி கூடாரமெங்கும் எதிரொலித்தது.

இவ்வளவு நேரமும் மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு பதுங்கியிருந்த நாடோடி, மெதுமெதுவே வெளியே வந்தான். தன்னை யாரும் கவனிக்கவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு கட்டப்பட்டிருந்த ஆண் ஓட்டகத்தை அவிழ்த்தான். அதன்மீது ஏறி அமர்ந்துகொண்டு உந்த, 'இந்த ராத்திரியில் எங்கே போக?' என்று கேள்வியெல்லாம் கேட்காமல் நடையைக் கட்டியது அது.

அதைப் பார்த்துவிட்டு 'நாதா! எங்கே போகிறீர் எங்களை விட்டுவிட்டு' என்று ஒன்று பாக்கியில்லாமல் அத்தனைப் பெண் ஒட்டகங்களும் பயபக்தியாய்ப் பின்தொடர் ஆரம்பித்தன. "பார்த்தாயா என் பெண்களுக்கு என் மேலுள்ள பாசத்தை" என்பதுபோல் பெருமிதமாக அந்த ஆண் ஒட்டகம் நடைபோட ஆரம்பித்தது. விடியவிடிய தொடர்ந்தது சுவாரி. பொழுது புலர்ந்தது. அதற்குள் ஒட்டகங்களை ஒட்டிக்கொண்டு வெகுதூரம் வந்துவிட்டிருந்தான் நாடோடி. பரந்த பிரதேசத்தில் நாலாபுறமும் திரும்பிப் பார்க்க எவரும் பின்தொடர்வதற்கான சுவடே இல்லை. இருந்தாலும் அவன் நிற்கவில்லை. மேலும் வேகமாய்த் தன் குடும்பத்தை நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தான் அவன்.

நண்பகல் நெருங்கியது. அப்பொழுது வெகுதொலைவில் பருந்தோ பறவையோ போன்று ஏதோ ஒன்று அவனை நோக்கி வேகமாய் வருவது தெரிந்தது. வெகுவேகமாய் வந்து கொண்டிருந்த அது நெருங்க நெருங்க அடையாளம் தெரிந்தது நாடோடிக்கு. குதிரைவீரர் தனது குதிரையில் மின்னல் வேகத்தில் அவனை நெருங்கிவிட்டிருந்தார். சடேரென ஒட்டகத்திலிருந்து இறங்கி நாடோடி அதைப்பிடித்து ஓரிடத்தில் கட்டிவிட்டு, அம்பை எடுத்து வில்லில் பொருத்திக் கொண்டு ஒட்டகங்களுக்கு முன்னால் சென்று நின்று கொண்டான். அதைப் பார்த்த அந்தக் குதிரை வீரர் குதிரையை நிறுத்தினார். அங்கிருந்தே கத்தினார்.

"ஒட்டகத்தை அவிழ்த்துவிடு"

"அதெல்லாம் முடியாது. அங்கே ஹிராவில் என் குடும்பம் சாகக் கிடக்கிறது"

"ஒட்டகத்தை அவிழ்க்கவில்லையெனில் செத்தாய் நீ"

"உனக்கென்ன தெரியும் என் பிரச்சினையும் பஞ்சமும்" தான் செய்திருந்த சத்தியத்தை அவருக்கு எடுத்துச் சொல்லி, "முடியாது" என்று மீண்டும் மறுத்தான் அவன்.

"இணங்க மாட்டாயா நீ! சரி, ஒட்டகத்தின் கடிவாள வாரை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு நில். அதில் மூன்று முடிச்சுகள் உள்ளன. அதில் எந்த முடிச்சின் மீது எனது அம்பை செலுத்தவேண்டும் என்று மட்டும் சொல்"

நாடோடி குழம்பினான். இருந்தாலும் அந்த மனிதர் சொன்னபடி கடிவாளக் கயிற்றை இழுத்துப் பிடித்து, அதிலிருந்த நடு முடிச்சைக் காண்பித்தான். வெகு தொலைவிலிருந்தபடியே மிகச் சரியாக குறி பார்த்து அம்பை எய்தார் குதிரை வீரர். கையால் எடுத்துப் பொருத்தியதைப் போல் அந்த முடிச்சின் நடுவில் வந்து பாய்ந்த நின்றது அவருடைய வில்லிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த அம்பு. இத்தனை பெரிய திறமையா? அடுத்த இரண்டு முடிச்சுகளிலும் அதைப்போலவே அம்புகள் பாய்ந்தன.

அவ்வளவுதான். அதற்குமேல் இருவருமே ஒன்றும் பேசவில்லை. நாடோடி தனது அம்புகளை எடுத்து அம்பறாவில் போட்டுக்கொண்டு குதிரை வீரரிடம் நடந்து வந்து சரணடைந்தான்.

அவனது அம்புகளையும் வாளையும் பறித்துக் கொண்டார் அவர். "என்னைப் பின்தொடர்ந்து வா"

இத்துடன் தன்கதை முடிந்து என்று முடிவாகிவிட்டது அவனுக்கு. இருந்தாலும் சொன்னான், "உங்களிடம் அடைக்கலமான கைதியிடம் பெருந்தன்மையுடன் நடந்து கொள்ளுங்கள் வீரரே!"

அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தவர், "முஹல்ஹில்லினுடைய பாலைக் குடித்து, அவருடைய உணவையும் நீ உண்டிருக்க, நான் உனக்குக் கேடு செய்வேன் என்று நினைக்கிறாயோ?"

அந்தப் பெயரைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியில் தூக்கி வாரிப்போட்டது அவனுக்கு. 'என்ன அந்தப் பெரியவர் முஹல்ஹில்லா?'

"நீர் ஸைது அல்-ஃகைலா?"

"ஆம்" என்றார் அந்தக் குதிரைவீரர்.

இப்பொழுது கொஞ்ச நஞ்சு நம்பிக்கையும் தொலைந்து போனது. "ஐயா! பெருமைக்குரிய எசமானனாய் இருந்து கொள்ளுங்கள்" இறைஞ்சினான் அவன்.

அமைதியான பதில் வந்தது. "கவலைப் படாதே!"

சாந்தப்படுத்தும் வகையில் தொடர்ந்தார் அவர் "இவை என்னுடைய ஒட்டகங்களாய் இருந்திருந்தால் நான் உனக்கு அப்படியே அளித்து விட்டிருப்பேன். அவை என் சகோதரிக்குச் சொந்தமானவை. சிலகாலம் என்னுடன் தங்கியிரு. நான் விரைவில் பெரியதாய் கொள்ளையடிக்க திட்டமிட்டிருக்கிறேன்"

வித்தியாசமான மனிதர்கள் அவர்கள். தம்மிடம் பொறுப்பாய் ஒப்படைக்கப்பட்ட பொருளை கள்வன் ஏதும் களவாடிச் செல்லாமல் படுசிரத்தையாய்ப் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் தங்களது தேவைக்குப் புதிதாய் வேறொருவரிடமிருந்து களவாடிக் கொள்கிறார்கள்.

சொன்னதைப் போலவே மூன்றுநாள் கழித்து பனா நுமைர் கோத்திரத்திற்குச் சொந்தமான நூறு ஒட்டகங்களைக் கொள்ளையடித்து வந்தார் அந்தக் குதிரை வீரர். அவற்றை நாடோடியிடம் அளித்து, "இந்தா! எடுத்துச் செல். போய் பிள்ளை குட்டிகளுடன் மகிழ்ச்சியாய் இரு"

அத்தடன் இல்லாமல் அவனுக்குப் பாதுகாவலாய் காவலாளிகளையும் அமர்த்தி அந்த நாடோடியை ஹிராவில் அவன் குடும்பத்தாரிடம் பத்திரமாய் விட்டுவரச் சொன்னார் ஸைது அல்-ஃகைல்.

இந்த ஸைதின் காதில் செய்தி ஒன்று வந்து விழுந்தது.

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் மதீனாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்ததும் அக்கம்பத்திலுள்ள கோத்திரங்களுக்கெல்லாம் மெதுமெதுவே செய்தி பரவிக்கொண்டிருந்தது. மக்கா படையெடுப்பிற்குப் பின் அவர்களெல்லாம் நபியவர்களைச் சந்திக்க மதீனா வந்து கொண்டிருந்தனர்.

நஜ்து பிரதேசத்தின் வடக்கே தாய் எனும் கோத்திரம் வசித்தது. ஸைது அந்தக் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர். ஸைதின் காதிலும் நபியவர்களைப் பற்றித் தகவல்கள் வந்து விழுந்ததும் 'இது என்ன புதுச் செய்தி? புது வழிபாடு? எல்லாம் மாற்றமாய் இருக்கே' என்று முனைப்பெடுத்து, தாமும் விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். கேட்டறிந்தவரை அது மேலும் மேலும் அவரது ஆர்வத்தைத் தூண்டியது.

ஒருநாள் மதினா சென்று நபியவர்களை சந்தித்துவிடுவது என்று முடிவெடுத்தார். 'நாங்களும் வருகிறோம்' என்று அவரது கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் இணைந்து கொண்டனர் ஒரு பெரும் குழுவாய் மதினாவிற்குப் பயணம் கிளம்பினார்கள் அவர்கள். அதில் முக்கியமானவர்கள் ஸூர் இப்து ஸதுஸ், மாலிக் இப்து ஸுபைர், ஆமிர் இப்து ஜுவைன் ஆகியோர். நெடிய பயணம். மதினா வந்தடைந்தவர்கள் நேராக நபியவர்களின் பள்ளிவாசலைத்தான் அடைந்தார்கள், தங்களது கால்நடைகளை அதன் கதவில் பிடித்துக் கட்டிவிட்டு, விடுவது என்று உள்ளே நுழைந்தார்கள். அங்கே நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் மிம்பரின் மீதிருந்து உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கு அமர்ந்திருந்த மக்கள் ஆழ்ந்த கவனத்துடன் மிக உன்னிப்பாய் அந்தப் பேச்சைக் கேட்டு உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்க, பெரும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள் ஸைதும் அவரது குழுவினரும்!

"நான் உங்களுக்கு அல்-உஸ்ஸாவை விட நீங்கள் வழிபடும் அனைத்தையும் விட மேன்மையானவன். உங்களது கடவுளுக்கு அடுத்து நீங்கள் வழிபடும் கறுப்பு ஒட்டகம் இருக்கிறதே அதை விடவும் நான் மேன்மையானவன்" என்று நபியவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டார் ஸைது.

அந்தப் பிரசங்கமெல்லாம் கேட்க கேட்க ஸைது குழுவினரிடம் அவை இருவித மாற்றங்களை நிகழ்த்தின. ஒரு சாரார் இது சத்தியம், இவர் சொல்வதெல்லாம் உண்மை என்பதை உடனே உணர்ந்தனர். மற்றொரு சாராரோ 'ம்ஹூம்! இதெல்லாம் நமக்குச் சரிப்படாது' என்று சொல்லிவிட்டனர்.

நிராகரித்தவர்களில் ஸூர் இப்து ஸதுஸ் ஒருவர். ஆனால் நபியவர்களிடம் மதினத்து மக்கள் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன், அன்புடன் இணைந்திருப்பதைக் கண்டு அவர் மனதில் பொறாமை, பயம் எல்லாம் சூழ்ந்தது. தன்னுடன் இருந்தவர்களிடம் கூறினார்: "அரபியர்களையெல்லாம் தம் வசப்படுத்தப் போகிறார் இந்த மனிதர். ஆனால் அவர் என்னைக் கட்டுப்படுத்த மட்டும் நான் அனுமதிக்கப் போவதில்லை"

நபியவர்கள் பேசி முடித்ததும் எழுந்து நின்றார் ஸைது. நெடிய கவர்ச்சியான தோற்றத்துடன் நிற்கும் அவரை அங்கு அமர்ந்திருந்த முஸ்லிம்கள் வியப்புடன் பார்த்தனர். உரத்த தெளிவான குரலில் பேசினார் ஸைது.

"ஓ முஹம்மது! வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ் ஒருவனே; நீர் அவன் தூதர் என்று நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்" அவரிடம் நெருங்கி வந்தார்கள் நபியவர்கள். "நீர் யார்?"

"என் பெயர் ஸைது அல்-ஃகைல். முஹல்ஹில்லின் மகன் நான்."

"ஸைது அல்-ஃகைல்? - ம்ஹூம்! இன்றிலிருந்து உமது பெயர் ஸைது அல்-ஃகைர்" என்று முதலில் அவரது பெயரைத் திருத்தினார்கள் நபியவர்கள். 'குதிரைக்காரன் ஸைது' எனும் அர்த்தம் தொனிக்கும் அந்தப் பெயருக்கு பதிலாய் 'நன்மைகளின் ஸைது' என்ற புதுப்பெயர் நபியவர்களால் அவருக்கு வழங்கப்பட்டது. எந்த ஒரு மனிதனையும் தரக்குறைவாகவோ தரமற்ற பெயரிலோ நபியவர்கள் பேசியதில்லை; விளித்ததில்லை.

"மலைகளும் பள்ளத்தாக்கும் நிறைந்த பகுதியிலிருந்து உம்மை இங்கு வரவழைத்து மனதை மென்மையாக்கி இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வைத்த அல்லாஹ்விற்கே எல்லாப் புகழும்" என்று ஸைதை வாழ்த்திய நபியவர்கள் தனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். கூடவே உமரும் வேறு சில தோழர்களும். ஸைது வாகாய் அமர்ந்து கொள்ள ஒரு திண்டு அளித்தார்கள் நபியவர்கள்.

ஆனால் அவர்களுக்கு எதிரே சாய்ந்த அமர்ந்து கொள்ள கூச்சம் ஏற்பட்டது ஸைதுக்கு. மறுத்துவிட்டார். மீண்டும் நபியவர்கள் அதை அளிக்க, மீண்டும் மறுத்துவிட்டார். இவ்விதம் மூன்று முறை நிகழ்ந்தது.

அனைவரும் அமர்ந்ததும் நபியவர்கள் ஸைது அல்-ஃகைரிடம், "ஓ ஸைது! எத்தனையோ அரபியர்களைப் பற்றி விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அவர்களை நேரில் சந்திக்கும்போது அந்தப் புகழுரை அவர்களை மிகைத்திருக்கும். ஆனால் உம்மைப் பற்றி என்னிடம் எப்படி விவரிக்கப்பட்டதோ அந்தப் புகழுரையைவிட பிரமாதமாய் நீர் காணப்படுகிறீர். அல்லாஹ்விற்கும் அவன் நபிக்கும் மகிழ்வளிக்கும் இரு விஷயங்களை உம்மிடம் நான் காண்கிறேன்" ஆச்சரியத்துடன், "அவை யாவை?" என்றார் ஸைது.

"மதிநுட்பமும் விவேகமும்"

"தனக்கும் தன் நபிக்கும் பிடித்த குணங்களை எனக்களித்த அல்லாஹ்விற்கே எல்லாப் புகழும்" என்ற ஸைது நபியவர்களை நோக்கிக் கூறினார் "அல்லாஹ்வின் தூதரே! முந்நாறு குதிரை வீரர்களை என் தலைமையில் அனுப்பி வைப்புகள். ரோமர்களின் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றி வருகிறேன்"

சுடர்விடும் அவரது ஆர்வத்தைக் கண்ட நபியவர்கள், "எத்தகு நற்குணங்கள் கொண்டவன் நீ" என்று பாராட்டினார்கள். ஸைதுடன் தங்கியிருந்தவர்களெல்லாம் ஒவ்வொருவராய் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

இஸ்லாத்தை ஏற்காமல் நிராகரித்த ஸூர் இப்து ஸதுஸ், சிரியா நாட்டிற்குச் சென்று கிறித்தவ மதத்தைத் தழுவிக் கொண்டதாகவும் அக்காலத்தில் கிறித்தவத் துறவிகள் செய்து கொள்வதைப்போல் தனது தலையை மழித்துக் கொண்டார் என்றும் பிற்பாடு செய்தி கிடைத்தது.

சில நாட்கள் மதினாவில் தங்கியிருந்து இஸ்லாமியப் பாடங்கள் கற்றுக்கொண்டு, பிறகு தங்களது ஊருக்குக் கிளம்பியது ஸைதின் குழு. அலீ (ரலி) யெமனிலிருந்து அனுப்பி வைத்திருந்த ஒரு தங்கக் கட்டியிலிருந்து ஒரு சிறுபகுதியை வெகுமதியாக ஸைதுக்கு அளித்து, பெருமகிழ்வுடன் வழியனுப்பி வைத்தார்கள் நபியவர்கள்!.

அந்நேரத்தில் மதினாவில் காய்ச்சல் நோய் ஒன்று பரவியிருந்தது. பயணம் கிளம்பும்முன் அந்தக் காய்ச்சல் ஸைதின் மீதும் படர்ந்தது. ஆனால் அதைப் பொருட்படுத்திக் கொள்ளாமல் பயணம் கிளம்பினார் ஸைது. வழியில் காய்ச்சலின் தீவிரம் அதிகமானது. தன் விதியை உணர்ந்து கொண்டார் ஸைது. "நான் இறைவனைச் சந்திக்கும்முன் முஸ்லிம் போராளியாகும் வாய்ப்பு அமையாது என்ற நம்புகிறேன்" என்ற பெரும் வார்த்தைகள் பெரும் ஆதங்கத்தோடு வெளிப்பட்டன.

தாய் பிரதேசத்தின் அருகிலிருக்கும் ஃபர்தா வரை வந்துவிட்டார்கள். அது மலைப்பகுதி என்றொரு குறிப்பும் தண்ணீர் கேந்திரம் என்றொரு குறிப்பும் உள்ளது. அப்பொழுது காய்ச்சலின் வேகம் அவரது பயண வேகத்தைக் குறைத்தது.

எப்படியாவது தம் மக்களைச் சென்று சந்தித்துவிட வேண்டும்; அவர்கள் அனைவரும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ள அழைப்பு விடுக்க வேண்டும் என்று அவரது மனமெங்கும் பேராவல். ஆனால் நோய் அவரை வென்றது. தாம் இஸ்லாத்திற்காகப் போராட வேண்டும்; உழைக்க வேண்டும் என்ற ஸைதின் எண்ணம் கைகூடவில்லை. ஆனால் அந்த நற்பெரும் வாய்ப்புகளெல்லாம் பிற்காலத்தில் அவரின் மகன்களுக்குக் கிடைத்தன.

நேர்வழியிலிருந்து பிறழ்ந்துபோன கூட்டங்களுடன் நடைபெற்ற ரித்தா போர்களில் அதில் ஸைதின் இரு மகன்களான மிக்னஃப் இப்னு ஸைதும் ஹுரைதா இப்னு ஸைதும் இஸ்லாமியப் படைத் தளபதிளுள் நிகரற்ற, பெருவீரரான காலித் பின் வலீத் (ரலி-அன்ஹும்) தலைமையில் பெரும் பங்கெடுத்திருக்கிறார்கள்.

மற்றொரு மகனான உர்வா இப்னு ஸைதோ, உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் ஆட்சிக் காலத்தில் பாரசீகர்களுடன் நடைபெற்ற காதிலிய்யா போர், ஃகுஸ் அல்-நாதிஃப் எனப்படும் பாலப்போர், நுகைலா போர் ஆகியனவற்றில் வீர சாகசம் புரிந்தவர்.

நபியவர்களைச் சந்தித்து, சத்தியத்தை ஏற்ற நொடியிலிருந்து எவ்வித பாவமோ குற்றமோ புரியாத நிலையில் மரணத்தைத் தழுவின ஸைது அல்-ஃகைர், இஸ்லாத்துக்காகப் போராடுவதற்குத் தமக்குக் கிடைக்காத நற்பேற்றைச் சமன் செய்வதற்குத் தம் மூன்று மகன்களை இவ்வுலகில் விட்டுச் சென்றார்கள் !

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 65

("உம்முடைய முகம் பிரகாசமாக உள்ளதே அபூதுஜானா" என்று நபித் தோழர்கள் விசாரிக்க, "என்னுடைய செயல்களுள் இரண்டின் மீது எனக்கு மிக நல்ல நம்பிக்கை உள்ளது. ஒன்று, எனக்குச் சம்பந்தமற்ற பேச்சை நான் பேசுவதில்லை. அடுத்தது, எந்தவொரு முஸ்லிமின் மீதும் கசப்புணர்ச்சி, காழ்ப்புணர்ச்சி இன்றி அவர்களைப் பற்றி என் மனத்தில் நல்ல அபிப்பிராயத்திலேயே இருக்கிறேன்." - அபூதுஜானா ரலியல்லாஹு அன்ஹு)

அபூதுஜானா சிமாக் இப்னு ஃகரஷா, மதீனாவின் கஸ்ரஜ் குலத்தைச் சேர்ந்த அன்ஸாரி. அவருடைய பெற்றோர் அவ்ஸ் பின் ஃகரஷா, ஹுஸ்மா பின்த் ஹர்மலா.

முஸ்லிம்கள் மக்காவிலிருந்து மதீனாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்த போது அவர்களுக்கும் மதீனத்து அன்ஸார்களுக்கும் இடையே நபியவர்கள் ஏற்படுத்திய சகோதர பந்தத்தில் உத்பா பின் கஸ்வான் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவுக்கு அன்ஸாரித் தோழரான அபூதுஜானா சகோதரராக அமைந்தார். தலைசிறந்த இரு தோழர்களுக்கு இடையே அழகிய உறவு உருவானது.

பத்ருப் போரில் கலந்து கொள்ளும்போது அந்த அடையாளத்தைத் தமக்கு அமைத்துக்கொண்டார் அபூதுஜானா.

அதன்பின், உஹதுப் போரில் அவர் ஆற்றிய பங்கு அவரது வீரத்தின் பெரும் பெருமையை விவரித்துள்ளது.

உஹதில் போருக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்துவிட்டுப் படையினருக்குத் தெளிவான கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தார்கள்

நபியவர்கள். அவர்களது பேச்சு தோழர்களுக்கு எக்கச்சக்க ஆர்வம் ஊட்டியது. இறைத்தூதரிடம் கூர்மையான ஒரு வாள் இருந்தது. அதை உருவி, "யார் இதை என்னிடமிருந்து பெற விழைகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்.

தயக்கமே இன்றிக் கேட்டார் அபூதுஜானா. "அல்லாஹ்வின் தூதரே! அந்த வாளுக்குரிய கடமை என்ன?"

"இந்த வாள் வளையும் வரை இதன் மூலம் எதிரிகளின் முகங்களை நீர் வெட்ட வேண்டும்" என்றார்கள் நபியவர்கள்.

அதை முற்றிலுமாய் உணர்ந்துகொண்ட அபூதுஜானா, "அல்லாஹ்வின் தூதரே! இதன் கடமையை நான் நிறைவேற்றுவேன்" என்று தம் கரத்தை நீட்ட நபியவர்களிடமிருந்த வாள் கைமாறியது.

அதைப் பெற்றுக்கொண்டதும் தம்முடைய சிவப்புத் துணியைக் கட்டிக் கொண்டார் அபூதுஜானா. அதைப் பார்த்த மதீனாவாசிகளிடம் "ஆஹா! அபூதுஜானா மரணத்தின் தலைப்பாகையை அணிந்துவிட்டார்" என்று ஒரே ஆர்ப்பரிப்பு.

ஆர்ப்பரித்தார்கள். இரு அணிகளுக்கிடையில் நடந்தார் ஒரு நடை. அது பெருமை கொப்புளிக்கும் பாணியிலான இறுமாப்பு நடை.

அதைப் பார்த்த நபியவர்கள், “இவ்வாறான நடை அல்லாஹ்வும் அவனுடைய தூதரும் வெறுக்கக்கூடிய ஒன்று – போர்க்களத்தைத் தவிர” என்று அனுமதி அளித்தார்கள்.

மக்காவிலிருந்து வந்திருந்த குரைஷிப் படைகளுடன் யுத்தம் துவங்கியது. அபூதுஜானாவின் கையில் நபியவர்களின் வாள் மின்னி மினுமினுத்தது. அதை உயர்த்திப் பிடித்து, எதிரிகளின் படைக்குள் புகுந்து, தமக்கு எதிரே வந்த ஒவ்வொரு எதிரியையும் சரமாரியாக வெட்டி வீழ்த்திக் கொண்டே சென்றார் அபூதுஜானா.

அவர்களது அணியைப் பிளந்தவாறு முன்னேறி, தலைகளைக் கொய்யும் ஒவ்வொரு முறையும் தனித்துவமான பாணியில் பெருமையுடன் இடமும் வலுமும் சாய்ந்து ஓர் ஆட்டம் ஆடி, சிங்கமாய் கர்ஜனை வரும், “நான்தான் அபூ துஜானா.” “நான்தான் அபூ துஜானா.”

நபியவர்கள் அறிவித்தபோது வாளைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கை உயர்த்தியவர்களுள் ஸுபைர் இப்னு அவ்வாமும் ஒருவர். அந்த வாள் தமக்குக் கிடைக்காமல், வாய்ப்பு அபூதுஜானாவுக்கு அமைந்ததைப் பற்றி அவருக்கு நிறையக் கவலை.

‘நபியவர்களின் அத்தை ஸஃபிய்யாவின் மகன் நான். குரைஷிக் குலத்தைச் சேர்ந்தவன். நானும்தான் முந்திக்கொண்டு நபியவர்களிடம் அந்த வாளைப் பெற முயன்றேன். ஆனால் அந்த வாய்ப்பு அபூதுஜானாவுக்கு அமைந்து போனதே. அபூதுஜானா அப்படி என்னதான் அந்த வாளின் கடமையை நிறைவேற்றுகிறார் என்று பார்ப்போம்’ என்று தமக்குள் கூறிக்கொண்டு அபூதுஜானாவைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தார் ஸுபைர்.

‘அபூதுஜானா தாம் சண்டையிட்ட எவரையும் கொல்லாமல் விடவில்லை. வெட்டித் தள்ளியவாறு முன்னேறினார்’ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் ஸுபைர்.

இதனிடையே எதிரிகளுள் ஒருவன், காயமடைந்து களத்தில் குற்றையிராக விழுந்துள்ள முஸ்லிம்களைத் தேடித் தேடிச் சென்று வீழ்த்திக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தார் ஸுபைர். இதற்குள் களத்தில் முன்னேறியவாறு இருந்த அபூதுஜானா அந்த எதிரியை நெருங்கிவிட்டார். அவரது கையிலிருந்த நபியவர்களின் வாள் அவனது வாழ்க்கையை முடித்து வைத்தது.

“நான்தான் அபூ துஜானா” என்று முழங்கிவிட்டுத் தொடர்ந்து எதிரிகளின் அணியைக் கிழித்துக் கொண்டு முன்னேறினார் அபூதுஜானா.

அபூதுஜானா பலமிக்க இரும்புக் கவச ஆடை அணிந்திருந்தார். நபியவர்களை நோக்கி எய்யப்பட்ட அம்புகளையெல்லாம் அவர் தம் முதுகைக் கேடயமாக்கித் தடுக்க, தாக்கிக் கொண்டிருக்கும் எதிரிகளை விலக்கியவாறு முஸ்லிம்களின் படை மலையின் கணவாய்களுக்கு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. நபியவர்களின் இத்திட்டத்தைக் கவனித்த எதிரிகள் அதைத் தடுக்க பலமாய்ப் போராட ஆரம்பித்தனர்.

அதைத் தொடர்ந்து குரைஷியர்கள் முஸ்லிம்களின் சடலங்களின் மூக்கை அறுத்து, காதுகளை வெட்டி, பெரும் அட்டூழியம் புரிந்தனர். அதைக் கண்ணால் கண்டவர்களுள் ஒருவர் கஅப் (ரலி) ஏகத்துக்கும் திகைத்துப்போனார். அவரால் சகிக்க முடியாத கொடூரம் அது.

அப்பொழுது அவரது வழியில் இடைப்பட்டார் அந்தப் பெண். குரைஷிப் பெண்களின் தளபதி, அபூஸஃப்யானின் மனைவி ஹிந்த் பின்த் உக்பா. பாட்டுப் பாடியும் குரைஷிப் படையினருக்கு வெறி ஊட்டியும் தூண்டிக் கொண்டிருந்தார் ஹிந்த். ஹிந்தின் அடையாளத்தை அப்பொழுது அபூதுஜானா அறிந்திராத காலம். தவிர, தாம் நெருங்கும் ஒருவர் பெண் என்பதையே அச்சமயம் அபூதுஜானா கவனிக்கவில்லை.

அந்தப் பெண்ணை முன்னோக்கிச் சென்று அவரது தலையின் நடுப்பகுதியில் வெட்டுமளவிற்குத் தம் வாளைக் கொண்டு சென்றுவிட்டார். அந்நேரம் சட்டென ஹிந்த் திரும்ப, அப்பொழுதுதான் தாம் ஒரு பெண்ணைத் தாக்க வாளை உயர்த்தியிருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்தார் அபூதுஜானா.

‘ஒரு பெண்ணைக் கொலை செய்து நபியவர்கள் கொடுத்த வாளின் கண்ணியத்தைக் குறைத்து விடுவதா’ எனச் சடுதியில் முடிவெடுத்து அவரைக் கொல்லாமல் விலகினார். இந்நிகழ்வைப் பின்னர் அவரே விவரித்துள்ளார்.

சற்றுத் தொலைவிலிருந்து இதைக் கவனித்த ஸுபைர், “அட்டா! அபூதுஜானா ஏன் இவ்வாறு செய்தார்?” என்று மிகவும் கைசேதப்பட்டு, “அல்லாஹ்வும் அவனுடைய தூதரும் தாம் நன்கறிந்தவர்கள்” என்று தமக்குத்தாமே சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டார்.

மக்காவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்திருந்த ஸுபைர் ஹிந்தையும் நன்றாக அறிந்திருந்தார்; அவரது வன்மையையும் மிகச் சரியாக உணர்ந்திருந்தார். அபூதுஜானாவின் கைநழுவிய வாய்ப்பைப் பற்றிய அவரது அங்கலாய்ப்பு பின்னர் சரியாகவே அமைந்து போனது.

களத்தில் முஸ்லிம்களின் சடலங்கள் மீது ஹிந்தின் ஆடிய ஆட்டம் என்பது வெறியாட்டம். ஹம்சா (ரலி) அவர்களின் உடலை கொத்து கொத்தாக கூறு போட்டு அவர்களின் இதயத்தை கடித்து துப்பியவர்

அப்பொழுது களத்தில் எதிரிகளுள் ஒருவன் – அவனது தோற்றமே அவனது உறுதியை வலியுறுத்தப் போதுமானதாக இருந்தது; ஆயுதம் தரித்திருந்தான் – முஸ்லிம்களின் சடலங்களைப் பார்த்து, படு ஏளனமாக, “அறுக்கப்பட்ட ஆடுகளைப் போல் வீழ்ந்து கிடக்கிறார்கள். அனைவரையும் ஒன்று கூட்டுங்கள்” என்று சொல்லியவாறு கடந்து சென்று கொண்டிருந்தான்.

சற்றுத் தொலைவில் அவனை எதிர்பார்த்தபடி ஆயுதமேந்திய முஸ்லிம் வீரர் ஒருவர் காத்திருந்தார். அவரது முகத்தைத் திரையொன்று மூடியிருந்தது. ஆவலுடன் அங்கே விரைந்த கஅப் அந்த முஸ்லிமின் பின்னால் சென்று நின்று, இருவரையும் எடைபோட்டார்.

அந்த முஸ்லிமை விட எதிரியின் தோற்றமும் வலுவும் ஆயுதமும் நிச்சயமாகப் பல விதங்களில் மேலானவை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. கஅப் (ரலி) பார்த்துக் கொண்டேயிருக்க அந்த இருவருக்கும் இடையில் 'ஒத்தைக்கு ஒத்தை' சண்டை துவங்கியது.

ஆயுதங்கள் உரசிக்கொண்ட ஓசையும் தரையில் இருவரின் கால்களும் இயங்கியதால் எழுந்த ஒலியும் படர்ந்த புழுதியும் என்று அந்த இடம் உஷ்ணமாக, முஸ்லிம் வீரர் தமது வாளை எதிரியின் மீது படுவேகமாய் கச்சிதமாக ஒரே செருகு செருகினார். அது அவனது இடுப்பெலும்பை இரண்டாகப் பிளந்தது. இரத்தம் பீச்சியடிக்க 'பொதேர்' என்று மாண்டு விழுந்தான் அவன். தமது முகத்திரையை விலக்கி, "என்ன பார்க்கிறீர் கஅப்! நான்தான் அபூ துஜானா, நான்தான் அபூ துஜானா!" வியர்வையும் வீரமும் கொப்புளிக்க, தமக்கான தனித்துவமான பாணியில் பெருமையுடன் இடமும் வலமும் ஓர் ஆட்டம் ஆடி நின்றார் அபூ துஜானா ரலியல்லாஹு அன்ஹு

அன்றைய போரில் அபூதுஜானா ஆற்றிய பங்கிற்கு, பின்னர் நபியவர்கள் உரைத்த வாசகம் ஒன்றே போதுமான சான்றாக அமைந்துபோனது. மதீனா வந்தடைந்த நபியவர்கள் தம் மகள் ஃபாத்திமா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவிடம் தமது வாளை அளித்து, "இதுவுள்ள இரத்தத்தைக் கழுவுவும். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! இது இன்று எனக்கு உண்மையாக உழைத்தது" என்றார்கள்.

அலீ ரலியல்லாஹு அன்ஹுவும் அதைப் போல் தமது வாளை தம் மனைவி ஃபாத்திமாவிடம் அளித்து அவ்விதமே கூற, அதற்கு அல்லாஹ்வின் தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், "நீர் இன்று போரில் உண்மையாகக் கடமையாற்றியதைப் போலவே ஸஹல் இப்னு ஹனீஃபும் அபூதுஜானாவும் உண்மையாகக் கடமையாற்றினர்" என்றார்கள்.

சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் நடைபெற்ற ஃகைபர் போரின்போதும் அபூதுஜானாவின் பங்கு பதிவாகியுள்ளது. யூதர்கள் அபீ கோட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டதும் முஸ்லிம்கள் அக்கோட்டையை முற்றுகையிட்டனர். அப்பொழுது இரண்டு யூதர்கள் ஒருவரின் ஒருவராக வெளியில் வந்து, "எங்களுடன் 'ஒத்தைக்கு ஒத்தை' சண்டையிட யார் வருகிறீர்கள்?" என்று சவால்விட, உடனே இரண்டு முஸ்லிம்கள் முன்வந்தனர். அவர்களுள் ஒருவர் அபூதுஜானா.

வழக்கம்போல் அவரது நெற்றியில் சிகப்புத் துணி. அவர் ஒரு யூதனை வெட்டி வீழ்த்த, மற்றொருவரும் அடுத்த யூதனைக் கொன்றார். அதன்பின் அபூதுஜானாவின் தலைமையில் முஸ்லிம் படையினர் அபீ கோட்டையின் தடுப்புகளை உடைத்துக்கொண்டு உள்ளே புக, கடுமையான யுத்தம் நிகழ்ந்தது. இறுதியில் ஃகைபர் போரில் முஸ்லிம்கள் வெற்றியடைந்தது தனி வரலாறு.(படம் ஃகைபர் கோட்டை)

ஒருமுறை உடல்நலமின்றி இருந்த அபூதுஜானாவைச் சந்திக்கத் தோழர்கள் வந்திருந்தனர். உடல் மிகவும் சுகவீனமற்று இருந்தாரே தவிர, அபூதுஜானாவின் முகம் நோயின் தாக்கம் இன்றிப் பளிச்சென்று பொலிவுடன் இருந்தது. வியப்புற்ற தோழர்கள், "உம்முடைய முகம் பிரகாசமாக உள்ளதே அபூதுஜானா" என்று விசாரிக்க, "என்னுடைய செயல்களுள் இரண்டின்மீது எனக்கு மிக நல்ல நம்பிக்கை உள்ளது. ஒன்று, எனக்குச் சம்பந்தமற்ற பேச்சை நான் பேசுவதில்லை. அடுத்தது, எந்தவொரு முஸ்லிமின் மீதும் கசப்புணர்ச்சி, காழ்ப்புணர்ச்சி இன்றி அவர்களைப் பற்றி என் மனத்தில் நல்ல அபிப்பிராயத்திலேயே இருக்கிறேன்."

பொய்யன் முஸைலமாவுடன் நிகழ்ந்த இறுதிக்கட்டப் போர் யமாமா போர். அந்தப் போரில் முஸைலமாவின் படையைச் சேர்ந்தவர்கள் ஏறக்குறைய பத்தாயிரம் பேர் வரை கொல்லப்பட்டிருந்தனர். வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சிலர் அந்த எண்ணிக்கை இருபதாயிரம் என்கிறார்கள். அதனாலேயே அத்தோட்டத்திற்கு "மரணத் தோட்டம்" என்ற பெயர் ஏற்பட்டுப்போனது. முஸ்லிம் வீரர்கள் ஐநூறிலிருந்து அறுநூறுவரை உயிர்த் தியாகிகள் ஆகியிருந்தனர். அந்த உயிர்த் தியாகிகளுள் ஒருவர் அபூதுஜானா சிமாக் இப்னு ஃகரஷா.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 66

("எனது பணம், செல்வம் அனைத்தையும் உங்களுக்கு இனாமாகத் தந்துவிடுகிறேன். பிறகு நான் என் போக்கில் செல்லலாம்தானே?" - ஸுஹப் பின் ஸினான் அர்ரூமீ (ரலி)

உபுல்லா நகர்!

பாரசீகப் பேரரசின் முக்கியத் துறைமுக நகரம் உபுல்லா. அவர்களது வலுவான, தலையாய கோட்டைநகர். இராக் நாட்டில் அமைந்திருந்தது. உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் ஆட்சியின்போது அந்நகரைக் கைப்பற்ற உத்பா பின் கஸ்வான் (ரலி) தலைமையில் ஒரு படை புறப்பட்டுச் சென்றது.

மக்காவில் நபியவர்களுக்கு நபித்துவம் அருளப்படுவதற்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்நகருக்கு ஆளுநர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பெயர் ஸினான் இப்னு மாலிக். இவர் ஓர் அரபியர். நுமைர் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர். பாரசீக மன்னன் குஸ்ரோ அரபியர் ஸினானை அந்நகருக்கு ஆளுநராக நியமித்திருந்தான்.

பாரசீகத்தின் ஆளுநர் என்பதால் ஸினானிடம் வளமான பொருட் செல்வம்; இறையருளால் ஏராளமான பிள்ளைச் செல்வம். ஏகப்பட்ட பிள்ளைகளில் ஒருவர் ஸுஹைப். ரோசாக் கன்னம், செம்பு போன்ற தலைமுடி, துறுதுறு குறும்பு என்றிருந்த ஐந்து வயது ஸுஹைப், ஆளுநர் ஸினான் இப்னு மாலிக்கின் செல்லப்பிள்ளை.

நகர்ப்புறங்களில் இருப்பவர்கள் கோடை விடுமுறை வந்ததும் பிள்ளைகளுடன் ஊர்ப்புறங்களில் இருக்கும் தாத்தா, பாட்டி வீட்டிற்குச் செல்வது இன்றும் வழக்கமாய் இருக்கிறது இல்லையா, அதைப்போல் அன்றும் ஸினான் வீட்டில் அந்தப் பழக்கம் இருந்திருக்கிறது. நல்லதொரு கோடை காலம்.

ஆளுநர் ஸினானின் மனைவி, “நான் அம்மா வீட்டிற்குப் போய் வருகிறேன். நீங்கள் சமையல்காரர் சமைத்துத் தருவதைச் சாப்பிட்டு, உடம்பைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தம் பணியாட்கள், பணிப்பெண்கள் அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு, மூட்டை முடிச்சையெல்லாம் கட்டிக்கொண்டு, ஸுஹைபையும் தூக்கிக் கொண்டு தானீ எனும் தனது கிராமத்திற்குக் கிளம்பிவிட்டார்.

பயணம் கிளம்பி வந்தார்கள். சொந்த பந்தம் என்று பார்த்துப் பேசி, சிரித்து விளையாடி, உண்டு களித்து, ஏகாந்தமாய் பொழுது கழிந்து கொண்டிருந்தது.

அமைதியான ஒருநாளில், வழக்கமான ஒரு பொழுதில் தானீயை நோக்கி எங்கிருந்தோ சரேலெனப் பாய்ந்து வந்தது ரோமர்களின் குறும்படை ஒன்று. பாரசீகர்களுக்கும் ரோமர்களுக்கும் தீராத பழி, மாறிமாறி தாக்கிக் கொள்ளும் போர்வெறி என்று தெரியுமில்லையா?

ஏதோ ஒரு பழிவாங்கும் செயல்போல் வந்தார்கள் ரோமர்கள். ஒரு கொள்ளைக் கூட்டம் கிராமத்தைக் கொள்ளையடிக்கும் என்று படிப்போமே அதைப்போல் குதிரைகளில் கிளம்பிப் பறந்துவந்து அந்தக் கிராமத்தினுள் நுழைந்தது அந்தப்படை. காவலுக்கு இருந்த வீரர்களைச் சகட்டுமேனிக்கு வெட்டித்தள்ளிச் சாய்த்தார்கள்.

வீடுவீடாய்ப் புகுந்து அகப்பட்டப் பொருள்களை எல்லாம் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு சிலபல மக்களைக் கடத்தினார்கள். பொருட்களையும் மக்களையும் குதிரைகளின் மேல் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு போயே போய்விட்டார்கள். கடத்தப்பட்ட மக்களில் சிறுவர் ஸுஹைபும் ஒருவர்.

புயல்கடந்த பூமியாய் மாறிப்போனது தானீ. இப்பொழுதெல்லாம் கடத்தப்பட்ட வாகனங்களைக் கழட்டிப்போட்டு விற்பதற்கென்றே நகரங்களில் சில பேட்டைகள் இருக்கிறதே அதைப்போல் அன்று கடத்தப்பட்ட மக்களையெல்லாம் சந்தைக்குக் கொண்டுவந்து விற்றுவிடுவது வழக்கம். அதற்குமுன் ராசா வீட்டுக் கன்றுக்குட்டியாக இருந்திருக்கலாம்; எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்திருக்கலாம்.

பிடிக்கப்பட்டு விற்கப்பட்டால் தீர்ந்தது விஷயம் – அவனோ அவளோ அடிமை. என்றென்றும் அடிமை. ஆளுநரின் செல்ல மகனாய், அனைத்து வசதிகளுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சிறுவர் ஸுஹைபின் வாழ்க்கை சடுதியில் மாறிப்போனது. அடிமைச் சந்தையில் ரோமர்களிடம் விலைபோனார் அவர்.

அக்காலத்தில், ஒரே எசமானனிடம் ஓர் அடிமை பலகாலம் அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பதும் உண்டு. அல்லது ஓர் அஃறிணை போல் பண்டமாற்றாய், நன்கொடையாய் கைமாற்றிக் கொள்ளப்படுவதும் உண்டு.

ரோம நாட்டின் மேட்டுக்குடியினரும் குறிப்பிட்ட அடிமைகளின் முகத்தையே நாஸ்தோறும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது சலிப்படைய வைக்கிறது என்று அடிமைகளை விற்று, வாங்கி மாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதனால் எசமானன் மாற்றி எசமானன் என்று அடிமையாய்க் கைமாறிக் கொண்டிருந்தார் ஸுஹைப்.

ஆனால் அந்தக் கடும் விதியே பெரும் பாடமாய், ஞானம் புகட்டியது ஸுஹைபுக்கு. ஆடம்பரமும் பகட்டுமாய் வாழ்ந்து கிடந்த அந்தச் சமூகத்தை அதன் பளபளப்பைத் தாண்டிப் பார்க்கும் தூரநோக்கு அவருக்கு அமைந்து போனது.

அடிமைகள் எசமானர்களுடன் அனைத்துப் பொழுதிலும் உடன் இருக்க நேர்வதால் அவர்களது அந்தரங்க வாழ்வை, ஒளிவு மறைவின்றி, எவ்வித இரகசியமும் இன்றிப் பார்க்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டு, உயர்ந்த மாளிகைச் சுவர்களின் பின்னே நடைபெறும் அக்கிரமங்கள் அனைத்தும் அடிமைகளாக வாழ்வோருக்கு அத்துப்படியானது.

ரோமர்களின் மத்தியில் நாகரீகம் என்ற பெயரில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த அனாச்சாரங்களையும் ஆபாசங்களையும் அட்டூழியங்களையும் சீர்கேடுகளையும் பார்த்துப் பார்த்து வெறுப்பின் உச்சத்தை அடைந்தார் ஸுஹைப்.

சிறு வயதிலேயே அந்நிய நாட்டு மக்களிடம் அடிமையாகிவிட நேர்ந்ததில் ஸுஹைபுக்கு, அவரது தாய்மொழியான அரபுமொழி அந்நியமாகிப்போனது. ஆயினும் அரபும் அரபியர்களும் தன் மொழி, தன் மக்கள் என்ற தன்னிரக்கம் மட்டும் அவருக்கு அடங்கவில்லை.

பல ஆண்டுகளாய் ரோமர்களிடம் அடிமைப்பட்டுக் கிடந்தாலும் தான் ஓர் அரபியன் என்ற எண்ணம் அவர் மனதில் வேர்விட்டுக் கிடந்தது. விடுதலைக்கு மனம் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஏதாவது ஒரு வாய்ப்பு அமைந்தால் போதும் தப்பித்துவிடலாம் என்று காத்துக் கிடந்தார்.

மதினாவில் இருந்த யூதர்கள் தங்களது வேதம் முன்னறிவித்தபடி நபியொருவர் வரப்போகிறார் என்பதை அறிந்து எப்படிக்காத்திருந்தார்களோ அதைப்போல் ரோம நாட்டின் கிறித்தவப் பாதிரிகளும் மதகுருமார்களும் அச்செய்தியை அறிந்திருந்தனர். அதைப்பற்றி அவர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வது வழக்கம்.

ஒருநாள் பாதிரி ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது 'மக்காவில் திருநபி ஒருவர் தோன்றப் போகிறார் என்பதை மத அறிஞர்கள் பலர் எதிர்பார்த்துள்ளனர்' என்று கூறியதை ஸுஹைப் கேட்க நேர்ந்தது.

'அப்படி அங்குத் தோன்றப்போகும் தூதுவர், மர்யமின் மகன் ஈஸாவின் செய்திகளை உறுதிப்படுத்துவார், மக்களை அறியாமை எனும் இருளிலிருந்து உண்மையான ஒளியின் பக்கம் அழைப்பார்' என்றெல்லாம் சிலாகித்துப் பேசிக் கொண்டிருக்க, அது ஸுஹைபின் ஆர்வத்தை மேலும் மேலும் அதிகப்படுத்தியது. தப்பிக்கும் எண்ணமும் நேர்வழி காண வேண்டும் என்ற எண்ணமும் ஒருங்கிணைந்தால் என்னாகும்? அவரது மனதில் உறுதியொன்று வலுப்பெற்றது. வலுப்பெற்று, வலுப்பெற்று ஒருநாள் நல்லதொரு வாய்ப்பு வந்தமைய, தப்பித்தார் ஸுஹைப்.

ரோம நாட்டிலிருந்து கிளம்பியவர் நேராக மக்காவை நோக்கி ஓடினார். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று அக்காலத்தில் மக்காதான் அரேபியா நாட்டின் அனைத்துப் பயணிகளும் சந்தித்துக்கொள்ளும் இடமாக இருந்தது. இரண்டாவது அந்த மதகுருமார்கள் பேசிக்கொண்டபடி நபியொருவர் தோன்றப் போவது அந்த மண்ணில்தான் என்று அவர் அறிந்துகொண்டிருந்த உண்மை.

மக்காவில் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜத்ஆன் என்றொருவர் இருந்தார். வாணிபத் தொழிலதிபர். அவரிடம் வந்துசேர்ந்தார் ஸுஹைப். ஸுஹைபின் புத்திக் கூர்மையையும் கடின உழைப்பையும் கண்டு அவருக்கு விடுதலை அளித்துத் தம்முடன் வாணிபத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார் அப்துல்லாஹ். கடகடவென தொழிலில் முன்னேறினார் ஸுஹைப்.

மக்காவில் உள்ளவர்களெல்லாம் ஸுஹைப் ரோமர்களிடமிருந்து ஓடிவந்தவர் என்பதை அறிந்திருந்தார்கள். அவரது சிவந்த தலைமுடியும் வெளிர் நிறமும் அந்நியமான அரபு உச்சரிப்பும் எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவர் ஒரு ரோமர் என்றே அரபுகள் மனதில் பதிந்துபோய் அவரை ஸுஹைப் அர்-ரூஃமி (ரோம நாட்டினன்) என்று அழைக்க ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

அதைப்பற்றியெல்லாம் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாத ஸுஹைபுக்கு மனதில் ஒரேயொரு கவலை மட்டும் பெருங்கவலையாக ஆக்கிரமித்திருந்தது. அது, 'ஏன் இந்தத் தாமதம்? எப்பொழுது தோன்றப்போகிறார் அந்த நபி?'

வர்த்தக நிமித்தமாய் அடிக்கடிப் பயணங்கள் மேற்கொள்வது ஸுஹைபின் வாடிக்கை. அவ்விதம் வெளியூர் சென்று மக்கா திரும்பும் போதெல்லாம் உடனே கடை வீதிகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள இளைஞர்களை எல்லாம் சந்தித்து, பேச்சு கொடுப்பார். அவ்வளவு ஆவல்! 'அப்புறம் என்ன சேதி? சொல்லு என்ன விசேஷம்?' என்று, தான் இல்லாத நேரத்தில் மக்காவில் ஏதாவது முக்கிய மாற்றம் நிகழ்ந்துவிட்டதா எனத் தெரிந்து கொள்ளும் நைச்சியப் பேச்சு.

அப்படியான ஒரு பயணத்திலிருந்து அவர் மக்கா திரும்புவதற்குள் நல்லதொரு நாளில் இங்கு அந்த மீளெழுச்சி துவங்கியிருந்தது. அப்துல்லாஹ்வின் புதல்வர் முஹம்மது என்பார் அல்லாஹ்வின் இறுதி நபியாகத் தம்மை மக்களுக்கு அறிமுகம் செய்து கொள்ள ஆரம்பித்திருந்தார், எல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். அந்தப் புதுச்செய்தி மக்கா நகரில் அனைவரையும் உலுக்க ஆரம்பித்திருந்தது.

ஊரெங்கும் அச்செய்தி பெரும் பேச்சாகிப் போனது. இதையெல்லாம் அறியாமல் பயணத்திலிருந்து திரும்பிய ஸுஹைபை நெருங்கிய அவரது நண்பர்கள் தாங்களே முந்திக்கொண்டு அச்செய்தியை அறிவித்தார்கள். "வாங்க ஸுஹைப் வாங்க! கேளுங்கள் இந்தச் செய்தியை.." என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

'அப்துல்லாஹ்வின் மகன் முஹம்மது தெரியுமில்லையா, அவர் நாமெல்லாம் ஒரே இறைவனையே வணங்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்; பண பரிவர்த்தனைகளில் நேர்மையாக இருக்க வேண்டுமாம்; மக்களிடம் அன்பாகவும் பெருந்தன்மையாகவும் நடந்து கொள்ள வேண்டுமாம். அதுவாவது தேவலாம். நமது வாழ்க்கைமுறை ஒழுக்கக்கேடாம்; பாவமாம். எனவே ஒழுக்கக்கேடு புரியக்கூடாது; பாவங்களிலிருந்து தடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றெல்லாம் கூறுகிறார்'

படபடவென அவர்கள் ஸுஹைபிடம் தெரிவித்த செய்தியின் கரு இது.

உடனே நண்பர்களிடம் கேட்டார், "இந்த முஹம்மது, அல்-அமீன் என்று அழைக்கப்படுபவரா?"

"ஆம்!"

ஸுஹைபை இன்ப அதிர்ச்சி தாக்கியது! தேடிவந்ததும் காத்திருந்ததும் வீணாகவில்லை. "எங்கிருப்பார் அவர்? எங்குச் சென்றால் அவரைச் சந்திக்கலாம்?"

சஃபா குன்றுக்கு அருகிலிருந்த அர்கமின் இல்லத்தை நோக்கிக் கைகாட்டிய நண்பர்கள், அதிர்ச்சியுடன் அவரைத் தடுத்தார்கள், "அங்கெல்லாம் நீ போகாதே, கெட்டுப் போய்விடுவாய்"

"அங்குப் போகத்தான் போகிறேன்! அவரைச் சந்திக்கத்தான் போகிறேன்!" என்று இரண்டு கால்களிலும் உறுதியாக நின்றார் ஸுஹைப்.

அவரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்த அவரின் நண்பர்கள், "அப்படியானால் யார் கண்ணிலும் படாமல், நீ எங்குச் செல்கிறாய் என்று யாரிடமும் தெரிவிக்காமல் போ. யாராவது குரைஷி உன்னைப் பார்த்துவிட்டால் உன் பாடு பெரும் பாடு; புரட்டி எடுத்துவிடுவார்கள். இங்கு உனக்குப் பாதுகாவல், ஆதரவு என்று அளிக்க எந்தக் கோத்திரமும் கூட இல்லை. ஒருவனைக் கொலை செய்தால் அதற்குப் பழிவாங்க யாருமில்லை என்று தெரிந்தால் குரைஷிகளின் கொடுமைக்கு எல்லையே இல்லாமல் போகும்"

முன்னரே பார்த்திருக்கிறோம்; அந்தச் சமூகத்தின் நடைமுறையில் தமது கோத்திரம் அல்லது தமக்கு ஆதரவு அளிக்கும் கோத்திரம் என்ற அடிப்படையிலேயே ஒருவரது உயிருக்குப் பாதுகாவல் அடங்கியிருந்தது. நபியவர்களுக்கே அவரது பெரியப்பா அபூதாலிபின் ஆதரவு தேவைப்பட்டிருந்தது.

நண்பர்களின் ஆலோசனை ஏற்படுத்தியிருந்த எச்சரிக்கையில் யாருக்கும் தெரியாமல் பதுங்கிப் பதுங்கி அர்கமின் வீட்டை அடைந்தார் ஸுஹைப்.

கதவருகே சென்றுவிட்டார். அப்பொழுதுதான் அவரைப் பார்த்தார். அந்த வீட்டின் அருகே நின்று கொண்டிருந்தார் ஒருவர். முன்னமேயே அவரைப் பார்த்துள்ளதால் அடையாளம் தெரிந்தது. திடுக்கிட்டவர் சமாளித்துக் கொண்டு தயக்கத்துடன் கேட்டார்.

“இங்கு என்ன செய்கிறீர் அம்மார்?” அங்கு நின்று கொண்டிருந்தவர் அம்மார் பின் யாஸிர்.

“இங்கு நீர் என்ன செய்கிறீர்?” என்று அதே கேள்வி பதிலாகத் திரும்பி வந்தது.

“ஒருவரைச் சந்திக்க வந்தேன். அவர் என்ன சொல்கிறார் என்று அறிய வேண்டும்” என்றார் ஸுஹைப்.

“நானும் அதற்காகவே வந்தேன்” என்றார் அம்மார்.

“நல்லது. இருவரும் சேர்ந்தே செல்வோம். நமக்கு அல்லாஹ் அருள்புரிய வேண்டிக்கொள்வோம்”

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லமைச் சந்தித்துத் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார்கள் இருவரும். அங்குக் கூடியிருந்த தோழர்களுடன் அமர்ந்து நபியவர்களின் அறிவுரைகளைக் கேட்கக் கேட்க அந்த எளிய உண்மை அவர்களைக் கவர்ந்தது; புரிந்தது. அன்றே அப்பொழுதே இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்தார்கள் இருவரும். ரலியல்லாஹு அன்ஹுமா ஆனார்கள்! பகலில் அந்த வீட்டினுள் நுழைந்தவர்கள் இரவுவரை நபியவர்களின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்; ஒவ்வொரு வார்த்தையும் பாடமாய் அவர்களது நெஞ்சங்களில் புகுந்தது. நகரில் இருள் பரவிக் கவிழ்ந்ததும் தான் வெளியேறினார்கள். ஆனால் அவர்களது உள்ளங்களில் மட்டும் பேரொளி; இவ்வுலகையே பிரகாசமடைய வைக்கும் அளவிற்கு இறை நம்பிக்கைப் பேரொளி!

எத்தனை நாள் குரைஷிகளுக்குத் தெரியாமல் மறைத்து வைக்கமுடியும்? ‘ஸுஹைப் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்; முஹம்மதைப் பின்பற்றத் தொடங்கிவிட்டார்’ என்று தெரிந்ததும் அவர்களது கொடூர ஆட்டத்திற்கு ஸுஹைப் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவும் ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாக ஆகிப்போனார்.

கப்பாப் பின் அல்அரத், பிலால், அம்மார், அம்மாரின் தாயார் சுமைய்யா போன்ற, பாதுகாவலுக்கு வழியில்லாத தோழர்களுடன் அவர்களுக்கு இணையாக ஸுஹைபும் குரைஷிகளிடம் கடும் சோதனையை எதிர்கொள்ள வேண்டிவந்தது. கடும்மையான சித்திரவதை, அடி, உதை என்று என்னென்ன கொடுஞ்செயல்கள் உண்டோ அத்தனையும் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன. ஆனால் எந்தளவிற்குக் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டாரோ, எந்தளவிற்கு உடலெங்கும் காயமும் ரணமும் பரவியதோ அந்தளவிற்கு அவரது மனம் திடமடைந்தது. சொர்க்கத்தின் பாதை அவ்வளவு எளிதல்ல என்று புரிந்து போனதால் அத்தனை அடி, உதை, சித்திரவதை என்பதையெல்லாம் தாங்கிக் கொண்டு உறுதியாய், சாந்தமாய், மலையாய் நிமிர்ந்து நின்று கொண்டிருந்தார் ஸுஹைப் இப்பனு ஸினான். ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், தம் அணுக்கத் தோழர் அபூபக்ருவுடன் மதீனா புலம்பெயரப் போகிறார்கள் என்ற திட்டம், குறிப்பிட்டத் தோழர்களுக்கு மட்டும் தெரியவந்தது. அவர்கள் இருவருடன் தாமும் சேர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்று கருதினார் ஸுஹைப். ஆனால் அதற்குரிய வாய்ப்பு அமையவில்லை.

நபியவர்களும் அபூபக்ருவும் மக்காவிலிருந்து கிளம்பிச் சென்றதும் மற்ற முஸ்லிம்களும் மெதுமெதுவே தப்பிச்செல்வதை அறிந்து கொண்ட குரைஷிகள் காவலை பலப்படுத்த ஆரம்பித்தனர்.

முக்கியமான சிலருக்குத் தனிப்பட்ட முறையிலெல்லாம் சிறப்புக் காவலர் பாதுகாப்புபோல் ஆள் அமர்த்திவிட்டார்கள். ஸுஹைபுக்கும் அப்படி ஒரு சிறப்புக் காவல் போடப்பட்டது. இரா, பகல் என்று அனைத்து நேரமும் குரைஷிகளின் கழுக்குப் பார்வையின்கீழ் சிக்கிப்போனார் ஸுஹைப்.

வெறுங்கையுடன் அடிமையாய் மக்காவிற்கு வந்திருந்த ஸுஹைப், பின்னர் விடுதலையடைந்து வாணிபத்தில் சிறந்து விளங்கியதால் நிறையப் பொருள் ஈட்டியிருந்தார்; செல்வம் சேர்ந்திருந்தது. எனவே ஸுஹைப் தப்பித்துப் போய்விடக்கூடாது என்ற எண்ணம் குரைஷியருக்கு ஒருபுறம் இருக்க, அத்தனை செல்வத்தையும் பொருளையும் எடுத்துக் கொண்டு சென்றுவிட அனுமதிக்கக் கூடாது என்ற கெட்ட எண்ணம் அதைவிட மேலோங்கியிருந்தது.

ஆனால் ஸுஹைபுக்கோ ஒரே எண்ணம். ‘நபியவர்களைப் பின்தொடர்ந்து எப்படியும் மதீனா சென்றுவிட வேண்டும்’ அதற்கு என்ன வழி? இந்தக் குரைஷியர்கள் கண்ணில் மண்ணைத் தூவிவிட்டுத் தப்பிப்பது எப்படி? என்று அவர் மனமெங்கும் கவலை பரவ ஆரம்பித்தது. பரிதவிப்புடன் தினமும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தவருக்குத் திட்டமொன்று உருவானது. ஒருநாள் இரவு. நன்றாக இருள் கவியும்வரைக் காத்திருந்தார் ஸுஹைப். வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்தவர், நடக்க ஆரம்பித்தார். தம் வீட்டை நோட்டம்விட்டுக் கொண்டு வெளியே எதிரிகள் காத்திருப்பார்கள், தம்மைப் பின்தொடரப் போகிறார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். மறைவாய்ப் பின்தொடர்ந்தனர் குரைஷி உளவாளிகள்.

அக்காலத்தில் இயற்கை உபாதையைக் கழிக்க, ஊருக்கு வெளியே சற்று ஒதுக்குபுறமாய்ச் செல்லவேண்டும். அங்குச் சென்றார் ஸுஹைப். காத்திருந்தனர் எதிரிகள். சற்றுநேரம் கழித்து அவர் வீடு திரும்ப, திருப்தியுடன் தங்களது இடத்தில் சென்று அமர்ந்து கொண்டனர் அவர்கள்.

சற்று நேரம் கழித்து மீண்டும் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பினார் ஸுஹைப். மீண்டும் பின்தொடர்ந்தனர் எதிரிகள். அதேபோல் வீடு திரும்பினார் ஸுஹைப்.

இதேபோல் பலமுறை செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார் ஸுஹைப். நொந்துபோன காவலாளிகள் சிரித்துக் கொண்டார்கள். “நம் கடவுளர்கள் அவரது குடலைக் கெடுத்துவிட்டார்கள் போலிருக்கிறது. விடு! இன்றிரவு அவர் எங்கும் ஓடிப்போகப்போவதில்லை” என்று தங்களது இடத்திற்குத் திரும்பிவந்து கண்ணயர்ந்தனர்.

அதற்காகவே காத்திருந்த ஸுஹைப் அவர்கள் அயர்ந்து உறங்கிவிட்டார்கள் என்பது உறுதியானதும் சட்டெனக் கிளம்பிவிட்டார்.

சிறிது நேரம் கழித்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த காவலர்களில் ஒருவன் எழுந்து ஸுஹைபைக் காணவில்லை என்றதும் அலறி அடித்துக்கொண்டு தன் சகாக்களை எழுப்ப, அவர்கள் அனைவரும் அவசர அவசரமாய்க் குதிரைகளில் சேணம் பூட்டி மதீனாவின் திசை நோக்கிப் பறக்க ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களது ஊகம் தப்பவில்லை. தப்பித்துச் சென்று கொண்டிருந்த ஸுஹைப் தமக்குப் பின்னால் குதிரை ஒலிகள் நெருங்குவதைக் கேட்டார். பரந்த வெளியில் பதுங்கி மறைய ஏதும் இடம் இருப்பதாய் அவருக்குத் தெரியவில்லை. மாட்டினால் தப்பிப்பது கஷ்டம். சட்டென்று அருகில் தென்பட்ட செங்குத்தான குன்று ஒன்றின்மீது தாவி ஓடி ஏறி நின்றுகொண்டார். வில்லில் அம்பைப் பூட்டி ஏந்திக் கொண்டு அங்கிருந்தே இரைந்து கத்தினார்,

“ஏ குரைஷிக்குல மக்கா! அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். நான் ஒரு மிகச் சிறந்த வில்லாளி என்பது உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். என் குறி தப்பாது. நீங்கள் என்னை நெருங்குவதற்குமுன் எனது அம்புகள் உங்களைத் தாக்கும். ஒவ்வொருவரையும் எண்ணி எண்ணித் தாக்குவேன். மீறி நெருங்கினால் என் வாள் உரையாடும். நீங்கள் என்னை உயிருடன் பிடித்துவிடலாம் என்று மட்டும் எண்ணாதீர்கள்”

திகைத்து நின்றார்கள் அவர்கள்; வேகம் மட்டுப்பட்டது. அவர்களில் ஒருவன் கத்தினான். “நீ உனது செல்வத்தையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு முஸ்லிம்களிடம் ஓடிவிட நாங்கள் அனுமதிக்க முடியாது”

சட்டெனப் புரிந்தது அவருக்கு. “இதுதான் உங்கள் பிரச்சினையா?” எனது; அதைத் தீர்ப்பது அவருக்கு எளிது. “எனது பணம், செல்வம் அனைத்தையும் உங்களுக்கு இனாமாகத் தந்துவிடுகிறேன். பிறகு நான் என் போக்கில் செல்லலாம்தானே?” ஏக மகிழ்வுடன் தலையாட்டினார்கள் அவர்கள். குன்றிலிருந்து இறங்கி வந்தார் அவர். தனது செல்வப் பொருட்களையெல்லாம் மக்காவில் ஓரிடத்தில் பத்திரமாக மறைத்து வைத்திருந்தார் ஸுஹைப். அதன் விபரங்களை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க, அதையெல்லாம் கைப்பற்றிக் கொண்ட அவர்கள், ‘இப்பொழுது நீ எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லலாம்’ என்று அவரை விடுவித்தார்கள்.

தம் தோழர் அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹுவடன் ஹிஜ்ரத் பயணம் மேற்கொண்ட நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம், மக்காவிலிருந்து புறப்பட்டு மதீனாவிற்கு வந்தபோது முதலில் தங்கியது குபா எனும் சிற்றூரில். மதீனா நகருக்கு வெளியே சுமார் மூன்று கி.மீ. தொலைவில் இருந்தது குபா. நபியவர்கள் ஏறக்குறைய 20 நாட்கள் அங்குத் தங்கியிருந்துவிட்டு, பின்னரே யத்ரிப் நகருக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

அப்படி அவர்கள் குபாவில் தங்கியிருக்கும்போது வானவர் தலைவர் ஜிப்ரீல் அலைஹிஸ்ஸலாம், நபியவர்களிடம் இறைவன் அனுப்பிவைத்த வசனமொன்றைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பித்தார்.

“இன்னும் அல்லாஹ்வின் திருப்பொருத்தத்தை நாடித் தன்னையே தியாகம் செய்பவர்களும் மனிதர்களில் இருக்கிறார்கள்; அல்லாஹ் (இத்தகைய தன்) நல்லடியார்கள் மீது அளவற்ற அன்புடையவனாக இருக்கின்றான்”

பின்னாளில் குர்ஆனில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் 207ஆவது வசனமாக இடம்பெற்ற இறைவாசகம் அது. நபியவர்கள் அதைத் தம் தோழர்களிடம் அறிவித்துவிட்டுச் செய்தியொன்று சொன்னார்கள். தோழர்கள் ஆச்சரியத்துடன் அறிந்து கொண்ட செய்தி.

இவரோ உண்மையைத் தேடி ரோம நாட்டிலிருந்து மக்காவிற்கு ஓடிவருகிறார். பிறகு அத்தனை காலம் வியர்த்து, களைத்து, ஓடியாடி உழைத்து ஈட்டியிருந்த தமது அத்தனை செல்வத்தையும் துச்சமென அவர்களுக்குத் தாரை வார்த்துவிட்டு, மனமெங்கும் இஸ்லாம் நிரப்பிய இறை நம்பிக்கையையும் மகிழ்வையும் மட்டுமே சுமந்துகொண்டு வெறுங்கையுடன் மதீனாவிற்குப் பயணம் கிளம்பிச் செல்கிறார். ஸுஹைப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

மக்காவிலிருந்து மதீனாவின் தூரமும் குறைவானதில்லை; பாதையும் புல்வெளிகளால் நிரம்பியதில்லை. பாலையும் மணலும் குன்றும் பாரையும் என்று கடினமான பயணம். சோர்வில் துவண்டு விழுந்தன அவரது கால்கள். இதற்குமேல் முடியாது என்று களைப்பின் உச்சத்தை எட்டும் போதெல்லாம்,

இனி காலத்திற்கும் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடன் இணைந்திருக்கப் போகிறோமே என்று நினைத்துப் பார்க்க, உற்சாகம் ஒன்று பொங்கியெழுந்து அவரது உடலெங்கும் பரவும்; பயணம் உத்வேகத்துடன் தொடரும்.

மதீனாவின் புறநகர்ப் பகுதியான அல்-ஹர்ரா எனும் இடத்தில் உமரும் இதர சில தோழர்களும் மக்காவிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த ஸுஹைபைச் சந்தித்தார்கள். மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்த அவர்கள், “நிச்சயமாக உமது வாணிபம் வெற்றிபெற்றது” என்றனர்.

புரியவில்லை ஸுஹைபிற்கு. “அல்லாஹ் உங்களுடைய வாணிபத்தையும் வெற்றிகரமாக ஆக்கிவைப்பானாக” என்று பதிலுக்கு வாழ்த்தியவர், “என்ன செய்தி?” என்று விசாரித்தார்.

இறைவன் அருளிய (குர்ஆன் 2: 207) வசனத்தைப்பற்றித் தெரிவித்த உமர், “ஓ ஸுஹைப்! உமது வாணிபம் வெற்றியடைந்தது” என்றார் மீண்டும். அப்பொழுது மதீனா நகருக்கு வெளியே அமைந்திருந்த குபா நகரின் பள்ளியில் தங்கியிருந்தார்கள் நபியவர்கள்.

அங்கு வந்தடைந்தார் ஸுஹைப். அவரை அன்புடனும் ஆதரவுடனும் வரவேற்றவர்கள், “நீர் நல்ல லாபகரமான கொள்முதல் செய்துவிட்டீர் அபூயஹ்யா” அதை வலியுறுத்தும்விதமாக இரண்டுமுறை கூறினார்கள் நபியவர்கள். வியந்துபோனார் ஸுஹைப்!

“அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். நான் வந்தபாதையில் யாரும் என்னைக் கடந்து மதீனா வரவில்லை. எனவே அங்கு என்ன நடந்ததென்று வானவர் ஜிப்ரீலைத் தவிர யாரும் தங்களுக்குத் தெரிவித்திருக்க வாய்ப்பேயில்லை” அதன்பிறகு நபியவர்கள் கலந்து கொண்ட போர்களிலெல்லாம் ஸுஹைப் இடம்பெறாமல் இருந்ததே இல்லை. நபியவர்களுக்கு மக்கள் பிரமாணம் அளிக்க நேர்ந்த அனைத்துத் தருணங்களிலும் ஸுஹைப் தவறாமல் இடம்பெற்றவர். நபியவர்கள் சிறுபடைகளை அனுப்பிவைக்கும் போதெல்லாம் அதில் ஸுஹைப் நிச்சயமாக இடம்பெற்றிருந்தார். நபியவர்களுடன் போருக்குச் சென்றால் அவர்களுக்கு வலப்புறமோ இடப்புறமோ ஸுஹைப் நிச்சயம். போரில் நபியவர்களை எந்த எதிரியும் அண்மிவிட ஸுஹைப் அனுமதித்ததே இல்லை. படை அணிவகுப்பில் ஸுஹைப் முற்பகுதியில் இருந்தால் அவரையிறித் தங்களுக்கு எந்தப் பாதிப்பும் நிகழ்ந்து விடாது என்று முஸ்லிம்படையினர் நம்பினர். அதுவே முஸ்லிம்களுக்கும் மிகப்பெரும் ஆன்ம பலமாக அமைந்து போனது. அதுவே அவர் படையின் பின்பகுதியில் இடம்பெற்றால் தங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து எதிரிகளால் எந்த ஆபத்தும் அண்டிவிட முடியாது என்ற உறுதி அவர்களுக்கு ஏற்படும்.

நபியவர்களின் தோழர்களில் ஆலோசனை வழங்குபவர்கள் பலர் இருந்தனர். அக்குழு நிறம், இனம், மொழி சார்ந்தெல்லாம் அமையாமல் தோழர்களது மனதில் வேருன்றியிருந்த ஏகத்துவம், ஆம் நம்பிக்கை, இறை பக்தி ஆகியனவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. யாரெல்லாம் அக்குழு?

குரைஷி குலத்தைச் சேர்ந்த அபூபக்ரு, பனு ஹாஷிம் குலத்தைச் சேர்ந்த அலீ இப்னு அபூதாலிப், எத்தியோப்பியாவைச் சேர்ந்த பிலால், பாரசீகத்தைச் சேர்ந்த ஸல்மான், செல்வந்தர் உதுமான், வறியவர்கள் அம்மார், எவ்வித வாழ்வாதாரமும் அற்ற திண்ணைத் தோழர்கள் மற்றும் இவர்களுடன் ஸுஹைப் அர்-ரூஃமி.

பெருந்தன்மையும் தாராள குணமும் அளவில்லாமல் அமைந்து போனார் ஸுஹைப். தமக்கெனக் கிடைக்கும் வருமானத்தையெல்லாம் முஸ்லிம்களின் கருவூலத்திற்கும் அல்லாஹ்வின் பாதையிலும் செலவிட்டுவிட வேண்டும் அவருக்கு. வறியவருக்கும் அனாதைகளுக்கும் அவலநிலையில் உள்ளவர்களுக்கும் அவர் அள்ளி அள்ளிச் செலவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். இதையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த உமர் ஒருமுறை கேட்டார், “நீர் மிகத் தாராளமாய் மக்களுக்கு உணவளிப்பதையும் உதவுவதையும் காண்கிறேன் ஸுஹைப்”

“அல்லாஹ்வின் தூதர், ‘ஏழைகளுக்கும் வறியவர்களுக்கும் உணவளிப்பவர் உங்களில் சிறப்பானவர்’ என்று சொன்னதை நான் கேட்டிருக்கிறேன் உமர்” என்றார் ஸுஹைப். அவர்மீது மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் கொள்ள ஆரம்பித்தார் உமர். ஒருநாள் காலை உமர், ஸுஹைபைச் சந்திக்க வந்தபோது அவர் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது உமர் கலீபாவாய் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்த காலம். ஸுஹைபை எழுப்பாமல் கொள்ளாமல் அருகில் அமர்ந்து கொண்ட கலீபா, அவர் உறக்கம் கலைந்து எழும்வரை அமைதியாகக் காத்திருந்தார்.

விழித்தெழுந்த ஸுஹைப் திடுக்கிட்டுவிட்டார். “ஸுஹைப் உறங்கிக் கொண்டிருக்க அமீருல் மூஃமினீன் அமர்ந்து காத்திருப்பதா!” என்று சங்கடத்துடன் கூற, “உமது உறக்கத்தை நான் கலைக்க விரும்பவில்லை. அந்த இளைப்பாறுதல் உமக்குத் தேவை என்று கருதினேன்” என்றார் உமர்.

உமர் கத்தியால் குத்தப்பட்டு மரணப்படுக்கையில் இருந்த நேரம். அடுத்து கலீபாவாக யார் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற முக்கியமான சூழல்.

நபியவர்களின் அன்பிற்கு மிகவும் உரியவர்களான, பத்ரு யுத்தத்தில் கலந்து கொண்ட ஆறு பேரை உமர் தேர்ந்தெடுத்தார். அலீ, உதுமான், அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப், ஸஅத் பின் அபீ வக்காஸ், ஸுபைர் இப்னுல் அவ்வாம், தல்ஹா பின் உபைதுல்லாஹ் ரலியல்லஹு அன்ஹும். அவர்கள் அனைவருமே அடுத்து கலீபாவாய் தேர்ந்தெடுக்கப்பட தகுதி வாய்ந்தவர்களாய்க் கருதப்பட்டவர்கள்.

‘இவர்கள் தங்களில் ஒருவரின் வீட்டில் குழுமி கலந்து பேசிக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடன் அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் இருப்பார்; ஆனால் அவருடைய பணி ஆலோசனை தேவைப்படின் அதை வழங்குவது மட்டுமே. மிக்தாத் இப்னுல் அஸ்வத், அபூ தல்ஹா அல்-அன்ஸாரீ ஆகிய இருவரும் அந்த ஆறுபேரும் தங்களுக்குள் நிகழ்த்திக் கொள்ளும் தேர்தல் நிகழ்வை மேற்பார்வையிட வேண்டும்’ என்று நியமித்தார் உமர்.

தம் மரணத்திற்குப்பின் அவர்களுக்கு மூன்று நாள் மட்டுமே அவகாசம் என்றார் உமர். அதற்குள் அவர்கள் பேசி முடிவெடுத்து கலீபாவைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதைவிட அதிக அவகாசம் தேவைப்படும் நிலை ஏற்பட்டால் அது ஆழ்ந்த கருத்து வேறுபாட்டை ஏற்படுத்திவிடும் என்று கருதிய உமர், “நாலாவது நாள் வருவதற்குள் உங்களுக்குள் ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்துவிடுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டார்.

அந்த மூன்று நாளும் தொழுகையின் இமாம் யார் என்றும் அறிவித்தார் உமர்.

பள்ளிவாசலின் இமாம் என்று இன்று நமக்கு அறிமுகமாகியுள்ளதே ஒரு வழக்கம் அப்படியொன்று அன்று இருந்ததில்லை. கடைச் சிப்பந்திகள்போல் இமாம்கள் சம்பளத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டதில்லை. தொழுகையின் இமாம் மக்களின் தலைவராய் இருந்தார். அது அவரது தலையாயப் பணியினுள் ஒன்று. மக்கள் அவருக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பின்பற்றி நடந்தனர்.

மதீனாவைப் பொருத்தவரை கலீபாதான் இமாமாக நின்று தொழவைப்பார். இதர ஊர்களுக்கும் பிராந்தியங்களுக்கும் அங்கங்கு உள்ள ஆளுநர்கள் இமாமாகத் தொழ வைத்தனர். ஓர் ஆளுநர், பதவி விலக நேர்ந்தாலோ, போருக்காக அல்லது

ஹஜ்ஜுக்காகப் பயணப்பட நேர்ந்தாலோ, ஒருவரைக் கவனமாகத் தேர்ந்தெடுத்து அவரைத் தொழுகைக்கு தலைமையேற்க நியமிப்பார்.

உமரின் மரணத்திற்குப்பிறகு அடுத்த கலீஃபா தேர்ந்தெடுக்கப்படும் வரை மிகவும் பொறுப்பான ஒருவர் மக்களுக்கு இமாமாக நின்று தொழவைக்க வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. அதற்கு உமர் தேர்ந்தெடுத்த தோழர், ஸுஹைப் இப்னு ஸினான். உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு மரணம் அடைந்தவுடன், அவருக்கு நிகழ்த்தப்பெற்ற இறுதித் தொழுகையை ஸுஹைப் முன்னின்று நடத்தினார். அதன்பிறகு கலீஃபாவைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காகக் கடந்துபோன மூன்று நாள்களும் ஸுஹைப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு இமாமாகத் தலைமை தாங்கித் தொழவைத்தார்.

“அல்லாஹ்வின்மீது அவருக்கு அச்சம் அற்றுப் போனாலுங்கூட அவனது கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுக்க மாட்டார்” என்று ஸுஹைபைப் பற்றி உமர் குறிப்பிடுவது வழக்கம். அல்லாஹ்வின் தண்டனைக்குப் பயந்து அவனது கட்டளைகளுக்கு மாறுபுரியாமல் அடிபணிவது வேறு. ஆனால் அல்லாஹ்வின் மீது ஏற்பட்டுவிடும் அளவற்ற அன்பினால் அவனுக்கு முழுமுற்றிலும் அடிபணிந்துவிடுவது இருக்கிறதே அது பக்தியின் உச்சம். இறைநம்பிக்கையின் மகா உன்னதம் அது. இதைப் புரிந்து கொள்வது கடினம்போல் தோன்றலாம். தோராயமான இந்த உதாரணம் உதவும். தம்பதியர் ஒருவருக்கொருவர் பணிவிடை புரிந்து கொள்கிறார்கள். அதை அவர் முகம் சுளிக்கக்கூடாதே, கோபப்படக் கூடாதே என்பதற்காக மட்டுமே செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் அதே உபச்சாரத்தைக் காதல் மேலீட்டால் செய்து கொள்ளும்போது எப்படி இருக்கும்? ஒப்பிட்டு யோசித்தால் சற்று விளங்கும். பின்னதில் அன்பு அடிப்படையாகிப் போகிறதல்லவா?

அல்லாஹ்வின்மீது அத்தகைய அன்பில் மூழ்கி வாழ்ந்து மறைந்தார் ஸுஹைப் இப்னு ஸினான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 67

(பிசகற சுவர்க்கம் செல்வார்கள் 10 பேர் என்று நபியவர்கள் கூறினார்கள்,

“என்ன ஸயீதே ஒன்பது பேர்கள் மட்டுமே கூறினீர்; பத்தாவது நபர் யார்? எனக் கேட்டார்கள்.

பின் ஸயீத் (ரழி) அவர்கள், “ நான் பத்தாவது நபரை கூறுவதில் எந்த தயக்கமும் காட்ட மாட்டேன் எனக் கூறிவிட்டு, நுபைலின் மகனான அம்ரின் மகனான ஜைதின் மகனான ஸயீத் ஆகிய நான் தான் ” என்று கூறினார்கள். (திர்மீதி) - ஸயீது இப்னு ஜைது ரழியல்லாஹ் அன்ஹு)

அக்காலத்தில் அரபியர்கள் தங்களுக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்தால் உயிருடன் புதைத்துவிடுவார்கள் என்று தெரியுமில்லையா? அவ்விதம் யாரேனும் பெண் குழந்தைகளைக் கொல்லப்போவது தெரியவந்தால் ஓடிவந்து காப்பாற்றியிருக்கிறார். எப்படி?

“அக்குழந்தையைக் கொல்ல வேண்டாம். உன் சார்பாய் நான் உணவளித்துப் பராமரிப்பேன்; வளர்ப்பேன்” என்பார் அதன் தந்தையிடம்.

‘தொலையட்டும். என்னவாவது செய்யட்டும்’ என்று தம்மிடம் விடப்படும் குழந்தையை ஊட்டி வளர்த்து, அது ஆளானதும் அவள் தந்தையிடம் சென்று, “இதோ உன் மகள். உனக்கு வேண்டும் எனில் நீ அழைத்துக் கொள். இல்லையா நானே மேற்கொண்டும் பாதுகாப்பேன்.” என்பார் ஸைது இப்னு அம்ரு.

ஸைது இப்னு அம்ரு அவர்கள் நபி இப்ராஹீம் அலைஹிஸ்ஸலாம் பற்றி, செவிவழியாகவும் முதியோர் சிலரிடம் மிச்சம் மீதி என்று தங்கியிருந்த உண்மையின் வாயிலாகவும் சில குறிப்புகள் அவருக்குத் தெரிந்திருந்தன. ‘உண்மையான இறை மார்க்கம்

இதுதான்; உலகின் எங்கோ ஒரு மூலையில் இது இன்னும் இருக்க வேண்டும்' என்று அந்தத் தேடலிலே ஊர் ஊராகத் திரிந்து, கழிந்து கொண்டிருந்தது அவரது வாழ்வு.

யூத மதம், கிறித்தவ மதம் என்று படித்துப் பார்த்தும் அவற்றில் அவருக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. "ம்ஹும்! இந்த மதங்கள் அதை முழுமையாகச் சொல்லவில்லையே! இவற்றிலும் என்னவோ குறைகிறதே; உண்மையிலிருந்து மாறுபட்டிருக்கின்றன இவை" என்று அவரது மனம் திருப்தியுற மறுத்தது.

"சிரியாவில் துறவி ஒருவர் இருக்கிறாராம். பழங்கால வேத நூல்கள் பற்றிய ஞானம் அவருக்கு அதிகமாம்" என்று கேள்விப்பட்டு, "அப்படியா?" என்று சிரியா வந்துச் சேர்ந்தார். துறவியைச் சந்தித்தார் "இறைத் தூதர் இப்ராஹீமின் மார்க்கத்தை நீ தேடி அலைவதாகத் தெரிகிறதே மக்கத்துச் சகோதரனே!" என்றார்.

"ஆம்! அதுதான். அதைப்பற்றிய உண்மையான விபரங்கள்தாம் எனக்கு வேண்டும்." -

"நீ தேடி அலையும் மார்க்கம் இன்று வழக்கத்தில் இல்லை. நீ உன்னுடைய ஊருக்குத் திரும்பிச் செல். உன்னுடைய மக்களிலிருந்தே அல்லாஹ் ஒரு நபியைத் தேர்ந்தெடுத்து அறிவிக்கப் போகிறான். அவர் இப்ராஹீமின் மார்க்கத்தை மீளெழுச்சி செய்யப்போகிறார். அது நடைபெறும்வரை உனக்கு வாழக்கொடுத்து வைத்திருந்தால் உடனே அதை இறுகப் பற்றிப்பிடித்துக்கொள்."

'வெளிநாட்டுப் பயணி; நிறையப் பொருள் கிடைக்கக்கூடும்' என்று நினைத்து அவரை வழிமறித்தது கொள்ளையர்கள் கூட்டம். அவரது மூட்டை முடிச்சைக் கலைத்துப் பார்த்தார்கள். அவரது மடியில் கனமில்லை, மண்டையில் மட்டும் ஏதோ இருக்கிறது, ஆனால் நமக்கு உபயோகப்படாத ஞானம் என்று தெரிந்ததும், ஈவு, இரக்கம் அறியாத அவர்கள் அவரைக் கொன்றுவிட்டார்கள்! மரணத் தருவாயிலும் சிரியா துறவி சொன்னதெல்லாம் அவருக்கு நினைவில் வர இறைஞ்சினார். "அல்லாஹ்வே! நீ விரைந்து அளிக்கப்போகும் நற்செய்தியும் அதை அனுபவிக்கும் பலனும் எனக்குக் கிடைக்காமற் போகுமென்றால், அது என் மகனுக்காவது பூரணமாகக் கிடைக்க வேண்டும்." சிரியாவிலிருந்து மக்கா செல்லும் சாலையில் இறந்து போனார் ஸைது இப்னு அம்ரு.

ஸயீது இப்னு ஜைது (கி.பி. 593 - கி.பி. 671) ரழியல்லாஹ் அன்ஹு அவர்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் தோழர்களில் ஒருவரும், இவ்வுலகிலேயே நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களால் சொர்க்கத்திற்கு நன்மாராயம் கூறப்பட்ட பத்து பேரில் இவர்களும் ஒருவர் ஆவார். குறைவி குலத்திலிருந்து இஸ்லாமை ஏற்றவர்களில் இவரும், இவரது மனைவியும் முதன்மையானவர்களாவர்.

மக்காவின் குறைவி குலத்தில் ஆதி கோத்திரத்தில் ஜைது பின் அம்ர் என்பவருக்கும், குஷா இனத்தை சேர்ந்த ஃபாத்திமா பின்த் பாஜா என்பவருக்கும், ஸயீது கி.பி 593 இல் மக்காவில் பிறந்தார். இவரின் பனிரண்டாம் வயதில் கி.பி.605 இல் இவரது தந்தை கொலை செய்யப்பட்டார்.

உமர் (ரழி) அவர்களின் சகோதரி ஃபாத்திமா பின்த் கத்தாப் இவரின் மனைவி ஆவார். அதாவது உமர் (ரழி) அவர்களுக்கு மச்சான்.

சூரா முத்தஸ்ஸிர் இன் ஆரம்ப வசனங்கள் அருளப்பட்டதும் ஏகத்துவ அழைப்புக்கு நபி (ஸல்) அவர்கள் தயாரானார்கள். நபி (ஸல்) அவர்கள் ஆரம்பமாகக் குடும்பத்தார் மற்றும் நண்பர்களில் தனது நம்பிக்கைக் குரியவர்களுக்கு இஸ்லாமை அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.

உண்மையை நேசிப்பவர், நல்லவர் என தான் எண்ணியவர்களுக்கும் ஏகத்துவ அழைப்பு விடுத்தார்கள். நபி (ஸல்) அவர்களை எந்த வகையிலும் சந்தேகிக்காத ஒரு கூட்டம் அவர்களின் அழைப்பை ஏற்றது. இஸ்லாமிய வரலாற்றில் இவர்கள் "அஸ்ஸாபிக்குனல் அவ்வலான்" (முந்தியவர்கள்! முதலாமவர்கள்!) என்று அறியப்படுகின்றனர்.

இவர்களில் முதன்மையானவர் நபி (ஸல்) அவர்களின் துணைவியரான அன்னை கதீஜா (ரழி)ஆவார். பின்னர் நபி (ஸல்) அவர்களின் அடிமை ஜைது இப்னு ஹாரிஸா (ரழி), நபி (ஸல்) அவர்களின் பராமரிப்பிலிருந்த சிறுவர் அலீ (ரழி), உற்ற தோழரான அபூபக்ர் (ரழி) ஆகிய அனைவரும் அழைப்புப் பணியின் முதல் நாளிலேயே இஸ்லாமைத் தழுவினார்கள். பிறகு இறை அழைப்புப் பணிக்காக அபூபக்ர் (ரழி) ஆயத்தமானார்கள். அவர்கள் அனைவரின் நேசத்திற்குரியவராக, மென்மையானவராக, நற்குணமுடையவராக, உபகாரியாக இருந்தார்கள். அவர்களது அறிவு, வணிகத் தொடர்பு, இனிய பேச்சு ஆகியவற்றை மக்கள் மிகவும் நேசித்தனர். அவர்களில் தனக்கு மிக நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களை முதலில் அழைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அபூபக்ர் (ரழி) அவர்களது அழைப்பை ஏற்று உஸ்மான் இப்னு அஃப்பான், ஜுபைர் இப்னு அவ்வாம், அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவஃப், ஸஅது இப்னு அபீ வக்காஸ், தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ் (ரழியல்லாஹு அன்ஹும்) ஆகிய எட்டு நபர்கள் இஸ்லாமை முதன்முதலாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இவர்களையடுத்து இச்சமுதாயத்தின் நம்பிக்கையாளர் (அமீன்) என்று பெயர் சூட்டப்பட்ட அபூ உபைதா ஆமிர் இப்னு ஜர்ராஹ், அபூ ஸலாமா இப்னு அப்துல் அஸத், அவரது மனைவி உம்மு ஸலமா, அர்கம் இப்னு அபுல் அர்கம், உஸ்மான் இப்னு மஹ்மூத், அவரது இரு சகோதரர்கள் குதாமா, அப்துல்லாஹ், உபைதா இப்னு ஹாரிஸ், ஸயீது இப்னு ஜைது, அவரது மனைவி ஃபாத்திமா பின்த் கத்தாப் (உமர் அவர்களின் சகோதரி)

கப்பாப் இப்னு அரத், ஜஃபர் இப்னு அபூதாலிப். அவரது மனைவி அஸ்மாபின்த் உமைஸ், காலித் இப்னு ஸயீது இப்னு ஆஸ், அவரது மனைவி உமைனா பின்த் கலஃப், அம்ரு இப்னு ஸயீது இப்னு ஆஸ், ஹாதிப் இப்னு ஹாரிஸ், அவரது மனைவி ஃபாத்திமா பின்த் முஜல்லில், கத்தாப் இப்னு அல் ஹாரிஸ், அவரது மனைவி ஃபுகைஹா பின்த் யஸார், மஃமர் இப்னு அல்ஹாரிஸ், முத்தலிப்

இப்பனு அஜ்ஹர், ரமலா பின்த் அபூ அவஃப், நுஅய்ம் இப்பனு அப்துல்லாஹ் (ரழி அன்ஹும்) ஆகிய இவர்கள் அனைவரும் குறைவி கோத்திரத்திலிருந்து இஸ்லாமை ஏற்றவர்களில் முதன்மையானவர்களாவர். இவர்கள் இரகசிய அழைப்பு பணி நடந்த மூன்று வருடத்தின் காலங்களில் இஸ்லாத்தினை ஏற்று நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு வரும் வஹியின் திருமறை வசனங்களை மனனம் செய்து ஒருவருக்கொருவர் கற்று கொண்டும், கற்று கொடுத்தும் வந்தனர். பின்னர் நபி (ஸல்) அவர்கள் பகிரங்க அழைப்பு பணி செய்தார்கள். ஸயீது (ரழி) அவர்களின் மனைவி ஃபாத்திமாவின் சகோதரர் உமர் அந்த சமயத்தில் முஸ்லிம்களை மிகவும் துன்புறுத்தக் கூடிய நிலையில் இணை வைக்கும் குறைவிகளுடன் இருந்ததால், ஸயீது அவர்களும் அவரது மனைவி ஃபாத்திமாவும் தங்களது இஸ்லாமிய நம்பிக்கையை வெளியில் காட்டி கொள்ளாமல் இரகசியமாக பாதுகாத்தனர். ஒருநாள் (கி.பி.616) கடுமையான கோடையின் உச்சி வெயில். அந்தப் பாலை வெயிலில் உக்கிரத்தை விட உமரின் உள்ளத்தில் ஒரு எரிமலை வெடித்துக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. தனது உடை வாளை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறிய உமர் அவர்கள், முஹம்மது (ஸல்) அவர்களைக் கொலை செய்து விட வேண்டும் என்ற கொலை வெறி அவரது உள்ளத்தில் நெருப்பாய் பூத்துக் குலுங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவர் சென்று கொண்டிருந்த தெரு வழியாக, அவரது நண்பர் நுஜம் பின் அப்துல்லா (ரழி) அவர்கள் வருகின்றார்கள். இவர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டதை உமர் அறிந்திருக்கவில்லை. உமரைச் சந்தித்த நுஜம் (ரழி) அவர்கள், உமரின் முகத்தில் தெறித்துக் கொண்டிருந்த கோபக் கனலைப் பார்த்து விட்டு, என்ன உமரே..! எங்கே இவ்வளவு வேகம்..!

முஹம்மதைக் கொன்று விட்டு, கஃபாவில் உள்ள நமது கடவுள்களுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைத் துடைக்கப் போகின்றேன், என்றார் உமர் பதிலுக்கு..! உமரே..! எச்சரிக்கை..! முஹம்மதை நீர் கொலை செய்தால், பனு ஹாஸிம் கோத்திரத்தாரின் கொடிய கோபப் பார்வைக்கு நீர் ஆளாக நேரிடும், ஜாக்கிரதை..! உம்முடைய நன்மைக்காகத் தான் நான் சொல்கின்றேன், கேட்டுக் கொள்வீராக..! என்றார், நுஜம் (ரழி) அவர்கள். நீர் சொல்வதைப் பார்த்தால் நீரும் முஸ்லிமாகி விட்டது போலல்லவா தெரிகின்றது என்றார் உமர் அவர்கள், நான் முஸ்லிமாவது, ஆகாதது, இருக்கட்டும். என்னைப் பற்றி நீர் கவலைப்பட வேண்டாம். நீர் உமது சகோதரியையும், உமது மைத்துனரையும் போய் பார்..! அவர்கள் ஏற்கனவே முஸ்லிம்களாகி விட்டார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் திருமறைக் குர்ஆனை வாசித்துக் கொண்டு கூட இருக்கலாம், அவர்களைப் போய் கவனியும் என்றார் நுஜம் (ரழி) அவர்கள். என்ன..? எனது சகோதரியும், மைத்துனரும் முஸ்லிம்களாகி விட்டார்களா? என்று உறைந்து போய் நின்ற உமர் அவர்கள், முஹம்மது (ஸல்) அவர்களை நோக்கிச் சென்ற தனது பயணத்தை மாற்றி, தனது தங்கை ஃபாத்திமாவையும், அவரது கணவர் ஸயீத் இப்பனு ஜைத் (ரழி) அவர்களின் வீடு நோக்கிச் சென்றார்கள். ஸயீத் இப்பனு ஸைது (ரலி) இவர்தான் சிரியா துறவியை சந்தித்த ஸைது இப்பனு அம்ரு அவரின் மகன்.

உமர் தனது தங்கையான ஃபாத்திமாவின் மீது அளவு கடந்த பாசம் வைத்திருந்தார்கள். தனது தங்கையும், தங்கையின் கணவரும் இஸ்லாத்தில் சேர்ந்து விட்டதை, கணவிலும் எண்ணிப் பார்த்திருக்கவில்லை. இந்தச் செய்தியில் உண்மையிருக்காது. இதனை நான் நம்ப மாட்டேன், எனினும் இந்தச் செய்தியை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவரது மனம் அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. உமர் அவர்கள் தனது தங்கையின் வீட்டு வாசலை அடைந்த பொழுது, அங்கே அவரது தங்கை ஃபாத்திமா (ரழி) அவர்களும், அவரது கணவர் ஸயீத் பின் ஜைத் (ரழி) அவர்களும் குர்ஆனில் இருந்து சில வசனங்களை ஓதிக் கொண்டிருந்தார்கள். சகோதரனைப் பார்த்து விட்ட ஃபாத்திமா (ரழி) அவர்கள், தனது கையிலிருந்து குர்ஆன் எழுதப்பட்டிருந்த ஓலையை மறைத்து விட்டு, அண்ணனை வரவேற்பதற்காக எழுந்தார், புன்னகையுடன் உமரை வரவேற்றார். ஆனால் உமருடைய முகத்திலோ இருள் மண்டிக் கிடந்தது. எதனை வாசித்துக் கொண்டிருந்தீர்கள்..! உமர் கேட்டார். ஒன்றுமில்லை..! ஃபாத்திமா (ரழி) அவர்களிடமிருந்து பதிலாக வந்தது. தனது மைத்துனரின் சட்டையின் கழுத்துப் பகுதியை இறுக்கிப்பிடித்த உமர், உமது மூதாதையர்களது மார்க்கத்தை வெறுத்து விட்டீர்களோ..! என்றார். நாங்கள் சத்தியத்திற்காக அசத்தியத்தைத் தூர எறிந்தோம் என்றார் அஞ்சாத குரலில் ஸயீத் (ரழி) அவர்கள். இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட உமரின் கண்களில் கோபக் கனல் தெறித்தது, மைத்துனரை நையப் புடைக்க ஆரம்பித்தார். தனது கணவரை விடுவிப்பதற்காக இடையில் புகுந்த ஃபாத்திமா (ரழி) அவர்கள், உமரே..! எனது கணவரை விட்டு விடும்..! நீர் என்ன கூற வந்தீரோ அதனை என்னிடமே கூறுங்கள், அதனை விட்டு விட்டு எனது கணவர் மீது கை வைப்பது சரியில்லை..! என்று தனது சகோதரரை எச்சரித்தார் ஃபாத்திமா (ரழி) அவர்கள். நீங்கள் முஸ்லிம்களாகி விட்டீர்களாமே..! உண்மையா? ஆம்..! நாங்கள் முஸ்லிம்களாகி விட்டோம். இதற்காக நீர் எங்களைக் கொலை செய்ய வந்திருப்பீரென்றால், எங்களைக் கொன்று விடுங்கள். உங்களது மிரட்டலுக்கெல்லாம் பயந்து இஸ்லாத்தை நாங்கள் விட்டு விட மாட்டோம் என்று உறுதியாகக் கூறினார். இப்பொழுது உமர் சற்று நிதானத்திற்கு வந்தவராய்..! சரி..! நீங்கள் வாசித்த அந்த ஓலையை என்னிடம் காண்பிக்கக் கூடாதா? நான் பார்க்க வேண்டும் என்றார்.

நீங்கள் தூய்மையானவராக ஆகும் வரைக்கும், இந்த புனித குர்ஆனை நீங்கள் தொட முடியாது. முதலில் சென்று உங்களது கரங்களைக் கழுவிக்கொண்டு வாருங்கள் என்றார் ஃபாத்திமா (ரழி) அவர்கள். கையைக் கழுவி விட்டு திரும்பிய உமரிடம், அந்தத் திருமறையின் பாகங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அதன் பக்கங்கள் இவ்வாறு ஆரம்பமாகின. உமர் வாசிக்க ஆரம்பித்தார் :

தாஹா.

(நபியே!) நீர் துன்பப்படுவதற்காக நாம் இந்த குர்ஆனை உம்மீது இறக்கவில்லை.

(அல்லாஹ்வுக்கு) அஞ்சுவோருக்கு நல்லுபதேசமே அன்றி (வேறில்லை).

பூமியையும், உயர்வான வானங்களையும் படைத்தவனிடமிருந்து அது இறக்கி அருளப் பெற்றது.

அர்ரஹ்மான் அர்ஷின் மீது அமைந்தான்.

வானங்களிலுள்ளவையும், பூமியிலுள்ளவையும், இவ்விரண்டிற்கும் இடையே உள்ளவையும், மண்ணுக்கு அடியில் உள்ளவையும் அவனுக்கே உரியன.

(நபியே!) நீர் உரக்கச் சொன்னாலும் நிச்சயமாக அவன் இரகசியத்தையும் (அதை விட) மறைவானதையும் அறிகிறான்.

அல்லாஹ் - அவனைத் தவிர வணக்கத்திற்குரிய நாயன் வேறில்லை.

அவனுக்கு அழகிய திருநாமங்கள் இருக்கின்றன. (ஸூரத்து தாஹா 20 : 1-8)

திரும்பி.. திரும்பி..! ஒதிக் கொண்டே இருந்தார். இந்த வசனங்கள் என்னை நோக்கி உரையாடுவது போல்லவா இருக்கின்றது.

உமர் என்ற இந்த தனிப்பட்ட மனிதனை நோக்கி அல்லவா இதன் வசனங்கள் உரையாடுகின்றன. என்ன அற்புதம். தாஹா என்ற பெயர் கூட என்னை நோக்கி விளிப்பதாகவே உணர்கின்றேனே..!

சத்தியத்தின் தாக்குதலால் அசத்தியத்தின் கதவுகள் இதயதத்தில் திறக்க, புயலாய் வந்த கோபம் தென்றலாகக் கறையைக் கடந்தது. தனது தங்கையின் பக்கமும், மைத்துனரின் பக்கமும் திரும்பிய உமர், இஸ்லாத்தின் பரம விரோதியாக இங்கே நுழைந்தவன்..! இப்பொழுது, இஸ்லாத்தின் உற்ற நண்பனாக உங்கள் முன் நிற்கிறேன்.

அந்த முஹம்மதின் கரங்களால் நான், சத்தியத்திற்குச் சான்று பகரச் சென்று கொண்டிருக்கின்றேன், என்றார் உமர்.

உணர்ச்சியின் விழிம்பில், உரத்து முழங்கினார்...! அல்லாஹு அக்பர்..! என்று ஃபாத்திமா அவர்கள்.

'ஹிஜ்ரா' என்றால் தனது எல்லா உலக ஆதாயங்களையும் இழந்து சொந்த மண்ணில் உள்ள உடைமைகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு தன்னையும் தனது மார்க்கத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள தனது சொந்த நாட்டை, சொந்த ஊரை துறந்து அந்நிய நாட்டுக்கு, அந்நிய ஊருக்கு செல்வதாகும்.

செல்லும் வழியில் அல்லது செல்வதற்கு முன் பல ஆபத்துகளை சந்திக்க வேண்டி வரும். உயிர் பறிபோகலாம் உடைமைகள் அபகரிக்கப்படலாம் செல்லுமிடத்தில் எத்தகைய எதிர்காலத்தை முன்னோக்க வேண்டியிருக்குமோ? அங்கு என்னென்ன கவலைகளும், துக்கங்களும், துயரங்களும் மறைந்திருக்கின்றனவோ? என்று எதுவும் அறியாத நிலையில் மேற்கொள்ளப்படும் பயணமே ஹிஜ்ராவாகும்.

கி.பி622 இல் மதீனாவாசிகளுடன் அல்லாஹ்வின் அருளால் இரண்டாவது உடன்படிக்கை முடிந்தது. அறியாமையும், இறைநிராகரிப்பும் சூழ்ந்த பாலைவனங்களுக்கு நடுவில் இஸ்லாம் தனக்கொரு தனிநாட்டை மதீனாவில் நிறுவுவதில் வெற்றி பெற்றது.

நபி (ஸல்) அவர்கள் முஸ்லிம்களுக்கு அந்த நாட்டை நோக்கி ஹிஜ்ரா செய்ய அனுமதி அளித்தார்கள். முஸ்லிம்கள் ஹிஜ்ரா செய்யத் தொடங்கினார்கள் அவர்களுடன் ஸயீது இப்னு ஜைது (ரழி) அவரது மனைவி ஃபாத்திமாவும் மதீனாவிற்கு ஹிஜ்ரத் செய்தார்கள். அங்கு இவர்கள் ரிஃபா இப்னு அப்துல்-முந்திர் அன்சாரி வீட்டில் தங்கினார்.

மக்காவிலிருந்து ஷாமிற்கு சென்று கொண்டிருந்த வியாபாரக் கூட்டம் ஒன்று நபி (ஸல்) அவர்களிடமிருந்து தப்பித்து விட்டது. பின்னர் இந்த வியாபாரக் கூட்டம் ஷாமிலிருந்து மக்காவிற்கு திரும்பும் நாள் நெருங்கிய போது இதன் செய்தியை அறிந்து வருவதற்காக தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ், ஸயீது இப்னு ஜைது (ரழி) ஆகிய இருவரை நபி (ஸல்) மதீனாவின் வடக்குத் திசையின் பக்கம் அனுப்பினார்கள்.

எனவே இவர்கள் இருவரும் பத்ரு போரில் கலந்து கொள்ளவில்லை. பத்ரு போர் முடிந்து வெற்றியுடன் நபி (ஸல்) அவர்கள் மதீனா திரும்பிய பொழுது இவர்களும் அந்த வியாபாரக் கூட்டம் பாதை மாறி சென்று விட்ட செய்தியை மதீனாவிற்கு இருவரும் கொண்டு வந்தார்கள். நபி (ஸல்) அவர்கள் பத்ரு போரில் கைபற்றி கிடைத்த பொருள் (கனீமத்)களில் இவர்களுக்கும் பங்கு கொடுத்தார்கள்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் போராடிய மற்றய அனைத்து போர்களிலும் ஸயீது இப்னு ஜைது (ரழி) அவர்களும் பங்கேற்றார். மேலும் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு உதவியாகவும், குர்ஆன் வசனங்களை எழுதி பதிவு செய்யும் பணிகளை செய்தார்கள்.

ஒரு தடவை ஸயீது (ரழி) அவர்கள் சில ஸஹாபாக்களிடம் நான் பத்து பேர்கள் பிசகற சுவர்க்கம் செல்வார்கள் என்பதில் நான் சாட்சி சொல்கிறேன் எனக் கூறினார்கள். உடனே ஸஹாபாக்கள் யாவரும் எப்படி தாங்கள் கூறுகிறீர்கள்? எனக் கேட்ட போது, நாங்கள் ஒரு சமயம் நபி (ஸல்) அவர்களுடன் ஹிரா குகைக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தோம். அப்போது ஹிரா மலை ஆட ஆரம்பித்தது. உடனே நபி (ஸல்) அவர்கள் அம் மலையை தட்டி, ஆடாதே நில், என்றார்கள்! பின் உன் மீது இருப்பவர்கள் ஒரு நபியை போன்றில்லை, ஒரு ஸீத்தீக்கை போன்றில்லை, ஷஹீதுகளை போன்றில்லை எனக் கூறினார்கள். அம் மலை ஆடாமல் நின்றது எனக் கூறினார்கள்.

உடனே அச்சஹாபிகள் சிலர், யாரெல்லாம் அதில் இருந்தார்கள் என வினவ, நபி (ஸல்) அவர்கள், அபூபகர் (ரழி), உமர் (ரழி), உஸ்மான் (ரழி), அலி (ரழி), அப்துர்ரஹ்மான் இப்னு அவ்ப் (ரழி), ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி), ஜுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி), தல்ஹா இப்னு உபைதுல்லாஹ் (ரழி), அபூ உபைதா இப்னு அல்ஜர்ராஹ் (ரழி) என கூறினார்கள்.

"என்ன ஸயீதே ஒன்பது பேர்கள் மட்டுமே கூறினீர்; பத்தாவது நபர் யார்? எனக் கேட்டார்கள். பின் ஸயீத் (ரழி) அவர்கள் நான் பத்தாவது நபரை கூறுவதில் எந்த தயக்கமும் காட்ட மாட்டேன் எனக் கூறிவிட்டு நுபைலின் மகனான அம்ரின் மகனான ஜைதின் மகனான ஸயீத் ஆகிய நான் தான் என்று கூறினார்கள். (திர்மீதீ) ஒருமுறை இவரின் அனுமதியின்றி டமாஸ்கஸின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். உடனே அதை ஏற்று கொள்ளாமல் கடிதம் எழுதி வேறு நபரை நியமிக்க வேண்டும் என வலியுருத்தினார். பின்னர் அவர் இஸ்லாமிய இராணுவத்தின் அனைத்து போர்களிலும் ஒரு சாதாரண சிப்பாயாக போராடினார். இருப்பினும் முஆவியா(ரழி) அவர்களின் காலத்தில் ஸயீது இப்னு ஜைது (ரழி) அவர்கள் கூஃபாவின் ஆளுநராக இருந்தார், ஸயீது இப்னு ஜைது (ரழி) அவர்கள் முஆவியாவின் ஆட்சி காலத்தில் ஹிஜ்ரீ 50ஆம் ஆண்டு, ஒரு வெள்ளிக்கிழமை கி.பி 671 ஏறத்தாழ தமது எழுபதாவது வயதில் மதீனாவில் அல்-அகிஃக் (al-Aqiq) என்ற இடத்தில் இறையடி சேர்ந்தார்கள். அவர்களது உடல் மதீனாவிற்கு கொண்டு வரப்பட்டது ஸயீத் இப்னு ஜைது (ரலி) மறைவு செய்தி அறிந்து விரைந்து வந்து சேர்ந்தார் அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர். ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு ஸயீதின் உடலைக் குளிப்பாட்டி, அவரும் அப்துல்லாஹ் இப்னு உமரும் சேர்ந்து ஸயீதின் உடலை ஜன்னத்துல் பகீஃயில் நல்லடக்கம் செய்தனர்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 68

"நான் சொர்க்கம் புக வேண்டும்; நான் சொர்க்கம் புக வேண்டும். யா அல்லாஹ்! எனக்கு வீர மரணத்தை அளித்தருள்வாயாக. நான் ஏமாற்றமுடன் வீடு திரும்ப வைத்துவிடாதே!" - அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ் (ரலி)

மதீனாவில் இருந்த முக்கியக் கோத்திரங்களுள் ஒன்றாக விளங்கிய பனூ ஸலமாவின் தலைவர்களுள் ஒருவர் அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ். அக்காலத்தில் அவரைப் போன்ற மேல்குடி வகுப்பினர் தத்தமது வீடுகளில் தங்களுக்கே என தனித்துவமான கடவுள் சிலை ஒன்றைத் தங்களது சிறப்பு வழிபாட்டிற்காக வைத்திருப்பார்கள். அபூதர்தா ரலியல்லாஹு இவ்விதம் தமக்கென ஒரு சிலை வைத்திருந்தார் அதைப்போல் அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ்விடமும் ஒரு சிலை இருந்தது. அதன் பெயர் மனாத். உயர்ரக மரத்தினால் செய்யப்பட்டிருந்த சிலை அது. வெகு சிரத்தையாக தனது கடவுளைப் பாதுகாத்து பராமாரித்து வந்தார் அவர். ஒவ்வொரு நாள் காலையும் மாலையும் அதற்கு நறுமணத் தைலங்கள் பூசுவது, பட்டாடை அணிவிப்பது என்று சிறப்பான கவனிப்பு நடைபெறும். பண்டிகைக் காலம், விசேஷ நிகழ்வுகள் என்றாலோ மிருகங்களைப் பலி கொடுத்துச் சிறப்பு வழிபாடு. எந்த ஒரு நல்லது கெட்டது என்றாலும் அந்தச் சிலையுடன்தான் ஆலோசனை. இவ்விதம் தானுண்டு, தன் சிலை உண்டு என்று அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது மதீனாவினுள் இஸ்லாமிய மீளெழுச்சி நிகழ ஆரம்பித்தது. அப்போதே அவருக்கு உத்தேசம் அறுபது வயதிற்கும்கூட. முஸ்அப் இப்னு உமைர் எனும் இளைஞர் ஒருவர் மக்காவிலிருந்து வந்து, தம் மக்கள் மத்தியில் ஏதோ ஒரு புதிய மதம் பற்றிப் பிரச்சாரம் புரிவதையும், அதை ஏற்றுக்கொண்ட சில மக்கள் அந்த மதத்தைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்து இருப்பதையும் அரசல் புரசலாக அறிந்திருந்தார் அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ். ஆரம்பத்தில் அதைக்கேட்டு அவர் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் மெதுமெதுவே வீடு வீடாக, தெருத் தெருவாக, கோத்திரம் கோத்திரமாக மதீனாவில் மாற்றமொன்று வேகமாய் நிகழ ஆரம்பித்து, அது அவரது வீட்டின் கதவையும் வந்து தட்டியபோதுதான் சத்தியம் அவரை எட்டியது. அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ்வுக்கு மூன்று மகன்கள் இருந்தனர். அவர்கள் முஅவ்வத், முஆத், கல்லாத். இந்த மூன்று மகன்களுக்கும் அணுக்கத் தோழர் ஒருவர் இருந்தார் - அவர் முஆத் இப்னு ஜபல் ரலியல்லாஹு அன்ஹு. மதீனத்தின் இந்த நான்கு இளைஞர்களும் முஸ்அப் இப்னு உமைரின் ஏகத்துவப் பிரச்சாரத்தினால் கவரப்பட்டு, உண்மையுணர்ந்து, இஸ்லாத்தை

ஏற்றுக்கொண்டு விட்டனர். முஆத் இப்னு அம்ரு இரண்டாம் அகபா உடன்படிக்கையில் கலந்து கொண்டு நபியவர்களுக்குப் பிரமாணம் அளித்த எழுபது பேரில் ஒருவர். அம்ரிப்னுல் ஜமஹ்வுக்கும் அணுக்கத் தோழர் ஒருவர் இருந்தார் – அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு இப்னு ஹரம். இவரின் சகோதரி ஹிந்தை மணமுடித்திருந்தார் அம்ரிப்னுல் ஜமஹ். ஹிந்தும் தம் மகன்களுடன் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டார். தம் வீட்டினுள்ளேயே நிகழ்ந்துவிட்ட இந்த மாற்றங்கள் எதுவும் அறியாமல் அம்ரு மட்டும் தம் பணி, தம் மனாத் கடவுள் என்று தம் சோலியில் மும்முரமாய் இருந்து கொண்டிருந்தார்.

‘நம் கணவரையொத்த முக்கியஸ்தர்கள், தலைவர்கள், மிட்டா மிராசுகள் எல்லாம் ஒவ்வொருவராய் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ஏகத்துவப் பாதையில் பயணிக்க ஆரம்பித்து விட்டிருக்க, நம் கணவர் மட்டும் உருவ வழிபாட்டிலேயே நீடித்துக்கொண்டிருக்கிறாரே?’ என்று பெரும் கவலையாக இருந்தது ஹிந்துக்கு. அம்ருவின் மீது ஏகப்பட்ட அன்பு, மரியாதை, பாசம் எல்லாம் அவருக்கு இருந்ததால் தம் கணவர் நிரந்தர நஷ்டவாளியாகி விடுவாரோ என்று புழுங்கிக் கொண்டிருந்தார். அதே நேரத்தில் அம்ரிப்னுல் ஜமஹ்வுக்கும் கவலை உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. மக்காவிலிருந்து கிளம்பிவந்து பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கும் இளைஞன் முஸ்அபின் சொல்பேச்சுக் கேட்டு, ஏற்கெனவே மதீனாவில் பலர் தங்களின் பண்டைய வழக்கமான உருவ வழிபாட்டிலிருந்து மாறிப்போய்விட்டனர். அதைப்போல் தம் மகன்களும் கெட்டுப்போய், அந்த முஹம்மதின் மார்க்கத்தைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்து விடுவார்களோ என்ற அச்சம் அவருக்கு.

ஒருநாள் தம் மனைவி ஹிந்தை அழைத்தார். “நீ மிகவும் எச்சரிக்கையாய் இருக்க வேண்டும் ஹிந்த். பிரச்சாரகர் முஸ்அபை நம் மகன்கள் சந்திக்காமல் பார்த்துக்கொள். நான் அவரைப்பற்றி ஒரு முடிவுக்கு வரும்வரை இவர்கள் தன்னிஷ்டத்திற்கு எந்த முடிவும் எடுப்பதை நான் விரும்பவில்லை” “அப்படியே ஆகட்டும்!” என்றார் ஹிந்த்.

பிறகு மெதுவாய், “முஸ்அபிடமிருந்து நம் மகன் முஆத் அறிந்து வந்திருக்கும் செய்தியைக் கேட்க விரும்புகிறீர்களா?”

“நீ நாசமாய்ப் போக!” என்று அலறினார் அம்ரு. “எனக்குத் தெரியாமல் நம் மகன் நம் பண்டைய வழக்கங்களை மறந்துவிட ஆரம்பித்து விட்டானோ? அவ்வளவு தைரியமா அவனுக்கு?”

தான் நினைத்ததைப்போல் தம் கணவர் கோபமடைவதைக் கண்டவர், அதை மட்டுப்படுத்த முயன்றார். “அப்படியெல்லாம் எதுவும் இல்லை. முஸ்அபின் பிரச்சாரக் கூட்டம் ஒன்றிரண்டில் கலந்து கொண்டிருந்திருப்பான் போலிருக்கிறது. அப்பொழுது அவர் சொல்வதை மனனம் செய்திருக்கிறான்”

“அவன் வீட்டுக்கு வந்ததும் அவனை என்னிடம் அனுப்பு”

முஆத் வீடு திரும்பியதும் அவரின் தாய் நடந்ததை விவரிக்க, தந்தையைச் சென்று சந்தித்தார் அவர். “அந்தப் பிரச்சாரகர் சொன்னதை ஏதோ நீ கேட்டு வைத்திருக்கிறாயாம். அது என்னவென்று சொல்; நானும் கேட்கிறேன்”

சுற்றி வளைத்து ஏதும் சொல்லாமல், நேரடியாக ஆரம்பித்தார் முஆத்:

“அளவற்ற அருளாளன், நிகரற்ற அன்பாளன், அல்லாஹ்வின் பெயரால்! அனைத்துப் புகழும் அகிலங்கள் அனைத்தின் இறைவன் அல்லாஹ்வுக்கே

(அவன்)அளவற்ற அருளாளன்; நிகரற்ற அன்பாளன்.

(அவன்தான் நியாயத்)தீர்ப்பு நாளின் அதிபதி.

(இறைவா!) உன்னையே நாங்கள் வணங்குகிறோம்; உதவிகள் அனைத்தையும் உன்னிடமே வேண்டி நிற்கிறோம்.

நீதான் எங்களை நேர்வழியில் நடத்த வேண்டும் –

நீ அருள் புரிந்தோரின் அறவழியில்.(அன்றி உன்) கோபத்திற்கு ஆளானோர் வழியிலன்று; நெறி தவறியோர் வழியிலுமன்று” குர்ஆனின் முதல் அத்தியாயமான ஃபாத்திஹாவை முழுவதும் ஒதி முடித்தார்; ஆவலுடன் தந்தையைப் பார்த்தார்.

‘நியாயமான வார்த்தைகளாய் இருக்கிறதே’ என்று வியந்தார் அம்ரிப்னுல் ஜமஹ். “பிரமாதமான வார்த்தைகள். அவருடைய பிரச்சாரம் எல்லாம் இதைப்போன்றவை தாமா?”

“இதைப்போன்றே சிறப்பானவை தந்தையே! நம் குல மக்கள் அவரிடம் சென்று பிரமாணம் செய்து கொண்டதைப்போல் தாங்களும் அவரைச் சந்தித்து ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?” என்று உற்சாகமாகக் கேட்டார் முஆத்.

சற்று நேரம் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார் அம்ரு. பிறகு, “நான் எனது கடவுள் மனாத்திடம் ஆலோசனை பெறவேண்டும். அதன் அனுமதியில்லாமல் நான் எதுவும் செய்ய முடியாது”

விசித்திரமாயில்லை? உருவமற்ற ஏக இறைவன் ஒருவன் என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு அவனை வணங்க, உருவச்சிலையிடம் ஆலோசனை புரியவேண்டும் என்று சொல்லுமளவிற்கு அவர்களது அஞ்ஞான வழக்கம் அவருள் வேருன்றிப் போயிருந்தது.

“தந்தையே! சிந்திக்கவோ, பேசவோ இயலாத ஒரு துண்டு மரக்கட்டை இவ்விஷயத்தில் என்ன முடிவு சொல்லும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என்றார் முஆத்.

“நான்தான் சொன்னேனே. அதனிடம் ஆலோசிக்காமல் நான் எந்த முடிவையும் எடுக்க முடியாது. அவ்வளவுதான்”

சிலைகள் வாய்திறந்து பேச இயலாதவை என்பதை அறிந்திருந்த அவர்கள் அவற்றிடம் ஆலோசனை கேட்க ஒரு யுக்தி கையாள்வார்கள். கிழவி ஒருத்தியை அழைத்துவந்து சிலைக்குப் பின்னால் நிற்கச் செய்துவிட்டு, சிலையிடம் கேள்வி கேட்க, கிழவி பதில் அளிப்பார். அந்தப் பதில்கள் அந்தக் கடவுளர் பதிலாகக் கருதப்படும்.

அம்ரிப்னுல் ஜமஹ் தம் வீட்டிற்கு ஒரு கிழவியை அழைத்து வந்து, தம் மனாத் சிலையின் பின்னால் நிற்க வைத்தார். ஊனமுற்ற காலின் குறையைப் புறக்கணித்து மற்றொரு காலால் நிமிர்ந்து நின்றுகொண்டு சிலையிடம் பேச ஆரம்பித்தார்.

“மனாத்! மக்காவிலிருந்து கிளம்பி வந்து இங்குப் பிரச்சாரம் புரிந்து கொண்டிருப்பவரைப் பற்றி நீ நன்கு அறிவாய். அதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. அவரது பிரச்சாரத்தின் நோக்கம் உனக்குத் தீங்கு புரிவதாய் உள்ளது. நாங்களெல்லாம் உன்னை வழிபடுவதை நிறுத்த வேண்டுமாம். நான் அவர் சொன்ன செய்திகளைக் கேட்க நேர்ந்தது. அவை பிரமாதமாகத்தான் உள்ளன.

ஆனால் உன்னைக் கலக்காமல் அவரிடம் நான் பிரமாணம் அளிக்க விரும்பவில்லை. நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று சொல்”

சிலையிடமிருந்து ஏதும் பதில் இல்லை. சிலைக்குப் பின்னாலிருந்த கிழவி உறங்கிவிட்டாளோ? சற்று ஏமாற்றமுற்றாலும், “நீ கோபமாக இருப்பதாய்த் தோன்றுகிறது மனாத். உனக்குத் தீங்கு ஏற்படுத்தும் எதையும் நான் இதுவரை செய்ததில்லை. உனது சீற்றம் தணியும்வரை நான் காத்திருப்பேன்” என்று சொல்லிவிட்டார் அம்ரு.

அவரின் மகன்களுக்குத் தங்கள் தந்தை அவரது சிறப்புச் சிலையின்மேல் எத்தகைய அபரிமிதமான பக்தி கொண்டுள்ளார், ஈடுபாட்டுடன் இருக்கிறார் என்பதெல்லாம் நன்கு தெரியும். அந்தச் சிலை அவரது வாழ்வுடன் இரண்டறக் கலந்த ஒன்று. அதன்மீது அவருக்கு இருக்கும் பாசத்தை நீக்கினாலன்றி அவரை நேர்வழியை நோக்கி சிந்திக்க வைக்க இயலாது என்பது உறுதியாகத் தெரிந்தது.

மகன்கள் மூவரும் தங்களின் தோழர் முஆத் பின் ஜபலோடு அமர்ந்து பேசித் திட்டம் தீட்டினர்; உற்சாகமுடன் கலைந்தனர். ஒருநாள் இரவு அந்த மனாத் சிலையை கடத்திச்சென்று பனா ஸலமா குடியிருப்புப் பகுதிக்குப் பின்னாலிருந்த ஒரு குழியில் வீசிவிட்டனர் அந்த இளைஞர் குழுவினர். காலையில் எழுந்த அம்ருவுக்குச் சிலையைக் காணாமல் பலத்த அதிர்ச்சி! பல இடங்களில் தேடிப் பார்த்ததில் அது ஒரு குப்பையில் கிடந்தது.

பலமான கோபம் ஏற்பட, ஆத்திரம் தீரக் கத்திவிட்டு, அந்தச் சிலையை மீண்டும் வீட்டிற்கு எடுத்துவந்து, கழுவி, குளிப்பாட்டி, நறுமணம் தடவி, பழைய இடத்தில் கொண்டு சென்று நட்டு வைத்தார். “ஓ மனாத்! சத்தியமாகச் சொல்கிறேன், உன்னை இப்படிச் செய்தவர்கள் யார் என்று தெரிந்தால் அவர்களை உண்டு இல்லையென்று ஆக்கிவிடுவேன்”

அன்றிரவு மீண்டும் அது நடந்தது. ஒரே வித்தியாசம். மனாத்தை, வேறொரு குழியில் எறிந்திருந்தனர் அந்த இளைஞர்கள். காலையில் எழுந்து, மீண்டும் கூச்சலிட்டு, அரற்றி, அதை எடுத்து வந்து கழுவி, குளிப்பாட்டி அதன் இடத்தில் வைத்தார் அந்த முதியவர்.

மூன்றாவது இரவும் அந்தச் செயல் தொடர்ந்தது. இம்முறை அந்தச் சிலையைத் தேடிக்கொண்டு வந்து வைத்தவர், வாளொன்றை எடுத்து வந்து, அந்தச் சிலையில் கட்டிவிட்டுக் கூறினார்,

“சத்தியமாகச் சொல்கிறேன் மனாத். யார் இதைச் செய்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் இம்முறை அவர்கள் உன்னைக் களவாட வரும்பொழுது, நீ இந்த வாளைக் கொண்டு உன்னைத் தற்காத்துக் கொள், எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது” என்று நிம்மதியாகத் தூங்கச் சென்று விட்டார் அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ்.

மீண்டும் வந்து சேர்ந்தது அந்த இளைஞர் படை. சிலையையும் அந்த வாளையும் ஒருங்கே தூக்கிக் கொண்டு சென்று அந்தச் சிலையை, செத்துப்போன ஒரு நாயின் கழுத்துடன் கட்டி வேறொரு குழியில் தள்ளிவிட்டனர்.

காலையில் கண்விழித்த முதியவருக்கு, ‘அட என்னடா இது தலை வேதனை, வாளிருந்தும் பிரயோசனமில்லையா?’ என்று அதிர்ச்சி. இம்முறை பல இடங்களிலும் அதைத் தேட வேண்டியதாகி விட்டது. இறுதியில் அது கிடந்த குப்பை மேட்டை அணுகி அந்தச் சிலை கிடந்த கோலத்தைப் பார்த்தார். சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர், “நீ மட்டும் உண்மையான ஒரு கடவுளாக இருந்திருந்தால் இப்படி ஒரு செத்த நாயுடன் இங்கு வந்து கிடந்திருக்க மாட்டாயே!”

இளைஞர்கள் அந்த முதியவருக்குத் தெரிவிக்க விரும்பிய செய்தி சரியானபடி அவரை எட்டியது. இஷ்ட தெய்வம் தன்னைக் கைவிட்டு மரணித்துப்போன அந்தக் கடுமையான சந்தர்ப்பத்தில் தெளிவான சிந்தனை உதிக்க வெகுவிரைவில் இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்தார் அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

அதுவரை உருவ வழிபாட்டில் மூழ்கிக் கிடந்த அவரது மனது, அதன்பின் ஏகத்துவ ஒளியில் மிளர ஆரம்பித்தது. சம்பிரதாயமான மாறுதல் என்பதெல்லாம் இல்லாமல் இஸ்லாம் அவரது வாழ்வின் அங்கமாகிப் போனது. எந்த அளவு? இஸ்லாத்திற்காக இந்த உயிர் துச்சம் என்று கருதுமளவு!

உறுதுப் போர் மேகம் மதினாவைச் சூழ்ந்தபோது, களத்திற்குச் செல்ல தயாராகிக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்களில் அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ்வின் மகன்களும் முக்கியமானவர்கள். வீட்டிற்கு வருவதும் ஆயுதங்கள் தயார் செய்வதும் செல்வதும் என்று பரபரவென இயங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் தாமும் கவசம் தரிக்க ஆரம்பித்தார். அதைப் பார்த்துத்தான் திகைத்துப் போனார்கள் புதல்வர்கள்.

“அன்பிற்குரிய தந்தையே! தங்களைப் போன்றவர்கள் போரில் கலந்து கொள்ளாமல் விலகிக்கொள்ள அல்லாஹ் தனது இறைமறையில் தெளிவாக விலக்கு அளித்துவிட்டான். பிறகு ஏன் இந்தச் சிரமம், பிரயாசை?”

‘அதானே? சலுகைதான் இருக்கிறதே’ என்று அமர்ந்திருக்கலாம் இல்லையா வயது முதிர்ந்த அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ்? மாறாய், ‘எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நற்கூலி கைநழுவிப் போவதாவது? சொர்க்க வாசலை விரைந்து காண என் ஊனம் ஒரு தடைக்கல்லா?’ என்று நபியவர்களைச் சந்தித்து நியாயம் கேட்க விரிந்தி விரிந்தி விரைந்தார் அவர். எத்தகைய இறை பக்தியும் மனோதிடமும் இருந்திருந்தால் தம் உயிரை இழக்க அடம்பிடித்து ஓடியிருப்பார் அவர்?

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! என் கால் ஊனத்தைக் காரணமாக்கி நான் நல்லறம் புரிவதை என் மகன்கள் தடுக்கப் பார்க்கின்றனர். நான் சத்தியமிட்டுச் சொல்கிறேன். விந்திக்கொண்டே சொர்க்கம் சென்றடைவதே என் ஆசையாக இருக்கிறது”

அவரது உறுதியை உணர்ந்த நபியவர்கள் கூறினார்கள், “இவரையும் படையில் இணைத்துக் கொள்ளுங்கள். இவருக்கு வீர மரணம் நிகழவேண்டும் என்று அல்லாஹ் நிர்ணயித்து இருக்கலாம்”

இறைத் தூதரின் அனுமதி அமல்படுத்தப்பட்டது. ஏதோ அமைச்சரவையில் மாபெரும் பதவி வந்து வாய்த்ததைப்போல் பேருவகையுடன் வீட்டிற்கு விரைந்தார் அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ். திரும்பி வரப்போகும் உத்தரவாதம் ஏதும் இல்லை என்ற நிச்சய உணர்வுடன் தம் மனைவியிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டவர், கஅபாவை நோக்கித் திரும்பிக் கையேந்தினார்.

“யா அல்லாஹ்! எனக்கு வீர மரணத்தை அளித்தருள்வாயாக. நான் ஏமாற்றமுடன் வீடு திரும்ப வைத்துவிடாதே!”

சற்று யோசித்துப் பாருங்கள். நமது பிரார்த்தனையும் வேண்டுதலும் எல்லாம் இவ்வுலக நன்மை, மேன்மை, உயர்வுக்காகத்தானே அமைகின்றன? நீண்ட ஆயுளுக்குத்தானே நாம் ஒவ்வொருவரும் ஆசைப்படுகிறோம்? ஆனால் இவர்? தம் மகன்கள், தம் பனா ஸலமா குலத்து வீரர்கள் என்று பெரும் அணி புடைசூழ, உறுது நோக்கிப் புறப்பட்டார் அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ்.

துவங்கியது போர்.

உக்கிரமான ஒரு தருணத்தில் நபியவர்களைச் சுற்றி வெகு சில முஸ்லிம் வீரர்கள் மட்டுமே சூழ்ந்து நின்று காத்து, போர் புரியும் கடின சூழல் ஒன்று உருவானது. அந்தச் சிலருள் முன்வரிசையில் தம் ஒற்றைக் காலில் நின்று கொண்டு வீராவேசமாய் வாள் சுழற்ற ஆரம்பித்தார் அம்ரு.

“நான் சொர்க்கம் புக வேண்டும்; நான் சொர்க்கம் புக வேண்டும்” என்ற வார்த்தைகள் மட்டும் மந்திர உச்சாடமாய் அவரது வாயிலிருந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அவரை அடுத்து அவரின் மகன் கல்லாத் நின்று கொண்டிருந்தார்.

இருவரும் அல்லாஹ்வின் தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களைக் காத்து வெகு தீவிரமாய்ப் போரிட ஆரம்பித்தனர். அசராமல் சூழ்ந்து கொண்டிருந்த அவர்களது வாள்கள் இறுதியில் அவர்கள் இருவரும் வெட்டப்பட்டு தரையில் சாய்ந்ததும் தான் ஓய்ந்தன.

போர் ஓய்ந்தபின் களத்தில் உயிர் நீத்துக் கிடந்த முஸ்லிம் வீரர்களைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டே வந்த நபியவர்கள், “இவர்களைக் கழுவ வேண்டாம். இவர்களது காயமும் இரத்தமும் அப்படியே இருக்கட்டும். மறுமை நாளிலே இவர்களின் மரணத்திற்கு நான் சாட்சி பகர்வேன். இறைவனுக்காகக் காயம் பட்டவர், அன்றைய நாள் தம் இரத்தம் அழகிய நிறமாக மாறிப் போயிருக்க, மிகச் சிறந்த நறுமணத்துடன் மீண்டும் எழுந்து வருவார். அம்ரிப்னுல் ஜமூஹுவையும் அவரின் நண்பர் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ருவையும் ஒன்றாக அடக்கம் செய்யுங்கள். அவ்விருவரும் இவ்வுலகில் மிகுந்த நட்புடன் திகழ்ந்தனர்” உதிர்ந்த உதிரம் உலர்ந்தும் உலராமலும் உறுதுக் களத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார் அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ். அவர் வேண்டி நின்ற சொர்க்கம் அவர் வசப்பட்டது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 69

(‘என் அடிமையே! என்னிடம் என்ன வேண்டுமோ கேள்; நீ கேட்பது உனக்கு அளிக்கப்படும்’ என்று அல்லாஹ் உம் தந்தையிடம் கூறினான்.

அதற்கு உன் தந்தை, ‘என் இறைவனே! என்னை மீண்டும் உலகிற்கு அனுப்பு. உனக்காக உன்னுடையப் பாதையில் போராடி மீண்டும் மீண்டும் என் உயிரை இழக்கிறேன்’ என்று கூறிவிட்டார் உன் தந்தை அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரிப்னு ஹராம் (ரலி)

73 ஆண்களும் 2 பெண்களும் கொண்ட குழு ஒன்று மக்காவிற்கு யாத்திரை புரியச் சென்றது. யாத்திரை முடித்த அந்தக் குழுவின் இரண்டாம்நாள் ஊர் உறங்கிய நள்ளிரவு நேரத்தில் அகபா பள்ளத்தாக்கில் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடன் ஓர் இரகசியச் சந்திப்பு நிகழ்த்தி உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அந்தச் சந்திப்பு, உறுதிமொழி, 'இரண்டாம் அகபா உடன்படிக்கை' என்றெல்லாம் ஹபீப் பின் ஸைத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு வரலாற்றில் விரிவாய்ப் பார்த்தோம் நினைவிருக்கிறதா?

அந்த வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வில் கலந்து கொண்ட 73 ஆண்களில் ஒருவர் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு. நபியவர்களின் திருக்கரம் பற்றி தமது "உயிர், பொருள், செல்வம்" அனைத்திற்கும் மேலாய் நபியை ஏற்றுக் கொள்வதாகவும், காப்பாற்றுவதாகவும் பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டார் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரிப்னு ஹராம் (ரலி) பனா ஸலமா கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த இவர், கஸ்ரஜ் குலத்தவர். தம்மிடம் உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டு மதீனா திரும்புவர்களில் முக்கியமானவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து சில பொறுப்புகளை ஒப்படைத்த நபியவர்கள் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ருவை அவரது குலத்து முஸ்லிம்களுக்கு தலைவராய் நியமித்தார்கள். மதீனா திரும்பியது அந்த அன்ஸார்களின் குழு. அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு தம் தந்தையின் சகோதரரின் மகளான நஸீபா பின்த் உக்பா இப்னு அதீயை மணமுடித்துக் கொண்டார். இவர்களுக்குப் பிறந்த மகனே ஜாபிர். அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ருக்குச் சகோதரி ஒருவர் இருந்தார் ஹிந்த். இந்த ஹிந்தின் கணவரே நாம் சென்ற பதிவில் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட அம்ரிப்னுல் ஜமூஹ் (ரலி) அகபா உடன்படிக்கை முடிந்து மதீனா திரும்பிய அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு, தம் நேரம், சொத்து என அனைத்தையும் இஸ்லாமியப் பணிக்காகச் செலவிட ஆரம்பித்துவிட்டார். விடுவதென மதீனாவில் மாற்றங்கள் நிகழ ஆரம்பித்தன. அதன் பிறகு நபியவர்கள் ஹிஜ்ரத் மேற்கொண்டு மதீனா வந்தடைந்ததும் அவர்களுடன் இணைந்து கொண்டு இரவு-பகல் என்று எந்நேரமும் இஸ்லாமியப் பணியே மூச்சாகிப் போனது.

முதல் யுத்தம் பத்ரில் நிகழ்ந்தது, அதில் முந்நாற்று சொச்சம் பேர் மட்டுமே கலந்துகொண்டனர் என்பதை அறிவோமில்லையா? அந்தச் சொற்ப அளவிலான முஸ்லிம் வீரர்களில் ஒருவர் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு. எனவே பத்ருப் போர் வீரர் என்ற மாபெரும் அடையாளம் அவருக்குக் கிடைத்துப் போனது. அடுத்து வந்து சேர்ந்தது உஹு யுத்தம். மதீனாவிலிருந்து முஸ்லிம் படைகள் கிளம்பிச் சென்று உஹு மலையடிவாரத்தில் எதிரிகளைச் சந்திக்கப் போகிறோம் என்று முடிவானதும், பரபரவென தயாராக ஆரம்பித்தனர் முஸ்லிம் வீரர்கள். தயாராக ஆரம்பித்தார் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ருவும். அப்பொழுது அவரது மனத்தில் ஒரு குறக்களி. தாம் திரும்பி வரப்போவதில்லை என்று வெகு நிச்சயமாய் அவருக்குத் தோன்றியது. அந்த எண்ணம் கலக்கமோ, சஞ்சலமோ ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டுமே? ம்ஹும்! மாறாய் மனம் உற்சாகமடைந்து எக்கச்சக்க எதிர்பார்ப்பு அதிகரித்துப் போனது அவருக்கு. எனவே, திட்டவட்டமாய்த் தம் நிரந்தரப் பிரிவிற்கான ஏற்பாடுகள் செய்ய ஆரம்பித்தார் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு. மிகவும் இளவயதினரான தம் மகன் ஜாபிரை அழைத்து, "மகனே! நான் போருக்குச் செல்கிறேன். நான் திரும்பி வரப்போகிறேன் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அனேகமாய் வீரமரணம் எய்தும் முதல் முஸ்லிமாக நான் அமையக்கூடும். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மதுக்குப் பிறகு எனக்கு உவப்பானவன் நீயே. நான் செலுத்த வேண்டிய கடன் தொகை உள்ளது. அதைப் பொறுப்பேற்றுச் செலுத்திவிடு. உன் சகோதரிகளை நல்லதிமமாகக் கவனித்துக் கொள்"

இஸ்லாத்தில் கடன் என்பது பெரும் பொறுப்பு; மாபெரும் பொறுப்பு. "வீர மரணம் அடைபவரின் அனைத்துப் பாவங்களும் மன்னிக்கப்படும் - கடனைத் தவிர" எனும் நம் நபிகளாரின் எச்சரிக்கையை, அதில் பொதிந்துள்ள அர்த்தத்தின் தீவிரத்தை முழுமையாக அறிந்திருந்தவர்கள் அவர்கள். பிற்காலத்தில் ஜாபிர் அக் கடன்களை சிரமேற்கொண்டு திருப்பிச் செலுத்தி பின் தன் சகோதரிகளையெல்லாம் கரை சேர்த்து இதனால் வாழ்க்கையின் பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கி இருந்தார்கள். அவர்கள் எந்தளவுக்கு பின் தங்கி இருந்தார் என்பதற்கு உதாரணமாக ஜாபிர் (ரலி) வாழ்வின் ஒரு நிகழ்வு தபுக் போர் முடிந்து தம் தோழர்களுடன் மதீனா திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். படையில் தோழர் ஒருவர் மற்றவர்களைவிட மிக மெதுவாய் வந்துகொண்டிருந்தார். அவரைச் சுமந்து கொண்டிருந்த ஓட்டகம் நடக்க முடியாமல் மந்தமாய் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தது. தரம் வாய்ந்த ஓட்டகம் வாங்கும் அளவிற்கெல்லாம் அவரிடம் வசதி இல்லை. இருப்பினும் தம்மிடம் உள்ளதை எடுத்துக்கொண்டு நபியவர்களுடன் படையெடுப்பிற்குச் சென்றுவிட்டிருந்தார் அந்தத் தோழர். ஆடி அசைந்து வந்து கொண்டிருந்தது அந்த ஓட்டகம். அவரை நெருங்கிய நபியவர்கள், "யார் அது?" என்று விசாரித்தார்கள். "அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் ஜாபிர் பின் அப்துல்லாஹ்" "ஏன் இவ்வளவு அசமந்தப் பயணம்?" "அது ஒன்றுமில்லை. எனது ஓட்டகம் நலிவுற்றதாய் இருக்கிறது. வேகமாய்ச் செல்ல மறுக்கிறது" "கோல் ஏதும் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டு வாங்கி, அதைக் கொண்டு அந்த ஓட்டகத்தை உந்தினார்கள் நபியவர்கள். அதன் பிறகு பார்க்க வேண்டுமே! அந்த ஓட்டகத்தின் அசதியும் சோம்பலும் போன இடம் தெரியவில்லை. மற்றவர்களைத் தாண்டி விரைய ஆரம்பித்தது அது. எங்கே நபியவர்களின் ஓட்டகத்தையும் முந்திக்கொண்டு இது சென்று விடுமோ என்று வேகத்தை மட்டுப்படுத்த வேண்டியிருந்தது ஜாபிருக்கு.

ஜாபிர் பின் அப்துல்லாஹ்வின் மேல் கழிவிரக்கம் பிறந்தது நபியவர்களுக்கு. அவரையும் அவர் தந்தையையும் நன்றாக அறிந்திருந்தவர்கள் அவர்கள். “ஒட்டகத்தை எனக்கு விற்றுவிடுங்கள் ஜாபிர்” அல்லாஹ்வின் தூதருக்காக உயிரையே தரத் தயாராய் இருந்தவரிடம் ஒட்டகத்தை விற்பனைக்குக் கேட்டால்? “இதை நான் தங்களுக்கு அன்பளிப்பாய் அளித்துவிடுகிறேனே அல்லாஹ்வின் தூதரே!” அதை மறுத்தவர்கள், “ஜாபிர், இதை நான் தங்களிடமிருந்து நான்கு தீனார்களுக்கு வாங்கிக் கொள்கிறேன். மதீனா சென்றடையும்வரை அதில் நீயே பயணித்து வரலாம்” மதீனா வந்ததும் ஜாபிர் (ரலி) நபிகளாரிடம் ஒட்டகத்தை ஒப்படைத்துவிட்டு பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு கிளம்பும் போது, நபி(ஸல்): நில் ஜாபிர். (புன்னகையுடன்) ‘விலையும் உனக்கே உரியது. இந்த ஒட்டகமும் உனக்கே உரியது. இரண்டையும் நீயே வைத்துக் கொள்!’ என்றார்கள் முஸ்லிம்களின் படை மதீனாவை நெருங்கியது. வேகவேகமாய்த் தம் இல்லம் நோக்கி விரைய ஆரம்பித்தார் ஜாபிர். அதைக் கவனித்த நபியவர்கள் விசாரித்தார்கள். “அவசரமாய் எங்குச் செல்கிறீர் ஜாபிர்?” மறைக்காமல் கூச்சத்திற்குரிய உண்மை உரைத்தார் ஜாபிர். “நான் புதிதாய்த் திருமணம் முடித்தவன். மனைவியிடம் விரைகிறேன்” மணப்பெண் யார் என்று மேற்கொண்டு நபியவர்கள் கேட்க, ‘அவர் கணவனை இழந்த கைம்பெண்’ என்று தெரியவந்தது. மிகவும் இளவயதினரான ஜாபிர் கைம்பெண் ஒருவரை மணமுடித்திருப்பது அறிந்து ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்கள் நபியவர்கள். “கன்னிப்பெண் ஒருவரை மணமுடித்திருக்கலாமே ஜாபிர்?” இந்தக் கேள்வியும் இதைத் தொடர்ந்து நிகழ்வற்ற உரையாடலில் இருந்தும் தம்பதியருக்கு இடையேயான இல்லற வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பல அற்புதத் தகவல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சொல்கிறார்கள் அறிஞர்கள். இங்கு நமக்கு அது முக்கியமல்ல. ஜாபிர் பின் அப்துல்லாஹ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அளித்த பதிலின் முக்கியமான வாசகம் மட்டும் தெரிந்து கொள்வோம்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! என் தந்தையோ வீரமரணம் அடைந்துவிட்டார். நானும் என் ஏழு சகோதரிகளும் குடும்பத் தலைவன் அற்றுப் போனோம். என் சகோதரிகளோ மிகவும் இளவயதினர். நான் ஓர் இளவயதுப் பெண்ணை மணம் புரிந்து கொள்வதைவிட வயதில் மூத்த, பக்குவப்பட்ட பெண் ஒருவரை மனைவியாக அடைந்தால் அவர் என் சகோதரிகளை ஒழுக்கம் போதித்து, சீவி சிங்காரித்து திறம்பட வளர்ப்பார் என்ற எண்ணத்திலேயே ஒரு கைம்பெண்ணை மணமுடித்தேன்” ஜாபிருக்கு அல்லாஹ் நல்லருள் புரிய இறைஞ்சிய நபியவர்கள் மதீனா திரும்பியதும் தாம் விலைபேசிய தீனார்களைவிடச் சற்று அதிகமாய் அளித்து ஒட்டகத்தை வாங்கிக் கொண்டார்கள். (ஸஹீஹ் முஸ்லிம் 2908) மற்றொரு குறிப்பு ஜாபிருக்கு ஒன்பது சகோதரிகள் இருந்ததாகத் தெரிவிக்கிறது. ஏழோ ஒன்பதோ, அவர்களின் நல்வாழ்வின் பொருட்டு தம் இளவயதின் நியாயமான ஆசைகளை மட்டுப்படுத்திக் கொண்ட பொறுப்பான அண்ணன்; அவரின் தந்தைக்குப் பொறுப்பான புதல்வர். மரணத்தை நோக்கி விரையும்முன் அவரின் தந்தை அவரிடம் அளித்த கடன் பொறுப்பை அப்படியே ஏற்று, தம் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டிருந்தார் ஜாபிர். இப்படியான சிறந்த மகனின் பெருமைக்குரிய தந்தையே அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு இப்னு ஹராம். ரலியல்லாஹு அன்ஹு. யுத்தத்திற்குப் போய் திரும்பி வர மாட்டோம் என்ற எண்ணத்தில் கிளம்பும் தந்தை தம் பிள்ளைகளிடம் பிரியாவிடை பெறுவது எத்தகைய தாக்கத்தை அந்தப் பிள்ளைகளின் மனங்களில் ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்? கண்ணீர் மல்க விடையளித்தனர். மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தது; உஹதில் போர் துவங்கியது. போரில் முஸ்லிம்களின் கை ஒங்கியதும் பின்னர் சில முஸ்லிம்கள் இழைத்த தவற்றினால் போரின் போக்கு மாறிப்போய் மாபெரும் சேதம் முஸ்லிம் படைகளுக்கு நிகழ்ந்ததும் முந்தைய தோழர்களின் வாழ்க்கையில் ஆங்காங்கே பார்த்துக் கொண்டே வந்தோம். அப்பொழுது அந்த உஹதுக் களத்தில் ஏற்பட்டுப்போன கடின சூழல் தோழர்களுக்குப் பெரும் சோதனையாக மட்டும் அமையவில்லை; பலருக்குத் தங்களது ஈமானின் வலுவை உரத்துப் பறைசாற்றும் நல்வாய்ப்பாய் அமைந்து போனது. அவர்களில் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ருவும் ஒருவராகிப் போனார். அவர் எதிர்பார்த்த வீரமரணம் விரைந்து வந்து அவரை ஆரத் தழுவியது!.

போர் முடிந்து, எதிரிகளின் கோரத் தாண்டவம் ஓய்ந்து, எல்லாம் ஒரு முடிவுக்கு வந்ததும் முஸ்லிம்கள் தங்கள் உறவுகளை அந்தக் களத்தில் தேட ஆரம்பித்தனர். ஜாபிரும் தம் தந்தையைத் தேட ஆரம்பித்தார். எதிரிகளின் அரக்க ஆட்டத்தில் மோசமான நிலையில் சிதிலமடைந்து போய்க் கிடந்தது அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ருவின் சடலம். மாபெரும் சோகத்தை ஜாபிருக்கு அளித்த காட்சி அது. அவரும் அப்துல்லாஹ்வின் குடும்பத்தினரும் சோகத்தை அடக்கமுடியாமல் விம்மி அழுதனர். போர் களத்தில் சேதங்களைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டே வந்த நபியவர்கள் அவர்களிடம், “நீங்கள் அவருக்காக அழுதாலும் சரி; அழாவிட்டாலும் சரி. அவரை வானவர்கள் தங்கள் இறக்கைகளால் நிழல் அளித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்” என்று ஆறுதலான நற்செய்தி அளித்தார்கள். போரில் வீர மரணமடைந்த தத்தம் உறவுகளை மதீனா சுமந்து சென்று நல்லடக்கம் செய்யலாம் என்று யத்தனிக்க ஆரம்பித்தனர் முஸ்லிம்கள். அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ருவின் மனைவி தம் கணவரையும், தம் சகோதரரையும் அந்தப் போரில் இழந்திருந்தார். அவ்விருவரின் சடலங்களையும் எடுத்துச் செல்லலாம் என்று நினைக்க அல்லாஹ்வின் தூதரிடமிருந்து அறிவிப்பு வந்தது. “போரில் வீரமரணம் அடைந்தவர்கள் அந்தக் களத்திலேயே அப்படியே அடக்கம் செய்யப்பட வேண்டும்” அனைவரும் திரும்பி வந்தனர். நபியவர்களின் நேரடி மேற்பார்வையில் முஸ்லிம் வீரர்கள் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டனர். “இவர்களைக் கழுவ வேண்டாம். இவர்களது காயமும் இரத்தமும் அப்படியே இருக்கட்டும். மறுமை நாளிலே இவர்களின்

மரணத்திற்கு நான் சாட்சி பகர்வேன். இறைவனுக்காகக் காயம் பட்டவர், அன்றைய நாள் தம் இரத்தம் அழகிய நிறமாக மாறிப் போயிருக்க, மிகச் சிறந்த நறுமணத்துடன் மீண்டும் எழுந்து வருவார். அம்ரிப்பூல் ஜமுஹ்வையும் அவரின் நண்பர் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ருவையும் ஒன்றாக அடக்கம் செய்யுங்கள். அவ்விருவரும் இவ்வுலகில் மிகுந்த நட்புடன் திகழ்ந்தனர்” என்று அறிவித்தார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். அல்லாஹ்வின் மீதும், அவன் தூதர் மீதும் கொண்ட அன்பு, பக்தி, பாசம் ஆகியன தம் வாழ்வின் அனைத்தையும்விட மேலோங்கி அகபாவில் அளித்த உறுதிமொழியை நிறைவேற்றியிருந்தார் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு. ஒருநாள் வாட்டமுடன் அமர்ந்திருந்தார் ஜாபிர். அதைக் கவனித்த நபியவர்கள், “ஓ ஜாபிர்! ஏன் சோகமாய் இருக்கிறீர்?” என வினவினார்கள்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! என் தந்தையோ வீரமரணம் அடைந்துவிட்டார். அவர் விட்டுச் சென்ற கடனும் நான் பராமரித்து கரையேற்ற வேண்டிய என் சகோதரிகளையும் நினைத்துக் கவலையில் உள்ளேன்”

ஜாபிருக்கு அந்நேரம் தேவையான மாபெரும் ஆன்ம பலம் அளிக்கும் உண்மை ஒன்றை உரைத்தார்கள் நபியவர்கள்.

“ஓ ஜாபிர்! நான் உனக்கு நற்செய்தி ஒன்று சொல்கிறேன் கேள். அல்லாஹ் தனக்கு இட்டுள்ள திரைக்குப் பின்னால் இருந்தே மற்றவரிடம் உரையாடி இருக்கிறான். உன் தந்தையிடம் மட்டும் நேருக்கு நேராய் உரையாடியுள்ளான். ‘என் அடிமையே! என்னிடம் என்ன வேண்டுமோ கேள்; நீ கேட்பது உனக்கு அளிக்கப்படும்’ என்று அல்லாஹ் அவரிடம் கூறினான்.

அதற்கு உன் தந்தை, ‘என் இறைவனே! என்னை மீண்டும் உலகிற்கு அனுப்பு. உனக்காக உன்னுடையப் பாதையில் போராடி மீண்டும் மீண்டும் என் உயிரை இழக்கிறேன்’ என்று கூறிவிட்டார்”

அதற்கு அல்லாஹ், “இறந்தவர் மீண்டும் திருப்பி அனுப்பப்பட மாட்டார் என்பது விதியாக்கப்பட்டு விட்டது” என்று அவரிடம் கூறினான்.

“அப்படியானால், எனக்குப் பின்னால் பூமியில் தங்கியிருப்பவர்களிடம் நீ எங்களுக்கு அளித்துள்ள நற்பேறை அறிவித்துவிடு” என்றார் உன் தந்தை அப்துல்லாஹ்.

அப்படியே ஆகட்டும் என்று வசனங்களை அருளிளான் இறைவன்

“அல்லாஹ்வின் பாதையில் போரிட்டுக் கொல்லப்பட்டவர்களை இறந்தவர்கள் என்று எண்ணாதீர்கள் – தம் ரப்பினிடத்தில் அவர்கள் உயிருடனேயே இருக்கிறார்கள் – (அவனால்) அவர்கள் உணவளிக்கப்படுகிறார்கள். தன் அருட்கொடையிலிருந்து அல்லாஹ் அவர்களுக்கு அளித்ததைக் கொண்டு அவர்கள் ஆனந்தத்துடன் இருக்கிறார்கள். மேலும் தம்முடன் (வீரமரணத்தில்) சேராமல் (உயிருடன் உலகில்) இருப்போரைப் பற்றி, ‘அவர்களுக்கு எவ்வித பயமுமில்லை, அவர்கள் துக்கப்படவும் மாட்டார்கள்’ என்று கூறி மகிழ்வடைகிறார்கள்” மூன்றாம் அத்தியாயமான ரூரா ஆலு இம்ரானில் 169, 170ஆம் வசனங்களாக இவை பத்திரப்படுத்தப்பட்டன.

அல்லாஹ்வுக்காக அவனுடைய பாதையில் அனைத்தையும் இழந்து போரிடுகிறார்களே முஜாஹிதுகள் அவர்களைக் கொன்றுவிட்டால், கண்ணுக்குத் தெரியாமல் அவர்களைத் தூக்கி வீசிவிட்டால் எல்லாம் முடிந்தது என நம்புகிறார்கள் அல்லாஹ்வின் எதிரிகள். உண்மை என்னவெனில் அங்கிருந்துதான் துவங்குகிறது முஜாஹிதுகளின் வெற்றி! அத்தனை நாளும் ஆயுத முனையில் தங்கள் உயிரை ஏந்தி களத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்ததற்கான நற்கூலி.

‘என் போராட்டத்திற்கும் கவலைக்கும் சஞ்சலத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் இத்தகு நற்பேறா? தா! மீண்டும் மீண்டும் உயிர் தா!

உலகிற்குச் சென்று மீண்டும் மீண்டும் உன் பாதையில் போராடித் துறந்துவிட்டு வருகிறேன்’ என்று உற்சாகத்துடன் சொல்கிறார்கள் அவ்வீரர்கள். அதனால்தான், அல்லாஹ்வின் எதிரிகள் எந்தளவு தங்கள் உயிரை நேசிக்கிறார்களோ அதைவிட அதிகமாய் தங்கள் மரணத்தை நேசிக்கிறார்கள் இஸ்லாமியப் போர் வீரர்கள்.

அனைத்து உலக ரட்சகன், எல்லாம் வல்ல இறைவன், அந்த ஒருவன், அல்லாஹ்! அவனுடன் நேருக்கு நேர் உரையாடும் பாக்கியம் கிடைக்கப் பெறும்போது, உயிரென்ன, உடலென்ன? சிறந்தோங்கிப் போனார் அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு இப்னு ஹராம். ரலியல்லாஹு அன்ஹு

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 70

(நபி (ஸல்): “நீ கன்னிப் பெண்ணை மணந்திருக்கக் கூடாதா? அவள் உன்னுடனும் நீ அவளுடனும் கூடிக் குலாவி மகிழ்ந்து விளையாடலாமே? (எனச் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்கள்)

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! எனக்குச் சிறு வயதுடைய தங்கைகள் ஏழு பேர் இருக்கும் நிலையில் என் தந்தை உஹத் போரில் ஷஹீதாகிவிட்டார்கள். எனவே, என் தங்கைகளுக்கு ஒழுக்கமும் கல்வியும் கற்றுக் கொடுப்பதற்காகவும் அவர்களை நல்ல முறையில் தலைவாரிப் பராமரித்து வருவதற்காகவும் வாழ்ந்த அனுபவமுள்ள ஒரு பெண்ணை மணக்க விரும்பினேன். ஜாபிர் இப்னு அப்துல்லாஹ் (ரலி)

ஆரம்ப கட்டத்திலேயே இஸ்லாத்தை வாஞ்சையுடன் வாரித் தழுவித் கொண்ட முக்கியமான அன்சாரிகளுள் ஒருவர் ஜாபிர் இப்னு அப்துல்லாஹ் (ரலி). ஜாபிரின் தந்தையான அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு (ரலி) புனித பத்ருப்போரில் வெற்றிக் களம் கண்ட முக்கியமான நபித் தோழர் ஆவார். இவர் இஸ்லாமிய வரலாற்றில் மிகப் பிரபலமான உஹத் யுத்தத்தில் கலந்து கொள்ளும் ஆவலுடன் மகனை அழைத்தார்.

“ஜாபிரே! என் மனைவி மக்களில், பிள்ளைகளில் நீயே எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன். இந்தப் புனிதப் போரில் நான் ஷஹீதாகி விடுவேன் என்று எனக்குப் படுகின்றது. என் மீதான கடன் சுமைகளை எல்லாம் நிறைவேற்ற வேண்டியது உன்

பொறுப்பேயாகும். உன் சகோதரிகளோடு நன்முறையில் நடந்துகொள். அவர்களை நன்கு பராமரித்துக் கொள்வது உன் கடமை" என்று உபதேசம் செய்துவிட்டு அறப்போரில் ஈடுபட்டு, அவர் சொன்னவாறே உஹத் களத்தில் ஷஹீதானார். தந்தைக்கேற்ற தனயனாக, தந்தையின் சொல்படி, தம் தங்கைகளின் நலனுக்காக தம்மையே தியாகம் செய்துகொண்டார் இளைஞர் ஜாபிர் (ரலி) அவர்கள்.

ஜாபிரின் தந்தைக்குக் கடன் கொடுத்த யூதன் அவருக்கு அவகாசம் அளிக்க மறுத்து, 'முப்பது வஸக்' பேரீத்தம் பழங்களையும் உடன் திருப்பித் தருமாறு கேட்டு நின்றான். கருணை நபி (ஸல்) அவர்களின் கவனத்திற்கு இந்த வழக்கு வந்தது! நபி (ஸல்) அவர்கள் அபூபக்ரு (ரலி), உமர் (ரலி) இருவருடனும், ஜாபிரின் தோட்டத்திற்குச் சென்றார்கள். அங்கு நின்று பேரீத்த மரங்களைப் பார்த்தார்கள். மிகச் சொற்ப மரங்களே கொஞ்சம் கனிகளைக் கொண்டிருந்தன! உடனே, மரங்களுக்கிடையே சுற்றிவரத் தொடங்கினார்கள். பிரார்த்தித்தார்கள்.

அதன்பிறகு, ஜாபிரிடம் 'இம்மரங்களின் கனிகளை எல்லாம் கொய்துவிடு! கடன்களை அடைத்துவிடு! உன் பிரச்னைகள் தீர்ந்துவிடும் இன்ஷா அல்லாஹ்!' என்று சொல்லிவிட்டு மஸ்ஜிதுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

அவ்வாறே ஜாபிர் (ரலி) மரங்களின் பழங்களைப் பறித்தார். என்ன அற்புதம்! எண்ணிப் பார்க்க இயலாத அளவுக்கு ஏராளமாக இருந்தன.

அந்த யூதன் உட்பட, தம் தந்தை கடன் பட்டிருந்த அனைவரையும் அழைத்து, ஒருவர் விடாமல், அனைவருக்கும் செலுத்த வேண்டிய கடன்களை எல்லாம் நிறைவேற்றினார். அவ்வாறு எல்லோருக்கும் கடன்களை நிறைவேற்றிய பிறகும் அவரிடம் பனிரெண்டு 'வஸக்'கள் (ஏறத்தாழ 2,150 கிலோ) பேரீத்தம் பழங்கள் எஞ்சி விட்டன! ஜாபிருக்கு பயங்கரமான ஆச்சரியம்! சிரித்துக் கொண்டே ஓடிப்போய், அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரு (ரலி) உடைய உடன்பிறந்த சகோதரியும் தன் அத்தையுமான ஃபாத்திமா பின்த் அம்ரு (ரலி) விடம் விவரத்தைச் சொன்னார். அத்தைக்கும் அளவிட முடியாத ஆச்சரியம்!

'நீ உடனடியாக அண்ணலாரிடம் திரும்பிச் செல்! நிகழ்ந்தவற்றைச் சொல்!' என்றார் அத்தை உள்ளப் பூரிப்புடன்! திகைப்பும் மகிழ்ச்சியுமாக தியாகத் திருநபி (ஸல்) அவர்களிடம் சென்றவர் 'கடன்கள் எல்லாம் அடைந்துவிட்டதென்றும் 'பன்னிரண்டு வஸக்குகள்' எஞ்சிவிட்டன அல்லாஹ்வின் தூதரே! என்றும் மூச்சுவிடாமல் மொழிந்தார்!

புன்னகைத்த பெருமானார் (ஸல்) சிரித்துக்கொண்டே, "அபூபக்ருவிடமும் உமரிடமும் செல்! நிகழ்ந்ததைச் சொல்!" என்றார்கள். அவர்கள் இருவரிடமும் சென்றுரைத்தபோது,

'எங்களுக்கு அப்போதே இதன் முடிவு என்னவாகும் என்று தெரியும்!

மெய்யானவரும் மெய்ப்பிக்கப் பட்டவருமாகிய உண்மைத் தூதர் (ஸல்) "உன் தோட்டத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும்போதே, என்ன நிகழும் என்பதை நாங்கள் கிரகித்துக் கொண்டோம்" என்றனர் புன்னகையுடன்!

காலையில் இஸ்லாமியப் படையினர் தங்கள் பயணத்தைத் தொடர்ந்தபோது, ஜாபிர் இப்னு அப்துல்லாஹ் (ரலி) வின் பேரீத்த மரங்களுக்கு நீர் சுமக்கும் ஓட்டகம் மிகவும் களைப்படைந்து நடக்க முடியாமல் அனைவருக்கும் கடைசியாக வந்து கொண்டிருந்தது.

நபி (ஸல்): யாரது? ஜாபிரா?

ஜாபிர் (ரலி): ஆமாம். நான்தான், யா ரகூலல்லாஹ்!

நபி (ஸல்): உன் ஓட்டகத்திற்கு என்ன ஆயிற்று?

ஜாபிர் (ரலி): அது களைப்படைந்து விட்டது. ஆதலால், நான் பின் தங்கி விட்டேன், யா ரகூலல்லாஹ்.

(அதைக் கேட்ட அல்லாஹ்வின் தூதர் அவர்கள் சற்றுப் பின்தங்கி அந்த ஓட்டகையை அதட்டி அதற்காகப் பிரார்த்தித்தார்கள். உடனே, அது தனக்கு முன் சென்று கொண்டிருந்த ஓட்டகத்தை எல்லாம் முந்திக் கொண்டு ஓடத் துவங்கியது)

நபி (ஸல்): ஜாபிர். நீ திருமணம் முடித்து விட்டாயா?

ஜாபிர் (ரலி): ஆமாம். அல்லாஹ்வின் தூதரே. நான் புது மாப்பிள்ளை!

நபி (ஸல்): அட. அப்படியா! யாரை மணமுடித்தாய்? கன்னிப் பெண்ணையா?

ஜாபிர் (ரலி): இல்லை. வாழ்ந்த அனுபவமுள்ள பெண்ணைத்தான், அல்லாஹ்வின் தூதரே!

நபி (ஸல்): நீ கன்னிப் பெண்ணை மணந்திருக்கக் கூடாதா? அவள் உன்னுடனும் நீ அவளுடனும் கூடிக் குலாவி மகிழ்ந்து விளையாடலாமே? (எனச் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்கள்)

ஜாபிர் (ரலி): அல்லாஹ்வின் தூதரே! எனக்குச் சிறு வயதுடைய தங்கைகள் ஏழு பேர் இருக்கும் நிலையில் என் தந்தை உஹத் போரில் ஷஹீதாகிவிட்டார்கள். எனவே, என் தங்கைகளுக்கு ஒழுக்கமும் கல்வியும் கற்றுக் கொடுப்பதற்காகவும் அவர்களை நல்ல முறையில் தலைவாரிப் பராமரித்து வருவதற்காகவும் வாழ்ந்த அனுபவமுள்ள ஒரு பெண்ணை மணக்க விரும்பினேன்.

நபி (ஸல்) அவர்கள் " மிக்க நல்ல காரியம்தான் செய்திருக்கின்றாய். அது சரிதான். (சிரித்துக் கொண்டே) இப்போது ஊர் செல்லப் போகின்றாய்! ஊர் சென்றதும் நிதானத்துடன் நடந்து கொள்வாயாக! நிதானத்துடன் நடந்து கொள்வாயாக! ஜாபிரே! ஊர் வந்து சேர்ந்துவிட்ட தகவல் உன் வீட்டுப் பெண்களை அடைய நீ இஷா நேரம்வரை பொருத்திருப்பாயாக. உன் வரவைப் பற்றிக் கேள்விப்படும் உன் மனைவி தலை வாரிக் கொள்ளட்டும். மேலும், மெத்தைகளை எல்லாம் தூசு தட்டிப் போட்டு வைக்க அவகாசமளிப்பாயாக!

ஜாபிர் (ரலி): மெத்தைகள் எதுவும் எங்களிடம் இல்லையே, அல்லாஹ்வின் தூதரே!

நபி (ஸல்): விரைவில் வரும்; விரைவில் வரும் இன்ஷா அல்லாஹ். நீ வீடு திரும்பியதும் செய்ய வேண்டியதைச் செய்! (ஜாபிரின் தந்தைக்காக இருபத்தைந்து முறை இறையருள் வேண்டிப் பெருமானார் (ஸல்) இறைஞ்சினார்கள்)

நபி (ஸல்): உன் ஓட்டகத்தை நீ இப்போது எப்படிக் காண்கிறாய் ஜாபிர்!

ஜாபிர் (ரலி): அதை நான் மிக நல்ல முறையில் இப்போது காண்கிறேன். தங்களின் பிரார்த்தனைப் பேற்றை அது பெற்றுள்ளது, அல்லாஹ்வின் தூதரே!

நபி (ஸல்): அதை எனக்கு விற்று விடுகின்றாயா?

ஜாபிர் (ரலி): அதைவிட, என் ஒட்டகத்தை உங்களுக்குப் பரிசாக அளிப்பதில் நான் மகிழ்வுறுவேன்.

நபி (ஸல்): அதெல்லாமில்லை. ஒரு 'களஞ்சிப் பொன்' அதன் விலை. சரிதானா, ஜாபிர்?

ஜாபிர் (ரலி): சரிதான், யா ரசூலல்லாஹ். இந்த ஒட்டகம் உங்களுடையது இப்போது. ஆனால், மதினாவரை இதன்மீது சவாரி செய்து சென்றடைய தாங்கள் என்னை அனுமதிக்க வேண்டும். நான் புதுமாப்பிள்ளை. சீக்கிரமாகச் செல்ல வேண்டும்.

நபி (ஸல்): ஓ, தாராளமாக!

(அடுத்த நாள் காலை எழுந்ததும் சுபுஹ் தொழுதுவிட்டு, முதல் வேலையாக தம் ஒட்டகத்தை அன்பு நபியிடம் கொண்டு வந்தார்

ஜாபிர் (ரலி). ஒட்டகத்தைக் கற்கள் பரப்பப்பட்ட பள்ளிவாசலின் நடைபாதையில் கட்டிவிட்டு), '

ஜாபிர் (ரலி): அல்லாஹ்வின் தூதரே, இதோ தங்களின் ஒட்டகம்.

(நபியவர்கள் வெளியே வந்து ஒட்டகத்தை ஆராயும் வகையில் சுற்றிவரத் தொடங்கினார்கள்)

நபி (ஸல்): ஆம். நிச்சயமாக, இந்த ஒட்டகம் நம்முடைய ஒட்டகம்தான். யா ஜாபிர், பள்ளிக்குச் சென்று இரண்டு ரக்அத் தொழுதுவிட்டு வா!

யா பிலால்! இங்கே வாரும. ஒட்டகத்தின் விலை ஐந்து ஊக்கியாக்கள் தங்கத்துடன் சற்றுக் கூடுதலாக நிறுத்து 'இதை ஜாபிரிடம் கொடுத்து அனுப்புவீராக. (பிறகு சற்று நேரத்தில்), ஜாபிரே, ஒட்டகத்தின் விலை முழுவதையும் பெற்றுக் கொண்டாயா?"

ஜாபிர் (ரலி): ஆம். பெற்றுக் கொண்டேன், யா ரசூலல்லாஹ். போய் வருகிறேன்.

நபி(ஸல்): நில் ஜாபிர். (புன்னகையுடன்) 'விலையும் உனக்கே உரியது. இந்த ஒட்டகமும் உனக்கே உரியது. இரண்டையும் நீயே வைத்துக் கொள்!'

ஜாபிர் (ரலி): (திகைப்புடன்) வள்ளலே! வான் மதியே! இருள் நீக்க வந்த நிலவே! ஈகையின் வடிவான இறைத் தூதரே! தேவை அறிந்து உதவும் தங்களின் இதயத்தை விட, வேறு எந்த இதயமும் இத்தனை விசாலம் பெற்று இருக்கவே முடியாது! உங்களை சத்தியத்தைக் கொண்டு அனுப்பிய அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக, நீங்கள் அல்லாஹ்வின் தூதர்தாம் என்று நான் சாட்சி பகர்கின்றேன்!

இவ்வாறு 'மகிழ்ச்சி' என்பதை மற்றவர்களுக்கு எதிர்பாராத ஓர் இன்ப அதிர்ச்சியாக 'பளிச்' சென்று அளிப்பது பண்பாளர் நபியின் பழக்கமாக இருந்தது.

அகழிப் போர்: நபித்தோழர்களின் நிலைமை ஒன்றும் சொல்லிக் கொள்ளும்படி இல்லை. அகழி நிர்மாணப் பணியின் கடுமை. போதிய உணவு இல்லாமல் மிகவும் சிரமப் பட்டார்கள். குறிப்பாக, அண்ணலாரின் மெலிந்த, வலிமை குன்றிய தோற்றம் ஜாபிரின் மனத்தை வருத்தி எடுத்தது!

வீட்டுக்குச் சென்றார். இருந்த ஒரே ஒரு செம்மறி ஆட்டை அறுத்துப் பொறிக்க ஏற்பாடு செய்தார். மீதம் இருந்த சிறிது வாற் கோதுமையைக் கொண்டு மனைவியிடம் ரொட்டி செய்யச் சொல்லிவிட்டு, இருள் கவியத் தொடங்கியபின், அண்ணலாரைக் காணச் சென்று, மெல்லிய குரலில், "உணவு தயார் செய்திருக்கின்றேன். என் வீட்டுக்குத் தாங்கள் வரவேண்டும், யா ரசூலல்லாஹ்" என அழைத்து நின்றார்.

ஆனால், அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களோ, ஜாபிரின் உள்ளங்கையை அவர்களின் உள்ளங்கையோடு பொருத்தி, ஜாபிரின் விரல்களை நபியின் விரல்களால் முடிச்சுப் போட்டதுபோல் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு, ஆங்கே நின்ற ஆயிரக் கணக்கானவர்களையும் பார்த்து 'தோழர்களே! ஜாபிருடைய வீட்டில் எல்லோருக்கும் உணவு தயாராக உள்ளது. ஜாபிர் உங்களை அழைக்கின்றார். அவர் வீடு நோக்கி எல்லோரும் விரையுங்கள்' என்றார்கள்.

ஜாபிர் (ரலி) அவர்களுக்கோ, ஒரு பக்கம் வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது. இன்னொரு பக்கம் பயம் பற்றிக் கொண்டது! இக்கட்டான சூழலில் 'இன்னாலில்லாஹி வ இன்னா இலைஹி ராஜிஊன்' என்று சொல்லிக் கொண்டே மனைவியை எச்சரிக்க வீட்டை நோக்கி விரைந்தார்.

மனைவி கேட்டார்: 'அவர்கள் அனைவரையும் நீங்கள் அழைத்தீர்களா அல்லது அல்லாஹ்வின் தூதர் அழைத்தார்களா?' 'அல்லாஹ்வின் தூதர்தாம்!'

'அப்படியானால் அவர்கள் வரட்டும். நீங்கள் கவலையை விடுங்கள்' என்றார்.

சாந்தம் கமழும் காந்த நிலவாய் சத்தியத் தூதர் (ஸல்) வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள். நபியவர்களின் முன்னால் உணவு வைக்கப்பட்டது. இறுதித் தூதர் (ஸல்) அமர்ந்து இறைவனிடம் இறைஞ்சினார்கள்.

தோழர்களிடம், 'அல்லாஹ்வின் பெயர் கூறி உண்ணுங்கள்' என்றார்கள். அன்று அகழில் பணியாற்றிய அத்தனைத் தோழர்களும் ஒருவர் விடாமல் வயிறார உணவுண்டு முடித்தார்கள். பின்னரும் சிறிது ரொட்டியும் மாமிசமும் மீதமிருந்தது. ஜாபிரின் வீட்டில் அல்லாஹ் கிருபையாளனின் அருள் மழை 'பரக்கத்' ஆகப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது!

ஜாபிர் (ரலி) அவர்கள் அறிவித்தார்கள். அண்ணல் எங்கள் ஆருயிர் நபி (ஸல்) அவர்கள், பின் வருமாறு இறைஞ்சுவார்கள்: 'இறைவா! என் குற்றங்களைவிட உன் மன்னிப்பு விசாலமானது. என் செயல்களைவிட உன் அருள் ஒன்றே நான் பெரிதும் எதிர்பார்ப்பது'

ஜாபிர் இப்பனு அப்துல்லாஹ் (ரலி) அவர்கள் தமது 94 ஆவது வயதில் ஹஜ்ஜாஜ் இப்பனு யூசுபின் ஆட்சிக் காலத்தில் மதினாவில் இறப்பெய்தினார். மதினாவில் இறப்பெய்திய கடைசி நபித் தோழரும் ஜாபிர் (ரலி) அவர்கள் தாம்.

("என்னுடைய இடத்தில் நபியவர்கள் இருந்து, அவர்களுக்கு ஒரு முள் குத்தும் அளவிற்காவது துன்பம் ஏற்பட விட்டுவிட்டு, நான் வீட்டில் சொகுசாய் இருந்துவிடுவதை நான் ஒருபோதும் விரும்பமாட்டேன். விரும்பவேமாட்டேன். இது அல்லாஹ்வின் மீது ஆணை."

- குபைப் பின் அதிய்)

பத்ருப் போரும் முஸ்லிம்களின் பெருவெற்றியும் குரைஷிகளின் படுதோல்வியும் அடைந்தார்கள். நபியவர்களுடன் பத்ருப் போரில் பங்கெடுத்தவர்கள் முந்நூற்றுப் பதின்மூன்று முஸ்லிம் வீரர்கள் மட்டுமே இல்லையா? அந்தப் பெரும் சிறப்புக்குரிய முக்கிய வீரர்களில் ஒருவர் குபைப் இப்னு அதீ, ரலியல்லாஹு அன்ஹு. மதீனாவின் அவ்ஸ் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். நபியவர்கள் புலம்பெயர்ந்து வந்ததும் அவர்களிடம் உறுதிமொழி அளித்து இஸ்லாத்தில் இணைந்தார்.

"அவர் அன்ஸார்களுள் சிறப்பிடம் பெற்ற ஒரு வல்லுறு; சகிப்புத்தன்மையுடையவர்; குறையற்ற தூய குணவான்" என்று அவரைப்பற்றி விவரித்துள்ளார் நபிக்கவி ஹஸ்ஸான் இப்னு தாபித் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

அன்று ஆயிரத்து சொச்சம் குரைஷிகளை எதிர்த்து நிகழ்ந்த போரில், அசரவில்லை, தயங்கவில்லை. வீரத்துடன் சுழன்றிருக்கிறது அவரது வாள். அதன் சுழற்சிக்கு இரையான குரைஷி முக்கியப்புள்ளி, ஹாரித் இப்னு அம்ரு இப்னு நவஃபல். குரைஷிகளுக்கு போரில் ஏற்பட்ட தோல்வி அடக்கி மாளாத அவமானமாகி, உயிரிழந்தவர்களின் குடும்பத்தினர் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வீட்டு ஆண்களின் இழப்பிற்குக் காரணம் யார் என்பதைக் கவனமாகக் குறித்துக்கொண்டனர். ஹாரித் இப்னு அம்ருவின் பிள்ளைகளின் மனத்தில் பதிந்தபெயர் குபைப் இப்னு அதீ.

மதீனத்து மக்கள் நபியவர்களின் புலப்பெயர்வுக்கு முன்னர் அகபாலிலும் புலம்பெயர்ந்ததும் மதீனாவிலும் நபியவர்களிடம் உறுதிமொழி எடுத்துக்கொண்டு இஸ்லாத்தில் இணைந்தார்களே அது வெறும் உணர்ச்சிப்பெருக்கிலோ, அவசரத்திலோ எடுக்கப்பட்ட முடிவெல்லாம் இல்லை. ஒருவேளை உலக ஆதாய நோக்கம் இருந்திருக்குமோ என்றால் அதுவும் இல்லை.

ஏனெனில் நபியவர்கள் வாக்குறுதி என்று அவர்களுக்கு பதிலளித்ததெல்லாம், "அல்ஜன்னாஹ் - சொர்க்கம்!"

அன்றைய காலத்தில் மக்கள் மத்தியில் அதிகம் அறியப்படாதவர்கள் கூட, ஏதோ ஒரு தருணத்தில் முத்திரை பதித்தார்கள்.

இஸ்லாத்தை ஏற்றத் தருணத்திலிருந்து மிகச் சொற்ப காலமே வாழும் வாய்ப்பு அமைந்துபோயிருந்தாலும்,

அழுத்தந்திருத்தமாய் வரலாற்றில் இடம்பெற்று காலத்திற்கும் பேரோங்கினார்கள்.

தலைசிறந்த உதாரணம் குபைப் இப்னு அதீ. இவருடைய தந்தையின் பெயர் அதீ இப்னு மாலிக் இப்னு ஆமிர் என்றும் அவ்ஸ் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்றும் தகவல்கள் உள்ளனவே தவிர, மனைவி, பிள்ளைகள், சகோதர சகோதரியர் என்று அதிகப்படியான தகவல்கள் வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் இல்லை. இஸ்லாத்தில் நுழைந்த சில ஆண்டுகளிலேயே முடிவுற்றுப்போனது இவருடைய வரலாறு.

ஆனால், இவருக்கென அமைந்துபோன சிறப்பு, அவர் ஏற்படுத்திய தாக்கம், அதில் கருவாகி உருவான இதர தோழர்கள் என அவை பேரரசியம்! காரணம்? அப்பட்டமான இறை அர்ப்பணிப்பு; நபி நேசம். அவ்வளவுதான்.

பத்ருப் போர் மட்டுமன்றி, அடுத்து நடைபெற்ற உஹுதுப் போரிலும் குபைப் இப்னு அதீ கலந்துகொண்டார். அதற்குப்பின், அவருக்கு மற்றொரு பணி அளித்தார்கள் நபியவர்கள்.

ஹுதைல் குலத்தின் காலித் இப்னு ஸுஃப்யான் பெரிய கூட்டமொன்றைத் திரட்டி மதீனாவைத் தாக்க வருவதாக

நபியவர்களுக்குத் துப்புக் கிடைத்தது. அப்துல்லாஹ் இப்னு அனீஸ் (ரலி) எனும் வீரர் ஒருவரை அழைத்து அந்தக் கூட்டத்தை எதிர்கொள்ளும் பணியை நபியவர்கள் ஒப்படைத்தார்கள்.

மதீனா நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த படையை உரைனாஹ் எனும் இடத்தில் சென்று ஒற்றை ஆளாய் மடக்கினார். அப்துல்லாஹ் இப்னு அனீஸ் அதுவும் எப்படி? அந்தக் கூட்டத்தின் தலைவன் காலிதைச் சந்தித்து, “நானும் ஓர் அரபிதான். மதீனாவிற்கு அந்த முஹம்மதைக் கொல்லச் செல்கிறீர்கள் போலிருக்கிறதே! என்னையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். ‘எங்கிருந்தோ வந்தார்; தக்கதுணை நான் என்கிறாரே’ என்று அதைக்கேட்டு காலிதாக்கும் மகிழ்ச்சி. ‘நீர் எனக்குக் கூட்டாளி’ என்று இணைத்துக்கொண்டான். ஏதோ பேசி, காலிதைக் கூட்டத்திலிருந்து தனியாகப் பிரித்து, இருவரும் காலாற நடக்க ஆரம்பிக்க, தனிமையான தூரம் வந்தவுடன் காலிதைக் கொன்று விஷயத்தைக் கச்சிதமாய் முடித்து மதீனா திரும்பிவிட்டார் அப்துல்லாஹ் இப்னு அனீஸ்

ஹுதைல் கோத்திரத்திற்குப் பெரும் அதிர்ச்சி! ‘ஒருவன் வந்தான்; கொன்றான்; சென்றான். என்ன அநியாயம் இது?’ என்று கொந்தளித்த அவர்களுக்கு, தாங்கள் மதீனாவை நோக்கி படையெடுத்தது அநியாயம் ஆயிற்றே என்பது மறந்து போனது. கோபம் அதிகரித்தது. ஆத்திரத்தில் பழிவாங்கத் துடித்தனர்.

ஊர் திரும்பியவர்கள் ஒரு காரியம் செய்தார்கள். தங்களது நம்பிக்கைக்குரிய அதல் மற்றும் அல்-காராஹ் கோத்திரங்களிலிருந்து சிலரைப் பிரதிநிதியாக நபி அவர்களிடம் அனுப்பி வைத்தனர். பல பகுதிகளிலிருந்தும் குழுவினர் சிலர் அவ்வப்போது நபியவர்களை வந்து சந்திப்பது வழக்கமாக நடைபெறும் நிகழ்வு. இஸ்லாத்தின் செய்தியினாலும் அதன் உண்மையினாலும் கவரப்பட்டவர்கள் நபியவர்களைச் சந்தித்து, தங்கியிருந்து பேசி, இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டு தங்கள் ஊர் திரும்புவார்கள். அப்படி இஸ்லாத்தைத் தெரிந்து கொள்பவர்கள் போல் இந்த இரு குழுவினரும் மதீனா வந்து சேர்ந்தனர்.

“உங்கள் மார்க்கம் மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. எங்கள் ஊரில் மற்ற மக்களும் இஸ்லாத்தை அறிந்து கொள்ள ஆர்வமாயிருக்கின்றனர். உங்கள் தோழர்கள் சிலரை எங்களுடன் அனுப்பி வையுங்களேன். அவர்கள் வந்து எங்களுக்கெல்லாம் இஸ்லாம் கற்றுத் தரட்டும். குர்ஆன் ஓதச் சொல்லித் தரட்டும்” என்று நபியவர்களிடம் நைச்சியமாகக் கோரிக்கை வைத்தனர். நபியவர்கள் சிறந்த ஆறு பேர் கொண்ட ஒரு குழுவைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அவர்கள் மர்தத் இப்னு அபூ மர்தத், காலித் இப்னுல் புகைர், ஆஸிம் இப்னு தாபித், குபைப் இப்னு அதீ, ஸைத் இப்னுத் தத்தின்னாஹ் மற்றும் அப்துல்லாஹ் இப்னு தாரிக் ரலியல்லாஹு அன்ஹும். குழுவுக்குத் தலைவராக மர்தத் இப்னு அபூ மர்தத் நியமிக்கப் பெற்றார். அந்த இரு குழுக்களுடன் இந்த ஆறு தோழர்களின் பயணம் துவங்கியது. அஸஃபான்-மக்கா நகரங்களுக்கு இடையேயுள்ள அர்-ராஜி எனும் பகுதியில் அமைந்திருந்த சுனை நீருற்றின் அருகே வந்ததும், “நன்றாக ஓய்வெடுத்துவிட்டுப் பிறகு பயணத்தைத் தொடருவோமே” என்று அந்தக் குழுவினர் சொன்னதும், சதித்திட்டம் அது என்பதை அறியாத தோழர்கள் அதை ஏற்றுக்கொண்டு, இளைப்பாறத் தங்கினர்.

முஸ்லிம்களை அங்கு அமர வைத்துவிட்டு, சிலரிடம் இரகசியமாக ஹுதைல் மக்களுக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பப்பட்டது. உற்சாகமுடன் கிளம்பி வந்தது 100 பேர் கொண்ட ஹுதைல் கோத்திரத்தின் பணு லிஹ்யான் எனும் கிளைக் கூட்டமொன்று. அது தேர்ந்த வில் வீரர்களின் கூட்டம்.

தோழர்களுக்குத் திகைப்பு! அதிர்ச்சி!! சடுதியில் சுதாரித்துக்கொண்டு, அருகிலிருந்த குன்றிலேறி ஆயுதமேந்திப் போராடத் தயாராகிவிட்டார்கள். நூத்திச் சொச்சம் பேர் சூழ்ந்திருக்க, சண்டையிட்டே ஆக வேண்டும் என்ற நிலை.

அதல் மற்றும் அல்-காராஹ் மக்கள் இப்பொழுது தோழர்களிடம் நைச்சியம் பேசினார்கள். “இதோ பாருங்கள். எங்களுக்கு உங்களைக் கொல்லும் நோக்கமெல்லாம் இல்லை. உங்களைப் பிடித்து மக்காவாசிகளிடம் விற்றால் ஏதோ கொஞ்சம் பணம் பார்ப்போம். அல்லாஹ்வின் மேல் சத்தியமாகச் சொல்கிறோம். நாங்கள் உங்களைக் கொல்ல மாட்டோம்”

யோசித்தார்கள் ஆறு பேரும். இக்கட்டான சூழ்நிலை. எதிரிகளை நம்புவதா வேண்டாமா என்பதில் குழப்பம் ஏற்பட்டது. ஆஸிம் இப்னு தாபித் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அதை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. “இறைவனுக்கு இணை வைப்பவர்களின் வாக்குறுதி, சத்தியத்தையெல்லாம் நம்ப முடியாது. முடிந்தவரை சண்டையிட்டுப் பார்ப்போம்” என்று உறுதிபடக் கூறிவிட்டார்.

குழுத்தலைவர் மர்ததுக்கு ஆஸிம் கூறியது சரியென்றே பட்டது. குபைப், ஸைத், அப்துல்லாஹ் ஆகிய மூவருக்கும் அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையிட்டுக் கூறும் எதிரிகளின் வாக்குறுதியை நம்பிப் பார்க்கலாம் என்ற நிலைப்பாடு. விளைவின் தாக்கம் தமக்கு ஒருபடி அதிகமாகவே இருக்கும் என்பதை ஆஸிம் இப்னு தாபித் நன்கு அறிந்திருந்தார். ஏனெனில் அவருடைய மண்டை ஓட்டிற்காக ஸுலாஃபா சூளுரை செய்து காத்திருப்பது அவருக்கு நன்றாகவே தெரியும். அது என்ன மண்டையோடு, சூளுரை என்று ஆர்வப்படுபவர்கள் ஆஸிம் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் வரலாற்றை வாசித்துவிடுவது நல்லது. எதிர்த்து இடப்போகும் சண்டையில் மரணம் என்பது நிச்சயமான ஒன்று. அதன் பிறகு? இரைந்து பிரார்த்தித்தார் ஆஸிம். “யா அல்லாஹ்! உனது மார்க்கத்திற்காகவே நான் சண்டையிடுகிறேன். என்னுடைய எலும்போ, சதையோ எதுவுமே என் எதிரிகளின் கைகளில் சிக்கிவிடாமல் காப்பாற்று!”

தாக்கினார்கள் எதிரிகள். எதிர்த்துச் சண்டையிட்டார்கள் தோழர்கள் மூவரும். ஆள் பலத்தில் மிகுந்திருந்த எதிரிகள் வெல்ல, மர்தத் இப்னு அபூ மர்தத், காலித் இப்னுல் புகைர், ஆஸிம் இப்னு தாபித் ஆகிய மூவரும் உயிர் தியாகிகள் ஆயினர். குபைப், ஸைத், அப்துல்லாஹ் ஆகிய மூவரும் எதிரிகளின் வாக்குறுதியை நம்பலாம் என்று முடிவெடுத்தவர்கள் சரணடைந்தனர். ஆனால் குன்றிலிருந்து இறங்கி வந்து கைதிகளாக ஆனதுமே, எதிரிகள் தங்களது வில்லில் இருக்கும் நாணைக் கழற்றி அவர்கள் மூவரையும் கட்டினர்.

அப்துல்லாஹ் இப்னு தாரிக் மட்டும் கட்டப்பட்டிருந்த தம் கைகளை எப்படியோ விடுவித்துக் கொண்டவர், வாளொன்று ஏந்திப் போரிடத் தயாராகிவிட்டார். ஆனால் எதிரிகளின் அம்புகளும் கற்களும் அவரைத் தாக்கி அவரும் உயிர் தியாகி ஆனார். குபையும் ஸைதும் தப்பித்து விடாமல் கடுமையான காவல் போடப்பட்டது.

கொல்லப்பட்ட நால்வரில் ஆஸிம் இப்பனு தாபித் இருந்தது முதலில் ஹுதைல் மக்களுக்குத் தெரியவில்லை. பின்னர்தான் அவர்களில் ஒருவன் அடையாளம் கண்டு சொன்னான். உற்சாகம் பற்றிக் கொண்டது அவர்களுக்கு. ஸுலாஃபா சபதம் அவர்களுக்கும் தெரிந்திருந்த செய்திதான்.

ஸுலாஃபாவின் மதுபானத்திற்கு ஆஸிப் இப்பனு தாபித்தின் மண்டையோட்டை, புதுக்கோப்பையாக அளித்துவிட்டால் கிடைக்கப் போகும் அளவற்ற பரிசுத் தொகையை நினைத்து அவர்களுக்கு அளவிலா உற்சாகம். ஆனால், ஆஸிம் இப்பனு தாபித் அல்லாஹ்விடம் பிரார்த்தனை புரிந்தாரல்லவா, அதை ஏற்று அவரது உடல் எதிரிகளிடம் சிக்காமல் இறைவன் காப்பாற்றினான். அது ஓர் இறை அற்புதம்.

“எவ்வளவோ முயன்று தேடிப் பார்த்தோம் ஸுலாஃபா. சடலத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அதனால் நீ கேட்ட மண்டையோட்டைக் கொண்டுவர முடியவில்லை” என்று அவளுக்குச் சோக செய்தியை அளித்தவர்கள், “முஹம்மதின் தோழர்கள் இருவர் பிடிபட்டுள்ளனர். இழுத்து வந்துள்ளோம்” என்றனர்.

“ஆஹா! அப்படிப்போடு. எங்கே அவர்கள்?” என்று குரைஷியர் மத்தியில் ஆனந்தக் கூக்குரல்கள்.

இறுதியில் மீதமிருந்த குபைப் மற்றும் ஸைத் ஆகிய இருவரும் மக்காவாசிகளுக்கு விற்கப்பட்டனர். குபைப் இப்பனு அதீயை விலைகொடுத்து வாங்கியவர்கள், ஹாரித் இப்பனு அம்ரு இப்பனு நவஃபலின் மகன்கள். பத்ருப் போரில் குபைப் கொன்றாரே அந்த ஹாரித் இப்பனு அம்ரு இப்பனு நவஃபல்.

தங்களுடைய தந்தையின் மரணத்திற்குப் பழிதீர்க்கக் காத்திருந்தவர்களுக்கு பெரும் வாய்ப்பு வந்தமைந்தது. பலி ஆட்டைப்போல் தங்களது வீட்டிற்கு அவரைக் குதூகலத்துடன் இழுத்துச் சென்று சங்கிலிகளால் கட்டிப்போட்டனர்.

ஸைத் இப்பனுத் தத்தின்னாஹ்வை வாங்கியது ஸஃப்வான் இப்பனு உமைய்யா. பத்ருப் போரில் கொல்லப்பட்ட தன் தந்தை உமைய்யா இப்பனு ஃகலஃப், சகோதரன் ஆகியோரின் பொருட்டு முஹம்மதின் தோழர்கள் யாரையாவது கொன்று தீர்த்தால்தான் தன் ஆத்திரம் ஓரளவிற்காவது மட்டுப்படும் என்ற வெறி ஸஃப்வானுக்கு.

பின்னே? சூழ்ச்சி செய்து பழிதீர்க்கலாம் என்று நம்பி, ஸஃப்வான் மதீனாவிற்கு அனுப்பி வைத்த நண்பர் உமைர் இப்பனு வஹ்பும் இஸ்லாத்தை ஏற்று முஸ்லிமாகி நபியவர்களுக்குத் தோழராகிவிட்டார். அது ஸஃப்வானுக்கு ஆத்திரத்தை அதிகப்படுத்திய மற்றொரு சுவையான வரலாறு.

அடுத்து சில நாள்களில் –

மக்கா நகருக்குச் சற்று வெளியே உள்ளது தன்ஃம் எனும் பகுதி. அங்கு குரைஷிகள் குழு ஆர்ப்பரிக்க ஸைத் இப்பனு தத்தின்னாஹ் கொல்லப்பட்டு உயிர் தியாகியானார். அடுத்து குபைப் இப்பனு அதீ அங்கு சங்கிலிகளால் கட்டியிழுத்துக் கொண்டுவரப்பட்டார்.

குபைபை அடிமையாக வாங்கிய ஹாரிதின் மகன்கள் உக்பா இப்பனுல் ஹாரித், அல்-வலீத் இப்பனுல் ஹாரித் இருவரும் தங்களது வீட்டிற்கு அவரைக் கொண்டு சென்று சங்கிலிகளால் கட்டிவைத்து பராமரித்து வந்தனர். அவ்வீட்டில் நிகழ்ந்த இறை அற்புதச் செய்தி ஒன்றை ஹாரிதின் மகள் ஸைனப் குறிப்பிட்டுள்ளது ஹதீஸில் பதிவாகியுள்ளது.

“ஒருமுறை நான் என் கண்களால் கண்டேன். குபைப் திராட்சைக் குலையிலிருந்து உண்டு கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது மக்காவில் பழம் கிடைக்கும் பருவமன்று. தவிரவும் அவரோ சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டிருந்தார். அல்லாஹ்வைத் தவிர அவருக்கு அந்த உணவை யாரும் அளித்திருக்க முடியாது.”

மற்றொரு நிகழ்வு. தமது அந்தரங்க உரோமங்களை நீக்குவதற்காக சவரக் கத்தி ஒன்றைக் கேட்டார் குபைப். அது அவருக்கு அளிக்கப்பட்டது. வலீதின் மகள் ஸைனப், வீட்டு வேலைகளில் மும்முரமாகி கவனம் திசை திரும்பியிருக்க, அவளுடைய குழந்தையொன்று குபைபிடம் சென்றுவிட்டது. குழந்தையை அன்புடன் தமது தொடையில் அமர்த்திக்கொண்டார் குபைப். தொடையில் குழந்தையும் கையில் கத்தியுமாக குபைபைக் கண்ட ஸைனபுக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்? குலை நடுங்கியது. மரண தண்டனைக்குக் காத்திருக்கும் குபைப் அந்தக் குழந்தையைக் கொல்ல எத்தனை நொடி எடுக்கும்? ஸைனபின் முகத்தில் அப்பட்டமாய்த் தெரிந்த அதிர்ச்சியையும் கவலையையும் கண்ட குபைப், “நான் குழந்தையைக் கொன்றுவிடுவேன் என்று அச்சமா? நிச்சயமாக நான் அதைச் செய்யமாட்டேன்.”

அவரது மனப்பக்குவத்தையும் பெருந்தன்மையையும் பறைசாற்றும் இந்நிகழ்வில் மற்றொரு முக்கிய விஷயமும் உள்ளடங்கி உள்ளது. நபியவர்களின் வழிமுறையைப் பின்பற்றுவதில் எத்தகைய அர்ப்பணம் இருந்திருந்தால் உயிர் இழக்கக் காத்திருக்கும் நிலையிலும் கூட உரோமம் மழித்து சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளும் நபியவர்களின் வழிகாட்டுதலை ஒருவர் மெனக்கெட்டு செய்திருப்பார்? தோழர்களுக்கு நபியவர்களின் வழிமுறை, சிறிதோ, பெரிதோ, எதுவும் மேம்போக்கானவை அல்ல.

மரண தண்டனைக்கு இழுத்து வரப்பட்ட குபைப் குரைஷிகளிடம் இறுதி வேண்டுகோள் ஒன்றை விடுத்தார். “என்னை இரண்டு ரக்அத்துகள் தொழ அனுமதியுங்கள்.”

அனுமதியளித்தார்கள். மரண பயம் எதுவுமேயற்ற அமைதியான தொழுகை. குபைப் அழகாய் நிறைவேற்றினார். தொழுகை முடித்தவர் குரைஷிகளிடம் சொன்னார். “அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். நான் அச்சத்தினாலும் கவலையினாலும் நீளமாய்த் தொழுகிறேன் என்று நீங்கள் நம்பிவிடக்கூடும் என்ற எண்ணம் மட்டும் எனக்கு ஏற்படாதிருந்தால் நான் தொழுகையை இன்னும் நீளமாய்த் தொழுகிறேன்.”

கொலைத் தண்டனை அடைந்தவர் கொல்லப்படுமுன் இரண்டு ரக்அத் தொழும் முறை ஒன்றை அன்று துவங்கிவைத்தவர் குபைப். “யா அல்லாஹ்! ஒருவர்விடாமல் இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அழிப்பாயாக” என்று இறைஞ்சிவிட்டு, கவிதையொன்று உரைத்தார்.

கொல்லப்படுவேன் முஸ்லிமாக
அல்லாஹ்வுக்காகப் போகும் என்னுயிர்.

அஞ்சுதல் என்பது கிஞ்சிற்றுமில்லை

எப்படி வந்தாலென்ன இறப்பு? –

அல்லாஹ்வுக்காக எனும்போது.

அவன் நாடினால்

கூறுபடும் என் அங்கங்கள்

பேறு பெறும்!

குபைபைக் கொல்ல முடிவெடுத்த குரைஷிகள், அரபியர்களின் வரலாற்றில் அதுவரை நிகழாத ஒன்றைச் செய்தார்கள். பனை மரத்தை வெட்டி, பெரிய சிலுவை ஒன்று உருவானது. அதில் குபைபைச் சங்கிலியால் பிணைத்துக் கட்டினார்கள். காழ்ப்புடனான மகிழ்வைச் சுமந்து சூழ்ந்திருந்தது குரைஷியர் கூட்டம். ஈட்டிகளைக் கூர் தீட்டி தயாராய் நின்றிருந்தார்கள் வில்லாளிகள். சடுதியில் சாகக்கூடாது. தாம் மரணிப்பதை அவர் அணுஅணுவாய் உணர வேண்டும்; துடிதுடிக்க வைத்துக்கொல்ல வேண்டும் என்று வெறியும் துடிப்பும் அவர்களுக்கு. ஈட்டியால் குத்தி மகிழ்ந்தது ஒரு கூட்டம்; வாளால் அவரது உடம்பில் இஷ்டத்திற்கு வெட்டியது மற்றொரு கூட்டம். பனைமரச் சிலுவை குருதியால் வியர்த்து நின்றது. அப்பொழுது அபூஸூஃப்பயான், குபைபிடம் கேட்டான், “நான் பாட்டுக்கு வீட்டில் என் குடும்பத்தினருடன் இருந்திருக்கலாம். அதற்குப் பதிலாய் இவர்கள் இங்கு முஹம்மதின் தலையைக் கொய்திருக்கலாம் என்பதுதானே இப்பொழுது உன்னுடைய எண்ணம்?”

“என்னுடைய இடத்தில் நபியவர்கள் இருந்து, அவர்களுக்கு ஒரு முள் குத்தும் அளவிற்காவது துன்பம் ஏற்பட விட்டுவிட்டு, நான் வீட்டில் சொகுசாய் இருந்துவிடுவதை நான் ஒருபோதும் விரும்பமாட்டேன். விரும்பவேமாட்டேன். இது அல்லாஹ்வின் மீது ஆணை.”

அந்நிலையிலும் அப்படியான ஒரு பதிவை அவர் சொல்ல முடியுமென்றால், நெஞ்சில் ஈமானின் அழுத்தம் எந்தளவு இருந்திருக்கும்? நபியவர்களின் மீதான அவர்களது பாசமெல்லாம் உதட்டசைவுடன் திருப்தியுறாத நேசம். இதைக்கேட்ட அபூஸூஃப்பயான், தனது ஒரு கையால் மறுகையை குத்திக்கொண்டு, “முஹம்மதை நேசிக்கும் இந்தத் தோழர்களைப்போல் தம் தலைவரை நேசிக்கும் வேறு யாரையும் நான் இதுவரை கண்டதே இல்லை.” வெறுப்பான ஆச்சரியம் வெளிவந்தது.

உக்பா இப்னு ஹாரித் குபைபைக் கொன்று முடித்தான். உயிர் தியாகியானார் குபைப் இப்னு அதீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு. கொல்லப்பட்டார் சரி? குரைஷிகள் மத்தியில் அப்படியென்ன தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார் என்று தோன்றுமல்லவா? இந்தக் கொலை நிகழ்வைக் கூட்டத்தினர் இடையே முண்டியடித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் சிறுவர் ஒருவர். ஸயீத் இப்னு ஆமிர். அவர் இஸ்லாத்தைத் தழுவவும், இத்தகைய ஒரு கொடூரத்தைத் தாம் தடுத்த இயலாமற் போனதே என்ற வருத்தத்தில் பிற்காலத்தில் அவர் அவ்வப்போது அதிர்ந்து மயக்கமுறவும் இந்நிகழ்வு காரணமாக அமைந்துபோனது. தவிரவும், எவருக்காகக் குபைபைக் கொன்று பழிதீர்த்தார்களோ அந்த ஹாரித் இப்னு ஆமிரின் மகன்கள், உக்பா இப்னு ஹாரித், வலீத் இப்னு ஹாரித், மகள் ஸைனப் ஆகியோர் பிற்காலத்தில் முழுமுற்றிலுமாய் இஸ்லாத்தில் நுழைந்து தோழர்களாகிப் போனார்கள்.

தம் மரணத்திலும் இறை அழைப்பிற்கான முன்னுதாரணத்தைப் பதித்துவிட்டு மறைந்தார் குபைப் இப்னு அதீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 72

(“யா அல்லாஹ்! மிக வலிமையான, கடுமையான, மூர்க்கமான போர் வீரனை எனக்கு அனுப்பிவை. நான் அவனுடன் போரிட வேண்டும். இறுதியில் அவன் என்னை வென்று எனது காது, மூக்கை சேதப்படுத்த வேண்டும். அவ்விதம் அங்கம் பாதிப்படைந்த நிலையில் நான் உன்னைச் சந்திக்க வேண்டும். ஏன் உனது அங்கங்கள் சேதப்படுத்தப்பட்டுள்ளன? என்று நீ என்னைக் கேட்பாய். உனக்காகவும் உன் தூதருக்காகவும் இவ்விதம் நிகழ்ந்தது என்று நான் பதில் உரைப்பேன். நான் உண்மையை உரைத்தேன் என்று நீ சொல்ல வேண்டும்.” - அப்துல்லாஹ் பின் ஜஹ்ஷ்)

அப்துல் முத்தலிபின் குடும்பம் மிகப் பெரியது என்று முன்னர் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டோம். அவர் மகன்களுள் ஒருவர் உமைமா பின்த் அப்துல் முத்தலிப். நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் அத்தை. உமைமாவின் மகன்களுள் ஒருவர் அப்துல்லாஹ் பின் ஜஹ்ஷ், ரலியல்லாஹு அன்ஹு. தம் மாமன் மகனார் அறிவித்த ஏகத்துவச் செய்தியின் உண்மை அவருக்குப் பிடித்துப்போனது. அதிலிருந்த உண்மை அவருக்குப் புலப்பட்டது.

தோழர் அர்கமின் வீட்டில் நபியவர்கள் அமர்ந்திருந்தபோது வந்து, அவர்களைச் சந்தித்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டார் அவர். அவரின் சகோதரி ஸைனப் பின்த் ஜஹ்ஷ் பின்னர் நபியவர்களுக்கு மனைவியாக அமைந்தவர்.

மக்காவில் குரைஷிகளின் துன்புறுத்தல் தாளாமல் முஸ்லிம்கள் அபிஸ்னியாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்தபோது அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷும் தம் உறவினர்களுடன் புலம்பெயர்ந்து சென்றார். அங்குச் சிலகாலம் தங்கியிருந்து, பின்னர் முஸ்லிம்களின் சிலர் மக்காவிற்குத் திரும்பும்போது தாமும் திரும்பினார். பின்னர் இஸ்லாமிய வரலாற்றில் பற்பல நிகழ்வுகள்.

இறுதியில் நபியவர்கள் மதீனாவுக்குப் புலம்பெயர, பெரியதொரு திருப்புமுனை நிகழ்ந்தது. மதீனா, தன் வாசல் திறந்து இருகை நீட்டி வரவேற்கிறது என்று அறிந்ததும் நபியவர்களைத் தொடர்ந்து புலம்பெயர்ந்தவர் அபூ ஸலமா; அவரைத் தொடர்ந்து அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ்.

சொத்து, சுகத்தைத் துறப்பது ஆண்களைவிட பெண்களுக்குச் சிரமம். இயற்கை அமைப்பு அப்படி. ஆனால் அப்துல்லாஹ்வினுடையது நல்லதொரு குடும்பம். நபியவர்கள் பயிற்றுவித்த பல்கலைக் கழகம். "போகலாமே!" என்று மறுபேச்சின்றிக் கிளம்பியது அவரது குடும்பம்.

அன்று முஸ்லிம்களுக்கு இருந்த சூழ்நிலையில் வீட்டைக் காலி செய்து மூட்டை, முடிச்சுக் கட்டி, குரைஷிகளைக் கட்டியணைத்து பிரியாவிடை பெற்றா கிளம்ப முடியும்? வாழ்வாதாரத்துக்குத் தேவையான சொற்ப பொருட்களை மட்டும் சேகரித்துக்கொண்டு வீட்டையும், சாமான்களையும் அனைத்தையும் போட்டது போட்டபடி மதீனாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்தனர் அப்துல்லாஹ்வும் அவருடைய குடும்பத்தினரும்.

அப்படித் திறந்துகிடந்த வீட்டில்தான் நுழைந்தான் அபூ ஜஹ்ஷ். "இனி இது என்னுடையது" என்று அப்படியே எடுத்துக்கொண்டான். இச்செய்தி அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷை அடைந்தபோது அவர் மிகுந்த வருத்தமடைந்தார்.

நபியவர்களைச் சந்தித்துத் தம் கவலையைப் பகர்ந்தார்.

"அனைத்தையும் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டான் அல்லாஹ்வின் எதிரி."

அமைதியாக அவரைப் பார்த்த நபியவர்கள், "அப்துல்லாஹ்! அல்லாஹ்வின் பொருட்டு இவ்வுலக சுகத்தைத் துறந்த உமக்கு, அதற்குப் பகரமாய்ப் பன்மடங்கு சிறப்பான இல்லம் ஒன்றை அவன் உமக்கு சொர்க்கத்தில் அளித்தால் மகிழ்வளிக்காதா?" என்று கேட்டார்கள்.

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! நிச்சயமாக மகிழ்வடைவேன்." சடுதியில் அவரது சோகம் மாறிப்போனது; துன்பம் விலகியது.

நம்பினார்கள். இறைத் தூதர் வாக்களிப்பது அப்படியே நிகழும் என்று எள்ளளவும் சந்தேகமின்றி நம்பினார்கள். நபியவர்களின் சொல்லில் எழுத்துக்கு எழுத்து நம்பிக்கை அவர்களுக்கு அமைந்திருந்தது.

இவ்வுலக இழப்பெல்லாம் துச்சமாகி, "அடுத்து என்ன?" என்று ஏவலுக்குக் காத்திருந்தார்கள். அவ்விதம் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷுக்குப் பணி ஒன்று வந்து அமைந்தது.

ஒருநாள் நபியவர்கள் 12 பேர் கொண்ட குழு ஒன்றை நியமித்தார்கள். இருவருக்கு ஓர் ஒட்டகம் என்று ஆறு ஒட்டகங்கள் ஏற்பாடாயிற்று. "உங்களுக்குத் தலைவர் ஒருவரை நியமிக்கப் போகிறேன். அவர் பசி, தாகம் தாங்குவதில் அலாதிப் பொறுமைசாலி" என்றார்கள் நபியவர்கள். அனைவரும் ஆவலுடன் பார்க்க, அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ், குழுவின் தலைவராய் நியமிக்கப்பட்டார்.

அடைமொழி போலன்றி இஸ்லாமிய வரலாற்றில் முஸ்லிம் படைப்பிரிவின் முதல் தளபதி! கிடைத்தற்கரிய தகுதி கிடைத்தது அப்துல்லாஹ்வுக்கு. அவரது கையில் கடிதம் ஒன்றை அளித்து, கட்டளை இட்டார்கள் நபியவர்கள்.

"நீ இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு குறிப்பிட்ட திசையில் செல்ல வேண்டும். இரண்டு நாள் பயணம் செய்து முடிக்கும்வரை எக்காரணம் கொண்டும் இக்கடிதத்தைப் பிரிக்கக்கூடாது. அதன் பிறகு இதைப் பிரித்து என்ன எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ அதன்படி செயல்பட வேண்டும்."

"அப்படியே ஆகட்டும்" என்று கடிதத்தை வாங்கிப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்ட அப்துல்லாஹ், தமது குழுவினருடன் உடனே புறப்பட்டார். இருநாள் பயணம் முடிந்ததும் ஒலையைப் பிரித்துப் படித்தார் அப்துல்லாஹ். "இக்கடிதத்தை நீர் படித்ததும், தாயிஃப்-மக்கா நகரங்களுக்கு இடையே அமைந்துள்ள நக்லாவை நோக்கிச் செல்லவும். அங்குக் குரைஷியர்களின் நடமாட்டத்தை உளவு பார்த்துவந்து நமக்குத் தகவல் அளிக்கவும்" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

"இறைத் தூதரின் நோக்கம் நமக்குக் கட்டளையாகும்" என்றார் அப்துல்லாஹ். மக்காவைவிட்டு குரைஷிகளின் துன்புறுத்தலிலிருந்து தப்பித்து வெளியேறி வந்தவர்கள், குரைஷிகள் நடமாட்டம் மிகுந்த பகுதிக்குச் சென்று வேவு பார்ப்பது சாமானிய காரியமல்ல. புலியின் குகைக்குள் வலியச்சென்று தலையைச் செருகுவதைப் போலான செயல் அது. அவர்களிடம் பிடிபட்டால் உயிருக்கு உத்தரவாதமில்லை என்பது தெளிவாகப் புரிந்ததால் தம் குழுவினரிடம், "அல்லாஹ்வின் தூதர் என்னை நக்லாவிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டுள்ளார்கள். அங்குக் குரைஷிகளின் நடமாட்டத்தை அறிந்து நபியவர்களுக்குத் தகவல் தரவேண்டும். இத்திட்டத்தில் என்னுடன் இணைய உங்களுள் யாரையும் வற்புறுத்தக்கூடாது என்று நான் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் யாரேனும் இறைவழியில் உயிர் துறந்து ஷஹீதாக விரும்பினால் இது உங்களுக்கு நல்லதொரு வாய்ப்பு. பிரியமில்லை; ஊர் திரும்ப விழைகிறேன் என்பீர்களானால் உங்கள்மீது யாதொரு குற்றமும் இல்லை. நீங்கள் அப்படியே செய்யலாம்."

ஒத்த குரலில் பதில் வந்தது. "இறைத் தூதரின் நோக்கம் நமக்குக் கட்டளையாகும். நீர் எங்கெல்லாம் செல்லக் கட்டளை இடப்பட்டிருக்கிறீரோ அங்கெல்லாம் நாங்களும் பின்தொடர்வோம்." நக்லாவை நோக்கி நகர்ந்தது குழு.

ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ், உத்பா இப்னு கஸ்வான் ரலியல்லாஹு அன்ஹுமா இருவரும் இக்குழுவில் இருந்தனர். அவர்கள் இருவருக்கும் ஓர் ஒட்டகம். அதுவரை சமர்த்தாய் இருந்த அந்த ஒட்டகம் என்ன நினைத்ததோ, திடீரென்று பிய்த்துக் கொண்டு ஓடியது. ஸஅதும் உத்பாவும் அதைத் துரத்திக் கொண்டு செல்ல, 'சரி அவர்கள் தானாய் வந்து சேரட்டும்' என்று மற்றவர்கள் நக்லா வந்தடைந்தார்கள். தனித்தனியாகப் பிரிந்து சாலைகளையும் ஊரையும் நோட்டமிட ஆரம்பித்தனர்.

அந்த நேரம் பார்த்து அந்த ஊரைக் கடந்துச் செல்ல வந்திருந்தது குரைஷியர்களின் ஒரு வணிகக் கூட்டம். அதில் குரைஷியருள் முக்கியமான நால்வர் இருந்தனர். அம்ரிப்னுல் ஹத்ரமீ, அல்-ஹகம் பின் கைஸான் ஆகிய இருவரும் கூடவே அப்துல்லாஹ் இப்னுல் முகீராவின் இரு மகன்களான உத்மானும் நவஃபலும். அவர்களின் ஒட்டகங்கள் தோல், உலர்ந்த திராட்சைப் பழங்கள் என்று கனத்த வளமுடன் பொருட்பொதிகளைச் சுமந்திருந்தன.

இந்த வணிகக் கூட்டம் முகாமிட்டிருந்த இடத்திற்கு அருகிலேயே முஸ்லிம்களும் வந்து சேர்ந்தனர். அறிமுகமில்லாத அந்த அந்நியர்களைக் கண்டதும் குரைஷி வணிகக் கூட்டத்திற்கு இலேசான பதட்டம் தொற்றியது. அதைக் கவனித்த உக்காஷா இப்பனு முஹ்ஸின் ரலியல்லாஹு அன்ஹு ஒரு தந்திரம் செய்தார். தம் தலைமுடியை மழித்துக் கொண்டார். அவர்கள் மத்தியில் யதார்த்தமாய் நடமாட ஆரம்பித்தார். மக்காவிற்கு யாத்திரை செல்பவர்கள் அவ்விதம் முடியை மழித்துக் கொள்வது அக்காலத்தில் வழக்கமாயிருந்தது. அதனால் அவரும் யாரோ ஒரு யாத்ரீகர் என்று நினைத்த குரைஷிகள் பதட்டம் தணிந்தனர்.

அரபு மாதங்களில் நான்கு மாதங்கள் அரபியர் அனைவருக்கும் புனித மாதங்கள். ரஜப், துல்கஃதா, துலஹஜ், முஹர்ரம். பண்டைய காலத்திலிருந்தே அரேபியர்களுக்கு அப்படித்தான். முஸ்லிம்கள் மற்றவர்கள் என்று அரபுகள் அதைப் பாரபட்சமில்லாமல் பின்பற்றி வந்தனர். அந்த நான்கு மாதங்களில் போர், சண்டை, சச்சரவு எதுவும் கிடையாது. குரைஷிக் குலத்தினர் ஏதாவது சுண்டைக்காய் சமாச்சாரத்துக்கு காட்டுத்தனமாய் மாய்ந்து மாய்ந்து போர் புரிந்து கொண்டிருப்பவர்கள், இந்த மாதங்கள் வந்ததும் ஆயுதங்களை இறக்கி வைத்துவிட்டு, “உனக்கு அப்புறம் இருக்கு. வந்து வெச்சுக்கிறேன்” என்று ஒருவருக்கொருவர் உறுமி எச்சரித்துவிட்டு ஓய்வெடுத்துக் கொள்வார்கள். அப்துல்லாஹ் பின் ஜஹ்ஷின் தலைமையில் இருந்த முஸ்லிம்கள், அந்த வணிகக் கூட்டத்தைக் கண்ட நேரம் ரஜப் எனும் புனித மாதத்தின் இறுதி நாள். கண்ணெதிரே வசமாய்ச் சிக்கி நிற்கும் குரைஷிகள். நாளோ புனித மாதங்களில் ஒன்று. எனவே குரைஷிகளிடம் போர் தொடுக்க முடியாது. அதேநேரம் கைக்கு எட்டிய வணிகக் கூட்டம் வாளுக்கு எட்டாமல் விட்டுவிடவும் அவர்களது மனம் இடம் தரவில்லை. என்ன செய்யலாம் என்று பரபரத்தார்கள். ஆலோசனை நிகழ்ந்தது. “இப்பொழுது நாம் அவர்களைத் தாக்கி, அவர்களில் யாராவது ஒருவன் இறந்து போனாலும், புனித மாதத்தின் புனிதத்தன்மையை நாம் மீறிவிட்டதாக முழு அரேபியாவும் நம்மை இகழும், ஏசும். நாம் அரபுகளின் ஒட்டு மொத்த கோபத்துக்கும் ஆளாக நேரிடலாம்.

ஆனால் இன்று ஒருநாள் கழியட்டும் என்று நாம் காத்திருந்தால் அவர்கள் நாளை மக்க நகரின் புனித எல்லைக்குள் நுழைந்துவிடுவார்கள். மக்காவின் புனிதத்தன்மையை நாம் எக்காரணம் கொண்டும் மீற முடியாது. என்ன செய்வது?” ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் பேசினார்கள், கருத்துத் தெரிவித்தார்கள், இறுதியில் ஏகமனதாக முடிவாகியது. “தாக்குவோம் அல்லாஹ்வின் எதிரிகளை.”

சடேரென தாக்க ஆரம்பித்தார்கள் முஸ்லிம்கள். வாகித் இப்பனு அப்துல்லாஹ் எய்த அம்பு அம்ரு இப்பனுல் ஹத்ரமீயைத் தாக்கி, கொல்லப்பட்டான் அவன். உத்மான் இப்பனு அப்துல்லாஹ்வும் அல்-ஹகம் இப்பனு கைஸானும் சிறை பிடிக்கப்பட்டனர். நவஃபல் இப்பனு அப்துல்லாஹ் மட்டும் சமாளித்து, தப்பித்து ஓடிப்போனான். சட்டுபுட்டென்று அனைத்தும் நிகழ்ந்து முடிந்து, வணிகப் பொருட்கள் முஸ்லிம்கள் வசமாகின.

கைதிகளுடனும் பொருட்களுடனும் மதீனா வந்தடைந்தது முஸ்லிம்களின் குழு. நபியவர்களைச் சந்தித்து, சமர்ப்பித்து, நடந்ததை விவரித்தனர். வெற்றிக்குப் பாராட்டை எதிர்பார்த்த அவர்களுக்கு நபியவர்களிடமிருந்து வந்த பதில் அவர்கள் சற்றும் எதிர்பாராதது.

“அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! நான் உங்களைப் போரிடச் சொல்லி உத்தரவிடவில்லையே! குரைஷிகளின் நடமாட்டத்தை உளவு பார்த்துவந்து சொல்ல வேண்டும் என்பது மட்டும்தானே நான் உங்களுக்கு இட்டிருந்த பணி. இந்தக் கைதிகள் தற்சமயம் காவலில் இருக்கட்டும். கைப்பற்றப்பட்ட பொருள்களை யாரும் தொட வேண்டாம்.”

மக்காவில் அனைத்தையும் இழந்து, குரைஷிகளால் தங்களது செல்வம் அபகரிக்கப்பட்டு, முஹாஜிர்கள் படு அவல நிலையில் இருந்த காலம் அது. கொழுத்த செல்வத்துடன் இருந்த அந்த வணிகப் பொருட்கள் அவர்களுக்கு மிகவும் தேவையானதாக இருந்தது. ஆயினும் நபியவர்களின் கட்டளை அமல்படுத்தப்பட்டது. அது ஒருபுறமிருக்க, அப்துல்லாஹ் பின் ஜஹ்ஷ் மற்றும் அவருடன் அக்குழுவில் இடம் பெற்றிருந்த தோழர்களின் நிலை பரிதாபத்திற்குரியதானது. நபியவர்களின் கோபத்திற்கு ஆளாக நேரிட்டதே என்று தாள் மாட்டாத கவலையும் சோகமும் அவர்களுக்கு. அல்லாஹ்வின் தூதரின் கட்டளையை மீறியதால் இறைவனின் கோபத்திற்கும் சாபத்திற்கும் நாம் ஆளாகப் போகிறோம் என்று மாய்ந்து மருகினார்கள்.

அந்த அச்சம் அவர்களைப் பிடுங்கித் தின்றது. இதெல்லாம் போதாதென்று சக முஸ்லிம்களின் பார்வையும் வார்த்தைகளும் மேலும் அவர்களைச் சங்கடப்படுத்தின. அவர்களைக் காண்பவர்கள், “அதோ பார்! அவர்கள்தாம் நபியவர்களின் கட்டளையை மீறியவர்கள்” என்று அடையாளம் காட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். மதீனாவின் வெயிலைவிட அந்த வார்த்தைகள் அவர்களைப் பொசுக்கின.

இதனிடையே செய்தி கேள்விப்பட்டு மக்காவில் குரைஷிகள் மத்தியில் பெரும் கொந்தளிப்பு உருவானது. “முஹம்மது புனித மாதங்களின் புனிதத்தை மீறிவிட்டார். ரத்தம் சிந்தப்பட்டு, பொருட்கள் கைப்பற்றப்பட்டு, சிறை பிடிக்கப்பட்டு... போச்சு! எல்லாம் போச்சு! ஆண்டாண்டு காலமாய் நாம் போற்றிப் பாதுகாத்துவந்த புனிதம் தீட்டுப்பட்டுவிட்டது.”

மக்காவின் இந்தக் களேபரச் செய்தி காதில் விழுந்ததும் அப்துல்லாஹ்வும் குழுவினரும் மேலும் துவண்டு போனார்கள். “நமது அவசர புத்தியால் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுக்கு அவப்பெயர் ஏற்படுத்தித் தந்துவிட்டோமே!” இவ்விதம் இங்கே புவியில் சங்கடமும் குழப்பமும் கவலையும் நிலவியிருக்க, விண்ணிலிருந்து இறைவன் அளித்த தீர்ப்பு வித்தியாசமாக இருந்தது; மாய்ந்து மருகிய மனங்களின் சோர்வுக்கு முத்தாய்ப்பாக வந்து இறங்கியது.

(நபியே!) புனிதமான (விலக்கப்பட்ட) மாதங்களில் போர் புரிவது பற்றி அவர்கள் உம்மிடம் கேட்கிறார்கள்; நீர் கூறும்; “அக்காலத்தில் போர் செய்வது பெருங் குற்றமாகும்; ஆனால், அல்லாஹ்வின் பாதையை விட்டுத் தடுப்பதும், அவனை நிராகரிப்பதும், மஸ்ஜிதுல் ஹராமுக்குள் (வரவிடாது) தடுப்பதும், அங்குள்ளவர்களை அதிலிருந்து வெளியேற்றுவதும் (-

ஆகியவையெல்லாம்) அதைவிடப் பெருங் குற்றங்களாகும்;. (இணைவைத்தல் எனும்) ஃபித்னா, கொலையைவிடக் கொடியது. அவர்களுக்கு இயன்றால் உங்கள் மார்க்கத்திலிருந்து உங்களைத் திருப்பிவிடும்வரை உங்களுடன் போர் செய்வதை நிறுத்த மாட்டார்கள். உங்களுள் எவரேனும் ஒருவர் தம்முடைய மார்க்கத்திலிருந்து திரும்பி, காஃபிராக (நிராகரிப்பவராக) இறந்துவிட்டால் அவர்களின் நற்கருமங்கள் இவ்வுலகத்திலும், மறு உலகத்திலும் (பலன் தராமல்) அழிந்துவிடும். இன்னும் அவர்கள் நரகவாசிகளாக அந்நெருப்பில் என்றென்றும் தங்கிவிடுவார்கள்”

‘புனிதமான மாதங்களில் போர் புரிவது பெரும் குற்றம்தான். அது உங்களுக்குள் அடித்துக்கொள்ளும்போது. அல்லாஹ்வுக்கு எதிராய்க் குற்றம் இழைத்து, அக்கிரமம் புரிந்து, குழப்பம் விளைவித்து, இறைவனின் புனிதத்தலமான கஅபாவுக்குள் முஸ்லிம்களை நுழையவிடாமல் துரத்தியடிப்பது, இவையெல்லாம் அதைவிட மாபெரும் குற்றங்களாகும். அதனால் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ் குழுவினரின் நடவடிக்கை சரியே!’ என்று இறைவனின் வசனம் தெள்ளத்தெளிவாய்த் தீர்ப்பு வழங்கியது. குர்ஆனின் 2ஆவது அத்தியாயத்தின் 217 ஆவது வசனமாகப் பதிந்துபோனது.

இந்த இறை அறிவிப்பு வெளியானதும் நபியவர்களின் கோபம் தணிந்தது. கைப்பற்றப்பட்ட பொருட்கள் முஸ்லிம்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டு, பிரித்து வழங்கப்பட்டன. இதற்குள் முஸ்லிம்களிடம் பிடிபட்ட தங்கள் மக்கள் இருவரையும் மீட்பதற்கு இழப்புத் தொகையுடன் மதினாவிற்கு ஆள் அனுப்பியிருந்தனர் குரைஷிகள்.

ஸஅதும், உத்பாவும் மிரண்ட ஓட்டகத்தைத் துரத்திச் சென்றவர்கள் குழுவிலிருந்து பிரிந்துவிட்டார்கள் என்று பார்த்தோமில்லையா? அவர்கள் அதுவரை மதினாவுக்குத் திரும்பவில்லை. அவர்களுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதும் தெரியாமல் இருந்தது. அதனால் நபியவர்கள் பிணைத் தொகையுடன் வந்திருந்த குரைஷித் தூதுவர்களிடம், “ஸஅதும் உத்பாவும் திரும்பும்வரை ஒன்றும் செய்வதற்கு இல்லை. நீங்கள் அவர்களைக் கொன்றிருந்தால் நாங்கள் இவர்களைக் கொல்வோம்” என்று அறிவித்துவிட்டார்கள்.

பின்னர் ஒருவழியாக ஸஅதும் உத்பாவும் மதினாவுக்கு வந்துசேர, பிணைத் தொகை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு கைதிகள் விடுவிக்கப்பட்டனர். அப்பொழுது ஓர் ஆச்சரியம் நிகழ்ந்தது. அல்-ஹகம் இப்னு கைஸான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டு மதினாவிலேயே தங்கிவிட்டார். உத்மான் இப்னு அப்துல்லாஹ் மட்டும் மக்கா திரும்பினான்.

இஸ்லாமிய வரலாற்றில் பதியப்பட்டுள்ள முதல் ராணுவ நடவடிக்கை இது. போரில் முதன்முறையாக முஸ்லிம்கள், எதிரிகளின் பொருட்களைக் கைப்பற்றியது இந்த நிகழ்வில்தான். ராணுவ நடவடிக்கையால் முஸ்லிம்களால் முதலில் கொல்லப்பட்ட எதிரியும் இந்தப் போரில்தான். முதன்முறையாக முஸ்லிம்களின் கொடியேந்திச் சென்றது அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ். இப்படியாக பல ‘முதல்’கள் இந்நிகழ்விற்கு ஏற்பட்டுப்போயின.

‘ஒன்றுமில்லாத பரதேசிக் கூட்டம் என்று நாம் நினைத்திருந்த முஸ்லிம்கள், ஊரைவிட்டு ஓடிப்போய் அவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கும்போதும், 300 மைல் தாண்டி நமது எல்லை வரை வந்து, நம்மில் ஒருவனைக் கொண்டு, நம் வணிகப் பொருட்களைப் பறிமுதல் செய்தது மட்டுமின்றி குரைஷிகள் இருவரைக் கைதும் செய்து பஞ்சம் பிழைக்கப் போன மதினாவுக்குக் கொண்டு சென்றுவிட்டார்களே’ என்று குரைஷிகளுக்குப் பொங்கி எழுந்த ஆத்திரம்,

பின்னர் அவர்கள் படையெடுத்த பத்ரு யுத்தத்திற்கு ஒரு காரணமாக அமைந்துபோனது உண்மை. பத்ரு யுத்தத்திலும் தம் பங்குக்கு உரிய வீரத்தை வாளால் எழுதினார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ்.

அதற்கு அடுத்த ஆண்டு உஹது யுத்தம் நிகழ்ந்தது. போர் துவங்கும்முன் ஸஅத் பின் அபீ வக்காஸிடம் வந்தார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ். “வா நாம் இறைவனிடம் இறைஞ்சுவோம்” என்றார்.

“நல்லது, வா” என்று அவரைத் அழைத்துக்கொண்டு தனியிடத்தில் ஒதுங்கினார் ஸஅத். முதலில் அவர் இறைவனிடம் பிரார்த்தனை புரிந்தார். “யா அல்லாஹ் நாங்கள் எதிரியைச் சந்திக்கும்போது, மிக வலிமையான, கடுமையான, மூர்க்கமான போர் வீரனை நான் எதிர்கொள்ள வேண்டும். அவனை நான் வென்று அவனது ஆயுதங்களைக் கைப்பற்ற வேண்டும்.”

“ஆமீன்” என்றார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ்.

பின்னர் அவர் இறைவனிடம் பிரார்த்தனை புரிந்தார். “யா அல்லாஹ்! மிக வலிமையான, கடுமையான, மூர்க்கமான போர் வீரனை எனக்கு அனுப்பிவை. நான் அவனுடன் போரிட வேண்டும். இறுதியில் அவன் என்னை வென்று எனது காது, மூக்கை சேதப்படுத்த வேண்டும். அவ்விதம் அங்கம் பாதிப்படைந்த நிலையில் நான் உன்னைச் சந்திக்க வேண்டும். ஏன் உனது அங்கங்கள் சேதப்படுத்தப்பட்டுள்ளன? என்று நீ என்னைக் கேட்பாய். உனக்காகவும் உன் தூதருக்காகவும் இவ்விதம் நிகழ்ந்தது என்று நான் பதில் உரைப்பேன். நான் உண்மையை உரைத்தேன் என்று நீ சொல்ல வேண்டும்.” (இபுனு ஷாஹீன்).

தம்மைவிட அப்துல்லாஹ் சிறப்பான பிரார்த்தனை புரிந்ததாய் உணர்ந்து, வியந்துபோய் அவரைப் பார்த்தார் ஸஅத். அன்று மாலை அந்த வியப்பு உண்மையானது. போர் நிலவரம் மாறிப்போய், முஸ்லிம்களுக்கு நிகழ்வுற்ற சேதம் நமக்கு நன்கு அறிமுகமான நிகழ்வுகள் இல்லையா?

அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ் கொல்லப்பட்டிருந்தார். அங்கங்கள் சிதைக்கப்பட்டு, அவரது காதும் மூக்கும் ஒரு மரத்தில் கயிற்றில் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார் ஸஅத். அல்லாஹ்வின் பொருட்டு உயிர்த் தியாகத்திற்காகவே உயிர் வளர்த்திருக்கிறார்கள் அவர்கள்!

“திண்ணமாக நான் உங்களுக்காகக் கவ்ருக்கருகில் காத்திருப்பேன். உங்களுக்காக நான் சாட்சி கூறுவேன் ...” என்று அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) உஹதுத் தியாகிகளுக்கு உறுதியளித்தார்கள்.

தம் தாய் மாமன், அல்லாஹ்வின் சிங்கம் ஹம்ஸா இப்னு முத்தலிபுடன் உஹது களத்தில் ஒரே குழிக்குள் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டார் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 73

நபி (ஸல்) அவர்கள் : “நான் அபூஸூஃப்யான் அவரை ஏற்றுக் கொண்டேன். எனக்கு எதிராய் அவர் இழைத்த ஒவ்வொரு துளி விரோதத்தையும் அல்லாஹ் மன்னித்தருள்வானாக!”

...யுத்தகள வாகனத்தில் அமர்ந்திருந்த நபியவர்களின் கால்கள்தான் கண்ணில் பட்டன. நொடிப்பொழுதில் அக்காரியம் செய்தார் சட்டென குனிந்து முத்தமிட்டு விட்டார். - அபூஸூஃப்யான் இப்னுல் ஹாரித்

நபியவர்களின் வரலாற்றில் மிகவும் பிரபலமான பெயர் அபூஸூஃப்யான். அன்னை உம்மு ஹபீபா ரலியல்லாஹு அன்ஹா, முஆவியா ரலியல்லாஹு அன்ஹு ஆகியோரின் தகப்பனாரும் பத்ருப் போருக்குக் காரணமாய் அமைந்தவரும் இதரப் போர்களில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராய்ப் படைதிரட்டி வந்தவருமான அபூஸூஃப்யான் வேறு. அவர் அபூஸூஃப்யான் இப்னுல் ஹர்ப். நாம இப்போது சந்திக்கப் போகும் அபூஸூஃப்யான் இப்னுல் ஹாரித் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் பாட்டனார் அப்துல் முத்தலிபின் குடும்பம் பெரியது. பதின்மூன்று மகன்கள், ஆறு மகள்கள் என்று மிகப் பெரியது. ஹம்ஸா, அப்பாஸ், அபூதாலிப், அபூலஹப் போன்ற பிரபலங்கள், நபியவர்களின் தந்தை அப்துல்லாஹ்வின் சகோதரர்களென நம்மில் பலருக்கும் அறிமுகமானவர்கள். அந்தச் சகோதரர்களில் மற்றொருவர் இருந்தார்;

அல்ஹாரித்!

அப்துல்லாஹ்வுக்கு முஹம்மது பிறந்த அதேகாலகட்டத்தில் அல்ஹாரிதுக்கும் ஒரு மகன் பிறந்தார். அவர் பெயர் அபூஸூஃப்யான்.

இந்த அபூஸூஃப்யான் நபியவர்களின் பெரியப்பாவான அல்ஹாரிதின் மகன் – அபூஸூஃப்யான் இப்னுல் ஹாரித். செவிலித் தாய் ஹலீமா அஸ்-ஸஅதிய்யாவிடம் நபியவர்களும் இந்த அபூஸூஃப்யானும் பாலருந்தி வளர்ந்தவர்கள். அவ்வகையில் இருவருக்கும் பால்குடிச் சகோதர உறவும் ஏற்பட்டிருந்தது. தவிர அபூஸூஃப்யானின் தோற்றமும் நபியவர்களின் தோற்றத்தை ஒட்டியிருந்தது என்பது ஆச்சரியமான உபதகவல்.

ஒரே குடும்பம், சமவயது, சகோதர வாஞ்சை என்று நபியவர்களுக்கும் அபூஸூஃப்யானுக்கும் இயற்கையாய் நல்லதொரு நட்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. சேர்ந்து உண்டு, விளையாடி வளர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். வாலிப வயதை எட்டியதும் தொழில், திருமணம், குடும்பம் என்று அமைந்து போனாலும் நட்பும் பாசமும் மட்டும் எப்பொழுதும் போல் நீடித்துக் கொண்டிருந்தது.

நாற்பதாண்டுகள் கழிந்திருக்கும்.

ஒருநாள் நபியவர்கள் ஹிரா குகையிலிருந்து ஓடோடி இறங்கிவந்து நடுங்கிக்கொண்டே அந்த அற்புதச் செய்தியைச் சொன்னார்கள். எளிதில் நம்பிவிட முடியாத கடினமான செய்தி.

முதலில் அதை அவர்கள் அறிவித்தது தம் மனைவியிடம். பதினைந்து ஆண்டுகால இல்லாழ்க்கையில் தம் கணவரை உள்ளும் புறமும் நன்கு அறிந்து வைத்திருந்த அவர்களின் மனைவி கதீஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவுக்கு அதில் எத்தகைய சந்தேகமும் தோன்றவில்லை. போர்த்திவிட்டு, இதமாய் அனைத்து ஆறுதல் கூறி, உறுதியுடன் அப்படியே அச்செய்தியை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

அடுத்து அவர்களின் மகள்கள், அவர்களுடன் வளர்ந்து வந்த ஸைத், பெரியப்பா மகன் அலீ என்று மிக நெருக்கமானவர்கள் சங்கடமே இன்றி அத்தகைய அசாதாரண நிகழ்வில் நம்பிக்கை கொண்டதற்கு அடிப்படைக் காரணங்கள் பல இருந்தன. குரைஷியரின் குல கௌரவங்களான மது, மாது, வன்மனம், கொடுஞ் சினம் போன்றவை எதுவுமின்றி, அன்றைய அரபியரிடம் அருகிப் போயிருந்த நற்பண்புகள் அனைத்தும் நபியவர்களிடம் குடிகொண்டிருந்தன. இதையெல்லாம் அத்தனை ஆண்டுகாலம் அருகிலிருந்து பார்த்த குடும்பத்தினர், பொய்பேசி அறியாத தம் குடும்பத் தலைவர் சொன்ன புதுச்செய்தியை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டனர்.

நபியவர்களுடன் உண்டு, உறங்கி, விளையாடி வளர்ந்த அபூஸூஃப்யானுக்கும் நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமல்லவா? முதல் ஆளாய் அவரும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டு ஆதரவாய் நின்றிருக்க வேண்டுமல்லவா? அங்குதான் வினோதம் நிகழ்ந்தது!.

அப்பட்டமாய் நிராகரித்தார் அபூஸூஃப்யான். இத்தனைக்கும் அபூஸூஃப்யானுடன் பிறந்த மூன்று சகோதரர்கள் – நவஃபல், ரபீஆ, அப்துல்லாஹ் ஆகிய மூவரும் ‘புதுச்செய்தி’யை ஏற்றுக் கொண்டு முஸ்லிமாகியிருந்தனர்.

“என்னமோ சொல்கிறார்? எனக்குப் பிடிபடவில்லை? அவராயிற்று, அவர் மதமாயிற்று” என்று ஒதுங்கிப் போயிருந்தாலும் பரவாயில்லை. எதிரியானார்! பரம எதிரியானார். அத்துனை நெருங்கிய உறவு, நட்பு, பாசம் அனைத்தையும் நொடியில் உதறித் தள்ளிவிட்டு மிகவும் மூர்க்கமான முறையில் களமிறங்கினார்.

அபூஸூஃப்யான், குரைஷி குலத்தின் திறமையான வீரர்களில் ஒருவர். கவிதை புனைவதில் எக்கச்சக்கப் புலமை. பிரமாதமான கவிஞர். ஆனால் இந்தத் திறனையெல்லாம் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, “முஹம்மதை ஒழித்துக் கட்டுகிறேன் பார்” என்று அவர் தொடை தட்டி எதிர்த்து நின்றது பெருஞ்சோகம். இஸ்லாத்திற்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் என்னென்ன தீங்குகள் விளைவிக்க முடியுமோ அத்தனைக்கும் என் திறன் சமர்ப்பணம் என்று குரைஷிகளிடம் அறிவித்துவிட்டார். எவ்விதத் தடுமாற்றமும் இல்லாத தெளிவான குறிக்கோள்.

தொடங்கியது அவர் பணி. முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகப் போர் துவங்கத் தூண்டி விடுவதாகட்டும்; அந்தப் போர்களில் வாளேந்தி நிற்பதாகட்டும் அதிலெல்லாம் இந்த அபூஸூஃப்யானின் பங்கு பெரும்பங்கு. மிச்சப் பொழுதில் நபியவர்களையும் இஸ்லாத்தையும் தூற்றி மிகவும் கீழ்த்தரமான வசைப்பாடல்கள் அவரிடமிருந்து உருவாக ஆரம்பித்தன.

கவிதைக்கும் பாடலுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சமூகத்தினர் அந்த அரபியர். அவர்களிடையே இத்தகைய பாடல்கள் என்ன செய்யும்? பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. நாக் கூச வைக்கும் அப்பாடல்களின் கரு, நபியவர்களுக்கு ஏற்படுத்திய பாதிப்பு சொல்லி மாளாது. எதிரிகளின் வாளினால் பட்ட புண்களாவது ஆறிப்போகும்; ஆனால் அவர்களது நாவினால் ஏற்பட்ட காயம்? அது ஆறாத வடுவானது.

இப்படியாக ஓர் ஆண்டு இரண்டாண்டு என்றில்லாமல் இருபது ஆண்டுகள் விரோதம் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தார் அபூஸூஃப்யான். அதன் பிறகே நிகழ்ந்தது அது.

முஸ்லிம்கள் மதீனாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்து வந்தபின் பல போர்கள், பற்பல சச்சரவுகள். மக்காவிலிருந்து மதீனாவரை விடாமல் தொடர்ந்தது குரைஷிகளின் தொல்லைகள். ஒவ்வொன்றும் அடக்கப்பட்டு, முறியடிக்கப்பட்டு உச்சக்கட்டமாய் ஹிஜ்ரீ எட்டாம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது மக்கா படையெடுப்பு.

முஸ்லிம்களின் பெரும்படை நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் தலைமையில் மக்கா நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது என்ற செய்தி உளவறிக்கையாய் மக்காவை வந்தடைந்தது. இனி எந்த எதிர்ப்பிற்கும் வழியே இல்லை, ஆட்டம் முடிந்தது என்ற நிலையிலிருந்தனர் குரைஷியர். மக்காவின் ஒவ்வொரு வீட்டையும் பதட்டம் சூழ்ந்திருந்தது! அபூஸூஃப்யான் இப்பினுல் ஹாரித் தம் வீட்டில் அமர்ந்திருந்தார். முற்பகல் செய்ததற்குப் பிற்பகல் என ஒன்று வந்து சேரும் என்று அப்பொழுதெல்லாம் அவர் நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை. இப்பொழுதுதான் யோசித்தார். 'இதோ இன்னும் சில நாட்களில் முஹம்மது வந்து மக்காவைக் கைப்பற்றப் போகிறார். உலகின் எந்த மூலையில் நான் ஓடி ஒளிவேன்? எங்கு இடமிருக்கிறது?' நினைத்துப் பார்க்கவே பகீரென்றிருந்தது!

'எங்குப் போவேன்? யாருடன் போவேன்? எந்த மக்கள் மத்தியில் சென்று வாழ்வேன்?' யோசிக்க யோசிக்கப் பதட்டம் கூடியது. தம் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்தார். "முஹம்மது விரைவில் வரப் போகிறார். தயாராகுங்கள். நாம் மக்காவை விட்டுக் கிளம்ப வேண்டும். முஸ்லிம்கள் இங்கு வந்தடையும்போது நான் உயிருடன் இருப்பதைவிட இறந்துவிடுவது மேல்" அவரைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தார்கள் அவர்கள். "அரபியர்கள், அரபியர் அல்லாதவர்கள் என்று எல்லோரும் முஹம்மதை நம்பிப் பிரமாணம் எடுத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டார்களே, அதை இன்னமும் நீங்கள் உணரவில்லையா? நீங்கள் அவர்மீது கொண்டுள்ள விரோதத்தைக் கைவிடாமல் பிடித்துத் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். உண்மையை உணருங்கள். இதுதான் சரியான தருணம். இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்" அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அபூஸூஃப்யான்.

"இன்னும் சொல்லப்போனால் ஆரம்ப காலத்திலேயே நீங்கள்தாம் முதல் ஆளாய் அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டு ஆதரவாய்ச் செயல்பட்டிருக்க வேண்டும்..." என்று தங்களால் இயன்ற அளவு அவரின் குடும்பமே எடுத்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தது. இருபதாண்டு கால விரோதம் மனக்கண்ணில் மின்னலாய் ஓட, அன்று காணத் தவறிய உண்மையின் ஒளி இன்று பளிச்சென்று தென்பட ஆரம்பித்தது; வைகறை வெளிச்சமாய்ப் பரவியது. "மத்கூர்!" உரத்து அழைத்தார் அபூஸூஃப்யான். மத்கூர், அவரின் பணியாள். வந்து நின்றவனிடம், "ஓட்டகங்களும் ஒரு குதிரையும் சேணம் பூட்டிப் பயணத்திற்குத் தயார் செய்!". அவை உடனே தயாராக, தம் மகன் ஜாஃபரை அழைத்துக் கொண்டு குதிரையில் ஏறிக்கொண்டுப் படுவேகமாகக் கிளம்பினார்.

மதீனாவிலிருந்து மக்கா வரும் வழியில் அல்-அப்வா என்றோர் ஊர் உள்ளது. அங்குதான் நபியவர்களுடன் முஸ்லிம்கள் முகாமிட்டிருந்தார்கள். அபூஸூஃப்யானையும் ஜாஃபரையும் சுமந்துகொண்டு அந்த ஊருக்கு விரைந்தது அப்புரவி. அல்-அப்வாவை நெருங்க நெருங்க அவருக்கு அந்தப் பயம் தோன்றியது. நபியவர்களைச் சந்தித்துப் பேசுவதற்குமுன் யாரேனும் தம்மை அடையாளம் கண்டு கொலை செய்துவிட்டால்? அதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இருந்தன. முஸ்லிம்களிடம் தாம் சம்பாதித்து வைத்திருந்த வெறுப்பை அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அதைப்போல் இறைத்தூதருக்காக அந்தத் தோழர்கள் என்னென்ன தியாகங்கள் செய்வார்கள் என்பதும் நாடறிந்த செய்தி. 'ம்ஹும்! நபியவர்கள் எனது மாற்றத்தை அறியுமுன் நான் இறந்து போகக்கூடாது'. கவலை அதிகரித்தது. உடனே குதிரையை விட்டு இறங்கி, தன் அடையாளத்தை மறைத்துக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தார் அபூஸூஃப்யான். ஏறக்குறைய ஒரு மைல் தூரம் இருக்கும்; நடந்து சென்று கொண்டேயிருக்க எதிரே முஸ்லிம்களின் படை அணி அணியாக மக்கா நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

ஓரமாக ஒதுங்கி அவர்களது கவனத்தைக் கவராமல் நின்றனவர்கள், தோழர்கள் யாரும் தம்மைக் கண்டுவிடக் கூடாதே என்று படபடத்தது மனம். படைகள் நகர்ந்து கொண்டேயிருக்க, அப்பொழுது நபிகளாரும், அவர்களின் தோழர்களுமாய் ஓர் அணி வந்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டார் அபூஸூஃப்யான்.

'அதோ அவர்! எளிமையாய் கம்பீரத்தின் அசல்!'

வேகமாய் நகர்ந்து பாதையின் அருகே சென்று நின்றனவர்கள், நபியவர்கள் வெகு அருகே நெருங்கியதும், விரைந்து சென்று நேருக்கு நேர் அவர்கள் தம்மைக் காணும் வகையில் தம் தோற்றத்தை வெளிப்படுத்தினார் அபூஸூஃப்யான்.

பார்த்துவிட்டார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். யாரென்று தெரிந்தது; அவர் அபூஸூஃப்யான் இப்பினுல் ஹாரித் என்பது தெளிவாய்த் தெரிந்தது. ஒரு சொல் பேசவில்லை. உடனே மறுபுறம் திரும்பிக்கொண்டது அவர்களது முகம்.

'ஏன் திரும்பிக் கொண்டார்கள்? ஒருவேளை நம்மைத் தெரியவில்லையோ?'

உடனே விரைந்து மறுபுறம் சென்றார் அபூஸூஃப்யான். நபியவர்களின் எதிரே நின்றார். மீண்டும் வேறுபுறம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்கள் நபியவர்கள். இறைத்தூதர் தம் முகம் காண மறுக்கிறார் என்பது நிச்சயமாய்ப் புரிந்தது அவருக்கு.

‘இதென்ன இப்படியொரு வரவேற்பு?’ எப்படியாவது நபியவர்கள் தம் முகத்தைப் பார்த்தால் போதும், பேசிவிடலாம் என்று அபூஸூஃப்யான் மீண்டும் மீண்டும் முயல், ம்ஹும், நபியவர்கள் முகம் கொடுப்பதாய் இல்லை. இது அவர் சற்றும் எதிர்பாராதது. தம்மைப் பார்த்ததும் தாம் இஸ்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளப் போவதை அறிந்ததும் நபி மனமகிழ்ந்து போவார்கள்; தோழர்களெல்லாம் ஆனந்தமடைவார்கள் என்றுதான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார் அவர். ஆனால் இது, இந்தப் புறக்கணிப்பு, தாங்கமுடியவில்லை அவரால். போர்க்களத்தில் வாளேந்தி கோரத் தாண்டவம் புரிந்த எதிரிகளையெல்லாம் சடுதியில் மன்னித்துவிட்ட நபியவர்கள் இங்கு இவரிடம் இப்படி நடந்து கொண்டதற்கு அழுத்தமான காரணமிருந்தது. ஒருவரது நற்பெயரை, குணநலனை, மாண்பை, கெடுத்தழிப்பது என்பது உயிர்க் கொலையை விடக் கொடூரமானது. சமூகத்தின் கீழ்மட்டத்தில் இருப்பவனாய் இருந்தாலும் மானம்தான் மனிதனுக்கு முக்கியம் என்றிருக்கும்போது அத்தகைய தீச்செயல் இறைவனின் தூதர், உத்தமத் திருநபி, நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின்மேல் நிகழ்த்தப்படுமானால் அது குற்றத்தின் உச்சக்கட்டமல்லவா?

இறைத் தூதரை நிந்திப்பதென்பது இறைநிந்தனை. எக்காலமாயினும் சரி; அது யாராக இருந்தாலும் சரி; அத்தகு தீங்கு மன்னிப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட பாவம். இதைத் தோழர்கள் கவனித்துவிட்டனர். நபியவர்களே அவரிடம் பேசவில்லை என்றாகிவிட்டதால் யாரும் அபூஸூஃப்யானின் முகத்தை ஏறிட்டும் பார்க்கவில்லை. என்ன ஏது என்று ஒரு வார்த்தை கேட்க வேண்டுமோ? அனைவரும் திரும்பிக் கொண்டனர். அபூபக்ரு (ரலி) மிகக் கடுமையான முகத்துடன் திரும்பிக் கொண்டார். அடுத்து உமரை நெருங்கி, கெஞ்சலாய் ‘அன்பாய், ஆதரவாய் ஏதாவது சொல்லுங்களேன்’ என்று பார்த்தால் அபூபக்ருவைவிடக் கடினமாய் நடந்து கொண்டார் அவர். மேலும் தம் அருகிலிருந்து அன்ஸாரித் தோழர் ஒருவரை அழைத்து, உமர் அவரைப் பற்றி ஏதோ சொல்ல, புதுத்தொல்லை உருவானது. அந்தத் தோழர் அபூஸூஃப்யானை நோக்கிக் கடுஞ்சொல் கொண்டு கோபமாய்ப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டார். “அல்லாஹ்வின் விரோதியே! நீதானே நபியவர்களுக்கும் அவரின் தோழர்களுக்கும் விடாது தீங்கிழைத்தது? நீ இழைத்த தீங்கும் குற்றங்களும் இந்தப் பூமி முழுவதையும் நிரப்பும் அளவிற்கான கொடுமைகளாயிற்றே...” என்று தொடர்ந்து கொண்டேபோக, தோழர்கள் அனைவரும் அதை அமைதியாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். தம்மை அவர் வசைபாடுவது மற்றத் தோழர்களுக்கு திருப்தியளிக்கிறதோ என்று நினைக்க ஆரம்பித்துவிட்டார் அபூஸூஃப்யான். மிகவும் சங்கடமான அந்தச் சூழ்நிலையில் தம் சிற்றப்பா அப்பாஸைப் பார்த்துவிட்டார் அபூஸூஃப்யான். ‘அப்பாடா’ என்று அவரிடம் விரைந்து சென்று,

“சிற்றப்பா! எனக்கும் அல்லாஹ்வின் தூதருக்கும் இடையிலுள்ள உறவுமுறை, என் மக்கள் மத்தியில் எனக்குள்ள செல்வாக்கு இதையெல்லாம் கருத்தில்கொண்டு நான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டேன் என்பதை அறிந்தால் நபியவர்கள் மகிழ்வடைவார்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அவர்கள் என்னிடம் எப்படி நடந்து கொண்டார்கள் என்பதை நீங்களே பார்த்தீர்கள். தயவுசெய்து எனக்காக அவர்களிடம் நீங்கள் சென்று பேசுங்களேன்; மனமிரங்குவார்கள் என்று நம்புகிறேன்” “முடியாது”. தெளிவாகச் சொன்னார் அப்பாஸ். “அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! அவர்கள் உன்னிடமிருந்து முகத்தை எப்படித் திருப்பிக் கொண்டதைப் பார்த்தேன் அபூஸூஃப்யான். அவரும் உன்னைப் போல் என் சகோதரர் மகன்தான். ஆனால் அவர் அல்லாஹ்வின் தூதர். நான் அவர்கள்மீது மிகுந்த மரியாதை வைத்துள்ளேன். இப்பொழுது நான் சென்று பேசுவது முறையல்ல” “நீங்களே முடியாது என்று சொல்லிவிட்டால் வேறு யாரிடம் சென்று நான் முறையிட முடியும்?” அழுதார் அபூஸூஃப்யான். “நான் ஏதும் செய்வதற்கில்லை” என்று மட்டும் பதில் வந்தது. துக்கம் பொங்கி நம்பிக்கை குறைந்தது. அப்பொழுது தோழர்கள் மத்தியில் அலீ (ரலி) தென்பட்டார். ‘இதோ என் மற்றொரு சிற்றப்பாவின் மகன்’ என்று அடுத்து அவரிடம் விரைந்தார் அபூஸூஃப்யான். ஆனால் அலீயிடமிருந்தும் ஏறக்குறைய அதே பதில்தான் கிடைத்தது. அலீயும் கைவிரித்ததும் என்ன செய்வதென்று அவருக்குத் தோன்றவில்லை. மீண்டும் அப்பாஸிடம் திரும்பி வந்து, “சிற்றப்பா! நபியவர்களிடம் எனக்காகப் பரிந்துரைக்க இயலாவிட்டால் போகட்டும்; என்னை எதிரியாய்த் தூற்றி, பிறரையும் அதற்குத் தூண்டிக் கொண்டிருக்கிறார் ஒருவர்; தாங்கமுடியவில்லை. தாங்கள் வந்து அவரிடமாவது எனக்காகப் பேச வேண்டும்”

“யார் அவர்? எப்படி இருப்பார்?” என்று கேட்டார் அப்பாஸ். அங்க அடையாளங்களை விவரித்தார் அபூஸூஃப்யான். “ஓ! அவர் நுஜுமான் இப்னுல் ஹாரித் அந்-நஜ்ஜாரி” என்றவர் அவரைக் கூப்பிட்டனுப்பினார். “நுஜுமான்! இந்த அபூஸூஃப்யான் அல்லாஹ்வின் தூதரின் பெரியப்பா மகன். என் சகோதரனின் மகன். இப்பொழுது நபியவர்கள் இவர்மேல் அளவிலாக் கோபத்தில் இருக்கலாம். ஆனால் விரைவில் ஒருநாள் கருணை கொண்டு மனமிரங்கத்தான் போகிறார்கள். எனவே இப்பொழுது இவரைத் தொந்தரவு புரியாமல் விட்டுவிடுங்கள்” தன்மையாய் எடுத்துக் கூற, நுஜுமான் ஏற்றுக் கொண்டார். “சரி, இனி என்னால் இவருக்குத் தொல்லை இருக்காது” என்று சத்தியம் செய்து தந்து விட்டுச் சென்றுவிட்டார். படை மக்கா நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அல்-ஜஹூபா என்றோர் இடத்தில் அடுத்து முகாமிட்டார்கள் அனைவரும். நபியவர்களுக்குக் கூடாரம் அமைக்கப்பட்டது. அது எந்தக் கூடாரம் என்று தெரிந்துகொண்டு, அதன் வெளியே அமர்ந்து கொண்டார் அபூஸூஃப்யான். தம் மகன் ஜாஃபரைத் தமக்கும் பின்னால் நிறுத்திக் கொண்டார். கூடாரத்தைவிட்டு வெளியே வந்த நபியவர்கள் அங்கு அவர் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, இப்பொழுதும் ஒன்று சொல்லவில்லை, முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்கள்; சென்று விட்டார்கள்.

அதற்கடுத்து ஒவ்வொருமுறை படை முகாமிடும் போதெல்லாம் நபியவர்களது கூடாரத்தின் வாசலில் தம் மகனுடன் சென்று அமர்ந்து கொள்ள ஆரம்பித்தார் அபூஸூஃப்யான். நபியவர்களும் ஒவ்வொருமுறையும் அவரிடம் பேசாமல் முகம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். எப்படியும் அவர்கள் மனமிரங்கி மன்னித்து விடமாட்டார்களா என்று ஏங்கிக் கொண்டிருந்த அபூஸூஃப்யானுக்கு நம்பிக்கை குறைந்து கொண்டே வந்தது.

அபூஸூஃப்யானைப் போலவே அப்துல்லாஹ் இப்னு அபூ உமைய்யா என்பவரும் நபியவர்களைச் சந்திக்க வந்திருந்தார். இவரும் நபியவர்களுக்கு நெருங்கிய உறவினர்தான். இவரின் தாயார் நபியவர்களுக்கு அத்தை உறவு. இவரும் இறைத்தூதரைப் பற்றி சகட்டுமேனிக்குப் பழிதூற்றித் திரிந்து கொண்டிருந்தவர். இவர்கள் இருவரையுமே சந்தித்துப் பேசாமல் நபியவர்கள் தவிர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இதையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டிருந்த அன்னை உம்மு ஸலமா ரலியல்லாஹு அன்ஹா தம் கணவரிடம் பேசினார்கள்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! அவர்கள் இருவரும் உங்களின் இரத்த சொந்தங்களாயிற்றே! மனமிரங்கக் கூடாதா?”

“தேவையில்லை! என் பெரியப்பா மகன் எனக்கு ஏகப்பட்ட அவதூறு புரிந்தான். என் அத்தை மகன் என்னை மக்காவில் என்னவெல்லாம் பேசினான் என்றுதான் உனக்குத் தெரியுமே”

நபியவர்கள் இவ்விதம் கூறியது அபூஸூஃப்யானுக்குத் தெரிய வந்தது. ‘அவ்வளவுதானா? வேறு வழியில்லையா?’ மனம் உடைந்துபோய் தம் மனைவியிடம் வந்து, “ஒன்று நபியவர்கள் என்னிடம் மனமிரங்க வேண்டும். இல்லையா, அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன், என் மகனை அழைத்துக் கொண்டு நடந்தே பாலவனத்தை அடைந்து, தாகத்தினாலும் பசியினாலும் மாய்ந்து மடியப் போகிறேன்”

அபூஸூஃப்யான் இப்படிக் கூறினாராம் என்று இந்தச் செய்தி நபியவர்களை எட்டியது. அதிலுள்ள தீவிரம், உண்மையை ஏற்றுக் கொண்டு இலேசாக இளகியது அவர்களது மனம். கூடாரத்தின் வெளியே காத்திருந்த அபூஸூஃப்யானை அடுத்தமுறை நபியவர்கள் பார்த்தபோது முகத்தில் முந்தைய கடுமை இல்லை. ‘அப்படியே இலேசாய் ஒரு புன்னகை பூத்தால் போதுமே’ என்று அபூஸூஃப்யான் எதிர்பார்க்க, அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

இறுதியில் அலீ பின் அபுதாலிப் (ரலி), அபூஸூஃப்யானிடம் ஓர் ஆலோசனைக் கூறினார். “நபி யூஸூஃபை அடையாளம் கண்டுகொண்ட அவரின் சகோதரர்கள் என்ன சொன்னார்கள் தெரியுமா? ‘நாங்கள் உமக்குத் தவறு இழைத்தவர்களாக இருந்தும், நிச்சயமாக அல்லாஹ் எங்களை விட உம்மை மேன்மையுடையவராகத் தேர்வு செய்திருக்கின்றான்’ என்று. அதையே நீங்களும் நபியவர்களிடம் நேருக்கு நேராய்ச் சொல்லுங்கள். அது இறை வசனமல்லவா? அதனால் அல்லாஹ்வின் தூதர் அதற்குச் சிறப்பான பதிலைத் தவிர வேறு எதுவும் சொல்லவே மாட்டார்கள்”

அது சிறப்பான ஆலோசனை. அபூஸூஃப்யானுக்குப் பிடித்துப்போனது. அடுத்தமுறை நபியவர்களிடம் அந்த இறை வசனத்தை அப்படியே உரைத்தார் அபூஸூஃப்யான். தம் சகோதரர்கள் தம்மிடம் அப்படிக் கூறியதும் நபி யூஸூஃப் அழகிய பதிலொன்று சொல்லியிருந்தார். குர்ஆனில் பதிவாகியுள்ள அதே பதிலை நபியவர்கள் கூறினார்கள். “இன்று உங்கள் மீது எவ்விதக் குற்றச்சாட்டும் இல்லை அல்லாஹ் உங்களை மன்னித்தருள்வானாக! அவனே கிருபையாளர்களிலெல்லாம் மிக்க கிருபையாளனாக இருக்கின்றான்”.

பேரானந்தம் அடைந்தார் அபூஸூஃப்யான் இப்னுல் ஹாரித் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

முஸ்லிம்களின் படை மக்காவிலுள் நுழைந்தது. வரலாற்றின் மாபெரும் வெற்றி நிகழ்வு அது. அந்தப் படையினருடன் அபூஸூஃப்யானும் இணைந்து கொண்டு பின்தொடர்ந்தார் – முஸ்லிம்களுடன் முஸ்லிமாய். நபியவர்கள் கஅபாவில் நுழைய, கூடவே இவரும். அன்றிலிருந்து அப்பொழுதிலிருந்து நபியவர்களின் ஒவ்வொரு அடியையும் அப்படியே பின்தொடர்ந்து செல்ல ஆரம்பித்தது அவரது வாழ்க்கை.

மக்காவின் தென்கிழக்கே சில மைல்கள் தொலைவில் ஹவாஸின் எனும் கோத்திரத்தினர் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களுக்குச் செய்தி வந்து சேர்ந்தது – “முஸ்லிம்கள் மக்காவைக் கைப்பற்றிவிட்டனர். கஅபா ஆலயத்தில் இருந்த சிலைகளெல்லாம் அப்புறப்படுத்தப் பட்டன”

அவர்களுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது அச்செய்தி. அடுத்ததாய் முஸ்லிம்கள் இங்கும் வந்துவிடப் போகிறார்கள் என்ற அச்சம். அதுவரை ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்? நாமே முந்திச் சென்று அவர்களை எதிர்கொண்டு முறியடித்துவிட்டால்? அதுதான் சரி என்று முடிவு செய்தான் மாலிக் பின் அவ்ஃப் அந்-நத்ரீ என்பவன்.

உடனே தகீஃப் கோத்திரத்தினருடன் பேசி அவர்களை இணைத்துக் கொண்டான். அத்துடன் நஸ்ரு, ஜுஷாம், பனா ஸஅத் பின் பக்ரு எனும் கோத்திரத்தினரும் சேர்ந்து கொண்டனர். அவ்ஸா, பனா ஹிலால், பனா அம்ரு இப்னு ஆமீர், அவ்ஃப் இப்னு ஆமீர் ஆகிய கோத்திரத்திலிருந்து சிலர் ‘நாங்களும் வருகிறோம்’ என்று கைகோத்துக் கொண்டனர்.

மாலிக் பின் அவ்ஃப் தலைமையில் பெரும் படை திரண்டது. படைக்குப் போர் வீரர்கள், போர்த் தளவாடங்கள் என்பதோடு, பெண்கள், குழந்தைகள், கால்நடைகள் என்று தங்கள் மனைவி, மக்கள், சொத்துகளுடன் களமிறங்கினார்கள் அவர்கள்.

அப்படிப் போருக்குச் செல்வதால் ஒவ்வொரு வீரனும் தோற்கவே கூடாது என்று வெறியுடன் போரிடுவான் என்பது அவர்களது திட்டம்.

மக்காவை வெற்றி கொண்டு பதினைந்து நாள்புகூட ஆகியிருக்கவில்லை. அதற்குள் இத்தகைய போர் மேகம். முஸ்லிம்கள் தரப்பும் போருக்குத் தயாரானது. அவர்களும் முன்னர் எப்பொழுதும் இல்லாத அளவிற்குப் பெரும் படையாய்த் திரண்டனர்.

மக்காவில் புதிதாய் இஸ்லாத்தில் இணைந்த குரைஷியர்கள் இரண்டாயிரம் பேர் படையில் கலந்துகொள்ள, பன்னிரண்டாயிரம் வீரர்களின் அணிவகுப்பு எதிரிகளைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டது.

மக்கா நகருக்கும் தாயிஃப் நகருக்கும் இடையே ஹுனைன் என்றொரு பள்ளத்தாக்கு. ஹிஜ்ரீ எட்டாம் ஆண்டு ஷவ்வால் மாதம் பத்தாம் நாள் செவ்வாய்க்கிழமை மாலை மங்கி இருள் பரவும் இரவில் அங்கு வந்தடைந்தது முஸ்லிம்களின் படை. இருள் விலகா அதிகாலை நேரம். வாகாய்ப் பதுங்கிக் காத்திருந்தனர் ஹவாஸின் படையினர். முஸ்லிம்கள் சற்றும் எதிர்பாரா தருணத்தில் தொடங்கியது எதிரிகளின் தாக்குதல். ஒரே சீராய் ஒரே அணியாய் வந்து இறங்கி அம்பு மழை பொழிய, வாள்கள் பலரை வெட்ட, பலத்த சேதம், களேபரம், குழப்பம். எதிரிகளின் கை ஓங்கிக் கொண்டே வந்தது. முஸ்லிம் படையினரில் பல போர் வீரர்கள் சிதைந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் தமது கோவேறு கழுதையான அஷ்ஷஹபாவின் மீது வெகுதிடமாய் அமர்ந்துகொண்டு, மலைபோன்ற உறுதியுடன் வாளை ஏந்திக்கொண்டு தம்மையும் சுற்றியுள்ளவர்களையும் தற்காத்துக் கொண்டு வேங்கை போல் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் – போர் முழக்கத்தோடு:

“அல்லாஹ்வின் தூதன் நான்; பொய்யில்லை! – நான் அப்துல் முத்தலிபின் (பேரப்)பிள்ளை!”

இதுநாள்வரை முஸ்லிம்களின் எதிரணியில் இஸ்லாத்தையும் நபியவர்களையும் எதிர்த்து நின்று கொண்டிருந்தாரே அபூஸூஃப்யான் இப்பொழுது முதன்முறையாய் நபியவர்களின் தலைமையில் இஸ்லாத்திற்காகக் களத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார். பிரம்மாண்டமாய்த் திரண்டிருந்த எதிரிப்படை, அவர்கள் தாக்குதலின் கொடூரம் இதையெல்லாம் கண்டு மனதில் அச்சம், திகைப்பு என்பதெல்லாம் ஏற்படுவதற்குப் பதிலாய்ச் சரேலென அவரை உற்சாகம் தொற்றியது. “அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். இறைத்தூதருக்கு எதிராய் நான் இதுநாள்வரை புரிந்த செயல்களுக்கெல்லாம் பரிகாரம் காண இதோ என் எதிரே தங்கத் தாம்பாளத்தில் வாய்ப்பு. அல்லாஹ்வையும் அவன் தூதரையும் மகிழ்விக்கும் வகையில் எனது செயல்கள் அமையப்போவதைக் காணப் போகிறார்கள் அவர்கள்” வீரமுடன் களத்தில் முன்னேறிக் கொண்டிருந்த நபியவர்களைப் பார்த்து, ‘நபியே! உமக்கு என் தாயும் தந்தையும் அர்ப்பணம்’ என்றவாறு தம் குதிரையிலிருந்து குதித்து இறங்கினார். வாளை உருவி அதன் உறையை இரண்டாய் உடைத்துத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு அடைந்தால் வெற்றி! இல்லையெனில் வீர மரணம்! என்று ஓடினார்.

இருபது வருடங்களாக அந்தத் தூதரை இழித்துத் தூற்றி வாழ்ந்தவர், முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான ஒவ்வொரு போரிலும் சிரத்தையாய்ப் பங்கெடுத்துக் கொண்டவர், அந்த நபியவர்களைக் கொன்றொழித்தால்தான் நிம்மதி என்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர், இன்று நபியவர்களுக்காக தம் உயிரே துச்சம் என்று போர்க்களத்தில் வீறுகொண்டு ஓடினார் அபூஸூஃப்யான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

யுத்தம் உக்கிரமாய் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. நபியவர்கள் அமர்ந்திருந்த கழுதையின் கடிவாள வாரை ஒருபுறம் அப்பாஸ் (ரலி) பிடித்துக் கொண்டு போரிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பாய்ந்து சென்று மறுபுறம் நின்று கொண்டார் அபூஸூஃப்யான். நபியவர்கள் அமர்ந்திருந்த கோவேறுக் கழுதையின் சேணத்தை இடக் கை பத்திரமாகப் பற்றிக் கொள்ள அவரது வலக் கை வாள் சுழற்ற ஆரம்பித்தது. மிகச் சிறந்த போர்வீரர் அல்லவா? பொறி தூள் கிளம்பியது. தமது வலப்புறம் ஒருவர் படு தீவிரமாய் மூர்க்கமுடன் போரிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த நபியவர்கள், எதிரிகளோடு போரிட்டுக் கொண்டே அப்பாளிடம் கேட்டார்கள், “யார் அவர்?”

“உம்முடைய பெரியப்பா மகன், உம் சகோதரன், அபூஸூஃப்யான் இப்னுல் ஹாரித். அல்லாஹ்வின் தூதரே தாங்கள் அவரிடம் மனமிரங்குங்கள்”

“நான் அவரை ஏற்றுக்கொண்டேன். எனக்கு எதிராய் அவர் இழைத்த ஒவ்வொரு துளி விரோதத்தையும் அல்லாஹ் மன்னித்தருள்வானாக!”

ஆண்டாண்டுகளாக இழைத்து வந்த பாவத்தை அல்லாஹ் மன்னித்தருள அவனின் தூதரே இறைஞ்சிவிட்டாரே! யாரை எதிர்த்து இருபது ஆண்டுகளாக கேவலமான பாடல்கள் பாடிவந்தாரோ அவரே முழுதும் மனமிரங்கிவிட்டாரே! இது போதாது? இவ்வுலகில் உய்ய வேறென்ன வேண்டும்? நபியவர்கள் உரைத்தது கேட்டதும் நெஞ்சமெல்லாம் மகிழ்ச்சியில் பொங்கியது அபூஸூஃப்யானுக்கு!

பரபரப்பில் குதூகலித்தவருக்கு வாகனத்தில் அமர்ந்திருந்த நபியவர்களின் கால்கள்தான் கண்ணில் பட்டன. நொடிப்பொழுதில் அக்காரியம் செய்தார் அபூஸூஃப்யான். சட்டென குனிந்து முத்தமிட்டு விட்டார். (தம் காலை அபூஸூஃப்யான் முத்தமிட்டது நபியவர்களுக்குத் தெரியுமா தெரியாதா என்பது பற்றித் தெளிவான வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கிடைக்கவில்லை). அல்லாஹ்விடம் நபியவர்கள் அபூஸூஃப்யானுக்காகப் பிரார்த்தித்துவிட்டுக் கூறினார்கள்:

“என் சகோதரரே! முன்னேறிச் செல்லுங்கள். துணிவுடன் போரிடுங்கள்!”

அந்த வார்த்தைகள் மேலும் உற்சாக நெருப்பைப் பற்ற வைத்தன. தோழர்களுடன் முன்னேறி முன்பைவிட மூர்க்கமாய்ப் போரிட ஆரம்பித்தார் அபூ ஸூஃப்யான். அப்பொழுது நபியவர்களின் கட்டளையின்படி அப்பாஸ் தமது உரத்த குரலால் முஸ்லிம் வீரர்களை அழைக்க ஆரம்பித்தார்.

தடுமாறி விலகி ஓடிய முஸ்லிம்களெல்லாம் சுதாரித்துக் கொண்டு திரண்டு ஓடிவந்தனர். போரின் போக்கை அல்லாஹ் திசை மாற்றினான். சிதறி ஓடியது எதிரிகளின் படை. பல மைல்களுக்கு அவர்களைத் துரத்திச் செல்ல ஆரம்பித்தனர் முஸ்லிம்கள். ஹுனைன் நிகழ்வுகள் குர்ஆனில் பதிவாகிப் போயின:

“பல களங்களில் (நீங்கள் குறைந்த எண்ணிக்கையிலிருந்தும்) அல்லாஹ் உங்களுக்கு உதவியளித்தான். ஆனால், ஹுனைனில் உங்களைப் பெருமையில் ஆழ்த்திய உங்களது பெரும்பான்மை, உங்களுக்குப் பயனின்றிப் போனது. பரந்துபட்ட பூமி அப்போது உங்களுக்குச் சுருங்கிப் போனது. நீங்கள் (களத்தில் நபியை விட்டுவிட்டு) புறமுதுகு காட்டி ஓடினீர்கள்”

“பின்னர், அல்லாஹ் தன் தூதரின் மீதும் (உறுதியான) இறைநம்பிக்கையாளர்கள் மீதும் தன் அமைதியருளைப் பொழிந்தான். நீங்கள் பார்க்க முடியாத படையொன்றை அனுப்பி இறைநிராகரிப்பாளர்களை வேதனை செய்தான் ...” (9:25-26). வாழ்க்கையின் புதிய அத்தியாயத்திற்குள் நுழைந்த அபூஸூஃப்யான் மாறிப் போனார்; முழு முற்றிலுமாய் மாறிப் போனார். நபியவர்களின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்ப்பதே இல்லை. அந்த மாற்றத்தை நபியவர்கள் கவனிக்கத் தவறவில்லை. ஒருநாள் அவர் பள்ளிவாசலினுள் நுழைவதைக் கண்ட நபியவர்கள் தம் மனைவி ஆயிஷா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவிடம், “ஆயிஷா! இவர் யார் என்று தெரிகிறதா?”

“தெரியாது அல்லாஹ்வின் தூதரே” என்றார் அவர்.

“இவர் என் பெரியப்பா ஹாரிதின் மகன் அபூஸூஃப்யான். பாருங்கள், பள்ளிவாசலுக்குள் முதல் ஆளாய் நுழைகிறார், கடைசி ஆளாய் வெளியேறுகிறார். குனிந்த தலை நிமிருவது இல்லை; பார்வையை உயர்த்துவதே இல்லை”

தாம் முன்னர் புரிந்த செயல்கள் அவரது நினைவில் புகுந்து அவரை வெட்கப்பட வைத்தன. அஞ்ஞானக் காலத்தில் புரிந்த தவறுகள் அவருக்கு வலித்தது. இருபது ஆண்டுகளாகத் தவறவிட்டுவிட்ட நன்மைகளுக்காக மனம் அடித்துக் கொண்டது. கற்க இயலாமற்போன இறைவசனங்கள் அவரை விசனப்பட வைத்தன. குர்ஆன் கற்க ஆரம்பித்தார். இராப் பகலாய் அதைக் கற்பதும் ஒதுவதுமாய் அதில் மூழ்கியே போனார் அபூஸூஃப்யான்.

உலக வாழ்க்கையையும் அதன் கவர்ச்சியையும் தூக்கி முதுகுக்குப் பின்னால் எறிந்துவிட, மனமும் கவனமும் என அனைத்தும் அல்லாஹ், அவன் தூதர், இறை மார்க்கம் என்றாகிப் போனது அவரது வாழ்க்கை.

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இறுதிப் பேருரையில் அல்லாஹ்வின் தூதர், இந்த வரலாற்றில் இடம்பெறுகின்ற இருவரைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள்:

“... கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். இன்றோடு அறியாமைக்கால மூடவழக்கங்கள் முடிவுக்கு வந்துவிட்டன. இரத்தத்திற்கு இரத்தம் எனும் கொலைப்பழி ஒழிக்கப்படுகிறது. அதை என் குடும்பத்திலிருந்து தொடங்குகிறேன். என் தந்தையின் உடன்பிறந்த ஹாரிதின் மகன் ரபீஆவைக் கொலை செய்தவர்களைப் பழி தீர்க்கும் கடமை எனக்கிருந்தது; அவர்களை நான் மன்னித்து விட்டேன்.

இன்றிலிருந்து வட்டி முற்றாக ஒழிக்கப்படுகிறது. அதையும் என் குடும்பத்திலிருந்தே தொடங்குகிறேன். என் சிற்றப்பா அப்பாஸிடம் வட்டிக்கு வாங்கிய எவரும் அவருக்கு வட்டி செலுத்தத் தேவையில்லை ...”

அடுத்த ஆண்டுகளில் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் இன்னுயிர் நீத்தார்கள். பரிதவித்துப் போனார் அபூஸூஃப்யான். தாயை இழந்த சிறு குழந்தையைப் போன்ற சோகம் தாக்கியது. அழுதார். தாங்கவியலா அச்சோகத்தில் விம்மியழுதார். திறம்வாய்ந்த கவிஞராதலால் சோகம் இரங்கற்பாவாக வெளிப்பட்டது. கேட்பவரை ஆழ்துயரத்தில் ஆழ்த்தும் விசனம் அப்பியிருந்தது அக்கவிதையில்.

காலம் தன் கடமைப்படி நகர்ந்து கொண்டேயிருக்க, உமர் கத்தாப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீபாவாகப் பொறுப்பேற்று ஆட்சி புரிந்து கொண்டிருந்த நேரம். ஒருநாள் அபூஸூஃப்யானின் உள்ளுணர்வு அவரிடம் அச்செய்தி சொல்லியது. ஜன்னதில் பஃகீக்குச் சென்று குழிதோண்ட ஆரம்பித்துவிட்டார்.

மூன்று நாள் கழிந்திருக்கும். தம் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அழைத்து, “நான் மரணமடைந்ததும் எனக்காக யாரும் கேவி அழக்கூடாது. அல்லாஹ்வின்மேல் ஆணையாகக் கூறுகிறேன், நான் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்ட நொடியிலிருந்து எந்தப் பாவமும் புரியவேயில்லை” சொல்லிவிட்டு கபடமற்றவராய் சாந்தமுடன் மரணத்தைத் தழுவினார் அபூஸூஃப்யான். கலீபா உமர், அவரது ஜனாஸாத் தொழுகையை நடாத்தி வைக்க அபூஸூஃப்யான் தயார் செய்துவைத்திருந்த குழியிலேயே அவரது நல்லடக்கம் நடைபெற்றது. அந்திம காலத்திலும் இவ்வுலக வாழ்வே நிதர்சனம் என்று நாமெல்லாம் வயலும் தோப்பும் வாங்கிக் குவிக்க, தம் சவக் குழியைத் தாமே தோண்டி இறுதிப் பயணத்துக்கு ஆயத்தமாயிருந்தார் அபூஸூஃப்யான் இப்பினுல் ஹாரித் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 74

(நபி (ஸல்) அவர்கள் : “என் நம்பிக்கைக்குரிய தோழர்களே! யமனைச் சேர்ந்த ஓர் இளவரசர் இப்பொழுது விரைவில் உங்கள் மத்தியில் வருவார். அரசனைப் போன்ற தோற்றமும் சுய கௌரவமும் மிக்கவர் அவர்” மற்றொரு குறிப்பில், “யமன் மக்களில் மிகச் சிறப்பான ஒருவர், இந்த வாசல் வழியாக உள்ளே வரப்போகிறார்; அவரது முகம் மலக்குகளைப் போல் சுடரொளி வீசும்” அவர்தான் - ஜரீர் பின் அப்துல்லாஹ் அல் பஜலீ)

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் மதினத்து வாழ்க்கையின் இறுதி ஆண்டுகளில் மதினாவிற்குப் பல கோத்திரங்கள் வந்த வண்ணம் இருந்தன; இஸ்லாத்தை ஏற்றன. அப்படி அவர்களைச் சந்திக்க யமனிலிருந்து வந்த ஒரு கோத்திரம்தான் பனூ பஜீலா. அந்தக் கோத்திரத்தின் பிரசித்தி பெற்ற தலைவர்களுள் ஒருவர் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ் அல் பஜலீ.

நெடுநெடுவென உயரம்; வனப்பான முகம்; மிக அழகிய தோற்றம்; வெகு அழகானவர் ஜரீர். தோற்றம் மட்டுமல்லாது அடக்கமான பண்புள்ள பழக்கவழக்கம்; அதிராத ஆனால் திறம் வாய்ந்த செறிவான பேச்சு; மொழி ஆளுமை என்று இதர குணாதிசயத்திலும் சிறந்து விளங்கியவர்.

அது ஹிஜ்ரீ பத்தாம் ஆண்டு. ரமளான் மாதத்தின் ஒரு வெள்ளிக் கிழமை ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ்வும் அவரது பனா பஜீலா கோத்திரத்திலிருந்து ஒரு குழுவினரும் யமனிலிருந்து மக்காவுக்கு வந்திருந்தனர். நபியவர்களைச் சந்தித்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்பது திட்டம். பண்பும் நாகரிகமும் மிகவும் அமைந்திருந்தன அவர்களிடம்.

அல்லாஹ்வின் தூதரைச் சந்திக்கச் செல்கிறோம், மிகவும் மரியாதைக்கு உரியவர் அவர்கள் என்று பார்த்துப் பார்த்து நேர்த்தியாய் ஆடை அணிந்து கொண்டனர். இறைத்தூதரின் பள்ளிவாசல் மஸ்ஜிதுந் நபவீயை அடைந்து, வெளியிலிருந்து மரத்தில் தங்குதலு குதிரைகளைக் கட்டினர்; பள்ளிவாசலுக்குள் அடக்கமாய் நுழைந்தனர். அப்பொழுது நபியவர்கள் குத்பா நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்க, இவர்கள் அனைவரும் வெகு மரியாதையாய்க் கடைசி வரிசையில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். அப்பொழுதுதான் பள்ளியில் அமர்ந்திருந்த மக்களெல்லாம் தம்மைக் கடைக்கண்ணால் பார்ப்பதை உணர்ந்தார் ஜரீர். 'நாமெல்லாம் ஊருக்குப் புதியவர்கள் என்பதால் அப்படிப் பார்க்கிறார்களோ? இல்லையே! நம் குழுவில் என்னை மட்டுமே ஏன் இவர்கள் உற்றுப் பார்க்க வேண்டும்?' புரியவில்லை அவருக்கு.

காரணம் இருந்தது. ஜரீரும் அவரது கோத்திரத்து மக்களும் பள்ளிவாசலின் உள்ளே நுழையும் முன் தமது உரையின் இடையே ஒரு சிறிய முன்னறிவிப்புச் செய்தி பகர்ந்திருந்தார்கள் நபியவர்கள். "என் நம்பிக்கைக்குரிய தோழர்களே! யமனைச் சேர்ந்த ஓர் இளவரசர் இப்பொழுது விரைவில் உங்கள் மத்தியில் வருவார். அரசனைப் போன்ற தோற்றமும் சுய கௌரவமும் மிக்கவர் அவர்"

மற்றொரு குறிப்பில், "யமன் மக்களில் மிகச் சிறப்பான ஒருவர், இந்த வாசல் வழியாக உள்ளே வரப்போகிறார்; அவரது முகம் மலக்குகளைப் போல் சுடரொளி வீசும்" என்று நபியவர்கள் அறிவித்ததாக உள்ளது.

அதைச் செவியுற்றிருந்த அந்த மக்கள், புதியவர்கள் இவர்கள் உள்ளே நுழைந்ததும் இனங் கண்டுகொண்டு, 'யார் அந்த அழகர்?' என்பதை அறிந்து கொள்ளவே ஆவலுடனான அவர்களது கடைக்கண் வீச்சு.

வெறும் வர்ணிப்பு என்பதெல்லாம் இல்லாமல் பிரமிக்கத்தக்க அழகுடையவராய்தாம் இருந்திருக்கிறார் ஜரீர். எந்தளவு என்றால் - நபி யூஸுஃப் அலஹிஸ்ஸலாம் மிக அழகிய தோற்றம் கொண்டவர்கள் என்பது வரலாற்றுத் தகவல். அதை நினைவில் கொண்டு, இவரை 'இந்தச் சமுதாயத்தின் யூஸுஃப்' என்றே உவமானம் சொல்லியிருக்கிறார் உமர் (ரலி).

இப்பொழுது குழப்பத்தில் இருந்தார் ஜரீர் நம் குழுவில் என்னை மட்டுமே ஏன் இவர்கள் உற்றுப் பார்க்க வேண்டும்?' இவர்களுக்கு முன் உள்ளே சென்று அமர்ந்திருந்த அவர்களின் நண்பர் ஒருவர் இருந்தார். புதிதாய் இஸ்லாத்தை ஏற்க வந்திருந்தவர்கள் ஆதலால் குத்பாவின் சட்டம் அறிந்திருக்கவில்லை. நடப்பவற்றைக் கவனித்த அவர், அப்பொழுதே ஜரீரிடம் நபியவர்கள் முன்னறிவித்த அந்தச் செய்தியைச் சொல்லிவிட்டார்.

தாம் சந்திக்க வந்த அல்லாஹ்வின் தூதரிடமிருந்து தம்மைப் பற்றி இத்தகைய நல் வார்த்தைகள் பகரப்பட்டது அறிந்ததும் திக்குமுக்காடிப் போனார் ஜரீர். அவை தமக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற பெருமதிப்பு - சந்தேகமே இல்லை என்று அவரது இதயம் சந்தோஷத்தில் துள்ளியது! ஆனந்தத்தில் முகம் இளஞ்சிவப்பாய் நிறம் மாறிப்போனது!

வாழ்க்கையிலேயே முதன்முறையாக உண்மையான ஆனந்தமும் அமைதியும் அடைந்ததாய் உணர்ந்தது மனம். போகிற போக்கில் யாராவது நம்மைப் பற்றி நாலு வார்த்தை உயர்வாய்ச் சொல்லிவிட்டாலே துள்ளிக் குதிக்கும் நம் மனது. அப்படியிருக்க, உண்மை தவிர வேறு உரைக்காத இறைவனின் தூதரிடமிருந்து இத்தகைய உயர்வான வார்த்தைகளைக் கேட்கப்பெற்ற ஒருவரின் மன நிலை இப்படி இருந்ததில் ஆச்சரியம் என்ன இருக்க முடியும்?

ஜம்ஆத் தொழுகை முடிந்ததும் நபியவர்களைச் சந்தித்தார்கள் ஜரீரும் அவர் தோழர்களும். தம்மைச் சந்திக்க அழகாய் ஆடை உடுத்தி வந்திருந்தவர்களைப் பார்த்து, தம் மகிழ்ச்சியை வெளிப் படுத்தினார்கள் நபியவர்கள். "மரியாதை பெறுவதற்குத் தகுதியுடைய மக்கள் உங்களைச் சந்திக்க வரும்பொழுது அவர்களை மிகுந்த மரியாதையுடன் வரவேற்று உபசரியுங்கள்" என்று சொன்னவாறே தம் அங்கியை எடுத்து விரித்து அவர்களை அமரச் சொன்னார்கள்

நபியவர்கள் .

அக்கால மக்களிடையே அத்தகைய உபசரிப்பு பெரும் பேறு. அமர்ந்தார்கள் விருந்தினர்கள். அவர்கள் ஆசுவாசமடைந்ததும் கனிவுடன் விசாரித்தார்கள் நபியவர்கள். "என்ன காரணத்திற்காகத் தாங்கள் வந்துள்ளீர்கள்?"

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! தங்களைச் சந்தித்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டு எங்களது உறுதிமொழியை அளிக்க வந்துள்ளோம். இஸ்லாம் எங்கள்மேல் கொடை பொழியுமானால் பேறுபெற்றவராக ஆவோம் நாங்கள்"

மகிழ்ச்சியில் முகம் மலர்ந்தது நபியவர்களுக்கு. "வாருங்கள்! உறுதிமொழி ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். உள்ளமும் ஆன்மாவும் ஒருங்கிணைந்து, வணக்கத்திற்குரியவன் அல்லாஹ் ஒருவனன்றி வேறில்லை என்று உரையுங்கள். நான் அவனால் அனுப்பப்பட்ட உண்மையான நபி என்று ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

இதன்பின், நீங்கள் கடமையான தொழுகையைச் சரிவரப் பேண வேண்டும்; ஸகாத் அளிப்பது உங்கள் மீது கடமையாகும்; ரமளான் மாதத்தில் நீங்கள் கட்டாயம் நோன்பு நோற்க வேண்டும். உங்களால் இயலுமானால் ஹஜ் கடமை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

முஸ்லிம்கள் அனைவருக்கும் நீங்கள் நல்லதையே நாட வேண்டும். அவர்களிடம் நீங்கள் இரக்கம் காட்ட வேண்டும். ஒருவன் பிறரிடம் பரிவிரக்கம் கொள்ளாவிட்டால் அல்லாஹ் அவன் மீது பரிவிரக்கம் கொள்ளமாட்டான் என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்குத் தலைவராகவோ அமீராகவோ நியமிக்கப்படும் ஒருவருக்கு - அவர் பலவீனமான கோத்திரத்தைச் சார்ந்தவராய் இருந்தாலும் - அடிபணியுங்கள்; ஒத்துழையுங்கள்"

அந்த யமன் குழுவினுக்கு ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ் தலைமையேற்று வந்திருந்ததால் அனைவர் சார்பாகவும் அவரே பேசினார். "அல்லாஹ்வின் தூதரே! இஸ்லாத்தின் இந்த அனைத்துக் கட்டளைகளுக்கும் நாங்கள் கட்டுப்படுகிறோம். மனமாற வாக்குறுதி அளிக்கிறோம்" முன்னே நகர்ந்து நபியவர்களின் உள்ளங்கையில் தம் உள்ளங்கையைப் பதித்தார் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ். திருநபியின் கரம் பற்றிய அந்த உணர்ச்சி - அவர் மனமெங்கும் ஒரு சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்திப் பரப்பியது.

தம்மைச் சந்திக்க வந்த புதியவர்களிடம் நபியவர்கள் அளித்தது சுருக்கமான, தெளிவான அறிவுரை. காலாகாலத்திற்கும் பொருந்திப்போகும் புத்திமதி. அந்த ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் மிகத் தெளிவாய் உள்வாங்கிக் கொண்டார் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ். மிகையிலலை. பிற்காலத்தில் முக்கியமான தருணங்களில் அதை வெளிப்படுத்தவும் செய்தார் ஜரீர் ஜரீர் அவர்களுக்கு உடனே அவருக்கு முதல் பணி அளிக்கப்பட்டது. களப்பணி. “அவ்வளவுதானே! அப்படியே ஆகட்டும்” என்று புறப்பட்டார் அவர்.

நபி இப்ராஹீம் (அலை), இறைவனின் ஆணைப்படி மக்காவில் கஅபா ஆலயத்தை நிறுவியதன்பின் பாலை வனாந்திரமாக இருந்த மக்கா, மெதுமெதுவே பிரபல்யமடைந்து கொண்டே வந்தது. அதனால் அந்தக் காலம் தொட்டே கஅபா ஆலயத்திற்கு வந்து நபி இப்ராஹீம் சுற்றுத் தந்தபடி ஏக இறைவனை வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் மக்கள். பிறகு என்ன ஆனதென்றால் தலைமுறை காலங்களுக்குப் பிறகு அது ஏக இறைப் பொருளிழந்து பல தெய்வ உருவ வழிபாடு என்றாகிப் போனது. வழிபாடுதான் மாறிப்போனதே தவிர மக்காவிற்கு வரும் யாத்ரீகர்கள் கூட்டம் வருவது தடைப்படவில்லை. பல குலங்களின் கோத்திரத்து மக்கள் வருவதும் போவதுமாய் எப்பொழுதும் கலகலப்பு, வியாபாரம் என்று மக்கா சிறப்பு நகரம். தனிச்சிறப்பு கஅபா.

அண்டை நாடான யமனில் இருந்த அப்ரஹாவுக்கு இவையெல்லாம் ஏகப்பட்ட எரிச்சலையும் வெறுப்பையும் ஏற்படுத்தியிருந்தன. நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் பிறப்பதற்கு முன் யமனில் அவன்தான் ஆட்சியாளன். யாத்ரீகர்கள் போக்குவரத்து என்பதில் சிறந்த பொருளாதார அனுகூலம் என்னவென்றால் வர்த்தகம். வர்த்தகம் சிறந்தோங்கினால் அந்த ஊருக்கு வருமானம், வளம் எல்லாம் இருக்கும்தானே? எனவே இதையெல்லாம் கருத்தில்கொண்டு யமனில் ஒரு மிகப்பெரும் தேவாலயம் நிறுவினான் அப்ரஹா. பிறதேச மக்கள் தன் நாட்டிற்கு யாத்திரை வரவேண்டும்; கடைவீதியெல்லாம் கலகலக்க வேண்டும்; பொருளாதாரம் வளம்பெற வேண்டும் என்றெல்லாம் அவனுக்கு ஆசை. ஆனால் அப்படியெல்லாம் நிறைவேறவில்லை. இந்நிலையில் மக்கத்துக் குரைஷிகளுடன் அவனுக்கு முட்டிக்கொள்ள, ரசாபாசமாகி அந்த ஆலயம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டு விட்டது. வெகுண்டெழுந்தான் அப்ரஹா. “உங்க ஊர்ல கஅபா என்கிற அந்தக் கருங்கல் கட்டடத்தை வைத்துக்கொண்டுதானே, உங்களுக்கு இந்த ஆட்டம். கொண்டாங்கடா யானைகளை. அதை இடித்துத் தரைமட்டமாக்குவோம்” பெரும் படை, யானைகளுடன் மக்காவை நோக்கிப் புறப்பட்டது. ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்திமட்டு என்பதுபோல, கஅபாவின் பின்னே பொதிந்திருந்த இறை மகிமை, அது அல்லாஹ்வின் நாட்டப்படி கட்டப்பட்ட ஆலயம் என்ற பெருமை அவனுக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டது.

மக்காவை நெருங்கிய அவனது யானைப் படையை அல்லாஹ்வின் ஆணைப்படி பறவைப் படை கல்கொண்டு அழித்தது என்பதெல்லாம் நபியவர்கள் பிறப்பதற்கு முன்னரே நிகழ்வுற்ற, பிற்பாடு இறைமறை எடுத்துரைத்த வரலாறு. பின்னர் மக்காவில் இஸ்லாம் மீளெழுச்சி பெற்றதும், கஅபாவுக்கும் மீளெழுச்சி ஏற்பட்டது. பொருளற்ற உருவச் சிலைகள் அகற்றப்பட்டு ஒருவழியாய் அது மீண்டும் தம் ஏக இறை சுவாசத்தை உள்ளிழுத்து நிரப்பிக் கொண்டது. யமனில் அப்ரஹாவும் அவன் நிறுவிய ஆலயமும் அழிந்து விட்டிருந்தாலும், அங்கிருந்த சில குலத்தாருக்கு கஅபாவுக்குப் போட்டியாய் வழிபாட்டுத்தலம் நிறுவ வேண்டும் என்ற ஆசை மட்டும் விடவில்லை. உருவானது ‘துல்கலஸா’.

ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ்வின் ‘பஜீலா’ குலமும் மற்றொரு குலமான ‘கஸ்அம்’ குலத்தினரும் இந்த துல்கலஸாவைத் தங்களுக்கு ஆலயமாக ஆக்கிக்கொண்டனர். அது யமனில் தபலா எனும் ஊரில் இருந்ததாக ஒரு குறிப்புத் தெரிவிக்கிறது. அதில் பலிபீடங்கள் எல்லாம் உருவாக்கி வைத்துக் கொண்டு பெருமளவில் உருவ வழிபாடு, அனாச்சாரங்கள் என்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. நாளாவட்டத்தில் அது ‘யமன் நாட்டுக் கஅபா’ என்று சொல்லுமளவுக்குப் பிரபலமடைந்துவிட்டது. ஏக இறைக் கொள்கையை மக்காவிலும் மதீனாவிலும் மீண்டும் புதுப்பித்து நிறுவியபின் நபியவர்களின் கவலையெல்லாம் சுற்றுப்பட்டு வட்டாரத்தில் அமைந்திருந்த உருவ வழிபாட்டு ஆலயங்களை நீக்குவதில் குவிந்தது. அதற்காக ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் தோழர்களை அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள் அவர்கள்.

இந்நிலையில் பஜீலா குலத்துத் தலைவர்களுள் ஒருவரான ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ்வே தம்மிடம் வந்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டதும் தமது கவலையை வெளிப்படுத்தி, அவருக்கு முதல் பணி அளித்தார்கள் நபியவர்கள் “துல்கலஸாவின் கவலையிலிருந்து என்னை நீங்கள் விடுவிப்பீர்களா?”

அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு உற்சாகமடைந்தார் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ். “அல்லாஹ்வின் தூதரே! இத்தகு பணிக்கு என்னைத் தாங்கள் தேர்ந்தெடுப்பது எத்தகைய நற்பேறு! இதைவிட எனக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? உங்கள் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய நான் எப்பொழுதுமே தயார். வெகுவிரைவில் இதுபற்றி நற்செய்தி தங்களை வந்தடையும். ஆனால்...” என்று குறையொன்று சொன்னார். இயற்கையாய் அவரது உடலில் அமைந்துவிட்டிருந்த ஏதோ ஒரு பலவீனம் அல்லது குறையின் காரணமாய் அவரால் குதிரையின் மீது ஸ்திரமாய் அமர்ந்து சவாரி செய்வது கடினமாகியிருந்தது. அந்தக் கவலையைச் சொன்னார் ஜரீர்.

“எனது உடல்நலக் குறையின் காரணத்தால் குதிரையின்மீது அமர்ந்து சவாரி செய்வது எனக்குக் கடினமாய் இருக்கிறது. சில சந்தர்ப்பங்களில் பயணிக்கும் போது குதிரையிலிருந்து நான் சரிந்து விடுகிறேன். எனவே அல்லாஹ்விடம் எனக்காக இறைஞ்சுங்கள். எனக்கு வலிமையை அளித்தருள வேண்டுகள்”

உண்மையிலேயே உடல் குறை இருந்துள்ளது ஜரீருக்கு. பணியோ அவரது குலத்து மக்களிடமே மோத வேண்டிய பெரும்பணி. ஆனாலும், இறைத் தூதரின் கட்டளை பெரிது என்று தன் குறையை உதறி எறிந்து விட்டு எழுந்து நின்றார்கள் அவர்கள்.

நபியவர்களின் ஆசியும் பிரார்த்தனையும் எத்தகைய குறையையும் இலேசாக்கிவிடும் ஆற்றல் கொண்டது என்ற உள்ளார்ந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள் தோழர்கள்.

நபியவர்கள் தமது கையால் ஜரீர் நெஞ்சின் மீது அடித்தார்கள். பலமான அடி. அவர்களது கையின் அடையாளம் ஜரீரின் நெஞ்சில் பதிந்த அளவு பலமான அடி. "இறைவா! இவரை உறுதிப்படுத்து. இவரை நேர்வழி காட்டுபவராகவும், நேர்வழியில் செலுத்தப்பட்டவராகவும் ஆக்குவாயாக!" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

அவ்வளவுதான். "அதன் பிறகு, நான் ஒருபோதும் எந்தக் குதிரையிலிருந்தும் விழுந்ததில்லை" என்பது ஜரீர் இப்போது அப்துல்லாஹ்வின் வாக்குமூலம் வரலாற்றில் பதிவாகியுள்ளது. நபியவர்களின் பிரார்த்தனைக்குப்பின் ஒப்பற்ற குதிரை வீரராகி விட்டார் ஜரீர். மட்டுமல்லாது பிற்காலத்தில் குதிரைப்படைக்குத் தலைமை ஏற்று, போர்களம் புகுமளவு பெரும் முன்னேற்றம்.

'அஹ்மஸ்' என்றொரு குலத்தார் இருந்தனர். சிறந்த குதிரை வீரர்கள் அவர்கள். அந்தக் குலத்தைச் சேர்ந்த நூற்றைம்பது வீரர்களைத் திரட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டது ஜரீர் இப்போது அப்துல்லாஹ்வின் தலைமையிலான படை. துல் கலஸாவை இவர்களது படை நெருங்கியதும் அங்கிருந்த மக்கள் இலேசாக எதிர்த்துப் பார்த்தார்கள்.

அதையெல்லாம் எளிதில் முறியடித்து, அந்த உருவ வழிபாட்டு ஆலயம் உடைக்கப்பட்டது; எரிக்கப்பட்டது. இட்ட பணியை வெற்றிகரமாய் நிறைவேற்றி முடித்த ஜரீர் இப்போது அப்துல்லாஹ் அஹ்மஸ் குலத்தைச் சேர்ந்த 'அபூஅர்தாத்' என்பவரை அழைத்தார். "மதினா சென்று அல்லாஹ்வின் தூதரிடம் இந்த நற்செய்தி பகருங்கள்"

மதினா வந்து நபியவர்களைச் சந்தித்த அல் அர்தாத், "இறைத்தூதர் அவர்களே! உங்களைச் சத்திய மார்க்கத்துடன் அனுப்பியவன் மீது ஆணையாக! துல் கலஸாவை சிரங்கு பிடித்த ஒட்டகத்தைப் போல் ஆக்கிவிட்டோம்" என்று செய்தி பகர்ந்தார்.

மகிழ்வடைந்தார்கள் நபியவர்கள். உடனே 'அஹ்மஸ்' குலத்தாருக்கும் அவர்களின் குதிரைகளுக்கும் அருள்வளம் அளிக்கும்படி அல்லாஹ்விடம் பிரார்த்தித்தார்கள். அதுவும் ஐந்து முறை பிரார்த்தித்தார்கள்.

அடுத்து வந்தது துல்ஹஜ் மாதம். நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் தமது இறுதி ஹஜ்ஜை நிறைவேற்ற, அதில் கலந்து கொண்ட தோழர்களில் ஜரீர் இப்போது அப்துல்லாஹ்வும் ஒருவர்.

அந்த ஹஜ்ஜின் போது, நபியவர்கள் மக்களிடம் உரையாற்றுகையில் ஜரீரிடம் திரும்பி, "மக்களை மௌனமாக இருக்கச் சொல்லுங்கள்" எனக் கட்டளையிட்டு, அமைதி திரும்பிய பின்னர், "எனக்குப் பின்னால் உங்களில் ஒருவர் மற்றொருவரின் பிடரியை வெட்டிக்கொள்ளும் இறைமறுப்பாளர்களாக மாறிவிடாதீர்கள்; ஒற்றுமையுடன் இருங்கள்" என்று முக்கிய அறிவுரை ஒன்றை வெளியிட்டார்கள்.

அதைக்கேட்டு உள்வாங்கிக் கொண்டார் ஜரீர். பிற்காலத்தில் வெகு முக்கிய அரசியல் குழப்பத்தின்போது தமது வாழ்க்கையில் செயல்படுத்திக் கொள்ள அந்த அறிவுரை உதவியது. அதைக் கடைசியில் பார்ப்போம்.

ஹஜ்ஜுக் கடமையை நிறைவேற்றிய பின் ஜரீர் இப்போது அப்துல்லாஹ் யமனுக்குத் திரும்பிவிட, சில நாட்களில் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் இவ்வுலக வாழ்வு முடிவுக்கு வந்தது. அதை அவரால் நம்பமுடியவில்லை. ஏகப்பட்ட வருத்தத்தை அளித்தது அச்செய்தி! கடுஞ்சோகத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டார் ஜரீர்!

பின்னர் அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீபா பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டதும் மதினாவுக்குச் சென்று, அவரைச் சந்தித்து சத்தியப் பிரமாணம் அளித்துவிட்டு யமன் திரும்பிவிட்டார்.

ஹிஜ்ரி 13. கலீபா உமரின் ஆட்சிக் காலம். அவற்றுள் முக்கியமான ஒன்று "பாலப் போர்". சுவாரஸ்யமான இந்தப் போரின் நிகழ்வுகள் விரிவாய்க் காண வேண்டியவை.சுருக்கமாகப் பார்த்துவிடுவோம்.

பாரசீகப் படைகளின் தளபதி ருஸ்தம் மிகப்பெரும் படையொன்றைத் திரட்டி, அதை பஹ்மான் ஜதாவைஹ் என்ற தளபதி தலைமையில் முஸ்லிம்களை நோக்கி அனுப்பிவைத்தான். 'கொஞ்சம் பொறு' என்று அவன் கையில் குஸ்ரோவின் கொடி ஒன்று அளிக்கப்பட்டது.

அந்தக் கொடிக்கு "திரஃப்ஷ் கப்யான்" என்று நமக்கு வாய் குழறும் கடினமான பெயரும் இட்டிருந்தார்கள் பாரசீகர்கள். அதற்கு, "பெரிய கொடி" என்று அர்த்தமாம். ஏறத்தாழ 14 அடி அகலம்; 22 அடி நீளம் என்று பெரிய கொடி. புலித் தோலால் செய்யப்பட்டது. நீள அகலம், அர்த்தம் இவற்றைவிட அவர்களுக்கு முக்கியம் - அது "அதிர்ஷ்டக் கொடி".

அதை உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு பாரசீகப் படை திரண்டுவர, முஸ்லிம் படையும் அவர்களும் ஓர் இடத்தில் நேருக்கு நேராய்ச் சந்தித்தனர். அவர்களுக்கு இடையே ஆறு. அதைக் கடக்க ஒரு பாலம். பாரசீகர்கள் முஸ்லிம் படைகளுக்குச் செய்தி அனுப்பினார்கள்: "நீங்கள் பாலத்தைக் கடந்து வாருங்கள்; இல்லையெனில் நாங்கள் கடந்து வருவோம்".

முஸ்லிம் படையினர் தங்களின் தலைவர் அபூஉபைதிடம், "அவர்களைக் கடந்து வரச் சொல்லுங்கள்" என்று தெரிவித்தார்கள். ஆனால் அபூஉபைத், "நம்மைவிட அவர்களொன்றும் துணிவானவர்கள் அல்லர்" என்று சொல்லிவிட்டு 'முன்னேறுங்கள்' என்று தம் படையுடன் பாலத்தைக் கடக்க ஆரம்பித்து விட்டார். குறுகிய இடமொன்றில் பாரசீகர்களை எதிர்கொண்டு உக்கிரமாய் நடைபெற ஆரம்பித்தது போர்.

முஸ்லிம்கள் படையில் பத்தாயிரம் வீரர்கள் இருந்தனர். பாரசீகர்கள் படையும் பெரும்படை. ஆனால் முஸ்லிம் படையினரிடம் இல்லாத அக்கால நவீன வசதி ஒன்று, பாரசீகர்களிடம் இருந்தது. யானை! யானைப் படை! அந்த யானைகள் கழுத்தில் பெரும் பெரும் மணிகள் தொங்கி ஊசலாட, அதன் ஒவ்வொரு அசைவிற்கும் மாபெரும் ஒசை எழுந்து முஸ்லிம்களின் குதிரைகள் மிரண்டு ஓடிவிட்டன.

‘இதற்கெல்லாம் அஞ்ச வேண்டாம்’ என்று சொன்னால் குதிரைகள் கேட்குமா என்ன? அவற்றின் காதில் மணியோசை தவிர வேறு எதுவும் விழவில்லை. எனவே குதிரைகளைத் துறந்து காலாட் படையினராய் எதிரிகளின் யானை, குதிரை, காலாட்படை ஆகிய மூவகைப் படைகளை எதிர்க்கொள்ளும் மாபெரும் கடினச் சூழல் ஏற்பட்டுப் போனது முஸ்லிம்களுக்கு. துவம்சம் செய்ய ஆரம்பித்தன யானைகள். ஏகப்பட்ட உயிரிழப்பு முஸ்லிம்கள் தரப்பில். படைத் தலைவர் அபூஉபைதும் அவரின் மூன்று மகன்களும் அந்தப் போரில் யானைகளால் மிதிபட்டு வீர மரணம் எய்தினர். இதனிடையே, வீரத்துடன் போரிட்டு எதிரிகளை அழித்தே தீரவேண்டும் என்ற வெறியில், அப்துல்லாஹ் இப்னு மர்தத் அத்-தகஃபீ என்பவர் பாலத்தினை அறுத்துவிட, போரின் கடுமையான சூழலில் முஸ்லிம்களால் பின்வாங்கி மறுகரைக்கும் வர வழியில்லாமல் பலர் ஆற்றில் மூழ்கி இறக்க நேரிட்டது. தமக்குப் பின் போர்த் தலைவராய் அபூஉபைத் நியமித்திருந்த ஒவ்வொருவரும் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டே வர, இறுதியில் தலைமை அல்-முதன்னா இப்னு ஹாரிதா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவினிடத்தில் வந்து சேர்ந்தது. பிறகு அவர்தாம் சமயோசிதமாக, பாரசீகர்களிடம் போரிட்டுக் கொண்டே ஒரு குழுவினரைக் கொண்டு பாலத்தைச் செப்பனிட வைத்து, மீதமுள்ள முஸ்லிம் வீரர்களை மறுகரைக்குப் பின் வாங்கவைத்து, எஞ்சியுள்ள முஸ்லிம்களுக்கு நிகழவிருந்த இழப்பைத் தடுத்து நிறுத்தினார்.

ஐயாயிரம் முஸ்லிம் படை வீரர்கள்வரை பின்வாங்கி வந்திருக்க, நாலாயிரத்துக்கும் அதிகமானோர் வீரமரணம் அடைந்திருந்தனர். அவர்களுள் தோழர்கள் பலரும் உயிர் நீத்திருந்தனர். அவ்வளவு கடுமையான சூழலிலும் பாரசீகர்கள் தரப்பில் ஆறாயிரம் படை வீரர்களைக் கொன்றிருந்தனர் முஸ்லிம்கள். அவர்களது உறுதிக்கும் துணிவுக்கும் சான்று அது. மீதமிருந்த ஐயாயிரம் வீரர்களில் இரண்டாயிரம் பேர் வரை மதினாவிற்கோ அவர்தம் ஊர்களுக்கோ திரும்பிவிட, முதன்னா இப்னு ஹாரிதாவிடம் மூவாயிரம் வீரர்களே தங்கியிருந்தனர். பாரசீகர்களிடமிருந்து கைப்பற்றியிருந்த நிலங்களைப் பாதுகாத்துக் கட்டுக்குள் வைக்க இந்தப் படைபலம் மிக மிகக் குறைவு. பாரசீகர்கள் முஸ்லிம்களை எதிர்கொண்டு போரில் வீழ்த்த சாத்தியம் அதிகம் இருந்த நேரமது. ஆனால் அல்லாஹ்வின் திட்டம் வேறு விதமாய் உதவி புரிந்தது. பாரசீகத்தின் முக்கியத் தளபதிகள் ருஸ்தம், ஃபைரஸான். இவர்கள் இருவர் மத்தியில் பிணக்கு ஒன்று ஏற்பட்டு, அது பெரிதாகி அவர்கள் இரு குழுக்களாகப் பிரிந்து விட்டனர். அந்தக் குழப்பம், சச்சரவில் அவர்களது கவனம் முழுவதும்பாய்ந்த திரும்பிவிட, முஸ்லிம்களைப் பற்றிய கவனம் அவர்களுக்குச் சிதறிப்போனது. பாரசீக அரசன் பஹ்மான் ஜதாவைக்கு இந்தச் செய்தி தெரியவர, அவசர அவசரமாய் மதாயீன் நகருக்குத் திரும்பினான் அவன். அவர்களின் இந்தக் குழப்பம் முஸ்லிம் படைகளுக்குப் போதிய அவகாசம் அளித்தது, அவர்கள் தங்களை ஆசுவாசப்படுத்தி மூச்சுவிட்டுக் கொள்ளவும் கூடுதல் படைகள் அவர்களோடு வந்து சேர்ந்து கொள்வதற்கும். இங்கு ஒரு முக்கியமான பாடம் ஒளிந்துள்ளது. ஊர் இரண்டுபட்டால் எதிர் தரப்புக்குக் கொண்டாட்டம் என்பது எதிரிகள் இரண்டுபட்டால் என்பது மட்டுமல்ல. முஸ்லிம்கள் இரண்டுபட்டாலும்தான். இறைவன் பூகோளத்தில் நியமித்து வைத்துள்ள விதி இது.

மதினாவில் உமர் (ரலி) மௌமளவென்று கூடுதல் படைகளைத் தயார் செய்து இராக் அனுப்ப ஆரம்பித்தார். அப்துல்லாஹ் இப்னு திஸ்ஸஹ்மைன் தலைமையில் ஹிலால் இப்னு அல்கமா, கதஅம் குலத்திலிருந்து ஒரு குழுவினர்; உமர் இப்னு ரிபி இப்னு ஹன்ஸலா மற்றும் அவர் குலத்து மக்கள்; ரிபி இப்னு ஆமிர் இப்னு காலித்; ஹன்ஸலா இப்னு ரபீ; இவர்களுடன் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ்வும் அவரது பஜீலா குலத்து மக்கள் குழுவொன்றும் இராக்கிற்கு அணிவகுத்தது. அணிமேல் அணியாய் மதினாவிலிருந்து இராக் நோக்கிச் சென்றனர் அவர்கள். இதனிடையே இராக்கின் பிற பகுதிகளில் போரில் ஈடுபட்டிருந்த முஸ்லிம் படைகளுக்கும் செய்தி அனுப்பினார் முதன்னா இப்னு ஹாரிதா அஷ்-ஷைபானி. அவர்களும் தங்கள் பங்குக்கு அவருக்குப் படைகளை அனுப்பி வைத்தனர். இவ்வாறாக வெறும் மூவாயிரம் வீரர்களுடன் தங்கியிருந்த முதன்னா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் படை பலம் பெருக ஆரம்பித்தது. இந்தச் செய்தி எல்லாம் பூசலில் கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்த பாரசீகர்களின் காதுகளில் அவர்களது இரைச்சலையும் மீற வந்துவிழ, விழித்துக் கொண்டனர் அவர்கள். நம் சண்டை போதும்; இந்த முஸ்லிம்களை முதலில் ஒழித்துவிட்டுப் பிறகு வந்து தொடருவோம் என்று மஹ்ரான் அல்-ஹமதானி தலைமையில் வலுவான குதிரைப்படை கிளம்பியது. அவர்களுக்குமுன் அந்தச் செய்தி முதன்னா இப்னு ஹாரிதாவை அடைய, தம்முடன் வந்து இணைந்து கொள்ள ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ் தலைமையில் வந்து கொண்டிருந்த முஸ்லிம் படைகளுக்கு உடனே தகவல் அனுப்பினார் அவர். “இங்கு ஏற்பட்டுவிட்ட புதிய சூழ்நிலையின் காரணமாய் தாங்கள் வரும்வரை நாங்கள் இங்கேயே காத்திருக்க இயலாது. எனவே விரைந்து வாருங்கள். நாம் அல்-புவைப் எனும் இடத்தில் சந்திப்போம்.” தம் படையை அல்-புவைப் நோக்கித் திருப்பினார் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ். அங்கிருந்த முஸ்லிம் படைகளுடன் இணைந்து கொள்ளப் பெரும் திரளாய்ப் படை அணி. முஸ்லிம் படைகளுக்கும் பாரசீகப் படைகளுக்கும் இடையே இங்கும் குறுக்கிட்டது ஆறு.

மறுகரையில் பாரசீகப் படை. முதன்னா இப்னு ஹாரிதா பொறுமையாகக் காத்திருந்தார். மஹ்ரான் தகவல் எழுதி அனுப்பினான். “நீங்கள் பாலத்தை கடந்து வாருங்கள்; இல்லையெனில் நாங்கள் கடந்து வருவோம்.” இம்முறை “நீங்கள் வாருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டார் முதன்னா இப்னு ஹாரிதா. அது ஹிஜ்ரீ 13 ஆம் ஆண்டின் ரமளான் மாதம். தம் படைகளைத் தயார் செய்த முதன்னா, “நான் மூன்று முறை தக்பீர் முழங்குவேன்; தயாராகுங்கள். நான்காவது முறை முழங்கும்போது எதிரியைத் தாக்குங்கள்” என்று உத்தரவு வழங்கிவிட்டு முதல் தக்பீர் முழங்க, பாலம் தாண்டி வந்திருந்த பாரசீகர்கள் காலம் தாழ்த்த விரும்பாமல், முஸ்லிம்களுக்கு அவகாசமெல்லாம்

வழங்காமல் உடனே தாக்க ஆரம்பித்துவிட்டனர். எனவே அடுத்தடுத்த தக்பீர்களுக்குக் காத்திருக்காமல் களம் புகுந்தது முஸ்லிம்களின் படை.

தொடங்கியது போர். கடுமையான போர்; ஆக்ரோஷமான போர்.

மஸ்ஹத் இப்னு ஹாரிதா, முதன்னாவின் சகோதரர். இவர் அந்தப் போரில் காலாட்படையின் தலைவர். தம் படையினருக்கு உத்தரவொன்று இட்டார் அவர். "நாங்கள் தாக்கப்பட்டாலும் சண்டையை நிறுத்தாதீர்கள். அது எதிரிக்குச் சாதகமளித்து நம் தோல்விக்கு வழிவகுத்துவிடும். இடைவெளிவிடாமல் நெருங்கி நின்று கொள்ளுங்கள்."

அவர் எதிர்பார்த்தது போலவே மஸ்ஹதும் வேறு சில படைத் தலைவர்களும் தாக்கப்பட்டனர். படைத் தலைவர்களுக்கு ஏற்பட்ட தாக்குதலைக் கண்டு படை வீரர்கள் மத்தியில் தயக்கமும் தடுமாற்றமும் ஏற்படுவதைக் கண்டார் மஸ்ஹத். "பக்ரு இப்னு வாஇலின் பட்டாளமே! உங்களது கொடியை உயர்த்திப் பிடியுங்கள். அல்லாஹ் உங்களுக்கு வெற்றி அளிப்பானாக! என்னுடைய மரணம் உங்களைத் திகைப்பில் ஆழ்த்த வேண்டாம்"

தம் சகோதரன் தாக்கப்பட்டதையும் நிலைமையும் உணர்ந்த முதன்னா இப்னு ஹாரிதா படையினரிடம் ஓடிவந்து,

"முஸ்லிம்களே! என் சகோதரன் தாக்கப்பட்டதைக் கண்டு வருந்தாதீர்கள். உங்களில் சிறந்தவர் இப்படித்தான் மரணமடைவார்" என்று உரத்துச் சொன்னார்.

எதிரியால் தாக்கப்பட்டாலோ, மரணமடைந்தாலோ, அது முஸ்லிமின் இலக்கை மாற்றாது; கூடாது. தலைவனின் மரணம், சக முஸ்லிம் சகோதரனின் இழப்பு வருத்தமளிக்கலாம். அது இயல்பு. தவறில்லை.

ஆனால், அது முஜாஹிதீன்களைத் தடுமாற வைப்பதில்லை. அன்றும் சரி; இன்றும் சரி. தலைவனை வீழ்த்தினால், முக்கியஸ்தர்களைக் கொன்றால் முஸ்லிம்களை வீழ்த்திவிடலாம் என்றுதான் கருதுகின்றனர் எதிரிகள். ஆனால், வீழ்த்தினாலும் வெற்றி; வீழ்ந்தாலும் வெற்றி என்று முஸ்லிம்கள் களம்புகும்போது இவர்களுக்குத் தோல்வி என்பது ஏது?

தம் சகோதரனையும், அவரைப்போல் தாக்கப்பட்ட அனஸ் இப்னு ஹிலால் அந்-நுமைரியையும் கூடாரத்திற்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டுக் களத்திற்கு ஓடினார் முதன்னா. அவருடன் இணைந்து ஓடினார் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ். இருவரும் வாள்களால் எதிரிகளைச் சரமாரியாய் வெட்டிக் கொண்டே எதிரிப் படை அணியின் உள்ளே ... உள்ளே என்று சென்று கொண்டே இருந்தனர். முஸ்லிம் படைகளின் மையப் பிரிவு, பாரசீகர்களின் மையப் பிரிவைப் பிளக்க ஆரம்பித்தது. விரைவில் அது சிதிலமடைய, வெகு உள்ளே நுழைந்து விட்டனர் முஸ்லிம்கள். ஒருவழியாய்ப் பாரசீகர்களின் படைத் தலைவன் மஹ்ரான் கொல்லப்பட்டான். அது முஸ்லிம் படைகளை மேலும் உற்சாகப்படுத்த, பாரசீகப் படையைத் துரத்த ஆரம்பித்தனர் அவர்கள்.

தப்பியோடும் பாரசீகர்களைக் கண்ட முதன்னா, ஆற்றுப் பாலத்தை வெட்டிவிட அவர்களால் மறுகரைக்குத் திரும்ப இயலாமல், எக்கச்சக்கமாய் மாட்டினர். இந்தப் போரில் இலட்சம் பாரசீகர்கள் கொல்லப்பட்டதாய்ச் சில குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

தம் அழகிய சரீரத்தில் வழிந்தோடும் குருதியையும் வியர்வையும் வழித்துப்போட்டு விட்டுக் களப் புழுதியில் நின்று கொண்டிருந்தார் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ். ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

அடுத்த நிகழ்ந்த காதிலிய்யாப் போரில் ஸஅத் பின் அபீவக்காஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் தலைமையில் இணைந்து கொண்டனர் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ்வும் அவர் தலைமையிலான் பஹு பஜீலா கோத்திரத்தினரும்.

அதற்கடுத்து தஸ்தர் போர். அபுமூஸா அல்-அஷ்அரீ, நுஃமான் இப்னு முகர்ரின் ஆகியோருடன் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ்வும் அந்தப் போரில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்.

இப்படியாக ஓய்வு ஒழிச்சலின்றிப் போர்க்களப் பணியில் மூழ்கியிருந்தவருக்கு உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் காலத்தில் ஹம்தான் நகரை ஆளும் ஆளுநர் பொறுப்பு வந்து சேர்ந்தது.

பின்னர் அலீ ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் ஆட்சிக் காலத்தில் அவருக்கும் முஆவியா ரலியல்லாஹு அன்ஹுவுக்கும் இடையே மோதல் சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட, தம் சார்பாய் ஜரீர் இப்னு அப்துல்லாஹ்வை டமாஸ்கஸ் நகருக்குத் தூதுவராக அனுப்பி வைத்தார் அலீ. முஆவியாவிடம் எவ்வளவோ பேசிப்பார்த்தார் ஜரீர்.

ஆனால் இணக்கமான முடிவுதான் ஏற்படாமல் போய்விட்டது. அலீ ரலியல்லாஹு அன்ஹுவிடம் திரும்பி, நிகழ்ந்ததை விவரித்தவர் அதன்பிறகு நிகழ்வுற்ற அரசியலில் கலந்துகொள்ளாமல் தம் குடும்பத்துடன் கூஃபா நகருக்குக் குடிபெயர்ந்துவிட்டார். தன் சொச்ச வாழ்நாளை தனிமையில் ஒதுங்கியே கழித்துவிட்டார்.

(“அல்லாஹ்வின் தூதரே ! தங்களிடம் என்னுடைய பெயர் குறிப்பிடப்பட்டதா?”

“ஆம்” என்று பதிலளித்தார்கள் நபியவர்கள். “உம்முடைய பெயர், வம்சாவளி ஆகியவற்றுடன் விண்ணிலிருந்து குறிப்பிடப்பட்டீர் உபை.”

- உபை இப்னு கஅப் (அபுமுன்திர்) (ரலி)

உபை இப்னு கஅப் மதீனாவின் கஸ்ரஜ் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். யத்ரிபில் இஸ்லாம் மீளெழுச்சியுற்ற ஆரம்பத் தருணங்களிலேயே அவர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார். பின்னர் அகபா உடன்படிக்கையில் பங்கேற்றவர்களுள் ஒருவர், நபியவர்களின் புனிதக்கரம் பற்றிப் பிரமாணம் அளித்த பாக்கியவான் என்று இஸ்லாத்துடனான ஞான உறவு துவங்கியது.

நபியவர்கள் மக்காவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து யத்ரிபு மதீனாவாகி, அதன்பின் நடைபெற்ற பத்ரு யுத்தத்தில் பங்கு பெறும் அடுத்த பாக்கியமும் பெற்றார் உபை இப்னு கஅப். அதைத் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த யுத்தங்களிலெல்லாம் நபியவர்களின் படையணியில் உபை ஒரு முக்கிய வீரர்.

ஒவ்வொரு தோழருக்கும் ஒவ்வொருவிதச் சிறப்புத் தகுதி அமைந்திருக்கும். இவருக்கு குர்ஆன். குர்ஆன் முழுவதும் மனனம்; செவியுறுவோர் மகிழ்வுறும் குரல் வளத்தில் பாராயணம் என்று உருவானார் உபை. அழகுற ஒதுவது என்பதுடன் நின்று போகாமல் குர்ஆனைப் பற்றிய அவரது ஞானம்தான் அவருக்கு இறைவன் அளித்த தனிச் சிறப்பு.

எந்தளவு? “குர்ஆன் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா? இந்த நால்வரிடம் செல்லுங்கள்” என்று நபியவர்கள் ஒருமுறை குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவர்கள் பரிந்துரைத்த அந்த நால்வருள் ஒருவர் உபை இப்னு கஅப். மற்ற மூவர், அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத். அபுஹுதைஃபாவினால் விடுவிக்கப்பட்ட அடிமை ஸாலிம், முஆத் பின் ஜபல் ரலியல்லாஹு அன்ஹும்.

அத்தகு பரிந்துரைக்கு உரிய தகுதிகள் அவருக்கு அமைந்திருந்தன என்பதற்குச் சில நிகழ்வுகளும் சாட்சி. ஒருநாள் நபியவர்கள் உபையிடம் “ஓ அபுமுன்திர்! அல்லாஹ்வின் அருள்மறையில் எந்த வசனம் உயர்வானது?” என்று கேட்டார்கள்.

“அல்லாஹ்வும் அவனுடைய தூதரும் அதைச் சிறப்பாக அறிந்தவர்கள்” என்று பதில் வந்தது. அதென்னவோ, தோழர்களிடம் அப்படி ஒரு பழக்கம். நபியவர்கள் ஒரு கேள்வி கேட்டால் அதற்கான விடை அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தாலுமே கூட அவர்களுடைய பதிலானது இப்படியான அடக்கமும் பணிவுமாகத்தான் வெளிப்பட்டது. மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்டார்கள் நபியவர்கள்.

“வணங்குதற்குரியவன் அவனையன்றி வேறில்லை; அவனே அல்லாஹ்! அவன் என்றும் வாழ்பவன். என்றென்றும் நிலைத்திருப்பவன். (சிறு) கண்ணயர்வோ (ஆழ்ந்த) உறக்கமோ அவனை அணுகா. வானங்களிலுள்ளவையும் பூமியிலுள்ளவையும் அவனுக்கே உரியன. அவன் அனுமதியின்றி அவனிடம் பரிந்துரைக்க எவனால் இயலும்?

படைப்பினங்களின் அகத்தையும் புறத்தையும் அவன் நன்கறிவான். அவனுடைய அனுமதியின்றி எவரும் அவனுடைய அறிவின் விளிம்பைக்கூட நெருங்க இயலாது. அவனுடைய அரசாட்சி, வானங்களிலும் பூமியிலும் விரிந்து பரந்து நிற்கின்றது.

அவ்விரண்டையும் ஆள்வதும் காப்பதும் அவனுக்கு ஒரு பொருட்டன்று. அவன் மிக்குயர்ந்தவன்; கண்ணியமிக்கவன்” சூரா அல் பகராவின் 255ஆம் வசனமான ஆயத்துல் குர்ஸீயை நபியவர்களிடம் தெரிவித்தார் உபை.

அதைக்கேட்டு நபியவர்களின் முகம் மகிழ்வால் மிளிர்ந்தது. உபையின் மார்பைத் தமது வலக் கரத்தால் தட்டித் தந்தார்கள்.

‘சரியான பதிலைச் சொன்னாய் உபை’ என்ற அங்கீகாரம் அது.

“உமக்குள்ள ஞானம் உவப்பையும் பலனையும் தரட்டும் அபுமுன்திர்” என்று நபியவர்கள் தமது பிரார்த்தனையையும் வாழ்த்தையும் தெரிவித்தார்கள்.

மற்றொரு நாள். நபியவர்கள் உபையிடம் கேட்டார்கள். “நான் உமக்கு ஒரு சூராவைத் தெரிவிக்கட்டுமா? அதைப்போன்ற ஒன்று தவ்ராத், இன்ஜீல், ஸ்பூர் வேதங்களில் கூட அறிவிக்கப்பட்டதில்லை.”

“அல்லாஹ்வின் தூதரே. தெரிவியுங்கள்” வேண்டினார் உபை.

அவரது பதிலில் இருந்த ஆர்வத்தைக் கவனித்த நபியவர்கள், “அது என்னவென்று தெரிவிக்கும்வரை நான் இங்கிருந்து வெளியேறுவதை நீர் விரும்பமாட்டீர் என நினைக்கிறேன்” என்றார்கள். அது உபையின் ஆர்வத்தை மேலும் தூண்டியது. சற்று நேரம் கழித்து எழுந்து நின்ற நபியவர்கள், உபையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். நபியவர்களைத் தாமதம் செய்ய முனைந்தார் உபை. எங்கே தாம் சொல்லவந்ததைச் சொல்லாமல் சென்றுவிடுவார்களோ என்ற ஆர்வம் கலந்த அச்சம். நபியவர்கள் கதவை அடைந்துவிட, “அல்லாஹ்வின் தூதரே! தாங்கள் எனக்கு அறிவிக்கவிருந்த ஞாபகம்...” என்று தயக்கத்துடன் நினைவுபடுத்தினார் உபை. “தொழுகையில் நின்றவுடன் நீர் எதை ஓதுவீர்?” என்று கேட்டார்கள் நபியவர்கள். குர்ஆனின் முதல் அத்தியாயமான ஞாபகப்பாத்திஹாவை ஓதிக் காண்பித்தார் உபை.

“அதே! மீண்டும் மீண்டும் ஓதப்படும் அந்த ஏழு வசனங்கள். அதைப் பற்றி எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் “மீண்டும் மீண்டும் ஓதப்படும் ஏழு வசனங்களையும் வல்லமை மிக்க குர்ஆனையும் நாம் அருளியுள்ளோம்” என்று கூறியுள்ளான்.” ஆயத்துல் குர்ஸீ, இந்த ஞாபக ஆகியனவற்றின் சிறப்பும் உயர்வும் இன்று நமக்கெல்லாம் மிகவும் பரிச்சயம் என்பதால் ‘இதிலென்ன ஆச்சரியம்?’ என்ற உணர்வு ஏற்படலாம். ஆனால், அன்று, அப்பொழுது, குர்ஆனின் வசனங்கள் படிப்படியாக இறங்கிய அந்தக் காலத்தில், தாமே ஒருவர் முதன்முறையாக அவற்றை உய்த்துணர்ந்து சொல்லியிருக்கிறார் எனில் அவர் எந்தளவு இறை வசனங்களை ஆழ்ந்து உணர்ந்து பயின்றிருக்க வேண்டும்? இவற்றைவிட மேலான நற்செய்தி ஒன்று உபை இப்போது கஅபுக்கு வந்து சேர்ந்தது. மிகவும் மேன்மையான செய்தி. “உபை! நான் உமக்காக குர்ஆனை விரித்து வைக்கும்படி அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளேன்” என்றார்கள் நபியவர்கள். ‘குப்’பென அவரைக் குதூகலம் தாக்கியது. அவர்கள் உண்மை மட்டுமே உரைக்கும் இறைத் தூதர். அறிவுரை, கட்டளை என அவர்களுக்கு வருவதெல்லாம் விண்ணிலிருந்து எனும்போது அவர்களுக்கு அவ்விதம் சொல்லப்பட்டிருந்தால் அது பேரின்பச் செய்தியல்லவா? தம்முடைய ஆர்வத்தைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை. கேட்டுவிட்டார். “அல்லாஹ்வின் தூதரே. தங்களிடம் என்னுடைய பெயர் குறிப்பிடப்பட்டதா?” “ஆம்” என்று பதிலளித்தார்கள் நபியவர்கள். “உம்முடைய பெயர், வம்சாவளி ஆகியவற்றுடன் விண்ணிலிருந்து குறிப்பிடப்பட்டீர் உபை.” இதைவிடச் சிறந்த அங்கீகாரம் வேறென்ன அமைந்துவிட முடியும்? வாழ்நாளுக்கு இது போதாது ஒருவருக்கு? நபியவர்களின் தோழர்களுள் மிக முக்கியமான ஒருவராகப் பரிணமித்தார் உபை இப்போது கஅபு. அவருடைய எழுத்தறிவு நபியவர்களுக்குச் சேவகம் புரிந்தது. குர்ஆன் வசனங்கள் அருளப்படும்போது அதை எழுதப் பணிக்கப்பட்ட தோழர்கள் சிலர் இருந்தனர். அந்தச் சிலருள் உபையும் ஒருவர். அது மட்டுமின்றி நபியவர்களின் கடிதப் பரிமாற்றங்களில் உதவுவதும் உபையின் பணியாக இருந்தது. உறுதுப் போருக்கு மக்காவிலிருந்து குரைஷிப் படைகள் புறப்பட்டவுடன், படையின் முழு விவரங்களையும் அவசர அவசரமாக ஒரு கடிதத்தில் குறிப்பிட்டு அதை நபியவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தார் அப்பாஸ் இப்போது அப்துல் முத்தலிப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு. அக்கடிதம் வந்து சேர்ந்தபோது நபியவர்கள் குபாவிலுள்ள பள்ளிவாசலில் இருந்தார்கள். அதை நபியவர்களுக்குப் படித்துக் காண்பித்தவர் உபை. பிற்காலத்தில் பொய்யன் முஸலமாவின் தூதுவர்கள் நபியவர்களிடம் வந்தபோது அவனுக்கு நபியவர்கள் தெரிவித்த பதிலை எழுதித் தந்தவரும் உபை. நபியவர்களின் மறைவிற்குப்பின் உபையின் வாழ்க்கையில் இறையச்சம் – தக்வா – வழிசெலுத்தும் விசையாய் அமைந்து போனது. உலக படாடோபத்தின் வாசமே அற்ற மிக மிக எளிய வாழ்க்கை. ஏனெனில் உலக யதார்த்தத்தை அவர் மிக நன்றாகப் புரிந்து வைத்திருந்தார்.

எவ்வளவுதான் சொகுசு, வசதி, மாட மாளிகை, அதிகாரம் என்று ஒரு மனிதன் வாழ்ந்தாலும் அவையெல்லாம் ஒரு கட்டத்தில் மறைந்துபோய் மிஞ்சி நிற்கப்போவது அவனுடைய நற்செயல்கள் மட்டுமே என்பதை அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். இஷாத் தொழுகைக்குப் பிறகு பள்ளிவாசலில் தங்கி, இறை வழிபாட்டிலோ, மக்களுக்குப் பாடம் எடுப்பதிலோ அவரது நேரம் கழியும். கல்வி கற்கவும் ஆலோசனை வேண்டியும் பலர் அவரிடம் வருவார்கள். ஒருவருக்கு வழங்கிய ஆலோசனையில், “இறை நம்பிக்கையானதுக்கு நான்கு அம்சங்கள். ஏதேனும் துயர் நிகழ்ந்தால் அவன் பொறுமை காத்து உறுதியுடன் இருப்பான். தனக்குக் கிடைக்கப் பெறுவதற்கு இறைவனுக்கு நன்றி உரைப்பான். அவன் பேசுவது உண்மை மட்டுமே. அவன் வழங்கும் தீர்ப்பு நீதி வழுவாது.” மற்றொருவர் அவரிடம் வந்து “எனக்கு உபதேசம் அளியுங்கள்” என்றதற்கு, “அல்லாஹ்வின் அருள்மறையை உமக்குத் தலைவராக ஆக்கிக்கொள்ளவும். ஆட்சியாளராக, நீதிமானாக அது அளிக்கும் போதனைகளில் திருப்தியுறுங்கள். உமக்காக நபியவர்கள் விட்டுச்சென்ற ஆஸ்தி அதுவே. உமக்காக இறைவனிடம் பரிந்துரைக்கப் போவதும் அதுவே. அதற்கு அடிபணியுங்கள்.”

நம்மிடமுள்ள பண்புகளையும் பழக்க-வழக்கங்களையும் இந்த அறிவுரையோடு நாம் உரசிப்பார்த்துக் கொள்ளலாம். தோழர்கள் மத்தியில் உபைக்கு நல்ல மதிப்பு, மரியாதை. “முஸ்லிம்களின் தலைவர் என்று அவரை அழைப்பார் உமர். அந்த அடைமொழி மக்களிடம் மிகவும் பிரபல்யம். “நபியவர்களின் காலத்தின்போது குர்ஆனைத் தொகுத்தவர்கள் நால்வர். உபை இப்போது கஅபு, முஆத் பின் ஜபல், ஸைது இப்போது தாபித், அபூஸைது எனும் அந்த நால்வருமே அன்ஸார்கள்” என்று அனஸ் பின் மாலிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பிற்காலத்தில் தமக்கே தமக்கெனத் தம் கைப்பட எழுதிய குர்ஆன் பிரதியொன்று உபை இப்போது கஅபின் வசம் இருந்தது.

அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீஃபாவாகப் பொறுப்பேற்றதும் தமக்கென ஓர் ஆலோசனைக் குழுவை உருவாக்கினார். சிறந்த ஞானமும் துணிவும் மார்க்கச் சட்ட நுண்ணறிவும் பொருந்திய முஹாஜிரீன், அன்ஸார் தோழர்கள் உள்ளடங்கிய அந்தக் குழு “அஹ்லர் ரஅயீ” என்று அழைக்கப்பட்டது.

அதில் இடம்பெற்றிருந்தவர்கள் மிக முக்கியத் தோழர்களான உமர், உதுமான், அலீ, அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப், முஆத் பின் ஜபல், ஸைது இப்னு தாபித். இவர்களுடன் உபை இப்னு கஅப். ரலியல்லாஹு அன்ஹும். அபூபக்ரு தமது ஆட்சிக் காலத்தில் பல விஷயங்களில் உபை இப்னு கஅபிடம் ஆலோசனை கேட்குமளவிற்கு அவர்மீது அபூபக்ருக்கு நம்பிக்கையும் மதிப்பும் இருந்தது. அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹுக்குப் பிறகு உமர் கலீஃபாவாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதும் அவரது ஆலோசனைக் குழுவிலும் மேற்சொன்ன தோழர்களும் இடம் பிடித்தனர். மார்க்க சம்பந்தமான ஃபத்வாக்களா? கலீஃபா உமர் அணுகியது உதுமான், ஸைது இப்னு தாபித், உபை இப்னு கஅப். குர்ஆன் வசனங்களுக்கான விளக்கம் எனில் நபியவர்களின் விளக்கம் அறிந்திருந்தால் அதைப் பின்பற்றுவார் உமர்.

அப்படியேதும் தாம் அறியாதபட்சத்தில் அவர் விரைவது குர்ஆன் ஞானம் மிகைத்துள்ள தோழர்களிடம். அவர்கள் உபை இப்னு கஅப், அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத், முஆத் பின் ஜபல், இப்னு அப்பாஸ். ரலியல்லாஹு அன்ஹும்.

கலீஃபா உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு மதீனாவின் வீதிகளில் உலாச் சென்றிருந்தார்.

அப்போது இறை வசனம் ஒன்று அவரது நினைவிற்கு வந்தது. ஈமான் கொண்ட ஆண்களையும், ஈமான் கொண்ட பெண்களையும் அவர்கள் செய்யாதவற்றை (செய்ததாக)க் கூறி நோவினை செய்பவர்கள் ... – சூரா அல் அஹ்ஸாபின் 58 ஆவது வசனம் அது.

மக்களும் அவர்களது நலனும் என்று உச்சபட்ச அக்கறையுடன், இறைவனின் சட்டங்களின் அடிப்படையில் ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்தவர் உமர். தமது ஒவ்வோர் அசைவும் இறை நியதிக்கு உட்பட்டிருக்கிறதா என்பதே அவருக்கு சதா கவலை. அதனால் அந்த வசனம் அவரது நினைவிற்கு வந்ததும் ஆட்சி என்ற பெயரில் தாம் மக்களிடம் கடுமை காட்டுகிறோமோ, அநீதி இழைக்கிறோமோ என்று அவருக்குக் கவலை ஏற்பட்டுவிட்டது. எனவே இந்த வசனத்திற்கு விளக்கம் பெற நினைத்தார். நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் அணுகுத்த தோழர் உமர். நபியவர்களிடம் நேரடியாகப் பலவும் கற்று அறிந்தவர். அதனால் என்ன? “தான்” என்ற அகங்காரம், ஞானச் செருக்கு என்பனவெல்லாம் அவருக்கு அந்நியம் என்பதால் விளக்கம் அறிய தோழர் அபூமுன்திர் உடைய இல்லத்திற்கு விரைந்தார். அங்கே தமது வீட்டில் ஒரு திண்டில் அமர்ந்திருந்த அந்தத் தோழர், கலீஃபா உமரைக் கண்டதும் வரவேற்றார். தமது திண்டை அவருக்கு அளித்து, “அமருங்கள் அமீருல் மூஃமினீன்” என்று உபசரித்தார்.

‘எவ்வளவு கவலையுடன் வந்திருக்கிறேன், இதென்ன திண்டும் உபசரிப்பும்’ என்பதைப்போல் அதைத் தமது காலால் தள்ளி அகற்றி விட்டுத் தரையில் அமர்ந்து கொண்டார் உமர் இப்னுல் கத்தாப். மேற்சொன்ன வசனத்தை ஒதி, “இந்த வசனம் குறிப்பிடும் நபர் நானோ என்று எனக்கு அச்சமேற்படுகிறது. நான் இறை நம்பிக்கையாளர்களுக்குத் தீங்கிழைக்கிறேனோ?” அபூமுன்திர் பதில் அளித்தார்: “ஆட்சியாளராகிய நீர் மக்களின்மீது அக்கறை கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. எனும்போது அவர்களது நலனுக்கான விதிகளும் கட்டளைகளும் விலக்கப்பட வேண்டிய செயல்களுக்கான தடைகளும் ஏற்படுத்தத்தானே வேண்டும்.” அவையெல்லாம் இறை நம்பிக்கையாளர்களுக்குச் செய்யப்படும் தீவினை அல்ல என்று விளக்கமளித்தார் உபை. “நீர் சொல்வது புரிகிறது. எனினும் அல்லாஹ்வே முற்றிலும் அறிந்தவன்” என்று விடைபெற்றார் உமர். கலீஃபாவே தேடி வந்து ஆலோசனை பெறும் அளவிற்கு அந்தத் தோழருக்கு மெச்சத்தகுந்த குர்ஆன் ஞானம் அமையப் பெற்றிருந்தது. ஒரு பேச்சுக்காக, பாராட்டுதலுக்காகக் குறிப்பிடுவது போலன்றி, அது மாமனிதரால் சான்றிதழ் வழங்கப்பெற்ற ஞானம். அபூமுன்திர் என்று அழைக்கப்பட்ட அவரது இயற்பெயர் உபை இப்னு கஅப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு. ஸிரியாவிலும் இராக்கிலும் இஸ்லாமிய ஆட்சி பரவி அங்குள்ள மக்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்க மார்க்க ஞானம் மிக்க தோழர்களை உமர் அனுப்பி வைத்தபோதும் தமக்கென மதீனாவில் அவர் தங்க வைத்துக்கொண்ட தோழர்களுள் உபை இப்னு கஅபும் ஒருவர். தம் அருகிலேயே தமக்கு உதவியாக உபை இருக்க வேண்டும் என்று உமர் திடமாக எண்ணியதால், அவருக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பு, ஆளுநர் பதவி என்று அளித்துத் தொலைவில் வைக்காமல், ‘இங்கேயே பக்கத்திலேயே இருங்கள்’ என்று தம்மருகில் வைத்துக்கொண்டார்.

கடுமையான சிக்கல்கள், பிரச்சினைகள் ஏற்படும் போதெல்லாம் கலீஃபா உமர் ஆலோசனை புரிய, சரியான முடிவெடுக்க அவரது உட்குழுத் தோழர்கள் பெரும் உதவியாய்த் திகழ்ந்தனர். மார்க்கச் சட்டம், குர்ஆன் வசனங்களில் அவர்களுக்குள்ள ஆழ்ந்த ஞானம், பிரச்சனைகளை அணுகுவதில் இருந்த யதார்த்தம், அனுபவம் ஆகியனவெல்லாம் அதற்குக் காரணம். “மக்களே! யாரெல்லாம் குர்ஆனைப் பற்றி அறிய விரும்புகிறீர்களோ அவர்கள் உபை இப்னு கஅபிடம் செல்லவும். வாரிசுரிமை பற்றி அறிய ஸைது இப்னு தாபித்திடமும் சட்டதிட்டங்கள் பற்றி அறிய முஆத் பின் ஜபலிடமும் பணப் பரிமாற்றம் குறித்தவற்றை என்னிடமும் கேளுங்கள்” என்று அறிவித்துள்ளார் உமர். ஆட்சித் தலைவராக உமர் இருந்தாலும் அவரிடம் உபை நேர்மையாகவும் வெளிப்படையாகவும் பேசக்கூடியவர். அச்சம் என்பது இறைவனுக்கே என்றிருந்தவர்.

ஒருமுறை உபை இப்னு கஅப் ஒரு வசனத்தை ஓதும்போது, அதைச் சரியாக நினைவில் வைத்திராத உமர் குறுக்கிட்டு, “நீர் தவறாகச் சொல்கின்றீர்” என்றார்.

உடனே பதில் வந்தது. “இல்லை. நீர்தான் தவறிழைக்கின்றீர்.”

இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் அங்கிருந்த ஒரு மனிதர். அவருக்குப் பெரும் திகைப்பு. “அமீருல் மூஃமினீனைப் பொய்யர் என்கின்றீரா?”

“அமீருல் மூஃமினீன் மீது எனக்கு அளவற்ற மதிப்பும் மரியாதையும் வெகு நிச்சயமாக உண்டு. அதற்காக அல்லாஹ்வின் அருள் மறையிலுள்ள வசனத்தை அவர் தவறாக நினைவில் வைத்திருந்தால் அதைச் சரியென்று நான் சொல்ல முடியாது.”

“உபை சரியாகச் சொன்னார்” என்றார் உமர். பட்டம், பதவி, உயர்ந்தோன், தாழ்ந்தோன் போன்ற சமாச்சாரங்களைத் தாண்டிய மேன்மைமிகு தோழர்கள் அவர்கள். வேறென்ன?

மற்றொருமுறை கலீபா உமருக்கும் உபை இப்னு கஅபுக்கும் இடையில் ஒரு தோப்பின் உரிமை சம்பந்தமாய் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. பத்திரம், பதிவு அலுவலகம் பட்டா போன்றவை தோன்றியிராத காலம் அது. ஒரு தோப்பு தமக்குச் சொந்தமானது என்று உரிமை கோரினார் உபை இப்னு கஅப். கலீபா உமர் அதை மறுத்தார். இருவரும் தங்களுக்கு இடையே நீதிபதியாக ஸைது இப்னு தாபித்தை நியமித்துக் கொண்டார்கள்.

ஸைதை அவரது இல்லத்தில் சென்று சந்தித்தனர். உள்ளே நுழைந்ததும் “நீர் எம் இருவருக்கு இடையே நீதி வழங்க வேண்டும்” என்று வந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தார் உமர். ஸைது தாம் அமர்ந்திருந்த இடத்திலிருந்து நகர்ந்து, உமர் வாகாய் அமர்ந்துகொள்ள இடமும் திண்டும் அளித்து “அமருங்கள் அமீருல் மூஃமினீன்” என்று உபசரித்தார்.

“ஆரம்பத்திலேயே பாதகம் புரிய நாடுகிறீர். நான் என்னுடைய எதிர்க் கட்சிக்காரருடனே அமர்ந்து கொள்கிறேன்” என்று சொல்லிய உமர், உபை இப்னு கஅபுடன் ஸைதின் எதிரே அமர்ந்து கொண்டார்.

ஸைது இருவரின் வாதங்களையும் கேட்டார். அந்தத் தோப்பு உமருக்கு உரிமையானது எனத் தெரிந்து தீர்ப்பு வழங்கினார்.

அந்தத் தீர்ப்பை மட்டும் பெற்றுக் கொண்டு, தோப்பை உபை இப்னு கஅபுக்கே அன்பளிப்பாக வழங்கிவிட்டார் உமர்.

பிறகு உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு தமது ஆட்சியின்போது, குர்ஆன் பிரதிகளை எழுதப் பன்னிரண்டு தோழர்களை நியமித்தார். அவர்களுள் உபை இப்னு கஅபும் ஒருவர். அந்த ஆட்சியின்போது முஸ்லிம்களின் நிலை உபைக்குக் கவலை அளித்தது. பெரும் பிணக்கும் சண்டையும் உருவாகிவிடுமோ என்று பெரிதும் அச்சப்பட்டார்.

(நபியே!) நீர் கூறும்; “உங்கள் (தலைக்கு) மேலிருந்தோ அல்லது உங்களுடைய கால்களுக்குக் கீழிருந்தோ உங்களுக்குத் துன்பம் ஏற்படும்படிச் செய்யவும் அல்லது உங்களைப் பல பிரிவுகளாக்கி, உங்களுள் சிலருடைய கொடுமையை வேறு சிலர் அனுபவிக்கும்படிச் செய்யவும் அவன் ஆற்றலுள்ளவனாக இருக்கின்றான்.” அவர்கள் விளங்கிக் கொள்வதற்காக (நம்)

வசனங்களை எவ்வாறு (பலவகைகளில் தெளிவாக்கி) விவரிக்கின்றோம் என்பதை (நபியே!) நீர் கவனிப்பீராக.

எனும் சூரா அல் அன்ஆமின் 65ஆவது வசனத்தை ஒதும்போது ஆற்றாமை பெருகி விடும். அத்தகு சோதனைகளிலிருந்து காத்தருள்வாய் இறைவா என்பதே அவரது இறைஞ்சுதலாய் இருந்தது. வாய்த்தது.

ஹிஜ்ரீ 29ஆம் ஆண்டு. மதீனாவில் ஒருநாள். மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக தெருவில் சென்று கொண்டிருப்பதை இப்னு தம்ராஹ் என்பவர் கண்டார். ஒருவரிடம் விசாரித்தார்.

“என்ன செய்தி? என்னாயிற்று?”

“நீர் மதீனாவாசி இல்லையா?” பதிலுக்கு அவர் இப்னு தம்ராஹ்விடம் விசாரித்தார்.

“இல்லை”

“இன்று முஸ்லிம்களின் தலைவர் உபை இப்னு கஅப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு மரணமடைந்துவிட்டார்.”

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 76

(நபியவர்களுக்கு உணவு சமைத்து வழங்குவார் அபூஅய்யூப் அல் அன்ஸாரி (ரலி) அவர்களின் மனைவி உம்மு அய்யூப். நபியவர்கள் சாப்பிட்டு முடிக்கும்வரை இவர்கள் எதுவும் உண்ணாமல் காத்திருப்பார்கள். மீதமான உணவு தட்டில் திரும்பிவந்தால், அந்த உணவை, நபியவர்கள் எந்தப் பகுதியிலிருந்து உண்டார்களோ அதே பகுதியிலிருந்து உண்ண ஆரம்பிப்பார்கள். அல்லாஹ்வின் அருள் அதில் இருக்கும் என்று அபூஅய்யூப் அல் அன்ஸாரி (ரலி) தம்பதியர் நம்பினர்.

அபூஅய்யூப் அல் அன்ஸாரி (ரலி)

அன்று யத்ரிபில் குதூகலம். குபாவிலிருந்து கிளம்பிவிட்டார்கள்; இதோ வரப்போகிறார்கள் என்று அன்றைய யத்ரிபு மக்கள் மத்தியில் பரபரப்பு, ஆவல். ஏகப்பட்டது கேள்விப்பட்டு, வியந்து போயிருந்தார்களே தவிர அம்மக்களில் பெரும்பாலானோர் அதுவரை நபியவர்களை நேரில் பார்த்ததில்லை. அதனால் கூடிப்போயிருந்த அதிகப்படியான ஆர்வம் வேறு. நகரினுள் தம் அணுக்கத் தோழர் அபூபக்ருடன் வந்து நுழைந்தார்கள் அல்லாஹ்வின் தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். பாட்டுப் பாடி, கஞ்சிரா இசைத்து வரவேற்பு வழங்கப்பட, மக்கள் மத்தியில் இப்பொழுது புதிய போட்டி ஒன்று ஏற்பட்டது. மக்காவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து கொண்டிருந்த முஸ்லிம்களுக்கு மதீனத்துத் தோழர்கள்தாம் உண்ண உணவும் இருக்க இடமும் தந்து உதவ வேண்டிய அசாதாரண சூழ்நிலை நிலவி வந்த காலம் அது. மக்காவில் சீமானாய் இருந்தவரும் கூட அனைத்தையும் உதறிவிட்டு, கட்டிய துணியோடும் சுமந்து எடுத்துவர இயன்ற சொற்ப உடைமைகளோடும் ஏழையாய் மதீனாவிற்குள் புகுந்துகொண்டிருந்தார். அவர்களையெல்லாம் எப்படி வாழ வைப்பது? வாழ வைத்தார்கள் மதீனத்துத் தோழர்கள். எப்படி? மிகைப்படுத்தியோ, வெற்றுப் பாராட்டுக்கோ அல்ல. உண்மையை வரலாற்றுப் பக்கங்கள் அழுத்தந் திருத்தமாய்ப் பதித்து வைத்துள்ளன.

‘எல்லாத்தையும் போட்டுவிட்டு வெற்றுக்கையுடனா வந்திருக்கிறீர்? ஒன்றும் பாதகமில்லை. நான் ஓரளவு வசதி படைத்தவன். என்னிடம் இன்ன இன்ன சொத்து இருக்கிறது. இதில் பாதி உங்களுக்கு. எனக்கு இரு மனைவிகள். ஒருத்தியை விவாகரத்து செய்து உங்களுக்குக் கட்டிவைக்கிறேன். நீங்கள் கண்ணியமுடன் குடும்பம் அமைத்துக்கொள்ளுங்கள்.’

நாம் கற்பனையிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத, செய்யத் துணியாத உபகாரம், ஒத்தாசை! என்ன ஆயிற்று? அவர்களை ஒட்டிக்கொண்டது பட்டம்; காலா காலத்துக்குமான பட்டம் – “அன்ஸார்கள்”.

அப்படியான அசாதாரண உதவி புரிபவர்கள் மத்தியில் இப்பொழுது அவர்களின் தலைவர் – அல்லாஹ்வின் தூதர் – வந்து நுழைந்ததும் அவர்களை வரவேற்று, தம் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று குடியமர்த்திக்கொள்ள ‘நான், நீ’ என்று எக்கச்சக்க போட்டி. ஒவ்வொருவர் மத்தியிலும் சொல்லி மாளாத எதிர்பார்ப்பு.

‘அல்லாஹ்வின் தூதரே! எங்கள் வீட்டிற்கு வாருங்கள். எங்களிடம் போதிய வசதி உள்ளது. தங்களை எங்கள் கைகளில் ஏந்தித் தாங்குவோம்’ என்று உள்மனத்திலிருந்து உண்மை உரைத்தார்கள் ஒவ்வொருவரும்.

பனா ஸாலிம் இப்பனு அவஃப் குடியிருப்பை நெருங்கும்போது, பாதையில் வழிமறித்து நின்று, “அல்லாஹ்வின் தூதரே! எங்களுடன் தங்கிவிடுங்கள். நாங்கள் வலுவானவர்கள். எங்களை யாராலும் ஊடுருவ முடியாது. எங்களிடம் ஏராளமான போர் வீரர்களும், ஏகப்பட்ட போர்த் தளவாடங்களும் உண்டு” என்று ஆவலுடன் வேண்டினார்கள்.

இதை எப்படிச் சமாளிப்பது? யாரைத் தேர்ந்தெடுப்பது? ஒருவரைக் கை காண்பித்தால் மற்றவர்களுக்கு ஏமாற்றமும் வருத்தமும் ஏற்படும். என்ன செய்யலாம்? நபியவர்கள் தம்முடைய எளிய யோசனையை அறிவித்தார்கள். ‘என் ஒட்டகத்தை விட்டுவிடுங்கள். அதற்குக் கட்டளையிடப்பட்டுள்ளது. அது தானாய்ச் சென்று யார் வீட்டினருகில் அமர்கிறதோ அவரே எனக்கு அடைக்கலம் அளிப்பார்.’

அனைவருக்கும் பிடித்துப்போனது அந்த யோசனை. ஒட்டகத்தின் கடிவாள வாரைக் கைவிட்டு, அதை அதன் போக்கிற்குச் செல்லவிட்டு, அதன்மேல் புன்னகையுடன் அமர்ந்திருந்தார்கள் நபியவர்கள். ஊர்வலம் துவங்கியது. ‘ஜேஜே’ என்று அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தது மொத்த மதீனாவும்.

சில இடங்களில் சோம்பலாய் ஒட்டகம் நிற்கும்போது, ‘அடித்தது பரிசு’ என்று அந்த வீட்டின் உரிமையாளர் துள்ளிக் குதிக்க நினைப்பார்; ‘ம்ஹும்’ என்று நகர்ந்துவிடும் ஒட்டகம். இப்படியே நடந்து, நடந்து, பனா பயாளா, பனா ஸாஇதா, பனா ஹாரித், பனா அதீ ஆகிய பகுதிகளைக் கடந்து வந்து ஓரிடத்தில் அமர்ந்தது. பிறகு எழுந்து செல்ல முயன்ற ஒட்டகம், ‘போதும் விளையாட்டு’ என்று நினைத்ததோ என்னவோ பிறகு அங்கேயே அமர்ந்துவிட்டது.

முன்னொரு காலத்தில் வாழ்ந்த மாலிக் இப்பனு நஜ்ஜார் என்பவரது இல்லம் அதன் எதிரே இருந்தது. நபியவர்களின் தாயார் ஆமினாவின் உறவினர்கள் நஜ்ஜார் கோத்திரத்தினர்.

இறங்கினார்கள் நபியவர்கள். வீட்டின் உரிமையாளர், மாலிக் பின் நஜ்ஜாரின் வழித்தோன்றல் காலித் இப்பனு ஸைது ஒடோடிவந்தார் – அவர் நமக்கு நன்கு பரிச்சயமானவரான அபூஅய்யூப் அல் அன்ஸாரி, ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

நபியவர்களின் பயணப் பொருட்களைச் சுமந்துகொண்டு அவர்களைத் தம் வீட்டிற்கு உற்சாகம் பொங்க அழைத்துச் சென்றார் உலக மகா பரிசு கிடைத்த அந்தத் தோழர். ஒரு நிமிடம் கண்மூடி அந்த உலக உத்தமர் நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் நமது வீட்டில் வந்து வாழ அமையும் வாய்ப்பையும் அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும் பாக்கியத்தையும் நினைத்துப் பாருங்கள்; அதற்குக் கொடுத்து வைத்த அந்தத் தோழரின் அந்த அற்புதக் கணங்கள் புரியும்.

அபூஅய்யூப் அல் அன்ஸாரியின் வீடு இரண்டு அடுக்குடன் அமைந்த எளிய மண் வீடு. மேல் தளத்தில் இருந்த தங்களது உடைமைகளை எல்லாம் கிடுகிடுவென கீழே நகர்த்தி, நபியவர்களை மாடியில் தங்கிக்கொள்ள உபசரித்தார் அபூஅய்யூப். தாம் வரும்போதும் போகும்போதும் வீட்டு உரிமையாளரைத் தாண்டிக்கொண்டு செல்வது அவருக்கு இடைஞ்சலாக இருக்குமே என்று யோசித்த நபியவர்கள், அவரிடம் அதைத் தெரிவித்து ‘நான் கீழ்த் தளத்திலேயே தங்கிக்கொள்கிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று கீழ்த் தளத்தை நபியவர்களுக்கு வசதி செய்து தந்துவிட்டு, மாடிக்குச் சென்றுவிட்டார்கள் அபூஅய்யூபும் அவர் மனைவியும். அப்பொழுதுதான் அந்த எண்ணம் தோன்றி தூக்கிவாரிப் போட்டது கணவனுக்கும் மனைவிக்கும்!

“மோசம் போனோம் நாம்! என்ன காரியம் செய்திருக்கிறோம்? அல்லாஹ்வின் தூதரின் தலைக்கு மேலே நாம் இருப்பதாவது? அவருக்கு மேலே நாம் நடப்பதா? நபியவர்களுக்கு வானிலிருந்து வந்து இறங்கும் இறை வேதத்திற்கு மத்தியில் குறுக்கிடும் அற்பர்களாக நாம் இருந்துவிடுவோமே! இது நமக்குப் பேரழிவு அன்றி வேறில்லை.”

இந்த எண்ணம் தோன்றியதுதான் தாமதம், இருவருக்கும் குழப்பமும் மனவேதனையும் அதிகமாகி அதிகமாகி, சுவற்றின் ஓரமாய் நடந்துச் சென்று ஒரு மூலையில் சென்று பம்மிக்கொண்டனர். விடிய விடிய, உறக்கம் தொலைந்துபோய் அமர்ந்திருந்தனர் இருவரும்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் முதல் வேலையாக நபியவர்களிடம் சென்று நின்றார் அபூஅய்யூப். “அல்லாஹ்வின் தூதரே! நேற்றிரவு நானும் என் மனைவியும் ஒரு நொடிகூட உறங்கவில்லை.”

“ஏன் அப்படி? என்ன ஆயிற்று காலித்?” அக்கறையுடன் விசாரித்தார்கள் நபியவர்கள்.

“தங்களுக்கு மேலுள்ள அறையில் நாங்கள் இருக்கிறோமே என்ற நினைவு வந்துவிட்டது. ஒவ்வொருமுறை நாங்கள் நடக்கும்போதும் நகரும்போதும் அந்த அதிர்வில் கூரையிலுள்ள மண் துகள்கள் தங்கள் மேல் சிந்தும் என்று கவலையடைந்துவிட்டோம். தவிர, தங்களுக்கும் தங்களுக்கு வந்து இறங்கும் வஹீக்கும் இடையில் நாங்கள் குறுக்கிடுகிறோம் என்ற அச்சமும் சேர்ந்துகொண்டது” என்று தம் கவலையைச் சொன்னார் அபூஅய்யூப்.

அன்பாய் ஆறுதல் சொன்னார்கள் நபியவர்கள். “நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். என்னைச் சந்திக்க மக்கள் வருவார்கள்; போவார்கள். அதற்கு இதுவே வசதி. உங்களுக்குத் தொந்தரவு இருக்கக் கூடாது. அதனால்தான் நான் கீழ்த் தளத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தேன்.” நபியவர்களின் திருப்தியே முக்கியம் என்று ஏற்றுக்கொண்டார் அபூஅய்யூப்.

ஒரிரவு கடுமையான குளிர். மதினாவில் வெயில் எந்தளவு கடுமையோ, அதைப்போலவே குளிர்காலத்தின் குளிரும். அன்றிரவு நிலவிய கடுமையான குளிரில் அபூஅய்யூப் தண்ணீர் சேமித்து வைத்திருந்த கொள்கலம் விரிசல்விட்டு உடைந்து விட்டது. அவ்வளவு தண்ணீரும் தரையில் பரவ ஆரம்பித்தது.பதறிப் போனார்கள் தம்பதியினர். இரு தளம் கொண்ட வீடு என்றாலும் கான்கிரீட் கட்டடம் போன்ற வலுவான கட்டுமானம் எல்லாம் இல்லை. மண் சுவர், மண் தரை. மண் தரையில் தண்ணீர் பரவினால் வடிந்து கீழ்த் தளத்தில் சொட்டுமே? அங்கு அல்லாஹ்வின் தூதர் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களே?

ஏதாவது துணியை எடுத்துத் தண்ணீரை உறிஞ்சி எடுக்கலாம் என்று தேடினால் அவர்களிடம் இருந்தது அவர்கள் குளிருக்குப் போர்த்திக் கொள்ளும் தடிமனான போர்வை மட்டுமே. அதைத் தரையில் போட்டுத் தண்ணீரைத் துடைத்தார்கள் இருவரும். எப்படியோ தண்ணீர் கீழ்த் தளத்தில் சிந்தாமல் காப்பாற்றிவிட்டு, இப்பொழுது குளிரில் நடுங்கியபடி அமர்ந்திருந்தார்கள் கணவனும் மனைவியும். அத்தகு அசௌகரியத்திலும் அவர்களின் கவலையெல்லாம் நபியவர்களின்மேல் மட்டுமே இருந்தது என்பதுதான் வியப்பு.

காலையில் நபியவர்களிடம் சென்றார் அபூஅய்யூப். “அல்லாஹ்வின் தூதரே! என் பெற்றோரைவிடவும் தாங்கள் எனக்கு மேலானவர். தாங்கள் கீழ்த் தளத்திலும் நாங்கள் தங்கள் தலைக்கு மேலும் குடியிருப்பதை என்னால் சகித்துக் கொள்ளவே முடியவில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு முந்தைய இரவு நடந்த நிகழ்வையும் விவரித்தார் அபூஅய்யூப்.

அவரது அவலம் புரிந்துபோன நபியவர்கள் அபூஅய்யூபின் யோசனையை ஏற்றுக்கொண்டு மேல் தளத்திற்குக் குடிபெயர், கீழ்த் தளத்திற்கு வந்ததும் தான் ‘அப்பாடா’ என்று நிம்மதியானது தம்பதியருக்கு.

நபியவர்களுக்கு உணவு சமைத்து வழங்குவார் உம்மு அய்யூப். அவர்கள் சாப்பிட்டு முடிக்கும்வரை இவர்கள் எதுவும் உண்ணாமல் காத்திருப்பார்கள். மீதமான உணவு தட்டில் திரும்பிவந்தால், அந்த உணவை, நபியவர்கள் எந்தப் பகுதியிலிருந்து உண்டார்களோ அதே பகுதியிலிருந்து உண்ண ஆரம்பிப்பார்கள் தம்பதியர். அல்லாஹ்வின் அருள் அதில் இருக்கும் என்பது அவர்களது நம்பிக்கை.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! மீதமான உணவு உங்களிடமிருந்து வந்தால், அதில் உங்களது கைவிரல் அடையாளம் தென்படும் இடத்தைத் தேடுவேன். அதே இடத்தில் நான் கைபதித்து அந்த உணவை உண்பேன்” என்பார் அபூஅய்யூப். அந்த அளவு அல்லாஹ்வின் தூதரின் மேல் பாசம். எழுத்தில் விவரிக்க இயலாத பாசம்.

ஏழு மாதங்கள் அபூஅய்யூபின் வீட்டில் அவரது அன்பு உபசரிப்பில் இருந்து வந்தார்கள் நபியவர்கள். நபியவர்களின் புலப்பெயர்வுக்கு முன்னர் முஸ்அப் (ரலி) மதினாவுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது, அவருக்கு அடைக்கலம் அளித்து அனைத்து வசதிகளும் செய்துகொடுத்த நபித்தோழர் இப்னு ஸுராரா (ரலி) இப்னு ஸுராராவின் பொறுப்பில் வளர்ந்த ஸஹ்ல், சுஹல் எனும் அனாதைச் சகோதரர்கள்.

இருவருக்குச் சொந்தமான ஈச்சங்களம்தான் அன்று நபியின் ஒட்டகம் அமர்ந்த இடம். அது, அபூஅய்யூபின் வீட்டிற்கு அருகில் அமைந்திருந்தது. நபியவர்கள் அந்த இடத்தில் பள்ளிவாசல் கட்ட விரும்புவதாகச் சொன்னபோது, அந்த இடத்தை நபியவர்களுக்கு அன்பளிப்பாக வழங்குவதற்கு அச்சகோதரர்கள் முன்வந்தனர்.

ஆனால், பிற்காலத்தில் ‘மஸ்ஜிதந்நபவீ’ எனப் பேறு பெறப்போகும் அந்த இடத்தை விலை கொடுத்து வாங்கிய நபியவர்கள் பள்ளிவாசலைக் கட்டி எழுப்ப ஆரம்பித்தார்கள்.

முஹாஜிரீன்கள், அன்ஸார்கள் ஆகியோருடன் நபியவர்களும் இணைந்து, கட்டுமானம் நடைபெற்றது. நபியவர்கள் தாமும் இணைந்து செயலில் இறங்குவதே அவர்களது வழக்கம். பள்ளிவாசலுடன் இணைத்து இருபக்கமும் நபியவர்களும் அவர்களின் மனைவியரும் தங்கிக்கொள்ள வீடுகள் கட்டப்பட்டன.

வீடுகள் என்றால் ஒரு அறை. அதுதான் வீடு. பள்ளிவாசலும் மிகவும் எளிமையான கட்டடம். நாலாபுறமும் கற்களாலும் மண்ணாலும் கட்டப்பட்ட சுவர். பேரீச்சம் மரக் கிளைகள், ஓலைகளால் வேயப்பட்ட கூரை. பள்ளிவாசலின் ஒருபுறம் ஏழைகள் தங்கிக்கொள்ள திண்ணை. அவ்வளவுதான்.

பள்ளிவாசலும் வீடும் கட்டப்பட்டவுடன் அங்குக் குடிபெயர்ந்தார்கள் நபியவர்கள். அல்லாஹ்வின் தூதர் அபூஅய்யூபின் அண்டை வீட்டுக்காரர் ஆகிப்போனார்கள். ஏழு மாதங்கள் ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்ததால் நபியவர்களுக்கும் அபூஅய்யூபுக்கும் இடையே அலாதியானதொரு நட்பும் நெருக்கமும் ஏற்பட்டுப்போய் சம்பிரதாயம் ஏதும் இல்லாமல் அபூஅய்யூபின் வீட்டிற்கு நபியவர்கள் உரிமையுடன் சென்று சந்திப்பதும் உண்பதும் வழக்கம்.

2 அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்னுவுக்குப் பொறுக்க முடியாத பசி. உண்பதற்கு வீட்டில் எதுவும் இல்லை. கடைக்குச் சென்று ஏதும் வாங்கிவரவும் பணமில்லை. தம் வீட்டிலிருந்து பள்ளிவாசலுக்குச் சென்றார் அவர். அங்கு உமர் ரலியல்லாஹு அன்னு அமர்ந்திருந்தார். அந்த நேரத்தில் அபூபக்ரு வருவதைக் கண்டவர் ஆச்சரியத்துடன், “என்ன அபூபக்ரு? இந்தப் பகல் நேரத்தில் இங்கு வேலை?”

“பசி குடலைச் சுருட்டி எடுக்கிறது. உண்பதற்கு ஏதும் இல்லை. அதனால்தான் வெளியில் வந்தேன்.”

அந்த நேரத்தில் பள்ளியில் அமர்ந்திருந்த உமர் மட்டும் எதற்கு வந்திருந்தார்? “நானும் அதே காரணத்திற்காகத்தான் வந்தேன். எனக்கும் கடுமையான பசி. என்னிடமும் எதுவும் இல்லை.”

மாநபியின் மாபெரும் தோழர்கள் எளியோராய்ப் பள்ளியில் அமர்ந்திருந்தனர். சற்று நேரத்தில் அங்கு வந்தார்கள். நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். இவர்கள் இருவரையும் அந்த நேரத்தில் பள்ளிவாசலில் சந்தித்தவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் விசாரிக்க, “பசி வலி! உண்பதற்கு ஏதும் இல்லை. அதனால் வீட்டிலிருந்து இங்கு வந்துவிட்டோம்.”

இதில் வேடிக்கை, நபியவர்களும் அதே காரணத்திற்காகவே பள்ளிவாசலுக்கு வந்திருந்தார்கள். “நானும் அதே காரணத்திற்காகவே வந்தேன்” என்றவர்கள் “என்னுடன் வாருங்கள்” என்று அவர்கள் இருவரையும் தம் மற்றொரு நெருங்கிய தோழரின் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

ஒவ்வொரு நாளும் சிறிதளவு உணவை நபியவர்களுக்கு அளிப்பதற்காக அவர் எடுத்து வைத்திருப்பார். அன்றைய நாள் நபியவர்கள் அவரிடம் வராமல் அந்த உணவு மீதமாகிவிட்டால் அன்றிரவு அதை அவரும் அவரது குடும்பத்தினரும் உண்பார்கள். அந்த அளவு நபியவர்களின்மேல் கரிசனமும் பாசமும் கொண்டிருந்த அவர் அபூஅய்யூப் அல் அன்ஸாரி, ரலியல்லாஹு அன்னு.

அந்த வேகாத வெயிலில் தம் இரு தோழர்களுடனும் அபூஅய்யூப் வீட்டிற்குச் சென்று கதவைத் தட்ட, விரைந்து வெளியில் வந்து வரவேற்றார் அவரின் மனைவி உம்மு அய்யூப்.

“அல்லாஹ்வின் தூதருக்கும் அவருடன் வந்திருப்பவர்களுக்கும் நல்வரவு.”

“அபூஅய்யூப் எங்கே?”

வீட்டிற்கு அருகில் அமைந்திருந்த தம் தோட்டத்தில் ஈச்ச மரங்களைக் கவனித்துக்கொண்டு பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார் அபூஅய்யூப். வீட்டில் விருந்தினர்கள் சப்தம். அதுவும் நபியவர்களின் குரல் போல் இருக்கிறதே, என்று போட்டது போட்டபடி விரைந்தார். நபியவர்களைக் கண்டு அவருக்கு ஏக மகிழ்ச்சி!

அபூஅய்யூப் இரண்டாம் அகபா உடன்படிக்கையின்போது கலந்து கொண்ட எழுபது மதீனாவாசிகளில் ஒருவர். அப்பொழுது முஸ்அப் இப்னு உமைர் மதீனா வந்து வாழ்ந்தபோது அவருக்கு இவரைச் சகோதரராக ஏற்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள் நபியவர்கள்.

“நபியவர்களுக்கும் உடன் வந்திருப்பவர்களுக்கும் நல்வரவு. வழக்கத்தை விட இன்று முன்னதாகவே வந்திருக்கிறீர்கள்” என்று மகிழ்ச்சி பகர்ந்தார் அபூஅய்யூப். ஆனந்த மிகுதியில் மீண்டும் தம் தோட்டத்திற்கு விரைந்து, பேரீச்ச மரத்திலிருந்து பழக்குலையை வெட்டினார். உலர்ந்த, பழுத்த, பழுக்காத என்று மூவகையான பேரீச்சங்களிகள். கொண்டுவந்து நபியவர்களிடம் வைத்தார்.

“உலர்ந்த கனிகள் மட்டுமே போதுமானதாய் இருந்திருக்குமே. ஏன் இப்படி?” என்று ஆட்சேபித்தார்கள் நபியவர்கள்.

“மூவகைக் கனிகளையும் தாங்கள் சுவைக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். ஆடு ஒன்றை அறுத்து இறைச்சி சமைத்து எடுத்து வருகிறேனே.”

அபூஅய்யூப் வற்புறுத்த, “தாங்கள் வற்புறுத்துவதாக இருந்தால், பால் கறக்க வைத்திருக்கும் ஆட்டை அறுக்க வேண்டாம்” என்று இணங்கினார்கள் நபி (ஸல்).

தம் மனைவியிடம், “ரொட்டி சமைத்துவை. நீதான் என்னைவிட நன்றாகச் சமைப்பாய்” என்று கூறிவிட்டுத் தோட்டத்திற்குச் சென்றார். இளம் ஆடாக ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அதை அறுத்து, பாதியளவு இறைச்சியை சூப்புபோல் சமைத்தார். மீதி இறைச்சியை நெருப்பில் சுட்டு வறுவலாக்கினார். ரொட்டி, இறைச்சி சூப், சுட்ட இறைச்சி, பேரீச்சங் கனிகள் என்று சடுதியில் தயாராகியிருந்தது நல் உணவு; விருந்து. பரிமாறப்பட்டது விருந்தினர்களுக்கு.

ஒரு ரொட்டியில் சிறிதளவு இறைச்சியைப் பிட்டுவைத்து அதைச் சுருட்டி, “இதை என் மகள் ஃபாத்திமாவுக்குக் கொடுத்து அனுப்பவும். அவள் இதைப்போன்ற உணவை உண்டு நீண்ட காலமாகிறது” என்றார் பாசக்காரத் தந்தை ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்.

பிறகு வயிறார் உண்டார்கள் நபியவர்களும் இரு தோழர்களும். முடித்ததும் வியந்து உரைத்தார்கள் அல்லாஹ்வின் அந்த எளிய தூதர். “ரொட்டி, இறைச்சி, மூன்று வகையான பேரீச்சங் கனிகள்! எவன் கையில் என் உயிர் இருக்கிறதோ, அவன் மீது ஆணை! அபரிமிதமான இவற்றுக்கு நீங்கள் மறுமையில் கேள்வி கேட்கப்படுவீர்கள். இத்தகு ஆடம்பரம் உங்களுக்குக் கிடைத்தால், உண்ணத் துவங்கும்போது, அல்லாஹ்வின் பெயர் சொல்லித் துவங்குங்கள்; வயிறார் உண்டு முடித்ததும், நமது பசியாற்றி நற்கிருபையும் அருளும் புரிந்த அல்லாஹ்வுக்கே புகழனைத்தும் என்று நன்றி பகருங்கள்.”

இங்கு, நபியவர்கள், இரு தூண்களைப் போன்ற அதி முக்கியத் தோழர்கள் ஆகியோரின் ஏழ்மை, அடக்கம், என்பதையும் தாண்டி இந்நிகழ்வில் புதைந்துள்ள சில முக்கிய விஷயங்களைக் கவனித்தல் நலம். ஒருவரின் வீட்டிற்குத் தாம் விருந்தாளியாய்ச் செல்வது இருக்கட்டும்; மற்றும் இருவரையும் 'வாருங்கள்' என்று அழைத்துக்கொண்டு, முன்னறிவிப்பு ஏதும் இல்லாமல் சென்று 'திடும்' என்று நிற்கும் அளவிற்கு அபூஅய்யூப் அன்ஸாரியிடம் நபியவர்கள் கொண்டிருந்த உரிமை; தம் குடும்பத்தில் ஒருவர் போல் நபியவர்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் உணவு சமைத்து வைத்துக்கொண்டு எதிர்பார்க்கும் அபூஅய்யூபின் அலாதிப் பாசம் – இவையெல்லாம் எங்கிருந்து வந்தன? அந்த ஒட்டகத்திலிருந்து துவங்கியது!

ரொட்டி, இறைச்சி, பேரீச்சங் கனிகள் என்று விருந்து முடிந்ததும், "நாளை என்னை வந்து சந்தியுங்கள் அபூஅய்யூப்" என்று விடைபெற்றார்கள் நபியவர்கள்.

உபகாரம் புரிபவர்களுக்கு மன நிறைவுடன் கைம்மாய் செய்வது நபியவர்களின் வழக்கம். ஆனால் அத்தகைய எதுவொன்றையும் அபூஅய்யூப் எதிர்பார்ப்பவர் இல்லை அல்லவா? அதனால் மறுநாள் செல்லத்தான் வேண்டுமோ என்று அவருக்குத் தயக்கம்; சங்கடம். உமர்தான் மீண்டும் வற்புறுத்தினார்.

"நாளை நீங்கள் வந்து சந்திக்க வேண்டும் என்று நபியவர்கள் கட்டளையிடுகிறார்கள் அபூஅய்யூப்."

"அல்லாஹ்வின் தூதரைச் செவிமடுத்தேன்; அடிபணிவேன்" என்றார் அபூஅய்யூப்.

மறுநாள் தம்மை வந்து சந்தித்த அபூஅய்யூபிடம் தம் வீட்டில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்த ஒரு பெண் அடிமையை அளித்தார்கள் நபியவர்கள். இள வயதுப் பெண் அவள். "இவள் எங்கள் வீட்டில் நன்றாகப் பணி புரிந்து நல்ல ஒழுக்கமுடன் இருந்து வந்திருக்கிறாள். இவளை நல்லவிதமாகக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள் அபூஅய்யூப்."

"அப்படியே ஆகட்டும்" என்று அவளைத் தம் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார் அவர். மனைவி ஆச்சரியமுடன் விசாரித்தார். "யார் இவள்? எங்கிருந்து அழைத்து வருகிறீர்கள்?"

"இவள் நமக்காகவாம். அல்லாஹ்வின் தூதர் அளித்தார்கள்."

"எத்தகு உயர் குணம் நபியவர்களுக்கு? எத்தகு உயர் பரிசு?"

"இவளது பொறுப்பை நம்மிடம் அளித்துள்ளார்கள். சிறப்பாய்க் கவனித்துக்கொள்ளும்படி அறிவுறுத்தி இருக்கிறார்கள்."

"நபியவர்களின் கட்டளையைச் சிறப்பாய் நிறைவேற்ற வேண்டுமே! என்ன செய்யலாம்?" என்று கேட்டார் உம்மு அய்யூப்.

"என்னிடம் நல்ல உபாயம் உள்ளது. இவளுக்கு விடுதலை அளித்துவிடலாம்."

அக்காலத்தில் அடிமை முறை என்பது மிகவும் அழுத்தமான கலாச்சாரம். இக்காலத்தில் அடுக்களைக்கும் வீட்டுப்பணிக்கும் மனைவியர் இயந்திரங்கள் வாங்கிக் கேட்பதுபோல், அப்பொழுதெல்லாம் அடிமைகள்.

ஆனால் கணவர் அடிமைப் பெண்ணுக்கு விடுதலை என்றதும், "அல்லாஹ் உம்மை நேர்வழியில் செலுத்தியிருக்கிறான். உமக்கு வெற்றி அளிப்பானாக" என்றார் அபூஅய்யூபின் மனைவி.

விடுதலையடைந்தாள் அந்த இளம்பெண்.

கைபர் யுத்தம்! யூதர்களுக்கு எதிரான இப்போரில் முஸ்லிம்கள் வெற்றி அடைந்ததும், கைப்பற்றப்பட்ட பெண்களில் ஒருவர் ஸஃபிய்யா பின்த ஹுயைம். யூதர்களின் பனா நளீர் கோத்திரத்தின் தலைவன் ஹுயைம் இப்னு அஃக்தபின் மகள் இவர். இந்த ஹுயைம் இப்னு அஃக்தப்தான் அகழி யுத்தத்தின் காரணகர்த்தா. மக்காவுக்குச் சென்று கூட்டணிப் படைகளைத் திரட்டித் தூபம் போட்டவன்.

மதீனாவில் முஸ்லிம்களுடன் ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு இணக்கமாய் இருந்த பனா குரைளாவைத் தூண்டிவிட்டு, முஸ்லிம்களின் முதுகில் குத்த ஏற்பாடு செய்து, கெட்ட ஆட்டம் போட்டவன். பின்னர் பனா குரைளா மக்களுடன் சேர்த்து அவனும் கொல்லப்பட்டான்.

தொடர்ந்து முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகச் சதிவேலையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த பனா நளீர் யூதர்களை எதிர்த்து நிகழ்ந்தது கைபர் யுத்தம். இந்தப் போரில் கொல்லப்பட்ட முக்கியப் பேர்வழி கினானா இப்னு அபீ அல்-ஹகீக். கினானாவின் மனைவி, ஹுயைம் இப்னு அஃக்தபின் மகளே ஸஃபிய்யா.

அடிமையாக அழைத்து வரப்பட்ட ஸஃபிய்யா தேர்ந்துகொள்ள இரண்டு வாய்ப்புகள் அளித்தார்கள் நபியவர்கள்.

"நீர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், நான் உம்மை மணந்துகொண்டு எனது இல்லத்திற்கு அழைத்துச் செல்வேன். அல்லது யூத மதத்திலேயே தங்கிவிட வேண்டும் என்று நீர் விரும்பினால் நான் விடுதலை அளிக்கிறேன்; உமது உறவினர்களிடம் திரும்பிச் செல்லலாம். உமது விருப்பத்தைத் தேர்வு செய்துகொள்ளவும்."

தயக்கமின்றி இஸ்லாத்தை ஏற்று நபியவர்களைத் திருமணம் புரிந்து கொண்டார் ஸஃபிய்யா பின்த ஹுயைம் ரலியல்லாஹு அன்ஹா. கைபரிலிருந்து மதீனா திரும்பும் வழியில் சஹ்பா என்றொரு இடம். படையினர் அங்குத் தங்கியபோது தம் மனைவி ஸஃபிய்யாவுடன் வீடுகூடித் திருமணத்தை முழுமைப்படுத்தினார்கள் நபியவர்கள்.

அந்தக் கூடாரத்திற்கு வெளியே வானம் கையுமாய் ஒருவர்! இரவு முழுவதும் இங்கும் அங்குமாய் அலைந்துகொண்டிருந்தார். மறுநாள் காலை ஆளரவம் கேட்டு வெளியில் வந்துபார்த்த நபியவர்களுக்கு ஆச்சரியம். அவர் அபூஅய்யூப் அல் அன்ஸாரி.

"என்ன விஷயம் அபூஅய்யூப்?"

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! தாங்கள் மணம் புரிந்துள்ள பெண் புதிதாய் இஸ்லாத்தை ஏற்றவர். முன்னர் ஒருமுறை யூத குலத்தைச் சேர்ந்த பெண் இறைச்சியில் விஷம் தடவி தங்களுக்கு விருந்தளித்துக் கொல்ல முயன்றாள். அல்லாஹ்வின் உதவியால் தாங்கள் தப்பினீர்கள். ஆனால் தோழர் பிஸ்ஹர் இப்னு பர்ராஹ் அதை உண்டு இறந்து போனார். இந்த மணப்பெண்ணின்

தந்தை, கணவன், அவர் குல மக்களில் பலர் போரில் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். எனவே தங்களது பாதுகாப்பு குறித்து எனக்கு அச்சம் ஏற்பட்டது."

இறைஞ்சினார்கள் நபியவர்கள், "யா அல்லாஹ்! அபூஅய்யூப் என்னைப் பாதுகாக்க விழைந்ததுபோல் நீ அவரைப் பாதுகாப்பாயாக."

அன்னையர்களின் மீது மட்டற்ற மரியாதையும் நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தவர் அவர். ஆயிஷா ரலியல்லாஹு அன்ஹா பற்றி அவதூறுச் செய்தி பரவியிருந்த நேரம். மக்கள் மத்தியில் குழப்பத்தை விதைத்துக் கொண்டிருந்தனர் நயவஞ்சகர்கள். நபியவர்களும் அன்னை ஆயிஷாவும் அபூபக்ரு குடும்பத்தினரும் அளவிலாத மனவேதனையில் மூழ்கியிருந்தனர். ஒருநாள் அபூஅய்யூபின் மனைவி தம் கணவரிடம் கேட்டார், "மக்கள் ஆயிஷாவைப் பற்றிப் பேசுவதைக் கேட்டீர்களா?" "ஆம்! கேள்விப்பட்டேன். அவை அத்தனையும் பொய்." தெளிவான பதில் வந்தது.

"நீ அத்தகு குற்றம் நீ புரிவாயா உம்மு அய்யூப்?"

பதறிப்போனார் அவர். "அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! நான் நிச்சயம் செய்ய மாட்டேன்."

"அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக! அன்னை ஆயிஷா உன்னைவிடச் சிறப்பானவர்."

தீர்ந்தது விஷயம்! நம்பிக்கை சரியான விகிதத்தில் உள்ளத்தில் பாய்ந்திருந்தால் சிந்தனைத் தெளிவு வெகு எளிது.

அபூஅய்யூபின் மீது இறைத் தூதர் வைத்திருந்த அன்பை, தோழர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். நபியவர்களின் மறைவிற்குப் பிறகு இஸ்லாமியப் பேரரசு பாரசீகப் பகுதிகளுக்கு விரிவடைந்திருந்த நேரம். பஸ்ராவுக்குச் சென்றிருந்த அபூஅய்யூப் அப்பொழுது அங்கு இருந்த இப்னு அப்பாஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் இல்லத்திற்கு அவரைச் சந்திக்கச் சென்றார். கடன் சுமை இருந்திருக்கிறது அவருக்கு.

அவரை இருகை விரித்து அன்புடன் வரவேற்ற இப்னு அப்பாஸ், "தாங்கள் அல்லாஹ்வின் தூதருக்கு என்ன உபகாரம் செய்தீர்களோ, அதை நான் உங்களுக்குச் செய்வேன்" என்று அபூஅய்யூப் தங்கிக் கொள்ள தமது முழு வீட்டையும் காஸி செய்து தந்துவிட்டார்.

"தங்களுக்கு எவ்வளவு கடன் உள்ளது?"

"இருபதாயிரம்" என்றார் அபூஅய்யூப்.

"அவ்வளவுதானே, இந்தாருங்கள்" என்று நாற்பதாயிரம் ரொக்கம், இருபது அடிமைகள் மற்றும் சில பல பொருட்கள் என்று அன்பளிப்பை அள்ளி அள்ளித் தந்தார் இப்னு அப்பாஸ்.

நபியவர்களின்மீது மட்டும் பாசமல்லாமல் அவர்கள் அன்பு செலுத்தியவர்கள் மீதும் பாசம் செலுத்திக் கிடந்தார்கள் தோழர்கள். ரலியல்லாஹு அன்ஹும்.

அல்லாஹ்வின் தூதருக்கு அடைக்கலம் தந்துவிட்டு இது போதும் ஆயுளுக்கும். வீடு, விவசாயம், பக்கத்திலேயே பள்ளி அல்லாஹ்வைத் தொழுது காலத்தைத் தள்ளுவோம் என்று முடங்கிவிடவில்லை அபூஅய்யூப். பத்ரு, உஹத், அகழிப் போர் என்று நபியவர்களுடன் இணைந்து அனைத்துப் போர்களிலும் பங்குபெற்று, களத்தில் வீரத்தை அறுவடை செய்திருக்கிறார் அவர். அதற்குப் பிறகு ஆபூபக்ரு, உமர், உதுமான், அலி ஆகியோரின் ஆட்சிக் காலம் தொடர்ந்து முஆவியா காலம் வரை அவரது முழு வாழ்க்கையும் ஜிஹாதினாலேயே கழிந்திருக்கிறது. அக்காலகட்டத்தில் நடைபெற்ற எந்தவொரு போரிலும் அபூஅய்யூப் இல்லாமல் இருந்ததில்லை என்கின்றன வரலாற்றுக் குறிப்புகள்.

இவ்வாறு அறப்போரில் மூழ்கி அதிலேயே அவர் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டதற்கு முக்கியக் காரணம் இருந்தது. இறை வசனம்!

"அல்லாஹ்வின் பாதையில் செலவு செய்யுங்கள்; இன்னும் உங்கள் கைகளாலேயே உங்களை அழிவின் பக்கம் கொண்டு செல்லாதீர்கள்" என்று துவங்கும் குர்ஆனின் இரண்டாம் அத்தியாயம் சூரா அல் பகராவின 195ஆவது வசனம்.

மக்கா வெற்றிக்குப் பிறகு இஸ்லாம் வலுவான நிலைமையை அடைந்த பின்பு, மதீனாவின் அன்ஸாரிகள் தமக்குள் பேசிக்கொண்டனர் :

"தன் தூதருக்குத் தோழர்களாய் அமையும் வாய்ப்பை நல்கி நம்மைக் கௌரவித்தான் அல்லாஹ். நாம் அவர்களுக்கு உதவியாளர்களாய் இருந்து இஸ்லாம் வெற்றியடையவும் விரிவடையவும் உதவி புரிந்தோம். நம் குடும்பத்துத் தேவைகளையும் பிள்ளைகளையும் தோட்டத்திலும் விவசாயத்திலும் அதிகம் கவனம் செலுத்தாமல் இருந்துவிட்டோம். இப்பொழுது போர் முடிந்தது. நாம் குடும்ப வேலைகளுக்குத் திரும்புவோம்."

"அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்த வசனம் எங்களைக் குறித்துத்தான் இறங்கியது. ஜிஹாதைக் கைவிட்டுக் குடும்பம், விவசாயம் என்று திரும்புவது, 'அழிவின் பக்கம் கொண்டு செல்வ'தாகும்" என்று விளக்கம் அளித்தார் அபூஅய்யூப் அல் அன்ஸாரி.

எனவே அவருக்குப் போர்க்களமே வாழ்க்கையாகிப் போனது. ஏக்காலத்தில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட களங்களில் நடைபெற்ற போர்களில் மட்டும் ஒரு களத்தில் இருந்து கொண்டு இதர களங்களில் நடைபெற்றுள்ள போர்களைத் தவறவிட்டிருக்கிறார், அவர். ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

குர்ஆனின் 9ஆவது அத்தியாயமான தவ்பாவில் 41ஆவது வசனத்தில் அல்லாஹ் கூறியிருப்பான், "நீங்கள் சொற்பமான போர்த் தளவாடங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் சரி, நிறையப் போர்த் தளவாடங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் சரி, நீங்கள் புறப்பட்டு, உங்கள் பொருட்களையும், உயிர்களையும் கொண்டு அல்லாஹ்வின் பாதையில் அறப்போர் புரியுங்கள் - நீங்கள் அறிந்தவர்களாக இருந்தால், இதுவே உங்களுக்கு மிகவும் நல்லது."

இந்த வசனத்தை அடிக்கடி கூறும் அபூஅய்யூப், "நான் சொற்பமானவற்றைக் கொண்டிருந்தாலும் சரி; நிறைய கொண்டிருந்தாலும் சரி. என்னை எப்பொழுதுமே அல்லாஹ்வின் பாதையில் அறப்போர் புரிபவனாகவே காண்பீர்கள்" என்பார்.

அல்லாஹ்வின்மீது, அவன் நபியின்மீது மட்டற்ற பாசம், அன்பு, அக்கறை. இறைவனுக்காகவே இந்த உயிர் என்ற திடமும் வீரமும். இவையாவும் அவரது உதிரமெல்லாம் கலந்து இருந்ததால், தமது எண்பதாவது வயதிலும் யஸீது இப்னு முஆவியாவுடன் அவரது பட்டையில் இணைந்துகொண்டு கடல் தாண்டி கான்ஸ்டன்டினோபில் சென்றுவிட்டார் அவர். அது ஹிஜ்ரீ 52ஆம் ஆண்டு. உக்பா இப்னு ஆமிர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு தலைமையில் எகிப்தியர்களின் அணி; ஃபதாலா இப்னு உபைத் தலைமையில் எலிரியா நாட்டு அணி என்று ரோமர்களின் பெரும் படையை எதிர்த்து அணிவகுத்துத் தாக்கி முற்றுகையிட்டார்கள் முஸ்லிம்கள்.

ஆனால் அதிக நாள் அந்தப் போரில் ஈடுபட முடியாமல் அபூஅய்யூபை நோய் தழுவியது. மரணப் படுக்கையில் இருந்த அவரைச் சந்திக்க வந்தார் யஸீத் இப்னு முஆவியா. கனிவுடன், "நான் தங்களுக்கு என்ன உதவி புரியட்டும்?" "முஸ்லிம் வீரர்களுக்கு என் ஸலாம் பகருங்கள். எதிரியின் நிலத்திற்குள் முடிந்தவரை ஆழ்ந்து ஊடுருவும்படி நான் தூண்டினேன் என்று கூறுங்கள். நான் மரணிக்கப் போகிறேன் என்பது உறுதி. என்னைச் சுமந்து சென்று கான்ஸ்டன்டினோபில் நகர் எல்லைச் சுவரின் அடியில் அடக்கம் செய்யச் சொன்னேன் என்று சொல்லுங்கள்." சொல்லிவிட்டு சற்று நேரத்தில் இறந்துபோனார். நபி புகுந்த பட்டணத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர் இஸ்லாத்திற்காக எங்கோ ஒரு தூர தேசத்தில் உயிர்த் தியாகி ஆகிப்போனார். போர் தொடர்ந்தது. கான்ஸ்டன்டினோபில் நகரின் கோட்டைச் சுவரை அடைந்தது முஸ்லிம்களின் படை. தமது இறுதி ஆசைப்படி அந்தச் சுவரின் அருகில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டார் அபூஅய்யூப் அல் அன்ஸாரி ரலியல்லாஹு அன்ஹு

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 77

(என்னுடைய தாயாரே! உங்களுக்கு ஒரு நூறு உயிர்கள் வழங்கப்பட்டு ஒவ்வொரு உயிராக உங்களிடம் பறிக்கப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தாலும், நான் என்னுடைய இறை நம்பிக்கையிலிருந்து, நான் கொண்டிருக்கும் ஈமானின் வேகத்தில் ஒன்றையேனும் நான் இழக்கத் தயாராக இல்லை, - ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) (பகுதி - 1)

ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் கி.பி.595இல் மக்காவில் பிறந்தார். இவரது தந்தை குரைஷி குலத்தில் பனூ ஜஹ்ரா கிளையைச் சேர்ந்த அபூ வக்காஸ் (என்ற) மாலிக் இப்னு உஹைப் இப்னு அப்த் மனாஃப் இப்னு ஜஹ்ரா ஆவார். தாயார் பெயர் ஹம்னா பின்த் சுஃப்யான் இப்னு உமய்யா இப்னு அப்து ஷம்ஸ் இப்னு அப்துல் மனாஃப்.ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் நபி (ஸல்) அவர்களின் தாயாரான ஆமீனா அவர்களின் ஒன்று விட்ட சகோதரரும் ஆவார். ஒருமுறை நபி (ஸல்) அவர்கள் தனது தோழர்களுடன் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள், அப்பொழுது ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரலி) அவர்கள் அங்கே நுழைந்த பொழுது, நபி (ஸல்) அவர்கள் ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரலி) அவர்களைக் குறித்து, இவர் தான் எனது தாய்மாமா, உங்களில் எவராவது இவரை விடச் சிறந்த தாய்மாமா ஒருவரை எனக்கு நீங்கள் காட்டுங்கள் பார்க்கலாம் என்று பெருமைபடக் கூறினார்கள். இவர்கள் தனது பதினேழாவது வயதில் இஸ்லாத்தினை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். முதன் முதலில் இஸ்லாத்தினை தன் வாழ்வியல் நெறியாக ஏற்றுக் கொண்டபொழுது அவர் இளமை ததும்பும் வாலிபப் பருவம் கொண்ட இளைஞர். இவர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டதன் காரணமாக இவரது தாயார் மிகவும் கவலையடைந்தார். நம்முடைய முன்னோர்களின் மார்க்கத்தை விட்டு விட்டு தன் மகன் சென்று விட்டானே என்று அங்கலாய்க்க ஆரம்பித்தார், அழுது புலம்பினார், தன்னுடைய மகனை எப்பாடு பட்டாவது தன்னுடைய பழைய மார்க்கத்திற்குக் கொண்டு வந்து விடவேண்டும் என்று துடியாய்த் துடித்தார்.

அதற்காக வழக்கமாக தாய்மார்கள் கடைபிடிக்கும் அனைத்து வித முயற்சிகளையும் செய்து பார்த்தார். ஆனால் எதிலும் ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் இணங்கிப் போகவில்லை. இஸ்லாத்தில் உறுதியாக நிலைத்திருந்தார்கள். இறுதியாக, ஸஅதே..! நீ மீண்டும் நமது முன்னோர்களின் பழைய மார்க்கத்திற்கு வரவில்லை என்று சொன்னால், நான் சாகும் வரை உண்ண மாட்டேன், பருக மாட்டேன்..! என்னுடைய உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன் என்று சபதமிட்டார். இறுதியாக..! என்னுடைய மகனை ஒரு முஸ்லிமாகப் பார்த்துக் கொண்டு உயிர் வாழ்வதைக் காட்டிலும் செத்து மடிவதே மேல் என்றார். தாயினுடைய இந்த தந்திரங்களுக்கெல்லாம், ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் மசிந்து இடங்கொடுத்து, விட்டுக் கொடுத்துப் போகவில்லை, உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையாகவில்லை. இப்பொழுது சாகும் வரை உண்ண, பருக மாட்டேன் என்ற சபதமெடுத்த ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரழி) அவர்களது தாயார் பசிக் கொடுமையின் காரணமாக மரணத்தின் விளிம்பில் நின்று கொண்டிருந்தார். தனது தயாரைப் பார்த்து, தனது இறைநம்பிக்கையின் உறுதியை இவ்வாறு வெளிப்படுத்திக் காட்டினார்.

என்னுடைய தாயாரே! உங்களுக்கு ஒரு நூறு உயிர்கள் வழங்கப்பட்டு ஒவ்வொரு உயிராக உங்களிடம் பறிக்கப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந்தாலும், நான் என்னுடைய இறை நம்பிக்கையிலிருந்து, நான் கொண்டிருக்கும் ஈமானின் வேகத்தில் ஒன்றையேனும் நான் இழக்கத் தயாராக இல்லை, நான் எனது இறை மார்க்கத்தை விட்டு விட்டு, உங்களது உயிரைப் பாதுகாக்க நான் முன் வரப் போவதில்லை, எனவே இந்த உங்களது தந்திரங்கள் எல்லாம் என்னிடம் பலிக்காது தாயார் அவர்களே! நீங்கள் உண்ணுவதும் அல்லது உண்ணாமல் இருப்பதும், இன்னும் பருகுவதும் பருகாமல் இருப்பதும் உங்களது விருப்பம். நான் என்னுடைய இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களை விட்டும் நான் வர மாட்டேன் என்று கூறி விட்டார். நம்முடைய தந்திரங்கள் எதுவும் பலனளிக்கப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அந்தத் தாய், தன்னுடைய உண்ணா விரதத்தை முடித்துக் கொண்டார். இதனைப் பற்றி இறைவன் தனது திருமறையில் இவ்வாறு கூறுகின்றான் : “ஆனால், நீ எது பற்றி அறிவு (ஆதாரம்) பெற்றவனாக இல்லையோ அதனை எனக்கு இணைவைக்குமாறு உன்னை அவ்விருவரும் வற்புறுத்தினால், அப்போது நீ அவ்விருவருக்கும் வழிப்பட வேண்டாம். ஆனால் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் அவ்விருவருடனும் அழகிய முறையில் உறவு வைத்துக் கொள் (யாவற்றிலும்) என்னையே நோக்கி நிற்போரின் வழியையே நீ பின்பற்றுவாயாக - பின்னர் உங்கள் (அனைவருடைய) மீளுதலும் என்னிடமேயாகும். நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள் என்பதை (அப்போது) நான் உங்களுக்கு அறிவிப்பேன்.” (31:15) இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்ட அந்த ஆரம்ப நாட்களில் தாருஸ் அர்க்கம் என்ற பயிற்சிப் பாசறையில் வைத்து நபி (ஸல்) அவர்களிடம் நேரடியாகப் பயிற்சி பெற்றவரும், கல்வி பெற்றவருமாவார். அவ்வாறு இவருடன் அந்தப் பயிற்சியைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களில் பெருமை மிகு தோழர்களான அபுபக்கர் (ரழி), உஸ்மான் பின் அஃப்பான் (ரழி), அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் (ரழி), தல்ஹா இப்னு அப்துல்லா (ரழி), சுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரழி) ஆகியோர்களும் அடங்குவர். மக்கத்துக்குறைவுகளின் கொடுமைகள் தாங்கவியலாத அளவுக்கு இருந்த பொழுது, தங்களது தொழுகைகளை இறைவணக்கத்தை நிறைவேற்ற இவர்கள் மக்காவின் ஒதுக்குப் புறமான பகுதிகளுக்குச் சென்று விடக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள்.

ஒருமுறை இவர்கள் ஒதுக்குப் புறமான இடத்தில் அமர்ந்து, இறை வணக்கத்தில் தங்களது கவனத்தைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது, மக்கத்து ரவுடிக் கும்பலொன்று இவர்களது இருப்பிடத்தை அடையாளம் கண்டு கொண்டு, அங்கே சிறியதொரு கலவரத்தை உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அங்கே கீழே கிடந்த ஒட்டகத்தின் எலும்பை எடுத்து அவர்களை நோக்கி படுவேகமாக வீசியெறிந்தார்கள் ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரழி) அவர்கள். இவர்களுக்குத் தொந்திரவு கொடுத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறுவனின் தலையில் அந்த எலும்பு பட்டு, படுகாயத்தை ஏற்படுத்தியது மட்டுமல்லாது, இரத்தம் வழிந்தோட ஆரம்பித்தது. ஒரு சிறுவன் அடிபட்டதும் மற்ற அனைவரும் அந்த இடத்தை விட்டு வெருண்டோடி விட்டார்கள். இது தான் ஸஅத் இப்னு அபீ வக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் மிகவும் சாதாரணமாக தீரமாக இஸ்லாத்தின் எதிரிகளை எதிர்த்து தொடுத்த முதல் தாக்குதலாகும். மக்காவில் இருந்து மதினாவுக்கு ஹிஜ்ரத் செய்து பத்ரு போரிலும் ஸஅத் (ரழி) அவர்களும் அவரது இளைய சகோதரர் உமைர் (ரழி) அவர்களும் கலந்து கொண்டு சண்டையிட்டார்கள். இளம் வயதினராக இருந்ததால், உமைர் (ரழி) அவர்கள் போருக்கு செல்ல அனுமதி மறுக்கப்பட்டது, ஆனால் போராடி அழுது பின்னர், போரில் சண்டையிட நபி (ஸல்) அவர்கள், அவருக்கு அனுமதி வழங்கினார்கள். பத்ரு போரில் ஷஹித் என்னும் மறு உலக உயர்பதவி அடைந்த பதினான்கு முஸ்லிம்களில் உமைரும் ஒருவர். பின்னர் ஸஅத்(ரழி) அவர்கள் தனியாக மதினாவுக்குத் திரும்பினார்.

உஹதுப் போரில் முஸ்லிம்களின் இதயங்களை ஆட்டிப் படைத்து கலங்கடித்த எதிரிகளை நேருக்கு நேராக எதிர்த்துப் போர் புரிந்தவர். உஹதுப் போர் நடந்து கொண்டிருக்கின்றது, ஸஅதே உமது அம்பை இன்னார் மீது எறியுங்கள் என்று நபி (ஸல்) அவர்கள் கட்டளையிட்டார்கள். அப்பொழுது தான் அம்பு தீர்ந்து விட்டதை ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) உணர்கின்றார்கள். இருப்பினும், கட்டளை இட்டது நபி (ஸல்) அவர்களாயிற்றே! நபி (ஸல்) அவர்களின் கட்டளைக்கு அடிபணிவது என்பது இஸ்லாத்தின் அடிப்படை அம்சமாயிற்றே! உடனே அங்கு மிங்கும் தேடுகின்றார்கள், ஒரு அம்பும் கிடைக்கவில்லை, பின் இறுதியில் ஒரு உடைந்த அம்பு ஒன்று தான் கிடைத்தது. அதனைத் தனது வில்லில் பூட்டி நபி (ஸல்) அவர்கள் குறிப்பிட்ட அந்த நபரை நோக்கி, அம்பெய்துகின்றார்கள்.

அந்த அம்பானது அந்த எதிரியின் முன்னெற்றியில் பட்டு, அந்த இடத்திலேயே அந்த நபர் தரையில் சாய்ந்து, தனது உயிரை விடுகின்றார். அதுபோல அடுத்த ஒரு வில்லைக் கண்டு எடுக்கின்றார்கள். அந்த வில்லை எதிரியின் கழுத்துக்குக் குறி வைக்கின்றார்கள். அந்த வில்லும் சரியான இலக்கைத் தாக்க, தொண்டையில் குத்திய அம்பு அவனது நாக்கை வெளிக்கொண்டு வந்து விட்டது, அந்த எதிரியும் வீழ்ந்து தனது உயிரை மாய்த்துக்கொண்டான். ஒரு நபித்தோழர் அறிவிக்கின்றார்! நபி (ஸல்) அவர்கள் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களுக்காக இவ்வாறு பிரார்த்தித்தார்கள், யா அல்லாஹ்! அவரது குறியை மிகச் சரியாக ஆக்கி வைப்பாயாக! அவரது பிரார்த்தனைகளையும் ஏற்றுக் கொள்வாயாக!

ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களின் பிரார்த்தனைகள் யாவும் நன்கு தீட்டப்பட்ட கூர்மையான வாளைப் போன்றது, இறைவன் அவரது பிரார்த்தனைகளை உடனே ஏற்றுக் கொள்ளவும் செய்தான். நபி (ஸல்) அவர்களுடைய இறுதி ஹஜ்ஜின் பொழுது, அவர்களுடன் ஹஜ்ஜுக்குச் சென்ற நேரத்தில் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் நோய் வாய்ப்பட்டார்கள். அப்பொழுது, நபி (ஸல்) அவர்களே! என்னிடம் அதிகமான சொத்துக்கள் உள்ளன. அதற்கு எனது ஒரே ஒரு மகள் மட்டுமே வாரிசுதாரியாக உள்ளார். எனவே எனது சொத்தில் மூன்றில் இரண்டு பாகங்களை இறைவனுக்காக நான் தானம் செய்ய விரும்புகின்றேன் என்று கூறினார்கள். அப்பொழுது, நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள் : ஸஅதே! இது மிகவும் அதிகம், என்று கூறிய பொழுது, அப்படியானால் பாதிக்குப் பாதி கொடுத்து விடுகின்றேன். ஊஹும்! இல்லை. இதுவும் அதிகம் என்று நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். பின் நான் மூன்றில் ஒரு பகுதியைத் தருகின்றேன் என்று ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் கூறிய பொழுது, அப்படியே செய்யும்.! என்று நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள். இப்பொழுது ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களது நோய் மேலும் மேலும் முற்றிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களது விருப்பம் என்னவெனில், தனது மரணம் தனது விருப்பத்திற்குரிய நகரமாகிய மதீனாவில் வைத்து நிகழ வேண்டும் என்பதாக இருந்தது. அதற்காக அவரது இதயம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. அமைதியற்றும் இருந்தது. ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களது அமைதியற்ற அந்த நிலையைக் கண்ட நபி (ஸல்) அவர்கள், ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களின் மார்பின் மீது கையை வைத்து, இறைவனிடம் அவரது நோய் நீங்குவதற்காக பிரார்த்தனை செய்தார்கள்.

என்ன ஆச்சரியம்! முன்னைக் காட்டிலும் அவர் மிகவும் ஆரோக்கியமான மனிதராக மாறி விட்டிருந்தார். அல்லாஹ் நபி (ஸல்) அவர்களது பிரார்த்தனையை ஏற்றுக் கொண்டு, ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களது நோயைக் இறைவன் குணப்படுத்தினான். நபி (ஸல்) அவர்களின் அந்த பிரார்த்தனை ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் பழுத்த பழமாக மாறும் வரைக்கும் நீடித்திருந்தது. உமர் (ரலி) அவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் தான் இந்த கதீஸிய்யாப் போர் நடைபெற்றது. இந்தப் போருக்கு தலைமைத் தளபதியாக ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களை உமர் (ரழி) அவர்கள் நியமித்தார்கள். தனக்கு வழங்கப்பட்ட பொறுப்பை நிறைவாக நிறைவேற்ற விரும்பிய ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள், உயிர் தியாகத்தில் வேட்கை மிக்க, ஒரு பக்கம் வீரத்தையும், இன்னொரு பக்கம் இறை நம்பிக்கையில் உறுதியும் மிக்க முப்பதாயிரம் படையினரைத் தயார் படுத்தினார்கள். அவர்கள் தங்களது கையிலே ஆயுதத்தையும், இதயத்தில் இறைநம்பிக்கை உறுதியையும் எடுத்துக் கொண்டவர்களாக மதீனாவை விட்டு கதீஸிய்யாவை நோக்கி, தங்களது எதிரிகளை சந்திக்கப் புறப்பட்டார்கள்.

ஈரானியப் படைகளும் குறைத்து மதிப்பிடும்படி இல்லை, அவர்களும் தங்களது முழுப் பலத்தையும் திரட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். இன்னும் இது மாதிரியானதொரு படையை அவர்கள் இதற்கு முன் கண்டதுமில்லை. இரு படைகளும் முழு வலிமையுடன் தங்கள் தங்கள் வீரப் பெருமைகளை அசை போட்டுக் கொண்டு, படைக்களத்தில் மோதிக் கொண்டன. ஈரானியன் மிகப் புகழ் வாய்ந்த படைத்தளபதி ஜெனரல் ருஷ்தும் என்பவரது தலைமையில் ஈரானியப் படைகள் போர்க்களத்திற்கு வந்திருந்தன. ஈரானியப் படைத்தளபதி தனது படைகளை நடுவே நிற்க வைத்து, படைக்கு இடதும், வலதுமாக யானைப் படையை காவலுக்கு அமைத்து படைகளை அனுப்பிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால், ஈரானியத் தளபதியின் இந்த யுக்தியை அறிந்த அம்ர்பின் மஆத் யக்ரப் (ரலி) அவர்கள், யானைகளின் மீது தாக்குதல் தொடுக்குமாறு தனது படைவீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள்.

யானைகளின் மீது தாக்குதல் ஆரம்பமானது, யானைகளின் தும்பிக்கைகள் வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டன. தும்பிக்கைகளை இழந்த யானைகள், மிரண்டு போய், தனது படைகளின் நடுவே திரும்பி ஓட ஆரம்பித்தது. யானைகளின் காலடியில் சிக்கிக் கொண்ட ஈரானிய வீரர்கள், மடிந்ததோடல்லாமல், தோல்வியையும் தழுவினார்கள். இருப்பினும் மீண்டும் மீண்டும் ஈரானில் இருந்து போர் வீரர்களை ஈரானிய மன்னன் அனுப்பிக் கொண்டே இருந்தான்.

காகா பின் அம்ர் (ரழி) அவர்களைக் கண்ட ருஷ்தும், தானே முன் வந்து அவர்களுடன் போர் செய்ய எத்தனித்தான். பின் இது நடவாத காரியம் என்பதை அறிந்து கொண்டவனாக, அங்கிருந்து தப்பிப் போக முயற்சி செய்து, அந்த இடத்தை விட்டே ஓட ஆரம்பித்த அவன், அருகில் இருந்த ஆற்றில் குதித்து தப்பிப் போக முயற்சி செய்தான்.

ஆற்றில் குதித்து தப்பிப் பிழைக்க நீந்திக் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட முஸ்லிம் படைவீரர்களில் ஒருவரான ஹிலால் (ரழி) அவர்கள், தானும் ஆற்றில் குதித்து ருஷ்துமை விரட்ட ஆரம்பித்தார். ஒருகட்டத்தில் ருஷ்துமை எட்டிப் பிடித்த ஹிலால் (ரழி) அவர்கள், அவனை இறுக்கப்பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு, தனது குறுவாளால் ஓங்கி ஒரு குத்து குத்தினார். இப்பொழுது, ருஷ்தும் ஆற்றிலேயே பிணமாக மிதக்க ஆரம்பித்தான்.

ஈரானியப் படைத்தளபதி கொல்லப்பட்ட செய்தியை, ஈரானியப் படை வீரர்களுக்கு மத்தியில் மிக வேகமாகப் பரப்பப்பட்டது. தன்னுடைய தளபதி இறந்த செய்தியைக்கேட்ட ஈரானியப் படைவீரர்கள் இப்பொழுது தாங்கள் வெற்றி பெறுவோம் என்பதில் நம்பிக்கை இழக்க ஆரம்பித்தனர், படைக்களத்தை விட்டுப் புறமுதுகிட்டு ஓட ஆரம்பித்தார்கள். ஓடிய அவர்களை மிக அதிக தூரம் விரட்டிச் சென்றதோடு, போரை முஸ்லிம்கள் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். இப்பொழுது போரில் முஸ்லிம்கள் முழு வெற்றி பெற்று விட்டார்கள்.

கதீஸிய்யாவில் ஈரானியர்களை வெற்றி பெற்ற பின், அதே ஈரானியர்களை மீண்டும் மத்யன் என்ற இடத்தில் எதிர் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இந்தப் போரிலும் ஈரானியர்கள் கதீஸிய்யாப் போருக்கு வந்திருந்ததைப் போலவே மிக மிக முன்னேற்பாடுகளுடன், அதிகமான ஆயுதங்களுடனும் வந்திருந்தார்கள். இந்தப்போரில் முஸ்லிம்களுக்கு மிகப் பெரிய தடையை தஜ்லா என்ற நதி ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஈரானியப் படை ஒரு கரையிலும், மறு கரையில் முஸ்லிம்களின் படையும் நின்று கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் ஒரு புது வித யுக்தி ஒன்றை வகுத்தார்கள். அதன் படி ஒரு படைப்பிரிவு ஆஸிம் பின் அம்ர் (ரழி) அவர்கள் தலைமையில் ஆற்றில் இறங்குவது, இன்னும் அடுத்த படைப்பிரிவு முதல் பிரிவுக்கு சற்றுத் தூரத்தில் காகா பின் அம்ர் (ரழி) அவர்கள் தலைமையில் ஆற்றில் இறங்குவது என்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இந்தத் திட்டத்தைத் தெளிவாகத் தன்னுடைய படைவீரர்களுக்கு விளக்கிய பின், இறைவன் மீது நம்பிக்கை கொண்ட என்னுடைய படைவீரர்களே! அல்லாஹ்வின் மீது பூரண நம்பிக்கை வைத்தவர்களாக இந்த ஆற்றில் இறங்குங்கள் என்று ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் உத்தரவிட்டார்கள். இப்பொழுது, முஸ்லிம் வீரர்கள் ஒவ்வொருவரின் உதும், அல்லாஹ்வின் திருநாமத்தை உச்சரிக்க ஆரம்பித்தது, இன்னும் அவர்கள் “ஹஸ்புனல்லாஹு வ நிஃமல் வக்ஃல்” - அதாவது “எங்களுக்கு உதவி செய்ய அல்லாஹ்வே போதுமானவன்” என்று கூறிக் கொண்டே இப்பொழுது ஆற்றில் இறங்க ஆரம்பித்தார்கள். ஆழமான அந்த தஜ்லா நதியை எந்தவித பயமுமின்றி இப்பொழுது முஸ்லிம் வீரர்கள் கடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

இவ்வாறு ஆற்றைக் கடந்த முஸ்லிம் வீரர்களில் சல்மான் அல் பார்ஸி (ரழி) அவர்களும் ஒருவராவார். அவர் கூறினார் : இஸ்லாம் என்ற இந்த இறைமார்க்கம் உன்னதமானது, சிறப்பு மிக்கது, அது வானத்திலிருந்து இந்த உலகத்திற்கு இறக்கி அருள் செய்யப்பட்டது. அந்த வல்ல அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக, இந்த ஆறானது இறை நம்பிக்கை கொண்ட நல்லடியார்களுக்கு, நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற அந்த பாலைப் பூமியைப் போன்றதே!

எவனுடைய கைவசத்தில் என்னுடைய உயிர் இருக்கின்றதோ..! அந்த அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக..! ஆற்றில் யார் யாரெல்லாம் இறங்கினார்களோ அவர்கள் அனைவரும் பாதுகாப்பாகவே அதன் மறு கரையை அடைந்தார்கள். ஆழமான அந்த நதி அவர்களில் எவருக்கும் எந்த கெடுதியையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

முஸ்லிம்கள் ஆற்றைக் கடந்து வருவதைப் பார்த்த ஈரானியப் படைகள், தங்களது கண்களையே அவர்களால் நம்ப முடியவில்லை, பயத்தால் நடுங்கினார்கள், இன்னும் படையை விட்டு ஓடவும் விரண்டோடவும் செய்தார்கள். ஆனால் ஈரானியப் படைத்தளபதி உறுதியுடன் முஸ்லிம்களை எதிர்த்து நின்றார், விரண்டோடிய சிலர் மீண்டும் அவருடன் வந்து ஓட்டிக் கொண்டனர்.

ஆனால் ஈரானியப் படைக்கு முதல் நாளிலேயே முஸ்லிம் வீரர்கள் சமாதி கட்டி விட்டனர். ஈரானியர்களின் மத்யன் பிரதேசமும், கோட்டைகளும், அரண்மனைகளும் இப்பொழுது முஸ்லிம்கள் வசமாகின. ஈரானியப் பேரரசர் தோல்வியடைவதற்கு முன்பே, மத்யனை விட்டு யஸ்ட்கார் என்ற பகுதியை நோக்கிச் சென்று விட்டார். மத்யனின் அத்தனை பொருள்களும், இன்னும் கஜானாக்களும் கைப்பற்றப்பட்டு, மதீனாவுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

ஈராக்கின் முழுப் பகுதியும் இஸ்லாமியப் படைகளின் கைவசம் வந்ததும், ஈராக்கின் கவர்னராக ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) நியமிக்கப்பட்டார்கள். வெற்றி கொள்ளப்பட்டவுடன் அந்த தேசத்தை ஒருங்கிணைத்து அதனை ஆள்வதென்பது மிகவும் சிரமமானதொரு பணியாக இருந்தது.

ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் தன்னுடைய தோழர்களது தீர மிக்க தியாகத்தையும், வீரத்தையும் கண்டு இறைவனுக்கு நன்றி கூறினார். இன்னும் வெகு சீக்கிரத்திலேயே ஈராக் பிரதேசத்தை மிகவும் செழிப்பான, வியக்கத்தக்க மாறுதல்களைக் கொண்ட பூமியாக, ஒரு முன்மாதிரி மிக்க தேசமாக மாற்றிக் காட்டினார்.

ஈராக்கின் சீதோஷண நிலை நமது வீரர்களுக்கு ஒத்து வரவில்லை. அநேக வீரர்கள் இதனால் கடுமையான நோய்களுக்கு ஆளாகி வருகின்றார்கள் என்று ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் கலீபா உமர் (ரழி) அவர்களுக்கு கடிதம் எழுதினார்கள். அதற்கு, சரியான இடத்தைத் தேர்வு செய்து அங்கு புதியதொரு நகரை நிர்மாணிக்கும் படியும், படைவீரர்களுக்கு அங்கு வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கும் படியும் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களுக்கு உமர் (ரழி) அவர்கள் பதில் கடிதம் எழுதினார்கள். எனவே, புதிய இடம் தேர்வு செய்யப்பட்டது, புதிய நகரம் கூஃபா நிர்மாணிக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு குலத்திற்கும் ஒரு பகுதி ஒதுக்கப்பட்டது, நகரின் மார்பிடத்தில் மிகப் பெரிய பள்ளிவாசல் ஒன்றும் கட்டப்பட்டது. அந்தப் பள்ளியில் ஒரே நேரத்தில் 40 ஆயிரம் பேர் நின்று தொழும் அளவுக்கு விசாலமாக அந்தப் பள்ளி கட்டப்பட்டது.

சரியான நிர்வாகம், பாரபட்சமில்லாத நீதி, இன்னும் மக்களை சரியான முறையில்வழி நடத்தியதால் மக்கள் அமைதியையும், சுபிட்சத்தையும், சந்தோஷத்தையும் இஸ்லாமிய ஆட்சியில் அனுபவித்தார்கள்.

ஆனால், எப்பொழுதும் பிரச்னைகளை உருவாக்கி அதில் குளிர்காய விரும்பும் ஒரு கூட்டம் எங்கும் இருந்து கொண்டிருப்பது போல கூஃபாவிலும் ஒரு சிறு கூட்டம் உருவாகியது. இன்னும் அந்தக் கூட்டம் அரசைக் குறை கூறிக்கொண்டே இருந்தது மட்டுமல்லாமல், சரியான நேரத்தில் தொழ வைப்பதில்லை என்றும் இன்னும் வேலைகளில் சோம்பேறித் தனத்தையும், பொடுபோக்காகச் செயல் படுவதாகவும் கவர்னர் மீது குற்றம் சாட்டினார்கள்.

ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களைப் பற்றிய குற்றச்சாட்டைப் பெற்றுக்கொண்ட கலீபா உமர் (ரழி) அவர்கள், உடனே மதீனாவிற்குப் புறப்பட்டு வரும்படி ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களுக்கு உத்தரவிடுகின்றார்கள். அந்த உத்தரவைப் பெற்றுக் கொண்ட மாத்திரத்திலேயே, ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் மதீனாவுக்கு பயணமாகின்றார்கள். அங்கு ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் மீது சாட்டப்பட்ட குற்றச்சாட்டைப் பற்றி உமர்(ரலி) விசாரணை செய்கின்றார்கள். ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களே! உங்கள் மீது சாட்டப்பட்ட குற்றச்சாட்டைப் பற்றி என்ன கூறுகின்றீர்கள்?

சிரித்துக் கொண்டே! நான் நபி (ஸல்) அவர்கள் எந்த முறையில் தொழவைத்தார்களோ, அதே முறையில் தான் தொழ வைக்கின்றேன். நபி (ஸல்) அவர்கள் முதல் இரண்டு ரக் அத்துக்களை எவ்வாறு பிந்திய இரண்டு ரக் அத்துக்களை விட நீட்டித் தொழ வைத்தார்களோ அதனைப் போன்றே நானும் மக்களுக்கு தொழ வைக்கின்றேன் என்று கூறினார்கள். ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களது பதிலால் திருப்தியுற்ற உமர் (ரலி) அவர்கள், சரி..! இப்பொழுது நீங்கள்மீண்டும் ஈராக் சென்று கவர்னர் பதவியை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்கூறினார்கள்.

ஆனால் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களோ! சிரித்துக் கொண்டே, என் மீது திருப்தி கொள்ளாத, இன்னும் என்னுடைய தொழுகையில் சந்தேகம் கொண்டு நான் சரியாகத் தொழுகையை நடத்தவில்லை என்று என்னைப் பற்றிப் புகார் செய்த மக்களிடமா என்னை மீண்டும் திருப்பி அனுப்புகின்றீர்கள். என்னுடைய வாழ்வை இனி நான் மதீனாவில் கழிக்க விரும்புகின்றேன், எனக்குப் பதிலாக வேறு யாரையாவது நியமித்து விடுங்கள் என்று ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் உமர் (ரலி) அவர்களிடம் கோருகின்றார்கள். எனவே, இதுவரை ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்த உதவி கவர்னரையே, ஈராக்கின் கவர்னராக நியமித்து விடுகின்றார்கள்.

உமர் (ரழி) அவர்களை மரணம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த வேலையில், உமர் (ரழி) அவர்களை அடுத்து ஆட்சிப் பொறுப்பை யார் ஏற்பது என்றதொரு பிரச்சனை உருவாகியது. நபி (ஸல்) அவர்களின் பேரன்பைப் பெற்ற தோழர்களைக் கொண்ட, ஆறுநபர் கொண்ட கமிட்டியை நியமித்து, அவர்கள் தங்களுக்குள் ஆலோசனை செய்து புதிய கலீபாவைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும்படி அறிவுறுத்தினார்கள். அவ்வாறு நியமிக்கப்பட்ட ஆறுபேர் கொண்ட குழுவில் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களும் ஒருவராவார்.

உதுமான் (ரலி) அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டவுடன், ஈராக் பகுதியின் கவர்னராக மீண்டும் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களைச் சென்று பதவியேற்றுக் கொள்ளுமாறு பணித்தார்கள். உதுமான் (ரலி) அவர்களின் உத்தரவுப்படி, மீண்டும் ஈராக் சென்று அங்கு மூன்று வருடம் ஆட்சிப் பொறுப்பில் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் கடமையாற்றினார்கள்.

சிலவருடங்கள் கழித்து, ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களுக்கும் நிதியமைச்சராகப் பதவி வகித்த அப்துல்லா பின் மஸ்ஹத் (ரழி) அவர்களுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடுகளின் காரணமாக மீண்டும் தனது பதவியை ராஜினாமாச் செய்து விட்டு, மதீனாவிற்கே திரும்பி வந்தார்கள்.

கி.பி. 650 ஆம் ஆண்டில், டாங்கின் பேரரசர் கய்சோங் ஆட்சியின் போது, சீனாவிற்கு இஸ்லாத்தை அறிமுகப்படுத்தியதற்காக சீன முஸ்லிம்களால் ஸஅத்(ரழி) பாரம்பரியமாக மதிக்கப் படுகிறார்கள்.

பங்களாதேஷின் லால்மோனீர்ஹாட் மாவட்டத்தில் ஒரு மசூதியும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது, இது 648 ஆம் ஆண்டில் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களால் கட்டப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது, (அடுத்தப் பதிவில் சொல்ல இருக்கிறேன்)

சீனாவில் பிரச்சார பணி முடித்து பின்னர் மதீனாவிற்கு திரும்பி வந்தார்கள். மதீனாவிற்கு அருகில் சில மைல்கள் தூரத்தில் உள்ள அகீக் என்ற இடத்தில் தனக்கென ஒரு குடிசையை அமைத்துக்கொண்டு, தனிமையான வாழ்வை வாழ ஆரம்பித்தார்கள். நபித்தோழர்கள் பலரது உயிர்களையும் குடித்த ஜமல் யுத்தம், ஸிப்பீன் யுத்தம் போன்றவற்றிலும் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்கள் கலந்து கொள்ளாமல் தவிரந்து கொண்டார்கள்.

திருமறைக் குர்ஆனில் புகழ்ந்து கூறப்பட்டிருக்கும் பல நபித் தோழர்களில் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி) அவர்களும் ஒருவராவார். நபி (ஸல்) அவர்களால் இவ் உலகிலேயே செர்க்கத்திற்கு நன்மாராயம் கூறப்பெற்ற பத்து பேரில் இவர்களும் ஒருவர்.

கி.பி.674 இல் அந்த அகீக் என்ற இடத்தில் தனியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபொழுது, அவருடைய இறுதி நிலையில், அவரது மகனிடம் ஸஅத் (ரழி) அவர்கள் மகனே! அந்த அலமாரியைச் சற்று திறப்பாயாக! என்று கூறி, அதில் நான் மடித்துவைத்திருக்கும் பழைய துணி ஒன்றை எடுத்து வருவாயாக என்று கூறினார்கள்.

நான் அந்தப் பழைய துணியை எடுத்து வந்து கொடுத்தேன். அதனைப் பார்த்து, இதை நான் பதர் யுத்தத்தின் பொழுது அணிந்திருந்தேன், அதனால் அதனை மிகவும் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தேன். இன்னும் இந்ததுணியைக் கொண்டே எனக்கு நீ கபனிடுவாயாக! இந்தத் துணி பழைய துணியாக இருக்கின்றதே என்று நீ கவலைப்பட வேண்டாம். அது பழையதாக இருந்தாலும், வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்கது. இதனைக் கொண்டே எனக்கு நீ கபனிட்டு அடக்கம்செய்! என்றும் கூறினார்கள். அவ்வாறு அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்த சிறிது நேரத்தில், அவர்களது உயிர் விண்ணை நோக்கிச் சென்று விட்டது. மதீனாவின் கவர்னர் ஜனாஸா தொழுகை நடத்த பின்பு அவரது ஜனாஸா ஜன்னத்துல் பகீஃயில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 78

சீனாவில் விதைத்த விதை - ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி)
(இரண்டாம் பகுதி)

பெருமானார் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் உயிருக்கு உயிரான தோழர்கள் ஏராளமானோர் இருந்தாலும் ஒரு சிலரின் தனித்துவமிக்க தியாகமும் அர்ப்பணிப்பும் துணிச்சலான செயலாக்கங்களும் வரலாற்று ஏடுகள் அவர்களின் பெயர்களை உயர்த்திப் பிடிக்கின்றன.

குறிப்பாக உலகம் முழுவதும் இஸ்லாமிய மார்க்கத்தை கொண்டு சேர்க்க வேண்டும் என்ற வேட்கையில் ஆபத்தான பயணங்களை மேற்கொண்டு சாதனை செய்துள்ளனர். நீண்ட நெடிய அந்தப் பட்டியலில் நாம் வாழும் இந்திய மண்ணிற்கும் கிழக்காசிய நாடுகளுக்கும் இஸ்லாம் வேருன்ற காரணமாக இருந்த ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்களின் சாதனைகளைக் காண்போம்.

இஸ்லாத்தின் வீச்சும் வேகமும் அதிகரிக்கவே பெருமானாருக்கும் இஸ்லாத்தை தழுவிய முஸ்லிம்களுக்கும் நெருக்கடிகள் அதிகமாகி இனி மக்காவில் வாழ இயலாது என்ற நிலை உருவானது. எதிரிகள் பெருமானாரையும் முஸ்லிம்களையும் கொலை செய்திட முடிவு செய்தனர். அந்த நேரத்தில் இறைவனுடைய வழிகாட்டுதல் இறை வசனமாக பெருமானாருக்கு இறங்கியது. "இம்மையில் நன்மை செய்தவர்களுக்காக (மறுமையில்) நன்மைதான் கிடைக்கும். அல்லாஹ்வுடைய பூமி மிக விசாலமானது. நிச்சயமாக பொறாமையாளர்களுக்கு அவர்களுடைய கூலி கணக்கின்றியே (அதிகமாக) கொடுக்கப்படும்". (அல்குர்ஆன்39:10) பாதுகாப்புத் தேடி புலம் பெயர்வதை சுட்டிக் காட்டி இறக்கிய வசனத்தின் அடிப்படையில் பெருமானாரின் வழிகாட்டுதலின்படி முஸ்லிம்களில் 11 நபித்தோழர்களைக் கொண்ட ஒரு சிறிய குழு மக்காவிலிருந்து புறப்பட்டு செங்கடலைத் தாண்டி அபீஸீனியா (எத்தியோப்பியா) சென்று "நஜ்ஜாஷி" என்ற கிருத்துவ மன்னரிடம் அடைக்கலமானது.

இரண்டாவது குழு ஏறக்குறைய 100 முஸ்லிம்கள் மக்காவிலிருந்து அபீஸீனியாவிற்கு கி.பி. 615 தில் புறப்பட்டுச் சென்றனர். ஜாபிர் இப்னு அபிதாலிப் (ரலி) அவர்கள் தலைமையில் சென்ற இந்த குழுவில் ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் அவர்களும் இடம் பெற்றிருந்தார்கள்.

அபிஸீனியா சென்ற 100 பேர்களைக் கொண்ட பெரும் எண்ணிக்கையிலான இந்தக் குழுவை பின்தொடர்ந்து வந்த குறைஷிகள் "நஜ்ஜாஷி" மன்னரிடம் முறையிட்டு வாதம் செய்ததையும் நஜ்ஜாஷி மன்னர் அவற்றை நிராகரித்து முஸ்லிம்களுக்கு பரிபூரண அடைக்கலம் கொடுத்ததையும் நாம் வரலாற்றில் பார்த்திருக்கிறோம் படித்திருக்கிறோம்.

அபீஸீனியாவில் முஸ்லிம்கள் மார்க்க கடமைகளை எவ்வித இடையூறும் இல்லாமல் நிறைவேற்றினர். அங்கே வாழ்ந்த மக்களை இஸ்லாத்தின் பால் அழைத்தனர்.

அதன் மூலம் அபீஸீனியாவில் அதாவது இன்றைய எத்தியோப்பியா, சோமாலியா, எரிடிரியா, சூடான் போன்ற பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் இஸ்லாமிய மார்க்கத்தை ஆசையாக அள்ளித் தழுவுவதற்கு இந்த புலம் பெயர்வு சம்பவம் காரணமாக அமைந்தது.

இந்தச் சூழலில் ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்கள் இளமை துடிப்பின் காரணமாகவும் பெருமானாரிடம் பெற்ற ஆன்மீகப் பயிற்சியின் காரணமாகவும் அபீஸீனியாவை விட்டு புறப்பட்டுச் சென்று இந்த உலகம் முழுவதும் அல்லாஹ்வுடைய தீனை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்கிறார். மனம் இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

எங்கே புறப்பட்டுச் செல்வது? எப்படிச் செல்வது? யாருடன் செல்வது என்று ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்களது உள்ளம் கொந்தளித்தது.

இறுதியாக தனது தந்தை செய்த வியாபாரம் நினைவிற்கு வருகிறது. ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்களின் தந்தை அபீ வக்காஸ் அவர்கள் சீனா மற்றும் கிழக்காசிய நாடுகளுக்கு கடற்பயணம் மேற்கொண்டு வியாபாரம் செய்தது நினைவிற்கு வருகிறது.

அல்லாஹ்வுடைய செய்திகளைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்கு அவர்கள் தேர்வு செய்த பகுதி கிழக்காசியப்பகுதி. தன் பயண முடிவை உறுதியாக்கிக் கொண்டு அபீஸீனியாவை விட்டுப் புறப்பட தயாராகிறார்கள். பாய்மரப் படகு செங்கடலில் இருந்து புறப்பட்டு அரபிக் கடலில் புகுந்து இந்தியப் பெருங்கடலில் நுழைகிறது.

(இந்தியப் பெருங்கடலின் ஆழத்தையும் நீளத்தையும் அணு அணுவாக அறிந்து வைத்திருந்த இனம் உலகில் இரண்டே இனம் தான். ஒன்று அரபு இனம் மற்றொன்று தமிழினம்.)

ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்களின் பாய்மரப் படகு தமிழக கடலோரப் பகுதிக்கு வருகிறது. இலங்கைக்கும் தமிழகத்திற்கும் இடைப்பட்ட பாக்நீரினை வழியாகச் சென்று வங்கக் கடலில் கலந்து இறுதியாக கல்கத்தா அருகில் உள்ள இன்றைய பங்களாதேஷின் சிட்டகாங் துறைமுகத்தை அடைந்தது.

அன்றைய சேர சோழ பாண்டிய நகரங்களாகவும் இன்றைய தமிழக - கேரள துறைமுக நகரங்களாகவும் விளங்கும் பூம்புகார், நாகப்பட்டினம், கீழ்க்கரை, காயல்பட்டினம், கள்ளிக்கோட்டை (கோழிக்கோடு) காசர்கோடு போல பங்களாதேஷின் சிட்டகாங் துறைமுகமும் உலகப் புகழ்பெற்ற துறைமுகம்தான்.

கடந்த 60 ஆண்டுகளாகத் தான் அது எல்லைக் கோடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு பங்களாதேஷ் என்ற நாடாக ஆக்கப்பட்டுள்ளதே தவிர அதுவும் இந்திய முஸ்லிம்களின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த ஒரே நிலப்பரப்புதான்.

இயற்கையிலேயே துறைமுக வடிவமைப்பைக் கொண்டிருந்த சிட்டகாங் துறைமுகத்தில் நங்கூரம் பாய்ச்சிய ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்கள் சில நாட்கள் சிட்டகாங் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதியில் இஸ்லாமிய மார்க்கத்தையும்

பெருமானாரின் வழிகாட்டுதலையும் மக்களிடையே எடுத்துக்கூறி அப்படியே தங்களுடைய வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்டுகிறார்கள்.

ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்கள் மக்காவில் பெருமானாரை விட்டுப் பிரிந்து அபீஸ்னியாவிற்கு ஹிஜ்ரத் செய்த ஆண்டு கி.பி. 615. அல்குர்ஆனின் வசனங்கள் இறங்கத் துவங்கி 5 ஆண்டுகள் கூட முழுமை பெற்றிராத காலம்.

இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் சட்டதிட்டங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், முழுமையாக இறங்கப்பெறாத நிலையில் பெருமானாரை விட்டு பிரிந்த ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்கள் இஸ்லாத்தின் அடிப்படையான கோட்பாடுகளையும் உயரிய நாகரீகத்தின் ஒரு சில வடிவங்களை மட்டுமே சிட்டகாங் மக்களிடம் எடுத்துக் கூறி அழைப்பு விடுத்த போது அது மக்களை ஈர்த்தது. மக்கள் மனமுவந்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

சிட்டகாங்கை விட்டு புறப்பட்டுச் சற்று மேலே அன்றைய மணிபல்லவம் என்று வழங்கப்பட்ட இன்றைய மணிப்பூர் மாநிலத்திற்கு சென்றார்கள். மணிப்பூர் மலைகளில் வாழ்ந்த பழங்குடியினரிடையே பெருமானாரின் கடவுள் கொள்கை குறித்தும் வாழ்வில் பெருமானாரைப் பின்பற்றி வாழ வேண்டிய அவசியம் குறித்தும் எடுத்துச் சொல்கிறார்கள்.

ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்களின் சொல்லும் செயலும் எவ்வித வேறுபாடும் இல்லாமல் வாக்கும் வாழ்வும் ஒன்று போல இருப்பதைக் கண்டு மக்கள் இஸ்லாத்தை ஆரத் தழுவிக்கொண்டார்கள். இன்றைய இந்தியாவின் வடகிழக்கு மாநிலங்களான மணிப்பூர், மேகாலயா, அஸாம், போன்ற பகுதிகளுக்குச் சென்று விட்டு இறுதியாக சீனா சென்றடைந்தார்கள். கி.பி. 616-618 ன் இடைப்பட்ட காலத்தில் சீனா சென்றடைந்த ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்கள் சீன மக்களிடையே பெருகியிருந்த மூட நம்பிக்கைகளையும் தவறான உணவுப் பழக்கங்களையும் விளக்கிக் கூறி பெருமானாரைப் பின்பற்ற வேண்டிய அவசியத்தை மக்களிடையே விதைத்தார்கள்.

ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்கள் சீனாவில் இருந்தபோது அவர்களுக்கு கி.பி. 623ல் அரபு வணிகர்கள் மூலம் பெருமானார் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் ஹிஜ்ரத் செய்து மக்காவிலிருந்து மதீனாவிற்கு போய்விட்ட செய்தி வருகிறது.

உடனடியாக சீனாவிலிருந்து மதீனா திரும்புகிறார்கள் ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்கள் பெருமானார் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் மதீனாவிற்கு ஹிஜ்ரத் செய்து ஏறக்குறைய 2 ஆண்டுகளில் ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்கள் மதீனா வந்தடைந்தார்கள்.

ஹிஜ்ரி 2, ரமலான் மாதம் பிறை 17 அன்று அதாவது கி.பி. 624, மார்ச் மாதம் 3ஆம் தேதி சனிக்கிழமை அன்று இறை நிராகரிப்பாளர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் பத்ரு போர் மூண்டது. முஸ்லிம்கள் மீது வலிந்து திணிக்கப்பட்ட இந்தப் போரில் ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்கள் கலந்து கொள்கிறார்கள்.

அதன் பிறகு ஹிஜ்ரி 3 ஷவ்வால் மாதம் பிறை 3இல் அதாவது கி.பி. 625 மார்ச் மாதம் 23 அன்று நடைபெற்ற உகது போரிலும் கலந்து கொண்டு வீரப் போர் புரிந்தார்கள்.

பெருமானார் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் முழுவதும் அவர்களின் தோளோடு தோள் நின்று இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் தூணாக விளங்கினார்கள் ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்கள்.

பெருமானாரின் மரணத்திற்குப் பிறகு ஹஸ்ரத் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் தலைமையிலும் ஹஸ்ரத் உமர் (ரலி) அவர்களின் தலைமையிலும் இஸ்லாமிய இராணுவத்திற்கு தலைமையேற்று பல்வேறு போர்களில் முன்னின்று ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்கள் இஸ்லாமிய அரசின் பாதுகாப்பு கேடயமாக விளங்கினார்கள்.

கி.பி. 650ல் ஹஸ்ரத் உதுமான் (ரலி) அவர்கள் இஸ்லாமிய அரசின் கலீஃபாவாக பொறுப்பேற்ற உடன் உலகின் பல பாகங்களுக்கும் இஸ்லாமிய அரசின் தூதர்கள் அனுப்பப்பட்டனர். சீனாவில் அன்றைக்கு மிகப் பெரிய பேரரசாக விளங்கிய டாங் பேரரசிற்கு ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்கள் மதீனாவில் இருந்து இஸ்லாமிய அரசின் தூதராக அனுப்பப்பட்டார்கள்.

ஏற்கனவே சீனாவிற்கு வந்திருந்த அனுபவமும் சீனா மக்களின் பழக்க வழக்கத்தையும் நன்றாக அறிந்திருந்த ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்கள் இப்போது இஸ்லாமிய அரசின் அதிகாரப்பூர்வ தூதராக கி.பி. 650இல் சீனா வந்தார்கள். அவர்கள் இந்த முறை வரும் போது ஏற்கனவே வந்த அதே பாதையான தமிழக கடற்கரை வழியாக வங்கக் கடலில் புகுந்து சிட்டகாங் துறைமுகம் பிறகு மணிப்பூர் வழியாக சீனா வந்தடைந்தார்கள்.

ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்கள் இரண்டாவது முறையாக இஸ்லாமிய அரசின் அதிகாரப்பூர்வ தூதராக சீனாவிற்கு வரும் போது அல்குர்ஆன் முழுமையாக்கப்பட்டு எழுத்து வடிவமாக தொகுக்கப்பட்ட பிரதி ஒன்றையும் கையோடு எடுத்து வந்தார்கள். வருகின்ற வழியில் சிட்டகாங் நகர மக்களும் மணிப்பூர் மக்களும் மிக ஆர்வமாக அதைப் பார்த்து வியந்தனர். அதையே தங்களின் வாழ்க்கைக்கான வழிகாட்டியாக ஏற்று மனமுவந்து சாட்சியம் கூறினர்.

மணிப்பூர் கடந்து சீனா சென்றடைந்த ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்களை டாங் பேரரசின் மன்னர் 'குவாஸாங்' உயரிய கண்ணியத்தோடு வரவேற்றார். சீனா முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்த ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்களுக்கு மிகப் பெரிய ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வந்த போது ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்களால் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்ட இஸ்லாமிய மார்க்கம் அதன் பிறகு அரபு வணிகர்களின் அழைப்புப் பணி காரணமாக சீனாவின் பல பாகங்களிலும் ஆழமாக வேரூன்றி இருந்ததைக் கண்டார்கள்.

குறிப்பாக உலகப் பிரசித்தி பெற்ற (Silk Road) பட்டுச்சாலை வர்த்தகத்தின் மூலம் நில வழியாக வந்த அரபு வணிகர்கள் பாரதீகத்தில் இருந்து மத்திய ஆசியா வழியாக சீனாவின் ஜின்ஜியாங் மாகாணம் வரை வழிநெடுகிலும் வாழ்ந்த மக்களிடம் தீனுல் இஸ்லாத்தை விதைத்திருந்ததை ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்கள் கண்டு ஆனந்தம் அடைந்தார்கள்.

சீனாவில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களை ஒருங்கிணைத்து இஸ்லாமிய சமூகக் கட்டமைப்பை உருவாக்கிடும் விதமாக டாங் பேரரசின் மன்னர் குவாஸாங்கிடம் ஒரு பள்ளிவாசல் கட்டுவதற்கான அனுமதி வழங்கவேண்டும் ஹஸ்ரத் ஸஅத் முறையிட்டார்கள்.

மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்ட மன்னர் உடனடியாக சீனாவின் கேன்டன் நகரில் பள்ளிவாசலுக்கான நிலத்தை ஒதுக்கித் தந்தார்கள். அன்றைக்கு கட்டப்பட்ட பள்ளிவாசல் இன்றைக்கும் கேன்டன் நகரில் ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) மெமோரியல் மஸ்ஜித் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

சீனப் பாரம்பரிய கட்டிடக் கலையை பறைசாற்றும் விதமாக கொண்டுள்ள அந்த இறையில்லம் இறைவனுடைய தீனுல் இஸ்லாத்தின் இரும்புத் தூணாக இன்றும் காட்சி தருகிறது.

ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரலி) அவர்கள் கி.பி. 664ல் மரணமடைந்தார்கள். அவர்கள் அன்று விதைத்த இஸ்லாம் என்கிற வீரிய ரக விதை வேரூன்றி முளைத்து மரமாகி கிளை பரப்பி மிகப்பெரிய சமூகமாக பல்கிப் பெருகியுள்ளது. உயரிய நாகரீகத்தின் பண்புகளை தமது வாழ்வியல் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றனர் இன்றைய சீன முஸ்லிம்கள்.

ஹஸ்ரத் ஸஅத் அவர்களுக்குப் பிறகு ஏராளமான அரபு வணிகர்கள், மத்திய ஆசிய முஸ்லிம்கள் சீனாவிற்கு வந்து இஸ்லாமிய அழைப்புப் பணியில் ஈடுபட்டனர். சீனப் பெண்களை திருமணம் செய்து கொண்டனர். புதிய இனம் உருவானது. முஸ்லிம்கள் பல்கிப் பெருகினர்.

சீனப் பெண்களுக்கு அரபுப் பெயர்களை உச்சரிப்பதில் சற்று சிரமம் இருந்தது. ஆனாலும் ஆசை ஆசையாக தங்களுக்கு பிடித்தமான அரபுப் பெயர்களை சற்று சுருக்கி உச்சரித்தனர். 'ஹஸன்' என்ற பெயரை 'ஹாய்' என்றும் 'ஹுசைன்' என்கின்ற பெயரை 'ஹுய்' என்றும் அன்போடு அழைக்கின்றனர்.

இன்றைய தேதியில் சீனாவின் மக்கள் தொகையில் முஸ்லிம்கள் 2.5% உள்ளனர் என்கிறது சீனத்தின் புள்ளிவிவரம் என்று ஹஸ்ரத் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் அவர்கள் விதைத்த விதை. (C.M.N சலீம் பதிவு தளத்திலிருந்து)

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 79

"என் முந்தைய பாவங்கள் எல்லாம் பொறுக்கப்பட்டால் தான் நான் இஸ்லாத்தைத் தழுவுவேன்" என்று கூறினார். அதற்கு அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், "நீர் இஸ்லாத்தைத் தழுவின ஹிஸ்ரத் செய்தவரின் முந்தைய பாவ அழுக்குகள் துடைக்கப்பட்டது போன்று நீரும் தூய்மை பெற்றுவிடுவீர்" என்று கூறினர். அது கேட்டு இஸ்லாத்தைத் தழுவினார் - அம்ர் இப்னு ஆஸ் (ரழி)

அம்ர் இப்னு அல்-ஆஸ் கி.பி. 573 இல் மக்காவில் பிறந்தார். இவரது தந்தை, அல்-ஆஸ் இப்னு வாயில், மக்காவின் குரைஷி பழங்குடியினரின் பனு சாம் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பணக்கார நில உரிமையாளர் ஆவார். அம்ரின் தாய் அனாசா பழங்குடியினரின் பனு ஜல்லான் குலத்தைச் சேர்ந்த அல்-நபிகா பின்த ஹர்மலா ஆவார்.

இவர் இஸ்லாத்தை ஏற்பதற்கு முன் ஒட்டகங்களை அறுத்துக் கொடுத்து ஊதியம் பெற்றதோடு நறுமண வாணிபமும் செய்து வந்தார். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் இஸ்லாமிய பிரச்சாரத்திற்குப் பெரும் எதிர்ப்புச் செய்த இவர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் மீது வசைக்கவிகள் பாடுவதிலும், அதனைச் சிறுவர்களிடம் கொடுத்துத் தெருக்களில் பாடிக் கொண்டு செல்லுமாறு செய்வதிலும் முனைந்து வேலை செய்தார்.

முஸ்லிம்கள் அபிசீனியாவில் அடைக்கலம் புகுந்த பொழுது அவர்களுக்கெதிராக அபிசீனிய மன்னரின் உள்ளத்தில் நச்சு வித்தை தூவுவதற்காக அனுப்பப்பட்டவர்களில் இவரும் ஒருவர். இவர் ஏற்கெனவே அங்கு சென்று அந்நாட்டு மன்னருக்கு அறிமுகமாயிருந்ததனால் இவர் அபிசீனியாவுக்கு அனுப்பத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள்.

அகழ்ப் போருக்குப் பின் இவர் குறைவிகளை அணுகி, தங்களின் காலம் முடிந்து விட்டது என்றும் எனவே அபிசீனியாவுக்குச் சென்று குடியேறி விடுவோம் என்றும் கூறி அவ்விதமே அபிசீனியா சென்று அங்குக் குடியேறினார்.

அபிசீனியாவில் இவர் நஜ்ஜாஷி மன்னரால் அறிவுத் தெளிவு பெற்று கி.பி. 629-இல் மதீனா வந்தார். வரும் வழியில் இஸ்லாத்தைத் தழுவுவதற்காக மதீனா சென்று கொண்டிருந்த காலித் இப்னு வலீத் (ரழி) அவர்களையும் உஸ்மான் இப்னு தல்ஹா (ரழி) அவர்களையும் இவர் சந்தித்துக் கொண்டார். அவர்களின் வருகையை உணர்ந்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் மகிழ்ச்சி மீக்குற்று, "குறைவிகள் தங்களின் ஈரல் குலையையே அனுப்பி வைத்துள்ளனர்" என்று கூறினர்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் திருமுன் காலித் இப்னு வலீது (ரழி) அவர்களுக்கு பின் சென்ற அம்ரு இப்னு ஆஸ் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை நோக்கி, "என் முந்தைய பாவங்கள் எல்லாம் பொறுக்கப்பட்டால் தான் நான் இஸ்லாத்தைத் தழுவுவேன்" என்று கூறினார். அதற்கு அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், "நீர் இஸ்லாத்தைத் தழுவின ஹிஸ்ரத் செய்தவரின் முந்தைய பாவ அழுக்குகள் துடைக்கப்பட்டது போன்று நீரும் தூய்மை பெற்றுவிடுவீர்" என்று கூறினர். அது கேட்டு இவர் இஸ்லாத்தைத் தழுவினார்.

பின்னர் இவர் வேண்டிக் கொண்டதன் பேரில் பனு குதஸா என்ற கூட்டத்தினரை எதிர்த்து நடத்தப்பட்ட படையெடுப்புக்கு இவரைத் தளபதியாக நியமித்து அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அனுப்பினர். இவருக்கு உதவியாகப் பிறகு அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களின் தலைமையில் அனுப்பிய படையணியில் அபூபக்ர் (ரழி), உமர் (ரழி) ஆகியோரும் இருந்தனர்.

ஒரு தடவை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இவரை நோக்கி இல்லம் சென்று ஆயுதமணிந்து வருமாறும் தாம் இவரை ஒரு படையெடுப்புக்குத் தலைவராக நியமித்து அனுப்பப் போவதாகவும் அதில் ஏராளமான கொள்ளைப் பொருள்கள் இவருக்குக் கிடைக்கும் என்றும் கூறிய பொழுது தாம் பொருளை விரும்பி இஸ்லாத்தில் சேரவில்லை என்று பதிலுரைத்தார் இவர்.

அப்பொழுது அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இவரை நோக்கி, “நல்ல மனிதருக்குப் பொருள் கிடைப்பது நல்லதேயாகும்” என்று கூறினர். இதன் பிறகு இவர் உம்மான் மீது படையெடுத்துச் சென்ற பொழுது அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் இறப்புச் செய்தியைக் கேள்வியுற்று மதீனா திரும்பினார்.

இவரை பலஸ்தீனை நோக்கி அனுப்பி வைக்கப்பட்ட ஒரு படையணிக்கு தலைவராக ஆக்கினர் அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள். ஆங்கு வெற்றி முரசு கொட்டிய இவர், பைத்துல் முகத்தஸுக்கு வந்த கலீபா உமர் (ரழி) அவர்களிடம் எகிப்தின் மீது படையெடுத்துச் செல்வதற்கான அரை மனதுடன் கூடிய அனுமதியைப் பெற்றார்.

பின்னர் மதீனா சென்று உஸ்மான் (ரழி) அவர்களுடன் ஆலோசனை கலந்த உமர் (ரழி) அவர்கள் அப்படையெடுப்பைச் சற்று நிறுத்தி வைக்குமாறு இவருக்குக் கட்டளை அனுப்ப,

“எகிப்து நாட்டு எல்லைக்குள் நுழைவதற்கு முன் என் கடிதம் உமக்கு கிடைப்பின் படையெடுப்பை நிறுத்தி வையும்! நுழைந்த பின் கிடைப்பின் அல்லாஹ்வின் உதவியை இறைஞ்சிய வண்ணம் முன்னேறிச் செல்லும்!” என்று உமர் (ரழி) அவர்களின் முந்தைய கட்டளையை மனத்திற் கொண்டு கடிதத்தில் என்ன எழுதப்பட்டிருக்கும் என்பதை ஒருவாறு உய்த்தறிந்து கடிதத்தைத் திறக்காமலேயே எகிப்தின் மீது படையெடுத்துச் சென்று அலெக்ஸாண்ட்ரியாவை வென்றார் இவர்.

அலெக்ஸாண்ட்ரியாவை முற்றுகையிடும் பொழுது இவரும், இவருடைய கிரேக்க அடிமையும், மற்றும் சிலரும் சிறை செய்யப்பட்டு அதன் ஆளுநரின் முன் கொண்டு வரப்பட்ட பொழுது அவர் இவர்களை நோக்கி, “ஏன் எங்களின் நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தீர்கள்?” என்று வினவிய பொழுது,

“உங்களை இஸ்லாத்தைத் தழுவுமாறு செய்ய; இல்லையேல், உங்களிடமிருந்து ஜிஸ்யா வசூலித்துச் செல்ல” என்று துணிச்சலுடன் கூறினார் இவர். அது கேட்டு வெகுண்ட அவ்வாளுநர் இவரைச் சிரச்சேதம் செய்யுமாறு தம்முடைய ஊழியனுக்குக் கிரேக்க மொழியில் ஆணையிட, அதனை விளங்கிக் கொண்ட இவரின் கிரேக்க அடிமை இவரின் கன்னத்தில் பளாரென அறைந்து,

“அற்பப் பயலே! பெரியவர்கள் இருக்கும் பொழுது, நீ முந்திரிக் கொட்டை போன்று முன் வந்து பேசுகின்றாயே, போ, வெளியே” என்று கூறி இவரைப் பிடர் பிடித்துத் தள்ளினான்.

அப்பொழுது அங்கு நின்று கொண்டிருந்த மற்றொரு முஸ்லிம் அவ்வாளுநரை நோக்கி, “அந்த சாமான்யனின் வார்த்தையைப் பொருட்படுத்தாதீர்கள். எங்களின் கலீபா உமர் (ரழி) அவர்கள் உங்களுடன் ஓர் இணக்கத்திற்கு வர ஒரு தூதுக் குழுவை அனுப்பி வைப்பதாக எழுதியுள்ளனர்.

நீங்கள் எங்களை விடுதலை செய்து அனுப்பின் எங்களை அன்புடன் நடத்திய விதத்தை அத்தூதுக் குழுவினரிடம் கூறி நம் இருவரிடையே நல்லுறவு ஏற்பட வழிகோலுவோம்” என்று சொன்னார்.

அவர் கூறியதை உண்மையென நம்பி அவ்வாளுநர் அவர்கள் அனைவரையும் விடுதலை செய்தார் என்றும் இவ்வாறு இவருடைய உயிர் மயிரிழையில் தப்பியது என்றும் கூறுவர்.

முன்னர் எகிப்தை ஆண்டவர்கள் கொடுமையுடன் ஆட்சி செய்ததனால் அலெக்ஸாண்ட்ரியாவின் பெரிய மதகுரு, முஸ்லிம்களின் ஆட்சியை வரவேற்றதோடு அவர்களுக்கு யாதொரு எதிர்ப்பும் செய்யக்கூடாது என்று தம் மக்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

இக்காலை ஆங்கிருந்த இயேசுநாதரின் சிலையின் மூக்கை எவரோ ஒருவர் உடைத்து விட்டதற்குப் பகரமாக கிருஸ்தவர்கள் ஒன்று கூடி அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் சிலை ஒன்று செய்து அதன் மூக்கை உடைக்கத் தங்களுக்கு அனுமதி வழங்க வேண்டுமென்று கூறிய பொழுது அதற்கு அனுமதி வழங்க மறுத்த இவர். அதற்குப் பகரமாகத் தம் மூக்கையே துணிக்குமாறு கூறினார்.

பெரும் திரளான மக்களிடையே இவருடைய மூக்குத் துணிக்கப் பெறும் நேரத்தில், குற்றவாளி முன் பாய்ந்து வந்து தம் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டு தன் மூக்கைத் துணிக்குமாறு கூறினான். அப்பொழுது வாளுடன் நின்ற பாதிரியார் முஸ்லிம்களின் பெருந்தன்மையை வாயாரப் புகழ்ந்து உருவச் சிலையின் மூக்கைத் துணிப்பதிலும் உயிருள்ள மனிதரின் மூக்கைத் துணிப்பது மிகப்பெரும் தவறு என்று கூறித் தம் வாளை உறையிலிட்டார்.

இவர் பாளையம் இறங்கிய இடம் தான் இன்றைய எகிப்து தலைநகர் கெய்ரோ . இவர் ஒரு முறை கூடாரமடித்து தங்கி இருந்த பொழுது அதன் உச்சியில் புறா கூடு கட்டி இருப்பதைக் கண்டு அப்புறாவின் மீதும் அதன் குஞ்சுகளின் மீதும் இரங்கி அக்கூடாரத்தை அவிழ்க்காமல் அவ்விடத்திலேயே விட்டு விட்டுச் சென்றார் என்றும் கூறப்படுகிறது.

எகிப்து மண்ணில் இவர் பாளையம் இறங்கிய இடம் ஃபுஸ்தாத் என்னும் பெயருடன் பெருநகரமாகியது. அதுவே இன்று பழைய கெய்ரோ என்னும் பெயருடன் விளங்குகிறது. அங்கு இவர் கட்டிய முதல் பள்ளிவாசல் இன்றும் உள்ளது. அதுவே ஆப்பிரிக்க மண்ணில் முதன் முதலாக எழுப்பப்பட்ட பள்ளிவாயிலாகும். அதில் மிஹ்ராபும் இல்லை; மினாராவும் இல்லை. கி.பி.969 ஆம் ஆண்டு வரை அதாவது பாத்திமிகளின் ஆட்சி வரை இதுவே எகிப்தில் தலைநகராக இருந்தது.

இவர் போதுமான வரி வசூலித்து அனுப்பவில்லை என்பதற்காக அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸஅத் என்பவரைக் கலீபா உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் எகிப்தின் ஆளுநராக நியமித்து அனுப்பி வைத்தார். இச்சமயம் மீண்டும் அலெக்ஸாண்ட்ரியா ரோமானியர் கைவசமானது. அதனை மீட்ட பெருமை இவரையே சாரும். இதன் பின் அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸஅத்தின் கீழ் பணியாற்ற இவர் மறுத்து விட்டார்.

அலீ (ரழி) அவர்களின் கிலாஃபத்தின் போது இவர் முஆவியா (ரழி) அவர்களை ஆதரித்தார். ஸிஃப்ஃபீன் சண்டையில் அலீ (ரழி) அவர்கள் படை வெற்றியடையும் தருவாயில் இருந்ததை அறிந்த இவர் ஈட்டி முனையில் திருக்குர் ஆனைக் கட்டிக் காண்பித்து அல்லாஹ்வின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்படுவதாகக் கூறி சமாதானம் கோரினார்.

அலீ (ரழி) அவர்களின் பிரதிநிதியான அபுமுஸா அல் அஷ் அரீயுடன் இவர் பேச்சுவார்த்தை நடத்தும் பொழுது இவர் ஆற்றிய 'அரசியல் சாகசச் செயல்' அரபு நாட்டின் நான்கு அரசியல் மேதை (துஹாத்)களில் இவரும் ஒருவர் என்னும் புகழ்ப் பெயரை இவருக்கு ஈட்டித்தந்தது.

அலீ (ரழி) அவர்கள் முஆவியா (ரழி) அவர்களுடன் செய்த உடன்பாட்டை ஒரு கூட்டத்தினர் எதிர்த்து அவர்களை விட்டும் பிரிந்து சென்று அவர்களுக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்தனர். அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கினர் அலீ (ரழி) அவர்கள். எனினும் அவர்களில் சிலர் அலீ (ரழி), முஆவியா (ரழி), அம்ர் இப்னு ஆஸ் ஆகிய மூவரையும் கொன்றால் தான் அரசியல் நெருக்கடி தீரும் எனக் கருதி இம்மூவரையும் ஒரே நாளில் ஒரே நேரத்தில் கொல்லச் சதி செய்தனர்.

அவ்வாறே அலீ (ரழி) அவர்கள் இப்னு முல்ஜாம் என்பவரால் ஹிஜ்ரி 40 ரமலான் பிறை 17 (கி.பி. 661 ஜனவரி 24 ஆம் தேதி) வெள்ளிக்கிழமை வைகறையில் கொல்லப்பட்டனர்.

அல் புராக் அஸ்ஸரீமி என்பவன் திமிஷ்கிற்குச் சென்று முஆவியா (ரழி) வைகறைத் தொழுகையில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது அவர்களை ஈட்டியால் குத்தினான். அது தவறி அவர்களின் ஜனனேந்திரிய நரம்பை வெட்டியதால் அதற்குப் பின் அவர்களுக்கு மகப்பேறு ஏற்படாமல் போய் விட்டது.

அன்று இரவு அம்ர் இப்னு ஆஸுக்கு வயிற்றுக் கோளாறாய் இருந்ததால் காரிஜா என்பவரை வைகறைத் தொழுகையைத் தொழவிக்குமாறு கூற அவரையே அம்ர் இப்னு ஆஸ் என எண்ணி ஸாதாவைஹ் என்ற கொடியோன் குத்திக் கொன்று விட்டான். பின்னர் அவன் கூறும் பொழுது, "நான் அம்ரைக் குறி வைத்தேன். ஆனால் இறைவனோ காரிஜாவைப் பலியாக்கி விட்டான்." என்று கூறினான்.

தாம் தம்முடைய வயிற்றுக் கோளாறினால் உயிர் காக்கப் பெற்றதைப் பிற்காலத்தில் அம்ர் குறிப்பிடும் பொழுது, "என்னுடைய வயிறு அன்றிரவு எனக்கு உதவி செய்ததைத் தவிர்த்து வேறு யாதொரு உதவியையும் எனக்குச் செய்யவில்லை" என்று வேடிக்கையாகக் கூறினார்.

முஆவியா (ரழி) அவர்கள் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய பின் இவர் அவர்களை அணுகித் தமக்கு எகிப்தின் ஆளுநர் பதவி தருமாறு வேண்டினார். அப்பொழுது இவர் அவர்களை நோக்கி, "தாங்கள் அதனை எனக்குத் தரின் தாங்கள் அறிவார்ந்த செயல் செய்ததாகக் கருதப்படும். ஏனெனில் நான் தங்களின் விரோதிகளைக் கருவறுப்பவனாகவும் தங்களுடைய நண்பர்களுக்கு உதவியாளனாகவும் இருப்பேன்" என்று கூறினார்.

அவ்விதமே இவரை எகிப்தின் ஆளுநராக நியமித்தார் முஆவியா (ரழி). இவர் தம்முடைய தொண்ணுறாவது வயதில் இறக்கும் வரை எகிப்தின் ஆளுநராக இருந்தார்.

இவருக்கு இறப்பு வேளை நெருங்கியதும் அரிகண்டத்தாலும், விலங்காலும் தம் கழுத்தையும் கைகளையும் கட்டிக் கொண்டு, "ஆதமுடைய மகனின் உயிர் தொண்டைக்கும் வாய்க்கும் வரும் வரை அவனுக்குப் பாவமன்னிப்பின் வாயில் திறந்திருக்கிறது என்னும் நபிமொழி இருக்கிறது" என்று கூறி இறைவனிடம் அழுது கெஞ்சிப் பாவமன்னிப்புக் கேட்டார்.

அப்பொழுது இவர், "இறைவனே! நீ கட்டளையிட்டாய். நான் கீழ்ப்படிய மறுத்தேன். நீ தடுத்தாய். நான் அதைச் செய்தேன்.

மன்னிப்பைப் பெறும் வண்ணம் நான் நிரபராதியுமல்ல; உன் விருப்பத்தை எதிர்த்து நிற்கும் வண்ணம் நான் பலசாலியுமல்ல" என்று கூறி அழுதார்.

அப்பொழுது அங்கிருந்த இவருடைய மகன் அப்துல்லாஹ், "தாங்கள் இஸ்லாத்திற்காக ஆற்றிய போர்களும், பெற்றுத் தந்த வெற்றிகளுமே தங்களுக்கு சுவனப் பெரு வாழ்வை ஈட்டித்தருமே. ஏன் வீணே அழுகிறீர்கள்" என்று ஆறுதல் கூறிய பொழுது, "இல்லை; இல்லை. நான் அவற்றைவிட மேலான ஒன்றைப் பெற்றுள்ளேன். அதுவே 'அஷ்ஹது அல்லா இலாஹ இல்லல்லாஹு வ அஷ்ஹது அன்ன முகம்மதர் ரகூலுல்லாஹ்' என்னும் திருக்கலிமாவாகும். இது ஒன்றே எனக்குச் சுவனப் பெருவாழ்வை ஈட்டித்தரவல்லது" என்று கூறிக் கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

இது ஹிஜ்ரி 43 ஆம் ஆண்டு ஷவ்வால் முதல் பிறை (கி.பி. 664 ஜனவரி 6) அன்று நிகழ்ந்தது. முகத்தம் மலையின் அடிவாரத்தில் இவர் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டார். இவரின் ஜனாஸாத் தொழுகையை நடத்திய இவரின் மகன் பின்னர் பள்ளிவாயில் திரும்பி ஆளுநர் என்ற முறையில் ஈதல்ஃபித் தொழுகையை நடத்தினார்

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 80

"யா அல்லாஹ்! அவர்களுக்குத் தோல்வியைத் தருவாயாக. எங்களை வெற்றியாளர்களாக ஆக்கிவைப்பாயாக. என்னை உயிர்த்தியாகி ஆக்கி வைப்பாயாக." - அல் பராஉ பின் மாலிக் (ரலி)

உம்மு ஸுலைம் பின்த் மில்ஹானுக்கும் அவருடைய முதல் கணவர் மாலிக் பின் அந்நளருக்கும் பிறந்த இருவர் அல் பராஉ பின் மாலிக், அனஸ் பின் மாலிக் ரலியல்லாஹு அன்னுமா. உம்மு ஸுலைம் இஸ்லாத்தை ஏற்றது, அவருடைய முதல் கணவர் அதை மறுத்தது, பின்னர் அவர் ஸிரியாவில் கொல்லப்பட்டது, அதன் பிறகு உம்மு ஸுலைமுக்கு அப்துல்லா ரலியல்லாஹு அன்னுவுடன் மறுமணம் நடைபெற்றது

தம் மகன்களுள் ஒருவரான அனஸ் பின் மாலிக்கை, அவர் சிறுவராக இருக்கும்போதே முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களிடம் சேவை புரிய ஒப்படைத்துவிட்டார் உம்மு ஸுலைம். அடக்கத்தின், எளிமையின் உச்சப்பட்ச

உதாரணமான நபியவர்களிடம் என்ன அதிகமான தேவைகள் இருந்துவிடப் போகின்றன? சேவை புரிந்தது போக அனஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அந்த மாமனிதரிடம் நேரடியாகக் கற்றுப் பயின்று தேறியதுதான் அதிகம். மிக அதிகம். ஆனால் பராஉ பின் மாலிக்கின் வாழ்க்கையோ ஆரம்பத்திலிருந்தே போர், வீரம் என்று துவங்கிவிட்டது. நபியவர்களுடன் உறுதுப் போர், ஹுதைபிய்யா உடன்படிக்கையின் போது மரத்தின் அடியில் நபியவர்களிடம் சத்தியப் பிரமாணம் என்று இஸ்லாமிய வரலாற்றின் வெகு முக்கியமான அத்தியாயங்களில் அழுத்தமாகவே பதிந்துபோனார் பராஉ பின் மாலிக் (ரலி) கலைந்த தலைமுடி, சீராட்டப்படாமல் வளர்ந்த உடம்பு, ஒல்லியான சதைப் பிடிப்பற்ற உருவம் – இவைதான் பராஉ தோற்றத்தின் வர்ணனை. சுருக்கமாகச் சொன்னால் வசீகரமற்ற தோற்றம். அதனால் என்ன? நபியவர்கள் அளித்த நற்சான்று ஒன்று அவரது சிறப்பியல்பிற்கு முத்தாய்ப்பாய் அமைந்து போனது. அதை அனஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவே அறிவித்துள்ளார், “அழுக்கடைந்து, நைந்துபோன ஒரு ஜதை முரட்டுத் துணியாலான ஆடைகளை உடைய எளிய நிலையிலும் தன்னலம் கருதாமல், அல்லாஹ்வுக்காகத் தம்மிடம் இருப்பவற்றை (தேவையுடைய) பிறருக்கும் பங்கு வைத்துக் கொடுப்பவர்கள் எத்தனை பேர்? அவர்கள் சத்தியமிட்டு இறைஞ்சினால் இறைவன் நிறைவேற்றுவான். அவர்களுள் அல் பராஉ பின் மாலிக் ஒருவராவார்.”

இது போதாது ? இறைஞ்சினால் இறைவான் நிறைவேற்றி விடுவான் என்ற அளவிற்கு ஒருவரது அகம் தகுதி படைத்ததாக ஆகிவிடும்போது புறம் மின்ன சந்தனம், ஜவ்வாது என்று என்ன வேண்டியிருக்கிறது? தவிரவும், அவரது புறம்தான் இப்படி ஏனோ தானோவென்று பலவீனமாகத் தோன்றியதே தவிர, அகமெல்லாம் கம்பீரம், வீரம், அசுர பலம். போர்களில் தனி ஆளாய் அவர் கொன்றொழித்த எதிரிகளின் எண்ணிக்கை பன்மடங்கு. பலம் வாய்ந்த நூறு எதிரிகளை அல்-பராஉ கொன்றது பிரபலமான செய்தி என்று குறித்து வைத்திருக்கின்றார் இமாம் அத்-தஹபி. போரில் அவர் நிகழ்த்தும் சாகசமும் அவரது அசாதத்தியத் துணிச்சலும் தனிச் சிறப்புகள். எந்த அளவென்றால், பிற்காலத்தில் உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீஃபாவாக ஆட்சி செலுத்தும்போது, தம் தளபதிகளுக்கு எழுதும் மடலில், “அல்-பராஉ பின் மாலிக்கை படைக் குழுவினருக்குத் தலைவராக நியமித்து விடாதீர்கள்” என்று குறிப்பிட்டிருப்பார்! விஷயம் வேறொன்றுமன்று. தமது துணிச்சலின் காரணமாய் அல்-பராஉ மேற்கொள்ளும் காரியங்கள் படை அணியினருக்குத் தேவையற்ற சோதனையையும் சிக்கலையும் ஏற்படுத்திவிடக் கூடாதே என்ற முன்னெச்சரிக்கை அது. பராஉவின் சாகசத்திற்கான சிறந்த முன்னுதாரணம் ஒன்று இருந்தது. அந்தப் பராக்கிரமத்தை அறிய பொய்யன் முஸைலமாவை எதிர்த்து காலித் பின் வலீத் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் தலைமையில் முஸ்லிம்கள் ஆக்ரோஷமாய்ப் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். பொய்யன் முஸைலமாவின் படையினரும் சளைக்காமல், தளராமல் படு மூர்க்கமாய் எதிர்த்துப் போரிட்டு வந்தனர். முஸ்லிம்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் முன்னேற முடியாத தடை நிலை நிலவி வந்தது. அந்தப் போரில் நிகழ்ந்த முக்கிய நிகழ்வு போரின் வெற்றிக்கு அடித்தளமிட்ட பெரும் பங்கு அல்-பராஉ பின் மாலிக்கைச் சேர்ந்தது. முஹாஜிரீன்களையும் அன்ஸார்களையும் அவர்களின் அந்தந்தக் குலத்தினருடன் ஒருங்கிணைத்தார் காலித் இப்னு வலீத். அவரவர் குழுவினருக்கு அந்தக் குலத்தினருள் ஒருவர் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். அல் பராஉ பின் மாலிக்கிடம் “வெகுண்டெழுங்கள் பராஉ. உங்களுடைய அன்ஸார் இளைஞர்களை வழிநடத்தித் தாக்குதலைத் தொடங்குங்கள்” என்று உத்தரவிட்டார் காலித் பின் வலீத். விரைந்து தமது குதிரையில் ஏறினார் அல்-பராஉ. அல்லாஹ்வைப் புகழ்ந்து துதித்தபின், தம் மக்களிடம், “ஓ மதீனாவாசிகளே! இன்று உங்களுக்கு மதீனா கிடையாது. அல்லாஹ்வும் சொர்க்கமும் மட்டுமே.” இனி ஊராவது, வீடாவது? ஒரே வழிதான். அது எதிரில் உள்ளது. அந்தப் பாதையின் மறு எல்லை சொர்க்க வாயில். ஆகவே, ‘அடைந்தால் வெற்றி வாகை. இல்லையா சொர்க்கத்தில் ஜாகை’ என்று கருத்துரைத்தது அந்தப் பேச்சு. அல் பராஉ தமது ஆயுதத்தை உயர்த்திக் கொள்ள, அவரது குழுவினரும் ஆயுதங்களை ஏந்திக்கொள்ள, முஸைலமாவின் படையினர்மீது பாய்ந்தது அந்தக் குழு. முஸைலமாவின் படையில் வாட்ட சாட்டமான ஒருவன் இருந்தான். பட்டப் பெயரோ, கெட்டப் பெயரோ, அவனை ‘யமாமாவின் கழுதை’ என்று மக்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கையில் வெள்ளை நிற வாளுடன் ஆஜானுபாகுவாய் நின்ற அந்தப் பேருருவத்தை சாதாரணத் தோற்றமுடைய பராஉ எதிர்கொண்டார். நேருக்கு நேர் இருவரும் நிற்கும்போது எப்படி இருந்திருக்கும்? பராஉவின் நலிந்த தோற்றத்தைக் கண்டு அவனுக்கு எத்தகு எகத்தாளம் ஏற்பட்டிருக்கும்? பராஉவின் மனத்தில் தன்னம்பிக்கைத் தளர்ச்சியோ தடுமாற்றமோ இல்லை. அவனது காலைக் குறி வைத்துத் தமது வாளைச் செலுத்தினார். தவறிப் போனது அந்தத் தாக்குதல். ஆனால் அடுத்து அவனது பிடரி அவர் வசப்பட்டது. ஒரே வெட்டு; முடித்துவிட்டு அவனது வாளைப் பறித்துக் கொண்டு தம்முடைய வாளை உரையில் செருகிக்கொண்டு போரில் புகுந்துச் சுழல ஆரம்பித்தார் பராஉ. ஓயாமல், சளைக்காமல் வீசி, வீசி இறுதியில் உடைந்ததென்னவோ அந்த வாள்தான். பிறகு அதை எறிந்துவிட்டு தமது வாளை உரையிலிருந்து மீண்டும் எடுத்து, தொடர்ந்தது அவரது சண்டை. இப்பொழுது முஸ்லிம்களின் தாக்குதலில் பெரும் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு முஸைலமாவின் படைகளுக்கு பலத்த சேதம்; அதிக அளவிலான உயிரிழப்புகள். எதிர்த்து சமாளிக்க முடியாமல் பின்வாங்க ஆரம்பித்தார்கள் அவர்கள். அப்படியே நகர்ந்து, நகர்ந்து, பின்னால் இருந்த பெரும் தோப்பு ஒன்றிற்குள் புகுந்து பூட்டிக் கொண்டனர். அதுதான் நமக்கு முன்னரே அறிமுகமான ‘மரணத் தோட்டம்’.

ஆயிரக் கணக்கில் இருந்த அந்த எதிரிகள் உள்ளே நுழைந்து தோட்டத்தின் வாயிற் கதவுகளை இறுகப் பூட்டிக் கொள்ள, முஸ்லிம்கள் எளிதில் ஏறிக் கடக்க இயலாத வகையில் சுற்றிலும் நெடிய சுவர். தோட்டத்தை முஸ்லிம் படைகள் சுற்றி வளைத்தன.

என்ன செய்வது? உள்ளே எப்படி நுழைவது என்று முஸ்லிம்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்க துணிச்சலின் உச்சக் கட்டமாய் அந்தக் காரியத்தைச் செய்தார் அல் பராஉ பின் மாலிக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு. யாரும் நினைத்துப் பார்க்காத, எதிர்பாராத காரியம். தம் குழுவினரிடம்,
 “முஸ்லிம்களே. என்னை உங்களுடைய கேடயங்களில் ஏந்துங்கள். உங்களது ஈட்டி முனைகளால் கேடயத்தை மேலே உயர்த்துங்கள். என்னை உள்ளே வீசுங்கள். ஒன்று நான் கதவைத் திறந்து விடுவேன்; அல்லது உயிர்த் தியாகி ஆவேன்.”
 ஒங்கிய வானும், கூரிய ஈட்டிகளுமாய் கடும் ஆவேசத்துடன் பெருமளவில் உள்ளே குவிந்திருக்கும் எதிரிகளின் மத்தியில் ஒற்றை ஆளாய்ச் சென்று விழ நேர்ந்தால், ‘கொத்துக் கறி’ போல் கொத்திக் கூறு போட்டுவிட மாட்டார்கள் அவர்கள்? உள்ளத்தில் எந்தளவு ஈமானின் உறுதி நிறைந்திருந்தால் தற்கொலைத் தாக்குதல் போன்ற இம்முயற்சிக்கு அவர் துணிந்திருப்பார்! ‘ஆஹா! நல்ல யோசனை’ என்று முஸ்லிம்களும் உடனே செயல்பட்டனர். கேடயத்தில் அல் பராஉ அமர்ந்துகொள்ள, ஈட்டி முனைகள் அந்தக் கேடயத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு உயர், கதவைத் தாண்டி எதிரிகளின் மத்தியில் ‘தொபீர்’ எனக் குதித்தார்

அல் பராஉ பின் மாலிக்.

மரத்திலிருந்து ஈச்சங்குலை விழுந்ததா, வானிலிருந்து விண் கல் ஏதும் விழுந்ததா என்று எதிரிகள் திகைத்து, யோசித்து, சுதாரிப்பதற்குள் கடகடவென்று பத்து பேரை வெட்டித் தள்ளியவாறே ஓடி, கதவை அடைந்து, தாழ்ப்பாளை உடைத்தார் பராஉ. அவ்வளவுதான். மடை திறந்த அணையானது அத்தோட்டம்.

திமுதிமுவென்று உள்ளே புகுந்தது முஸ்லிம்களின் படை. புழுதி, இரைச்சல், ஆயுதங்கள் ஆவேசமாய் உரசும் ஒலி, குருதிப் பெருக்கு, எதிரிகளின் மரண ஓலம் என்று அதகளப்பட்டது அந்தத் தோட்டம். பொறியில் சிக்கிய எலிகளைப் போலானது முலைலமா படையினரின் நிலை. இறுதியாக முலைலமா கொல்லப்பட, அந்தப் போர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

முஸ்லிம்கள் பெரும் வெற்றியுடன் மதினாவுக்குத் திரும்பும்போது தூக்குக் கட்டிலில் கிடத்தித்தான் பராஉ பின் மாலிக்கைத் தூக்கிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. அந்தளவு வெட்டுக் காயங்கள். அடுத்து ஒரு மாத காலம்வரை அவரது காயங்களுக்கு சிகிச்சை அளித்து கவனித்துக் கொண்டார் காலித் பின் வலீத்.

பராஉவின் தேடலெல்லாம் தெளிவான ஒன்றாக இருந்திருக்கிறது. உயிர்த் தியாகம்! போரிடும்போது எதிரியை வெல்ல வேண்டும்; வெற்றியடைய வேண்டும் என்று எந்த அளவு ஆவேசமும் உத்வேகமும் இருந்ததோ, அதற்குச் சற்றும் குறையாமல் அல்லாஹ்வுக்காக உயிர்த் தியாகி ஆகிவிட வேண்டும் என்பதும் அவரது சிந்தையில் ஊறிப்போன வேட்கை. அதில் திடமான உறுதி இருந்திருக்கிறது.

ஒருமுறை அவரது உடல் நலம் விசாரிக்க சில தோழர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களது பார்வையில் இருந்த கவலையைக் கவனித்துவிட்டார் பராஉ. அவர்களை நோக்கி, “என்ன? நான் எனது படுக்கையில் மரணமடைந்து விடுவேன் என்று நினைக்கிறீர்களா? அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன்! நான் உயிர்த் தியாகி ஆவதை அவன் தடுக்கப்போவதில்லை”

உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் ஆட்சியின்போது பாரசீகர்களுடன் நிகழ்ந்த போரில் முக்கியமான ஒன்று தஸ்தர் நகரைச் சுற்றி வளைத்திருந்தது முஸ்லிம்களின் படை. பாரசீகர்கள் நகரின் உள்ளே சென்று பத்திரமாகத் தங்களை அடைத்துக்கொள்ள முஸ்லிம்கள் முற்றுகையிட்டிருந்தனர். பல மாதங்கள் நீடித்த முற்றுகை இது. இந்தப் போரில் சகோதரர்கள் அல் பராஉ பின் மாலிக், அனஸ் பின் மாலிக் இருவரும் கலந்துகொண்டார்கள்.

நகரின் உயர்ந்தோங்கிய சுவர்களுக்குப் பின்புறமிருந்து பாரசீகர்கள் முஸ்லிம்களின் மேல் சரமாரியாக அம்பு மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தனர். அது முஸ்லிம்களுக்கு உயிரிழப்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. தவிர, பாரசீகர்கள் மற்றொரு யுக்தியைக் கையாண்டனர். அதுதான் முஸ்லிம்களுக்குப் பெரும் சவாலாகவும் சோதனையாகவும் அமைந்த விஷயம்.

பெரிய பெரிய கொக்கிகளை சிவந்துவிடும் அளவிற்கு நெருப்பில் சுட்டுக் கொண்டு, அவற்றை இரும்புச் சங்கிலிகளில் இணைத்துவிட சுவர்களின் மேலிருந்து கீழிறங்கின அக்கொக்கிகள். முஸ்லிம் வீரர்கள் சுவரை ஏறிக் கடக்கவோ சுவரை நெருங்க முயலும்போது கிணற்றில் தவறி விழுந்த வாளியை மேலிருந்து துழாவி, கவ்வித் தூக்கிவிடும் பாதாள கரண்டியைப்போல் அந்த நெருப்புக் கொக்கிகளை முஸ்லிம்கள் மேல் மாட்டி, கவ்வி இழுக்க... என்னாகும்? சகிக்கவியலாத வேதனையுடன் தசை பொசுங்கி அவர்கள் உயிரிழக்க நேர்ந்தது.

அப்படியொரு கொக்கிதான் அனஸ் பின் மாலிக்கைக் கவ்விப் பற்றியது. கொதிக்கும் இரும்புக் கொக்கியிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள இயலாமல் அவர் தவிக்க, அதைப் பார்த்துவிட்டார் அவருடைய சகோதரர் அல் பராஉ பின் மாலிக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு. தாமதிக்காமல் அந்தச் சுவரை நோக்கி ஓடினார்.

பாறைகளால் வடிவமைக்கப்பட்ட சுவர் சமமாக, தட்டையாக இருக்காதல்லவா? கரடு முரடமான அந்தச் சுவரில் விறுவிறுவென்று ஏறி, அந்தக் கொக்கியைப் பற்றிப் பிடித்து தம் சகோதரரை விடுவிக்க ஆரம்பித்து விட்டார். நெருப்பாய்க் கனன்ற கொக்கிகள் அவரது கையைப் பொசுக்கி புகைய ஆரம்பித்தது. கிடுகிடுவென்று அவர் தம் சகோதரர் அனஸை விடுவிக்க, இருவரும் கீழே விழுந்தார்கள்.

அனஸ் பின் மாலிக் தப்பித்தார். அல் பராஉவும்தான். ஆனால் அவரது கையில்தான் தசை பொசுங்கி, மிச்சம் நீட்டிக் கொண்டிருந்தவை எலும்புகள் மட்டுமே. அப்படி இருந்தும், ‘போதும். கை பொசுங்கி நான் கையாலாகதவன் ஆகிவிட்டேன் என்று கூறிக் கொண்டே யுத்தகளத்தில் தம் பங்கைத் தொடர்ந்தார் பராஉ... முடிவுக்கு வராமல், பல மாத காலம் இழுத்துக் கொண்டே சென்ற தஸ்தர் முற்றுகை; தாமதமாகும் வெற்றி ஆகியவற்றினால் முஸ்லிம்களுக்குக் கவலை அதிகரித்தது.

முஸ்லிம் படையினர் சிலர் அல் பராஉ இப்னு மாலிக்கிடம் சென்றார்கள்., “ஓ பராஉ! அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) உம்மைப் பற்றிச் சொன்னது நினைவிருக்கிறதா? ‘அழுக்கடைந்து, நைந்துபோன ஒரு ஜதை முரட்டுத்துணியாலான ஆடைகளை உடைய

எளிய நிலையிலும் தன்னலம் கருதாமல், அல்லாஹ்வுக்காகத் தம்மிடம் இருப்பவற்றை (தேவையுடைய) பிறருக்கும் பங்கு வைத்துக் கொடுப்பவர்கள் எத்தனை பேர்? அவர்கள் சத்தியமிட்டு இறைஞ்சினால் இறைவன் நிறைவேற்றுவான். அவர்களுள் அல் பராஉ பின் மாலிக் ஒருவராவார்.

“ஓ பராஉ! நமக்காகப் பிரார்த்தனை புரியுங்கள். அல்லாஹ் அவர்களுக்குத் தோல்வியைத் தந்து நமக்கு வெற்றியைத் தரட்டும்.” தமது கரங்களை விண் நோக்கி உயர்த்தி, பணிவுடன், தெளிவாய், சுருக்கமாய் இறைஞ்சினார் பராஉ. “யா அல்லாஹ்! அவர்களுக்குத் தோல்வியைத் தருவாயாக. எங்களை வெற்றியாளர்களாக ஆக்கிவைப்பாயாக. என்னை உயிர்த்த தியாகி ஆக்கி வைப்பாயாக.” நபியவர்களின் வாக்கு பலித்தது. பராஉவின் இறைஞ்சுதல் முற்றிலுமாய் நிறைவேறியது. முஸ்லிம்களுக்கு வெற்றி கிடைத்தது.

அந்தப் போரின்போது ஹுர்முஸானின் தாக்குதலுக்கு ஆளாகி உயிர்த்த தியாகி ஆனார் பராஉ பின் மாலிக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 81

(“அல்லாஹ்வின் தூதரே! உங்களை சத்தியத்தைக் கொண்டு அனுப்பிய இறைவனின் மீது ஆணை! நான் உண்மையாளன். உண்மையைத் தான் சொல்கின்றேன்! அல்லாஹ் என்னுடைய இந்த விவகாரத்தில் ஏதேனும் ஒரு சட்டத்தை இறக்கியிருளுவான். எனக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றுவான். மேலும், என்னுடைய உயிரையும் பாதுகாப்பான் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு மிகுதியாகவே இருக்கிறது” - ஹிலால் இப்னு உமைய்யா (ரலி)

ஹிலால் இப்னு உமைய்யா (ரலி) அவர்கள், நபிகளாரின் நற்பெரும் தோழர்களில் ஒருவர். அல்லாஹ் இவர் விஷயத்தில் தபூக் யுத்தத்தில் கலந்து கொள்ளாமல் இருந்தமைக்காக தப்பா செய்த போது, மன்னித்து அருள் பாலித்தான் என்று அல்குர்ஆன் 9-ஆம் அத்தியாயம் 118-வது வசனம் சான்று பகர்கின்றது.

அல்லாஹ்வின் விஷயத்தில் பேணிக்கையோடு நடந்து கொண்டார் என்பதற்கு அந்த வரலாற்று நிகழ்வே போதுமானதாகும். ஒரு காலகட்டம் பெரும் சோதனை ஒன்று அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அதுவரை அவருக்கு பக்கபலமாகவும், உற்ற துணையாகவும் இருந்து வந்த அவரின் துணைவியார் அவருக்கு துரோகம் விளைவித்ததை கண்ணால் பார்க்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

மான உணர்வு உள்ள எந்த ஓர் ஆணும் அந்த இழி செயலை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டான். மிகவும் பேணிக்கையான மனிதர் ஆயிற்றே ஹிலால் (ரலி) அவர்கள் அவர்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களின் சபை நோக்கி மிக விரைவாக வந்தார்கள். சபையின் முன் வந்து நின்று, “அல்லாஹ்வின் தூதரே! நேற்று இரவு நான் இஷாவிற்குப் பிறகு வீட்டிற்குச் சென்றேன். என் துணைவியாரோடு அந்நிய ஆண் ஒருவன் சமீபித்திருப்பதை என் கண்களால் கண்டேன். அவர்கள் கொஞ்சிப் பேசுவதை என் காதால் கேட்டேன். இது இன்று சுபுஹ் நேரம் வரை நீடித்தது” என்றார்கள்.

இது கேட்கப் பிடிக்காத அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் “தக்க ஆதாரத்தைக் கொண்டு வாருங்கள். இல்லையேல் உங்களுக்கு பத்தினிப் பெண்கள் மீது அவதூறு சொன்ன குற்றத்திற்காக கசையடி தண்டனையாக வழங்கப்படும்” என்றார்கள் அதற்கு, ஹிலால் (ரலி) அவர்கள் “அல்லாஹ்வின் தூதரே! நம்மில் ஒரு மனிதர் தம் மனைவியரோடு இன்னொரு ஆண் தனித்திருக்கக் கண்டால், ஆதாரத்தை தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா?” எனக் கேட்டார்கள்.

(இதற்கு முன்பொறுமுறை அல்லாஹ் பத்தினிப்பெண்கள் குறித்து “எவர்கள் கற்புடைய பெண்கள் மீது அவதூறு சொல்லி பின்னர், நான்கு சாட்சிகளைக் கொண்டுவர வில்லையோ அவர்களுக்கு எண்பது 80 சாட்டையடிகள் கொடுங்கள். இனி, அவர்கள் கூறும் சாட்சியத்தை என்றைக்கும் ஏற்றுக் கொள்ளாதீர்கள். மேலும், அவர்களே கெட்டவர்கள்.” (அல்குர்ஆன்:24:4) எனும் இறைவசனம் இறக்கியருளப்பட்ட போது...

நபித்தோழர் ஸஅத் இப்னு உபாதா (ரலி) அவர்கள், “அல்லாஹ்வின் தூதரே! என் மனைவியோடு ஒருவன் தவறான செயலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதை பார்த்த பின் நான் நான்கு சாட்சிகளை தேடிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமா? அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமிட்டுக் கூறுகின்றேன்! நிச்சயமாக நான் அவனை கொன்றே விடுவேன். என்றார்கள்.

இந்த உரையாடலை ஆச்சர்யத்தோடு கேட்டுக் கொண்டிருந்த நபித்தோழர்களை நோக்கி, அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் “என்ன ஸஅத் அவர்களின் ரோஷத்தை நீங்கள் ஆச்சர்யத்தோடு பார்க்கின்றீர்கள் போலிருக்கின்றதே? நிச்சயமாக நாம் அவரை விட நிரம்பவே ரோஷம் நிறைந்தவராவோம். அல்லாஹ் என்னை விட ரோஷம் நிறைந்தவனாவான்” என பதிலளித்தார்கள். ஹிலால் (ரலி) அவர்களின் முறையீட்டைக் கேட்ட அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் முன்பு போலவே ஒன்று நான்கு சாட்சியைக் கொண்டு வாருங்கள். இல்லையேல் அவதூறு குற்றத்திற்கான தண்டனை உமக்கு அளிக்கப்படும்” என்றார்கள்.

இதைக் கேட்ட ஹிலால் இப்னு உமைய்யா (ரலி) அவர்கள் : “அல்லாஹ்வின் தூதரே! உங்களை சத்தியத்தைக் கொண்டு அனுப்பிய இறைவனின் மீது ஆணை! நான் உண்மையாளன். உண்மையைத் தான் சொல்கின்றேன்! அல்லாஹ் என்னுடைய இந்த விவகாரத்தில் ஏதேனும் ஒரு சட்டத்தை இறக்கியிருளுவான். எனக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனையிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றுவான். மேலும், என்னுடைய உயிரையும் பாதுகாப்பான் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு மிகுதியாகவே இருக்கிறது” என்று கூறினார்கள்.

அப்போது அல்லாஹ் “மேலும், யார் தம் மனைவியரின் மீது அவதூறு சுமத்துகிறார்களோ, மேலும் அதற்கு தங்களைத் தவிர வேறு சாட்சிகள் அவரிடம் இல்லையோ, அப்படிப்பட்ட ஒவ்வொருவரின் சாட்சியமும் (இவ்வாறு இருக்க வேண்டும். அதாவது, தன்னுடைய குற்றச்சாட்டில்) தான் உண்மையாளன் என்று அல்லாஹ்வின் மீது நான்கு முறை சத்தியம் செய்து சாட்சியம் பகர வேண்டும்.

மேலும், ஐந்தாவது தடவை (தன்னுடைய குற்றச்சாட்டில்) தான் பொய்யனாக இருந்தால் “அல்லாஹ்வின் சாபம் தன் மீது உண்டாகட்டும்” என்று கூறவேண்டும்.

“இவன் (இவனுடைய குற்றச்சாட்டில்) பொய்யன் ஆவான்” என அவன் அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியம் செய்து நான்கு தடவை கூறி, ஐந்தாவது தடவையாக “இவன் (இவனுடைய குற்றச்சாட்டில்) உண்மையாளனாக இருந்தால் தன் மீது அல்லாஹ்வின் கோபம் உண்டாகட்டும்!” என்று அவன் சாட்சியம் அளிக்க வேண்டும்.

மேலும், அவன் அளிக்கும் இந்த சாட்சியம் அவளை விட்டுத் தண்டனையைத் தடுக்கக்கூடியதாகும். உங்கள் மீது அல்லாஹ்வின் அருளும் அவனுடைய கருணையும் இல்லாது போயிருந்தால், மேலும், அல்லாஹ் பாவமன்னிப்புக் கோரிக்கையை ஏற்பவனாகவும், நுண்ணறிவாளனாகவும் இல்லாது போயிருந்தால் (மனைவியர் மீது அவதூறு கற்பிக்கும் விவகாரம் உங்களைப் பெரும் சிக்கலில் ஆழ்த்தி விட்டிருக்கும்!) என்கிற 24-ஆம் அத்தியாயத்தின் 6-10 ஆகிய (லிஆன் – சாப அழைப்பு பிரமாண சட்ட) வசனங்களை இறக்கியருளினான்.

அங்கு நின்று கொண்டிருந்த ஹிலால் இப்னு உமய்யா (ரலி) அவர்களை அழைத்து, அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் “ஹிலாலே அல்லாஹ்விடத்திலிருந்தும் உண்டான சுபச்செய்தியை பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்! இதோ அல்லாஹ் உங்கள் விவகாரத்தில் மகிழ்ச்சி தரும் சட்டத்தை இறக்கியருளியுள்ளான்” என்றார்கள்.

அதற்கு ஹிலால் (ரலி) அவர்கள் “அல்லாஹ்வின் தூதரே! அதைத் தானே நானும் அல்லாஹ்விடத்தில் ஆதரவு வைத்தேன்” என்று பதில் கூறினார்கள்.

பின்னர், குற்றம் சுமத்தப்பட்ட அவரின் மனைவி அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களின் திருச்சபைக்கு அழைத்து வரப்பட்டார்கள்.

இருவருக்கும் அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் அந்த இறைவசனத்தின் சட்டத்தை விளக்கி கூறினார்கள். பின்னர் குரலை உயர்த்தி “நன்றாக அறிந்து கொள்ளுங்கள்! உலகத்தின் தண்டனையை விட மறுமையின் தண்டனை மிக மிகக் கடுமையானது” என்று கூறினார்கள்.

அதற்கு, ஹிலால் (ரலி) அவர்கள் “நான் இவள் மீது சொன்ன குற்றச்சாட்டு முழுக்க முழுக்க உண்மையானது” என்றார்கள்.

இதற்கு அவரின் மனைவி “இவர் என் மீது சொன்ன குற்றச்சாட்டு அப்பட்டமான பொய்யாகும்” என்றார்.

இருவரின் வாக்குமூலத்தையும் கேட்ட அண்ணலார் இருவரையும் லிஆன் (சாப அழைப்பு பிரமாணம்) செய்யுமாறு கூறினார்கள்.

முதலில் ஹிலால் (ரலி) அவர்கள் எழுந்து, அல்லாஹ்வின் சட்டத்திற்கேற்ப நான்கு சத்தியங்களைச் செய்தார். அவர் ஒவ்வொரு முறை சத்தியம் செய்யும் போதும் நபி (ஸல்) அவர்கள் “உங்களில் ஒருவர் பொய் சொல்கிறீர்கள் என்று இறைவனுக்கு தெரியும். எனவே, பாவ மன்னிப்புக் கேட்டு மீள்கிறவர் உண்டா?” என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

ஐந்தாவது முறை சத்தியம் செய்வதற்கு ஹிலால் (ரலி) அவர்கள் முனைந்தபோது, சுற்றியிருந்த நபித்தோழர்கள் ஹிலால் (ரலி) அவர்களை நோக்கி “அல்லாஹ்விற்கு அஞ்சுங்கள். மறுமையின் தண்டனையை விட இம்மையின் தண்டனை மிக எளிதானது. ஆகவே, ஐந்தாவது சத்தியம் செய்யும் முன் நன்கு யோசித்துக் கொள்ளும்! நீர் செய்யும் இந்த ஐந்தாவது சத்தியம் உம்மீது இறைத் தண்டனையை கட்டாயமாக்கிவிடும்” என்று கூறி எச்சரித்தார்கள்.

அதற்கு, ஹிலால் (ரலி) அவர்கள் “அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! அல்லாஹ் ஒரு போதும் என்னை தண்டிக்கவோ, வேதனை செய்யவோ மாட்டான்” என்று கூறியவாறு ஐந்தாவது முறை சத்தியம் செய்தார்கள்.

அதன் பின்னர் அப்பெண்மணி எழுந்து, அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியம் செய்து தம்மீதான குற்றச்சாட்டை மறுத்தார்.

ஐந்தாவது முறை அவள் சத்தியம் செய்ய தயாரானபோது, சுற்றியிருந்த நபித்தோழர்கள் அப்பெண்மணியை நோக்கி “அல்லாஹ்விற்கு அஞ்சிக்கொள். மறுமையின் தண்டனையை விட இம்மையின் தண்டனை மிக இலகுவாகும். ஆகவே, ஐந்தாவது சத்தியம் செய்யும் முன்பாக நன்கு யோசித்துக்கொள்! நீ செய்யும் இந்த ஐந்தாவது சத்தியம் உம்மீது அல்லாஹ்வின் தண்டனையை அவசியமாக்கிவிடும்” என்று கூறி எச்சரித்தார்கள்.

அப்போது, அப்பெண்மணி “அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக! என்னுடைய இந்த நிலைகண்டு என் சமூகத்தினர் ஒருபோதும் என்னை கேவலமாக கருதமாட்டார்கள்” என்று கூறியவாறு ஐந்தாவது முறை சத்தியம் செய்தாள்.

பின்பு, அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் இருவரின் விவாக ஒப்பந்தத்தையும் ரத்து செய்தார்கள்.

பிறக்கும் குழந்தைக்கும் ஹிலாலுக்கும் எந்த உறவும் இல்லை என்று கூறினார்கள்.

“மேலும், ஹிலாலைப்போன்று குழந்தை பிறந்தால் அது ஹிலாலுக்கு பிறந்த குழந்தை தான் என ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்ளுங்கள்.

மேலும், இன்னின்ன (அருவருப்பான) முறையில் பிறந்தால் அந்நிய ஆடவனுடன் உறவாடிய காரணத்தால் அவனுக்கு பிறந்த குழந்தை என ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்ளுங்கள்” என்றும் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்.

ஆனால், அவளுக்கு பிறந்த குழந்தை அல்லாஹ்வின் தூதர் சொன்ன அருவருப்பான தோற்றத்துடன் பிறந்ததாக இருந்ததை நாங்கள் கண்டோம் என அறிவிப்பாளர்களில் ஒருவர் கூறுகின்றார்கள்.

நூல்: தஃபீரீ அல் குர்தூபீ, பாகம்:7, பக்கம்:126-128., தஃபீரீ அல் மஹ்ரீ, பாகம்:6, பக்கம்:343,344. மற்றும் ஸிஹாஹ் ஸித்தா அனைத்திலும் லிஆன் பாடத்தில்.)

அல்லாஹ்வின் விஷயத்தில் ஹிலால் (ரலி) அவர்கள் கொண்டிருந்த பேணிக்கை அவர்களுக்கு மிகப் பெரிய பாதுகாப்பையும் நெருக்கத்தையும் அல்லாஹ்வின் புறத்திலிருந்து பெற்றுத் தந்தது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 82

(உதுமான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு கூறினார்கள் :

"இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் இவ்வாறு கூற நான் கேட்டிருக்கின்றேன், எனக்குப் பின்னால் இறை நம்பிக்கையாளர்களின் தாய்மார்களான எனது மனைவிமார்களை நாணயமும், நம்பிக்கையும், நேர்மையும், தாய்மையான சிந்தனையும் கொண்ட ஒருவர் பாதுகாக்கக் கூடியவராக இருப்பார். அந்த வகையில், தனது கடமையைச் சரியாகச் செய்தார் - அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள்)

அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் (ரழி) (கி.பி. 581-கி.பி.654) அவர்கள்

ஸொஹ்ரா என்ற குறைஷிக் கிளையைச் சேர்ந்த இவர்கள் துவக்கத்தில் அப்து அம்ர் என்றோ, அப்துல் கஃபா என்றோ அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களின் பெயரை இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் அப்துர் ரஹ்மான் என மாற்றினார்கள்.

இவர்களின் தந்தையின் பெயர் அவ்ஃப், தாயார் பெயர் ஷிஃபா. ஷிஃபாதான் அன்னை ஆமினாவிற்குப் பிள்ளைப் பேறு பார்த்தவர். அன்னையின் வயிற்றிலிருந்து இவரின் கையில்தான் அண்ணல் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் விழுந்தனர்.

நெடிதுயர்ந்த உடலும், நல்ல உடலமைப்பும், சிவந்த கன்னங்களும், சுருள் முடிகளையும், பிரகாசமான முகத்தோற்றத்தையும், இன்னும் வலிமையான உடலமைப்பையும் கொண்டவர் தான் அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள். மிகச் சிறந்த வியாபாரியும், இன்னும் மத விவகாரங்களில் மிகச் சிறந்த ஞானத்தையும், உண்மையையும், நேர்மையையும் பண்பாகப் பெற்றவர். கண்ணியத்திற்கும் மரியாதைக்கும் மிகச் சிறந்த உதாரணமாகத் திகழ்ந்தவர். இன்னும் இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களால் சொர்க்கத்திற்கு நன்மாரயங் கூறப்பட்ட பத்து நபித்தோழர் பெருமக்களில் இவரும் ஒருவராவார்.

தமத்துல் ஜந்தல் என்னும் போருக்கு தளபதியாக இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களால் நியமிக்கப்பட்டு, இன்னும் இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் திருக்கரங்களால் தலைமைப் பொறுப்பை பறைசாட்டக் கூடியதற்கான தலைப்பாகையை அணிவிக்கப்பட்டவரும் ஆவார்கள்.

அபூபக்கர் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களிடமிருந்து வந்த சத்திய அழைப்பை ஏற்று, தனது 30 வது வயதில் இஸ்லாத்தினை தனது வாழ்வியல் நெறியாக ஏற்றுக் கொண்டார். இன்னும் இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க, இருமுறை ஹிஜ்ரத் செய்த அதாவது ஒருமுறை அபீசீனியாவிற்கும் இன்னொரு முறை மதீனாவிற்கும் ஹிஜ்ரத் செய்து சென்ற நற்பேற்றுக்கும் உரியவராவார்.

அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் மதீனாவிற்கு ஹிஜ்ரத் செய்து சென்ற பொழுது அவர்கள் வெறுங்கையுடன் தான் சென்றார்கள். எந்தவித பொருளாதாரமும் அவர்களிடம் இல்லை.

இந்த நிலையில் மதீனாவில், சஅத் பின் ரபீஃ அன்ஸாரீ ரழியல்லாஹு அன்ஹு என்ற நபித் தோழருடன் அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை சகோதரராக இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் இணைத்து வைத்தார்கள். அவரை வரவேற்றுக் கண்ணியப்படுத்திய சஅத் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் கூறினார்கள் : சகோதரரே!! இறைவன் என்மீது அளவற்ற அருட்கொடைகளைச் சொறிந்துள்ளான். இந்த மதீனாவிலேயே நான் தான் மிகப் பெரிய செல்வந்தனாகவும் இருக்கின்றேன்.

இப்பொழுது என்னிடம் இரண்டு மிகப் பெரிய தோட்டங்களும், இரண்டு மனைவிகளும் இருக்கின்றார்கள். இந்த இரண்டு தோட்டங்களில் எது உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்ததாக இருக்கின்றதோ அதனையும், இரண்டு மனைவிகளில் உங்களுக்குப் பிடித்த மனைவி ஒருவரையும் நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறினார்கள்.

நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கின்ற தோட்டத்தை உங்கள் பெயரிலும், நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கின்ற மனைவியை நான் விவாகாரத்தும் செய்து தருகின்றேன், அவளது இத்தா தவணை முடிந்ததும் நீங்கள் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று கூறினார்கள். ஆனால், கண்ணியமும், சுயமரியாதையும் கொண்ட அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் தனது சகோதரரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்ததுடன், அவர் கூறினார்:

"அல்லாஹ் உங்களை ஆசீர்வதிப்பானாக! இன்னும் உங்களது உடமைகளிலும், உங்களது குடும்பத்தினர் மீதும், உங்களது குழந்தைகளின் மீது அருள்பாலிப்பானாக! உங்களது செல்வங்கள் உங்களிடமே இருக்கட்டும். முதலில் எனக்கு வணிகச் சந்தைக்கான வழியைக் காட்டுங்கள். எனது வாழ்வாதாரத்தை நானே தேடிக் கொள்கின்றேன். உங்களுக்கு ஒரு பாரமாக நான் இருக்க விரும்பவில்லை" என்று கூறினார்கள்.

அதன் பின் வணிகச் சந்தைக்கான வழியை அறிந்து கொண்ட அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள், தனது வியாபாரத்தை அங்கு தொடங்கினார்கள். அவர் எப்பொழுது தனது சொந்த வியாபாரத்தைத் தொடங்கினாரோ அப்பொழுதிலிருந்து இறைவன் அவரது வியாபாரத்தின் மீது அருட்கொடைகளைச் சொறிய ஆரம்பித்தான்.

ஒருநாள் மாலை நேரத்தில் வாசனைத் திரவியங்கள் பூசப்பட்ட விலையுயர்ந்த ஆடைகளை அணிந்த நிலையில் வித்தியாசமான தோற்றத்தில் நின்று கொண்டிருந்த அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களைப் பார்த்த இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், அப்துர் ரஹ்மானே..! உங்களது தோற்றத்தில் நான் ஒரு வித்தியாசத்தைக் காணுகின்றேனே..! என்று கூறினார்கள்.

மரியாதையோடும், அன்போடும் .. இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களே..! நான் ஒரு அன்ஸாரிப் பெண்ணை மணம் புரிந்திருக்கின்றேன் என்று கூறினார்கள்.

"நீங்கள் எவ்வளவு மணக்கொடை கொடுத்துத் திருமணம் புரிந்தீர்கள் ? " ஒரு கட்டித் தங்கத்தைக் கொடுத்துத் திருமணம் புரிந்திருக்கின்றேன்" என்று கூறினார்கள்.

"திருமண வலிமா விருந்து கொடுத்தாகி விட்டதா? இல்லையெனில், ஒரு ஆட்டையாவது அறுத்து விருந்து கொடுங்கள் என்று இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் கூறினார்கள்.

அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் வியாபாரத்தில் இறைவன் தனது பூரண அருட்கொடைகளை வழங்கியிருந்தான். அவர் கனவிலும் நினைத்திராத அளவுக்கு அவரது செல்வ வளங்கள் அதிகரித்துச் சென்றன. அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் ஒரு கல்லைத் தொட்டாலும் அது தங்கமாக மாறி விடும் என்று சொல்லுமளவுக்கு அவர் ஆரம்பித்த அத்தனை வியாபாரங்களிலும் இறைவன் தனது அருள் மழையைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தான். வியாபாரத்தை அடுத்து, விவசாயத்திலும் அதிகக் கவனம் செலுத்தினார். மிகப் பரந்த அளவில் விவசாயத்தை ஆரம்பித்த அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்கு, கைபரில் ஒரு பெரிய நிலத்தையே இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்கு வழங்கினார்கள்.

ஜர்ராஃப் என்ற இடத்தில் இருந்த அவரது நிலத்திற்கு தண்ணீர் இறைப்பதற்காகவே, அவரிடம் 20 ஒட்டகங்கள் இருந்தன. இவ்வளவு சொத்துக்களையும் அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் தனது சம்பந்தத்தியத்தின் மூலமாகவே ஈட்டிக் கொண்டார். மேலும், இத்தனை சொத்துக்களில் இருந்து வரக் கூடிய வருமானத்தை அல்லாஹ்வின் மார்க்கத்திற்காக அவர் செலவிடுவதற்காக என்றுமே தயங்கியதில்லை, அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு சமயம், 700 ஒட்டகங்கள் நிறைய வணிகப் பொருட்களுடனும், தானியங்களுடனும் மதினமா நகரத்துக்குள் நுழைந்த பொழுது, அந்த வணிகக் கூட்டத்தின் வருகையால் மதினா நகரமே அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. இந்த சலசலப்பை செவியுற்ற அன்னை ஆயிஷா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள், இந்த மதினாவிற்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது, ஒரே சலசலப்பாக இருக்கின்றதே..! என்று தனது பணிப் பெண்ணிடம் கேட்கின்றார்கள்.

அப்துர் ரஹ்மானின் 700 ஒட்டகங்கள் வணிகப் பொருட்களுடன் மதினா நகருக்குள் நுழைந்து கொண்டிருப்பதாகவும், அதன் காரணமாகத் தான் இந்த சலசலப்புக்கள் என்று அவருக்குக் கூறப்பட்டது.

இதனைக் கேட்ட அன்னை ஆயிஷா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள், இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் கூற நான் கேட்டிருக்கின்றேன் :

"அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் சுவனத்தில் நுழையும் பொழுது, தவழ்ந்த நிலையிலும், குதித்துக் குதித்தும் நுழைவார்கள்;" என்று கூறினார்கள்.

இதனைக் கேள்விப்பட்ட அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள், அன்னை ஆயிஷா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களிடம் வந்து அன்னையவர்களிடம், நீங்கள் இவ்வாறு இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றீர்களா ? என்று கேட்டார்கள். அன்னையவர்களும் ஆம்..! எனச் சொன்னதும், இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் திருவதனங்களால் தனக்கு அறிவிக்கப்பட்ட இந்த நன்மாராயத்திற்காக, அல்லாஹ்வின் பெயரால் இந்த வணிகப் பொருட்களையும், அதனைச் சுமந்து வந்திருக்கின்ற இந்த ஒட்டகங்களையும் நான் இந்த முஸ்லிம் உம்மத்தின் நல்வாழ்வுக்காக தானமாகக் கொடுக்கின்றேன் என்று கூறி, அத்தனை பொருட்களையும் ஒட்டகங்களையும் தானம் செய்து விட்டார்கள்.

தனது வியாபாரம் மற்றும் விவசாயப் பணிகளுக்கிடையேயும் அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் பல போர்களில் கலந்து கொண்டார்கள். இஸ்லாத்தின் மறுமலர்ச்சிக்காக ஜிஹாதிஸ் கலந்து கொண்டார்கள். ஒரு போரில் கலந்து கொண்ட அவர் இஸ்லாத்தின் பிரதான எதிரியாகத் திகழ்ந்த உமைர் பின் உஸ்மான் என்பவனை தீர்த்துடன் துணிந்து அவனது தலையைக் கொய்து பெருமை படைத்தார்கள்.

இவர்கள் பத்ரு, உஹுதுப் போர்களில் கலந்து கொண்டு வீரப் போர் செய்துள்ளனர். பத்ருப் போர்க்களத்தில் அபூஜஹ்லைக் கொல்வதற்காகத் தேடிவந்த மஆத் மற்றும் மாஹத் ஆகிய இளைஞர்களிடம் கவசம் தரித்திருந்த அவனைக் காட்டிக் கொடுத்து அதன் மூலம் அவனுடைய இறப்புக்கு வழிகோலியவர்கள் இவர்களேயாவர்.

உஹுதுப் போரில் அண்ணல் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களைக் காத்து நின்று வீரப் போர் செய்த இவர்களின் உடலில் இருபது காயங்கள் ஏற்பட்டன. காலில் ஏற்பட்ட படுகாயத்தினால் இவர்கள் தம் ஆயுள் முழுவதும் நொண்டி நடக்க வேண்டியதாயிருந்தது.

தபூக் படையெடுப்புக்காக இவர்கள் 4000 திர்ஹும்களை அண்ணல் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களிடம் கொண்டு வந்து கொடுத்து, 'என்னிடமிருந்த எட்டாயிரம் திர்ஹுங்களில் பாதியைப் போர் நிதிக்காகக் கொண்டு வந்தேன். பாதியை என் குடும்பத்திற்காக வைத்துக் கொண்டேன்' என்று கூறினர்.

'நீர் தந்ததற்காகவும் வைத்துக் கொண்டதற்காகவும் அல்லாஹ் உம்மை ஆசிரவதிப்பானாக!' என்று இறைஞ்சினார். இவர்களின் வீரத்தைப் பாராட்டும் முகமாகத்தான் ஹிஜ்ரி 6 ஆம் ஆண்டு தாமத்துல் ஜன்தல் என்ற இடத்தை முஸ்லிம்களின் நிலப்பிரதேசத்திற்கு உட்பட்ட பகுதியாக ஆக்கிக் கொள்வதற்காக ஒரு படை அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

அந்தப் பகுதியில் பனா கலப் என்ற குலத்தவர்கள் வசித்து வந்தார்கள், இவர்கள் இஸ்லாத்திற்கு எதிரிகளாகச் செயல்பட்டார்கள். இந்தப் படைக்கு அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களைத் தளபதியாக நியமித்து அனுப்பி வைத்த இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், தலைவருக்கான தலைப்பாகையையும் அணிவித்து, அவரது கையில் இஸ்லாமியக் கொடியையும் கொடுத்து அனுப்பி வைக்கின்றார்கள்.

இஸ்லாமியப் படை தபூக் நோக்கி நகர்ந்த பொழுது, அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும் அந்தப் படையில் இணைந்து கொண்டார்கள். முஸ்லிம் படை ஒரு இடத்தில் பயணத்தை இடை நிறுத்தி ஓய்வெடுத்த பொழுது, அங்கு இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் இல்லாத காரணத்தால் அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் முன்னிற்க தொழுகை நடத்தப்பட்டது.

அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் இமாமாக முன்னின்று தொழுகையை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, இடையில் வந்த இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் கொடைத் தன்மைக்கும், பரிசுத்த ஆன்மாவுக்கும், நேர்மைக்கும் பெயர் போன தனது ஆருயிர்த் தோழரைப் பின்பற்றி தொழ ஆரம்பித்தார்கள்.

இன்னும் அந்த குலத் தலைவர் தனது மகள் துமாதிரை அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்குத் திருமணம் முடித்து வைத்தார்.

இஸ்லாமிய அழைப்புப் பணிக்காக கணக்கு வழக்கின்றி, அளவில்லாமல் அள்ளிக் கொடுத்து சேவை புரிந்து வந்தார்.

செல்வத்தை இவ்வாறு தானம் செய்ததன் காரணமாக, இஸ்லாமிய வீரர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமாக இருந்தது. ஒருமுறை இஸ்லாமிய வீரர்கள் போரில் பயன் படுத்துவதற்காக வென்றே ஐநூறு குதிரைகளை வாங்கினார்

அவர் இறப்பதற்கு முன்பாக தன்னிடம் இருந்த அனைத்து அடிமைகளையும் விடுதலை செய்தார். இன்னும் பத்ரு யுத்தத்தில் கலந்து கொண்ட ஒவ்வொரு வீரருக்கும் 400 திர்ஹும்களை பரிசாக வழங்கினார்.

இவர்கள் வசதியாய் வாழும் காலங்களில் இவரின் பொருளாதாரத்தின் மூலம் பயன் அடையாத ஒருவர் கூட இல்லை என கூறும் அளவிற்கு இவர்களின் கொடைத்தன்மையால் அரவணைத்தார்கள்.

பத்ர் யுத்த மேகம் சூழ்ந்திருந்த இக்கட்டான தருணம் அது. எல்லா நிலைகளிலும் முஸ்லிம்கள் மிகவும் பலகீனமாக இருந்த நேரமும் கூட.

இந்த பத்ர் யுத்தம் மாபெரும் வெற்றியை ஈட்டுமானால், அந்த வெற்றிக்காக அரும்பாடு படுகின்ற ஒவ்வொரு வீரர்களுக்கும் சுமார் 400 திர்ஹும்தாம் வழங்கப்போவதாக நேர்ச்சையும் செய்து கொண்டார்.

அல்லாஹ் அந்த யுத்தத்தில் முஸ்லிம்களுக்கு வரலாறு காணாத வெற்றியை நல்கினான். அவரும் அந்த யுத்தத்தில் கலந்து கொண்டு கடுமையாக இஸ்லாமிய வெற்றிக்காக போராடினார்.

அவரின் குடும்பத்தில் இருந்து அவரோடு அவரது சகோதரரும் கலந்து கொண்டு கடுமையாக போராடி ஷஹீத் எனும் வீரமரணம் எய்தப் பெற்றார்.

மதீனா நகரெங்கும் வெற்றியின் பிரதிபலிப்பாக மக்களின் முகங்களில் புன்னகை நிரம்பி பிரகாசித்தது. ஆனால், அப்துர்ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் (ரலி) அவர்கள் மாத்திரம் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் வீற்றிருந்தார்கள்.

வெற்றியை விரும்பியவரல்லவா அவர்? ஊர் முழுக்க மகிழ்ச்சியை பங்கு போட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது இவர் மட்டும் தனியாக ஏன்? ஆழ்ந்த சிந்தனையில்...

அல்லாஹ்விற்காக அவர்கள் செய்த நேர்ச்சை ஞாபகம் வந்தது. உடனடியாக நிறைவேற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை என்றாலும், தாமதிக்காது கொடுத்து விட வேண்டும் அதுவும் வெற்றிக் களிப்பில் இருக்கிற போதே! என்கிற எண்ணம் மேலோங்கவே ஆழ்ந்த சிந்தனையில் அவர் மூழ்கியிருந்தார்.

உடனடியாக கொடுத்து விடலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்த அப்துர் ரஹ்மான் (ரலி) அவர்கள் அதற்கான அடுத்த முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள்.

இஷாத் தொழுகையை முடித்து விட்டு பணமுடிப்பை எடுத்துக் கொண்டு பத்ரியீன்களின் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் சென்ற அவர்கள் 400 திர்ஹுமை கையில் கொடுத்து விட்டு, அதற்கான காரணத்தையும் விவரித்தார்கள்.

அவர்கள் கடைசியாக கொடுத்து முடிக்கும் போது சுபுஹ் தொழுகைக்கான பாங்கு அழைப்பை கேட்கின்றார்கள்.

மஸ்ஜிதுன் நபவீயிற்கு சென்று உஹ் செய்து, முன் சுன்னத் தொழுது முடித்து விட்டு ஃபர்ஹ் தொழுகைக்காக எதிர்பார்த்து காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தன் மனதில் இருந்த பாரத்தை...எப்படி இந்த நேர்ச்சையை நிறைவேற்றப் போகிறோமோ என்ற கவலையை இறக்கி வைத்து விட்ட திருப்தியில் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

இகாமத் சப்தம் அவரின் சிந்தனையை மாற்றியது. அணியில் நின்றார். தொழுதார். தொழுது முடித்ததும் அல்லாஹ்விற்கு தம் நன்றியை உரித்தாக்கினார்கள் கண்ணீர் மல்க.

அப்துர்ரஹ்மான் எங்கே? தொழுது முடித்ததும் அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கேட்டது இது தான்.

இதோ நான் இங்கிருக்கின்றேன் என்று எழுந்தார் அப்துர்ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் (ரலி) அவர்கள்.

தம்மை நோக்கி வருமாறு பணித்த அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள், முகமலர்ச்சியோடு அப்துர்ரஹ்மான் அவர்களை நோக்கிவாறு "என்னருமைத் தோழரே! இப்போது என்னிடம் வானவர் ஜிப்ரயீல் (அலை) வருகை தந்தார். அல்லாஹ் உமக்கு தன் புறத்திலிருந்து ஸலாம் கூறினானாம்!

மேலும், நேற்றிரவும், இன்று அதிகாலையும் நீங்கள் பத்ர் வீரர்களுக்கு வழங்கிய அந்த அழகிய அன்பளிப்பை அவன் பொருந்திக் கொண்டான்.

அதற்குச் சான்றாக உங்களுக்கு "வகீலுல்லாஹி வரஸுலிஹி" எனும் சிறப்பு கௌரவத்தை வழங்கியுள்ளான். மேலும், நீங்கள் விரும்பிய அளவுக்கு செல்வத்தை சேர்த்து வைக்க அனுமதி வழங்கியுள்ளான். மேலும், உங்களின் பொருள் வளமாகுவதையும், நீங்கள் சுவனம் செல்வதையும் அவன் உறுதி செய்துவிட்டான்" என்று கூறினார்கள்.

(நூல்: நுஜ்ஹத்துல் மஜாலிஸ்)

ஒருமுறை அவர் நோன்பு திறப்பதற்காக வேண்டி அவருக்கு முன் தட்டில் உணவு வைக்கப்பட்டது. அவர் முன் வைக்கப்பட்ட உணவுத் தட்டுக்களைப் பார்த்தவுடன், அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாக ஓட ஆரம்பித்தது.

முஸ்அப் பின் உமைர்..! நீங்கள் இவனை விடச் சிறந்தவர்கள்.. என்று தன்னைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்ட அவர்கள், ஒருமுறை இவர் தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த ஒருவர், அப்துர் ரஹ்மானே..! உங்களுக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது, ஏன் இப்படித் தேம்பித் தேம்பி அழுகின்றீர்கள்? உங்களது கண்களில் கண்ணீர் வழிகின்றன, இன்னும் நீங்கள் கவலை தோய்ந்தவர்களாக இருக்கின்றீர்களே? காரணமென்ன என்று வினவினார். அதற்கு அப்துர் ரஹ்மான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள்,

இந்த முஸ்லிம் உம்மத்தின் ஆட்சியாளராக இருந்து, இந்த உலக வாழ்க்கையிலிருந்து விடை பெற்றுச் சென்று விட்ட நம் தலைவர் இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்அவர்கள், தனது குடும்பத்திற்காக எதனையும் விட்டு விட்டுச் செல்லவில்லை. மிகவும் எளிமையான அளவில் கூட, இன்னும் அவர்களது குடும்பத்தினருக்கு தேவையான உணவைக் கூட அவர்கள் விட்டு விட்டுச் செல்லவில்லை.

ஆனால் நாம் இப்பொழுது செல்வ வளத்துடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். நமது இறுதி முடிவு எவ்வாறு இருக்கும் என்று தெரியவில்லை. இந்த உலக வாழ்க்கையிலேயே அனைத்து அருட்கொடைகளையும் சகிக்கும்படி நம்மை விட்டுவிட்டு, மறுமையில் நம்மை அனாதரவாக விட்டு விடாமல் இருக்க இறைவனிடம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன், என்று அவருக்கு பதில் கூறினார்கள்.

அவர்கள் இந்த உலக வாழ்க்கையும், மறுமையையும் நினைத்து வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நாம் என்னவென்று சொல்வது..! எல்லாப் புகழும் இறைவனுக்கே!

இஸ்லாமிய வரலாற்றில் மிகவும் பிரபல்யமான வரலாற்றுச் சம்பவமான மக்கா வெற்றியின் பொழுதும், இன்னும் அதனை அடுத்து ஹஜ்ஜத்துல் வதா என்ற இறுதி ஹஜ்ஜின் பொழுதும் இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்அவர்களுடன் உடன் இருந்த நற்பேறு பெற்றவருமாவார்.

ஹிஜ்ரி 10 ம் ஆண்டு, இறைவனது அழைப்பின் பேரில் இந்த உலகை விட்டுப் பிரிந்தார்கள் இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்அவர்கள். அதன் பின் இஸ்லாமிய உம்மத்திற்கு தலைமைப் பொறுப்பு வகிப்பது யார் என்றதொரு பிரச்சனை எழுந்த பொழுது, அந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்த்து அபுபக்கர் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை தலைமைப் பொறுப்பிற்குக் கொண்டு வருவதற்காக, முக்கியப் பங்காற்றியவர்களில் அப்துர்ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும் ஒருவராவார்.

முதலாவது கலீபா அபுபக்கர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்குப் பின் உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை கலீபாவாக தேர்ந்தெடுத்ததிலும், அவர்களுக்குப் பின் உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்ததிலும் மிகவும் முக்கியப் பங்காற்றியவர்கள்அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும் ஒருவராவார். அடுத்த கலீபாவாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உதுமான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களது கரங்களில், முதன் முதலில் பைஅத் என்ற உறுதிப்பிரமாணத்தை அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களே வழங்கினார்கள்.

இறை நம்பிக்கையாளர்களின் தாய்மார்களான, இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்அவர்களின் மனைவிமார்களுக்கு தனது சொத்திலிருந்து ஒரு பகுதியை வழங்குமாறு தனது உயிலில் எழுதி வைத்திருந்தார்கள். ஆயிஷா ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்காக அடிக்கடி பிரத்யேகமாகப் பிரார்த்தனை செய்பவர்களாக இருந்தார்கள்.

யா அல்லாஹ்..! அப்துர்ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்கு உனது சுவனத்தில் உள்ள சல்சபீல் என்னும் ஓடையில் ஓடும் தூய நீரைப் பருகச் செய்யும் பாக்கியத்தை வழங்குவாயாக!

அமீரூல் முஃமினீன் உதுமான் பின் அஃப்பான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் கூறினார்கள் :

"இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் இவ்வாறு கூற நான் கேட்டிருக்கின்றேன், எனக்குப் பின்னால் இறை நம்பிக்கையாளர்களின் தாய்மார்களான எனது மனைவிமார்களை நாணயமும், நம்பிக்கையும், நேர்மையும், தூய்மையான சிந்தனையும் கொண்ட ஒருவர் பாதுகாக்கக் கூடியவராக இருப்பார். அந்த வகையில், அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு தனது கடமையைச் சரியாகச் செய்தார் என்று உதுமான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் குறிப்பிடக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள்.

ஒரு ஹஜ்ஜின் பொழுது, இறைநம்பிக்கையாளர்களின் தாய்மார்களுக்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்ததோடல்லாமல், அவர்களுக்கு சரியாக வசதிகளையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள்.

இன்னும் இந்த பூமியிலே வாழ்ந்த எண்ணற்ற மக்களின் பிரார்த்தனைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் நற்பேறு பெற்றவர்களாகவும் திகழ்ந்தார்கள். இன்னும் இறைத்தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், தான் வாழ்ந்த காலத்திலேயே தனது ஆருயிர்த் தோழரான அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்கு சுவனம் உண்டென்று நற்செய்தி வழங்கி விட்டுச் சென்றுள்ளார்கள்.

இத்தகைய அருமையான பாக்கியமும் கௌரவமும் வேறு யாருக்குத் தான் கிட்டும்!

அவரது நான்கு மனைவிகளுக்கு மட்டும் எண்பதாயிரம் தினார்களையும், ஏராளமான தங்கக் கட்டிகளையும் விட்டுச் சென்றார். அவற்றை வெட்டி, அவரது சந்ததியினரிடையே பங்கு வைக்கப்பட்டது. அவர் இறந்த பொழுது, அசையாச் சொத்துக்களைத் தவிர்த்து, ஆயிரம் ஒட்டகங்களையும், நூறு குதிரைகளையும், மூவாயிரம் ஆடுகள் கொண்ட மந்தையையும் விட்டுச் சென்றார். ஹிஜ்ரி 31 ஆம் ஆண்டில் தங்களது 73ஆவது வயதில் உதுமான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் கலீபாவாக இருந்த காலத்தில், அப்துர் ரஹ்மான் பின் அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் இறையடி சேர்ந்தார்கள். உதுமான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் முன்னின்று நல்லடக்கத்தை செய்தார்கள். அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களது உடல் ஜன்னத்துல் பக்ஃயில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 83

("இஸ்லாத்திற்காக உயிர் நீக்கும் தியாகி, தம் குடும்பத்தினர் எழுபது பேருக்காக மறுமையில் சிபாரிசு அளிக்க முடியும் என்று அல்லாஹ்வின் தூதர் தெரிவித்ததாக எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. என் மைந்தர் அந்த சிபாரிசை என்னிலிருந்து துவங்குவார் என நம்புகிறேன்" என்றார் - ஸுஹல் இபுனு அம்ரு ரலி)

ஹிஜ்ரி 6ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த 'ஹுதைபிய்யா உடன்படிக்கை', இஸ்லாமிய வரலாற்றில் மிக முக்கியமான ஓர் அத்தியாயம். . மக்கத்து முஸ்லிம்கள் புலம்பெயர்ந்து மதீனா வந்துவிட்டார்கள். மதீனாவில் இஸ்லாமிய மீளேழுச்சி ஆழப்பதிந்து, பரவி இஸ்லாமிய ஆட்சியும் நிலைப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. ஆனால் மக்கத்துக் குரைஷிகள் அளித்து வந்த தொந்தரவும் அவர்களுடன் நிலவி வந்த பகையும் முற்றுப்பெற்றவில்லை.

அந்த வேதனை ஒருபுறமென்றால் மக்காவில் அமைந்திருந்த கஅபாவுக்குச் சென்று புனிதக் கடமைகளை நிறைவேற்ற முடியாத சோகம் முஸ்லிம்களுக்குப் பெரும் வேதனையாக இருந்து வந்தது.

குரைஷிகளுக்கோ தாங்கள் தொடர்ந்து போரில் தோற்ற அவமானமும் அதனால் ஏற்பட்டுப் போயிருந்த இழப்பும் பொருளாதார நெருக்கடிகளும் என்று முஸ்லிம்கள் மீது சொல்லி மாளாத வெறுப்பு.

இந்நிலையில் ஒருநாள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் 1,400 முஸ்லிம்களுடன் புனித யாத்திரைக்கான இஹ்ராம் உடை அணிந்துகொண்டு, பலிப் பிராணிகளையும் நடத்திக்கொண்டு உம்ராக் கடமையை நிறைவேற்ற அமைதிப் பயணம் கிளம்பினார்கள்.

அவர்கள் அனைவருக்கும் உள்ளர்த்தம் எதுவும் இல்லாத ஓரே நோக்கம் - அமைதியான முறையில் மக்காவுக்குச் சென்று கஅபாவில் உம்ரா நிறைவேற்றித் திரும்புவது. அவ்வளவுதான். வெகு எளிய நோக்கம்.

மக்காவுக்கு இந்தச் செய்தி வந்து சேர்ந்ததும் வெகுண்டெழுந்தார்கள் குரைஷிகள். 'உம்ராவோ, உறவுகளைக் காணும் பயணமோ. அதெல்லாம் முடியாது. மக்காவுக்குள் நுழைய அவர்களுக்கு அனுமதி கிடையாது' என்று சொல்லிவிட்டனர்.

எப்படி நுழைகிறார்கள் எனப் பார்ப்போம் என்று காலித் பின் வலீத் தலைமையில் படைக்குழுவொன்று புறப்பட்டுச் சென்று பயணிகள் வரும் பாதையில் காத்திருக்க ஆரம்பித்தது. அந்தச் செய்தி நபியவர்களுக்குத் தெரிய வந்தது.

சண்டையோ, போரோ நோக்கமல்ல, காரியம் முக்கியம் அதுவும் இது உம்ரா எனும் இறைவழிபாடு என்பதால் மற்றொரு பாதையில் படு கழுக்கமாகச் சுற்றி வளைத்துப் பயணித்து மக்காவுக்கு வெளியே ஹுதைபிய்யா என்ற இடத்திற்கு முஸ்லிம்கள் வந்து சேர்ந்தனர்.

அதைக்கண்டு குரைஷிகளுக்கு ஆச்சரியம். நமது படை அந்தப் பக்கம் சென்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இவர்கள் இந்தப் பக்கம் வந்து இறங்கிவிட்டார்கள். ஆஹா போர்தான் போலிருக்கிறது என்று அதிர்ச்சி!.

ஆனால் நபியவர்களோ, 'நாங்கள் போரிட வரவில்லை. கஅபாவைத் தரிசித்து உம்ராவை நிறைவேற்ற வேண்டும். அதுதான், அதுமட்டும்தான் எங்களது நோக்கம். யார் ஒருவரும் சுதந்திரமாக கஅபாவுக்கு வர முடியும்; வழிபாடுகள் செய்ய முடியும்; அதற்கு எவ்விதத் தடையுமில்லை. அவர்களுக்கெல்லாம் கஅபாவின் மீது இருக்கும் உரிமை எனக்கும் தோழர்களுக்கும் மட்டும் இல்லையா என்ன' என்று தங்களது நிலையை விளக்கி குரைஷிகளிடம் தூது அனுப்பினார்கள்.

முஸ்லிம்கள் மோதலுக்கோ ஆயுதமேந்தவோ வரவில்லை என்பது தெளிவானதும் அப்பாடா என்று நிம்மதி மூச்சு வந்தது குரைஷியர்களுக்கு. சரி! சரி! வந்த வேலையை முடித்துக்கொண்டு போய்ச் சேருங்கள் என்று வீண் அலட்டலாகவேனும் அனுமதி அளித்திருக்கலாம் இல்லையா?

முரண்டு பிடித்தது குரைஷிகளின் தலைமை. அப்படியெல்லாம் அவர்களை எளிதாக ஊருக்குள் விட்டுவிடக் கூடாது எப்படியாவது பேசி அவர்களை மதீனாவிற்குத் திருப்பி அனுப்பி விடுங்கள் என்று அவர்கள் ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் என்று அனுப்பி வைத்த தூதுவர்களின் வரிசைதான் புதைல் இப்னு வரக்கா, உர்வா இப்னு மஸ்ஹத், அல்-ஹுலைஸ் இப்னு அல்ஃகமா, மிக்ராஸ் இப்னு ஹஃப்ஸ்.

சென்று வந்த ஒவ்வொருவரும் நபியவர்களுக்குச் சாதகமாகவே பரிந்து பேசியதைக் கேட்டும் குரைஷிகளின் மனம் மாறவில்லை. கடைசியாக அவர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் ஸுஹல் இப்னு அம்ரு.

இதற்கிடையே மற்றொரு முக்கியத் திருப்பம் ஒன்றும் ஏற்பட்டிருந்தது. முஸ்லிம்கள் தரப்பில் மக்காவுக்குள் தூதுவராக அனுப்பப்பட்ட 'உதுமான் இப்னு அஃப்பான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கொல்லப்பட்டுவிட்டார்' என்றொரு செய்தி கிளம்பி, பரவியது. அது முஸ்லிம்களின் நிலைப்பாட்டை அப்படியே மாற்றி அமைத்தது.

"குரைஷிகளுடன் போர் புரியாமல் நாம் இவ்விடத்தை விட்டு நகர மாட்டோம்" என்று நபியவர்கள் அறிவித்து விட்டார்கள். அதைக்கேட்டுத் தோழர்கள் ஒவ்வொருவரும் நபியவர்களின் கரத்தைப் பற்றி, தங்களது உயிர் துச்சம் என்று நபியவர்களின் முடிவிற்கு முழுக்க முழுக்கக் கட்டுப்பட்டு ஒப்புதல் அளித்துவிட்டனர்.

ஒரு மரத்தின் அடியில் நிகழ்வற்ற இந்தப் புகழ் மிக்க ஒப்பந்தம் 'பைஅத்துர் ரிழ்வான்' (அங்கீகரிக்கப்பட்ட இறை பொருத்தத்திற்குரிய உடன்படிக்கை) என்று வரலாற்றில் நிலைபெற்றுவிட்டது. இந்த பைஅத் பற்றிய செய்தியை அறிந்த குரைஷிகள், இதென்ன புது வம்பு என்று களேபரமானவர்கள், மக்காவின் தடுத்து நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்னுனை விடுவித்துவிட்டார்கள். அவர் நலமே நபியவர்களிடம் திரும்பி வந்து சேர்ந்த பிறகுதான் போர் மேகம் விலகி, விட்ட இடத்திலிருந்து மீண்டும் பேச்சு வார்த்தை துவங்கியது. குரைஷிகள் ஸுஹைல் இப்னு அம்ருவை அழைத்து, "இதோ பார் ஸுஹைல். அவர்களை எப்படியாவது திருப்பி அனுப்பிவிடு. இது நமது தன்மானப் பிரச்சினை. இல்லையென்றால் முஹம்மது நம்மைப் பலவந்தப்படுத்தி வென்று மக்காவுக்குள் நுழைந்துவிட்டார் என்று நாளை மொத்த அரபியரும் குரைஷியரை ஏளனமாகப் பேச ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். எனவே ஏதாவது சமாதான ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள். சென்று வா! வென்று வா" என்று அனுப்பி வைத்தார்கள். கிளம்பி வந்தார் ஸுஹைல். அவரைப் பார்த்ததுமே நபியவர்களுக்கு குரைஷிகளின் மனோநிலை புரிந்துவிட்டது. தம் தோழர்களிடம், "உங்களது காரியம் இலேசாகிவிட்டது. இவரை அனுப்பி வைத்ததிலிருந்தே அவர்கள் சமாதானத்தை நாடிவிட்டனர் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்" என்று தெரிவித்தார்கள். ஸுஹைல் இப்னு அம்ரு குரைஷித் தலைவர்களுள் மதிப்புமிக்க ஒருவர். ராஜ தந்திரம், அசாத்திய நாவன்மை, அறிவுக் கூர்மை மிக்கவர். ஆனால் இஸ்லாமிய விரோதப் போக்கு மட்டும் அவரிடம் பெருமளவில் நிறைந்திருந்தது. நபியவர்கள் ஏகத்துவப் பிரச்சாரத்தைத் துவங்கிய காலத்தில் அவர்களுக்கு எதிராகத் தமது நாவன்மையைப் பயன்படுத்திய முக்கியமான ஒருவர் ஸுஹைல்.

சுஹைலின் சகோதரர் ஸக்ரான் இப்னு அம்ரு, நபியவர்களின் மனைவி ஸவ்தா பின்த் ஸம்ஆ ரலியல்லாஹு அன்னாவின் முன்னாள் கணவர். இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்ட அந்தத் தம்பதியர் அபிஸ்னீயாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்து, பிறகு மக்கா திரும்பி வந்ததும் ஸக்ரான் மரணமடைந்துவிட்டார். விதவையாகிப்போன ஸவ்தாவை மறுமணம் செய்து கொண்டார்கள் நபியவர்கள். சுஹைலின் அண்ணி மூஃமின்களின் அன்னையானார். சுஹைலின் மைந்தர்களுள் ஒருவரான அப்துல்லாஹ் இப்னு சுஹைலும் ஆரம்பக்காலத்திலேயே இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, சித்திரவதைகளிலிருந்து தப்பிக்க முஸ்லிம்களுடன் அபிஸ்னீயாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்து திரும்பி வந்தவர்தாம். அப்படித் திரும்பி வந்தவரைத் தடுத்து, அவர் அடுத்தாக மதீனாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்து தப்பி விடாமல் பாதுகாவலுடன் வைத்துக்கொண்டார் ஸுஹைல். புழுங்கித் தவித்துக் கிடந்த அப்துல்லாஹ்வுக்கு நல்லதொரு வாய்ப்பு வந்தது யுத்த வடிவில். பத்ரு யுத்தத்திற்காக குரைஷிகளின் பெரும் படையொன்று கிளம்பியபோது தம் தந்தை சுஹைலுடன் தாமும் சேர்ந்து கொண்டார் அப்துல்லாஹ். 'சபாஷ்! மனம் திருந்திவிட்டான் மகன்' என்று உற்சாகமாக அவரை அழைத்துச் சென்றார் ஸுஹைல்.

யுத்த களத்தில் படை அணிகள் எதிரும் புதிருமாகச் சந்திக்கும்வரை காத்திருந்த அப்துல்லாஹ், அப்படியே தாவிக்குதித்து முஸ்லிம் படைகளுடன் சேர்ந்துகொண்டு குரைஷிகளுக்கு எதிராகப் போரிட ஆரம்பித்துவிட்டார். அது சுஹைலுக்குப் பெரும் அதிர்ச்சி!.

அது ஒருபுறம் என்றால், கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாதபடி குரைஷிகளின் படை முஸ்லிம்களிடம் தோல்வியடைந்து, சிறைபிடிக்கப்பட்ட கைதிகளுள் சுஹைலும் ஒருவர். அவருக்கு விலங்கிட்டு மதீனாவிற்கு இழுத்துச் சென்றார்கள் முஸ்லிம்கள். பத்ரு யுத்தத்தில் தம் மகன்கள் மூவரை இழந்திருந்த அஃப்ரா பின்த் உபைதைச் சந்தித்து ஆறுதல் கூறிவிட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார் அன்னை ஸவ்தா பின்த் ஸம்ஆ (ரலியல்லாஹு அன்னுமா).

அன்னையர் வரும் வழியில் போர்க் கைதியாக விலங்கிடப்பட்டிருந்த ஸுஹைல் இப்னு அம்ரு. சுஹைலின் கைகள் அவரது கழுத்துடன் விலங்கிடப்பட்டிருந்தன. அவரை நெருங்கி, "அபூயஸீத்! உம்மால் முடியாமல் போய் அகப்பட்டுக் கொண்டீரா? கைசேதம்! போர்க் களத்தில் வீர மரணம் அடையாமல் போனது கைசேதம்" என்றார்.

அதைக்கண்ட நபியவர்கள் தம் மனைவியிடம், "நீ அவரை அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் எதிராகத் தூண்டுறாயா?" என்று கேட்டார்கள்.

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! சத்தியம் உரைக்கும் நபியாகத் தங்களை அனுப்பியவன் மீது ஆணையாக!. அபூயஸீதின் கைகள் அவ்விதம் அவரது கழுத்துடன் கட்டப்பட்டுள்ள நிலையைக் கண்டவுடன் என்னால் என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. நான் என்ன உரைத்தேனோ அதை உரைக்கத் தூண்டப்பட்டேன்" என்றார். குரைஷிக் குலத்துத் தலைவர்களுள் ஒருவரான சுஹைலுக்கு மக்க நகர மக்களிடம் அந்தளவு மதிப்பும் மரியாதையும் அமைந்திருந்தன. சுஹைலின் இஸ்லாமிய விரோதப் போக்கையும் நபியவர்களுக்கு எதிரான அவரது பேச்சையும் பிரச்சாரத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்தவர் உமர். அதனால் அவருக்குள் சுஹைலின்மீது நீண்ட நாளாய் அடக்க மாட்டாத ஓர் ஆத்திரம் கனன்று கொண்டே இருந்தது.

இப்பொழுது அவர் வசமாக முஸ்லிம்களிடம் சிக்கியதும், உமர் நபியவர்களிடம் சென்று, "அல்லாஹ்வின் தூதரே! சுஹைலின் முன் பற்களை நான் உடைத்து எடுத்து விடுகிறேன். அதன்பிறகு அவரது நாக்குத் துறுத்தி, எங்கும் எவர் முன்னிலையிலும் தங்களுக்கு எதிராகப் பேச இயலாதவராக ஆகிவிடுவார்" என்று அனுமதி கேட்டார்.

அதற்கு நபியவர்கள், "நான் எவருடைய அங்கத்தையும் சிதைக்க மாட்டேன். ஏனெனில் நான் அல்லாஹ்வின் தூதராகவே இருந்தபோதிலும் அல்லாஹ் என் அங்கத்தைச் சிதைக்கக்கூடும். ஒரு காலம் வரலாம். அப்பொழுது இவர் எழுந்து நின்று பேசப்போகும் பேச்சு நீங்கள் குறை காணமுடியாத ஒன்றாக அமையக்கூடும்" என்று பதில் அளித்து விட்டார்கள். ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்.

போர்க் கைதியாக அகப்பட்டிருந்த சுஹைலை, மிக்ராஸ் இப்னு ஹஃபஸ்தாம் வந்து மீட்டுச் சென்றார். அதுவுமே கூடச் சிறு சிக்கலுடன்தான் முடிந்தது. அவரைச் சிறைப்பிடித்திருந்த அன்ஸாரியிடம் பேரம்பேசி முடித்துவிட்டுப் பார்த்தால் மீட்புத்தொகைக்கான முழுப் பணமும் மிக்ராஸிடம் இல்லை. மக்காவிலிருந்து கிளம்பி வந்திருந்தார். பகையாளிகளிடம் சிறைப்பட்டுள்ள நண்பனை மீட்க இங்கு மதீனாவில் மற்றப் பகையாளியிடமா போய்க் கடன் கேட்க முடியும்? எனவே, 'சுஹைலுக்குப் பகரமாய் நான் இருந்து கொள்கிறேன். அவர் ஊருக்குப்போய்ப் போதிய பணம் ஏற்பாடு செய்து கொண்டு வருவார்' என்று சுஹைலுக்குப் பகரமாய் அவர் சிறைபட்டு, ஸுஹைல் சென்று மீதப் பணத்தை ஏற்பாடு செய்து கொண்டு வந்து மிக்ராஸை மீட்டுச் சென்றார்.

அவ்வளவு நீண்டகாலம் இஸ்லாமிய எதிர்ப்பில் நிலைத்து நின்ற சுஹைலின் மனமாற்றம் ஆச்சரியம் என்றால், அதற்கடுத்தபடியான அவரது வாழ்க்கையில் இஸ்லாம் எந்தளவு மனத்தில் ஊன்றியிருக்கும் என்ற கேள்வி எழுமல்லவா? அதுதான் பேராச்சரியம்! எந்தளவு இஸ்லாத்தை எதிர்ப்பதில் அவர் உறுதியாக இருந்தாரோ அதைவிடப் பன்மடங்காக உரமேறிப்போனது அவரது ஈமான். நபியவர்கள் இவ்வுலகைவிட்டுப் பிரிந்தபோது மதீனாவில் மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட தடுமாற்றத்தின்போது அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு நிகழ்த்திய சிறு பிரசங்கம் பெரும் ஆறுதலாய் அமைந்து, மக்களைத் தம்முணர்விற்கு இழுத்து வந்ததில்லையா? அதே காலகட்டத்தில் மக்காவில் அத்தகைய பணியைப் புரிந்தவர் ஸுஹைல் இப்னு அம்ரு. இஸ்லாத்தை ஏற்றிருந்த புதியவர்களுள் பலர், "ஆட்டம் முடிந்தது, நாங்கள் கிளம்புகிறோம்" என்பதுபோல் இஸ்லாத்தைவிட்டு வெளியேற முனைந்தனர். மக்காவில் பெரும் குழப்பமான நிலை. மக்காவின் ஆளுநராக இருந்த உதாப் இப்னு உஸைத் பதுங்கிக் கொள்ள வேண்டிய கடுமையான சூழ்நிலை.

அந்தக் களேபரத்தின் போது மக்கள் மத்தியில் எழுந்து நின்றார் ஸுஹைல் இப்னு அம்ரு. அல்லாஹ்வைப் புகழ்ந்து துதித்தபின், நபியவர்களின் மரணத்தைப் பற்றி அறிவித்துவிட்டுத் தொடர்ந்தார். "நபியவர்களின் இழப்பு இஸ்லாத்தை மேலும் வலுவாக்கவே செய்யும். மாறாக இந்த இழப்பைச் சாக்காக வைத்துக்கொண்டு யாரேனும் கலகம் செய்யலாம் என்று நினைத்தால் நாங்கள் அவர்களுடைய கழுத்தை வெட்டுவோம்" 'கட்டுப்பாடு, அல்லது கழுத்தைக் கொடு' என்று தெளிவான, தீர்க்கமான பேச்சு. அது, கலகம் செய்து பார்க்கலாம் என்று நினைத்தவர்களை அப்படியே கட்டுக்குள் கொண்டுவந்தது. சுஹைலின் மைந்தர் அப்துல்லாஹ்வைப் பற்றிப் பார்த்தோமே, அவர் முசைலமாவுக்கு எதிரான யமாமா யுத்தத்தில் உயிர்த்தியாகியான பின்னர் ஹஜ்ஜை நிறைவேற்றச் சென்ற கலீஃபா அபூபக்ரு, சுஹைலிடம் அவருடைய மைந்தரின் இழப்பிற்கு ஆறுதல் கூறினார். முன்னொரு காலத்தில், தம் மைந்தர்கள் முஸ்லிம்களாகிறார்கள், தம்மைக் கைவிட்டுச் செல்கிறார்கள் என்று ஆத்திரமும் வெறுப்பும் தலைக்கேறி நின்ற ஸுஹைல், அன்று அபூபக்ருவிடம், "இஸ்லாத்திற்காக உயிர் நீக்கும் தியாகி, தம் குடும்பத்தினர் எழுபது பேருக்காக மறுமையில் சிபாரிசு அளிக்க முடியும் என்று அல்லாஹ்வின் தூதர் தெரிவித்ததாக எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. என் மைந்தர் அந்த சிபாரிசை என்னிலிருந்து துவங்குவார் என நம்புகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டார். கலீஃபா அபூபக்ரு, அம்ரு இப்னுல் ஆஸ் ரலியல்லாஹு அன்னுரவின் தலைமையில் ஷாம் பகுதியை நோக்கி முஸ்லிம் படைகளை அனுப்பிவைத்தார். அந்தப் படையில் குரைஷிக் குலத்தின் முக்கியஸ்தர்கள் பலர் இணைந்திருந்தனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள், அல் ஹாரித் இப்னு ஹிஷாம், ஸுஹைல் இப்னு அம்ரு, இக்ரிமா இப்னு அபூஜஹ்லு. இஸ்லாமிய வரலாற்றின் புகழ்மிக்க யர்முகு யுத்தத்தில் பங்களித்தார் ஸுஹைல். அவரது வாழ்க்கை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. இஸ்லாத்தில் தாமதமாக இணைந்ததால் தாம் தவறவிட்ட நன்மைகள் ஏராளம் என உணர்ந்து பெருமளவு இறைவழிபாட்டிலும் நற்காரியங்களிலும் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள ஆரம்பித்தார். தாமதத்தால் தங்களுக்குப் பின்தங்கிப்போன பெருமைகளைத் தக்க நேரத்தில் மற்றவருக்கு எடுத்துச் சொல்லவும் அவர் தயங்கியதில்லை. ஸுஹைல் பதில் அளித்தார். "மக்களே! உங்களது முகங்களை என்னால் படிக்க முடிகிறது. உங்களுக்குக் கோபம் ஏற்பட்டால் அதை நீங்கள் உங்கள் மீதே கொள்ளுங்கள். அன்று இஸ்லாத்தை ஏற்க மக்களெல்லாம் அழைக்கப்பட்டனர்; நீங்களும் அழைக்கப்பட்டீர்கள். அவர்கள் முன்சென்று ஏற்றார்கள். நீங்கள் பின்தங்கி நின்றுவிட்டீர்கள். மறுமை நாளில் அவர்கள் முதலில் அழைக்கப்பட்டு நீங்கள் பின் தங்கி நிற்கும்போது உங்களுக்கு எப்படி இருக்கும் என நினைக்கின்றீர்கள்?" எவ்வளவு ஆழமான சிந்தனை?

போர், களம் என்று பங்காற்றிக் கொண்டிருந்த ஸுஹைலைக் கொள்ளை நோய் தாக்கியது. ஹிஜ்ரீ 18ஆம் ஆண்டு அம்வாஸ் நகரைத் தாக்கிய அந்த நோய் அந்நகரில் இருந்த ஸுஹைலையும் விட்டுவைக்கவில்லை. பல தோழர்கள் அதில் உயிர் நீத்தார்கள் என்று முஆத் (ரலி) வரலாற்றில் படித்தோமில்லையா? அந்த நோய்க்கு ஸுஹைல் இப்னு அம்ருவும் இரையானார்கள்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 84

("முஹம்மது நமது கடவுள்களை இகழ்கிறார். அதை அறிந்த பிறகும் நீ அவரைப் பின்பற்றுவதாகக் கேள்விப்பட்டேனே, உண்மையா?")

"அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். அவர் உரைப்பது சத்தியம். அதை நம்புகிறேன்; பின்பற்றுகிறேன்" - காலித் பின் ஸயீத் பின் அல்-ஆஸ் ரலி)

ஸயீத் பின் அல்-ஆஸ் என்பவர் மக்காவின் குரைஷிக் கோத்திரங்கள் ஒன்றின் பெரும்புள்ளி. மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கு, வீடு, வாசல், ஓட்டகங்கள் என்று செல்வச் செழிப்பான குடும்பம். அவருடைய மகன்களுள் ஒருவர் காலித் பின் ஸயீத். காலிதின் மனைவி உமைமா பின்த் ஃகலஃப்.

நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுக்கு வஹீ அறிவிக்கப்பட்டு, அவர்கள் நபியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிகழ்வு மெதுமெதுவே மக்காவில் அந்தப் பேச்சு கிசுகிசப்பாகப் பரவி, செய்தியானது. குரைஷிகள் முதலில் ஆச்சரியப்பட்டனர்; பின்னர் ஆத்திரப்பட்டனர். செய்தியைக் கவனமுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் காலித். அவர் மனத்தினுள் பொறி தட்டியது. 'அறிவுக்கு உகந்ததாகத் தானே இருக்கிறது.' ஆனால் –

'நல்ல செய்தி; சத்தியமான மார்க்கம்; ஏற்றுக் கொள்கிறேன்' என்று மட்டும் அவரால் சட்டென்று சொல்ல முடியவில்லை. அச்சம்! அவர் தம் தந்தையின் மீது கொண்டிருந்த அச்சம். 'அப்பாவுக்குத் தெரிந்தால் அவ்வளவுதான். கொண்டு கூறுபோட்டுக் கடவுள் சிலைக்குப் படையல் வைத்துவிடுவார்' என்று தோன்றியதால் இஸ்லாத்தின்மீது ஏற்பட்ட அபிமானத்தை, ஈர்ப்பை மனத்திற்குள் புதைத்து வைத்துக்கொண்டு அமைதியுடன் காலித் பின் ஸயீத்.

அவரது அச்சம் மிகையில்லை. 'புதிய மார்க்கமாம்; இஸ்லாமாம்; அவர் சொன்னாராம்; இவர் ஏற்றுக்கொண்டாராம்' என்று தெரியவந்தால் தீர்ந்தது விஷயம். ரத்த சொந்தம், தூரத்து சொந்தம், மூத்தவர், இளையவர் என்ற பாகுபாடெல்லாம் பார்க்காமல் அடி, உதை, குத்து என்று சித்திரவதை துவங்கியிருந்தது.

காலிதின் உறக்கத்தில் ஒருநாள் கனவு. 'பள்ளத்திலிருந்து கொழுந்து விட்டு எரியும் தீ. அதன் விளிம்பில் நின்றுகொண்டிருக்கிறார் காலித். அவருடைய தந்தை அவருக்குப் பின்னால் நின்றுகொண்டு, அவரைத் தம் இரு கரங்களாலும் தீயினுள் தள்ளுகிறார். அப்பொழுது அங்கு வந்த அல்லாஹ்வின் தூதரவர்கள், காலிதின் மேலாடையைத் தமது வலது கரத்தால் பிடித்து இழுத்து, நெருப்பிலிருந்து அகற்றிக் காப்பாற்றுகிறார்கள்.'

பொழுது விடிந்தது. என்ன செய்ய வேண்டும் என்று காலிதின் மனத்தில் தெளிவு பிறந்திருந்தது. அபூபக்ருவின் இல்லத்திற்கு விரைந்து சென்று, தமது கனவை விவரித்தார். அபூபக்ருவுக்கு அந்தக் கனவை விரித்துச் சொல்வதில் சிரமம் இருக்கவில்லை. "அல்லாஹ் உமக்கு நன்மையை நாடியுள்ளான். அல்லாஹ்வின் தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களை நீ பின்பற்ற வேண்டும். நெருப்பினுள் வீழ்வதிலிருந்து இஸ்லாம் உம்மைக் காப்பாற்றும்" என்று அறிவுறுத்தினார் அபூபக்ரு. உடனே நபியவர்களிடம் விரைந்தார் காலித். என்ன செய்ய வேண்டும் என்று விசாரித்தார். "உருவ வழிபாட்டை விட்டுவிட வேண்டும். அவை கேட்க இயலா, பார்க்க இயலா சிலைகள். எவருக்கும் நன்மையோ, தீங்கோ விளைவிக்க இயலாதவை. ஒரே இறைவன். அவனுக்கு இணை துணையில்லை; முஹம்மது அவனுடைய அடிமையும் தூதருமாவார் என நம்பிக்கைக் கொள்ள வேண்டும்."

தமது வலக்கரத்தை நீட்டி நபியவர்களின் வலக்கரத்தின்மீது வைத்து, பிரமாணம் மொழிந்து இஸ்லாத்தினுள் அடியெடுத்து வைத்தார் காலித் பின் ஸயீத் பின் அல்-ஆஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

மறைவாகத்தான் நடந்தது. தெரிவிக்காமல்தான் இருந்தார். எத்தனை நாளைக்கு முடியும்? அவருடைய தந்தைக்குத் தகவல் தெரிந்துவிட்டது. குரைஷிக் குலத்தின் முக்கியப் புள்ளிகளுள் ஒருவர் ஸயீத் இப்னுல் ஆஸ். அவருடைய மகனே இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டார் என்றால்? அதிகப்படியான இழுக்கும் அவமானமும் ஏற்பட்டது அவருக்கு. மகனை அழைத்தார்.

"முஹம்மது நமது கடவுள்களை இகழ்கிறார். அதை அறிந்த பிறகும் நீ அவரைப் பின்பற்றுவதாகக் கேள்விப்பட்டேனே, உண்மையா?"

"அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். அவர் உரைப்பது சத்தியம். அதை நம்புகிறேன்; பின்பற்றுகிறேன்" அடி விழுந்தது. திட்டு, கத்தல், இரைச்சல் எழுந்தன. ஓர் அறைக்குள் பிடித்துத் தள்ளப்பட்டுச் சிறை வைக்கப்பட்டார் காலித் பின் ஸயீத். பசியில் உழன்றாலும் சரி, தாகத்தில் மடிந்தாலும் சரி; ரொட்டி கிடையாது; தண்ணீர் கிடையாது' என்று ஆகாரம் மறுக்கப்பட்டது. அழுதார் காலித். என்னவென்று?

"அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். முஹம்மது அவர்கள் உரைப்பது சத்தியம். அதை நம்புகிறேன்; பின்பற்றுகிறேன்"

'உனக்கு இதெல்லாம் போதாது' என்று நினைத்த ஸயீத், பாலை வெளிக்கு மகனை இழுத்துச் சென்று, கொதிக்கும் வெயிலில் கிடத்தி, மூன்று நாள் வறுத்து எடுத்தார். 'தளர்ந்து விடுவார்; பட்டது போதும் என்று விட்டுவார்' என நினைத்தால் ஈமானின் உரமேறிக் கிடந்தார் காலித். வெறுத்துப்போய் வீட்டிற்குத் திரும்பினார் ஸயீத். கெஞ்சல், கொஞ்சல், மிரட்டல் என்று தொடர்ந்தது வதை. காலிதோ எதற்கும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை.

"எக் காரணத்தைக் கொண்டும் நான் இஸ்லாத்தை விட்டு நீங்க முடியாது. அதுவே எனது வாழ்க்கை. முஸ்லிமாகவே மடிவேன்." இனி அவ்வளவுதான் என்றானதும் "எனில் வீட்டை விட்டு வெளியேறு. லாத் கடவுள் மீது ஆணையாக! என்னிடமிருந்து உனக்கு இனி உணவு, துணிமணி என்று எதுவும் கிடையாது."

"அல்லாஹ்வே உணவளிக்கப் போதுமானவன்" என்று வெளியேறினார் காலித் பின் ஸயீத்.

செல்வம், செழிப்பு அனைத்தையும் அங்கேயே விட்டுவிட்டு, ஏழ்மைக்கும் வறுமைக்கும் மாறினார் காலித். அதனால் என்ன? வருத்தம், சோகம் என்றில்லாமல் மகிழ்ச்சியும் நிறைவுமாய் உணர்ந்தது அவரது மனம்.

ஒரு கட்டத்தில், குரைஷிகளிடம் தோழர்கள் படும் இன்னலுக்குத் தீர்வாய், அவர்கள் அபிஸ்னியாவிற்குப் புலம்பெயர நபியவர்கள் அனுமதியளித்தார்கள். காலித் பின் ஸயீதும் அவருடைய மனைவியும் மக்காவிலிருந்து வெளியேற, அபிஸ்னியாவில் தொடர்ந்தது அவர்களுடைய இஸ்லாமும் இல்லறமும். அங்கு அவருக்கு மகளும் பிறந்தார்.

அபிஸ்னீயாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்திருந்த முஸ்லிம்களுள் உம்மு ஹபீபா ரலியல்லாஹு அன்ஹாவும் ஒருவர். அபூஸுஃப்யானின் மகளாரான இவர் தம் கணவர் உபைதுல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷுடன் சென்றிருந்தார். ஆனால் அங்கு சென்ற உபைதுல்லாஹ், 'நான் கிறித்துவ மதத்தைப் பின்பற்றப்போகிறேன்' என்று தடம்மாறிக் குடிப்பழக்கத்தில் வீழ்ந்துவிட்டார். பின்னர் அங்கேயே மரணமடைந்துவிட்டார். உம்மு ஹபீபாவின் 'இத்தா' காலம் முடிந்ததும் அபிஸ்னீய அரசர் நஜ்ஜாஷிக்கு நபியவர்களிடமிருந்து கடிதம் வந்தது. தாம் உம்மு ஹபீபாவை மணமுடிக்க விழைவதைக் குறிப்பிட்டு நபியவர்கள் எழுதியிருந்தார்கள். உடனே திருமண ஒப்பந்தத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தார் நஜ்ஜாஷி. உம்மு ஹபீபாவிடம் விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டு அனுமதி பெறப்பட்டது. அவை கூடியது. தோழர்கள் அழைக்கப்பட்டார்கள். 'மணப்பெண்ணின் சார்பில் திருமண ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்ற ஒருவரை நியமியுங்கள்' என்று நஜ்ஜாஷி தெரிவிக்க, தமக்கு 'வலீ'யாக அன்னை உம்மு ஹபீபா தேர்ந்தெடுத்தது தம் உறவினர் காலித் பின் ஸயீத் இப்னுல் ஆஸைத்தாம். நபியவர்களின் சார்பாக, அன்னை உம்மு ஹபீபாவிற்கு 400 தீனார்கள் மஹர் அளிப்பதாக அறிவித்து அதை காலித் பின் ஸயீதிடம் அளித்தார் மன்னர் நஜ்ஜாஷி. நபியவர்களின் திருமண ஒப்பந்தத்தை மணமகளின் சார்பாக நிறைவேற்றும் நல்வாய்ப்பு அமைந்தது காலிதுக்கு.

நபியவர்களின் சார்பாகத் தோழர்களுக்குத் திருமண விருந்தும் அளித்தார் அந்த மன்னர் என்பது இங்கு உபரித் தகவல். ஏறத்தாழ பத்து ஆண்டுகள் அபிஸ்னீயாவில் தொடர்ந்தது காலிதுடைய வாழ்க்கை. பின்னர் ஹிஜ்ரீ ஏழாம் ஆண்டு முஸ்லிம்கள் மதீனாவிற்குத் திரும்பினார்கள். அவர்களுடன் மதீனா புலம்பெயர்ந்தார்கள் காலித் பின் ஸயீத் குடும்பத்தினர். நபியவர்களுக்கு அக்குடும்பத்தினர்மீது தனிப்பரிவும் பாசமும் இருந்தன. ஒருமுறை நபியவர்களுக்குப் பரிசாகக் கிடைத்த துணிகளுள் சிறுமிகள் அணிவதற்கு உகந்த கறுப்பு நிற ஆடை இருந்தது. சிவப்பு நிறக் கோடுகளுடன் அழகாக இருந்த அந்த ஆடையைத் தம் தோழர்களிடம் காண்பித்து "நான் இதை யாருக்கு அளிக்கட்டும்?" என்று கேட்டார்கள் நபியவர்கள். பல தோழர்களுக்கு இளம் வயதில் மகள்கள் இருந்தனர். இருந்தாலும் அடக்கம் வாய்ந்த தோழர்கள் அமைதி காத்தார்கள். நபியவர்கள் தாமே ஒரு முடிவுக்கு வந்து, காலித் பின் ஸயீதின் மகளை அழைத்துவரச் சொன்னார்கள். அவருக்குத் தம் கையால் அதை அணிவித்து, "இது உனக்கு அழகாக உள்ளது" என்று பாராட்டவும் செய்தார்கள். ஏகப்பெருமிதம் அடைந்தார் காலிதின் மகள் உம்மு காலித். ஆள் வளரும்போது ஆடையின் அளவு சிறியதாகிவிடும் இல்லையா? அப்படி ஆகிவிட்ட பின்னரும் தம் வாழ்நாளுக்கும் உம்மு காலித் அந்த ஆடையைப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார். காலித் பின் ஸயீதுக்கு இன்னொரு சிறப்பும் சேர்ந்தது. யமன் நாட்டின் ஸன்ஆ பகுதிக்கு அவரை ஆளுநராக அனுப்பி வைத்தார்கள் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம். அடுத்த சில ஆண்டுகளில் நபியவர்கள் மரணமடைந்து, அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீபாவாகப் பொறுப்பேற்றதும் மதீனாவுக்குத் திரும்பினார் காலித். அடுத்து அரசியல் விவகாரங்கள், போர்கள் என்று முதல் கலீபாவின் ஆட்சியில் சோதனையான பற்பல நிகழ்வுகள். அதில் வெகு முக்கியமான ஒன்று ரோமர்களை நோக்கிப் படையெடுப்பு.

அபூஉபைதா இப்னுல் ஜர்ராஹ், அம்ரிப்னுல் ஆஸ், யஸீத் பின் அபீஸுஃப்யான், ஷுரஹ்பீல் இப்னு ஹஸனா (ரலியல்லாஹு அன்ஹும்) எனும் நான்கு முக்கியத் தோழர்களின் தலைமையில் நான்கு வெவ்வேறு அணிகள் புறப்பட்டன. காலித் பின் ஸயீதிடம், "யாருடன் செல்ல விரும்புகிறீர்?" எனத் தலைமையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பை அவரிடமே அளித்தார் அபூபக்ரு ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

"அம்ரிப்னுல் ஆஸ் என்னுடைய உறவினர்தாம். ஆயினும் நான் ஷுரஹ்பீல் இப்னு ஹஸனாவுடன் செல்ல விழைகிறேன்" எனத் தம் விருப்பத்தைச் சொன்னார் காலித் பின் ஸயீத். ஷுரஹ்பீல் இப்னு ஹஸனாவின் படை அணி மதீனாவை விட்டுக் கிளம்பும்போது, கூடவே நடந்து வந்தார் கலீபா. ஷுராஹ்பிலிடம், "காலித் பின் ஸயீதின் உரிமைகளை நீர் மதிக்கவும். அவர் உமது உரிமைகளை மதிக்கட்டும். இஸ்லாத்தில் அவருக்கான உயரிய நிலையை நீர் அறிந்திருப்பீர். அல்லாஹ்வின் தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் அவரை யமன் நாட்டின் ஒரு பகுதிக்கு ஆளுநராக நியமித்திருந்தார்கள். "அவரை நான் தலைவராக்கினேன். பிறகு என் மனத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். அவருடைய மார்க்கச் சிறப்பிற்கு இதுவே சிறப்பாக இருக்கக்கூடும். யாருடைய தலைமைப் பொறுப்பிற்கும் நான் தீங்கிழைத்ததில்லை. அவருக்குரிய படைத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பை நான் அவருக்கு அளித்தேன். அம்ரிப்னுல் ஆஸ் அவருடைய உறவினராக இருந்தும் அவர் உம்முடைய தலைமையின்கீழ் இணைந்து கொள்ள விரும்பினார். உமக்கொரு பிரச்சினை ஏற்பட்டு, அது குறித்து கருத்து அறிய விரும்பினால், இறைப்பற்றில் மிகைத்த ஒருவரின் ஆலோசனையை விரும்பினால் அபூ உபைதா இப்னுல் ஜர்ராஹ்வை அணுகவும். அடுத்து முஆத் இப்னு ஜபல். அதற்கடுத்து காலித் இப்னு ஸயீத். அவர்கள் ஒவ்வொருவரிடம் சிறப்பான ஆலோசனையையும் நன்மையையும் காண்பீர். உம்முடைய கருத்தில் கர்வம் அடைய வேண்டாம். உம்முடைய கருத்தை அவர்களிடம் மறைக்க வேண்டாம்." ஷாம் பகுதிக்கு விரைந்த முஸ்லிம் படைகள் ரோமர்களுடன் பல போர்கள் நிகழ்த்தியவை தனிப் பெரும் வரலாறு. அவற்றுள் ஒன்று மர்ஜ் அஸ்-ஸஃபர் எனும் போர். அந்தப் போர் ஹிஜ்ரீ 14ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. காலித் பின் ஸயீத் அதில் உயிர்த் தியாகியானார்.

செல்வமும் செல்வாக்கும் மிக்கக் குரைவிக் குடும்பத்தில் பிறந்து, இஸ்லாத்திற்காகத் துன்பத்திற்கும் வறுமைக்கும் ஆளானாலும் இருமுறை ஹிஜ்ரத், உயிர்த் தியாகி எனும் ஆகச் சிறந்த தகுதிகளை அடைந்து வெற்றியாளரானார் காலித் பின் ஸயீத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 85 - பகுதி - 1

("அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். இவ்வுலகில் உம்மை விட அதிகமாய் யாரையும் நான் நேசிக்கவில்லை, ஒரே ஒருவரைத் தவிர. அவர் முஹம்மது இப்னு அப்துல்லாஹ் (ஸல்). நீர் எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்தாம். என்னை வளர்ப்பதால் உமக்கு நான் மிகவும் கடன்பட்டிருக்கிறேன்தான்" - சிறுவர் உமைர் பின் ஸஅத் (ரலி))

முதலில் உமைர் பின் ஸஅத் அவர்களின் தந்தையாரைப் பற்றி பார்த்து வருவோம். ஸஅத் இப்னு உபைத், தோழர்கள் மத்தியில் இறைமறையை ஓதுவதில் தேர்ச்சி பெற்ற காரீ ஆக இருந்தார். "ஸஅத் அல்-காரீ" என்று அழைக்கப்படுமளவு அவருக்கு அதில் சிறப்பு. "ஆகா! பட்டம் கிடைத்துவிட்டது" என்று குர்ஆனை ஓதி மகிழ்ந்து அத்துடன் போதும் என்று அவர் தம்மைச் சுருக்கிக்கொள்ளவில்லை.

பத்ரு, உஹது, அகழி யுத்தம் என்று நபியவர்களின் காலத்தில் அனைத்துப் போர்களிலும் அவர் படை வீரர். 'களம் மஞ்சம், உயிர்துச்சம்' என்று வாழ்ந்தவருக்கு அவருடைய அறுபத்து நான்காம் வயதில் – கலீபா உமரின் காலத்தில் நிகழ்வுற்ற ஃகாதிஸிய்யா போரில் – உயிர்த்தியாகம் வாய்த்தது. ஃகாதிஸிய்யா வெற்றியை விவரித்து கலீபா உமருக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தார் ஃகாதிஸிய்யா போர் தளபதி ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு. அதில், "நமக்குப் பாரதீசீகள் மீதான வெற்றியை அல்லாஹ் அருளியுள்ளான். அதற்காக நீண்ட யுத்தம் புரிந்து கடுமையான வேதனைகளைச் சகித்தோம். இறுதியில், அவர்களுக்கு முன் வந்தவர்களுக்கு அளித்த அதே தண்டனையை இறைவன் அவர்களுக்கும் அளித்தான். முஸ்லிம்களுடன் மோதிய அவர்களது படையினரின் எண்ணிக்கை நாம் இதற்குமுன் கண்டிராதது. ஆயினும் அந்த எண்ணிக்கை அவர்களுக்கு உதவி புரியவில்லை.

ஆனால் அல்லாஹ்வின் உதவி முஸ்லிம்களுக்குக் கிட்டியது. நம் வீரர்கள் அவர்களை ஆற்றிலும் கரையோரமும் மலைப்பாதைகளிலும் பின்தொடர்ந்து துரத்தினர். முஸ்லிம்களுள் ஸஅத் இப்னு உபைத் அல்-காரீ மற்றும் இன்னார் இன்னார் உயிர்த் தியாகிகள் ஆயினர். இவர்களைத் தவிர உயிர்த் தியாகிகளான முஸ்லிம்கள் மேலும் பலர். அவர்களது பெயர்களை நாம் அறியோம். ஆனால் அல்லாஹ் அவர்களைச் சிறப்பாய் அறிந்தவன்.

மிக அழகாய்க் குர்ஆன் ஓதி, 'காரீ' எனும் பட்டப் பெயருடன் திகழ்ந்த ஸஅத் இப்னு உபைத் களத்திலும் ஆண் சிங்கம்; அதற்கு அவருக்குக் கிடைத்த பரிசு உயிர்த் தியாகம். இத்தகு நற்பேறு பெற்றவரின் மைந்தர்தாம் உமைர் இப்னு ஸஅத். உமைரின் தாய்க்கும் ஸஅத் இப்னு உபைதுக்குமான திருமண உறவு முறிந்ததும் உமைரின் தாய் ஜூலாஸ் இப்னு ஸுவைத் என்பவரை மறுமணம் புரிந்துகொண்டார். இவர், உமைரின் குலமான மதீனாவின் அவ்ஸ் குலத்தைச் சேர்ந்த செல்வந்தர். நற்குண கணவான். தம் மனைவியின் முந்தைய கணவனுக்குப் பிறந்த பாலகர் உமைரின் மீது இயற்கையான வாஞ்சை, அன்புடன், தம்மகன் போலவே வளர்த்துவந்தார் ஜூலாஸ்.

உமைருக்கும் தம் வளர்ப்புத் தந்தையிடம் அன்னியோன்யமும் பாசமும் ஏற்பட்டுப்போனது. நேர்மை, நற்குணம், உள்ளார்ந்த அறிவுத்திறன் ஆகியவை உமைரிடம் தாமாய் அமைந்து, ஆளும் வளர அவருடன் சேர்ந்து அவையும் வளமாய் வளர்ந்து வந்தன. அவை ஜூலாஸுக்கு உமைரின் மீதான பிணைப்பை மேலும் வலுப்படுத்தின.

உமைர் இப்னு ஸஅத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, தம்முடைய பத்தாவது வயதில், மதீனாவில் இஸ்லாம் அறிமுகமான ஆரம்பத் தருணங்களிலேயே அதை ஏற்றுக்கொண்டவர். புத்திக் கூர்மைமிக்க உமைரின் மனத்தில் ஆழப்பதிந்தது இஸ்லாமிய விதை. பசுமரம் என்பதால் ஆணி செவ்வனே இறங்கியது. மாசு மறுவற்ற வயது. தூய வடிவிலான இஸ்லாம் அவரது வாழ்க்கை நெறியாகிப்போனது.

பொறுப்புக்கள் அழுத்த ஆரம்பிக்காத இளவயது; அன்புடன் கவனித்துக் கொள்ளும் வளர்ப்புத் தந்தை; தேவையான பொருளாதார வசதி அமைந்த வீடு; அனைத்திற்கும் மேலாய், தூய வடிவிலான இஸ்லாமியக் கல்வி நபியவர்களின் வாயிலாய் – தேன் துளிகளாய் உள்ளத்துள் இறங்கும் வாய்ப்பு – இன்னும் என்ன வேண்டும்?

துறுதுறுவெனப் பள்ளிவாசலுக்கு விரைந்து சென்று நபியவர்களின் பின் நின்று தொழுதுவிட்டு ஓடி வருவார் உமைர்.

அதைப்பார்த்து அவரின் தாய்க்கு அகமெல்லாம் மகிழ்ந்துபோகும்; உவந்து போவார்! இனிமையாய், அமைதியாய்க் கழிந்து வந்தது சிறுவர் உமைரின் உலகம்.

ஆனால் அதற்குச் சோதனை வந்து சேர்ந்தது. அவ்வயதில் அவருக்கு அது மிக அதிகம். ஹிஜ்ரீ ஒன்பதாம் ஆண்டு நபியவர்கள் தபூக் நோக்கிப் படையெடுத்தார்கள்.

தபூக் என்பது ஸிரியாவின் எல்லையில் அமைந்திருந்த பகுதி. மதீனாவிலிருந்து தொலைவு. தொலைவு என்றால் வெகு தொலைவு. அவ்வளவு தொலைவு பயணம் செய்து பைஸாந்தியர்களைக் களத்தில் சந்திப்பது என்று எடுக்கப்பட்ட முடிவு முஸ்லிம்களுக்கு உருவான ஒரு பெரும் சவால். அதற்குப் பல காரணங்கள்.

அவற்றுள் முக்கியமானவை பொருளாதாரம், தொலை தூரம் மேற்கொள்ள வேண்டிய மிகக் கடுமையான பயணம், சந்திக்கவிருக்கும் எதிரியின் வலிமை. எதிரிகளிடமிருந்து திடீரென நிகழ்த்தவிருக்கும் படையெடுப்பாக இருக்கும் பட்சத்தில் பெரும்பாலான தருணங்களில் எங்குச் செல்கிறோம் என்பதை முஸ்லிம்களிடம் நபியவர்கள் அறிவிக்காமல் ரகசியம் காப்பார்கள்.

ஆனால் இம்முறை முஸ்லிம்கள் எதிர்கொள்ளவிருக்கும் பல கடினங்களைக் கவனத்தில்கொண்டு, தமது படையெடுப்பின் இலக்கைத் தெளிவாக அறிவித்து விட்டார்கள். 'இந்தப் படையெடுப்பில் கலந்துகொண்டு களம் காணப்போகும் நீங்கள், இதில் அடங்கியுள்ள வழக்கத்திற்கும் மீறிய இடர்களையும் அபாயத்தையும் முற்கூட்டியே முற்றிலுமாய் அறிந்திருப்பதும் அவசியம்' எனும் முன்னெச்செரிக்கைக் குறிப்பையும் வழங்கினார்கள்.

அப்பொழுது கடுமையான கோடை காலம். பகல் நேரங்களில் அடிக்கும் வெயிலின் கடுமையும் சூடும் மண்டையை உருக்கும். அத்தகு காலங்களில் அரபியர்கள் சற்று ஓய்வை நாடுவது வழக்கம்.

ஆனால் அதெல்லாம் தோழர்களுக்குப் பொருட்டாய் இல்லை. 'நபியவர்கள் அழைப்பு விடுத்து விட்டார்கள்; கிளம்பு களத்துக்கு'. இடர்களையெல்லாம் புத்தியிலிருந்து புறந்தள்ளி மதீனா உற்சாகமானது. தோழர்கள் சுறுசுறுப்பாய்த் தயாராக ஆரம்பித்தார்கள்.

முஹாஜிர், அன்ஸார் பெண்மணிகள் நபியவர்களிடம் வந்தார்கள். தாங்கள் அணிந்திருந்த நகைகளைக் கழற்றி அவர்கள் முன் வைத்தார்கள். 'இந்தாருங்கள். அல்லாஹ்வின் பாதையில் போருக்குச் செல்லும் படையினருக்கு உண்டான தளவாடங்கள் வாங்க இவை உதவட்டும்.

உதுமான் இப்னு அஃப்பான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, பை நிறையத் தங்க தீனார்கள் அள்ளிவந்து கொட்டினார். அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அஃவப் ரலியல்லாஹு அன்ஹு இருநூறு வீசம் தங்கத்தைத் தோளில் சுமந்து வந்து வைத்தார். இப்படித் தங்கம், நகை, பொற்காசு என்றால், ஒருவர் தம்மிடமிருந்த மெத்தையை சந்தையில் விற்க வந்துவிட்டார். அதைவிட உருப்படியான பயனுள்ள எதுவும் அவரிடம் விற்பனைக்கு இல்லை.

சரி, மெத்தையை விற்று என்ன செய்ய?

'நான் அல்லாஹ்வின் பாதையில் போர் புரிய வேண்டும். அதற்கு எனக்கொரு வாள் வேண்டும். அதற்குப் பணம் வேண்டும்.' இவ்விதமாகப் போர்க்கால நடவடிக்கைகள் மஸ்ஜிதந் நபவீயில் பரபரவென்று நிகழ்வதைப் பார்த்த சிறுவர் உமைருக்குக் குதூகலம். வீட்டிற்கு ஓடினார்.

தோழர்கள் இவ்வளவு பரபரப்பு என்றால் மதீனாவில் மற்றொரு குழு இருந்தது. புறத்தில் முஸ்லிம்களாகவும் அகத்தில் நயவஞ்சகர்களாகவும் வலம் வந்த குழு. அவர்களுக்குத் தபூக் படையெடுப்பு என்றதும் 'கபக்' என்று தொண்டையை அடைத்தது. 'வெயில் என்ன கொளுத்து கொளுத்துகிறது. இதில் அவ்வளவு தூரம் சென்றுவர நம்மிடம் என்ன வசதி இருக்கிறது.

அதுவும் மோதப்போவது யாரிடம்? வல்லரசனிடம். சென்றால் உயிராவது மிஞ்சுமா?' என்று ஏக சந்தேகம். 'இதெல்லாம் சரிவராது' என்று மக்கள் மத்தியில் மெதுமெதுவே சந்தேக விதையைத் தூவ ஆரம்பித்தனர். நபியவர்களின் முதுகுக்குப் பின்னால் அப்பட்டமாய்ப் புறம் பேசினர். இதன் வீச்சு பலவீன இதயம் கொண்ட நம்பிக்கையாளர்களைப் பதம் பார்த்தது.

உமைரின் வீட்டிலும் அது நுழைந்திருந்தது.

வீடு திரும்பிய உமைர், நகரின் கோலாகலத்திற்கும் பரபரப்பிற்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இன்றித் தமது இல்லம் அமைதியாக இருப்பதைப் பார்த்தார். 'என்ன ஆயிற்று ஜூலாஸுக்கு? ஜூலாஸ் தாம் படையில் செல்வதற்கான முன்னேற்பாடுகள் எதையும் செய்ததாகத் தெரியவில்லையே என்று அச்சிறுவரின் முகமெங்கும் குழப்பம்.

ஒருவேளை ஊரில் நடப்பது வீட்டில் இவருக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லை போலும் என்று ஆர்வத்துடனும் உணர்ச்சியுடனும் பள்ளிவாசலில் தாம் கண்ட காட்சிகளை ஒவ்வொன்றாகச் ஜூலாஸிடம் சொல்ல ஆரம்பித்தார் உமைர்.

'முஸ்லிம்கள் சிலர் கூட்டமாக வந்தனர். தங்களையும் படையில் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி நபியவர்களிடம் 'கெஞ்சோ கெஞ்சு' என்று கெஞ்சினர். ஆனால் கைச்சேதம்! அவர்களின் சவாரிக்கு நபியவர்களிடம் குதிரையோ, ஓட்டகமோ எதுவுமே இல்லை.

கவலையுடன் திரும்பினார்கள். போருக்குச் செல்ல முடியவில்லையே, இறைவனின் வழியில் போர் புரிய முடியவில்லையே என்று, பாவம் அவர்கள் கண்களெல்லாம் கண்ணீர். உமைர் இப்பனு ஸஅத் கதை கதையாகக் கூற, கேட்டுக் கொண்டேயிருந்த ஜூலாஸ் ஒரு கட்டத்தில் சட்டென்று குறுக்கிட்டார். கோபத்தில் கத்தினார். "தாம் ஒரு நபி என்கிறார் இந்த முஹம்மது. அது மட்டும் உண்மையென்றால் நாமெல்லாம் கழுதைகளை விட மோசம்" சிறுவர் உமைர் அப்படியே அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனார். காதில் அறை விழுந்ததைப் போல் சுளீரென்று வலி. ஜூலாஸா இப்படிப் பேசுவது? புத்திசாலி என்று இவரை நினைத்திருந்தோமே. இவரது இந்தப் பேச்சு இவரது இஸ்லாத்தைக் கேள்வி குறியாக்கிவிடுகிறதே! உமைரால் தாங்க முடியவில்லை.

கவலையுடன் யோசித்தது உமைரின் மனம். இதைக் கேட்டுவிட்டு அப்படியே புதைத்துவிட்டு அமைதி காத்தால் அது அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் இழைக்கும் துரோகமாகும். வெளியில் சொன்னால் அது நம்மைத் தூக்கி வளர்த்தவரின் 'செய்ந்நன்றி மறத்தல்' - ஜூலாஸுக்குத் துரோகம். என்ன செய்யலாம்?

அங்கு கைகொடுத்தது அவரது புத்திக்கூர்மை. பாலகர் கற்றிருந்த பாலபாடம் தெளிவு அளித்தது.

"அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். இவ்வுலகில் உம்மை விட அதிகமாய் யாரையும் நான் நேசிக்கவில்லை, ஒரே ஒருவரைத் தவிர. அவர் முஹம்மது இப்பனு அப்துல்லாஹ் (ஸல்). நீர் எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்தாம். என்னை வளர்ப்பதால் உமக்கு நான் மிகவும் கடன்பட்டிருக்கிறேன்தான் " -

ஆனால், நீர் இப்பொழுது ஒன்று சொன்னீரே, அதை நான் திரும்பச் சொல்வதேகூட அவதூறு. அதை நான் மறைத்தல் முஸ்லிம்களுக்கு இழைக்கும் துரோகம்; மார்க்கத்தை மீறும் செயல்; என்னை நரகத்திற்கு இட்டுச் சென்றுவிடும். எனவே, நான் அல்லாஹ்வின் தூதரிடம் செல்லப் போகிறேன். நீர் சொன்னதை அவர்களிடம் தெரிவிக்கப் போகிறேன். அறிந்துகொள்ளவும், இதை நான் மிக மெய்யாகச் சொல்கிறேன்."

சொல்லிவிட்டு வேகவேகமாய் ஓடிவந்து நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின்முன் வந்து நின்றார் உமைர். அப்பொழுது மஸ்ஜிதுத் நபவீயில் இருந்த நபியவர்களிடம் நடந்ததைச் சொன்னார். தோழர்களுக்கு ஏக அதிர்ச்சி. "ஜூலாஸ் இப்பனு ஸுவைதை இங்கு அழைத்து வாருங்கள்" என்று ஆளனுப்பிவிட்டு சிறுவர் உமைரைப் பள்ளிவாசலில் அமரச்சொன்னார்கள் நபியவர்கள்.

விரைந்து வந்து சேர்ந்தார் ஜூலாஸ். நபியவர்களுக்கு முகமன் கூறிவிட்டு அவர்கள் எதிரில் அமர்ந்தார்.

"உமைர் இப்பனு ஸஅது உம்மைப் பற்றி இப்படிக் கூறுகிறாரே" என்று விசாரித்தார்கள் நபியவர்கள்.

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! உமைர் பொய் சொல்கிறார். இது நன்றாக இட்டுக்கட்டப்பட்ட கதை. இப்படியொரு அவப்பேச்சை நான் பேசவே இல்லை" என்று அப்படியே முழுப் பூசணிக்காயை ரொட்டிக்குள் சுருட்டி மறைத்தார் ஜூலாஸ்.

உமைரின் முகத்தையும் ஜூலாஸின் முகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார்கள் தோழர்கள். யார் முகத்தில் உண்மை தெரிகிறது, பொய் ஒளிந்திருக்கிறது என்று கண்டுபிடிக்கப் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்குள் குசுகுசுவென்று பேச்சு எழுந்தது. அவர்கள் மத்தியில் நயவஞ்சகர்கள் சிலரும் கலந்திருந்தனர்.

அவர்களுள் ஒருவன், "நன்றியற்றவன் இச்சிறுவன். தன்னைப் பராமரித்து வளர்த்தவருக்கு இவன் என்ன கைம்மாறு செய்கிறான் பாருங்கள்" என்றான். தாங்கள் மக்கள் மத்தியில் தூவிய விதை ஜூலாஸ் மனத்தில் வளர ஆரம்பித்த மகிழ்வு அவனுக்கு.

"இல்லை. இச்சிறுவர் அல்லாஹ்வுக்குப் பயந்தவர்" என்றார்கள் மற்றவர்கள். "பாருங்கள். அவர் முகத்தில் உண்மை ஒளிகிறது." நபியவர்கள் உமைரைப் பார்த்தார்கள். முகம் சிவந்து, கண்களில் சுரந்த நீர் கன்னத்தில் உருண்டு நெஞ்சில் வழிந்து கொண்டிருந்தது. உமைரின் வாய் முணுமுணுத்தது. முணுமுணுத்துக்கொண்டே இருந்தது. "யா அல்லாஹ்! நான் சொல்வது உண்மை என்பதை உன் தூதருக்கு அறிவி."

ஜூலாஸ் நபியவர்களைச் சற்று நெருங்கி வந்தார். "அல்லாஹ்வின் தூதரே! அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். உமைர் தங்களிடம் கூறியதை நான் சொல்லவே இல்லை. நான் தங்களிடம் உரைப்பதே உண்மை. தாங்கள் விரும்பினால் நாங்கள் இருவரும் தங்களிடம் சத்தியப் பிரமாணம் செய்வோம்."

அப்பொழுது அது நிகழ்ந்தது. ஜூலாஸ் எதை எதிர்பார்க்கவில்லையோ அது நிகழ்ந்தது. ஆமாம் உமைர் எதை வேண்டினாரோ அது பலித்தது. நபியவர்களுக்கு வஹீ வந்தது. அச்சமயம் நபியவர்களுக்கு ஏற்படும் நிலையைத் தோழர்கள் அறிந்திருந்ததால் அதை அவர்கள் உணர்ந்து, அனைவரும் அமைதியுடன் நபியவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஜூலாஸுக்குக் கவலையும் அச்சமும் தோன்றி, உடல் முழுவதும் படர்ந்தது. உமைர் ஆர்வமுடன் அமர்ந்திருந்தார்.

இறைவன் தமக்கு அருளிய வசனத்தை அறிவித்தார்கள் நபியவர்கள்.

இவர்கள் நிச்சயமாக 'குஃப்ருடைய' சொல்லைச் சொல்லிவிட்டு அதைச் சொல்லவே இல்லை என்று அல்லாஹ்வின்மீது சத்தியம் செய்கிறார்கள்; அவர்கள் இஸ்லாம் மார்க்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டபின் நிராகரித்தும் இருக்கின்றனர், (அவர்கள் உங்களுக்குத் தீங்கிழைக்கக் கருதித்) தங்களால் அடைய முடியாததையும் (அடைந்துவிட) முயன்றனர்; அல்லாஹ்வும் அவனுடைய தூதரும் அவனுடைய அருட்கொடையினால் அவர்களைச் சீமான்களாக்கியதற்காகவா (இவ்வாறு) பழிவாங்க முற்பட்டனர்? எனவே அவர்கள் (தம் தவறிலிருந்து) மீள்வார்களானால், அவர்களுக்கு நன்மையாக இருக்கும்; ஆனால் அவர்கள் புறக்கணித்தால், அல்லாஹ் அவர்களை நோவினை மிக்க வேதனை கொண்டு இம்மையிலும் மறுமையிலும் வேதனை செய்வான்; அவர்களுக்குப் பாதுகாவலனோ, உதவியாளனோ இவ்வுலகில் எவரும் இல்லை.

குர்ஆனின் ஒன்பதாவது சூரா அத்-தவ்பாவின் 74ஆவது வசனமாக இடம்பெற்றது அந்த இறைவாக்கியம்.

‘அவ்வளவுதான். தீர்ந்தது விஷயம். இதற்குமேல் மறைப்பதற்கு ஏதுமில்லை. விமோசனம் என்று ஏதும் இருப்பின் அது அப்பட்டமான அடிபணிதல் மட்டுமே’ என்று புரிந்துகொண்டார் ஜூலாஸ். அந்த அளவிற்காவது அவரது அறிவு விழித்துக்கொண்டது அவரது பாக்கியம்.

உமர் பயணம் மேற்கொண்டு ஆளுநர்களைச் சந்திப்பதும் நிர்வாகத்தை மேற்பார்வை இடுவதும் உண்டு. ஒருமுறை ஸிரியாவிற்கு வந்திருந்தார். அவரைச் சந்தித்தார் உமைர் இப்னு ஸஅத். "அமீரூல் மூமினீன்! நமக்கும் பைஸாந்தியர்களுக்கும் இடையே அரபுஸுஸ் என்றோர் ஊர் உள்ளது. அந்நகரிலுள்ள மக்கள் நம்முடைய பலவீன அம்சங்களை எதிரிகளுக்குத் தெரிவித்து விடுகின்றனர். ஆனால் எதிரிகளைப் பற்றி நமக்கு எதுவும் தெரிவிப்பதில்லை."

போரில் முஸ்லிம்களைப் பெரும் ஆபத்திற்கு உள்ளாக்கினர் அரபுஸுஸ் மக்கள். "நீங்கள் அம்மக்களை அடையும் போது அவர்களுக்கு நிபந்தனை விதித்து வாய்ப்பு அளியுங்கள். ஓர் ஆட்டிற்கு இரண்டு ஆடுகள்; ஓர் ஓட்டகத்திற்கு இரண்டு ஓட்டகங்கள் என அவர்களிடம் உள்ள ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் இரண்டிரண்டு அளிப்போம். அதைப்பெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் அவ்வூரிலிருந்து வெளியேறிவிட வேண்டும்.

இந்நிபந்தனையை ஏற்றுக்கொண்டால் நாம் வாக்களித்தை அவர்களுக்கு அளித்து அவர்கள் வெளியேறியும் அரபுஸுஸை அழித்துவிடுங்கள். இதற்கு அவர்கள் மறுத்தால் அவர்களை எச்சரித்துவிட்டு, அவர்களுக்கு ஓர் ஆண்டுகாலம் அவகாசம். அதற்குள் அவர்கள் திருந்தாவிடில் அவர்களுக்கு ஏதும் பகரம் வழங்காமல், அவ்வூரை அழித்துவிடுங்கள்" கலீபாவிடமிருந்து கட்டளை பிறந்தது.

உமைர் இப்னு ஸஅத் அவ்வூர்வாசிகளிடம் வந்து அதைத் தெரிவித்தார். அம்மக்களோ, 'ம்ஹும் போகமாட்டோம்' என்று வாய்ப்பையும் தவறவிட்டார்கள். 'எதிரிகளுக்கு உளவு சொல்வதையும் நிறுத்த மாட்டோம்' என்று அழிச்சாட்டியத்தைத் தொடர்ந்தார்கள். உமைர் இப்னு ஸஅத், அம்மக்களுக்கு ஓர் ஆண்டு அவகாசம் அளித்துவிட்டு, பிறகு அவ்வூரைக் கைப்பற்றி அழித்தார்.

இவ்விதமாகப் போரும் களமும், வானும் வீரமும் என்று இயங்கிக் கொண்டிருந்தார் உமைர் இப்னு ஸஅத். அல்-ஜஸீரா எனும் ஸிரியாவின் கிழக்குப் பகுதியில் முஸ்லிம் படைகளுக்குத் தலைமை தாங்கிப் போரட்ட முனையில் இருந்தவருக்கு கலீபா உமரிடமிருந்து தகவல் வந்தது.

'ஹிம்ஸிற்குச் சென்று ஆளுநராகப் பொறுப்பேற்று மக்களை வழிநடத்தவும்.'

ஹிம்ஸ் மக்களிடம் மகாக் கெட்டப் பழக்கம் ஒன்று இருந்தது. யாரை ஆளுநராக நியமித்தாலும் சரி, அவர் .மீது புகார் கூறுவதும் அதிருப்தியுறுவதும் அவர்களுக்கு வாடிக்கை. 'இவரிடம் இது சரியில்லை, அது சரியில்லை' என்று ஏதாவது உப்புச்சப்பில்லாத காரணங்கள்கூறி கலீபாவுக்குப் புகார்ப் பட்டியல் அனுப்பி ஆளுநரை மாற்றக் கோரிக்கை வைக்கப்படும்.

கலீபா உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, தம் ஆளுநர்களை குருட்டாம் போக்கில் தேர்ந்தெடுப்பவர் அல்லர். ஆளுநர் தேர்வுக்கென அவர் உருவாக்கி வைத்திருந்த விதிமுறைகள் மிகக் கடுமையானவை. தவிரவும் ஆளுநர் பொறுப்பில் அவர் நியமித்தவர்களும் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்த நபித்தோழர்களையே. அத்தகு தரமானவர்களின் தலைமையையே சரியில்லை என்றார்கள் ஹிம்ஸ் மக்கள். இதை அம்மக்களின் அகம்பாவம் என்பதா, விவரங்கெட்டவர்கள் என்று கைச்சேதப்படுவதா?

புகார்களில் உண்மை இல்லை என்பதை உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு ஆய்ந்து கண்டறிந்தாலும் அம்மக்களின் தாக்கீதுகளை அலட்சியப்படுத்துவதில்லை. சிறந்த ஆளுநர்களை மாற்றி மாற்றி நியமித்தார். அப்படி ஒரு தருணத்தில்தான் உமைர் இப்னு ஸஅதுக்கு ஹிம்ஸின் ஆளுநர் வாய்ப்பு வந்து அமைந்தது.

ஆளுநர் பதவி என்றதும் உமைருக்கு அதில் சற்றும் விருப்பமே இல்லை. காரணம் இறைவனின் பாதையில் களம் காண வேண்டும். போரிட வேண்டும். அடைந்தால் வெற்றி. இல்லையேல் உயிர் அவனுக்குத் தியாகம். இவையே அவரது புத்தி முழுவதையும் ஆக்கிரமித்திருந்த எண்ணங்கள். எனினும் கலீபாவின் ஆணையை மீற முடியாது என்ற காரணத்தால் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு ஹிம்ஸ் வந்தடைந்தார் உமைர் இப்னு ஸஅத்.

வந்து சேர்ந்ததும் மக்களைத் தொழுகைக்கு வரும்படி பள்ளிவாசலுக்கு அழைத்தார். வந்தார்கள் மக்கள். தொழுதனர் அனைவரும். முடிந்ததும் எழுந்து நின்று மக்களிடம் உரையாற்றினர் உமைர். இறைவனுக்கு நன்றியும் புகழும் உரைத்தபின், "மக்களே! இஸ்லாம் வலிமையான வாயில்கொண்ட ஓர் உறுதியான கோட்டை. இந்தக் கோட்டை நீதியால் கட்டப்பட்டிருக்கிறது; சத்தியம் அதன் வாயில். கோட்டை இடிக்கப்பட்டு அதன் வாயில் நொறுக்கப்பட்டால், இம்மார்க்கத்தின் புனிதத்தைக் காப்பாற்ற எந்த வழியுமில்லை.

ஆட்சியாளர் சக்தியுள்ளவராய்த் திகழும்வரை இஸ்லாம் தாக்குதலுக்கு உட்படாது. ஆட்சியாளரின் வலிமை மக்களைச் சாட்டையால் கட்டுப்படுத்துவதும் அவர்களை வாளால் மிரட்டிப் பணியவைப்பதும் அன்று. மாறாய், மக்கள் மத்தியில் நீதியை நிலைநாட்டி, அவர்களது உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதே வலிமை."

அவ்வளவுதான் உரை. சுற்றி வளைத்துப் பேசும் நெடிய பிரசங்கம் இல்லை. ஆட்சியாளனுக்கு மக்களிடமிருந்து என்ன தேவை; மக்களுக்கு ஆட்சியாளன் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சுருக்கமான பேச்சு. தம் வேலையைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டார் ஆளுநர் உமைர் இப்னு ஸஅத்.

அடுத்த ஓர் ஆண்டிற்கு அவரிடமிருந்து கலீபாவிற்குக் கடிதமும் இல்லை; சேகரித்த ஸகாத் வரியிலிருந்து அரசின் கருவூலமான பைத்துல்மாலுக்குப் பங்கும் செல்லவில்லை. உமைருக்குக் கவலை ஏற்பட்டுவிட்டது. என்னதான் நடக்கிறது ஹிம்ஸில்? உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவுக்கு ஐயம் துளிர்விட ஆரம்பித்தது.

'உலகக் கவர்ச்சிக்கு இரையாகிவிட்டாரா உமைர் பின் ஸஅத்?'

'இருக்க முடியாதே. சிறந்தவரைத்தானே தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிவைத்தோம்.'

'எவ்வளவு சிறந்தவராக இருந்தாலும் நபியவர்களைத் தவிர உலகத் தடுமாற்றத்திலிருந்து முழு பாதுகாப்புப் பெற்றவர் எவர் இருக்கிறார்.'

மாறி மாறி சிந்தனைகள். ஒருமுடிவுடன் தம் உதவியாளரை அழைத்தார். "ஹிம்ஸிலுள்ள நம் ஆளுநருக்குக் கடிதம் எழுதுங்கள். 'அமீருல் மூஃமினீன் இக்கடிதம் கிடைத்ததும் உடனே புறப்பட்டு வரவும். வரும்பொழுது முஸ்லிம்களிடமிருந்து திரட்டிய வரிப்பணத்தையும் கொண்டு வரவும்'" என்று வாசகத்தையும் விவரித்தார்.

கடிதம் உமைர் பின் ஸஅத் பெற்றதும் ஹிம்ஸின் ஆளுநர் பதவியை இறக்கி அங்கேயே வைத்துவிட்டு, மூட்டை-முடிச்சைக்கட்டிக் கொண்டு அவர் புறப்பட்டார். அப்படியென்ன பெரிய மூட்டை, முடிச்சு? பயணத்திற்குத் தேவையான உணவு, உண்ண ஒரு பாத்திரம், தண்ணீர் அள்ளிக் கை-கால் கழுவ, ஒரு செய்ய ஒரு சாடி. அவ்வளவுதான்.

எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு, கையில் ஈட்டியை ஏந்திக்கொண்டு, கால்நடையாக மதீனாவை நோக்கி நடைப் பயணம் துவங்கியது. ஹிம்ஸிற்கும் மதீனாவிற்குமான தொலைவு தோராயமாக 1200 கி.மீ. நடந்தார் உமைர் இப்னு ஸஅத், ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

ஒருவழியாக மதீனா வந்து சேர்ந்தபோது உமைரின் தோற்றம் முகம் வெளுத்து, தேகம் மெலிந்து, முடி நீளமாய் வளர்ந்து பயண வேதனை அவர்மேல் படர்ந்து கிடந்தது. அவரைப் பார்த்து அதிர்ந்து போன உமைர், "உமக்கு என்னாயிற்று உமைர்?" என்று விசாரித்தார்.

"ஒன்றும் பிரச்சினையில்லையே! அல்லாஹ்வின் கருணையால் நன்றாகத்தானே இருக்கிறேன். இவ்வுலகிற்குத் தேவையான அனைத்தும் என்னிடம் உள்ளன. அவை எனது கட்டுப்பாட்டிலும் இருக்கின்றன."

அவருக்குத் தேவையான அனைத்தும் எவை? மூட்டையில் இருந்த சிறிதளவு உணவும் இரண்டு பாத்திரங்களும்!

"உம்முடன் என்ன எடுத்து வந்திருக்கிறீர்?" இதர உடைமைகளையெல்லாம் தனி மூட்டையாகக் கொண்டு வந்திருப்பாரோ என்ற எண்ணம் உமருக்கு.

"அமீருல் மூஃமினீன் அவர்களே! உடைமைகள் அடங்கிய சிறு மூட்டை. உணவு உண்ண, தண்ணீர் அள்ளிக் குளிக்க, துணி அலச ஒரு பாத்திரம். ஒஞ்ச் செய்ய, நீர் அருந்த ஒரு பாத்திரம் ஆகிய இவையே எனது உடைமைகள். இவை போதும் எனக்கு. மற்றவை இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு அனாவசியம். அவை எனக்குத் தேவையுமில்லை. மக்களுக்கும் அத்தகைய அனாவசியத் தேவைகள் இருக்கக்கூடாது."

"நடந்தா வந்தீர்?" என்றார் உமைர்.

"ஆம் அமீருல் மூஃமினீன்"

"ஆளுநர் நீர் பயணித்து வர அவர்கள் பிராணி ஏதும் வழங்கவில்லையா?"

"அவர்களும் தரவில்லை. நானும் கேட்கவில்லை."

அடுத்து முக்கிய விஷயத்திற்கு வந்தார் உமைர். "அரசாங்கக் கருவூலத்திற்குச் சேரவேண்டிய பணம் எங்கே?"

"நான் எதுவும் கொண்டு வரவில்லை."

"ஏன்?"

நிதானமாக பதிலளித்தார் உமைர். "நான் ஹிம்ஸை அடைந்ததுமே, அந்நகரின் மக்களுள் மிக நேர்மையானவர்களை அழைத்தேன். வரியைச் சேகரம் செய்யும் பொறுப்பை அவர்களிடம் ஒப்படைத்தேன். அவர்களிடம் பணமும் பொருளும் சேகரமானதும் அந்நகரில் மிகவும் தேவையுடையவர்கள், வறியவர்கள் யார், யார், உதவிகள் எங்கெல்லாம் தேவைப்படுகின்றன என்று ஆலோசனை கேட்பேன். தேவையானவர்களுக்கும் வறியவர்களுக்கும் அவை உடனே பகிர்ந்தளிக்கப்படும்."

தம் நம்பிக்கையும் தேர்வும் வீண்போகவில்லை என்பதை அறிந்ததும் மகிழ்ந்தார் உமைர்! உதவியாளரை அழைத்து "ஹிம்ஸின் ஆளுநராக இவர் நீடிக்க புதிய ஒப்பந்தம் எழுதுங்கள்" என்றார்.

"தேவையே இல்லை" என்று நிராகரித்தார் உமைர். "பதவி எனக்கு விருப்பமற்ற ஒன்று. அமீருல் மூஃமினீன்! தங்களுக்கும் தங்களுக்குப் பின் வரக்கூடியவர்களுக்கும் இனி நான் அரசாங்கப் பணி புரியவே மாட்டேன்" என்று அழுத்தமாய்க் கூறிவிட்டார்.

"என்னுடைய உறவினர்கள் வசிக்கும் கிராமம் மதீனாவிற்கு வெளியே அமைந்துள்ளது. நான் அங்குச் சென்று வாழ விரும்புகிறேன். அனுமதி அளியுங்கள்." அனுமதித்தார் உமைர். உமைரின் வாழ்க்கை அக்கிராமத்திற்குக் குடிபெயர்ந்தது. சிலகாலம் கழிந்திருக்கும். உமைர் இப்னு ஸஅதின் நலம் அறிய விரும்பினார் உமைர். நம்பகமான தம் நண்பர்களுள் ஒருவரான ஹாரித் என்பவரை அழைத்து,

"உமைர் வசிக்கும் ஊருக்குச் செல்லவும். நீர் ஒரு பயணி என்று கூறி அவருடன் தங்கவும். அவர் சொகுசாய் வாழ்கிறார் என்று தெரிந்தால் ஏதும் பேசாமல் என்னிடம் திரும்புங்கள். ஆனால் அவர் வறுமையில் இருந்தால், இந்தாருங்கள் தீனார், அவருக்கு அளியுங்கள்" என்று ஒரு பையில் நூறு தீனார்களை அளித்தார்.

உமைரின் ஊருக்கு வந்தார் ஹாரித். அவரது வீட்டை விசாரித்து அறிந்து, சென்று சந்தித்தார்.

"அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் வரஹ்மதுல்லாஹ்."

"வஅலைக்குமுஸ் ஸலாம் வரஹ்மதுல்லாஹி வபரக்காத்துஹு." வந்திருப்பவர் பயணி எனத் தெரிந்தது.

"நீர் எங்கிருந்து வருகிறீர்?" என்று விசாரித்தார் உமைர்.

"மதீனாவிலிருந்து."

"தாங்கள் கிளம்பும்போது அங்கு முஸ்லிம்களின் நிலை என்ன?"

"அனைவரும் நலமுடன் உள்ளனர்."

"அமீருல் மூஃமினீன் நலமா?"

"அவரும் நலமே. தம் பணியை மிக நேர்மையாய் நிறைவேற்றுகிறார்."

"அனைத்துச் சட்டங்களையும், குற்றவாளிகளுக்கு அளிக்கும் தண்டனைகளையும் முறையே நிறைவேற்றுகின்றாரா?"

"சந்தேகமே வேண்டாம். தம்முடைய மகன் குற்றம் செய்தாலும் கலீஃபா தண்டிக்கத் தவறுவதில்லை"

அதைக் கேட்டு, “யா அல்லாஹ்! உன்மீது கொண்ட நேசத்தினாலேயே பாசம் பாராமல் உமர் நீதி செலுத்துகிறார். அவருக்கு நீ உதவி புரிவாயாக.” என்று இறைஞ்சினார் உமைர்.

உமைரின் வீட்டில் மூன்று நாள் விருந்தினராகத் தங்கினார் ஹாரித். ஒவ்வொரு நாள் மாலையும் விருந்தினருக்கு உணவளித்தார் உமைர். உணவு என்றால் வாற்கோதுமை ரொட்டி. அவ்வளவுதான். மற்றபடி இறைச்சி, குழம்பு என்று எதுவும் இல்லை.

மூன்றாம் நாள். அவ்வூரைச் சேர்ந்த ஒருவர் ஹாரித்திடம் உரையாடும்போது, “நீர் உமைருக்கும் அவருடைய மனைவிக்கும் பெரும் சிரமம் அளித்து விட்டீர் தெரியுமா? அவர்கள் தினமும் உண்ணும் உணவு அந்த ரொட்டி மட்டுமே. அதையும் விருந்தினரான உமக்குத் தந்துவிட்டு அவர்கள் தங்களின் பசியைப் பொறுத்துக் கொண்டுள்ளனர். நீர் மேலும் சிலநாள் இவ்வூரில் தங்க வேண்டியிருந்தால் தயவுசெய்து என் வீட்டிற்கு வந்து விடுவீராக” என்று அழைப்பு விடுத்தார். ஹாரிதுக்கு உமைரின் நிலை நன்கு புரிந்துபோனது. தம்மிடம் அளிக்கப்பட்டிருந்த தீனார்கள் அடங்கிய பையை உமைரிடம் அளித்தார்.

“எதற்கு இது?” என்று கேட்டார் உமைர்.

“அமீருல் மூஃமினீன் இதைத் தங்களிடம் அளிக்கும்படிச் சொல்லித் தந்தார்.”

“இதை அவரிடமே திருப்பித் தந்துவிடுங்கள். என் சார்பாய் ‘அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்’ தெரிவியுங்கள். உமைருக்கு இதன் தேவை இல்லை என்று தெரிவித்துவிடுங்கள்.”

உள்ளிருந்து இதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த உமைரின் மனைவி குறுக்கிட்டார்.

“அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள் உமைர். உமக்குத் தேவையெனில் நீங்கள் பயன்படுத்தலாம். இல்லையெனில் தேவையுள்ள வறியவர்கள் இவ்வூரில் நிறைய பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அளிக்கலாம்.”

இதைச் செவியுற்ற ஹாரித் பணப் பையை அங்கேயே வைத்துவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டார். அந்த தீனார்களை சிறு பைகளில் பங்கிட்டுப் பிரித்தார் உமைர். ஏழைகளுக்கும், ஜிஹாதுக்குச் சென்று உயிர்த் தியாகி ஆகிப்போனவர்களின் பிள்ளைகளுக்கும் அதைப் பகிர்ந்தளித்துவிட்டு, பிறகுதான் இரவுத் தூக்கமே.

மதினா திரும்பிய ஹாரித்திடம் விசாரித்தார் உமர். “அங்கு என்ன கண்டு வந்தீர் ஹாரித்?”

“அமீருல் மூஃமினீன். உமைர் மிகவும் வறுமையில், கடின வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுத்து வாழ்ந்துவருகிறார்.”

“அவரிடம் பணம் அளித்தீரா?”

“ஆம்.”

“அதை அவர் என்ன செய்தார்?”

“எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அதிலிருந்து தமக்கென ஒரு திர்ஹமைக் கூட அவர் எடுத்திருக்கப் போவதில்லை என்பது மட்டும் நிச்சயம்.”

உமைருக்குக் கடிதம் எழுதினார் உமர். “இக் கடிதம் கிடைத்து, படித்து முடித்ததும் உடனே வந்து என்னைச் சந்திக்கவும்.”

மதினாவுக்கு வந்து கலீஃபா உமரைச் சந்தித்தார் உமைர் இப்பனு ஸஅத். முகமன்கூறி வரவேற்று தம் அருகே அவரை அமர்த்திக் கொண்டார் உமர்.

“பணத்தை என்ன செய்தீர் உமைர்?”

“அமீருல் மூஃமினீன்! அதைத் தாங்கள் எனக்கென அளித்துவிட்ட பின் அதைப்பற்றி தங்களுக்கென்ன கவலை?”

“அதை நீர் என்ன செய்தீர் என்பதை நாள் அறிய விரும்புகிறேன் உமைர்” என்று வற்புறுத்தினார் உமர்.

“செல்வமோ, சந்ததியோ எனக்கு யாதொரு உதவியும் புரிய இயலாத நாள் ஒன்று வருமே, அப்பொழுது அந்தப் பணம் எனக்கு உதவட்டும் என்று ஏற்பாடு செய்து வைத்து விட்டேன்” என்றார் உமைர்.

கண்கள் கலங்கிப்போனார் உமர். “தமக்கெனத் தேவைகள் இருந்தும் தம்மைவிடப் பிறருக்கு முன்னுரிமை அளிப்பார்களே அத்தகையவர்களில் நீர் ஒருவர் என்று நான் சாட்சியம் பகர்கிறேன் உமைர்.”

ஒட்டகம் சுமக்கும் பொதியளவு உணவுப் பொருட்களும், இரண்டு மேலங்கியும் உமைருக்கு அளிக்கும்படி கட்டளையிட்டார் உமர்.

“அமீருல் மூஃமினீன்! எங்களுக்கு இந்த உணவின் தேவை இல்லை” என்று அதையும் மறுத்தார் உமைர். “நான் கிளம்பும்போது என் குடும்பத்தினருக்காக இரண்டு ஸாஉ வாற்கோதுமையை அளித்து வந்திருக்கிறேன். அதை நாங்கள் உண்டு முடிக்கும்போது, அல்லாஹ் எங்களுக்கு மேற்கொண்டு படி அளப்பான்.

ஆனால் இந்த இரண்டு அங்கி... அதை மட்டும் என் மனைவிக்காக எடுத்துக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் அவளது உடை மிகவும் கிழிந்து அவளது உடலை முழுமையாகப் போர்த்தும் நிலையிலும் அது இல்லை."

இந்தச் சந்திப்பிற்குப் பிறகு வெகு சில காலத்திற்குள் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்தார் உமைர் இப்னு ஸஅத். அந்த மரணச்செய்தி தெரியவந்ததும் உமரின் முகம் சோகத்தால் மாறிப்போனது. உள வேதனையுடன் கூறினார் உமர். "உமைர் இப்னு ஸஅத் போன்றவர்கள் எனது நிர்வாகத்திற்கு வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம். முஸ்லிம்களின் நிர்வாகப் பணிகளுக்கு இத்தகையோரின் உதவியே எனக்கு அதிகம் தேவை."

எளிதில் விவரித்துவிட முடியாத எளிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து மறைந்தார் உமைர் இப்னு ஸஅத் ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 87 பகுதி - 1

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் தங்களுக்கு வாக்களித்துவிட்டேன். அதை வெற்றிகரமாய் நிறைவேற்றிட வேண்டுமே என்று கவலைப்படுகிறேன்." - முஹம்மது பின் மஸ்லமா (ரலி)

இஸ்லாம் மீளெழுச்சியுற்றபின், நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் மீது கொண்ட அன்பினாலும் மதிப்பினாலும் பலரும் 'முஹம்மது' என்ற பெயரைத் தம் பிள்ளைகளுக்குச் சூட்ட ஆரம்பித்து இன்று உலகளவில் அது மிகவும் இயல்பான பெயராகி விட்டதில்லையா? அன்று மதீனாவில் வாழ்ந்து வந்த ஒருவருக்கு அவர் இஸ்லாத்தைப் பற்றி அறியும் முன்னரே " முஹம்மது " என்ற பெயர் தற்செயலாக அமைந்து போனது ஓர் ஆச்சரியம்.

முஸ்அப் இப்னு உமைர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு மதீனா வந்தடைந்து, ஏகத்துவச் செய்தியைத் தெரிவிக்க ஆரம்பித்ததும், உடனே அதை ஏற்று இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்துவிட்டார் அவர். இன்னும் குறிப்பாகச் சொல்வதென்றால் முக்கியப் புள்ளிகளான ஸஅத் இப்னு முஆத், உஸைத் இப்னு ஹுனைர் ரலியல்லாஹு போன்றோர் இஸ்லாத்தை ஏற்கும் முன்னரே இஸ்லாத்தினுள் ஐக்கியமாகிவிட்டார் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

கரிய நெடிய உருவம்; கட்டுறுதியான உடல்வாகு என்று ஆளுமையான தோற்றம். பத்து மகன்கள், ஆறு மகள்கள் என்று பதினாறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்த முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா, நபியவர்களின் முக்கியமான தோழர்களுள் ஒருவர். அன்றைய யத்ரிபில் முக்கியமாகத் திகழ்ந்த அவ்ஸ் கோத்திரத்திற்கு இவரது குலம் ஒரு நட்பு அணி.

நபியவர்கள் மதீனாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்ததும் மக்காவிலிருந்து வந்திருந்த முஹாஜிரீன்களுக்கும் மதீனாவின் அன்ஸாரிகளுக்கும் இடையே சகோதர பந்தத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். உற்றார், உறவினர், பொருள், செல்வம் என அனைத்தையும் துறந்துவிட்டு, ஈமானை மட்டுமே நெஞ்சில் சுமந்து ஓடிவந்திருந்த முஹாஜிர்களுக்கு உடனடித் தேவையாக கூரையும் ரொட்டியும். அந்தப் பிரச்சினையை இந்தச் சகோதர பந்தம் தீர்த்தது. பெயரளவில் நட்பாக இல்லாமல் உள்ளத்தளவில் உறவு உருவாகும் மாயம் நிகழ்ந்தது.

நபியவர்கள் அப்படியான சகோதர பந்தத்தை ஏற்படுத்தும்போது தம் தோழர்களின் குணாதிசயத்தைப் புரிந்து அதற்கேற்பவே அவர்களை இணைத்தார்கள். அவ்விதத்தில் அபுஉபைதா இப்னுல் ஜர்ராஹ் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவுக்கு அமைதியான,

ஆழ்ந்த சிந்தனை வாய்ந்த, நம்பிக்கைக்கு உகந்த, இறை வழிபாட்டில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்ட முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா சகோதரராக அமைந்தார்.

இத்தகு குணாதிசயத்தைப் படித்ததும் அவர் சாந்த சொரூபி போன்ற தோற்றம் மனதில் உருவாகும் இல்லையா? ஆனால் அவருக்கு மற்றொரு பக்கமும் இருந்தது. ஒப்பற்ற வீரம், தயக்கம் என்பதே கலக்காத – எடுத்ததை முடிக்கும் உறுதியான செயல்பாடு, புகழ்பெற்ற குதிரை வீரர் என்ற வீர முகம்.

தோழர்களின் வரலாற்றை நிதானமுடன் கவனித்தால் இந்தப் பொது அம்சத்தை அனைவரிடமும் காணலாம். ஆன்மீகம், இறை வழிபாடு, போர்க்களம் என்பதற்கான தனித்தனி பிம்பங்களை நம் மனம்தான் தனித்தனியாக உருவகித்து வைத்துள்ளதே தவிர நபித்தோழர்களுக்கு இவை அனைத்தும் சரிசமவிகிதத்தில் கலந்திருந்தன.

நபியவர்கள் நிகழ்த்திய அத்தனை போர்களிலும் படையெடுப்புகளிலும் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா தவறாமல் கலந்து கொண்டார். தபூக் படையெடுப்பில் மட்டும் அவர் கலந்து கொள்ளவில்லை. அதுவும் ஏனெனில் நபியவர்கள் அலீ ரலியல்லாஹு அன்ஹுவையும் இவரையும் மதீனாவின் பாதுகாப்பிற்குப் பொறுப்பாளர்களாய் நியமித்துவிட்டுச் சென்றதால்.

உஹதுப் போருக்கு முந்தைய இரவு நபியவர்களும் படையினருமாக சுமார் எழுநூறு முஸ்லிம்கள் திறந்த வெளியில் அமைந்திருந்த கூடாரத்தில் தங்கியிருந்தனர். எதிரிப் படையை அண்மையில் வைத்துக் கொண்டு அப்படியே உறக்கமோ, ஓய்வோ எடுத்துவிட முடியுமா என்ன? இரவு ரோந்துப் பணிக்கு ஐம்பது வீரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள் நபியவர்கள்.

அவர்களுக்குத் தலைமை முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா.

அந்த உஹதுப் போரின்போது அதன் போக்கு மாறி, எழுபது முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டு, பலர் சிதறி ஓடி, மிகவும் இக்கட்டான, துயரமான சூழ்நிலை; சொற்ப அளவிலான தோழர்கள் நபியவர்களைச் சூழ்ந்து நின்று எதிரிகளுடன் கடுமையாகப் போரிட்டபோது, அந்தச் சிறு அளவிலான தோழர்கள் அணியில் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவும் ஒருவர்.

பிற்காலத்தில் அவர் தம் பிள்ளைகளைக் கூட்டி அமர வைத்துக்கொண்டு விறுவிறுப்பும் பரபரப்பும் நிரம்பிய தமது வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கதையாக விவரிப்பதும் அந்தப் பிள்ளைகளும் அரபு மொழியிலேயே 'உம்' கொட்டிக்கேட்டு வீரர்களாய் உருவானதும் தனிக்கதை.

அந்த வரலாற்றில் அவரது வீரத்திற்குச் சான்று கூறும் முக்கியமான ஓர் அத்தியாயம் இருந்தது. அதில் நாயகன் இவர் என்றால் வில்லன் ஒருவன் இருந்தான். அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் நிரந்தரப் பகைவனாகிப்போன கஅப் இப்னு அஷ்ரஃப். நபியவர்கள் மதீனாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்து வந்ததும் அங்குப் பெரும் இடக்கு மடக்கு புரிந்து கொண்டிருந்த மூன்று யூத குலங்களிடம் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்கள். ஏக இறைவன் அனுப்பி வைத்த இறுதி நபியைத்தான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தொலையட்டும்; அவர்களுக்கான இறுதித் தீர்ப்பை அவன் பார்த்துக் கொள்ளட்டும். வாழும் காலத்திற்கு இணக்கமாய், அணுசரணையாய் இருந்து கொள்வோம் என்ற அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட உடன்படிக்கை அது. அதன் ஒரு பகுதியாக,

"நமது அரசமைப்புடன் தங்களை இணைத்துக்கொள்ளும் யூதர்கள் அனைத்து விதமான அவமதிப்பிலிருந்தும் தொல்லைகளிலிருந்தும் பாதுகாக்கப்படுவார்கள். நம்மிடம் உதவிபெறும் நம் மக்களைப்போல் அவர்களுக்கும் சமஉரிமை. அனைத்து எதிரிகளிடமிருந்தும் மதீனாவைத் தற்காத்துக்கொள்ள அவர்கள் முஸ்லிம்களுடன் இணைந்து தோள் கொடுக்க வேண்டும்.

முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகப் போர் அறிவிக்கவோ எவருடனும் உடன்படிக்கையோ, வாக்குறுதியோ அளிக்கக் கூடாது" என்ற விதி எழுதப்பட்டு அதை அனைத்துத் தரப்பும் ஏற்றுக்கொண்டு கையெழுத்திட்டார்கள். அமைதியான, இணக்கமான வாழ்க்கைக்கு எவ்வளவு எளிய விதி? ஆனால் யூதர்கள் அதை அப்பட்டமாக மீறினார்கள். ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல, மூன்று குலங்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் மீறினார்கள்

முதல் கட்டமாக பனா கைனுக்காவின் அக்கிரமம். அவர்கள் முஸ்லிம்களிடம் வம்பிழுத்து, பிறகு அவமானப்பட்டு வெளியேறினர். அந்த நிகழ்விற்குப் பிறகாவது மதீனாவில் தங்கியிருந்த மற்ற யூதர்கள் ஒழுங்காய் இருந்திருக்கலாமில்லையா? ஆனால் அவர்களுக்கு முஸ்லிம்களுடனான உறவில் எவ்வித இணக்கமும் ஏற்படவில்லை. அகமெல்லாம் குரோதம். குரோதம் அவர்களுள் நபியவர்கள் மீதும் முஸ்லிம்கள் மீதும் அளவற்ற வெறுப்பும் ஆத்திரமும் கொண்ட ஒரு யூதன் இருந்தான். கஅப் இப்னு அஷ்ரஃப். யூதர்கள் பலரும் அகம் ஒன்றும் புறம் வேறொன்றும் என்று பொய் பூசியாவது வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவனுக்கோ இஸ்லாத்தின் மீது ஒளிவு மறைவில்லாத நேரடி பகை. தெள்ளத் தெளிவான விரோதம்.

கஅபின் தந்தை அஷ்ரஃப், அத்தாய் எனும் அரபு குலத்தைச் சேர்ந்தவர். குற்றம் ஒன்றைப் புரிந்துவிட்டு மதீனாவிற்குத் தப்பி ஓடிவந்த அஷ்ரஃபுக்கு மதீனாவில் இருந்த பனா நளீர் யூதர்களுடன் நட்பு ஏற்பட்டுப்போனது. அது வளர்ந்து வலுவாகி, அந்தக் குலத்தைச் சேர்ந்த அஃலோ பின்த் அப்துல் ஹகீக் என்ற யூதப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்தார். இவர்களுக்குப் பிறந்தான் கஅப் இப்னு அஷ்ரஃப்.

நெடுநெடுவென்று உயரம்; கவர்ந்திழுக்கும் தோற்றம்; கவித் திறமை. இத்துடன் யூதர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க செல்வந்தன் என்று செல்வச் செருக்கும் சேர்ந்து கொண்டது. அவனுடைய கோட்டை மதீனாவின் புறநகர்ப் பகுதியில். அதைச் சுற்றி விசாலமான, பரந்து விரிந்த ஈச்சந் தோப்பு. இப்படியான தகுதிகளெல்லாம் சேர்ந்துபோய், ஹிஜாஸ் பகுதி மக்களின் மத்தியில் அவனொரு முக்கியமான யூதத் தலைவனாகக் கருதப்பட்டான். யூத மதகுருவினர் பலருக்கு அவன் வாழ்வாதாரம் அளித்ததால், அவர்களது ஆதரவும் அவனுக்கு இருந்தது.

மக்காவிலிருந்து குரைஷிகள் படையெடுத்து வந்து பத்ருப் போர் உருவானதும், 'இத்துடன் தொலைந்தார்கள் முஸ்லிம்கள்' என்று நினைத்தார்கள் யூதர்கள். ஆனால் அந்தப் போரில் முஸ்லிம்கள் வெற்றியடைந்துவிட, யூதர்களுக்குச் சகிக்கவியலாத வேதனை ஏற்பட்டுப்போனது.

வந்தார்கள், கொன்றார்கள், சென்றார்கள் என்று குரைஷிகளைப் பற்றிப் பெருமை பேசக் காத்திருந்த கஅபுக்கு, வெற்றியாளர்களாய் மதினாவிற்குத் திரும்பிய முஸ்லிம் படையினருடன் குரைஷிப் போர்க் கைதிகளைப் பார்த்ததும் ஆற்றாமையும் ஆத்திரமும் வெறுப்பும் தாங்கவியலாத எல்லைக்குச் சென்றன.

"குரைஷிகள் என்போர் அரபியர்களுள் உயர் குலத்தோர். மனிதர்களுள் அரசர்கள். அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். முஹம்மது இவர்களைவிட உயர்ந்தவர் என்றால் அந்த இழுக்கைத் தாங்கி அந்த குரைஷியர்கள் நிலத்தின்மேல் வாழ்வதைவிட மண்ணுள் அடக்கமாகி விடுவதே மேல்" என்று தன் ஆற்றாமையையும் ஆத்திரத்தையும் வெளிப்படுத்தினான். முஸ்லிம்கள் அடைந்த வெற்றி பேரதிரச்சிதான். அதற்காக இந்த முஸ்லிம்களை அப்படியே விட்டுவிட முடியாது என்று கங்கணம் கட்டியவன், நேராக மக்காவுக்கு ஓடினான்.

அடைந்த தோல்வி, முகம் குப்புற வீழ்ந்த அவமானம் என்று அங்கு ஏற்கெனவே சோகத்திலும் துயரத்திலும் கோபத்திலும் வெறுப்பிலும் கொதித்துக் கொண்டிருந்த குரைஷிகளிடம் சென்று பக்கத்தில் சப்பணமிட்டு அமர்ந்து கொண்டான். கவலையைப் பகிர்ந்து கொள்கிறேன் பேர்வழி என்று அவர்களை ஏகத்துக்கும் உசுப்பேற்ற, உசுப்பேற்ற அது கனன்ற நெருப்பில் சுத்தமான நெய்யை ஊற்றியது.

அபூஸூஃப்யானுக்கு மட்டும் ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது. 'இவனோ வேதம் அருளப்பட்டவர்களான யூதர்களைச் சேர்ந்தவன். நாமோ சிலைகளை வழிபடுபவர்கள். பார்க்கப்போனால் வேதம் அருளப்படும் முஹம்மதுக்குத்தான் அவன் நெருக்கமானவனாக இருக்க வேண்டும். இங்கு வந்து இந்தச் சாத்தான் நம்மிடம் வேறு விதமாக வேதம் ஒதுகிறானே'. அதனால் நேரடியாகக் கேட்டேவிட்டார்.

"நீ யாருடைய மதத்தை விரும்புகிறாய்? மக்கத்தவர்களின் மதத்தையா? அல்லது முஹம்மதும் அவருடைய தோழர்களும் சார்ந்துள்ள மதத்தையா?"

"மக்கத்தவர்களே சரியான தடத்தில் உள்ளவர்கள்" என்று பதிலளித்தான் கஅப். இதைக் குறித்து அல்லாஹ் வசனம் ஒன்றை அருளி அது சூஃரா அந்-நிலாவின 51ஆம் ஆயத்தாக குர்ஆனில் பதிவாகிப்போனது. (நபியே!) வேதத்தில் ஒரு பாகம் கொடுக்கப்பட்டவர்களை நீர் பார்க்கவில்லையா? இவர்கள் சிலைகளையும் வைத்தானையும் நம்பி, காஃபர்களைக் குறித்து இவர்கள்தாம் நம்பிக்கை கொண்டவர்களை விட நேரான பாதையில் இருக்கிறார்கள் என்றும் கூறுகின்றனர்.

கஅப் அத்துடன் நிற்கவில்லை. 'மஹும். இது மட்டும் போதாது' என்று அங்கிருந்த சுற்று வட்டாரத்துக் குலங்கள் ஒவ்வொன்றையும் சந்தித்து, "உயர்த்துங்கள் ஆயுதங்களை. கிளம்புங்கள் மதினாவிலுள்ள முஸ்லிம்களை நோக்கி" என்று பிரச்சாரம் புரிந்து அவர்களையும் தூண்டிவிட்டான். அதைப்போலவே மதினாவின் உள்ளும் புறமும் அமைந்திருந்த குலங்களையெல்லாம் நபியவர்களுக்கும் இஸ்லாத்திற்கும் எதிராகத் திருப்பும் பணி நடந்தது. இவ்வாறு முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான போர் ஆயத்தங்களை ஏற்படுத்திவிட்டு, தன்னுடைய பங்காக மற்றொரு பெரும் கேடு புரிந்தான் அந்த அயோக்கியன். அவனிடம் கவித்திறமை இருந்தது என்று மேலே பார்த்தோமில்லையா? அத்திறமை பெரும்பாவத்திற்கு இப்பொழுது உதவி புரிந்தது. முஸ்லிம் பெண்களை அவமதித்து ஆபாசமான, காமக் கொடூரமான பாடல்கள் புனைய ஆரம்பித்தான்.

நபியவர்களைப் பற்றி இடைவிடாத வசைமொழி. முஸ்லிம் பெண்களின் மீது அப்பட்டமான அவதூறு, அபாண்டப் பழி என்பது அவனது முழுநேரத் தொழிலாகி நபியவர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் சகிக்க இயலாத வேதனையாகிப் போனது. "இவையெல்லாம் நல்லதில்லை. நிறுத்திக்கொள்" என்ற ரீதியில் நபியவர்கள் பல எச்சரிக்கைகள் விடுத்துப் பார்த்தார்கள். அதற்கெல்லாம் அவன் அசைந்து கொடுப்பதாக இல்லை. நிராகரித்துவிட்டுத் தனது அவதூறுப் பிரச்சாரத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான். முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக மதினாவில் ஒரு புரட்சியைத் தோற்றுவித்துவிட வேண்டும் என்பது அவனது நோக்கமாக இருந்தது.

அமைதியான ஆட்சிக்கும் பரஸ்பர சமாதான சூழ்நிலைக்கும் கடுமையாகப் போராடிக் கொண்டிருந்த நபியவர்களின் முயற்சிகளுக்கு கஅபின் செயல்பாடுகள் அப்பட்டமான ஆபத்தாக உருமாறிப் போயின. பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்து ஒரு கட்டத்தில் இறைவனிடம் முறையிட்டு விட்டார்கள். "யா அல்லாஹ்! நீ எவ்விதம் விரும்புகிறாயோ அவ்விதத்தில் அஷ்ரஃபின் மகன் கஅப் கொடுமையிலிருந்து என்னை விடுவி."

ஒருநாள் தம் தோழர்களிடம், "அல்லாஹ்வையும் அவனுடைய தூதரையும் தாக்கி இழிவுபடுத்தும் கஅப் இப்போது அஷ்ரஃபின் முடிவுக்குப் பொறுப்பேற்பவர யார்?" என்று நபியவர்கள் கேட்டார்கள்.

"அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் அவனது விவகாரத்தைக் கவனிக்கிறேன். தாங்கள் விரும்புவீர்களா?" என்று சட்டெனக் கையை உயர்த்தி விட்டார் முஹம்மது இப்போது மல்லமா. நபியவர்களும் அனுமதி அளித்துவிட்டார்கள்.

அந்த நேரத்தில் தாமே முன்வந்து ஒப்புக்கொண்டாலும் பிறகு யோசிக்கும் போதுதான் அந்தச் செயலில் அடங்கியிருந்த ஆபத்தும் கடினமும் உணர்வுக்கு வந்தன. அவருக்குக் கவலை தோன்றியது. கவலை என்றால் என்ன கவலை? துடுக்குத்தனமாய் ஏன் பெயர் கொடுத்தோம் என்றா? இல்லை! நபியவர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்கை எப்படித் திறம்பட வெற்றிகரமாய் முடிப்பது என்ற கவலை.

வீட்டிற்குத் திரும்பியவர் மூன்று நாள்வரை சரிவர உண்ணாமல், பருகாமல் யோசனையிலேயே மூழ்கிவிட்டார். நபியவர்களுக்கு அவரது கவலையும் நிலையும் தெரியவந்தன. வரச்சொல்லித் தகவல் அனுப்பினார்கள். வந்தவரிடம் நபியவர்கள் அக்கறையாய் விசாரிக்க, பதில் அளித்தார்.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் தங்களுக்கு வாக்களித்துவிட்டேன். அதை வெற்றிகரமாய் நிறைவேற்றிட வேண்டுமே என்று கவலைப்படுகிறேன்.”

“உம்முடைய கடமை உம்மால் இயன்ற அளவிற்கு முயற்சி செய்வதே” என்று பதில் அளித்தார்கள் நபியவர்கள்.

முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவின் மனத்தில் தோராயமாகத் திட்டம் ஒன்று உருவாகிச் செயல்வடிவம் பெற ஆரம்பித்தது. சில தோழர்களைச் சென்று சந்தித்தார். அவர்களுள் அபூநாயிலா என்பவர் ஒருவர். அவரது இயற்பெயர் ஸில்கன் இப்னு ஸலமா. இவர் கஅப் இப்னு அஷ்ரஃபுக்குப் பால்குடி வகையில் சகோதரர்.

அவரிடம் தாம் நபியவர்களுக்கு அளித்துள்ள வாக்குறுதியை விவரித்தார் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா. விஷயத்தைக் கேட்டுவிட்டுத் தாமும் தம் நண்பர்களும் அவருக்கு உதவத் தயார் என்று துணை சேர்ந்துகொண்டார் அவர். திட்டமொன்று உருவானது. பட்டை தீட்டப்பட்டது.

அதில் கஅபைச் சிக்க வைக்கச் சில ஏமாற்றுக் காரியங்கள் அடங்கியிருந்தன. அவை அவர்களுக்கு நெருடலை ஏற்படுத்தின. நபியவர்களை அணுகி விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். “மேலும் அவனை ஏமாற்றும் நோக்கில் தங்களைப் பற்றித் தவறாகப் பேச, தாங்கள் எங்களுக்கு அனுமதி அளியுங்கள்” என்று கேட்டார் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா.

ஏமாற்று, பொய், புரட்டு போன்றவை இயல்பு வாழ்க்கையில் அறவே தடுக்கப்பட்டிருப்பது சரியே. ஆனால் போர் என்றானபின் பொது மக்களுக்கான சிவில் சட்டங்கள் போர்க் களத்தில் முற்றும் பொருந்துவதில்லை என்ற அடிப்படையில் அவற்றுக்கு அனுமதியளித்தார்கள் நபியவர்கள். திட்டம் நடைமுறையாகத் துவங்கியது.

முதல் கட்டமாக முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவும் அபூநாயிலாவும் கஅபின் இல்லத்திற்குச் சென்றார்கள். நலம், நலமறிய ஆவல் என்று குசல விசாரிப்புக்குப்பின் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா கஅபிடம் பேச ஆரம்பித்தார்.

“இந்த மனிதர் முஹம்மது நம்மிடம் ‘சதக்கா கொடு, ஏழைகளுக்கு வழங்க வேண்டும்’ என்று கேட்கிறார். நமக்கோ உண்ணவே உணவில்லை. அவரது சட்டமும் திட்டமும் மிகவும் அழுத்தம் அளிக்கின்றன. உன்னிடம் ஏதாவது கடனுதவி பெற்றுச் செல்லலாம் என்று தோன்றியது. அதனால் வந்தேன்” என்றார்

“கடவுள் மீது ஆணையாக, அந்த மனிதரை நான் மிகவும் வெறுக்கிறேன்” என்றான் கஅப்.

“நாங்கள் அவரை ஏற்றக்கொள்வதாகச் சொல்லிப் பின்பற்ற ஆரம்பித்து விட்டோம். பார்ப்போம் இது இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு எந்த அளவிற்குச் செல்கிறது என்று. நீங்கள் எங்களுக்கு ஒன்றோ இரண்டோ வஸக்* உணவு தானியத்தைக் கடனாகத் தர வேண்டும்” என்றார் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா. *(ஒரு வஸக் என்பது ஏறத்தாழ 130 கிலோ)

கஅப் : “இப்பொழுதாவது புரிகிறதா நீங்கள் எத்தகைய பொய்யரைப் பின் தொடர்கிறீர்கள் என்று?” என்று குமட்டில் குத்தாதக் குறையாகச் சொல்லிவிட்டு, ‘சரி சரி கடன் தருகிறேன்’ என்று ஒப்புக் கொண்டவன், “அதற்கு ஈடாய் ஏதாவது அடைமானம் வைக்க வேண்டுமே” என்றான்.

“எத்தகைய அடைமானத்தை எதிர்பார்க்கின்றாய்?” என்று கேட்டார்கள்.

“உங்களுடைய மனைவியரை என்னிடம் அடைமானமாக அளிக்க வேண்டும்”

மானமுள்ள யாராவது கடனுக்கு மனைவியை அடைமானம் வைப்பார்களா? எழுந்த கோபத்தை சமயோசிதமாக மாற்றி,

“அரபியர்களுள் மிகவும் அழகான உன்னிடம் எங்களுடைய மனைவியரை எப்படி அடைமானமாக விட முடியும்?” என்று மறுத்தார்கள். அதில் அடங்கியிருந்த முகஸ்துதி அளித்த பெருமையில் மாற்று யோசனை சொன்னான் கஅப்.

“எனில், உங்களுடைய பிள்ளைகள் ?”

“அது எப்படி முடியும். ஓர் ஒட்டகைச் சுமை உணவிற்காக இன்னார் அடைமானம் வைக்கப்பட்டார் என்று பிற்காலத்தில் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு இழிவு வந்து சேர்ந்துவிடுமே! அது எங்களுக்குப் பெரும் அவமானமாயிற்றே! வேண்டுமானால் எங்களுது பாதுகாப்பிற்குப் பயன்படும் ஆயுதங்களை நாளை எடுத்து வந்து அடைமானமாக வைக்கிறோம். எப்படியிருந்தாலும் அது எங்களுக்குத் தேவை என்பது உனக்குத் தெரியும். நிச்சயமாக, கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தி அதை மீட்டுவிடுவோம் என்பதை நீ நம்பலாம்.”

“இது நல்ல யோசனை” என ஏற்றுக்கொண்டான் கஅப்.

எதிர்த் தரப்பிலிருந்து வருபவர்கள் ஆயுதங்களுடன் வந்தால் அவனுக்குச் சந்தேகம் ஏற்படுமே என்று அன்று நிராயுதமாக வந்திருந்தார்கள் தோழர்கள். ஆனால் அடுத்து அவனைக் கொல்ல வரும்போது ஆயுதங்கள் வேண்டும். அதை அவனுக்குச் சந்தேகம் வராமல் எப்படிச் சுமந்து வருவது? அவனுக்குச் சந்தேகம் ஏதும் ஏற்படுத்திவிடக் கூடாதே என்பதற்காகவே மிகவும் கவனமுடன் திட்டமிட்டிருந்தார்கள் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவும் தோழர்களும். அந்த வலையில் சரியாக விழுந்தான் கஅப். அதே சந்திப்பிலோ அல்லது அதற்குப் பிறகு தனியாகச் சந்தித்தோ அபூநாயிலா அதே விதமாக உரையாடினார். “இந்த மனிதர் முஹம்மது நம்மிடம் வந்தது நம்முடைய அராபிய பாரம்பரியத்திற்குத் தொல்லையாக அமைந்துவிட்டது. ஒரே நொடியில் நம் மத்தியில் பிளவை ஏற்படுத்தி நம்முடைய குடும்பங்களைப் பசியிலும் துன்பத்திலும் வாட விட்டுவிட்டார். நாங்களும் எங்களுடைய குடும்பங்களும் பெரும் கஷ்ட ஜீவனத்தில் இருக்கிறோம்.”

அதற்கு பதிலளித்தான் கஅப். “கடவுளின்மீது ஆணையாக. நான் உனக்கு அப்பொழுதே சொன்னேனே, நான் நினைத்தபடி விஷயம் உன்மீது விடியுமென்று.”

அதற்கு அபூநாயிலா, “நீ எனக்கு உணவுப் பொருட்களை அளிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றேன். அதற்கு அடைமானமாக, உன் நம்பிக்கைக்கு உரிய வகையில் என்ன வேண்டுமோ அதை அளிக்கத் தயாராக உள்ளேன். நீ எங்கள் மீது

கருணை புரிய வேண்டும். என்னைப் போலவே அபிப்ராயம் கொண்ட சில நண்பர்கள் உள்ளனர். அவர்களையும் அழைத்து வருகிறேன். அவர்களிடமும் கருணை புரி. உணவுப் பொருட்களை அளி. நாங்கள் எங்களது ஆயுதங்களை எடுத்து வந்து அடைமானமாக விட்டுச் செல்வோம்”

“ஆயுதங்கள் அடைமானத்திற்கு உகந்த சிறந்த பொருட்கள்” என ஏற்றுக்கொண்டான் கஅப். வந்த காரியம் நைச்சியப் பேச்சில் கைகூடிய திருப்தியுடன் அவர்கள் நபியவர்களிடம் வந்து, நடந்த விஷயங்களை விவரித்தனர்.

அன்றைய பகல் பொழுது முடிந்து இரவு சூழ்ந்தது. அது ஹிஜ்ரீ மூன்றாம் ஆண்டு. ரபியுல் அவ்வல் மாதத்தின் நிலவொளி பரவிய இரவு. முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா, அபூநாயிலா, அப்பாத் பின் பிஷ்ரு, அல்-ஹாரித் இப்னு அவ்ஸ், மற்றுமொருவர் என ஐவர் அணி கஅபின் இல்லத்தை நோக்கிக் கிளம்பியது.

நபியவர்கள் அவர்களுடன் சற்று தூரம் நடந்து வந்து “அல்லாஹ்வின் பெயரை முன்மொழிந்து செல்லுங்கள்” என்று வழியனுப்பி வைத்து, “இறைவா! அவர்களுக்கு உதவி செய்” என்று இறைஞ்சினார்கள்.

ஐவர் அணி கஅபின் கோட்டையை அடைந்தது. அவனது பெயரை உரக்கக்கூவி அழைத்தனர். அதைக்கேட்டு படுக்கையிலிருந்து எழுந்தவனை அவன் மனைவி எச்சரித்தாள்.

“நீ போர்ச் சூழலில் உள்ளவன். போரில் உள்ள மக்கள் இந்நேரத்தில் வெளியே செல்வதில்லை.”

“அவர்கள் என் உறவினர்கள்தாம். முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவும் அபூநாயிலாவும்...”

“அவர்களுடைய குரலில் இரத்தம் சொட்டுவதை நான் உணர்கிறேன்” என்றாள் அவள். அவளுக்கு மட்டும் உள்ளுணர்வு எச்சரித்தது.

“அவர்கள் வேறு யாருமல்லர். என் சகோதரர்கள்தாம். அழைப்பவர் குரலுக்குப் பெருந்தகையாளன் பதிலளிக்க வேண்டும் – அது அவன் கொல்லப்படுவதற்காகவே அழைக்கப்பட்டாலும்” என்று செருக்கான பதில் வந்தது. அது உண்மையாகவே பலித்தும் விட்டது.

யார் என்ன செய்ய முடியும்? மாடியிலிருந்து புறப்பட்டவனை வரவேற்க விதி கீழே ஆயுதங்களுடன் காத்திருந்தது.

அழகனாகத் திகழ்ந்த கஅப் இப்னு அஷ்ரஃப், தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் மிகவும் மெனக்கெடுபவன். படுத்து உறங்கும் இரவு நேரத்திலும் அவன்மீது அத்தகையதொரு கத்தூரி மணம். உருவிய வாளுடன் இறங்கி வந்தான்.

அவனது ஒப்பனையையும் நறுமணத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்ததால் அதற்கேற்பத்தான் திட்டம் தீட்டியிருந்தார்கள். “கஅப் வந்ததும் நான் அவனது தலையைத் தொட்டு முகர்வேன். அவனது தலையை நான் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டேன்

என்பதை நீங்கள் கண்டதுமே நீங்கள் உங்கள் வேலையைச் செய்து முடியுங்கள்” என்று பேசி வைத்திருந்தார் அபூநாயிலா. கஅபிடம் அவர்கள் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மஜீனாவின் புறவெளியில் ஷிஅபுல் அஜுஸ் என்றொரு இடம்.

‘நிலா காய்கிறது. ரம்மியமான இரவு. வாயேன் காலாற நடந்து பேசிவிட்டு வருவோம்’ என்பதுபோல் ஏதோ சொல்லி அவனை அங்கு அழைத்தனர் தோழர்கள். ஒத்துக் கொண்டு, தான் பலியாடு என்பது தெரியாமல் அவர்களுடன் சென்றான் கஅப்.

அங்கு வந்ததும் அவனது தலையில் கையைத் தடவி அதை முகர்ந்து பார்த்து, “இப்படியான நறுமணத்தை நான் முகர்ந்ததே இல்லை” என்றார் அபூநாயிலா.

“இத்தகு உயர்தர நறுமணத்தைக் கொண்டவனிடம் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதையறிந்த அரேபியப் பெண்கள் என்னிடம் உள்ளனர்” என்று பெருமிதத்துடன் பதிலளித்தான் கஅப்.

சற்று தூரம் நடந்தபின், “உனது தலையை நான் முகர்ந்து பார்க்க அனுமதி அளிப்பாயா?” என்றார் மீண்டும்.

அனுமதித்து தன் தலையைக் கொடுத்தான் கஅப். அதைப் பிடித்து முகர்ந்து பார்த்தவர், “நீங்களும் முகர்ந்து பாருங்களேன்” என்று தம் உடன் வந்திருந்த தோழர்களிடம் சொல்ல அவர்களும் ஆளாளுக்கு முகர்ந்தார்கள்.

“என்னே நறுமணம். என்னே நறுமணம் மற்றொரு முறை முகர்ந்து கொள்கிறேனே” என்று அடுத்த முறையும் கேட்டதும் கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்த தயக்கமும் விலகி, தலைக்கு ஏறிய பெருமிதத்துடன் மீண்டும் தலையைக் கொடுத்தான் கஅப்.

ஆனால் இம்முறை இறைச்சிக் கடைக்காரரிடம் சிக்கிய ஆடுபோல் அது வசமாகச் சிக்கியது. அவனது தலையைக் கெட்டியாக இறுக்கிப் பிடித்தவர், “கொல்லுங்கள் அல்லாஹ்வின் எதிரியை” என்று தம் தோழர்களிடம் கத்தினார். அவர்கள் அவனைத் தங்களது வாள்களால் தாக்க, கவசம் தரித்து வந்திருந்த அவனிடம் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்த முடியவில்லை.

இப்பொழுது அனைத்தும் புரிந்து உரத்தக் குரலில் கஅப் கத்த ஆரம்பிக்க, சப்தம் கேட்டு அருகிலிருந்த யூதர்களின் கோட்டைகளில் விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டு ஒளி அதிகரிக்க ஆரம்பித்தது. அதற்குமேல் அதிகம் நேரமில்லை என்பதை உணர்ந்ததும் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா தம்மிடமிருந்த குறுவாளை கஅபின் அடிவயிற்றில் சரேலெனச் செருகி அதை அப்படியே சரசரவென கீழிறக்கினார். சரிந்து விழுந்தான் கஅப். தோழர்கள் அவனது தலையைக் கொய்து எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து கிளம்பி ஓடினார்கள். முண்டம் கிடந்தது

நடந்த களேபரத்தில் அல்-ஹாரித் இப்னு அவ்ஸுக்கு காலில் சற்று பலத்த காயம் ஏற்பட்டு இரத்தம் கொட்ட ஆரம்பித்திருந்தது.

அவரால் விரைந்து ஓடிவர முடியவில்லை. ஹர்ரத்துல் உரைஸ் என்ற இடம் வரை வந்துவிட்ட தோழர்கள் ஹாரித் இல்லாததைக் கவனித்துக் காத்திருக்க ஆரம்பித்தனர். அவர் நலமே வந்து சேர்ந்ததும் அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு நபியவர்களிடம் விரைந்தார்கள்.

பகீஉல் ஃகர்கத் என்ற இடத்தை அடைந்ததும் “அல்லாஹு அக்பர்” என்று உரத்து ஒலி. அதைச் செவியுற்ற நபியவர்களுக்கு தொலைந்தான் துஷ்டன் என்று விஷயம் புரிந்து போனது. அவர்களும் “அல்லாஹு அக்பர்” என்று பதிலளித்தார்கள்.

தோழர்களைக் கண்ட நபியவர்கள், “இம்முகங்கள் வெற்றியடைந்தன” என்று வாழ்த்துத் தெரிவிக்க, “அல்லாஹ்வின் தூதரே! தங்களது முகம் வெற்றியடைந்தது” என்று மகிழ்ச்சியுடன் பதிலளித்து, கொண்டு வந்திருந்த பரிசைத் தரையில் போட, உருண்டது கஅபின் தலை.

இஸ்லாத்திற்கு மாபெரும் தீங்கிழைத்து, நபியவர்களின் மீதும் முஸ்லிம்களின் மீதும் சகிக்க இயலாத வசையும் பாடிக்கொண்டிருந்த கஅப் இப்னு அஷ்ரஃபின் கதை ஒரே ஓர் இரவில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. அதற்குமுன், ‘இப்படியெல்லாம்கூட இந்த முஸ்லிம்களைத் துன்புறுத்தலாம் போலிருக்கிறதே’ என்று அவனது பாணியில் செயல்பட யோசிக்க ஆரம்பித்திருந்த மற்ற யூதர்களின் மனத்தினுள் அந்தக் கொலை கிலியை உருவாக்கியது. அவர்களது செயல்பாடுகளை அடங்க வைத்தது

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 88 பகுதி - 2

நபியவர்களின் காலத்திலும் சரி, அதற்குப் பிறகும் சரி, தமக்கு இடப்பட்ட பணியை, கட்டளையை அப்படியே நிறைவேற்றும் பாங்கு மக்கள் மத்தியில் பிரசித்தம். கூட்டியோ, குறைத்தோ அல்லாமல் சொன்னது சொன்னபடி செய்து முடிப்பது அவருக்கு இயல்பான குணமாக அமைந்து போனது. அவர்தான் - முஹம்மது பின் மஸ்லமா (ரலி)

ஹிஜ்ரீ நான்காம் ஆண்டின் துவக்கம்.

மதீனாவில் வாழ்ந்து வந்த பனா நளீர் எனும் யூதக் குலத்தினர் ஒரு கட்டத்தில் நபியவர்களின் தலைமேல் கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொலைபுரியும் அளவிற்குத் துணிந்துவிட்டனர். நபியவர்கள் பனா நளீர் விஷயத்தில் கடைப்பிடித்த பொறுமையின் எல்லை அத்துடன் முடிவுக்கு வந்தது. அவர்களது விஷயத்தில் தெளிவான ஒரு முடிவை எட்டிவிட வேண்டிய நிலைக்கு அவர்கள் தள்ளப்பட்டார்கள்.

அந்தக் கொலைத் திட்டத்திலிருந்து அல்லாஹ்வின் அருளால் தப்பியதும் பனா நளீர் குடியிருப்புப் பகுதியிலிருந்து நேரே மதீனாவிற்குள் வந்த நபியவர்கள் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவைத்தான் தம்மிடம் வரச்சொல்லி தகவல் அனுப்பினார்கள். ‘பனா நளீர் மக்களிடம் செல்லவும். அவர்களுக்குப் பத்தே நாள் அவகாசம். மூட்டை, முடிச்சுகளைக் கட்டிக்கொண்டு அவர்கள் மதீனாவை விட்டு வெளியேறிவிட வேண்டும். அதன்பிறகு அவர்களுள் யாரேனும் நகரில் தென்பட்டால் அவர்களது உயிர் பறிக்கப்படும்’ என்று தெளிவான, கடுமையான உத்தரவைப் பிறப்பித்து, அதை அவர்களிடம் அறிவிக்கும் பொறுப்பை அவரிடம் நபியவர்கள் அளித்தார்கள்.

ஒரு தகவலை, தூதுவர் மூலம் நேரடியாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமெனில் அதைப் பரிமாறத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவரின் தோற்றமும் குணாதிசயமும் மிக முக்கியம். அவரது துணிவு, திடவுறுதி, இறை நம்பிக்கை ஆகியவற்றுக்கு அதில் பெரும்பங்கு உண்டு. எனவே இந்த முக்கியப்பணிக்கு நபியவர்களின் தேர்வு, முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா. அவருக்கு ஓங்குதாங்கான உருவம். உரத்த, தெளிவான குரல்வளம்.

பனா நளீர் மக்களிடம் வந்தார். அறிவித்தார். அவ்வளவுதான். அதில் புதைந்திருந்த கடுமை, ஒவ்வொரு எழுத்தும் உரைத்த உண்மை பனா நளீருக்கு விஷயத்தின் ஆபத்தைச் சரிவர உணர்த்தியது. அதன்பின் அவர்கள் தங்களது கோட்டை -

கொத்தளங்களுக்குள் சென்று பூட்டிக் கொண்டதும்,

அவை முற்றுகையிடப்பட்டதும் ஏறக்குறைய இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் சரணடைய, தண்டனை ஏதும் இன்றி ஊரைக் காலி செய்து கொண்டு செல்ல அவர்களுக்கு அனுமதியளிக்கப்பட்டதும் வரலாற்றின் இதர நிகழ்வுகள்.

நபியவர்களின் காலத்திலும் சரி, அதற்குப் பிறகும் சரி, முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா தமக்கு இடப்பட்ட பணியை, கட்டளையை அப்படியே நிறைவேற்றும் பாங்கு மக்கள் மத்தியில் பிரசித்தம். கூட்டியோ, குறைத்தோ அல்லாமல் சொன்னது சொன்னபடி செய்து முடிப்பது அவருக்கு இயல்பான குணமாக அமைந்து போனது. அவரது இந்த குணாதிசயமே பிற்காலத்தில் உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீபாவாக ஆட்சி புரிந்தபோது, அவரைத் தமக்கு நெருக்கமானவராகவும் நம்பிக்கைக்குரியவராகவும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள வைத்தது. கலீபா உமர் தம்முடைய நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களைத்தாம் ஆளுநராக நியமிப்பது வழக்கம். அப்படியான அந்த ஆளுநர்களைக் கூட அவர் கண்காணிக்கத் தவறுவதில்லை. அந்தப் பொறுப்பு முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவிடம் அளிக்கப்பட்டது. ஆளுநர்களுக்கு எதிராகக் கூறப்படும் புகார்களை விசாரித்து ஆராயும் பொறுப்பு அவருடையது. கலீபாவின் நேரடித் கட்டுப்பாட்டில் அவர் இயங்க ஆரம்பித்தார். ஆளுநர்கள் தங்களுடைய பணிகளைச் சரிவர நிறைவேற்றுகின்றனரா, அதில் ஏதும் குற்றம், குறை உள்ளதா என ஆராய்ந்து அப்படி ஏதும் இருந்தால் உடனே நடவடிக்கை எடுத்துவிடுவார். மக்களைச் சந்தித்து ஆளுநர்களைப் பற்றிய அவர்களது கருத்துகளைக் கேட்டறிந்து அவற்றை நேரடியாக கலீபாவிற்குச் சமர்ப்பிப்பதும் நடக்கும். பல பகுதிகள், பல ஆளுநர்கள் என்று அப்போது ஆட்சி விரிவடைந்திருந்ததால் இப்பணிக்காக அவருக்கு உதவியாளர்களும் நியமிக்கப்பட்டனர்.

கூபா நகர மக்கள் தங்களுடைய ஆளுநர் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவுக்கு எதிராக அபாண்டமான குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைக்க ஆரம்பித்தனர். அவற்றில் துளியும் உண்மையில்லை என்பதை உமர் நன்கு உணர்ந்திருந்தாலும் முறைப்படி விசாரித்து உண்மையை அறிய முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவைத்தான் அனுப்பிவைத்தார். கூபாவிற்கு வந்தார் அவர். ஆளுநர் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸையும் அழைத்துக்கொண்டார். நகரிலுள்ள பள்ளிவாசல்களுக்குச் சென்று மக்களிடம் பகிரங்கமான முறையில் விசாரணை நிகழ்த்தப்பட்டது. பொது விவகாரங்களை, பொது மக்களின் ஊழியர்களின் மீதான புகார்களை ரகசியமாகக் கையாளும் பழக்கமெல்லாம் அப்பொழுது இருந்ததில்லை. யாராக இருந்தாலும் எவராக இருந்தாலும் ஒரே நியதி. பாரபட்சம் என்பது அந்நியம். இஸ்லாமிய ஆட்சியின் இலக்கணம் நடைமுறையில் இருந்த காலம் அது. விசாரணை ஸஅதின் மீதான குற்றச்சாட்டுகள் பொய் என்பதை நிரூபித்தது. அவரது தூய்மையை ஊர்ஜிதப்படுத்தியது. இந்நிகழ்வு ஒருபுறமிருக்கட்டும். கலீபா உமர் தமக்கும் தம் ஆளுநர்களுக்கும் என நியமித்து வைத்திருந்த தரக்கட்டுப்பாடு என்பது கடுமையின் உச்சம். ஆடம்பரம் என்ற வார்த்தையின் முதல் எழுத்தைக் கூட அவர்கள் உச்சரிக்க அனுமதி இருந்ததில்லை. அது சம்பந்தமான பல நிகழ்வுகள் கலீபா உமரின் வாழ்க்கையில் சுவையான அத்தியாயங்கள். இந்தத் தோழரின் வரலாற்றுடன் பிணைந்த ஒரு நிகழ்வை மட்டும் இங்குப் பார்த்து விடுவோம். ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸின் இல்லம் கடைகளுக்கு நெருக்கமாக அமைந்திருந்தது. வணிகம் நடைபெறும் இடங்களில் பேச்சும் இரைச்சலும் அதிகமாகத்தானே இருக்கும். எனவே, வெளிப்புறத்து இரைச்சல் வீட்டிற்குள் வராமல் தடுக்கத் தமது இல்லத்திற்குக் கதவுகள் அமைத்துச் சாத்திக் கொண்டார் ஸஅத். விஷயம் யாதெனில், கலீபா உமரின் காலத்தின் ஆளுநர்களின் இல்லங்களுக்குக் கதவுகள் கிடையா. திரைச்சீலை மட்டுமே. பொதுமக்கள் தங்களது தேவைகளுக்காகவும் சேவை வேண்டியும் தடங்கலின்றி ஆளுநரைச் சந்தித்துப் பேசிட ஏதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பது கலீபாவின் எண்ணம். இந்நிலையில் ஸஅத் தமது இல்லத்திற்குக் கதவுகள் அமைத்ததும் குத்தல் பேச்சு பேசும் பொதுமக்கள், 'அவருக்கென்னப்பா? மாளிகைவாசி' என்பதுபோல் பேச ஆரம்பித்துவிட்டனர். ஆளுநர்களின் வீட்டிற்குக் கதவுகள் என்பதே மாளிகை சொகுசாகப் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

விஷயம் கலீபாவை எட்டியது. வீட்டிற்குக் கதவுகள் தேவையா, அவசியமா என்பதெல்லாம் பேச்சில்லை. கலீபா உமரைப் பொருத்தவரை ஆளுநரின் இல்லத்திற்கு அது அனாவசியம். முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவை அழைத்து, "ஸஅதின் இல்லத்திற்குச் செல்லவும். அதன் கதவைக் கொளுத்திவிட்டு நேராக இங்கு வரவும்" என்று சுருக்கமான கட்டளையிடப்பட்டது. இட்ட பணியை அப்பட்டமாக அப்படியே செய்து முடிப்பது முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவின் வழக்கம் என்று பார்த்தோமில்லையா. நேராக கூபாவிற்கு வந்தார் அவர். ஸஅதின் இல்லத்திற்குச் சென்றார். கூடவே விறகுகள். கதவைக் கழற்றிக் கொளுத்திவிட்டு வந்துவிட்டார். தீர்ந்தது விஷயம். கலீபாவின் கட்டளைக்கு அப்படியே அடிபணிந்தார் ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ். அது உத்தமர்களின் உன்னதக் காலம். உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு கலீபாவாக ஆட்சி புரிந்தபோதும் அவரது நம்பிக்கைக்கு உரியவராய் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா பணிபுரிந்திருக்கிறார். கலீபா உதுமானும் தம்முடைய கண்காணிப்பாளராக அவரைக் கூபா நகருக்கு அனுப்பி வைத்துள்ளார். கலீபாவின் முக்கிய ஆலோசகர்கள் என்று பார்த்தால் அவர்கள் அலீ, தல்ஹா, ஸுபைர், இப்னு ஆமிர், அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸலம் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா எனும் முக்கியத் தோழர்களின் பட்டியல். ரலியல்லாஹு அன்ஹும். அந்த ஆட்சியின் இறுதியில் குழப்பவாதிகள் தலையெடுத்து அட்டூழியம் பெருகி, கலகங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. அது முற்றி, கலீபா உதுமான் கொல்லப்பட்டதும் பிறகு அலீ ரலியல்லாஹு அன்ஹுவின் ஆட்சியில் ஒட்டகப்போர், எரிப்பீன் யுத்தம் என்று அரசியல் குழப்பங்கள் உச்சமடைந்ததும் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவுக்குத் தாங்க இயலாத மனவேதனை ஏற்பட்டுவிட்டது. எந்தச் சார்பும் எடுக்காமல், எதிலும் பங்குபெறாமல் முற்றிலுமாய் ஒதுங்கிவிட்டார் அவர்.

இஸ்லாத்தின் எதிரிகளை நோக்கி உயர்த்திய வானை, சக முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகப் பிரயோகிப்பதை அவரால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. பாறையில் குத்தித் தமது வானை முறித்துத் தூர எறிந்துவிட்டார். ரப்தா எனும் பகுதிக்குக் குடிமாறிச் சென்று தம்மைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டார் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா.

“கலீபா உதுமான் கொல்லப்பட்டதும் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா ஒரு பாறையில் தமது வானைக் குத்தி உடைத்தார்” என்கிறது

ஓர் அறிவிப்பு.

அபூபுர்தா என்பவர் ரப்தா பகுதியைக் கடந்து சென்றபோது அவர் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவைச் சந்தித்ததைத் தெரிவித்திருக்கிறார். “நாங்கள் ரப்தா பகுதியைக் கடக்கும்போது முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவின் கூடாரத்தைக் கண்டோம். அவரை நெருங்கி, ‘நீங்கள் மக்களிடம் சென்று நன்மையை ஏவி, தீமையைத் தடுக்கக் கூடாதா?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் பதில் அளித்தார். ‘நபியவர்கள் ஒருமுறை என்னிடம், ஓ முஹம்மது! ஒரு காலத்தில் சண்டையும் சோதனையும் கருத்து வேறுபாடும் தோன்றும். நீ உனது வானை முறி; தூரம் செல்; விலகி விடு; உன் இல்லத்தில் தங்கிவிடு என்று கூறினார்கள். ஆகவே எனக்கு என்ன கட்டளையிடப்பட்டதோ அதை நான் செய்கின்றேன்.”

ஹுதைபா என்பவர், “முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவைத் தவிர மற்ற ஒவ்வொருவரையும் ஃபித்னா தாக்கும் என அஞ்சுகிறேன். அல்லாஹ்வின் தூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவை ஃபித்னா தாக்காது என்று தெரிவித்துள்ளார்கள்” என்று தெரிவித்த குறிப்பும் அவரது செயலுக்குக் காரணம் அளிக்கிறது.

தமது போர் வானை முறித்தாலும் மற்றொரு காரியம் செய்தார் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா. மரக் கட்டையில் ஒரு வானைச் செதுக்கி, அதை ஒரு மெய்யான வானைப் போலவே உருவாக்கி, உறையினுள் செருகி, தம் வீட்டுச் சுவற்றிறில்மாட்டித் தொங்கவிட்டுவிட்டார்.

இதுபற்றி இஸ்ஹாக் இப்னு ஃபர்வாஹ், “நபியவர்களின் வீரத்திருத்தகை என்று முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா குறிப்பிடப்படுபவர். அவர் தமது வானை உடைத்ததும் கட்டையில் மற்றொரு வானைத் தயாரித்து, உரையினுள் இட்டுத் தமது இல்லத்தில் சுவரில் தொங்க விட்டார். கேட்டால், துஷ்டர்களை அச்சுறுத்துவதற்காக என்று பதில் கூறுவார்” என்று கூறியிருக்கிறார்.

குழப்பவாதிகள் அப்படியும் அவரை விட்டுவிடத் தயாராக இல்லை. அவரைக் கொன்றனர். “முஆவியா மதீனா வந்தடைந்தார். ஷாமிலிருந்து ஒரு குழு அவருடன் வந்திருந்தது. ஜோர்டானைச் சேர்ந்த ஓர் இழிபிறவி முஹம்மது இப்னு மஸ்லமாவின் அமர்விற்குச் சென்றான். அவன் அலீயைச் சேர்ந்தவனா, முஆவியாவைச் சேர்ந்தவனா எனத் தெரியவில்லை. அவன் அவரைக் கொன்றான்” என்று ஜாபிர் இப்னு அப்துல்லாஹ், அந்த நிகழ்வைத் தெரிவித்துள்ளார்.

ஹிஜ்ரீ 46 ஆம் ஆண்டு ஸஃபர் மாதம் தமது 77ஆவது வயதில் உயிர்த் தியாகியானார் முஹம்மது இப்னு மஸ்லமா ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 89 \

“ஆம். அதற்கென்ன? அது அப்பொழுது. எப்பொழுது நீங்கள் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக உடன்படிக்கையை முறித்து சண்டையைத் துவக்கிவிட்டீர்களோ, அக்கணமே நான் அல்லாஹ்வின் தூதரிடம் சென்றேன். ‘அல்லாஹ்வின் தூதரே! இக்கணமே நான் பனா கைனுகாவுடனான எனது ஒட்டு, உறவு அத்தனையையும் ஒட்டுமொத்தமாகக் குடிமுழுகிவிட்டேன்’ என்று சொல்லிவிட்டேன்.” - உபாதா பின் அஸ்ஸாமித்

அஸ்ஸாமித் பின் ஃகைஸ், குர்ரத்துல் அயின் பின்த் உபாதா எனும் தம்பதியரின் மகன் உபாதா பின் அஸ்ஸாமித். இவர்கள் மதீனாவின் கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். உபாதாவின் மனைவி, நமக்கு நன்கு பரிச்சயமான உம்மு ஹராம் ரலியல்லாஹு அன்ஹா. குபாவில் ஈச்ச மரத் தோப்புகளுக்கு இடையே வீடு, அருகிலேயே நீருற்று, மாசுறாத காற்று என்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் உபாதாவும் உம்மு ஹராமும்.

உபாதா பின் அஸ்ஸாமித் இயற்கையிலேயே மிகச் சிறந்த போர் வீரர். ஈமானும் இஸ்லாமும் அதிகப்படியான துணிச்சலை அதற்குத் துணை சேர்த்தன. அது களம் கண்டது. அகபா உடன்படிக்கைக்குப் பின் நபியவர்கள் மதீனா புலம்பெயர்ந்ததும் நிகழ்வுற்ற பத்ருப் போரில் கலந்துகொண்டு 'பத்ருப் போராளி' என்ற சிறப்புத் தகுதி அவருக்கு உருவானது. அதன் பிறகு நிகழ்வுற்ற ஏனைய போர்களிலும் நபியவர்களுடன் தவறாது களம் புகுந்தார் உபாதா. நபியவர்களுக்கு உபாதாவின் குடும்பத்தினர்மீது தனிப்பாசம். அதற்குக் காரணமும் இருந்தது. உபாதாவின் மனைவி உம்மு ஹராமுக்கு ஹராம் இப்னு மில்ஹான் எனும் சகோதரரும் உம்மு ஸுலைம் எனும் சகோதரியும் இருந்தனர். ஹராம் இப்னு மில்ஹான் ஆமிர் இப்னு துஃபைல் எனும் அயோக்கியன் ஒருவனால் மிகவும் கொடூரமாக கொல்லப்பட்டு இஸ்லாத்திற்காக உயிர் துறந்தவர். அதனால் நபியவர்களுக்கு அந்தக் குடும்பத்தினரிடம் சிறப்பான கரிசனம். 'நம்பிக்கைக்குரிய சகோதரிகள்' என்றுதான் உம்மு ஹராம், உம்மு ஸுலைம் சகோதரிகளைக் குறிப்பிடுவார்கள் நபியவர்கள். நபியவர்கள் மதீனா வந்தடைந்ததும் அங்கிருந்த மூன்று யூத கோத்திரங்களும் தாங்கள் யாருக்காகக் காத்திருந்தார்களோ அந்த நபி வந்து சேர்ந்துவிட்டாரே என்று மகிழ்ந்து முண்டியடித்து இஸ்லாத்தை ஏற்றிருக்க வேண்டுமில்லையா? ஆனால் பாழாய்ப்போன அவர்களது இன உணர்வு, அரபு குலத்தில் தோன்றிய நபியை ஏற்றுக் கொள்ளவிடாமல் தடுத்தது. சரி போகட்டும் என்று இணக்கமான வாழ்க்கைக்கு அந்த யூதர்களிடம் உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள் முஹம்மது நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்.

இரு தரப்பிற்கும் மிகவும் இணக்கமான உடன்படிக்கை. மிக்க நன்று என்று அத்துடன் அந்த யூதர்கள் ஒழுங்கு மரியாதையாக அதையாவது பின்பற்றி வாழ்ந்திருக்கலாம். என்ன செய்வது? கூடவே பிறந்த குணம்! நிமிர்த்த முடியாத வால். அந்த உடன்படிக்கைக்கு குழிபறிக்கும் துஷ்டத்தனத்தில் மூழ்கினார்கள் அவர்கள். ஒருவர், இருவர் என்றல்ல. மூன்று யூத கோத்திரங்களும். ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்.

விளைவு? தன்வினை தன்னைச் சுட்டது! அந்த மூன்று யூத குலங்களும் மதீனாவிலிருந்து துடைத்து எறியப்பட்டன. இங்கு உபாதாவின் வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய நிகழ்வு, யூதர்களின் முதல் அயோக்கியத்தனம். துஷ்டத்தனத்தின் முதல் நடவடிக்கையில் இறங்கியவர்கள் பனா கைனுக்கா யூதர்கள். அந்த யூதர்களில் ஒருவன், ஒரே ஒருவன் செய்த ஒற்றைக் காரியம் அவர்களின் அழிவில் சென்று முடிந்தது.

மதீனாவில் பனா கைனுக்கா யூதர்களுக்கான அங்காடித் தெரு ஒன்று இருந்தது. அங்குத் தமது பொருள்கள் சிலவற்றை விற்பதற்காக முஸ்லிம் பெண்மணி ஒருவர் சென்றார். யூத பொற்கொல்லன் ஒருவனின் கடை. அதன் அருகே குந்தி அமர்ந்து தம் சோலையைப் பார்க்க ஆரம்பித்தார்.

அப்பொழுது அந்த யூதன் கெட்ட சில்மிஷம் செய்தான். அந்த முஸ்லிம் பெண்மணியின் ஆடை விளிம்பை அவரது பின்புறம் முடிச்சிட்டு விட்டான். அதை அறியாமல் அந்தப் பெண்மணி எழுந்து நிற்கும்போது, அவரது ஆடை உயர்ந்து அப்பெண்மணி ஒருகணம் அரை நிர்வாணமானார். ஓர் ஆணாக இருந்தாலே இது எத்தகைய அவமானம்? எனும் போது அந்தப் பெண்மணிக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்? வீறிட்டு அலறினார் அவர். கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள் அயோக்கிய யூதர்கள்.

அப்பொழுது அவ்வழியே வந்து கொண்டிருந்தார் ஒரு முஸ்லிம். அலறலும் சிரிப்பும் கேலியும் கேட்டு விரைந்து வந்தவர், இஸ்லாமிய சகோதரிக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தைக் கண்டதும் கோபம் சிவ்வென்று அவரைத் தாக்கியது. அங்கேயே, அப்போதே, அந்த யூதப் பொற்கொல்லனைத் தாக்கி, கொன்றார். அதைப் பார்த்து ஓடிவந்தார்கள் யூதர்கள். அந்த முஸ்லிமைத் தாக்கிக் கொன்றார்கள். அதைத் தொடர்ந்து கொல்லப்பட்ட முஸ்லிமின் உறவினர்கள் ஓடிவந்து, அங்காடியில் பெரும் சண்டை. நபியவர்களுக்குத் தகவல் வந்து சேர்ந்தது. அவர்கள் உடனே படை திரட்டிக் கிளம்பிவர, தங்களது கோட்டைகளுக்குள் ஓடிப் புகுந்து, கதவுகளை அடைத்துக் கொண்டனர் பனா கைனுக்கா யூதர்கள். கோட்டை சுற்றி வளைக்கப்பட்டு முற்றுகையிடப்பட்டது. பதினைந்து நாள் நீடித்தது முற்றுகை. பிறகு? வேறுவழியின்றி அடிபணிந்தார்கள் அயோக்கியர்கள். தங்களின் அப்பட்டமான தோல்வியும் நபியவர்களிடம் அடையப்போகும் தண்டனையும் அவர்களுக்குத் தெளிவாய்த் தெரிந்தவுடன் அவர்களது கண்களுக்கு தென்பட்டதெல்லாம் இரண்டு விடிவெள்ளிகள். அவர்கள் இஸ்லாத்திற்கு முன்பு பனா கைனுக்காவிடம் நேச அணியினராய் இருந்தவர்களின் இரு தலைவர்கள். அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை அஸ்ஸலால், உபாதா பின் அஸ்ஸாமித்.

யத்ரிபின் அரசனாகக் கூடிய நிலையில் இருந்தவன் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை. கிரீடம் அவனது கைக்கு எட்டிய நேரத்தில் அது தலைக்கு எட்டாமல் போகச் செய்தது மக்காவிலிருந்து வந்து சேர்ந்த இஸ்லாமிய மீளெழுச்சி. அதை ஏற்று ஊரே மாறி, பெயரும் மதீனா என மாறி, அஞ்ஞானக் கலாச்சாரங்கள் வீழ்ச்சியுற்றுப் பெரும் மாற்றங்களைக் கண்டவுடன் தன் ஏமாற்றத்தை அடக்கிக்கொண்டு,

வேறு வழியின்றி 'நானும் முஸ்லிம்' என்று போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டான் அவன். திரையை விலக்கி, அவனுடைய நயவஞ்சக முகத்தை, வேடத்தை நபியவர்களும் மற்றவர்களும் அறிந்துகொள்ள உதவிய முக்கிய நிகழ்வாய் இது அமைந்து போனது.

‘ஏற்கெனவே கிரீடம் போச்சு. இப்பொழுது தனது ஆதரவுக் கோத்திரமும் தொலைந்து போய்விட்டால் தன் கதி நிற்கதியாகிவிடுமே?’ என்ற பெரும் கவலை அப்துல்லாஹ் இப்னு உபைக்கு ஏற்பட்டுப் போனது. நபியவர்களிடம் சென்றவன் அவர்களது போர்க் கவசத்தைப் பிடித்து உலுக்கி, “எனது நட்புக் கோத்திரத்துடன் நல்லவிதமாய் நடந்து கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

கடும் சினம் கொண்ட நபியவர்கள், “என்னை விடு” என்றார்கள்.

“தாங்கள் அவர்களிடம் நல்லவிதமாய் நடந்து கொள்வேன் என்று சொல்லாதவரை விட மாட்டேன். ஒருகாலத்தில் அவர்களின் 700 வீரர்கள் என்னுடைய எதிரிகளிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றியிருக்க, அவர்களை ஒரேநாளில் அழித்துவிட நீர் வந்தீரோ? மாறி மாறித் தோன்றும் அதிர்ஷ்டத்தில் நம்பிக்கைக் கொண்டவன் நான்”

“அவர்கள் இன்றைய தினம் உன்னுடையவர்கள்” என்று அனுமதியளித்தார்கள் நபியவர்கள்.

உபாதா பின் அஸ்ஸாமித் கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தின் பனா அவ்ஃப் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். பனா அவ்ஃப் குலமும் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபையைப் போல் பனா கைனுக்காவின் நேச அணியாக இருந்தவர்கள்தாம். இஸ்லாத்திற்கு முந்தைய காலத்தில் கட்டிப்பிடித்து, கைகோர்த்து எதிரிகளுடன் போரிட்டிருக்கிறார்கள்.

எனவே நபியவர்களிடம் நேரடியாகத் தனது நிலையைத் தெரிவித்துவிட்டார் உபாதா. “அல்லாஹ்வின் தூதரே! எனது முழுமையான விசுவாசமும் அடிபணிதலும் அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் நம்பிக்கையாளர்களுக்கும் மட்டுமே. இந்த நிராகரிப்பாளர்களிடம் எனது நேச உறவை முறித்துக்கொள்கிறேன்.”

‘உயிர் சுமந்து கொள்ளுங்கள். பெண்டுகளையும் பிள்ளைகளையும் மட்டும் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள். மதினாவை விட்டுக் காலிசெய்து ஓடிப்போய்விடுங்கள்’ என்று பனா கைனுக்காவுக்கு நபியவர்கள் அவகாசம் அளித்தார்கள். அவர்களை வெளியேற்றவும் அந்த நடவடிக்கையை மேற்பார்வையிட்டு செய்து முடிக்கவும் உபாதாவிடம் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டது. எல்லாம் போச்சு என்றானதும் தலையையில் கையை வைத்துக் கொண்டு, இறுதி நேரத் தள்ளுபடி சலுகை ஏதாவது கிடைக்குமா என்று முயன்றார்கள் பனா கைனுக்காவின்.

“அபூல் வலீத்!” என்று உபாதாவை அழைத்தார்கள். பழைய நட்பின் அடிப்படையில் உபாதாவின் உணர்ச்சியைத் தூண்டும் தந்திரத்துடன், “நாங்கள் உங்களுடைய நேச அணியினர் அல்லவா?”

“ஆம். அதற்கென்ன? அது அப்பொழுது. எப்பொழுது நீங்கள் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக உடன்படிக்கையை முறித்து சண்டையைத் துவக்கிவிட்டீர்களோ, அக்கணமே நான் அல்லாஹ்வின் தூதரிடம் சென்றேன். ‘அல்லாஹ்வின் தூதரே! இக்கணமே நான் பனா கைனுக்காவுடனான எனது ஒட்டு, உறவு அத்தனையையும் ஒட்டுமொத்தமாகக் குடிமுழுகிவிட்டேன்’ என்று சொல்லிவிட்டேன்.”

அதைக் கேட்டு இடைமறித்தான் அப்துல்லாஹ் இப்னு உபை. “உமது நேச அணியினருடன் உறவை முறித்துக் கொள்வதா? அது உமது கையில் இல்லை” என்றவன், முந்தைய காலத்தில் பனா கைக்கா தமக்கும் உபாதாவின் குலத்தினருக்கும் எவ்வகையிலெல்லாம் உதவியிருக்கிறார்கள் என்பதை நினைவூட்டித் தொடர்ந்து நைச்சியம் பேசிகொண்டிருந்தான். ‘நிறுத்து, நிறுத்து’ என்று முத்தாய்ப்பாக பதில் அளித்தார் உபாதா. “அபூல் ஹுபாப். நீ சொல்வதெல்லாம் சரிதான். இஸ்லாமிய மார்க்கம் அத்தகைய பழைய ஒப்பந்தங்களை முறித்துவிட்டது. அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். நீ பிடித்துத் தொங்கும் பழைய உடன்படிக்கையின் முடிவு இருக்கிறதே, அதன் முடிவு நாளை தெளிவாகும்.”

அந்தப் பருப்பும் வேகவில்லை என்பதை உணர்ந்ததும் கால அவகாசத்தையாவது நீட்டிக்க அந்த யூதர்கள் முயன்றனர். அதற்கெல்லாம் உபாதா மசியவில்லை. “உங்களுக்கு மூன்று நாள் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வளவுதான் அவகாசம். அதுதான் அல்லாஹ்வின் தூதரின் கட்டளை. அதற்குமேல் ஒரு மணி, சில நொடி, என்றெல்லாம் எதுவும் கிடையாது” என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிட்டார்.

அத்துடன், மதினாவில் பனா கைனுக்கா கோத்திரம் ஒழிந்தது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 90

அண்ணல் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள், “எனக்காக உங்களில் உயிரை அர்ப்பணிக்கச் சித்தமாக இருப்பவர் யார்?” என்று ஒரு குரல் கொடுத்தார்கள்.

"இதோ இருக்கிறோம்" என்று ஒரே நேரத்தில் ஐந்து அன்ஸார்கள் எழுந்தனர். அவர்களின் தலைவராக ஹழ்லரத் ஜீஸியாத் இப்னு ஸக்கன் (ரலி) அவர்கள் இருந்தனர்.

உஹது போர்களத்தைப் பற்றி முந்தைய நபித் தோழர்களின் வரலாற்றில் அதிகம் அதிகமாக விபரித்திருப்பதால், நபித்தோழர் ஹழ்லரத் ஜீஸியாத் இப்னு ஸக்கன் (ரலி) அவர்கள் யுத்த களத்தில் ஆற்றிய பங்களிப்பை மட்டும் இப்பதிவில் பார்ப்போம்.

உஹதுடைய போர்க்களத்தில் முஸ்லிம்களின் வாள்கள் சுழன்று கொண்டிருந்த அதே நேரம் அவர்களின் கண்களும் தங்கள் அருமை நபிபெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்று தேடிச் சுழன்று கொண்டே இருந்தன.

இறுதியாக ஹழ்லரத் கஅப் இப்னு மாலிக் (ரலி) அவர்களின் கண்கள் அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்களைக் கண்டு கொண்டன. தலைக் கவசமணிந்தவர்களாக ஒரு மேட்டின் மேல் நின்று கொண்டிருந்த நபிபெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் கண்கள் மட்டுமே வெளியில் தெரிந்தன. அவற்றின் ஒளியைக் கொண்டே அடையாளம் கண்டு கொண்ட ஹழ்லரத் கஅப் இப்னு மாலிக் (ரலி) அவர்கள்,

"முஸ்லிம்களே! நபிகள் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் இதோ இருக்கிறார்கள்" என்று கூக்குரலிட்டனர்.

அக்குரல் வந்த திசையை நோக்கி முஸ்லிம்கள் யாவரும் பாய்ந்தோடினார்கள். முஸ்லிம் வீரர்கள் மட்டுமே யல்ல, குறைவிகள் படையும் அதே திசையில் சாய்ந்தது. அவர்கள் பரிபூரணமாக நபிபெருமானார் (ஸல்) அவர்களையே குறிவைத்துப் போராடினர். இருபடையினருக்குமிடையே போர் உக்கிர வேகத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் அண்ணல் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள், "எனக்காக உங்களில் உயிரை அர்ப்பணிக்கச் சித்தமாக இருப்பவர் யார்?" என்று ஒரு குரல் கொடுத்தார்கள்.

"இதோ இருக்கிறோம்" என்று ஒரே நேரத்தில் ஐந்து அன்ஸார்கள் எழுந்தனர். அவர்களின் தலைவராக ஹழ்லரத் ஜீஸியாத் இப்னு ஸக்கன் (ரலி) அவர்கள் இருந்தனர்.

இவர்கள் ஐவருமே எதிரிகளின் கடும் தாக்குதலால் உயிர் நீத்தனர். குற்றுயிராகக் கிடந்த ஹழ்லரத் ஜீஸியாத் இப்னு ஸக்கன் (ரலி) அவர்களின் உடலை நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தங்களருகே கொண்ட வரும்படி கூறினார்கள்.

தோழர்கள் அவ்வாறே அவர்களது உடலை நபிபெருமான் (ஸல்) அவர்களுக்கருகே கொண்டு வந்து கிடத்தினர்.

ஹழ்லரத் ஜியாத் இப்னு ஸக்கன் (ரலி) அவர்கள் மெதுவாக மெதுவாக நகர்ந்து வந்து அண்ணல் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் பாதங்களின் மீது தங்களின் திருமுகத்தைப் பதித்தனர். அதே நிலையில் அவர்களின் புனித ஆவி பிரிந்தது

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 91

"என்னை பற்றி ஏதும் இறைவசனம் இறங்கியதா ? அல்லது என்னை நயவஞ்சகர்களோடு நபிகளார் சேர்த்துக் கொன்னார்களா ?"

- தஃலபா (ரஹி)

16 வயது நிரம்பிய பாலகர் இந்த தஹ்லபா (ரலி) மிக அமைதியான குணம். மிக குறுகிய காலமே வாழ்ந்த நபித் தோழர். நற்பண்புகள் நிறைந்தவர் பிறர் மீது கண்ணியம் செய்யும் குணம் உடையவர்கள்.

இவர்களின் பணி நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறும் செய்திகளை நபித்தோழர்களிடம் கூறிவருவதாகும். அப்பணியை பெரும் பாக்கியமாக கருதி செய்து வந்தார்கள்.

ஒரு சமயம் நபி (ஸல்) அவர்கள் தஹ்லபா அவர்களை ஒரு தேவையை கூறி அதை நிறைவேற்ற அனுப்பி வைத்தார்கள் .

தஹ்லபா (ரலி) அவர்கள் செல்லும் வழியே ஒரு வீடு ஒன்றை கடக்க முற்பட்டார்கள். அவ்வீடு ஏழ்மையின் காரணமாக கதவுகள் இல்லாமல், மாறாக வீட்டின் முன் துணியால் திரையிடப்பட்டிருந்தது. அப்போது காற்றில் அவ்வீட்டின் திரை விலகியது அங்கு ஒரு குளியலறை இருந்தது அதில் ஒரு பெண் குளித்து கொண்டிருந்தார்கள் .
அச்சமயம் தஹ்லபா அவர்களின் பார்வை அப்பெண்ணின் மீது விழ உடனே தன் பார்வையை திருப்பியவராக தஹ்லபா (ரலி) "இறைவனிடமிருந்து பாதுகாப்பு தேடுகிறேன்" என்று கூறி அவ்விடத்தை விட்டு கடந்த தஹ்லபா அவர்களின் மனம் ஒரு பெரிய பாவத்தை செய்ததாக எண்ணியது .

தாம் ஒரு நபி (ஸல்) அவர்களின் தோழர் ஒருவராக இருந்துகொண்டு ஒரு பெரும்பாவத்தை செய்துவிட்டேனே நபிகளாரின் முகத்தை பார்க்கும் அளவிற்கு தமக்கு தகுதி இல்லை என்றெண்ணினார்.
மேலும் இறைவன் தன்னை பற்றி வசனம் இறக்கிவிடுவான். அல்லது நபிகளார் தம்மை நயவஞ்சகர்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்து விடுவார்கள் என்று பலவாறாக எண்ணி அச்சப்பட்டார்கள். தான் ஒரு பாவி என அழுதார்கள்.
எங்கே செல்வது? என்ன செய்வது? ஒன்றும் விளங்க வில்லை வீட்டிற்கு சென்றால் நபி (ஸல்) அவர்கள் என்னை தேடி தோழர்களை அனுப்புவார்கள். நான் நபிகளாரை காண வேண்டியிருக்கும் என்று எண்ணி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.
அவர்கள் எங்கு சென்றார்கள் என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை .
நபிகளார் கண்கள் ஒவ்வொரு தொழுகைக்கு பின்னும் தஹ்லபாவை தேடின, நபிகளார் தன்தோழர்களிடம் " தஹ்லபா எங்கே என்று கேட்க , தோழர்கள் "தெரியவில்லையே யா ரகூலல்லாஹ்! அவர்களோ விளையாட்டு பருவமுடையவர் எங்காவது சிறுவர்களுடன் விளையாட சென்றிருப்பார், அல்லது அவர்களின் வீட்டில் இருப்பார் என்று கூறினார்கள் .
நாட்கள் உருண்டோடியது. நபி (ஸல்) அவர்கள் உமர் (ரலி) சல்மான் பாரிஸ் (ரலி) போன்றோரை அழைத்து தஹ்லபா (ரலி) அவர்களைதேடி அனுப்பினார்கள் . அத்தோழர்கள் மீனா மாநகரம் முழுவதும் தேடியும் தஹ்லபா (ரலி) அவர்கள் கிடைக்கவில்லை.
இறுதியாக மக்காவிற்கும்,மீனாவிற்கும் இடையே உள்ள மலையின் அடிவாரத்தை அடைந்த தோழர்கள் அங்கு ஆடு மேய்க்கும், மக்களிடம் தஹ்லபாவின் அங்க அடையாளம் மற்றும் வயது கூறி விசாரிக்க அம்மக்களில் ஒருவர் "நீங்கள் அந்த அழுது கொண்டே இருக்கும் பாலகரையா வினவுகிறீர்கள்.
கடந்த 40 நாட்களாக இந்த மலையிலிருந்து அவர் சூரியன் மறையும் நேரத்தில் கடுமையாக அழுது கொண்டே கீழிறங்கி வருவார்.

நாங்கள் எங்களிடம் உள்ள செம்மறி ஆட்டின் பாலை கொடுப்போம் அதை குடித்துவிட்டு மறுபடியும் அழுதுக் கொண்டே மலைக்கே சென்றுவிடுவார்கள். சத்தியமாக அப்பாலகரிடம் அழுகையை தவிர வேறு எதையும் நாங்கள் கேட்டதில்லை என்றதும் உமர் (ரலி) திகைத்து போனார்
மாலைநேரம் ஆகும் வரை தஹ்லபாவிற்காக காத்திருந்த நபி தோழர்கள் அவர்களை பெற்றுக்கொண்டனர். அவருடைய அழுகையால் உடல் மெலிந்து நோய்வாய்ப்பட்டவராய் மிக மோசமான உடல் நிலையில் கந்தலான ஆடையுடன் தஹ்லபாவை கண்டனர்.
உமர் (ரலி) சல்மான் பாரிஸ் (ரலி) மேலும் இன்ன பிற தோழர்களை கண்ட தஹ்லபா (ரலி) மலையை நோக்கி நடக்க முற்பட்டார்கள்.
அப்போது உமர் (ரலி), அவர்களை தடுத்து நிறுத்தவே தஹ்லபா (ரலி) அவர்கள் "உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் ? " என வினவ உமர் (ரலி) "உன்னை நபி (ஸல்) அவர்கள் உங்களை அழைத்து வர சொன்னார்கள்" என்றார் .
உடனே தஹ்லபா (ரலி) "என்னை பற்றி ஏதும் இறைவசனம் இறங்கியதா ? அல்லது என்னை நயவஞ்சகர்களோடு நபிகளார் சேர்த்துக் கொண்டார்களா ? என்று வினவ,
உமர் (ரலி) "நாங்கள் அப்படி ஒன்று அறிய வில்லை உன்னை பற்றி நபிகளார் கவலை கொண்டுள்ளார்கள் உன்னை காண ஆவலாக உள்ளார்கள்" என்று கூறினார்கள் .
அதற்கு தஹ்லபா "இல்லை நான் நபிகளாரை சந்திக்கும் அருகதை அற்ற பாவியாக உள்ளேன் என்னை விட்டுவிடுங்கள் நான் இந்த மலையிலேயே கிடந்து இறந்து விடுகிறேன் " என்று கூறினார்கள் .
அதற்கு நபி தோழர்கள் "இல்லை உன்னை இந்த நிலையில் விட்டு செல்ல முடியாது .உன் உடல்நிலை மோசமாக உள்ளது என்று அவர்களை அப்படியே தூக்கி சென்று அவர்களின் வீட்டில் படுக்க வைத்தனர் அப்போதும் தஹ்லபா (ரலி) அழுது கொண்டே இருந்தார்கள் .

உமர் (ரலி) நபிகளாரிடம் வந்து " யா ரகூலல்லாஹ் ! தஹ்லபாவை நாங்கள் மீனாவின் மலை பகுதி அடிவாரத்தில் பெற்றுக்கொண்டோம் அவரின் உடல் நிலை மிக மோசமாக உள்ளது என்று கூறினார்கள்
உடனே நபிகளார் தஹ்லபாவின் வீட்டிற்கு வர நபி வருவதை அறிந்து தஹ்லபா (ரலி) படுக்கையிலிருந்து தலையை உயர்த்தினார்கள் .
நபி (ஸல்) அவர்கள் தஹ்லபாவின் மிக அருகில் அமர்ந்து தஹ்லபாவின் தலையை நபிகளாரின் திருமடியில் வைத்தார்கள்.
அப்போது தஹ்லபா (ரலி) " யா ரகூலல்லாஹ் ! என் தலையை தரையில் கிடத்தி விடுங்கள் இந்த பாவியின் தலை உங்கள் கண்ணியம் பொருந்திய மடியில் இருக்க அருகதையற்றது என்று அழ ஆரம்பித்தார்கள்

அதற்கு நபிகளார் முடியாது என மறுத்தார்கள். மீண்டும் தஹ்லபா (ரலி) யா ரகூலல்லாஹ் ! என் தலையை தரையில் கிடத்திவிடுங்கள்” என கூறி அழுதுகொண்டே இருந்தார்கள்.

அப்போது நபிகளார் “ தஹ்லபா உனக்கு என்ன நேர்ந்தது ? என்று வினவ

தஹ்லபா (ரலி) “யாரகூலல்லாஹ் நான் ஒரு பெரிய பாவம் செய்து விட்டேன் அதனால் இறைவன் என்னை தண்டிப்பான் என்று அச்சமாக உள்ளது , யா ரகூலல்லாஹ் நான் அல்லாஹ்வின் கருணையை ஆதரவு வைக்கிறேன் என்றார்கள் .

அதற்கு நபிகளார் “அல்லாஹ் உன்னை நிச்சயம் மன்னிப்பான் உனது பாவம் இந்த வானத்திற்கும் பூமிக்கும் இடையே உள்ள அளவாக இருந்தாலும் சரியே என்றார்கள்.

அப்போது தஹ்லபா (ரலி) “யா ரகூலல்லாஹ் என் உடலில் எலும்புகளுக்கும் தசைகளுக்கும் இடையே எறும்புகள் ஊர்வதுபோல் உணர்கிறேன் என்றார்கள்

உடனே நபிகளார் “ நிச்சயமாக அப்படி உணர்கிறாயா தஹ்லபா ? என வியப்புடன் கேட்க அதற்கு தஹ்லபா “ஆம் யாரகூலல்லாஹ் ”என்றார்கள் .

நபி (ஸல்) அவர்கள் “ யா தஹ்லபா நிச்சயமாக நீ மரணத்தின் சுவையை உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறாய் ! என்றதும் தஹ்லபா(ரலி) அவர்கள் “அஷ்ஹது அல்லாயிலாக இல்லல்லாஹ் வ அஷ்ஹது அன்ன முகம்மதர் ரகூலல்லாஹ் ” என்ற கலிமாவை மொழியி., மரணம் அவர்களை தழுவிக்கொண்டது.

வாழ்வில் எந்த வித ஆசைகளையும் நிறைவேற்றிகொள்ளாத வயதில் மரணம் அவர்களை தழுவிக்கொண்டது .

இன்னா வில்லாஹி வ இன்னா இலைஹி ராஜிஹன் “

நபிகள் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தன் கரங்களாலேயே கபன் இட்டு தாமே தொழுகையை முன் நின்று நடத்தினார்கள்.

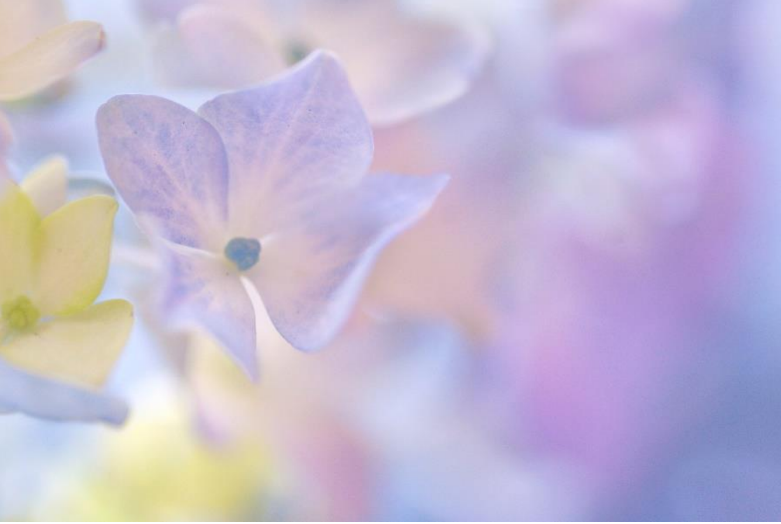
ஜனாஸாவை அடக்கம் செய்ய செல்லும் போது நபி (ஸல்) அவர்கள் தன்னுடைய இரு பாதங்களின் ஓரங்களை வைத்து

கூட்டத்தின் மத்தியில் நடப்பது போல் நடப்பதை கண்ட உமர் (ரலி) “யா ரகூலல்லாஹ்! மக்கள் தான் விலாசமாக வழிவிட்டு

செல்கிறார்களே அப்பொழுது ஏன் இப்படி நடந்து வருகிறீர்கள் ? என்று வினவ..

நபிகளார் வியப்புடன் “ ஓ உமரே இந்த தஹ்லபாவின் நல்லடக்கத்திற்கு பல்லாயிரக்கணக்கான வானவர்கள் வந்துள்ளார்கள் அதனால் தான் என் இருகால் பதிக்க இடம் இல்லாமல் நடக்கிறேன் .” என்று கூறினார்கள் .

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 92

தன் நாவைத் தொட்டுக் காட்டி, “என்னுடைய இந்த ஆயத்தத்தை எவராலும் எதிர்த்து நிற்க இயலாது” ஹஸ்ஸான் இப்னு தாபித் (ரழி)

ஹஸ்ஸான் இப்னு தாபித் ரழியல்லாஹு அன்ஹு (கி.பி. 563 - கி.பி. 674) அவர்கள் கஸ்ரஜ் குலத்தில் ஏறத்தாழ கி.பி. 563 ஆம் ஆண்டில் யாத்ரிபில் பிறந்தார். இவர் ஒரு அரேபியக் கவிஞர், நபி தோழர்களில் இவரும் ஒருவர். இவரது தந்தை தாபித், இவரது பாட்டனார் அல்முந்திர் ஆகியோர்களும் கவிஞர்களாய் விளங்கினர்.

சிறந்த கவிஞராகிய இவர் தொடக்கத்தில் கஸ்ஸானிய அரசர்களின் அரசவைக் கவிஞராய்ப் பணியாற்றினார். பின்னர் அண்ணல் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களின் மதினா வருகை (ஹிஜ்ரத்)தின்போது இஸ்லாத்தினை தழுவிய இவர். நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களின் முன் புகழ்ந்தும், நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க எதிரிகளை தாக்கியும் கவி பாடிய கவிஞர். மேலும் இவரே இஸ்லாத்தின் முதல் மார்க்க கவிஞரும் ஆவார்

அண்ணல் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் மதீனாவில் குடியேறிய பொழுது இவருக்கு வயது அறுபது இருக்கலாம். இஸ்லாத்தைத் தழுவிய இவரிடம் இவரது உதவி தேவைப்படுகிறது என்று அண்ணல் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் கூறிய பொழுது இவர் தம் நாவைத் தொட்டுக் காட்டி, "என்னுடைய இந்த ஆயத்தத்தை எவராலும் எதிர்த்து நிற்க இயலாது" என்று கூறினார்.

நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அன்னவர்களால் அமைக்கப்பட்ட தனி மேடையில் (மிம்பரில்) நின்று ஹஸ்ஸான் இப்னு தாபித் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள், நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அன்னவர்களை புகழ்ந்து கவிதை பாட, அதனைக் கேட்டு மகிழ்ந்த நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அன்னவர்கள் :

"அல்லாஹ்வின் தூதரை புகழும் காலமெல்லாம், ரூஹுல் குத்ஸியை (ஜிப்ரீல் அலைஹிஸ்ஸலாம்) அவர்களை கொண்டு ஹஸ்ஸானை நிச்சயமாக அல்லாஹ் வலிமைப்படுத்துவானாக! என்று கூறி ஹஸ்ஸான் இப்னு தாபித் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை வாழ்த்தினார்கள். (ஸஹிஹுல் புகாரி)

"நானும் குறைஷியாயிற்றே, குறைஷியரை நீர் தாக்கும் பொழுது எனக்கு வருத்தம் ஏற்படுமே" என்று அண்ணல் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் கூறிய பொழுது, "வெண்ணையிலிருந்து மயிரை எடுப்பது போன்று தங்களை அவர்களிலிருந்து தனியாகப் பிரித்து எடுத்து விடுவேன்" என்று கூறினார் இவர்.

பணா குரைலாக்களின் கோட்டையை முற்றுகையிட்ட பொழுது அண்ணல் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் இவரை நோக்கி, உருவ வழி பாட்டினர் மீது வசைக் கவி பாடுமானும் ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்கள் அதில் இவருக்கு உதவி நல்குவார்கள் எனக் கூறியதாகவும் மிஷ்காத்தில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

பள்ளிவாசலில் ஹஸ்ஸான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் கவிபாடிக் கொண்டிருந்த போது அங்கு சென்ற உமர் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் கடைக்கண் பார்வையால் பார்த்தார்கள். அப்போது ஹஸ்ஸான் ரழியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் சொன்னார்கள்:

"உங்களை விட சிறந்தவரான இறைதூதர் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் இருந்தபோதே இப்பள்ளிவாசலில் கவி பாடியுள்ளேன்". (அறிவிப்பவர் : ஹழ்ரத் அபூஹுரைரா (ரழியல்லாஹு அன்ஹு) ஸஹிஹுல் புகாரீ - 2973, ஸஹிஹுல் முஸ்லிம் - 4539

அண்ணல் நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் மறைவிற்கு பின் இவர் கிழக்கே சீனா வரை பயணித்து ஸஅத் இப்னு அபீவக்காஸ் (ரழி), தாபித் இப்னு கைஸ் மற்றும் உவைஸ் அல் கர்னி ஆகியோருடன் இஸ்லாமிய பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

ஹஸ்ஸான் இப்னு தாபித் (ரழி) அவர்களின் பணி அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் செய்தியை பரப்புவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தன, ஏனெனில் கவிதை அரபு கலாச்சாரத்தின் ஒரு முக்கிய பகுதியாக இருந்தது. ஹஸ்ஸான் இப்னு தாபித்தின் வேலைகளும் வார்த்தைகளும் நபி (ஸல்) அவர்களை புகழ்வதில் மிகவும் அழகாகக் கருதப்படுகின்றன.

பிற்காலத்தில் இவர் கண்ணொளி மங்கப் பெற்றார். அபூபக்ர் (ரழியல்லாஹு அன்ஹு), உமர் (ரழியல்லாஹு அன்ஹு) ஆகியோர் இறந்த பொழுது இவர் அவர்கள் மீது நெஞ்சை உருக்கும் இரங்கற்பாக்கள் பாடினார். இவரது மகன் அப்துர் ரஹ்மான், பேரன் ஸைத் ஆகியோரும் கவிஞர்களாகப் விளங்கினர்.

இவர் அறுபது ஆண்டுகள் உருவத் தொழும்பராயும், பின்னர் இஸ்லாத்தில் இணைந்து அறுபது ஆண்டுகள் முஸ்லிமாயும் வாழ்ந்து தம் 120 ஆவது வயதில் கி.பி. 674 இல் காலமானதாகக் கூறப்படுகிறது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 93

குறைஷிகள் இவர்களைத் தீயிலிட்டுத் துன்புறுத்திய பொழுது அவ்வழியே வந்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், "நெருப்பே! நீ இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களுக்கு 'ஸலாமத்'தாகக் குளிர்ந்தது போன்று அம்மாருக்கும் குளிர்ந்து விடு!!"

அம்மார் இப்னு யாஸீர் ரழியல்லாஹு அன்ஹு (கி.பி. 570 - கி.பி.657) அவர்களின் மற்றொரு பெயர் அபுல் யஹ்ஸான் என்பதாகும். இவர்களை இப்னு சுமையா என்றும் அழைக்கப்பட்டு வந்தனர். இவர்களின் தந்தை யாஸீர் தம் உடன்பிறந்தார் ஒருவரைத் தேடித் தம்முடைய மற்றொரு உடன் பிறந்தாருடன் யமனிலிருந்து மக்காவிற்கு வந்து மக்ஸூம் கிளையைச் சேர்ந்த ஹுதைபாவின் ஆதரவில் அங்கேயே தங்கி வாழலானார். அம்மார் இப்னு யாஸீர் (ரழி), அவர்களது தகப்பனார் யாஸீர், தாயார் சுமய்யா ஆகிய மூவரும் மக்ஜூம் கிளையைச் சேர்ந்த அபு ஹுதைபா இப்னு முகீரா என்பவனின் அடிமைகளாக இருந்தார்கள். மூவரும் இஸ்லாமைத் தழுவினர். அபு ஹுதைபா இப்னு முகீரா , தம் அடிமைப் பெண் சுமையாவை யாஸீருக்கு மணமுடித்து வைத்தார். இத்தம்பதியினருக்கு கி.பி. 570இல் அம்மார் (ரழி) மக்காவில் பிறந்தனர். பின்னர் ஹுதைபா, சுமையாவுக்கு விடுதலை நல்கவே சிறுவர் அம்மாருக்கும் விடுதலை கிடைத்தது.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அர்க்கத்தின் இல்லத்தில் வைத்து இரகசியமாக இஸ்லாமியப் பிரச்சாரம் செய்யும் பொழுது அம்மார் (ரழி) அவர்களும் இஸ்லாத்தைத் தழுவினர். பின்னர் இவர்களின் தந்தை யாஸீரும், தாயார் சுமையாவும் இஸ்லாத்தைத் தழுவினார்கள். அம்மார் இப்னு யாஸீர், யாஸீர், அவரது மனைவி சுமைய்யா (ரழியல்லாஹு அன்ஹும்) ஆகியோர் மற்ற கோத்திரத்திலிருந்து இஸ்லாமை ஏற்றவர்களில் முதன்மையானவர்களாவர். இம்மூவரையும் அபுஜஹ்ல் தலைமையில் ஒரு கூட்டம் 'அப்தஹ்' என்ற இடத்துக்கு அழைத்துச் சென்று மதிய வேளையில் சுடு மணலில் கிடத்தி கடுமையாக சித்திரவதை செய்தனர். இதனைக் கண்ட நபி (ஸல்) அவர்கள் "யாஸீரின் குடும்பத்தாரே! பொறுமையை மேற்கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு சொர்க்கம் வாக்களிக்கப்பட்டுள்ளது" என ஆறுதல் கூறினார்கள். நிராகரிப்பவர்களின் வேதனைகளின் உச்சமாக இவர்களின் தந்தை யாஸீர் (ரழி) உடைய இரண்டு கால்களையும் இரண்டு ஒட்டகைகளின் பின்னங்கால்களில் இணைத்து அவற்றை எதிரும் புதிருமாக விரட்டி அவருடைய உடலை இரு கூறாகக் கிழித்து அவரைக் கொன்றொழித்தனர்.

வயது முதிர்ந்து இயலாதவராக இருந்த அம்மாரின் தாயாரான சுமைய்யா பின்த் கய்யாத் (ரழி) அவர்களை அபு ஜஹ்ல் அவர்களது பெண்ணுறுப்பில் ஈட்டியால் குத்திக் கொலை செய்தான். இவரே இஸ்லாமிற்காக உயிர் நீத்த முதல் பெண்மணியாவார். திருக்குர்ஆனிலுள்ள 2:207, 3:62, 6:52, 122, 16:108-111, 29:2, 39:12 ஆகிய வசனங்கள் இவர்களையே குறிப்பன என்று கருதப்படுகிறது. அவர்களது மகனாரான அம்மாரை பாலைவனச் சுடுமணலில் கிடத்தி நெஞ்சின் மீது பாறாங்கல்லை வைத்தும், நினைவிழக்கும் வரை தண்ணீரில் மூழ்கடித்தும் சித்திரவதை செய்தனர். "முஹம்மதை திட்ட வேண்டும் அல்லது அதோ லாத், உஜ்ஜா சிலைகளைக் காட்டி புகழ்வேண்டும். அப்போது தான் உன்னை இத்தண்டனையிலிருந்து விடுவிப்போம்" என்றும் கூறினர். வேதனை தாளாத அம்மார் (ரழி) அவர்கள் நிராகரிப்பவர்களின் கட்டளைக்கு இணங்கி விட்டார். அதற்குப் பின் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் வந்து அழுது மன்னிப்புக் கோரினார். அப்போது அல்லாஹ் பின்வரும் வசனத்தை இறக்கியருளினான். (இப்னு ஹிஷாம்) (ஆகவே,) எவரேனும் நம்பிக்கை கொண்டதன் பின்னர், அல்லாஹ்வை (நிராகரித்தால் அவனைப் பற்றிக் கவனிக்கப்படும்.) அவனுடைய உள்ளம் நம்பிக்கையை கொண்டு முற்றிலும் திருப்தியடைந்தே இருக்க, எவனுடைய நிர்ப்பந்தத்தின் மீதும் அவன் (இவ்வாறு) நிராகரித்தால் (அவன் மீது யாதொரு குற்றமும் இல்லை.) எனினும், அவனுடைய உள்ளத்தில் நிராகரிப்பே நிறைந்திருந்து (இவ்வாறு செய்)தால் அவன் மீது அல்லாஹ்வுடைய கோபம்தான் ஏற்படும். அவனுக்கு கடுமையான வேதனையுமுண்டு. (குர்ஆன் 16:106) ஒரு முறை குறைவிகள் இவர்களைத் தீயிலிட்டுத் துன்புறுத்திய பொழுது அவ்வழியே வந்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், "நெருப்பே! நீ இப்ராஹீம் (அலை) அவர்களுக்கு 'ஸலாமத்' தாகக் குளிர்ந்தது போன்று அம்மாருக்கும் குளிர்ந்து விடு!!" என்று கூறினர்.

குறைவிகளின் கொடுமை தாங்க இயலாது முதன் முதலாக அபிஸ்னியாவில் குடியேறியவர்களில் இவரும் ஒருவர். பின்னர் மதீனாவிற்கு வந்தார். குபா வந்து சேர்ந்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அங்குப் பள்ளி வாயிலை நிர்மாணிக்கத் துவங்கி அதனைப் பூர்த்தி செய்யும் பொறுப்பை இவர்களிடமே ஒப்படைத்துவிட்டு மதீனா புறப்பட்டனர். மதீனா பள்ளிவாயிலின் நிர்மாண வேலையிலும் இவர்கள் பெரும் பங்கு கொண்டனர். அப்பொழுது இவர்கள் இருவர் தூக்கும் பளுவைத் தூக்கிச் செல்வதைக்கண்ட நபி (ஸல்) அவர்கள், "அம்மாருக்கு சுவனத்தில் இரட்டிப்புக் கூலி கிடைக்கும்" என்று கூறினர். இவர்கள் மதீனா பள்ளிவாயிலின் நிர்மாண வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது, "ஒருவர் பள்ளிவாயில் எழுப்ப இரவு பகலாகப் பாடுபடுகிறார். மற்றொருவரோ வேலையைக் கழப்பிக் கொண்டு வெருமனே அமர்ந்துள்ளார்" என்று பாடினார். அதை கேட்ட ஒருவர், தம் கையில் இருந்த கழியைக் காட்டி, "நீர் பாடுவதை நான் கேட்டுக் கொண்டு தான் இருக்கிறேன். தொடர்ந்து பாடுவீராயின் உம்மூக்கை உடைத்து விடுவேன்" என்று கூறினார். இது அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் செவிப்பட்டதும் அவர்கள் சினமுற்று, "என்ன! அவர் உங்களைச் சுவனத்தின் பக்கம் அழைக்கும் பொழுது நீங்கள் அவரை நரகத்தின் பக்கம் இழுக்க நினைக்கின்றீர்களா? அவர் எனக்கு என் முகம் போன்று பிரியமானவர். அவருக்குச் செய்யப்படும் எந்தத் தீங்கும் மன்னிக்கப்பட மாட்டாது" என்று கூறி இவர்களின் முகத்திலும், தலையிலும் உள்ள மண்ணைத் துடைத்தார்கள்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் நக்லாவுக்கு முதன்முதலாக அப்துல்லாஹ் இப்னு ஜஹ்ஷின் தலைமையில் அனுப்பிய குழுவிலும் இவர்கள் இருந்தனர். பத்ரு போரிலும் பங்கு பெற்றார்கள். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் நடத்திய எல்லாப் போர்களிலும் இவர்கள் பங்கு கொண்டுள்ளனர்.

அபூபக்ர் (ரழி) அவர்களின் கிலாஃபத்தின் போது நடந்த யமாமப் போரில் இவர்கள் தம் காது ஒன்றை இழந்தார்கள். இவர்களை 'ஒன்றை காதினர்' என்று ஒருவர் இழித்துரைத்த பொழுது, "நீர் என்னுடைய நல்ல காதையல்லவா இழித்துரைக்கிறீர்" என்று கூறித் தாம் ஒரு காதை இறைவனுக்காக இழந்ததைப் பெருமையாகக் கூறாமல் கூறினார்கள் இவர்கள்.

ஹிஜ்ரி 21-இல் உமர் (ரழி) அவர்கள் இவர்களைக் கூஃபாவின் ஆளுநராக நியமித்தனர். ஓராண்டோ, ஈராண்டுகளோ இவர்கள் அப்பதவியில் இருந்தனர். உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் கலீபாவாக வருவதை இவர்கள் விரும்பவில்லை. துவக்கத்திலிருந்தே இவர்கள் அலீ (ரழி) அவர்களுக்கு ஆதரவாகவே இருந்தார்கள் என்றும் அபூபக்ர் (ரழி) அவர்களுக்குக் கூட இவர்கள் 'பைஅத்' செய்யவில்லை என்றும் கூறப்படுகிறது.

அலீ (ரழி) அவர்கள் கலீபாவான பொழுது அவர்களின் வலக்கரம் போன்று விளங்கிய இவர்கள் கூஃபா மக்களை அவர்களுக்கு ஆதரவு அளிக்குமாறு செய்வதில் பெரும் பங்கு எடுத்துக் கொண்டனர்.

உள்நாட்டுப் போர் ஏற்பட்ட சமயம், "உண்மை அம்மாரின் பக்கலிலேயே இருக்கும்" என்று அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறிய வாசகம் அலீ (ரழி) அவர்களை எதிர்த்து நின்ற ஸுபைர் (ரழி) முதலானவர்களைக் கூடத் தங்களின் போக்கு சரியா, தவறா என்று ஐயுறுமாறு செய்தது.

ஹிஜ்ரி 37-இல் அலீ (ரழி) அவர்களுக்கும் முஆவியா (ரழி) அவர்களுக்கும் இடையே நடந்த ஸிஃப்ஃபீன் போருக்கு முன் இவர்கள் இராக் மக்களை நோக்கி, "அல்லாஹ்வைன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன்; நியாயம் நம் பக்கமே உள்ளது.

அலீயின் படையணியில் சேர்ந்து போர் செய்தவருக்கே இவ்வுலகில் இஸ்லாத்திற்காக உயிர் நீத்த பேறும், மறுமையில் சுவனப் பெரு வாழ்வும் கிடைக்கும். எனவே என்னைப் பின்பற்றுங்கள்! சுவனத்து வாயில் திறந்து கிடக்கிறது. சுவனத்துக் கண்ணழகிகள் உங்களை வரவேற்கக் காத்து நிற்கின்றார்கள். நாம் இப்போரில் இறப்பெய்தின் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களையும், அவர்களின் தோழர்களையும் சுவனத்தில் சந்திப்போம்" என்று வீர உரை ஆற்றினர்.

ஒட்டகைப் போரின் போது எந்த அணியிலும் சேராமல் நடுநிலை வகித்த நபித்தோழர்கள் நபி (ஸல்) அவர்கள் அம்மாரைப் பற்றிய முன்னறிப்பின் காரணமாக பலரும் அலீ (ரலி) அவர்களின் ஆதரவாளர்களாய் மாறி யுத்த களத்தில் குதித்தனர். இதனால் முஆவியா அவர்களின் பக்கம் பின்னடைவு ஏற்பட்டது.

ஒரு சம்பவத்தின் போது நபி (ஸல்) அவர்கள் "அம்மார் என்றும் வாய்மையின் அணியில்தாம் இருப்பார். அப்போது குழப்பம் விளைவித்து வரம்பு மீறுவோர் கைகளால் அவர் உயிர் பறிக்கப்படும்" என்பதாக முன்னறிவிப்பு செய்தார்கள்.

தொடர்ந்து ஸிஃப்ஃபீன் போர் நடைபெற்றது. அப்போரிலும் அலீ (ரலி) அவர்களுடைய அணியில் அம்மார் (ரலி) அவர்கள் நின்று போரிட்டார்

புத்தக்களத்தில் அம்மார் (ரலி) வீர உரை ஆற்றிய பின்னர் தாகத்தால் இவர்கள் தண்ணீர் கேட்க, தண்ணீருக்குப் பதிலாகப் பால் வந்தது. அதைக் கண்ட இவர்கள், ஒரு முறை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் தம்மை நோக்கி, "இப்னு சுமையா! உம் கடைசி உணவு பாலாக இருக்கும்" என்று கூறியதை ஆங்கிருந்தோரிடம் எடுத்துரைத்து விட்டு,

"இன்று நான் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களையும், அவர்களின் தோழர்களையும் சந்திக்கப் போகிறேன்" என்று கூறிப் போர்களத்தில் பாய்ந்து வீரப் போர் செய்தார்

இப்போரில் அம்மார் (ரலி) அவர்கள் ஷஹீதாக்கி கீழே கிடந்த போது அவர்களின் தலையை துண்டாக கொய்யப்பட்டு முஆவியா (ரலி) அவர்கள் முன் வைக்கப்பட்டது.

"நான்தான் கொய்தேன் ... நான்தான் கொய்தேன் ... என்று இரண்டு பேர் மல்லுக்கட்டிக் கொண்டனர். முஆவியாவுக்கு அருகில் அம்ரு இப்னுல் ஆஸ் (ரலி) அவர்கள் நின்று கொண்டு,

"அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக..இவர்கள் இருவரும் நரகில் இடம் பிடிக்கவே சண்டை போடுகிறார்கள்" சற்று நேரம் கழித்து "இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே நான் இதையெல்லாம் பார்க்காமல் செத்துப் போயிருக்கக் கூடாதா...?" என்று

விசனத்தோடு கூறினார்

அம்மார் இப்னு யாஸீர் ரழியல்லாஹு அன்ஹு கி.பி. 657 இல் ஷஹீதானார்கள்.இவர்களின் அடக்கவிடம் ஸிஃப்ஃபீனில் இருக்கிறது.

இவர்களுக்கு அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் 'தையிபுல் முதையிப்' என்று பெயரிட்டிருந்தனர். இவர்களிடமிருந்து அலீ (ரழி), அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (ரழி) ஆகியோர் பல ஹதீதுகளைக் கேட்டறிந்து மக்களுக்கு அறிவித்துள்ளனர்

தாம் செய்த தவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தமாகத் தம் சொத்து முழுவதையும் தர்மம் செய்து விடுகிறேன் - கஃப் இப்னு மாலிக் (ரழி)

கஸ்ரஜ் கோதரத்தைச் சேர்ந்த இவர்களது முழுப் பெயர் கஃப் இப்னு மாலிக் அபு அப்துல்லாஹ் என்பதாகும். இவர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் மக்காவிலிருந்து மதீனாவுக்கு ஹிஜ்ரத் செய்யும் முன்பே, இரண்டாவது அகபா உடன்படிக்கையின் போது இஸ்லாத்தின் சிறப்பையுணர்ந்து இஸ்லாத்தை தழுவினார்.

இஸ்லாமியக் கவிஞர்களான ஹஸ்ஸான் இப்னு தாபித், அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா ஆகியவர்களுடன் இவர் மூன்றாமவராய்க் கருதப்பட்டார். இஸ்லாத்தின் விரோதிகள் மீது இவர் கண்டனக் கவிதைகள் பாடியுள்ளார். இஸ்லாமிய எதிரிகள் எழுப்பிய வினாக்களுக்குக் கெல்லாம், அவர்களது புத்தியே சிதறும்படி இவர் பல பாடல்கள் மூலமே பதில் அளித்திருக்கிறார். இவர் பத்ருப் போரில் கலந்து கொண்டாரா, இல்லையா என்பது பற்றி அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு இருக்கிறது.

பத்ருப் போரைத் தவிர பிற எல்லா போரிலும் கஃப் இப்னு மாலிக் நேரடியாக ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

உஹது போரில் நபி (ஸல்) அவர்களுக்குக் காயமேற்பட்டதை அறிந்ததும், அவர்களை எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்காக முன் வந்து அதனால் படுகாயமடைந்தார். உஹதுப் போரில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை இலக்குக் கண்டுபிடித்து மற்றவர்களுக்கு அறிவித்தவர் இவர்தாம்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் ஏனைய போர்களிலெல்லாம் கலந்து கொண்ட இவர் தபூக் படையெடுப்பில் தந்நலத்தின் காரணமாகக் கலந்து கொள்ளவில்லை. எனவே, இவரையும் அதில் கலந்து கொள்ளாத மற்ற இருவரையும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் சமூகப் பிரஷ்டம் செய்தார்கள்.

முஸ்லிம்களில் எவரும் இவருடன் உரையாடவோ, உறவாடவோ செய்யவில்லை. தம் மனைவியையும் தாம் விடுதலை செய்ய வேண்டுமோ என்று இவர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் கேட்ட பொழுது,

“அவர் தம் மனைவியை விட்டும் ஒதுங்கி இருந்து கொள்ளட்டும்” என்று செய்தி அனுப்பினார்கள் அவர்கள். எனவே இவர் தம் மனைவியை அவரின் பெற்றோர்களின் இல்லத்திற்கு அனுப்பி வைத்து விட்டார்.

முஸ்லிம்கள் அனைவரும் இவருக்கு விரோதிகள் போன்று தென்பட்டார்கள். அவர்களுள் எவரும் இவரின் ஸலாத்திற்குப் பதில் உரைக்கவில்லை. உலகமே இவருக்குச் சுருங்கி விட்டது போன்றிருந்தது. இவருடைய கண்கள் கண்ணீர் மழையைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தது. தம் தவற்றினை நினைத்து இவர் வருந்திக் கொண்டிருந்தார்.

இப்பொழுது கஸ்ஸானிய அரசு பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் என்று முன்னர்ப் பெருமை பாராட்டிக் கொண்டிருந்த இவருக்குத் தம் கஸ்ஸானிய நாட்டில் அடைக்கலம் தருவதாக கஸ்ஸானிய அரசரிடமிருந்து ஒரு மடல் வந்தது.

யார் இந்த கஸ்ஸானியர்கள் ?

முஃதா போர் முடிந்து ஒரு வருடம் ஆவதற்குள் தனது இந்த வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக பெரும் படையொன்றைத் திரட்டி, அதில் ரோமர்களையும் ரோமர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த கஸ்ஸான் கிளையைச் சேர்ந்த அரபியர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு தீர்க்கமான ஒரு போருக்குத் தயாரானார்கள்

முஸ்லிம்களைத் தாக்குவதற்கு மாபெரும் போருக்குரிய முனைப்புடன் ரோமர்களும், கஸ்ஸானியர்களும் போருக்கு வருகின்றனர் எனும் செய்தி மதீனாவில் பரவலாகப் பேசப்பட்டது. இதனால் மதீனாவாசிகள் அச்சத்திலும் திடுக்கத்திலும் வைத்தவர்கள்தான் கஸ்ஸானியர்கள் . இந்த கஸ்ஸானிய அரசரிடமிருந்துதான் அடைக்கலம் தருவதாக கஃப் இப்னு மாலிக் (ரழி) ஒரு மடல் வந்தது.

அதனைப் பெற்ற அடுத்த கணமே அதனைத் தீயிட்டுப் பொசுக்கி இறைவனுடையவும், இறைதாதருடையவும் மன்னிப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார் இவர். ஐம்பது நாட்களுக்குப் பின் இவரையும் ஏனைய இருவரையும் மன்னித்து விட்டதாக இறைவனிடமிருந்து செய்தி வந்தது.

திருமறையில் இறைவன் மன்னித்துவிட்ட செய்தி

9:117. நிச்சயமாக அல்லாஹ் நபியையும் கஷ்ட காலத்தில் அவரைப் பின்பற்றிய முஹாஜிர்களையும், அன்ஸாரிகளையும் மன்னித்தான் அவர்களில் ஒரு பிரிவினருடைய நெஞ்சங்கள் தடுமாறத் துவங்கிய பின்னர், அவர்களை மன்னித்து அருள் புரிந்தான் - நிச்சயமாக அவன் அவர்கள் மீது மிக்க கருணையும், கிருபையும் உடையவனாக இருக்கின்றான்

9:118. (அல்லாஹ்வின் உத்தரவை எதிர்பார்த்து) விட்டு வைக்கப்பட்டிருந்த மூவரையும், (அல்லாஹ் மன்னித்து விட்டான்;) பூமி இவ்வளவு விசாலமாக இருந்தும், அது அவர்களுக்கு நெருக்கமாகி அவர்கள் உயிர் வாழ்வதும் கஷ்டமாகி விட்டது - அல்லாஹ்(வின் புகழ்) அன்றி அவனைவிட்டுத் தப்புமிடம் வேறு அவர்களுக்கு இல்லையென்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டார்கள் -

ஆகவே, அவர்கள் பாவத்திலிருந்து அவர்கள் விலகிக் கொள்ளும் பொருட்டு, அவர்களை அல்லாஹ் மன்னித்தான்; நிச்சயமாக அல்லாஹ் (தப்பாவை ஏற்று) மன்னிப்பவனாகவும், மிக்க கிருபையுடையவனாகவும் இருக்கின்றான்.

9:119. ஈமான் கொண்டவர்களே! அல்லாஹ்வுக்கு அஞ்சுங்கள்; மேலும் உண்மையாளர்களுடன் நீங்களும் ஆகிவிடுங்கள். இறைவனிடமிருந்து செய்தி வந்ததும் அதனை உடனே ஆள் மூலம் இவருக்குச் சொல்லி அனுப்பினார்கள் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள். அப்பொழுது தான் இவருக்கு உயிர் வந்தது போன்றிருந்தது. 'சஜ்தா'வில் வீழ்ந்து இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்திய இவர் மகிழ்ச்சி மிகுதியினால் தம்மிடமிருந்த இரண்டே இரண்டு ஆடைகளை அச்செய்தியைக் கொணர்ந்தவருக்கு அன்பளிப்புச் செய்தார்.

அதன் பின் வேறு இரண்டு ஆடைகளை வாங்கி அணிந்து கொண்டு இவர் பள்ளிவாயிலுக்கு வந்த பொழுது அங்குக் குழுமி இருந்த மக்கள் இவரைக் கண்டு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தார்கள். முதன் முதலாக, அபூதல்ஹா ஓடி வந்து இவருடன் கை குலுக்கித் தம் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

பின்னர் இவர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் திருமுன் வந்து அவர்களுக்கு ஸலாம் உரைத்தார். அதற்கு முக மலர்ச்சியுடன் பதிலுரைத்தார்கள் அவர்கள். அதன் பின் தாம் செய்த தவற்றிற்குப் பிராயச்சித்தமாகத் தம் சொத்து முழுவதையும் தர்மம் செய்து விடுவதாகக் கூறினார் இவர்.

அது கேட்ட அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், "அவ்வாறு செய்யின் நீர் வறுமைக்கு ஆளாகி விடுவீர். எனவே, உம் சொத்தில் ஒரு பகுதியைத் தருமம் செய்யும்" என்று கூறி, கைபரில் தமக்குக் கிடைத்த நிலத்தை மட்டும் தமக்கு வைத்துக் கொண்டு, ஏனையவற்றைத் தாம் செய்த தவற்றினுக்கு ஈடாகத் தர்மம் செய்து விட்டார் இவர்.

உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் கிலாஃபத்தின் போது இவர் உஸ்மான் (ரழி) அவர்களை ஆதரித்து நின்றார். அவர்கள் கொல்லப்பட்ட பொழுது அவர்கள் மீது இரங்கற்பா பாடினார். இவர் அலீ (ரழி) அவர்களைக் கலீபாவாகக் கஃப் இப்னு மாலிக் (ரழி) அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஹிஸ்ரி 50- ல் தம் 77ஆம் வயதில் இவர் உலகு நீத்தார்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 95

"நேர்மையான உள்ளங்கொண்ட ஏழைகளும், வெட்கத்தால் வாய் திறந்து கேட்க முடியாத எளியவர்களுமே அவர்கள். வறுமைப்பட்டு அவர்கள் என்னிடம் வருவார்கள். வெட்கமானது கேட்க விடாமல் அவர்களின் வாயை அடைத்து விடும். தன்மானத்தால் அவர்களின் முகம் சிவக்கும். அவர்கள் கேட்கமுன்பாகவே நான் கொடுத்து விடுவேன்" - ஸஈத் இப்னுல் ஆஸ் (ரலி)

அண்ணல் பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் ஹிஜ்ரத்துச் செய்து மதீனா சென்ற முதல் ஆண்டில் மக்கமாநகரில் வளமிக்க ஓர் உமையாக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்களே ஹழ்லரத் ஸசத் இப்னுல் ஆஸ் (ரலி) அவர்கள். மறு ஆண்டில் நடைபெற்ற பத்ருப் போரிலேயே அவர்களின் தந்தை 'ஆஸ்' இப்னு ஸஈத் பத்ருப் போரில் ஹழ்லரத் அலீ (ரலி) அவர்களின் கரங்களால் கொல்லப்பட்டார்.

அதே பத்ருப் போரில் ஹழ்லரத் உமர் (ரலி) அவர்கள் 'ஆஸ்' என்றே பெயர் கொண்ட தம் தாய்மாமனை வெட்டிக் கொன்றார்கள். இந்தப் பெயர் பொருத்தத்தின் காரணமாக எவரால் கொல்லப்பட்டவர் எவர் என்றதில் மாறுபாடான பேச்சுகள் உலவின. ஒருமுறை ஹழ்லரத் ஸஈத் இப்னுல் ஆஸ் (ரலி) அவர்களோடு பேசிக் கொண்டிருக்கையில் ஹழ்லரத் உமர் (ரலி) அவர்கள், "நான் என் மாமனையே கொன்றேன்" என உறுதிப்படுத்திக் கூறினார்கள்.

அதனைக் கேட்டு ஹழ்லரத் ஸஈத் (ரலி) அவர்கள், "தாங்கள் என் தந்தையைக் கொன்றிருந்தாலும் தவறல்ல. ஏனெனில் நிச்சயமாக அவர் சத்தியத்திற்கு மாற்றமானவராகவே இருந்தார்" எனக் கூறி ஹழ்லரத் உமர் (ரலி) அவர்களையே வியப்பிலாழ்த்தினார்கள்.

இளமைப் பருவத்தின் காரணத்தால் முதலிரண்டு கலீபாக்களின் காலத்தில் வரலாறுகளில் இவர்களின் பெயர் காணப்படவில்லை. மூன்றாம் கலீபா ஸையிதினா உஃஸ்மான் (ரலி) அவர்களின் கிலாஃபத்திலேயே இவர்களின் அரசியல் வரலாறு ஆரம்பமாயிற்று. ஹிஜ்ரி 29-ம் ஆண்டில் வலீத் இப்னு உக்பாவுக்குப் பகரமாக இவர்கள் கூபாவின் ஆளுனராக கலீபா அவர்களால் அனுப்பப்பட்டனர்.

ஹிஜ்ரி 34-ல் கூபாவாசிகளின் முறையீட்டின் பேரில் இவர்கள் மதீனா திரும்பிவிட்டனர். அதன்பின் கலீபா உஃஸ்மான் (ரலி) அவர்களும் ஷஹீதாக்கப்பட்டு விட்டார்கள். அதனையே அடிப்படையாகக் கொண்டு முஸ்லிம்களுக்கிடையில் வாட்களுவப்பட்ட ஜமல் (ஓட்டகப் போர்), ஸிஃபீன் போர்க்களங்களில் இவர்கள் எப்பறமும் சாராமல் ஒதுங்கியே இருந்தார்கள்.

போர்கள் ஓய்ந்து ஹழ்லரத் முஆவியா (ரலி) அவர்களின் கை ஓங்கி ஆட்சி நிலைத்தபோது அவர்கள் இவரை மதீனாவின் ஆளுநராக நியமித்தார்கள். எனினும் அரசியல் சூழ்ச்சியின் காரணமாக சில நாட்களில் இவர்களுக்குப் பதிலாக மர்வான் அப்பதவியை ஏற்றுக் கொண்டார்.

திருமறையை அதன் அமைப்பில் பிரதி எடுக்கும் பணியில் கலீபா உஃஸ்மான் (ரலி) அவர்கள் நியமித்த குழுவினரில் இவர்களும் இருந்தார்கள். அதுவே இவர்களின் சிறப்புக்குச் சான்று கூறப் போதும்.

"நல்லோர்களை நீங்கள் நையாண்டி செய்யாதீர்கள். அவர்களின் கோபத்துக்குள்ளாவீர்கள். தீயோர்களையும் நீங்கள் ஏளனம் செய்யாதீர்கள். அதன் மூலம் அவர்கள் குற்றமிழைக்க நீங்கள் காரணமாகி விடுவீர்கள்" என்பது இவர்களின் அறிவார்ந்த போதனைகளில் ஒன்று அவர்களின் பழக்கப் பண்பாட்டிற்குச் சான்று.

அஞ்சாமையும் ஆண்மையும் கொண்டு விளங்கியதோடன்றி இவர்கள் மேலான வள்ளல் தன்மையும் பெற்று விளங்கினார்கள். உற்றார், உறவினர், சுற்றத்தார் யாவரையும் அணைத்து, வாழ வைத்ததோடன்றி, இல்லாமையால் குறை பட்டு தம் வாயிலை எத்தி நின்ற மற்ற எவரையும் கூட இவர்கள் ஒரு நாளும் ஏமாற்றம் பெறச் செய்யவில்லை.

"இரப்பவரின் தேவையை நிரப்பமாக்குங்கள். உண்மையில் அவர் தேவைப்பட்டவரா, அல்லரா என்ற தீர்ப்பை இறைவனிடம் சாட்டுங்கள்.

"காலத்தின் சோதனையால் கவ்வப்படும் நல்லோர்களை கையேந்திவர நிர்ப்பந்தப் படுத்தாமல் விரைந்து முந்தி அவர்களுக்கு உதவுங்கள்" என்பன போன்ற அவர்களின் பொன்னுரைகள் அவர்களின் தயாளத்துக்கு கட்டியங் கூறுகின்றன.

இரந்து எவரும் வந்து நின்ற தருணங்களில் தம் கரங்களில் பொருள் இல்லாதாகிவிடினும் - இக்காலங்களில் உள்ள அச்சிட்ட காசோலைகளைப் (செக் சிலிப்) போன்று - தம் கரத்தால் எழுதப்பட்ட

ஓலைகளை அவரிடம் தந்து தம்மிடம் பொருள் வரப் பெற்றவுடன் என் அவ்வோலைகளில் கண்டுள்ளபடி பெற்றுக் கொள்ளுமாறு வாக்குறுதி அளித்து அனுப்பி வைப்பார்கள்.

அவ்வாறு இறுதியாக ஒருவருக்கு இருபதினாயிரம் திர்ஹங்களுக்கு எழுதித் தந்த காசோலையை இவர்கள் மரணமடைந்து விட்ட பின்னர், எழுத்தின் மூலம் வாக்களிக்கப்பட்ட அத்தொகையை இவர்களின் புதல்வர் கொடுத்துத் தீர்த்தார். ஆக அக்காலத்தில் செக் சிலிப்பை பயன்படுத்திய நபித்தோழர் இவர் மட்டுமே.

அத்தகைய தாராளத் தன்மையின் காரணமாக அவர்கள் மீது கடன் சுமையும் உண்டாகி இருந்தது. மரணச் சமயத்தில் எண்பதினாயிரம் திர்ஹங்களுக்கு அவர்கள் கடன்பட்டிருந்தார்கள்.

மரணத்தின் மடியில் கிடந்த மாநபியின் தோழர் சூழ்ந்திருந்த தங்களின் மக்களை நோக்கி, "எனது மரணவாக்கு மூலத்தை ஏற்பவர் யார்?" என்று கேட்டார்கள்.

"நான்" என்று முன்வந்தார் அவர்களில் முதல்வர்.

"என் கடன்களைத் தீர்ப்பாயா?" என்று வினவினர்.

"எவ்வளவு?" என்று கேட்கப்பட்டபோது, "எண்பதினாயிரம் திர்ஹங்கள்" என்றார்கள்.

"இவ்வளவு கடன்களை எதற்காக வாங்கினீர்கள்?" என்று கேட்டார் தனயர்.

ஹழ்லரத் ஸஈத் இப்னுல் ஆஸ் (ரலி) அவர்கள், "இருவகைப்பட்ட மனிதர்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக" என்றனர்.

"நேர்மையான உள்ளங்கொண்ட ஏழைகளும், வெட்கத்தால் வாய் திறந்து கேட்க முடியாத எளியவர்களுமே அவர்கள்.

வறுமைப்பட்டு அவர்கள் என்னிடம் வருவார்கள். வெட்கமானது கேட்க விடாமல் அவர்களின் வாயை அடைத்து விடும்.

தன்மானத்தால் அவர்களின் முகம் சிவக்கும். அவர்கள் கேட்குமுன்பாகவே நான் கொடுத்து விடுவேன்" என்று விளக்கிய இம்மாநபித் தோழர் ஹிஜ்ரி 59-ல் மரணமடைந்தார்கள்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 96

நான் இப்போது மரணத்தின் வாயிலேயே நுழைந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் தோழர்களே! அன்பு கூர்ந்து நபிபெருமானார் (ஸல்) அவர்களுக்கு என் ஸலாமை எத்திவையுங்கள். அதோடு சுவனத்தின் வாடையை இப்போர்க்களத்தில் நான் நுகர்ந்தேன் என்பதையும் தெரிவியுங்கள்.- ஸஅத் இப்னு ரபீஉ (ரலி)

கலீஃபா ஹழ்லரத் அபூபக்கர் ஸித்தீக் (ரலி) அவர்களைச் சந்திக்க ஒருநாள் ஹழ்லரத் உமர் (ரலி) அவர்கள் வந்த போது, கலீஃபா அவர்கள் தங்களின் மேற் போர்வையை எடுத்துத் தரையில் விரித்து, ஒரு பெண் பிள்ளையை அதன் மீது அமரத் செய்து சங்கை செய்து கொண்டிருக்கக் கண்டார்கள்

'அப் பெண்மணி யார்?' என்று ஹழ்லரத் உமர் (ரலி) அவர்கள் கேட்டபோது, "நானும் நீங்களும் காலத்தை வீணடித்து விட்டிருக்கும்போது, நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் காலத்திலேயே சுவனத்தில் இடம் தேடிக் கொண்டாரே அவருடைய மகள்" என்றார்கள்

கலீஃபா. வியப்படைந்த ஹழ்லரத் உமர் (ரலி) அவர்கள், "ரஸூலுல்லாஹ்வின் கலீஃபா அவர்களே! அவர்களின் பெயர் என்ன?" என்று கேட்டார்கள். 'ஸஅத் இப்னு ரபீஉ' என்று பதிலளித்தார்கள் கலீஃபா.

மதினாவில் கஸ்ரஜ் கோத்திரத்தில் ஹாரிஃஸ் குடும்பத் தலைவரான இந்த அன்ஸாரித் தோழர் அன்ஸார்களில் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள் மிகக் குறைவாக இருந்த ஆரம்ப காலத்திலேயே சிறந்த எழுத்தாளராக விளங்கியவர்கள். கஃபாவில் அண்ணல் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்களைக் கண்ட முதலாம் சந்திப்பிலேயே முஸ்லிமானவர்களென இவர்களை சில வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

மறு ஆண்டில் அங்கேயே மாநபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்களைச் சந்தித்து, அவர்களின் திருக்கரத்தில் பிரமாணம் செய்த 75 புனிதவான்களுள் அவர்களும் ஒருவர் என்பதில் ஐயமில்லை. அந்த 75 பேர்களிடையே பிரதிநிதித்துவம் வகிக்க- நக்கீப்களாக-த் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பன்னிருவருள் ஹழ்லரத் ஸஅத் இப்னு ரபீஉ (ரலி) அவர்களும் ஒருவரே.

"வல்லமையுடைய இரட்சகனின் மீதானையாக, எந்த நிலையிலும் எங்களின் உயிர்களைக் கொண்டும் உடைமைகளைக் கொண்டும் உங்களுக்குத், உங்களை எங்களின் மனைவி மக்களைக் காப்பதே போல் காத்து நிற்போம்" என அன்றைய தினம் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களிடம் செய்தளித்த வாக்குறுதியை ஹழ்லரத் ஸஅத் இப்னு ரபீஉ (ரலி) அவர்கள் மரணப் படியேறி நின்ற மகத்தான தருணத்திலும் மறந்திடவே இல்லை.

மக்காவைத் துறந்து வந்த முஹாஜிர்களுக்கு மறுவாழ்வளிக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட சகோதரப் பிணைப்பின் போது ஹழ்லரத் ஸஅத் இப்னு ரபீஉ (ரலி) அவர்கள் செய்யத் துணிந்த அர்ப்பணம் மனித உடல்களை மயிர்க்கூச்செரிய வைப்பதாயிருந்தது! பெருமானார் நபி (ஸல்) அவர்களால் தம் உடன்பிறப்பாகப் பிணைக்கப்பட்ட சுவனப்பெருந்தோழர் ஹழ்லரத் அப்துர் ரஹ்மான் இப்னு அவ்ஃப் (ரலி) அவர்களைத் தம் இல்லம் அழைத்து வந்து தம் உடைமைகளைனைத்தையும் அவருக்குக் காட்டி அவற்றுள் சரிபாதியைத் தம் அன்பளிப்பாக ஏற்கும்படி கோரிய ஹழ்லரத் ஸஅத் இப்னு ரபீஉ (ரலி) அவர்கள், தம் மனைவியர் இருவரில் ஒருவரை தாம் மண விடுதலை செய்து விடுவதாகவும் சட்டப்படியான (இத்தா) தவணை காலம் முடிந்தவுடன் அவரை மணந்து வாழும்படியும் ஹழ்லரத் அப்துர் ரஹ்மான் (ரலி) அவர்களை வேண்டி நின்றனர். ஹழ்லரத் அப்துர் ரஹ்மான் (ரலி) அவர்களோ அந்த அன்பளிப்புகள் அனைத்தையும் நன்றியுடன் ஹழ்லரத் ஸஅத் இப்னு ரபீஉ (ரலி) அவர்களுக்கே உடைமையாக்கி, கடைவீதியை மட்டும் தமக்குக் காட்டித் தருமாறு கேட்டறிந்து வாணிபம் புரிந்து வளம் பெற்றார்கள்.

பத்ருப் போரிலும் இவர்கள் பங்கேற்றுள்ளனர். உஹதுடைய போர்க்களத்தில் ஈட்டியோடு பாய்ந்த இவர்கள் தமது ஈட்டியின் ஒவ்வொரு தாக்குதலுக்கும் ஒவ்வொருவரையாக பன்னிரண்டு பேர்களை வரிசையாக வீழ்த்தினார்கள். இறுதியாக சமர்க்களம் அமர்க்களமாகி ஓய்ந்தபோது இவர்களின் உடலைத் தேடும்படி உத்திரவிட்ட அண்ணல் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் உயிருடன் அவரைக் காண்பவர்கள் தம்முடைய ஸலாமை அவருக்குக் கூறவேண்டுமெனக் கூறியனுப்பினார்கள்.

குற்றையிராய் அவர்களின் உடல் ஒருபுறம் கிடக்கக் கண்ட நபிமணித் தோழர்கள் அவரை நெருங்கி அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கூறியபடி அவர்களின் ஸலாமைத் தெரிவித்தபோது அதற்கு பதில் கூறிய மாநபியின் அத்தோழர், "நான் இப்போது மரணத்தின் வாயிலேயே நுழைந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் தோழர்களே! அன்பு கூர்ந்து நபிபெருமானார் (ஸல்) அவர்களுக்கு என் ஸலாமை எத்திவையுங்கள். அதோடு சுவனத்தின் வாடையை இப்போர்க்களத்தில் நான் நுகர்ந்தேன் என்பதையும் தெரிவியுங்கள். எந்த சமுதாயத்தினரைக் கொண்டும் அவர்களின் நபிக்குக் கிடைக்காத அளவு நன்மைகளை அண்ணல் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்களுக்கு இறைவன் தந்தருள்வானாக.

அதோடு என் அன்ஸாரி சகோதரர்களிடத்தில் சென்று, அகபாவின் பள்ளத்தாக்கில் நபிபெருமானார் (ஸல்) அவர்களிடம் செய்து கொடுத்த வாக்குறுதியை நினைவு படுத்துங்கள். அவர்களில் ஒரேயொரு தனி மனிதரும் உயிரோடிருக்கும் நிலையில் எதிரிகள்

அண்ணல் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்களை எத்திவிடுவார்களாயின், அதற்காக இறைவனின் சந்நிதானத்தில் எந்த ஒரு காரணத்தையும் கூற முடியாதென அவர்களை எச்சரியுங்கள்" என்று கூறி உயிர் துறந்தனர். இவர்களின் பொன்னுடல் ஹழ்லரத் காரிஜா இப்னு ஜ்ஸைத் (ரலி) அவர்களோடு ஒரே மண்ணறையில் அடக்கப் பட்டுள்ளது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 97

"நான் நூற்றுக்கணக்கான போர்களில் ஈடுபட்ட போது உடலில் ஈட்டியோ, வாளோ படாத இடமே கிடையாது. எனினும், போர்களத்தில் வீரமரணம் எய்தாது கோழை போன்று இறக்க நேரிட்டது. இது போன்ற கோழைத்தனமான இறப்பு வேறு எவருக்கும் வராமலிருக்கட்டும்"

- காலித் இப்னு வலீத் (ரழியல்லாஹு அன்ஹு)

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை மக்காவில் அதிகமாக எதிர்த்த குறைவி குலம் மக்கும் கிளையில், ஹிஜரத்திற்கு இருபது ஆண்டுகள் முன் மக்காவில் காலித் இப்னு வலீத் பிறந்தார்கள். தொடக்கத்தில் இவர்கள் இஸ்லாத்திற்கும் இறுதி நபி அவர்களுக்கும் விரோதமானவராய் இருந்தனர்.

ஹிஜரி மூன்றாம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த உஹத் போரில் கூட இவர்கள் குறைவிப் படையணியில் சேர்ந்து முஸ்லிம்களை எதிர்த்துப் போரிட்டனர்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் உஹது மலையில் நிற்கச் சொன்ன இடத்தை விட்டு முஸ்லிம் வீரர்களில் சிலர் இடம் பெயர்ந்ததைப் பயன்படுத்தி அந்தப் போரில் முஸ்லிம்கள் வெற்றி பெறாமல் செய்தவர்கள் காலித் இப்னு வலீத் இவர்கள்தாம். பின்னர் ஹிஜரி 8 ஆம் ஆண்டில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் கரம் பிடித்து இஸ்லாத்தை ஏற்று, முஸ்லிம்களில் மிகப் பெரும் தளபதியருள் ஒருவரானார் காலித் இப்னு வலீத் (ரழியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்கள்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் காலத்திலும் அதன் பின் அபூபகர் (ரழி) மற்றும் உமர் (ரழி) அவர்களின் ஆட்சி காலங்களில் நடைபெற்ற போர்களில் முஸ்லிம்களைத் தோற்கடிக்க, கிருஸ்தவ உலகமே திரண்டெழுந்த பொழுது எதிரிப்படைகள் அஞ்சி நடுங்கவும் எதிரிப்படைகள் வியப்புறும் வண்ணம் போர் வியுகம் செய்து வெற்றிக்கு வழிகோலியவர் காலித் இப்னு வலீத் (ரழி) தம் பாவங்களைப் பொறுத்தருளுமாறு இறைவனிடம் இறைஞ்ச வேண்டி ஹிஜரி 8 ஆம் ஆண்டில் இவர்கள் மதினா சென்று அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் கரம் பிடித்து இஸ்லாத்தை ஏற்று, தம் பாவங்களைப் பொறுத்தருளுமாறு இறைவனிடம் இறைஞ்சுமாறு கூற,

"நீர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டதே உம்முடைய முந்தைய பாவங்கள் அனைத்தையும் அழித்து விடுகிறது" என்றார்கள் அவர்கள். எனினும் அதனால் திருப்தியுறாது மீண்டும் தம் பாவம் பொறுக்குமாறு இறைவனிடம் இறைஞ்சுமாறு வேண்டி, அவ்விதமே அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களும், "இறைவனே! காலிதுடைய இஸ்லாத்தை ஏற்று அவர் பாவம் பொறுத்தருள்வாயாக!" என்று இறைஞ்சினார்கள்.

மூத்தா போரில் ஜைத், ஜஃபர், அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா ஆகியோர் ஒருவர் பின் ஒருவராய் இறந்த பொழுது, இவர்கள் இஸ்லாமியப் படையில் தளபதிப் பதவியைத் தாங்கி ஆற்றிய யுத்த சாகசச் செயல் தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றியது. மூவாயிரம் முஸ்லிம் வீரர்களில் எஞ்சியிருந்த நானூறு பேர்களுடன் இவர்கள் எழுபதாயிரம் ரோமானியர்களை எதிர்த்து நின்ற வாகை சூடியது, தோல்வியை வெற்றியாக மாற்றிய சாகசத்தால் நபியவர்கள் இவர்களுக்கு ஸைஃபுல்லாஹ் (அல்லாஹ்வின் வாள்) என்ற பட்டத்தை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் திருவாயிலிருந்து ஈட்டித் தந்தது.

அன்று மட்டும் இவர்களின் கையிலிருந்து எட்டு வாள்கள் ஓடிந்து வீழ்ந்தன. இவர்களின் கையில் இறுதியாய் இருந்த ஒரு வாளும் கைப்பிடி இல்லாதிருந்தது.

பின்னர் இவர்கள் ஹுனைன் போரிலும் கலந்து கொண்டனர். இராக்கை வெற்றி கொள்வதற்காக நிகழ்த்தப்பட்ட போர்களிலும் இவர்கள் கலந்து கொண்டனர். தஜ்லா போரில் பாரசீகரை எதிர்த்து இவர்கள் அடைந்த மாபெரும் வெற்றியைப் பற்றிக் கேள்வியுற்ற கலீபா அபூபகர் (ரழி) அவர்கள், "காலித் போன்ற ஒரு மகனை எந்த அன்னையும் பெறமாட்டாள்" என்று பாராட்டுரை பகர்ந்தார்கள்.

ஹீரா போரின் போது இவர்களுடன் சமாதானம் பேச வந்த தூதுக் குழுவின் தலைவர் தாம் இப்பேச்சுவார்த்தையில் தோற்று விட்டால் உண்பதற்காகத் தம் கையில் வைத்திருந்த நஞ்சினை வாங்கி, தாம் சார்ந்துள்ள மார்க்கம் உண்மை மார்க்கம் என்பதை நிரூபிப்பதற்காக, "பிஸ்மில்லாஹ் வபில்லாஹி, ரப்பில் அர்ளி வஸ்ஸமாயில்லதி, லாயலுர்ரு மஅ இஸ்மிஹி, ஷைஉன் ஃபில்அர்ளி, வலா ஃபிஸ்ஸமாஇ,வஹுவஸ் ஸமீவுல் பஸீர்." என்று கூறி நஞ்சை அருந்தினார். அந்த நஞ்சால் இவர் யாதொரு இன்னலும் இழைக்க இயலவில்லை.

மூத்தா போரில் தாம் பெற்ற தோல்வியை மறந்து விடாது அதற்கு பழி வாங்கும் எண்ணத்துடன் ரோமானியப் பேரரசர் ஒரிலட்சம் பேர்கள் அடங்கிய பெரும் படையை அனுப்பி வைக்க, இவர் முப்பதாயிரம் முஸ்லிம்களுடன் அப் பெரும் படையை "முஸ்லிம்களை மதினாவரை விரட்டிச் செல்வோம்" என்று கூறிய அப் பெரும் படையை - புறமுதுகிட்டோடச் செய்தார்.

இதன் பின் சிரியா செல்லுமாறு கலீபா அபூபகர் (ரழி) அவர்களிடமிருந்து ஆணை வர இவர்கள் படை நடாத்தி சிரியா நோக்கிச் சென்றனர்.

இவர்களின் பெயரைக் கேட்டதும் புஸ்ராவி்லிருந்து ரோமானியர் பின் வாங்கத் தொடங்கினர். அக்காலை இவர்கள் சிரியாவிலிருந்த முஸ்லிம் படைகளின் தளபதியாய் இருந்த அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களுக்கு எழுதிய மடலில், "நான் கலீபா அபூபகர் (ரழி) அவர்களின் ஆணையின்படி இங்கு மகா தளபதியாய் அனுப்பப்பட்டுள்ளேன்.

இறைவன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். தாங்கள் முன்னர் போன்றே தங்களைச் சேனாதிபதியாக நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும். என்னைத் தங்கள் அற்பப் பணியாளனாகவும் சிறிய போர் வீரனாகவும் கருதுங்கள்!

தாங்களோ தொடக்கத்திலேயே இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள்; அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களால் 'அமீனூல் உம்மத்' என்று பட்டம் வழங்கப் பெற்றவர்கள்" என்று குறிப்பிட்டது இவர்களின் நற்பண்பையும் பணியையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. சிரியாவில் இவர்கள் ரோமானியத் தளபதி பாஹானுடன் ஆற்றிய சொற்போர், இவர்கள் வாட்போரில் மட்டுமின்றி சொற்போரிலும் வல்லவர்கள் என்பதற்கான நிரூபணமாகும். யர்மூக் என்ற இடத்தில் இவர்கள் அடைந்த மாபெரும் வெற்றி ரோமானியர்களின் முதுகெலும்பை ஒடித்தது என்றே கூற வேண்டும்.

யர்மூக் போர் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது கலீபா அபூபகர் (ரழி) அவர்கள் காலமானார்கள். அவர்களுக்குப் பின் கலீபாவாக வந்த உமர் (ரழி) அவர்கள், அபூ உபைதா (ரழி) அவர்களை மகா தளபதியாய் நியமித்து இவர்களை அப்பதவியிலிருந்து நீக்கினார்கள்.

போரின் நடுவே இக் கடிதம் இவர்களிடம் காட்டப்பட்ட பொழுது அதைப் பற்றிச் சிறிதேனும் கவலைப்படாது வீரப் போர் செய்து இஸ்லாத்திற்கு மாபெரும் வெற்றியை ஈட்டித் தந்தது இவர்களின் தன்னலம் கருதாப் பெருந்தகைமையை நன்கு எடுத்துரைக்கிறது.

பின்னர் அபூ உபைதா (ரழி) அவர்கள் தலைமையின் கீழ் மகிழ்ச்சியுடன் பணியாற்றிய இவர்கள் திமிஷ்க், பைத்துல் முகத்தஸ் ஆகியவற்றின் மீது நடத்திய போர்களிலும் கலந்து கொண்டு இஸ்லாத்திற்கு மாபெரும் வெற்றி தேடித் தந்தார்.

இதன் பின் ரோமானியப் பேரரசின் எல்லையில் இருந்த கன்ஸரீன் மாவட்டத்தின் ஆளுநராய் இவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். இப்பொழுது முஸ்லிம்களைத் தோற்கடிக்க, கிருஸ்தவ உலகமே திரண்டெழுந்த பொழுது முஸ்லிம் அணியின் மகா தளபதி அபூஉபைதா (ரழி) அவர்கள் கலீபா உமர் (ரழி) அவர்கள் உதவிக்கு வரும் வரை ஹிம்ஸ் கோட்டையின் கதவுகளைத் தாளிட்டுக் கொண்டு உள்ளே இருந்த பொழுது இவர்கள் உள்ளே செல்ல மறுத்து, "இவர் மனிதரா, வானவரா?" என்று எதிரிப்படைகள் வியப்புறும் வண்ணம் போர் செய்து அவர்களைப் புறமுதுக்கிட்டோடச் செய்தனர்.

இப்போரில் தலைமை தாங்க கலீபா உமர் (ரழி) அவர்கள் மதினாவிலிருந்து புறப்பட்டு ஜாபிலா என்னும் இடத்தை அடைந்த பொழுது வெற்றிச் செய்தி அவர்களை எட்டியதும் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தி விட்டு மதினா திரும்பி விட்டார்கள். அடுத்த கணமே இவர்களைப் ஆளுநர் பதவியிலிருந்து நீக்கிய ஆணை மதினாவிலிருந்து ஹிம்ஸுக்குப் பறந்து சென்றது.

காரணம் யாதென அறியாது திகைப்புற்று இவர்கள் மதினா சென்று கலீபா அவர்களைச் சந்தித்துக் காரணம் வினவ, "நான் உம்மை முன்னர் பதவியிலிருந்து நீக்கியதற்கு என்ன காரணமோ அதுவே இப்பொழுது உம்மைப் பதவியிலிருந்து நீக்குவதற்கும் காரணமாகும். உம் வெற்றிப் பிரதாபங்களைக் கண்டு நான் மகிழ்கிறேன். இறைவன் மீது ஆணையாக நான் உம்மைப் பெரிதும் நேசிக்கிறேன்.

ஆனால், இஸ்லாமிய வெற்றிகளுக்கெல்லாம் நீரே காரணம் என்று மக்கள் கருதி இறைவனின் பேரருளை மறந்து விடுகிறார்கள். இது ஒரு வகை ஷிர்க் (இறைவனுக்கு இணை வைத்தல்) ஆகும். இதன் அபாயத்தை உணர்கிறேன். இதனால், இஸ்லாத்திற்கு ஊறு ஏற்படும் என்று நான் அஞ்சுகிறேன். எனவே உம்மைப் பதவியிலிருந்து நீக்கினேன்" என்றனர் கலீபா உமர் (ரழி) அவர்கள் . அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த இவர்கள் பின்னர் சிரியா சென்று அங்கேயே வாழ்ந்து வந்தனர். ஹிஜ்ரி 21 இல் ஹிம்ஸ் நகரில் காலமான இவர்கள் அக்கோட்டை மதில் சுவரின் அண்மையிலேயே நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டனர்.

இவர்களின் அடக்கவிடத்தைச் சூழ பூங்கா அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர்களின் அடக்கவிடத்தில் இவர்களால் வெற்றி கொள்ளப் பட்ட கோட்டையில் கிடைத்த கல்தூண்களும், கல்சில்கமும் காட்சிப் பொருள்களாய் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களது அடக்கவிடத்தின் முகப்பில், "நான் நூற்றுக்கணக்கான போர்களில் ஈடுபட்ட போது உடலில் ஈட்டியோ, வாளோ படாத இடமே கிடையாது. எனினும், போர்களத்தில் வீரமரணம் எய்தாது கோழை போன்று இறக்க நேரிட்டது. இது போன்ற கோழைத்தனமான இறப்பு வேறு எவருக்கும் வராமலிருக்கட்டும்" என்று இவர்கள் கூறிய இறுதி வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

“உனக்கு என்ன கேடு ஸைது! உன் பெற்றோருக்குப் பகரமாய் அடிமை வாழ்வையா தேர்ந்தெடுக்கிறாய்?” சப்தமிட்டார் தந்தை ஹாரிதா

“இந்த மனிதரை அறிந்தபின், வேறு தேர்வுக்கு இடமில்லை. என்னுடைய வாழ்நாளை இவருடன் கழிக்கவே விரும்புகிறேன்” என்று உறுதியாய்ச் சொல்லிவிட்டார் ஸைது இப்னு ஹாரிதா (ரலி)

பின் த் குவைலித் அம்மையார் மக்காவில் ஒரு செல்வச் சீமாட்டி. கணவனை இழந்து கைம்பெண்ணாய் இருந்த அவரை, மறுமணம் புரிந்துகொள்ளப் பலருக்கும் ஆர்வம், ஆசை. ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் அவரிடம் ஆள் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவர்களுள் எவர்மீதும் கதீஜா அம்மையாருக்கு ஆர்வம் ஏற்படவில்லை. தம்மைத் திருமணம் புரிய அணுகுபவர்களின் குறிக்கோள் தம்மிடம் உள்ள செல்வம் என்பது அவருக்குப் புரிந்திருந்தது. நேர்மையான, அன்பான, உண்மையான ஒருவர் தமக்குக் கணவராய் வாய்க்கவேண்டும் என்று காத்திருந்தவருக்கு அப்துல்லாஹ்வின் மகனார் முஹம்மது அவர்கள் அறிமுகமானார்கள். மக்காவில் உள்ள அனைவரும் அவர்கள்மீது நல்லபிப்ராயம் கொண்டிருந்ததை அவர் நன்கு கேள்விப்பட்டிருந்தார். இந்நிலையில் கதீஜா அம்மையாரின் வர்த்தகம் ஒன்றில் முஹம்மது அவர்கள் ஈடுபட ஒரு வாய்ப்பு அமைந்து, அது அவர்களின் குணாதிசயத்தை அவர் நேரடியாகவே நன்கு உணர்ந்துகொள்ள உதவியது. ‘இவர்தாம் தமக்குக் கணவராய் அமையத் தகுந்த கனவான்’ என்று அவருக்கு மனதில் உறுதி ஏற்பட்டது. தம்மைவிட முஹம்மது வயதில் இளையவர் என்பதைப் புறந்தள்ளி, அவர்களை கதீஜா அம்மையார் திருமணம் புரிந்தார். அன்பார்ந்த தம் கணவருக்கு அன்பளிப்பு அளிக்க விரும்பினார் கதீஜா அம்மையார். அது சிறப்பான ஓர் அன்பளிப்பாய் இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தவருக்கு மனதில் உதித்த எண்ணம் ஸைது. ஸைதை அழைத்து ‘இந்தாருங்கள்’ என்று நபியவர்களுக்கு அன்பளிப்பாய் அளித்தார் அன்னை கதீஜா. ஸைது, கதீஜா அம்மையாருக்குக் கிடைத்ததே ஓர் அன்பளிப்பாகத்தான் சில காலங்களுக்குமுன் தம் சகோதரர் ஹிஸாமின் மைந்தர் ஹகீமைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தார் கதீஜா அம்மையார். தம் அத்தையின் மீது ஏக அன்பும் பரிவும் கொண்டிருந்தவர் ஹகீம் பின் ஹிஸாம். தம்மைச் சந்திக்க வந்த அத்தையைக் கண்ணியப்படுத்த விரும்பினார் அவர். அதனால் தம் அடிமைகளைக் காண்பித்து, ‘தங்களுக்குப் பிடித்தவரை தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளுங்கள்’ என்றார். ஒவ்வொருவராய்ப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த கதீஜா அம்மையாரைச் சிறுவர் ஸைதின் இனிய முகமும் அதில் புதைந்திருந்த புத்திக்கூர்மையும் கவர்ந்தன. அழைத்துக்கொண்டார்.

அக்காலத்தில் மனிதர்களைப் பண்டமாய் விற்றார்கள், வாங்கினார்கள், பரிமாறிக் கொண்டார்கள். அரபு நாடு என்றில்லை; ரோம், பாரசீகம் என்று அது அப்போது உலக வழக்கம். இஸ்லாம் மீளெழுச்சி பெற்ற பின்னரே அடிமை என்பதன் பரிமாணத்தை அது மாற்றி அமைத்தது; அவர்களும் மனிதர்களே என்பதை நிலைநாட்டியது; மெதுமெதுவே அம்முறையை அழித்தது. தம் அத்தைக்கு அன்பளிப்பாய் அளித்த ஸைதை, ஹகீம் இப்னு ஹிஸாம் விலைக்கு வாங்கியிருந்தார். உக்காள் சந்தை. இது மக்காவின் அருகே அமைந்திருந்த சந்தை. இந்தச் சந்தையில் அரேபியாவிலுள்ள அனைத்துக் குலம், கோத்திரத்து மக்கள் வந்து குழுமுவார்கள். வியாபாரம், பண்டமாற்று, அது-இது என்று சுறுசுறுப்பாய் இருக்கும். அங்குதான் சிறுவர் ஸைதை 400 திரஹுமுக்கு விலைபேசி வாங்கி வந்திருந்தார் ஹகீம் இப்னு ஹிஸாம். அந்தச் சந்தைக்கு அந்தச் சிறுவர் எப்படி வந்து சேர்ந்தார்? அது ஒரு சிறுகதை.

ஹாரிதா இப்னு ஷராஹீலும் ஸுதா பின்த் ஃதாலபாவும் கணவன்-மனைவி. இவர்களுக்கு ஸைது இப்னு ஹாரிதா, ஜப்லா இப்னு ஹாரிதா என்று இரண்டு மகன்கள். சிறு குடும்பம்; அமைதியான வாழ்க்கை என்று காலம் கழிந்துகொண்டிருந்தது.

ஒருநாள் ஸுதா தம் கணவரிடம், “நான் சென்று என் சொந்த பந்தங்களைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று அனுமதிபெற்றுப் பயணம் கிளம்பினார்.

தம்முடன் சிறுவயது மகன் ஸைதையும் அழைத்துக்கொண்டார். ஹாரிதா, தம் மனைவியின் பயணத்திற்கான மூட்டை முடிச்சுகளைக் கட்டித் தந்தார். வணிகக் கூட்டத்துடன் கிளம்பிய தம் மனைவியையும் மகனையும் கூடவே சிறிது தூரம் வரை நடந்து சென்று வழியனுப்பி வைத்தார்.

ஸுதாவின் உறவினர்கள் மஅன் குலத்தார். அவர்களுக்கும் பனா அல் ஃகைன் கோத்திரத்திற்கும் இடையே ஏதோ பழைய பகை இருந்திருக்கிறது. நல்ல ஒரு வாய்ப்பு அமைந்தபோது, பனா அல் ஃகைன் கோத்திரத்தினர் மஅன் குலத்தினரின் ஊரைச் சுற்றி வளைத்தனர். சகட்டுமேனிக்குப் போட்டுத் தாக்கினார்கள். பணம், கால்நடைகள் என்று கொள்ளையடித்து இலவச இணைப்பாய் நிறைய மக்களையும் சிறைப்பிடித்து, போயே போய்விட்டனர்.

அவர்கள் சிறைப்பிடித்த மக்களுள் அவ்வூருக்கு விருந்தினராக வந்திருந்த ஸுதாவின் எட்டு வயது மகன் ஸைது இப்பனு ஹாரிதாவும் ஒருவர். ஊர்விட்டு ஊர்வந்து, தம் மகனைக் கொள்ளையர்களுக்குப் பறிகொடுத்து, திகைத்து, கதறி நின்றார் ஸுதா!

பனா அல் ஃகைன் கொள்ளையர்கள் தாங்கள் சிறைப்பிடித்தவர்களை விற்பதற்குக் கொண்டு சென்ற சந்தை உக்காள். அங்கு ஹகீம் பின் ஹிஸாம் இப்பனு குவைலிதுக்கு அடிமையாக விலைபோனார் சிறுவர் ஸைது இப்பனு ஹாரிதா. அங்குத் துவங்கி, எசமானர்கள் பலரின் கை மாறி, இறுதியாக அல்-அமீன் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களிடம் வந்தடைந்தார் அல்-அமீன் அவர்களின் அரவணைப்பில் ஸைதின் வாழ்க்கை அடிமை என்ற அடிப்படையில் துவங்கியது பெயரளவில்தானே தவிர, அது அடிமைத் தளைக்குச் சற்றும் தொடர்பற்ற உன்னத வாழ்க்கை. பெற்ற மகனைக் கவனிப்பதைப்போல் அன்பு, கனிவு, அரவணைப்பு என்று பாசம் கிடைக்கக் கிடைக்க, அந்த மாமனிதரின் நிழலில் உயர் ஒழுக்கத்துடன் வளர ஆரம்பித்தார் ஸைது இப்பனு ஹாரிதா.

பெற்ற மகனைக் கொள்ளையரிடம் பறிகொடுத்துவிட்டுப் பரிதாபமாக வீடு திரும்பினார் ஸுதா. மரணத்தால் ஏற்படும் பிரிவு ஒருவகை சோகமென்றால், விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே கண்ணெதிரே மகனை ஒரு கூட்டம் பிடுங்கிச் செல்வது பெருந்துயரம்!

கையாலாகாத்தனம், கழிவிருக்கம், ஆத்திரம் ஆகிய பல உணர்ச்சிகள் அதில் கலந்து நாள்தோறும் நொடிதோறும் அது வருத்தி எடுக்கும். ஸுதாவின் பெற்ற வயிறு பற்றி எரிந்தது! ஆனால் தம் மகன் எப்படியும் கிடைத்துவிடுவான் என்று ஏதோ ஒரு நம்பிக்கை. அது அசட்டு நம்பிக்கையா, அர்த்தமுள்ளதா என்று தெரியாது.

ஆனால் அதில் அவரது நாள்கள் கடந்துகொண்டிருந்தன. இரவெல்லாம் அழுகையில் கழியும். ஒரு கட்டத்தில் தம் மகன் உயிருடன் இருக்கின்றாரா இல்லையா என்பதே அவருக்குக் கேள்விக்குறியாகிப் படுத்தி எடுத்தது. இறந்துவிட்டார் என்று தெரிந்தாலாவது ஒரேயடியாக அமுது முடித்து சோகத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடலாமே என்கூட அவருக்குத் தோன்றியது.

தாயின் பாசத்திற்குக் குறையாத பாசக்காரத் தந்தையாக இருந்தார் ஹாரிதா. மகனைத் தொலைத்துவிட்டு மனைவி மட்டும் திரும்பியதும் அதிர்ச்சியிலும் சோகத்திலும் நிலைகுலைந்து போனது அவரது வாழ்க்கை. அதற்காக அவர் நொறுங்கிப்போய் வீட்டங்கிவிடாமல் தேட ஆரம்பித்தார். எப்படியாவது தம் மகனைக் கண்டுபிடித்துவிட வேண்டும் என்று அவருக்கு உரமேற்பட்டுவிட்டது.

தென்பட்ட திசையெல்லாம் பயணித்தார். அங்குக் கண்ணில் பட்டவரிடமெல்லாம் விசாரித்தார். அழுகையும் சோகமும் மிகைத்துப்போய், கழிவிருக்கம் மிகுந்து கவிதையெல்லாம் வடித்தார்.

அரபியர்கள் அதில் மிகத் தேர்ந்திருந்தார்கள். காதல், பாசம், வீரம், சோகம், வரலாறு என்று அனைத்திற்கும் அவர்களுக்குக் கவிதை. ஹாரிதா வடித்த கவிதை அரபு மொழிக்கே உண்டான உயர் தரக் கட்டமைப்பில் உள்ளதால், அதை நமக்கு விளங்கும் தமிழில் இப்படியாகப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

என் செய்வேன் என்னிறைவா
என்னருமை ஸைதுக்காக

கண்ணமுது ஓயவில்லை

கைசேதம் இக்கொடுமை

மறைந்துபோன செல்ல மகன்

மலைகளில் திரிகின்றானோ

மண்ணுக்குள் புதைந்து அவன்

விண்ணுக்கே ஏகினானோ

மீட்டுத்தா என்னிறைவா

மீண்டும்தா எனக்கவனை

மண்ணுலகைத் தந்ததுபோல்

மனமுருகிப் போற்றிடுவேன்

கதிரவன் எழும் காலையும்

முதிர்ந்தவன் விழும் மாலையும்
புதிர்போலத் தெரியுமென்
புதல்வனின் நினைவுகளே!
உச்சிப் பொழுதில் அவன்
உச்சிமுகர மனம் விழையும்
கடுங்காற்று அடிக்கும்போதும் நான்
படும் பாடு மகன் நினைவால்
துக்கம் உயிர் துளைத்திடவே
துக்கம் வராக் கணங்களினால்
பொங்கிப் பொங்கி அடங்குகின்றேன்
அவன் போன இடம் புரியவில்லை
புதல்வா உனைத்தேடி
புயலாய் அலைந்திடுவேன்
புதிதாய்த் திசையிருப்பின்
அதிலும் நுழைந்திடுவேன்
கால்குளம்பு உளியாக
பாலை மணல் முழுதும்
சலித்து உனை மீட்காமல்
சாகாது என் ஓட்டகம்

இப்படி ஹாரிதா தம் மகனைத் தேடி அலைந்து திரிந்துகொண்டிருக்க, அவர் குலத்தினர் சிலர் யாத்திரைக்காக மக்கா சென்றனர். அஞ்ஞானக் காலத்தில் அம்மக்கள் அங்கு நட்புவைக்கப்பட்டிருந்த சிலைகளுக்கு வணக்கம் செய்யும் யாத்திரை. அவர்கள் கஅபாவைச் சுற்றி வரும்போது யதேச்சையாய் ஸைதை நேருக்குநேர் பார்த்து விட்டனர். ஸதை அடையாளம் தெரிந்துபோய் அவர்களுக்கு ஏக ஆச்சரியம்!

‘மக்காவிற்கு எப்படி வந்தாய்? என்ன ஏது’ என்று விசாரிக்க, நடந்ததையெல்லாம் சொன்னார் ஸைது. இறுதியில், “பெருந்தன்மையுள்ள ஓர் உயர்குண மனிதரிடம் நான் இங்குப் பத்திரமாக இருக்கிறேன் என்று என் பெற்றோரிடம் தெரிவித்து விடுங்கள்” என்று தம் பெற்றோருக்குச் செய்தியும் சொல்லி அனுப்பினார். யாத்திரைக் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு தங்கள் ஊர் திரும்பிய அவர்கள் உடனே ஹாரிதாவைச் சந்தித்தார்கள். ‘உம் மைந்தர் மக்காவில் இருக்கிறார். அடிமையாக வளர்ந்து வருகிறார். நாங்கள் பார்த்துப் பேசினோம்” என்று அனைத்தையும் விலாவாரியாக விவரித்தனர். அதைக் கேட்டு ஹாரிதாவுக்குச் சொல்லி மாளாத மகிழ்ச்சி! வற்றிய கண்ணில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பொங்கியது! அதற்குமேல் ஒரு நொடிப் பொழுதும் வீணாகுமா என்ன? ஓட்டமாய் ஓடிப் பயணத்திற்கான கால்நடையைத் தயார் செய்தார்; ‘அடிமையாகக் கிடக்கிறானாமே’ என்று தம் மகனை விடுவிக்கப் பணம் திரட்டி மடியில் கட்டிக்கொண்டார்; துணைக்குத் தம் சகோதரரையையும் அழைத்துக்கொண்டார்; ‘ஸூதா உன் கவலைக்கு விடிவு. நான்போய் நம் மகனை மீட்டு வருகிறேன்’ என்று மனைவியிடம் விடைபெற்று, மக்காவை நோக்கி அவரது பயணம் துவங்கியது. மக்கா வந்து சேர்ந்ததும் தொலைதூரம் பயணித்து வந்த அலுப்பு, களைப்பு எதுவும் அவருக்குப் பொருட்டாகவே இல்லை. மனமெங்கும் பரபரப்பும், ஆவலும் அப்பிக்கிடந்தன. நகருள் நுழைந்ததும் கண்ணில் தென்பட்டவர்களிடம் விசாரித்தார். “அப்துல்லாஹ்வின் மகனார் இல்லம் எது?” நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுக்கு நபித்துவம் அருளப்படுவதற்கு முந்தைய காலகட்டம் அது. அதனால் அப்பொழுது மக்கள் அவர்களை அறிந்து வைத்திருந்ததெல்லாம் முஹம்மது இப்னு அப்துல்லாஹ். வாஞ்சையுடன் அல்-அமீன் என்று குரைஷிகள் அவரை அவரது பண்புப் பெயரால் குறிப்பிடுவதும் வழக்கம். எனவே அவரது இல்லத்தை எளிதாய் அறிந்து அடைய முடிந்தது. முஹம்மது அவர்களைத் தம் சகோதரருடன் சென்று ஹாரிதா சந்தித்தார். அவர்களிடம் தனதுதத்துப் பேசினார். “அப்துல் முத்தலிபின் வழித்தோன்றலே! மக்காவின் மக்களாகிய உங்கள் குலத்தினர் அல்லாஹ்வுக்கு நெருக்கமானவர்கள். பாதுகாப்பில்லாதவர்களுக்கு அபயம் அளிக்கின்றீர்கள். பசித்தவருக்கு உணவளிக்கின்றீர்கள். துன்பத்தில் உழல்பவருக்கு உதவுகின்றீர்கள். தங்களிடம் உள்ள எங்கள் மைந்தரின் பொருட்டு நாங்கள் இங்கு வந்துள்ளோம். அவரை அடிமைத்தளையிலிருந்து விடுவிக்கப் போதிய பணமும் கொண்டு வந்துள்ளோம். அதற்கான கிரயத்தைச் சொல்லுங்கள். எங்களுக்குக் கருணை புரியுங்கள்.” “தங்களின் மகனா? யாரைக் குறிப்பிடுகின்றீர்கள்?” என்று கேட்டார்கள் முஹம்மது அவர்கள்.

“தங்களுக்குச் சேவகம் புரிகிறாரே ஸைது இப்பனு ஹாரிதா, அவர்தாம்.”

“அவரது விடுதலையைத் தாங்கள் விலைகொடுத்து வாங்குவதைவிடச் சிறந்த ஒன்றைச் சொல்லவா?” அன்புடன் கேட்டார்கள் முஹம்மது அவர்கள்.

“என்ன அது?” ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்கள் ஹாரிதாவும் சகோதரரும்.

“நான் ஸைதை அழைக்கிறேன். அவருக்குத் தங்களுடன் செல்ல விருப்பமா, அல்லது என்னிடமே தங்க விருப்பமா என்று கேட்போம். தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை அவருடையது. அவர் தங்களுடன் செல்வது என்று முடிவெடுத்தால் தாங்கள் அவரை அழைத்துச் செல்லுங்கள்; எனக்கு தாங்கள் கிரயம் எதுவுமே அளிக்கத் தேவையில்லை. ஆனால் அவர் என்னிடம் தங்கிவிட விரும்பினால் நான் அவரை என்னை விட்டுத் தள்ளமாட்டேன்.”

வந்தவர்களுக்குத் தாங்க இயலாத ஆச்சரியம். அடிமை தம் சுயவிருப்பமாய்த் தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பு அளிக்கப்படுவதெல்லாம் நடைமுறையில் இல்லாத அதிசயம். ‘நாம் செவிமடுத்தது கனவா நனவா’ என்பதைப்போன்ற வியப்பு. “ஆஹா! எவரும் நினைத்தே பார்க்கமுடியாத தயாள குணம் அமைந்தவராய்த் தாங்கள் இருக்கிறீர்கள்” என்று அந்த ஆச்சரியம் அவர்களது பதிலில் வெளிப்பட்டது.

ஆனால் அடுத்து நிகழ்ந்தவைதாம் பேராச்சரியம். ஸைதை அழைத்த நபியவர்கள், “இவர்கள் யார் என்று தெரியுமா?” என்று விசாரித்தார்கள்.

“இவர் என் தந்தை ஹாரிதா பின் ஷுராஹில். அவர் என் தந்தையின் உடன்பிறந்தவர் கஅப்.”

“உன்னை அழைத்துச் செல்ல வந்திருக்கிறார்கள். நீ விரும்பினால் அவர்களுடன் செல்லலாம். அல்லது என்னுடனேயே தங்கி விடலாம். தேர்ந்தெடுப்பது உன் விருப்பம்.”

ஸைது சற்றும் யோசிக்கவில்லை. “நான் தங்களுடன் இருந்து விடுவதையே விரும்புகிறேன்”

எந்த அடிமையாவது தம் பெற்றோருக்குப் பகரமாய் எசமானரைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியுமா? அந்த விசித்திரம் நடந்தது.

நபித்துவத்துக்கு முன்னரே அம்மாமனிதரின் குணாதிசயம் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதை அழுத்தந்திருத்தமாய் உணர்த்திய வரலாற்றுப் பதிவு அது.

“உனக்கு என்ன கேடு ஸைது! உன் பெற்றோருக்குப் பகரமாய் அடிமை வாழ்வையா தேர்ந்தெடுக்கிறாய்?” சப்தமிட்டார் தந்தை ஹாரிதா

“இந்த மனிதரை அறிந்தபின், வேறு தேர்வுக்கு இடமில்லை. என்னுடைய வாழ்நாளை இவருடன் கழிக்கவே விரும்புகிறேன்” என்று உறுதியாய்ச் சொல்லிவிட்டார் ஸைது. (தொடரும்)

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 99 - பகுதி 2

“உங்களது தயக்கம் எனக்குப் புரிகிறது! ஆனால், இந்தப் பரிசிற்காகத்தான் நீங்கள் கிளம்பி வந்துள்ளீர்கள்-‘ஷுஹாதத்’ வீர மரணம் எனும் பரிசு. நமது எதிரிகளின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையிலோ, ஆயுத வலிமையின் அடிப்படையிலோ, குதிரைகளின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையிலோ நாம் போரிடுவதில்லை. நமக்கு அல்லாஹ் அருளியுள்ள இந்த மார்க்கத்தை மேலோங்கச் செய்வதற்காக மட்டுமே போரிடுவோம். நாம் முன்னேறிச் செல்வோம்” - ஸைது இப்பனு ஹாரிதா (ரலி)

எந்த அடிமையாவது தம் பெற்றோருக்குப் பகரமாய் எசமானரைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியுமா? அந்த விசித்திரம் நடந்தது. நபித்துவத்துக்கு முன்னரே அம்மாமனிதரின் குணாதிசயம் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதை அழுத்தந்திருத்தமாய் உணர்த்திய வரலாற்றுப் பதிவு அது.

“உனக்கு என்ன கேடு ஸைது! உன் பெற்றோருக்குப் பகரமாய் அடிமை வாழ்வையா தேர்ந்தெடுக்கிறாய்?” சப்தமிட்டார் தந்தை ஹாரிதா

“இந்த மனிதரை அறிந்தபின், வேறு தேர்வுக்கு இடமில்லை. என்னுடைய வாழ்நாளை இவருடன் கழிக்கவே விரும்புகிறேன்” என்று உறுதியாய்ச் சொல்லிவிட்டார் ஸைது. தம்முடன் ஸைதுக்கு எந்தளவு பிடிமானம் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதைக் கண்ட நபியவர்கள் உடனே ஒரு காரியம் செய்தார்கள். ஸைதின் கையைப்பிடித்து கஅபாவிற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்குக் குழுமியிருந்த குரைஷிகள் மத்தியில் சென்று, “குரைஷி மக்களே! இவர் என்னுடைய வளர்ப்பு மகன்; வாரிசுதாரர். இதற்கு நீங்களே சாட்சி” என்று உரக்க அறிவித்துவிட்டார்கள். அக்காலத்தில் அதுவே அவர்களது தத்தெடுப்பு முறை. நிகழ்ந்தவற்றைப் பார்த்து அசந்துபோனார்கள் ஹாரிதாவும் கஅபும். நபியவர்களுக்கு ஸைதின் மீதிருந்த அபரிமிதமான அன்பையும் பாசத்தையும் கண்டு ஸைது நபியவர்களுடன் தங்கிவிடுவது அந்தப் பாலகருக்குச் சிறப்பானதுதான் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. மிகச் சிறந்த ஒருவரின் அரவணைப்பில் ஸைதை ஒப்படைத்த திருப்தியுடன் தங்கள் ஊருக்குத் திரும்பினார்கள்..

ஸைது நபியவர்களின் வளர்ப்பு மகன் என்று அறிவிக்கப்பட்டு விட்டதால், அக்கால நடைமுறைப்படி ஸைது இப்பனு ஹாரிதா, ஸைது இப்பனு முஹம்மது ஆகிப்போனார். பிற்காலத்தில் வெளியான இறை அறிவிப்பு, தத்தெடுப்பு முறையைத் தடைசெய்யும்வரை அனைவரும் அவரை அப்படித்தான் அழைத்து வந்தார்கள். “உங்களால் வளர்க்கப்படும் பிள்ளைகளை உங்கள் பிள்ளைகளாக அல்லாஹ் ஆக்கவில்லை. இது உங்கள் வாய்களால் கூறும் (வெற்று) வார்த்தை.... அவர்களை அவர்களின் தந்தைய(யரின் பெய)ருடனே சேர்த்து அழையுங்கள்! அதுவே அல்லாஹ்விடம் நீதியானது. அவர்களின் தந்தையரை நீங்கள் அறியாவிட்டால் அவர்கள் உங்களின் கொள்கைச் சகோதரர்களும் உங்கள் உற்றோருமாவர் ...” எனும் அவ்வறிவிப்பு ஞூரா அல் அஹ்ஸாபின் நான்காம் ஐந்தாம் வசனங்கள். மகனைப் போலத்தானேயன்றி, மகனல்லன் எனத் திட்டவட்டமான இறை அறிவிப்பு வந்தபின் அவர் மீண்டும் ஸைது இப்பனு ஹாரிதாவாக அவரது இயற்பெயருக்கு மாறியது பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்தான். தம் பெற்றோரையும் மீறி நபியவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த ஸைது, அச்சமயம் தமது தேர்வின் மாபெரும் சிறப்பை அறிந்திருக்கவில்லை. தம் மக்களை மீறித் தாம் தேர்ந்தெடுத்த தம் உரிமையாளர் உலக மக்களுக்கே அல்லாஹ்வின் தூதராக அறிவிக்கப்படப் போகிறவர் என்றெல்லாம் அவருக்கு எந்த யோசனையும் இல்லை. தாம் வாழ்ந்து வரும் இல்லத்திலிருந்து உலகளாவிய இறை மார்க்கமொன்று மீளெழுச்சியுற்று, புவியின் அனைத்துத் திசைகளிலும் பரவி விரியப் போகிறது; தாம் அந்த அரசாங்கத்தின் முதல் முக்கிய சேவகர்களுள் ஒருவராகப் போகிறோம் என்றெல்லாம் அவருக்குத் தெரியாது. இறைவன் நிர்ணயித்திருந்த விதி தக்க தருணத்திற்காகக் காத்திருந்தது. சில ஆண்டுகளில் அது வந்தடைந்தது.

தமக்கு நபித்துவம் அருளப்பட்டுள்ளதாக நபி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் அறிவித்ததும் அதை ஏற்றுக்கொண்ட முதல் ஆண் ஸைது இப்பனு ஹாரிதா. அத்தனைக் காலம் அவர்களின் அரவணைப்பில் வளர்ந்து வந்த அவருக்கு நபியவர்களின் அறிவிப்பில் எவ்வித சந்தேகமோ, தயக்கமோ இல்லை. ஒரு சிறிதும் இல்லை. அத்தனை அருகிலிருந்து நபியவர்களைக் கவனித்து வந்தவருக்கு அது எப்படி ஏற்படும்? இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்தார் ஸைது இப்பனு ஹாரிதா, ரலியல்லாஹு அன்ஹு. தோழர் அர்கமின் இல்லத்தில் நபியவர்களின் தலைமையில் முஸ்லிம்கள் கூடுவதும், குர்ஆன் கற்றுக்கொள்வதும், தொழுவதும் இரகசியமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இதை மோப்பமிட்ட குரைஷிகள், ஒருநாள் அர்கமின் இல்லத்திற்குச் செல்லும் பாதையில் தடை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள். அப்பொழுது நபியவர்களைச் சந்தித்து அன்னை கதீஜா சொல்லியனுப்பிய முக்கியச் செய்தியொன்றைத் தெரிவிக்கச் சென்றார் உம்மு அய்மன் ரலியல்லாஹு அன்ஹா.

முஸ்லிம்களின்மீது சினமும் சீற்றமும் கொண்டிருந்த குரைஷிகளின் கண்களில் படாமல் தப்பி, உயிரைப் பணயம் வைத்து அவ்விட்டை அடைந்து தகவலைச் சமர்ப்பித்தார் உம்மு அய்மன். அவரை நோக்கிப் புன்னகைத்த நபியவர்கள் நற்செய்தி ஒன்று சொன்னார்கள். “நீங்கள் இறையருளைப் பெற்றவர்! சொர்க்கத்தில் நிச்சயமாய் உங்களுக்கு இடமுண்டு உம்மு அய்மன்” நபியவர்கள் அறிவித்தால் அது தீர்க்கமானது என்பது முஸ்லிம்களின் திடநம்பிக்கை. மகிழ்வுடன் உம்மு அய்மன் கிளம்பிச் சென்றதும் அங்கு அமர்ந்திருந்த தம் தோழர்களிடம், “சொர்க்கவாசிப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்ள நீங்கள் விரும்பினால் உங்களில் ஒருவர் உம்மு அய்மனை மணம் புரிந்து கொள்ளட்டும்” என்று தெரிவித்தார்கள். அப்பொழுது உம்மு அய்மனின் வயது ஐம்பதுக்கும் மேல். பொலிவான புற அழகும் அவரிடம் அமைந்திருக்கவில்லை. நபியவர்களின் முன்னறிவிப்பையும் உம்மு அய்மனின் அகத்தையும் கருத்தில்கொண்டு முன்வந்தார் ஸைது இப்பனு ஹாரிதா, ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

“அல்லாஹ்வின் தூதரே! நான் உம்மு அய்மனை மணந்துகொள்கிறேன். அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன், வனப்பும் கவர்ச்சியும் அமையப்பெற்ற பெண்களைவிடச் சிறந்தவர் இவர்.” இந்தத் தம்பதியருக்குப் பிறந்தவர் பிற்காலத்தில் இஸ்லாமிய வரலாற்றில் முக்கியப் பங்கு வகித்த உஸாமா இப்பனு ஸைது, ரலியல்லாஹு அன்ஹு. ஒருமுறை ஸைது பயணத்திலிருந்து மதினா திரும்பியிருக்கிறார். நபியவர்கள் அச்சமயம் அன்னை ஆயிஷாவின் இல்லத்தில் இருந்தார்கள். ஸைது வந்து கதவைத் தட்டி, அனுமதி கோரியிருக்கிறார். மேலாடை இன்றி, இடுப்பு வேட்டி மட்டுமே அணிந்திருந்த நபியவர்கள் அதைச் சரிசெய்துகொண்டே, துள்ளி எழுந்துச்சென்று கதவைத் திறந்திருக்கிறார்கள்.

இந்நிகழ்வை விவரித்த அன்னை ஆயிஷா ரலியல்லாஹு அன்ஹா, “அல்லாஹ்வின்மீது ஆணையாக! நபியவர்கள் அவ்விதம் மேலாடை இன்றி விரைந்துசென்று ஒருவரை வரவேற்றதை நான் அப்பொழுது ஒருமுறை மட்டும்தான் கண்டுள்ளேன்” என்று கூறியுள்ளார்.

ஸைது மீது நபியவர்களுக்கு உள்ள அபரிமிதமான பாசத்தை அறிந்திருந்த மக்கள் “ஸைதுல் ஹுப் – பாசக்கார ஸைத்” என்று செல்லமாக அவரை அழைப்பது வழக்கம்.

தம் அத்தை உமைமா பின்த் அப்துல் முத்தலிபின் மகள் ஸைனப் பின்த் ஜஹ்ஷ் ரலியல்லாஹு அன்ஹாவை, ஸைது இப்னுல் ஹாரிதாவுக்கு மணமுடித்து வைத்தார்கள் நபியவர்கள். நிற, குல ஏற்றத் தாழ்வுகள், ஆண்டான், அடிமை என்பதெல்லாம் இஸ்லாத்தில் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்தும் விதமாய் அமைந்த திருமணம் அது.

ஆரம்பத்தில் ஸைதுடன் திருமணம் புரிந்துகொள்ள ஸைனப் ரலியல்லாஹு அன்ஹா ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. குரைஷியரின் உயர்குலத்தவரான தாம், அடிமையாய் இருந்த ஸைதை மணந்து கொள்வதா? என்று அவருக்கு அதிகமான தயக்கம் இருந்தது. அப்பொழுது முக்கியமான இறைவசனம் ஒன்று வந்து இறங்கியது.

“மேலும், அல்லாஹ்வும் அவனுடைய தூதரும் ஒரு காரியத்தைப் பற்றிக் கட்டளையிட்டு விட்டால், அவர்களுடைய அக்காரியத்தில் வேறு அபிப்பிராயம் கொள்வதற்கு ஈமான் கொண்டுள்ள எந்த ஆணுக்கோ பெண்ணுக்கோ உரிமையில்லை...”
சூரா அல் அஹ்ஸாபின் 36ஆவது வசனம் இது. அதைக் கேட்ட ஸைனப் (ரலி) தம் சுய விருப்பு, வெறுப்புகளை ஓரமாய் ஒதுக்கிவிட்டு உடனே அத்திருமணத்திற்கு உடன்பட்டார்கள்.

ஆனால் கணவன், மனைவிக்கு இடையே கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டு, நாளாக நாளாக அதிகரித்து வந்தது. பலமுறை அதைப்பற்றி ஸைது வந்து நபியவர்களிடம் முறையிட்டுக் கொண்டிருந்தார். மனைவியை விவாகரத்து செய்துவிடும் அளவிற்கு நிலைமை சென்றது. ஆனால் நபியவர்கள் அளித்து வந்த சமாதானத்தாலும் அவர்களது வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பாட்டும் நாட்கள் கடினமாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

ஒருகட்டத்தில் ஸைது-ஸைனப் விவாகத்தை ரத்தாக்கவும் ஸைனபின் இத்தா காலம் முடிவுற்றதும் அவரை நபியவர்களை மணந்து கொள்ளும்படியும் இறைவன் நபியவர்களுக்கு வஹீ அறிவித்தான்.

வளர்ப்பு மகனை , பெற்ற மகனைப் போலவே பாவித்து வந்த அந்த காலகட்டத்தில் இந்த இறை அறிவிப்பை வெளியிட நபியவர்கள் தயங்கினார்கள்; தாமதித்தார்கள். பின்னர், இறைவனின் வசனங்கள் தெள்ளத் தெளிவாய் இறங்கின.

வளர்ப்பு மகன் பெற்ற மகனுக்கு இணையில்லை என்று அறிவித்த இறைவன் வளர்ப்பு மகனாய்ப் பாவித்தவர்களின் முன்னாள் மனைவியரும், வளர்ப்பு மகன்கள் தங்கள் தந்தையைப் போல் என்று கருதியவர்களை மறுமணம் புரியத் தடையில்லை என்ற சட்டம் ஏற்படுத்தினான். அதற்கு நபியவர்களையே சிறந்த முன்னுதாரணமாக்கினான்.

(நபியே!) எவருக்கு அல்லாஹ்வும் அருள் புரிந்து, நீரும் அவர் மீது அருள் புரிந்தீரோ, அவரிடத்தில் நீர்; “அல்லாஹ்வுக்குப் பயந்து நீர் உம் மனைவியை (விவாக விலக்குச் செய்து விடாமல்) உம்மிடமே நிறுத்தி வைத்துக் கொள்ளும்” என்று சொன்ன போது அல்லாஹ் வெளியாக்க இருந்ததை, மனிதர்களுக்குப் பயந்து நீர் உம்முடைய மனத்தில் மறைத்து வைத்திருந்தீர்; ஆனால் அல்லாஹ் அவன் தான், நீர் பயப்படுவதற்குத் தகுதியுடையவன்; ஆகவே ஸைது அவளை விவாக விலக்கு செய்துவிட்ட பின்னர் நாம் அவளை உமக்கு மணம் செய்வித்தோம்;

ஏனென்றால் முஃமின்களால் (சுவீகரித்து) வளர்க்கப்பட்டவர்கள், தம் மனைவிமார்களை விவாகரத்துச் செய்து விட்டால், (அவர்களை வளர்த்த)வர்கள் அப்பெண்களை மணந்து கொள்வதில் யாதொரு தடையுமிருக்கக் கூடாது என்பதற்காக (இது) நடைபெற்றே தீர வேண்டிய அல்லாஹ்வின் கட்டளையாகும். சூரா அல் அஹ்ஸாபின் 37ஆவது வசனம் இது. நபியவர்களின் தோழர்களிலேயே, இறைவன் தன்னுடைய குர்ஆனில் பெயர் குறிப்பிட்டுள்ள ஒரே தோழர் ஸைது இப்னு ஹாரிதா ரலியல்லாஹு அன்ஹு.

ஹுதைபிய்யா உடன்படிக்கைக்குப்பின் மதீனா புலம்பெயர்ந்த உம்மு குல்தாம் பின்த் உக்பாவுக்கு அதுநாள்வரை மணம் ஆகாதிருந்தது. அவரை ஸைது இப்னு ஹாரிதா மணந்துகொண்டார். பணு உமைய்யா எனும் குரைஷிகளின் உயர்குலத்தில் பிறந்த உம்மு குல்தாம் குலப்பெருமை எதுவுமின்றி அடிமையாக இருந்து விடுவிக்கப்பெற்ற ஸைதுக்கு மன மகிழ்வுடன் மனைவியானார்.

ஹிஜ்ரீ எட்டாம் ஆண்டு துவங்கியது. கூடவே ரோமர்களுடனான முதல் போரும். பிற்காலத்தில் ரோமர்களை கதிகலங்க அடிக்கப்போகும் புயலுக்கான முன்னுரை எழுதப்பட்டது அந்த முதல் முஅத்தாப் போரில்தான்.

இதன் விபரங்களை ஜஅஃபர் இப்னு அபூதாலிப், அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா வரலாற்றிலேயே விரிவாய்ப் பார்த்தோம். “ஸைது கொல்லப்பட்டாலோ, காயமடைந்தாலோ ஜஅஃபர் இப்னு அபூதாலிப் தலைமை தாங்கட்டும்.

ஜஅஃபர் கொல்லப்பட்டாலோ, காயமடைந்தாலோ அப்துல்லாஹ் இப்னு ரவாஹா தலைமை தாங்கட்டும். அப்படி அவரும் கொல்லப்பட்டாலோ, காயமடைந்தாலோ முஸ்லிம்கள் தங்களுக்குள் ஒரு தலைவரை தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளட்டும்” என்று மூன்று படைத் தளபதிகளை வரிசைக்கிரமமாய் நியமித்து வழி அனுப்பிவைத்தார்கள்.

முஸ்லிம்கள் முஅத்தாவை வந்தடைந்தால், கடலெனத் திரண்டிருந்தது எதிரிகளின் படை! பைஸாந்தியர்கள் ஓரிலட்சம் வீரர்களை அனுப்பியிருந்தனர்; அவர்களுக்குத் துணையாய் லக்ஹம், ஜுத்ஆம், குதாஆ எனும் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த இலட்சம் கிறித்தவ அரபுப் படையினர் திரண்டிருந்தனர். ஏறத்தாழ இரண்டு இலட்சம் வீரர்கள் அணிவகுத்து நிற்க, முஸ்லிம்களின் படை மூவாயிரம் வீரர்களுடன் வந்து சேர்ந்தது.

முஅத்தாவை நோக்கி நகர்ந்து வந்த முஸ்லிம்களின் படையினர் மஆன் என்ற பகுதியை அடைந்திருந்தார்கள். இன்றைய ஜோர்டான் நாட்டுக்குத் தென்பகுதியில் அமைந்துள்ளது அது. அப்பொழுது அவர்களுக்கு ரோமர்களின் பிரம்மாண்ட படையைப் பற்றிய தகவல் கிடைத்தது. நிச்சயமாய் முஸ்லிம்களுக்குப் பெரும் கிலேசத்தை ஏற்படுத்தியது அந்தச் செய்தி.

இரண்டு இரவுகள் மஆனில் தங்கி, ஸைது இப்னு ஹாரிதா (ரலி) முஸ்லிம் படையினருடன் ஆலோசனை நடத்தினார். சிலர் “எதிரிகளின் எண்ணிக்கையைப்பற்றி நபியவர்களுக்குத் தகவல் சொல்லி அனுப்புவோம். அவர்கள் மேற்கொண்டு நமக்குப் படையினரை அனுப்பிவைத்தால் நல்லது. இல்லையென்றால் அவர்கள் என்ன கட்டளை அனுப்புகிறார்கள் என்று பார்ப்போம். அதன்படிச் செயல்படுவோம்.” என்று ஆலோசனை கூறினார்கள். இறுதியில் அவர்கள் மத்தியில் எழுந்து நின்றார் இப்னு ரவாஹா.

“உங்களது தயக்கம் எனக்குப் புரிகிறது! ஆனால், இந்தப் பரிசிற்காகத்தான் நீங்கள் கிளம்பி வந்துள்ளீர்கள் – ‘ஷஹாதத்’ வீர மரணம் எனும் பரிசு. நமது எதிரிகளின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையிலோ, ஆயுத வலிமையின் அடிப்படையிலோ, குதிரைகளின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையிலோ நாம் போரிடுவதில்லை. நமக்கு அல்லாஹ் அருளியுள்ள இந்த மார்க்கத்தை மேலோங்கச் செய்வதற்காக மட்டுமே போரிடுவோம். நாம் முன்னேறிச் செல்வோம்”

முன்னேறியது முஸ்லிம்களின் படை. அடுத்த இரண்டு இரவுகளில் மஷாரிஃப் என்ற இடத்தை அடைந்தது. எதிரிகளின் படை நெருங்கி வர ஆரம்பித்தது. முஸ்லிம்கள் முஃத்தா பகுதிக்கு நகர்ந்து சென்று தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொண்டனர். துவங்கியது யுத்தம். மும்முரமான போர் என்று ஒற்றை வார்த்தையில் சொல்லிவிடலாம். ஆனால் அதன் தீவிரம் சொல்லிமாளாத உக்கிரம்.

வெறும் மூவாயிரம் முஸ்லிம் வீரர்கள் தங்களின் பெரும் படையை மூர்க்கமாய்த் தாக்கி எதிர்கொள்வதைத் திகைத்துப்போய்ப் பார்த்தனர் பைஸாந்தியர்கள். நபியவர்களின் கொடியை ஏந்தி, படைக்குத் தலைமை ஏற்று அன்று ஸைது புரிந்த போர் வரலாற்றின் பக்கங்களில் ஈரம் உலரா வீரம்.

இறுதியில் அவர் உயிர்த் தியாகியாய்க் களத்தில் வீழ்ந்தபோது சல்லடையாய் அவர் உடலில் துளையிட்டிருந்தன எதிரிகளின் ஈட்டிகள். அதன் பின்னர் ஜஅஃபர் பின் அபீதாலீப், அப்துல்லாஹ் பின் ரவாஹா ஆகியோர் ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராய்த் தலைமையேற்று உயிர்த் தியாகிகள் ஆனது நாம் முன்னரே பார்த்த வரலாறு.

தம் அன்பிற்குரிய மூன்று தோழர்களும் மரணமடைந்த செய்தி நபியவர்களுக்கு அளவற்ற வேதனையை அளித்தது. அவர்களை வலுவாய்த் தாக்கிய பெரும் சோகம் அது.

அம்முவரின் குடும்பத்தினருக்கு ஆறுதல் சொல்லச் சென்றார்கள் நபியவர்கள். ஸைதின் இல்லத்தை அடைந்தபோது, ஸைதின் சிறுவயது மகள் நபியவர்கள் கைகளுக்குள் பாய்ந்து விம்மியழ, அவளைத் தாங்கிப் பிடித்து, நபியவர்கள் சோகத்தில் விம்மியழுது தோழர்களுக்கே கூட ஆச்சரியம்.

ஸஅத் பின் உபாதா கேட்டார், “அல்லாஹ்வின் தூதரே! தாங்களே இவ்விதம் அழுகிறீர்களே?”

“தம் பாசத்திற்குரிய ஒருவர் பிரியும்போது ஏற்படும் கண்ணீரும் அழுகையும் இயற்கையானதே” என்றார்கள் நபியவர்கள்.

பாலகராய்ப் பெற்றோரைப் பிரிந்து, அடிமையாய் வாழ்க்கையைத் துவங்கி, தம்முடைய 55ஆவது வயதில் உயிரை இறைவனின் பாதையில் இறக்கி வைத்துவிட்டு, சுவர்க்கத்தின் உயர்நிலையை அடைந்தார் ஸைது இப்னு ஹாரிதா ரலியல்லாஹு அன்ஹு!

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 100

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் உஸாமா மீது அளவற்ற அன்பு செலுத்தினர். இளமையில் இவரைத் தம் மடி மீது வைத்துக் கொஞ்சி விளையாடிய அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இவரை பார்த்து “உஸாமா நீ மட்டும் பெண்ணாய்ப் பிறந்திருப்பின் நான் உனக்கு அழகிய ஆடை ஆபரணங்கள் அணிவித்து மகிழ்ந்திருப்பேனே” என்று கூறினர்

உஸாமா இப்னு ஜைத் (ரழி) அவர்கள் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களால் விடுதலை செய்யப்பட்ட அடிமை ஜைத் பின் ஹாரிதாவின் மகனாவார். இவரின் அன்னை உம்மு ஜமனாவார். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் தாயார் ஆமினாவின் நீக்ரோ அடிமைப் பெண்ணாகிய இவர் அன்னை ஆமினா அவர்கள் அப்வா என்ற இடத்தில் இறந்த பொழுது அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை அவர்களின் பாட்டனாரிடம் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்.

இவரைத் தான் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், “என் அன்னைக்குப் பின் நீர் தான் என் அன்னை” என்று கூறினர். இத்தம்பதிகளுக்கு பிறந்த மகனாகிய இவர் தம் தாய் போன்று கறுப்பாகவும் சப்பை மூக்குடனும் இருந்தார்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் உஸாமா மீது அளவற்ற அன்பு செலுத்தினர். இளமையில் இவரைத் தம் மடி மீது வைத்துக் கொஞ்சி விளையாடிய அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இவரை பார்த்து “உஸாமா நீ மட்டும் பெண்ணாய்ப் பிறந்திருப்பின் நான் உனக்கு அழகிய ஆடை ஆபரணங்கள் அணிவித்து மகிழ்ந்திருப்பேனே” என்று கூறினர்.

ஒரு நாள் அவர்கள் முஸ்லிம்களை நோக்கி, “நான் உஸாமாவை மற்ற எவரையும் விட அதிகமாக நேசிக்கின்றேன். அவர் பெரியவரான பொழுது மேலான மனிதராக விளங்குவார். அது போன்று நீங்களும் விளங்க வேண்டும்.” என்று கூறினர். எனவே மக்கள் உஸாமாவை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களால் நேசிக்கப்பட்டவர் என்று அழைத்தனர்.

ஸைத் பின் ஹாரிஸ்யை அவர்கள் நபி (ஸல்) அவர்களின் வளர்ப்பு மகனாவார். அவருடைய மகன் உஸாமா பின் ஸைத் (ரலி) அவர்கள் மீது நபியவர்கள் அதிக அன்பு வைத்திருந்தார்கள் இதனால் உஸாமாவை “ஹுப்பு ரகூலில்லாஹ் ” அல்லாஹ்வின் தூதருடைய செல்லப் பிள்ளை என்று நபித்தோழர்கள் கூறுவார்கள்.

உஸாமாவின் தாயார் உம்மு அய்மன் (ரலி) அவர்கள் அபிசீனிய கருப்பினத்தைச் சேர்ந்தவராவார். கணவர் ஸைத் வெண்ணிறம் உள்ளவராகவும் இருந்தார் இருவருக்குப் பிறந்த உஸாமா கருப்பு நிறத்தவராக இருந்தார் . இந்த நிற வித்தியாசத்தை வைத்து தந்தை - மகன் உறவில் களங்கம் கற்பிக்க, அன்றைய அறியாமைக் காலத்து மக்களில் சிலர் முயன்றனர். இது நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு கவலையளித்தது.

இந் நிலையில் ஒரு நாள் தந்தையும் மகனும் ஒரே போர்வையில் படுத்திருக்க, இருவரின் கால்கள் மட்டுமே வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அவ்வழியாகச் சென்ற , இருவரின் சாயலை வைத்து உறவு முறையை கணித்து விடும் ஆற்றலுடைய “முத்லிஜ்” என்பார் இருவரின் கால்களையும் பார்த்து விட்டு , “ இந்தக் கால்கள் ஒன்று மற்றொன்றிலிருந்து தோன்றியவை” என்று குறிப்பிட்டார் . அதாவது தந்தை மற்றும் மகனின் கால்கள் என்றார். இதையறிந்த நபி (ஸல்) அவர்கள் பேரானந்தம் அடைந்தார்கள் .உஸாமா மற்றும் ஸைத் பற்றிப் பொய்யர்கள் கூறி வந்த அவதூறு இதன் மூலம் முறியடிக்கப்பட்டது. ஆதாரம் : புகாரி 3555

ஒரு முறை மக்ஸூம் கிளையில் பிறந்த ஒரு பெண் திருடி விட்ட பொழுது அவரைப் பற்றி அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் பரிந்துரைக்க அவர்களின் அன்பிற்கு மிகவும் உரியவரான இவரைத் தான் மக்கள் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

அப்பொழுது தான் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் “என் மகள் பாத்திமா திருடியிருந்த போதிலும் நான் அவருடைய கையை வெட்டுவேன். செல்வர்களுக்கு ஒரு நீதி ஏழைகளுக்கு ஒரு நீதி என்று பாரபட்சம் காட்டியதாலேயே முன்னுள்ள சமுதாயங்கள் அழிந்தொழிந்தன” என்று கூறினார்.

ஒரு படையெடுப்பின் மீது மிர்தாஸ் இப்னு நுஹைக் என்பவர் தம் வாயினால் உரத்துக் ‘கலீமா’ சொன்ன போதிலும் அவரை வெட்டி விட்டார் உஸாமா. இது பின்னர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு தெரிய வந்ததும் அதுபற்றி இவரிடம் விசாரித்தனர். அவர் வாளுக்கு அஞ்சி வாயினால் ‘கலீமா’ சொன்னார் என்றும் உள் பூர்வமாகச் சொல்லவில்லை என்றும் இவர் கூற, “அவர் உண்மையாளரா பொய்யரா என்பதை அவரின் இதயத்தைப் பிளந்தா பார்த்தீர்?” என்று கேட்ட அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் “மறுமையில் உம்மிடம் ‘கலீமா’ வந்து இது பற்றி வினவின் நீர் யாது பதிலுரைப்பீர்?” என்று மடக்கி மடக்கி வினவினர். தம் பிழை பொறுத்தருளுமாறு இவர் பன்முறை வேண்ட மிர்தாஸிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட ஆடுகளை அவரின் வாரிசுகளிடம் ஒப்படைத்து விடுமாறும் ஓர் அடிமையை விடுதலை செய்து விடுமாறும் இவருக்குப் பணித்தனர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள். பாஸ்ட்ராவின் மன்னர் மஜீனாவின் மீது படையெடுக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருப்பதை அறிந்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அதனை எதிர்க்க அனுப்பிய படைக்கு அப்பொழுது இருபது வயதுகூட நிரம்பப் பெறாத இவரையே தலைவராக ஆக்கி இவரின் கீழ் அபூபக்ர் (ரழி) உமர் (ரழி) ஆகியோரையெல்லாம் செல்லமாறு பணித்தனர்.

இது கண்டு சிலர் முணுமுணுத்ததை அறிந்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், “முன்பு இவரின் தந்தையை இத்தகு பதவியில் நான் நியமித்த பொழுது நீங்கள் இவ்வாறே தான் செய்தீர்கள். இறைவன் மீது ஆணையாக அப்பதவிக்குத் தகுதியானவர் இவரின் தந்தையேயாவார்.

அதே போன்று அவரின் மகனும் இப்பதவிக்குத் தகுதியானவரே ஆவார். மனிதர்களில் எனக்கு மிகவும் பிரியமானவர் இவரின் தந்தை. அதே போன்று தான் உஸாமாவுமாவார். எனவே இவரை உங்களில் மேலானவராகக் கருதுங்கள்” என்று கூறினர். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் நோயுற்றதன் காரணமாக இவருடைய படையெடுப்பு தாமதமாகியது. அப்பொழுது இவர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களைப் பார்க்க வந்த பொழுது அவர்கள் மயக்கமுற்றிருந்தனர். அவர்களின் நெற்றியில் இவர் முத்தமிடவே இவரை இலக்கு கண்டு கொண்டு தம் கையால் இவருடைய முகத்தைத் தடவி ஆசீர்வதித்தனர் அவர்கள். இவர் படையை நடத்தி சில மைல் தூரம் சென்ற போது நபிகளாரின் மரண செய்தி கிடைக்க பெற்றதால், பின்னர் அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள் கலீபாவான பின்னரே இப்படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது. அக்கால இவரை நீக்கி விட்டு வேறொருவரைத் தளபதியாக நியமிக்குமாறு முஸ்லிம்கள் அபூபக்ர் (ரழி) அவர்களிடம் கூறினர்.

இதனை அறிந்த இவர், தாம் அப்பதவியிலிருந்து விலகிக் கொள்வதாகவும் வேறொருவரை அப்பதவியில் நியமித்துக் கொள்ளுமாறும் அபூபகர் (ரழி) அவர்களிடம் கூற “அல்லாஹ்வின் தூதர் அவர்கள் செய்ததை நான் அணுவத்தனையும் மாற்றியமைக்க மாட்டேன்” என்று கூறி விட்டார்கள் அவர்கள்.

அப்படையணியில் காலித் அவர்கள் கூட ஒரு சாதாரண போர் வீரராகவே பங்கு பெற்றிருந்தனர். உமர் (ரழி) அவர்களும் அதில் இவரின் தலைமையின் கீழ் ஒரு சாதாரணப் போர் வீரராகவே கலந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது. “அவருடைய ஆலோசனை எனக்கு இங்கு தேவைப்படுகிறது. எனவே அவரை இங்கேயே என்னுடன் இருக்க அனுமதிக்கின்றீரா” என்று இவரிடம் வேண்டினர் கலீபா அபூபகர் (ரழி) அவர்கள். அதற்கு இவரும் “நல்லது” என்று இணங்கினார்.

இவர் வாகனத்தில் இருக்க கலீபா அபூபகர் (ரழி) அவர்கள் சற்றுத் தொலைவு வரை இவரருகே நடந்து வருவதைக் கண்ட இவர் அவர்களையும் வாகனத்தில் ஏறிக் கொள்ளுமாறும் இல்லையேல் தாம் இறங்கி விடுவதாகவும் கூற, “இல்லை இல்லை, நீர் வாகனத்தின் மீதே இரும்! நான் அல்லாஹ்வின் பாதையில் நடந்து என் பாதத்தில் புழுதிபடச் செய்து கொள்கிறேன். நீர் எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வோர் அடிக்கும் உம் தகுதி எழுநூறு மடங்கு உயர்கின்றது. உம்முடைய எழுநூறு பாவங்கள் அழிக்கப்படுகின்றன” என்றனர் அபூபகர் (ரழி) அவர்கள்.

இப்படையெடுப்பின் போது சண்டை நிகழாத போதினும் ரோமானியப் படையினருக்கு ஓர் அச்சத்தை உண்டு பண்ணி விட்டு மதினா திரும்பினார் இவர். இதன் பின் மற்றொரு படையெடுப்புக்கும் தலைமை தாங்கிச் சென்றார் இவர்.

உமர் (ரழி) அவர்கள் கலீபாவான பொழுது இவருக்கு ஆண்டொன்றிற்கு 3500 வெள்ளி நாணயங்களை அன்பளிப்பாக வழங்கி வந்தனர். தம்மை விட அவருக்கு 500 வெள்ளி நாணயங்கள் அதிகமாகக் கொடுக்கப் படுவதைப் பற்றித் தம் தந்தையிடம் இப்பனு உமர் முறையிட்ட பொழுது,

“மகனே! இவரின் தந்தை உம் தந்தையை விட அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு உவப்பானவராக இருந்தார். இவர் உம்மை விட அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு உவப்பானவராக இருந்தார். எனவே நான் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் நேசத்தை என்னுடைய நேசத்தை விட முற்படுத்தினேன்.” என்று கூறினர் உமர் (ரழி) அவர்கள்.

அலீ (ரழி) அவர்கள் ஜமல் போரில் கலந்து கொள்ளுமாறு இவரிடம் கூறியபொழுது, “பாம்பின் வாயில் நுழையக் கூறினும் நுழையத் தயார். ஆனால் நான் இப்போரில் கலந்து கொள்ளத் தயாராயில்லை, நான் ஒரு முஸ்லிமைக் கொன்று விட்ட பொழுது அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் என்னைக் கண்டித்ததைத் தாங்கள் அறிவீர்கள். மீண்டும் அத்தகைய தவற்றைச் செய்ய நான் தயாராயில்லை” என்று கூறிவிட்டார் இவர்.

இவர் தம் 65ஆவது வயதில் முஆவியா (ரழி) அவர்களின் கிலாஃபத்தின் போது இறப்பெய்தினார்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 101

“எங்களை வெளியேற்றும்படி கூற நாங்கள் வெளியேற்றப் பட்டோம். நாங்கள் வெளியேறும் போது நான் என் தோழர்களிடம் கூறினேன்: ரோமர்களின் மன்னன் கூட அவரைக் கண்டு அஞ்சும் அளவுக்கு ‘அபூ கபிஷா’வின் பேரனுடைய காரியம் உறுதியாகி விட்டது. அப்போதே அல்லாஹ்வின் தூதர் விஷயத்தில் நிச்சயம் அவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள் என நான் நம்பிக்கையுடன் இருந்தேன். முடிவில் அல்லாஹ் எனக்கு இஸ்லாமை ஏற்க அருள் செய்தான் ”

அபூ ஸஃப்பான் இப்பனு ஹர்ஃப் (ரலி)

(இத்தொடரின் 73-வது நபித்தோழர் அபூஸூஃப்யான் இப்னுல் ஹாரித் (ரலி) அவர் நபி (ஸல்) குடும்பத்தாரில் வருபவர்) பனூ ஹாஷிம்களுக்கு விரோதமான பனூ உமையாக் கிளையில் தோன்றிய இவருடைய இயற்பெயர் ஷக்ர் என்பதாகும். இவருக்கு ஸூஃப்யான் என்ற மகன் இருந்ததனால் ஸூஃப்யானின் தந்தை என்று பொருள்படும் அபூ ஸூஃப்யான் என்று இவர் அழைக்கப்பட்டார். இதுவே இவருடைய இயற்பெயரை விடப் பிரபல்யம் பெற்று விட்டது. இவருடைய தந்தை பெயர் ஹர்ஃப் என்பதாகும்.

இவர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களைவிடப் பத்து வயது மூத்தவர். குறைவிகளுக்கும் ஹவாஸின்களுக்கும் இடையே நடந்த போரில் இருதரப்பினருக்கும் உடன்பாடு ஏற்பட்ட பொழுது குறைவிகள் தாங்கள் தரவேண்டிய இழப்புத் தொகையைத் தரும் வரை இவரையே பிணை வைத்தனர்.பிற்காலத்தில் இவர் பெரிய வணிகரானார். இவருடைய மனைவி ஹிந்தாவும் சிரியாவிலுள்ள கல்பிகளிடம் வாணிபம் செய்து வந்தார்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் ஏழை, எளியவர்களின் குடிசையின் வாயிலைத் தட்டி அவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கேட்டறிந்து கடைத் தெருவிலிருந்து வாங்கி வந்து கொடுத்ததை அபூ ஸூஃப்யானும் அவருடைய நண்பர் குழாமும் கேலி செய்து அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் தம் குடும்ப மதிப்பைக் குலைத்து வருவதாகக் கூறினர். எனினும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை மக்கா குறைவிகள் தெருக்களில் கல்லாலெறிந்த பொழுது இவருடைய இல்லத்தில் அபயம் புகுந்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு இவர் அபயம் நல்கினார் என்று ஒரு வரலாறு கூறுகிறது.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு எதிராகப் போர் செய்து அவர்களை அழித்தொழிப்பதற்காகப் பணம் திரட்டுவதற்காக 50,000 தீனார் மூலதனமிட்டு சிரியா நாட்டுக்குச் சென்ற வாணிபக் குழுவுக்கு இவரே தலைமை தாங்கிச் சென்றார். இவர் திரும்பி வருங்கால் இவர் ஈட்டிக் கொணர்ந்த பெரும் பொருள் குறைவிகளின் கைவசம் சேரின் தமக்குப் பேரபாயம் ஏற்படும் என்பதை உணர்ந்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இவரை அடக்க முயன்றனர்.

அப்பொழுது இவருக்கு உதவி அளிக்கக் குறைவிகள் கிளர்ந்து எழுந்தனர். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் பிடியிலிருந்து தப்பிய அபூஸூஃப்யான் இனிமேல் மதினாவின் மீது படையெடுக்கத் தேவையில்லை என்று அபூஜஹ்லுக்குச் சொல்லி அனுப்பியும் அவனுடைய பொல்லா விதி அவனை இவருடைய சொல்லுக்குச் செவி சாய்க்காது செய்து விட்டது.

அது கேட்ட அபூஸூஃப்யான், “எல்லாம் அமர் இப்னு ஹிஷாமினால் (அபூஜஹ்லினால்) ஆன வினை! அவர் மக்களை ஆட்டிப் படைக்கிறார். குறைவிகள் முஹம்மதைச் சந்திப்பின் அவர்களை அவர் மண்ணைக் கெளவச் செய்து விடுவார்” என்று கூறினார்.

போரில் தலைமை தாங்கும் பொறுப்பு அபூஸூஃப்யானுடையதாகவே இருந்தது, எனினும் இவர் மக்காவில் இல்லாததைப் பயன்படுத்திச் சண்டையைத் துவக்கித் தனக்கும் குறைவிகளுக்கும் பதருப் போரில் அழிவையும் இழிவையும் தேடிக்கொண்டான் அபூஜஹ்லு.

பதருப் போருக்குப் பின் குறைவிகளுக்குத் தலைமை தாங்கும் பொறுப்பு அபூஸூஃப்யானின் தோள் மீது வீழ்ந்தது.

மனைவியின் உந்துதல் தாங்க இயலாது இருநூறு வீரர்களுடன் இவர் மதினா வந்தார். நயவஞ்சகர்களில் எவரும் இவருக்கு உதவி நல்காததால் இவர் மதினாவின் சூழலிலுள்ள சில குடிசைகளை எரித்துத் தம் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டார்.

இதனை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அறிந்து இவரை விரட்டிச் செல்லவே, தம்முடைய ஓட்டகத்தைத் துரிதப்படுத்தித் தாம் கொண்டு வந்த மாவு முடிச்சுகளைக் கீழே நடுவ விட்டு ஓடினார் அபூஸூஃப்யான். எனவே இப்படையெடுப்புக்கு ‘கஸ்வா அல் ஸவீக்’ அதாவது ‘மாவுப் படையெடுப்பு’ என்ற பெயர் வந்தது.

இதன்பின் உஹத் போருக்கு தலைமை தாங்கிய இவர் போரின் முடிவு தமக்கு வெற்றியா, தோல்வியா என்பதை அறியாது விழித்தார். அடுத்த ஆண்டு அதே இடத்தில் சந்திப்பதாகக் கூறிய இவர் ‘மர்ருல் லஹ்ரான்’ என்ற இடம் வரை ஒரு படையணியுடன் வந்து அவ்வாண்டு பஞ்ச ஆண்டாக இருப்பதால் போர் செய்யாது திரும்பி விடுவோம் எனக் கூறித் தம் படையினரை அழைத்துச் சென்று விட்டார். பஞ்சத்தைக் காரணமாகக் கொண்டு அப்படை திரும்பிவிட்டதால் இவருடைய படையணிக்கு ‘கஞ்சி படை’ என்று முஸ்லிம்கள் கேலியாகப் பெயரிட்டனர்.

அகழ்ப்போரின் போது இஸ்லாத்தின் எதிரிப்படையணிகள் அனைத்திற்கும் தலைமை தாங்கி வந்த இவர் பின்னர்த் தம் குதிரையின், பிணைக்கப் பட்டிருந்த கால்களைக்கூட அவிழ்த்து விடாது அதன் மீது பாய்ந்தேறினார் தலை தப்பிச் செல்வதற்கு. ஒரு தடவை இவரைக் கொன்றொழிப்பதற்காக மக்காவிற்கு ஒருவரை அனுப்பி வைத்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் பின்னர் இவரை எவ்வாற்றாலும் கவர்வதற்காக இவருடைய வாணிபம் நொடித்தகாலை மதினாவின் உயர்தரமான பேரீச்சம்பழங்களை இவருக்கு அனுப்பி அதற்குப் பகரமாகத் தாயிஃபின் தோல்களைத் தமக்கு அனுப்பி வைக்குமாறு எழுதினார்.

இதன் பின் அபூஸூஃப்யான் வாணிபத்தின் பொருட்டுப் பலஸ்தீன் சென்றிருந்த பொழுது உரோமானியப் பேரரசர் ஹெர்குலிஸ் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களைப் பற்றி இவரிடம் விசாரித்தகாலை, பொய் கூறின் தண்டனை கிடைக்கும் என்ற அச்சத்தினால் இவர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களைப் பற்றி உண்மையையே கூறினார்.

இது தொடர்பாக இமாம் புகாரி (ரஹ்) அவர்கள் அறிவிக்கும் நீண்ட அறிவிப்பை இங்கு பார்ப்போம்:

அது, அபூ ஸூஃப்யான் மற்றும் குறைவி காஃபிர்களுடன் நபி (ஸல்) அவர்கள் ஹுதையிய்யாவில் ஒப்பந்தம் செய்திருந்த காலம். அக்காலத்தில் அபூ ஸூஃப்யானும் குறைவி காஃபிர்களும், வணிகர்களாக ஷாம் (சிரியா) சென்றிருந்தார்கள். அபூ ஸூஃப்யான் தனது சக தோழர்களுடன் இருக்கும் போது அவரிடம் ஹெர்குலிஸ் (ஹிர்கல்) மன்னன், ஒரு தூதுவனை அனுப்பி ரோம் நகரப் பெருந்தலைவர்கள் கூடியிருக்கும் மஸ்ஜிதில் அக்ஸாவில் தனது அவைக்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்தார். (ஹெர்குலிஸ் ரோமிலிருந்து அங்கு அப்போது வந்திருந்தார்.)

அபூ ஸுஃப்யான் தனது குழுவுடன் அங்கு வரவே அவர்களை ஹெர்குலிஸ் வரவேற்று அமரவைத்தார். பிறகு தனது மொழிபெயர்ப்பாளரையும் அவைக்கு வரவழைத்தார். இதற்குப் பின் நாம் நேரடியாக அபூ ஸுஃப்யான் கூறுவதைக் கேட்போம். மன்னர்: தன்னை நபி என்று கூறும் அந்த மனிதருக்கு உங்களில் மிக நெருங்கிய உறவினர் யார்? அபூஸுஃப்யான்: அவர்களுக்கு மிக நெருங்கிய உறவினன் நான்தான். மன்னர்: அவரை என்னருகே கொண்டு வாருங்கள் அவருடைய தோழர்களை அவருக்கு பின் பக்கம் இருக்க வையுங்கள். (தனது மொழிபெயர்ப்பாளரிடம்) தன்னை நபியெனக் கூறும் அந்த மனிதரை (நபியை)ப் பற்றி இவ (அபூஸுஃப்யானி)ரிடம் நான் கேட்பேன். இவர் என்னிடம் பொய்யுரைத்தால் (அபூ ஸுஃப்யான் தோழர்களான) நீங்கள் இவர் பொய் கூறுகிறார் என்று தெரிவிக்கவும். இதனை மொழிபெயர்த்து இவர்களிடம் கூறு. அபூஸுஃப்யான் (மனதிற்குள்): நான் பொய் கூறுவதாக என் நண்பர்கள் சொல்லி விடுவார்களோ என்ற வெட்கம் மட்டும் எனக்கு இல்லாவிட்டால் அல்லாஹ்வின் மீதானையாக! நபியவர்களைப் பற்றி நான் பொய் சொல்லியிருப்பேன். மன்னர்: உங்களில் அவரது குடும்பம் எப்படிப்பட்டது? அபூஸுஃப்யான்: அவர் எங்களில் நல்ல குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர். மன்னர்: இதற்கு முன்பு (இறைவன் ஒருவன். நான் அவனது தூதன் என்ற) இச்சொல்லை உங்களில் யாராவது சொல்லியிருக்கின்றனரா? அபூஸுஃப்யான்: இல்லை. மன்னர்: "இவரது முன்னோர்களில் யாராவது அரசராக இருந்தாரா?". அபூஸுஃப்யான்: இல்லை. மன்னர்: அவரை பின்பற்றுபவர்கள் மக்களில் சிறந்தவர்களா அல்லது எளியவர்களா? அபூஸுஃப்யான்: எளியவர்களே பின்பற்றுகிறார்கள். மன்னர்: அவர்கள் அதிகரிக்கின்றனரா? குறைகின்றனரா? அபூஸுஃப்யான்: இல்லை! அதிகரிக்கின்றனர். மன்னர்: அவரது மார்க்கத்தில் இணைந்த பின் யாராவது அம்மார்க்கத்தின் மீது வெறுப்பு கொண்டு மதம் மாறுகின்றனரா? அபூஸுஃப்யான்: இல்லை. மன்னர்: இச்சொல்லைச் சொல்வதற்கு முன்பு அவர் பொய் பேசுவார் என சந்தேகப் பட்டதுண்டா? அபூஸுஃப்யான்: இல்லை. மன்னர்: அவர் மோசடி செய்ததுண்டா? அபூஸுஃப்யான்: இல்லை. நாங்கள் அவரிடம் தற்போது ஓர் உடன்படிக்கை செய்திருக்கிறோம். அதன்படி அவர் செயல்படுவாரா அல்லது மாட்டாரா என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. (நபியைப் பற்றி குறை கூற இந்த வாக்கியத்தைத் தவிர வேறு வாக்கியத்தை என் பேச்சின் இடையே சேர்க்க எனக்கு வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை.) மன்னர்: அவருடன் போர் செய்துள்ளீர்களா? அபூஸுஃப்யான்: ஆம்! மன்னர்: அவருடன் நீங்கள் புரிந்த போர் முடிவு எவ்வாறு இருந்தது? அபூஸுஃப்யான்: அவருக்கும் நமக்கும் இடையே போர் ஏற்றம் இறக்கமாக, அதாவது சில நேரம் அவர் எங்களை வெல்வார் சிலநேரம் நாங்கள் அவரை வெல்வோம். மன்னர்: அவர் உங்களுக்கு என்ன கட்டளையிடுகிறார்? அபூஸுஃப்யான்: அல்லாஹ் ஒருவனையே வணங்குங்கள். அவனுக்கு எதையும் இணை ஆக்காதீர்கள். உங்கள் முன்னோர் கூறியதை விட்டுவிடுங்கள் என்று கூறி தொழுகை, வாய்மை, கற்பொழுக்கம், உறவைப் பேணுதல் போன்ற நற்பண்புகளைக் கட்டளையிடுகிறார். ஹுதையியா உடன்பாட்டைப் புதுப்பிப்பதற்காக இவர் குறைவிகளின் தூதுவராக மதினா வந்தார். அப்பொழுது இவர் தம் மகளும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் மனைவியுமான உம்முஹபீபா வீட்டிற்குச் சென்று ஆங்குக் கிடந்த பாயொன்றில் அமர முனைந்த பொழுது அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அமரும் பாயில் இவர் அமரலாகாது என அதனைச் சுருட்டி மடித்து வைத்துவிட்டார் அம்மாதரசி.

இவருக்காக அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களிடம் பரிந்துரைக்க எவரும் முன் வராததால் அலீ (ரழி) அவர்களின் ஆலோசனைப்படி ஹுதையியா உடன்பாட்டைத் தாம் புதுப்பித்துக் கொண்டதாகப் பள்ளிவாயிலின் முன் நின்று கத்திவிட்டு இவர் மக்கா திரும்பிவிட்டார். திரும்பி வந்த இவரை ஐயக்கண்களுடன் நோக்கினர் குறைவிகள். அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் மக்காப் படையெடுப்பின் போது குன்றின் மீதுள்ள அடுப்புகளின் வெளிச்சத்தை அறிந்து வருவதற்காக வந்த இவர் அப்பாஸ் (ரழி) அவர்களினால் அபயம் அளிக்கப்பட்டு அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் முன் வந்து இஸ்லாத்தைத் தழுவினார். இவரைக் கௌரவிப்பதற்காக அப்பாஸ் (ரழி) அவர்களின் ஆலோசனைப் படியும் தமக்குத் துவக்கத்தில் தம் வீட்டில் அபயம் அளித்ததற்கு நன்றிக் கடனாற்றும் முறையிலும், "எவரெவர் அபூஸுஃப்யானின் வீட்டில் புகுந்து கொள்கிறார்களோ அவர்களுக்கும் அபயம்" என்று கூறினர் அண்ணல். அது கேட்டு மகிழ்ந்த இவர் குறைவிகளிடம் சென்று, "அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுடன் இணங்கிப் போவதே அறிவுடைமை" என்று கூறிய பொழுது, "இத்தடியனைக் கொல்லுங்கள்! இவனுக்குக் கிறுக்குப் பிடித்துவிட்டது" என்று இவருடைய தாடியைப் பிடித்து உலுக்கிக் கொண்டு கத்தினார் இவரின் மனைவி ஹிந்த்.

எனினும் இவர் அதனைப் பொருட்படுத்தாது, தம்முடைய வீட்டில் புகுந்தோருக்கு அபயம் நல்கப்பட்டுள்ளது என்பதையே பெருமிதத்துடன் முதலில் கூறினார். அது கேட்ட குறைஷிகள், “எங்கள் அனைவருக்கும் உம் வீடு போதுமா?” என்று இவரை மடக்கிய பொழுது தான், “கஅபாவில் புகுந்தோரும், வெளியே வராது தம் தம் இல்லங்களில் அமர்ந்து கொண்டோரும் அபயம் பெறுவர்” என்ற அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் ஆணையை எடுத்துரைத்தார்.

அபூ ஸூஃப்யான் கூறுகிறார்: “எங்களை வெளியேற்றும்படி கூற நாங்கள் வெளியேற்றப் பட்டோம். நாங்கள் வெளியேறும் போது நான் என் தோழர்களிடம் கூறினேன்: ரோமர்களின் மன்னன் கூட அவரைக் கண்டு அஞ்சும் அளவுக்கு ‘அபூ கபிஷா’வின் பேரனுடைய காரியம் உறுதியாகி விட்டது” என்று அபூஸூஃப்யான் கூறினார்.

அப்போதே அல்லாஹ்வின் தூதர் விஷயத்தில் நிச்சயம் அவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள் என நான் நம்பிக்கையுடன் இருந்தேன். முடிவில் அல்லாஹ் எனக்கு இஸ்லாமை ஏற்க அருள் செய்தான் என்று அபூஸூஃப்யான் கூறினார். (ஸஹீஹுல் புகாரி, ஸஹீஹு முஸ்லிம்)

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் கடிதம் கைஸர் மன்னரிடம் எப்படிப்பட்ட பிரதிபலிப்பை ஏற்படுத்தியது என்பதை அபூஸூஃப்யான் நேரில் பார்த்து புரிந்து கொண்டதையே இவ்வாறு கூறினார்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் ஹுனைன் படையெடுப்பிலும் இவர் கலந்து கொண்டார். போரின் நடுவில் முஸ்லிம்கள் பின்வாங்கிய பொழுது தம்முடன் மறைவாக வைத்திருந்த அம்பினால் குறி பார்த்து, “நேற்றைய வெற்றியாளர்கள் இன்று கடலை அடையும் வரை ஒட்டத்தை நிறுத்த மாட்டார்கள் போலிருக்கிறதே” என்று நையாண்டியாக கூறினார் இவர்.

தாயிஃப் படையெடுப்பின் போது இவர் ஒரு கண்ணை இழந்தார். அப்போரின் மூலம் கிடைத்த கொள்ளைப் பொருள்களில் இவர் கேட்டுக் கொண்ட வண்ணம் இவருக்கு நூறு ஒட்டகங்களும், இவருடைய மகன் யஜீதுக்கு நூறு ஒட்டகங்களும், இவருடைய மற்றொரு மகன் முஆவியாவிற்கு நூறு ஒட்டகங்களும் அன்பளிப்புச் செய்தனர் அண்ணல். அம்மட்டுமல்லாது இவர் கேட்டதற்கெல்லாம் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் சரி என்று கூறும் வழக்கமுடையவர்களாயிருந்தனர் என்று ஸஹீஹு முஸ்லிமில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஹவாஸின் படையெடுப்பிலிருந்து மக்கா மீண்ட அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள், இவரை யமனிலுள்ள பஹரைன் என்ற ஊரின் ஆளுநராக ஏற்படுத்தி இவருக்கு உதவியாளராக கதீர் இப்னு அப்துல்லாஹ் என்பவரை நியமித்தனர். தகீஃப்கள் இஸ்லாத்தைத் தழுவிய பொழுது தாயிஃபில் இருந்த தொழு உருவை உடைக்க அனுப்பப்பட்டவர்களில் இவரும் ஒருவர்.

அபூபக்ர் (ரழி) அவர்கள் கலீபாவான பொழுது இவரை நஜ்ரானுடையவும் ஹிஜாஸுடையவும் ஆளுநராக நியமித்தனர். உமர் (ரழி) அவர்களின் காலத்தில் யர்முகு சண்டையில் கலந்து கொண்டு இவர் மற்றொரு கண்ணையும் இழந்தார் எனக் கூறப்படுகிறது.

ஒரு தடவை கலீபா உமர் (ரழி) அவர்களைக் காணப் பிலால், அபூஸூஃப்யான், ஸுஹைல், ஸுஹைப் ஆகியோர் அவர்களின் வீட்டின் முன் வந்து காத்து நின்ற பொழுது பிலாலுக்கும், ஸுஹைபுக்குமே உள்ளே வர அனுமதி வழங்கப்பட்ட பொழுது அபூஸூஃப்யான், ஸுஹைலை நோக்கி, “இஸ்லாத்தின் பால் நாம் காலம் தாழ்த்திச் சேர்ந்ததே இதற்குக் காரணமாகும். இங்கேயே நமக்கு இவ்வித நிலையெனில் இறைவனின் திருமுன் எவ்வாறாகுமோ? என்று கூறினார்.

இவர் இறப்புப் படுக்கையில் கிடக்கும் பொழுது அருகிலிருந்தவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் என் பிரிவிற்காக அழ வேண்டாம். நான் இஸ்லாத்தைத் தழுவிய பின் யாதொரு பாவமும் செய்ததில்லை” என்று கூறினார்.

இவர் உஸ்மான் (ரழி) அவர்களின் கிலாஃபத்தின் போது தம்முடைய 88 வது வயதில் மதீனாவில் இறந்து அடக்கம் செய்யப்பட்டார். உமையாக் கலீபாக்கள் இவருடைய வழித்தோன்றல்களேயாவர்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 102

"நான் 'லக்ம்', 'ஜூதாம்' ஆகிய குலங்களைச் சேர்ந்த முப்பது பேருடன் ஒரு கப்பலில் கடல் பயணம் மேற்கொண்டேன். அப்போது கடல் அலை ஒரு மாதகாலம் எங்களைக் கடலில் அலைக் கழித்துவிட்டது. பிறகு நாங்கள் கடலில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் (மேற்குத்) திசையில் ஒரு தீவில் ஒதுங்கினோம். பிறகு நாங்கள் சிறிய மரக்கலம் ஒன்றில் அமர்ந்து அங்கிருந்த தீவுக்குள் சென்றோம்". - தமீம் இப்னு அவ்ஸ் அத்தாரீ (ரலி)

தமீம் இப்னு அவ்ஸ் அத்தாரீ (தமீமுத்தாரீ) துவக்கத்தில் ஒரு கிறிஸ்தவ பாதிரியார். இவர் பலஸ்தீனத்தில் வசித்து வந்தார் மற்றும் லக்ம் பழங்குடியினரின் குலமான பனு அல்-தாரைச் சேர்ந்தவர். ஹிஜ்ரி 9 ஆம் ஆண்டில் இஸ்லாத்தைத் தழுவி அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் தோழர்களில் ஒருவராக ஆனார். சிறந்த வணக்காவளராக இவர் இருந்தமையின் 'ராஹிபுல் உம்மா' (சமுதாயத்தின் துறவி) என்று அழைக்கப்பட்டார்.

முற்கால வரலாறுகள், கதைகள் ஆகியவை இவருக்கு நன்கு நினைவில் இருந்தன. அவற்றை இவர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் அனுமதியுடன் மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார்கள்.

கி.பி. 628 இல் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுடனான தமீமுத்தாரீயின் முதல் சந்திப்பு, இவர் பத்து பனு அல்-தார் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட குழுவிற்கு தலைமை தாங்கி அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை வந்து சந்தித்தார். முன்பு அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கைபர் போரில் முஸ்லீம் வெற்றிக்குப் பிறகு கைப்பற்றப்பட்ட நிலத்தின் வருவாயில் ஒரு பகுதியை பனு அல்-தாருக்கு வழங்கினார். அந்த வருவாயைப் பெற அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களைச் சந்தித்தார், அவர்களைச் சந்தித்த பிறகு, தமீமுத்தாரீ இஸ்லாத்தைத் தழுவி மதீனாவில் குடியேறினார்.

ஃபாத்திமா பின்த் கைஸ் (ரழி) அவர்கள் கூறினார்கள் : "அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களின் பொது அறிவிப்பாளர்களில் ஒருவர், "கூட்டுத் தொழுகைக்கு வாருங்கள்" என்று அறிவிப்புச் செய்வதை நான் செவியுற்றேன். ஆகவே, நான் பள்ளிவாசலுக்குச் சென்றேன். அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களுடன் தொழுகையை நிறைவேற்றினேன்.

அப்போது நான் ஆண்களின் தொழுகை வரிசைக்குப் பின்னால் உள்ள பெண்களின் தொழுகை வரிசையில் இருந்தேன். அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் தொழுகையை முடித்துச் சொற்பொழிவு மேடை (மிம்பர்) மீது சிரித்தபடியே அமர்ந்தார்கள்.

"ஒவ்வொருவரும் தாம் தொழுத இடத்தில் அப்படியே இருங்கள்" என்று கூறினார்கள். பிறகு, "நான் உங்களை ஏன் ஒன்று கூட்டினேன் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார்கள். மக்கள், "அல்லாஹ்வும் அவனுடைய தூதருமே நன்கறிந்தவர்கள்" என்று பதிலளித்தார்கள்.

அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்: அல்லாஹ்வின் மீதானையாக! உங்களுக்கு ஆர்வமுட்டுவதற்கோ அச்சுறுத்துவதற்கோ நான் உங்களை ஒன்றுகூட்டவில்லை. மாறாக, (மற்றொரு தகவலைச் சொல்வதற்காகவே) உங்களை ஒன்றுகூட்டினேன். கிறித்தவ மதத்தைச் சேர்ந்த தமீமுத் தாரீ எனும் ஒரு மனிதர் (என்னிடம்) வந்து வாக்குறுதிப் பிரமாணம் அளித்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்.

அவர் என்னிடம் ஒரு செய்தியைச் சொன்னார். அது (பெருங் குழப்பவாதியான) மசீஹுத் தஜ்ஜால் குறித்து நான் உங்களிடம் தெரிவித்திருந்த செய்திக்கு ஒத்திருந்தது. அவர் என்னிடம் கூறினார்:

நான் "லக்ம்", "ஜூதாம்" ஆகிய குலங்களைச் சேர்ந்த முப்பது பேருடன் ஒரு கப்பலில் கடல் பயணம் மேற்கொண்டேன். அப்போது கடல் அலை ஒரு மாதகாலம் எங்களைக் கடலில் அலைக் கழித்துவிட்டது. பிறகு நாங்கள் கடலில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் (மேற்குத்) திசையில் ஒரு தீவில் ஒதுங்கினோம். பிறகு நாங்கள் சிறிய மரக்கலம் ஒன்றில் அமர்ந்து அங்கிருந்த தீவுக்குள் சென்றோம்.

அங்கு (உடல் முழுவதும் அடர்ந்த) முடிகள் நிறைந்த ஒரு பிராணி எங்களைச் சந்தித்தது. அதன் முன்பகுதி எது, பின்பகுதி எது என்றே எங்களால் அறிய முடியவில்லை. (உடல் முழுவதும்) முடிகள் நிறைந்திருந்ததே அதற்குக் காரணம்.

அப்போது நாங்கள், "உனக்குக் கேடுதான். நீ யார்?" என்று கேட்டோம். அதற்கு அந்தப் பிராணி "நான்தான் ஜஸ்ஸாஸா" என்று சொன்னது. "ஜஸ்ஸாஸா என்றால் என்ன?" என்று நாங்கள் கேட்டோம். அதற்கு அந்தப் பிராணி, "கூட்டத்தாரே! இந்த மண்டபத்திற்கு உள்ளே இருக்கும் மனிதரை நோக்கிச் செல்லுங்கள். அவர் உங்களைப் பற்றிய செய்தி அறிய ஆவலாக உள்ளார்" என்று சொன்னது.

அந்தப் பிராணி ஒரு மனிதனைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டதைக் கேட்டு அது வைத்தானாக இருக்குமோ என்று நாங்கள் பயந்துவிட்டோம். உடனே நாங்கள் அந்த மனிதனை நோக்கி விரைந்து நடந்தோம். நாங்கள் அந்த மண்டபத்தைச் சென்றடைந்தோம்.

அங்கு மாபெரும் உருவமுடைய மனிதன் ஒருவன் இருந்தான். அவனைப் போன்ற ஒரு படைப்பை நாங்கள் ஒருபோதும் கண்டதில்லை. அவன் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தான். அவனுடைய கைகள் அவனது தோளோடு சேர்த்து வைத்து இறுக்கப்பட்டிருந்தன. அவனுடைய முழங்கால்கள் கணுக்கால்களோடு சேர்த்துச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. அவனிடம் நாங்கள், "உனக்குக் கேடுதான். நீ யார்?" என்று கேட்டோம்.

"என்னைப் பற்றிய தகவலை நிச்சயம் நீங்கள் அறிந்துகொள்வீர்கள். (முதலில்) நீங்கள் யார் என்று கூறுங்கள்?" என்று கேட்டான். "நாங்கள் அரபு மக்கள். நாங்கள் கப்பலொன்றில் கடல் பயணம் மேற்கொண்டோம். கடல் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டு ஒரு மாத காலமாகக் கடல் அலை எங்களை அலைக்கழித்துவிட்டது. பிறகு நீயிருக்கும் இந்தத் தீவில் நாங்கள் கரை ஒதுங்கினோம். பிறகு நாங்கள் சிறிய மரக்கலம் ஒன்றில் அமர்ந்து இந்தத் தீவுக்குள் நுழைந்தோம்.

அப்போது உடல் முழுவதும் அடர்ந்த முடிகள் கொண்ட பிராணி ஒன்று எங்களைச் சந்தித்தது. உடல் முழுவதும் முடிகள் நிறைந்திருந்த காரணத்தால் அதன் முன்பகுதி எது, பின்பகுதி எது என்று அறிய முடியவில்லை. நாங்கள் "உனக்குக் கேடுதான். நீ யார்?" என்று கேட்டோம். அது "நான்தான் ஜஸ்ஸாஸா" என்று சொன்னது.

"ஜஸ்ஸாஸா என்றால் என்ன?" என்று கேட்டோம். அதற்கு அது, "இந்த மண்டபத்திலுள்ள இந்த மனிதரை நோக்கிச் செல்லுங்கள். அவர் உங்களைப் பற்றிய செய்தியை அறிய பெரும் ஆவலுடன் இருக்கிறார்" என்று கூறியது. ஆகவேதான், நாங்கள் உன்னை நோக்கி விரைந்து வந்தோம். அது வைத்தானாக இருக்கலாம் என்பதால் எங்களால் அச்சம் கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை" என்று சொன்னோம்.

அப்போது அவன், "பைசான் பேரீச்சந்தோட்டத்தைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்றான். "அந்தத் தோட்டத்தில் நீ எதைப் பற்றிக் கேட்கிறாய்?" என்று கேட்டோம்.

அதற்கு அவன், "அந்தப் பேரீச்சந்தோட்டத்தின் மரங்கள் கனிகள் தருகின்றனவா என்பதைப் பற்றியே நான் கேட்கிறேன்" என்றான். நாங்கள் "ஆம்" என்று பதிலளித்தோம். அவன், "அறிந்துகொள்ளுங்கள். அது கனியே தராத காலம் நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது" என்று கூறினான்.

பிறகு "தபரிய்யா நீர்நிலை பற்றி எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டான். "அதில் எதைப் பற்றி நீ கேட்கிறாய்?" என்று நாங்கள் கேட்டோம். அதற்கு அவன், "அதில் தண்ணீர் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டான். நாங்கள், "அதில் தண்ணீர் அதிகமாக இருக்கிறது" என்று பதிலளித்தோம். அவன், "அறிந்துகொள்ளுங்கள்: அதிலுள்ள நீர் வற்றும் காலம் நெருங்கிவிட்டது" என்று சொன்னான்.

பிறகு, "(ஷாம் நாட்டிலுள்ள) ஸுஃகர் நீருற்றைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டான். நாங்கள், "அதில் எதைப் பற்றி நீ கேட்கிறாய்?" என்றோம். அதற்கு அவன், "அந்த ஊற்றில் தண்ணீர் உள்ளதா? அந்த ஊற்றுத் தண்ணீரால் மக்கள் பயிர் செய்கிறார்களா?" என்று கேட்டான். நாங்கள் "ஆம், அதில் தண்ணீர் அதிகமாக உள்ளது. அங்குள்ளவர்கள் அந்தத் தண்ணீரால் விவசாயம் செய்கிறார்கள்" என்று சொன்னோம்.

பிறகு அவன், "எழுத்தறிவற்ற மக்களின் இறைத்தாதர் பற்றி எனக்குச் சொல்லுங்கள். அவர் (இப்போது) என்ன செய்கிறார்?" என்று கேட்டான். நாங்கள், "அவர் மக்காவிலிருந்து புறப்பட்டுச் சென்று யத்ரிபில் (மதீனாவில்) தங்கியிருக்கிறார்" என்று பதிலளித்தோம்.

அவன், "அவருக்கும் அரபியருக்குமிடையே போர் நடந்ததா?" என்று கேட்டான். நாங்கள், "ஆம்" என்றோம். அவன், "அவர்களை அவர் என்ன செய்தார்?" என்று கேட்டான். நாங்கள், "அவர், தம் அருகிலுள்ள அரபியரை வெற்றி கொண்டுவிட்டார். அரபியர் அவருக்குக் கட்டுப்பட்டு விட்டனர்" என்று சொன்னோம். அதற்கு அவன், "அப்படித்தான் நடந்ததா?" என்று கேட்டான். நாங்கள் "ஆம்" என்றோம்.

அவன், "அறிந்துகொள்ளுங்கள். அவருக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதே அவர்களுக்கு நல்லதாகும். (இனி) நான் என்னைப் பற்றி உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்: நான்தான் மசீஹ் (அத்தஜ்ஜால்) ஆவேன். நான் (இங்கிருந்து) புறப்பட அனுமதிக்கப்படும் நாள் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் புறப்பட்டு வந்து, நாற்பது நாட்களில் பூமியில் எந்த ஓர் ஊரையும் விட்டுவைக்காமல் பூமியெங்கும் பயணம் செய்வேன்; மக்காவையும் தைபாவையும் தவிர!

அவ்விரண்டிற்குள்ளேயும் நுழைவது எனக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்விரு நகரங்களில் ஏதேனும் ஒன்றில் நுழைய நான் நாடும்போதெல்லாம் என்னை நோக்கி வானவர் ஒருவர் வருவார். அவரது கையில் உருவிய வாள் இருக்கும். (அதை வைத்து) அதற்குள் நுழைய விடாமல் அவர் என்னைத் தடுத்துவிடுவார். அதன் ஒவ்வொரு நுழைவாயிலிலும் வானவர் ஒருவர் இருந்து, அதைக் காவல் காத்துக்கொண்டிருப்பார்" என்று கூறினான்.

இதைக் கூறியபின் அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள், தம்மிடமிருந்த கைத்தடியால் சொற்பொழிவு மேடைமீது குத்தியவாறு இது -அதாவது மதீனா நகரம்-தான் தைபா; இதுதான் தைபா; இதுதான் தைபா" என்று கூறிவிட்டு, "இதைப்பற்றி நான் உங்களுக்கு (முன்பே) அறிவித்துள்ளேன் அல்லவா?" என்று கேட்டார்கள்.

மக்கள், "ஆம் (அறிவித்தீர்கள்)" என்று பதிலளித்தனர். "தமிழுத் தாரீ சொன்ன இந்தச் செய்தி, தஜ்ஜாலைப் பற்றியும் மதீனா மற்றும் மக்கா பற்றியும் நான் ஏற்கெனவே உங்களிடம் நான் கூறியிருந்ததற்கு ஒப்பவே அமைந்திருக்கிறது" என்று கூறினார்கள்.

பிறகு அறிந்துகொள்ளுங்கள்: அ(ந்தத் தீவான)து, ஷாம் நாட்டுக் கடலில், அல்லது யமன் நாட்டுக் கடலில் உள்ளது. இல்லை; அது கிழக்குப் பகுதிக் கடலில் உள்ளது. அது கிழக்குப் பகுதிக் கடலில் உள்ளது. அது கிழக்குப் பகுதி கடலில் உள்ளது" என்று (அறுதியிட்டுச்) சொன்னார்கள்.

அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் இதைக் கூறும்போது கிழக்குத் திசையை நோக்கி தமது கரத்தால் சைகை செய்தார்கள். (ஸஹீஹ் முஸ்லிம் ஹதீஸ் எண்: 5638. அத்தியாயம் 52)

மதீனாவில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் கட்டிய மஸ்ஜித் அந்நபவியில் ஈச்ச மட்டைகளைக் கொளுத்தி அவ்வொளியில் இஷா (இரவு) தொழுகை நடந்தது. அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் தோழர் தமீமுத்தாரீ (ரழி) அவர்கள் மதீனாவிற்கு வந்த பொழுது கொண்டு வந்த விளக்குகளில் எண்ணெய் ஊற்றி, விளக்குகளைச் சுவரில் கயிற்றில் கட்டி தொங்க விட்டார். இதைக் கண்டு மகிழ்ந்த அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் "மஸ்ஜிதை பிரகாசிக்க செய்த தமீமுத்தாரீயை அல்லாஹ் பிரகாசிக்க செய்வானாக" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு கி.பி 632 ரபீஉல்அவ்வல் பிறை12 இல் மரணம் ஏற்பட்டது. அதில் மிகவும் மனவேதனை அடைந்த நபித்தோழர் தமீமுத்தாரீ (ரழி) அவர்கள் உஸ்மான் (ரழி) அவர்கள் ஆட்சி கால இறுதி கி.பி 655 இல் மதீனாவில் இருந்து வெளியேறிய இவர்கள், தனது தாயகமான பலஸ்தீன் சென்று வசித்து வந்தார்கள். அங்கு கி.பி 661 இல் மரணமடைந்தார்கள். அவர்களது நல்லுடல் 'பைத் ஜிப்ரான்' என்ற நகரில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 103

"இறைவன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். அதை உண்ணும் பொழுது எனக்கு இனம் தெரியாத ஒருவித அருவருப்பாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், அதனை நான் தங்களின் முன் கக்கி விட்டால் தங்களுக்கு வருத்தம் ஏற்படுமென்று எண்ணி விழுங்கிவிட்டேன். அது தங்களுடைய உயிரை மாய்த்து விடின் அதன்பின் நான் இந்த உலகில் வாழ்ந்து தான் என்ன பயன்?" பிஷர் இப்னு பரா (ரழி)

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் தோழர்களில் ஒருவரான பரா இப்னு மஃரூரின் மகனான இவர் கி.பி. 622 ஆம் ஆண்டில் நடந்த இரண்டாவது அகபா உடன்பாட்டில் தம் தந்தையுடன் வந்து இஸ்லாத்தை தழுவியவர். மேலும் இவர் பத்ர், உஹத், அகழ்ப்போர் ஆகியவற்றிலெல்லாம் கலந்து கொண்டார்.

கைபர் போரில் கலந்து கொண்ட இவர், அதன் முடிவில் ஜைனப் இப்னு ஹாரித் என்ற யூதப் பெண், அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு விருந்தளிக்கும் நிகழ்வில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் முன் நஞ்சூட்டப்பட்ட இறைச்சியை அன்பளிப்பாகக் கொண்டு வந்து வைத்த பொழுது, இவரும் அதனை உண்டார்.

உடனே அண்ணல் அவர்கள் அதில் ஒரு துண்டை எடுத்துக் கடித்ததும் இவரை நோக்கி, "உண்ணாதே! அது நஞ்சூட்டப் பட்டிருப்பதாக என்னிடம் கூறுகிறது" என்று கூறினார். ஆனால் அதற்குள் அவ்விறைச்சித் துண்டுகளின் ஒன்றை பிஷ்ர் இப்னு பரா (ரழி) அவர்கள் கடித்து விழுங்கி விட்டார்.

அப்பொழுது பிஷ்ர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களை நோக்கி, "இறைவன் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். அதை உண்ணும் பொழுது எனக்கு இனம் தெரியாத ஒருவித அருவருப்பாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், அதனை நான் தங்களின் முன் கக்கி விட்டால் தங்களுக்கு வருத்தம் ஏற்படுமென்று எண்ணி விழுங்கிவிட்டேன். அது தங்களுடைய உயிரை மாய்த்து விடின் அதன்பின் நான் இந்த உலகில் வாழ்ந்து தான் என்ன பயன்?" என்று கூறினார்.

இவர் அடுத்த கணம் அவ்விடத்திலேயே இறந்தார் என்றும், ஓராண்டு கழித்து இறந்தார் என்றும் இரு வேறு விதமாகக் கூறப்படுகிறது. அவ்வுணவு சோதனைக்காக ஒரு நாய் முன் போடப்பட்ட பொழுது அதனை உண்ட அடுத்த கணம் அது செத்தது என்று கூறப்படுகிறது.

அனஸ் (ரலி) அவர்கள் கூறியதாவது:

யூதப் பெண் ஒருத்தி அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களிடம் இறைச்சியில் விஷத்தை வைத்து அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களிடம் கொண்டுவந்தாள். அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் அதிலிருந்து (சிறிது) உண்டார்கள். பிறகு அவள் அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களிடம் கொண்டு வரப்பட்டாள். அவளிடம் அது பற்றி அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் விசாரித்தார்கள்.

அப்போது அவள், "நான் உங்களைக் கொல்ல விரும்பினேன்" என்றாள்.

அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள், "அதற்காக, அல்லது எனக்கெதிராக அல்லாஹ் உன்னைச் சாட்டியிருக்கவில்லை" என்று கூறினார்கள்.

மக்கள், "அவளை நாங்கள் கொன்றுவிடலாமா?" என்று கேட்டார்கள். அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் "வேண்டாம்" என்று கூறிவிட்டார்கள்.

அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்களின் உள்நாக்குச் சதையில் அ(ந்த விஷத்தின் அடையாளத்)தை நான் தொடர்ந்து பார்த்து வந்தேன்.

அனஸ் பின் மாலிக் (ரலி) - ஸஹீஹ் முஸ்லிம் : 4408.

இதனால் ஏற்பட்ட தொந்தரவின் காரணமாக அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் பல தடவை இரத்தம் குத்தி எடுத்துக் கொண்டனர். இதன் பின் அவர்களுக்கு எவரேனும் உணவு அன்பளிப்பாகக் கொண்டுவரின் அதில் ஒரு பிடி எடுத்து அதனைக் கொண்டு வந்தவரையே உண்ணுமாறு கூறும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டனர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள். இதனால் ஏற்பட்ட பலவீனத்தின் காரணமாகவே அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் அமர்ந்து சொற்பொழிவாற்ற மேடை (மிம்பர்) தயார் செய்யப்பட்டது.

அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இறப்புப் படுக்கையில் கிடக்கும் பொழுது அவர்களைக் காண பிஷ்ரின் அன்னை வந்த பொழுது, "உம்முடைய மகனுடன் சேர்ந்து கைபரில் உண்ட நஞ்சு என் குடலை நறுக்கிக் கொண்டுள்ளது" என்று கூறினர் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள்.

பனீஸலீம் கூட்டத்தின் 'ஸையித்' இவர் அம்பெய்வதில், யூதர்களுடன் விவாதம் செய்வதிலும் வல்லுநராக விளங்கினார். இவரை அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இவரின் பனீஸலீம் கூட்டத்தின் 'ஸையித்' என்று கூறினர்.

பைத்துல் மாலிலிருந்து உதவிப் பணம் பெறுபவர்கள் நேரில் வந்து அதனை வாங்கிச் செல்ல இயலாத பலவீனர்களாகவோ, வயோதிகர்களாகவோ இருந்தால் அவர்களுக்குத் தாமே நேரில் சென்று கொடுத்து வருவார்; அவர்களுக்குத் தாமே கடை வீதிக்குச் சென்று பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு வந்தும் கொடுப்பார்; போர் வீரர்களின் கடிதங்களைத் தாமே விநியோகிப்பார்; எழுத்தறிவு இல்லாதவர்களுக்கு வரும் கடிதங்களை அவர்களுக்கு படித்துக் காட்டுவார்; ஏழை பெண்களுக்குத் தம் செலவிலேயே திருமணம் செய்து வைப்பார்; விதைவைகளுக்குப் பொருள் கொடுத்து உதவி செய்வார் - அபூ மூஸா அஷ்அரீ ரழியல்லாஹு அன்ஹு

அபூமூஸா அப்துல்லாஹ் இப்னு கைஸ் அஷ்அரீ என்பது இவர்களின் முழுப்பெயராகும். இவர்கள் இஸ்லாத்தின் ஆரம்ப காலத்திலேயே யமனிலிருந்து வந்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டவராவார். மக்காவில் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டவர்களோடு அபிஸீனியாவுக்கு ஹிஜ்ரத் செய்தவர்களில் இவரும் ஒருவர். கைபர் வெற்றிக்குப் பின்னரே இவர்கள் அபிஸீனியாவிலிருந்து மக்காவுக்கு திரும்பினார்கள். இதன் பின் ஒரு மாகாணத்தின் கவர்னராகப் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களால் அல் அஷ்அரீ நியமிக்கப்பட்டார். பின்னர் இரண்டாவது கலிபாவான உமர் (ரழி) அவர்கள் ஹிஜ்ரி 17 இல் பஸ்ராவுக்கும், ஹிஜ்ரி 22 இல் கூபாவுக்கும், ஹிஜ்ரி 23 இல் மீண்டும் பஸ்ராவுக்கும் அல் அஷ்அரீ அவர்களை கவர்னராக நியமித்தார். ஹல்ரத் உதுமான் (ரழி) அவர்கள் கலீபாவாக இருந்த போது ஹிஜ்ரி 34 இல் கூபாவுக்கு கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டார்கள். பின்னர் ஹல்ரத் அலீ (ரழி) அவர்களுக்கும் அமீர் முஆவியாவுக்கு மிடையே நடந்த ஸிஃப்ஃபீன் போரில் இருதரப்பினருக்கும் மத்தியஸ்தம் செய்து வைப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட இரு மத்தியஸ்தர்களில் அல் அஷ்அரீ அவர்களும் ஒருவராகும். ஹிஜ்ரி 42 இல் கூபாவில் தங்களின் 52 வது வயதில் இவர்கள் காலமானார்கள். யமன் நாட்டில், பிரபல நிலக்கிழார்களான அஷ்அரீ கோத்திரத்தில் இவர் கி.பி. 614 இல் பிறந்தார். இவர்கள் இஸ்லாத்தின் ஆரம்ப காலத்திலேயே யமனிலிருந்து வந்து இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டவராவார். பின்னர் இஸ்லாமியப் பிரச்சாரம் செய்து பலரை இஸ்லாத்தைத் தழுவுமாறு செய்தார்.

இவர் அபிஸீனியாவுக்கு ஹிஜ்ரத் செய்த கூட்டத்தினருடன் அபிஸீனியாவுக்குச் சென்று கைபர் வெற்றியின் போது தான் மதீனா வந்தார் என்று ஒரு வரலாறு கூறுகிறது. ஆனால் மற்றொரு வரலாறு இவர் ஹிஜ்ரி ஒன்பதாம் ஆண்டில் நடந்த தபூக் போரில் முதன்முதலாகப் பங்கு பெற்றார் என்றும் பிறகு ஹிஜ்ரி பத்தாவது ஆண்டில் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் இறுதியாக ஹஜ்ஜுச் செய்த போது அதில் கலந்து கொண்டு பின்னர் யமன் நாடு திரும்பி விட்டார் என்றும் கூறுகிறது. அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் ஒரு மாவட்டத்தின் ஆளுநராக இருந்த இவர் ஹல்ரத் உமர் (ரழி) அவர்களின் காலத்தில் அப்பதவி துறந்து படை நடத்திச் சென்று திஜ்லா - புராத் நதிகளுக்கு இடையேயுள்ள பகுதியை வென்றார். இதன் பின் பஸ்ராவின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். இக்காலை இவர் அஹ்வாஸ் என்னும் இடத்தில் பாரசீகப் படை யொன்றைத் தோற்கடித்தார். பின்னர் ஷுஸ்தர் மீது படையெடுத்து ரகசியப் பாதை வழியாக இருநூறு வீரர்களை அனுப்பி அந் நகரின் கதவுகளைத் திறக்கச் செய்து வெற்றி முழக்கத்துடன் அந் நகருக்குள் பிரவேசித்தார்.

நிறுவனத்தின் போரிலும் இவர் வாகை சூடினார். பின்னர் இஸ்ஃபுஹான் மீது படையெடுத்துச் சென்ற இவர் போரணியில் புகுந்து பாரசீகர்களின் தளபதியையே வெட்டி வீழ்த்தினார். பல்லாயிரக்கணக்கான பாரசீகர்கள் இப் போரில் மாண்டனர். வெற்றி, முஸ்லிம்களை ஆரத்தமுவித்தது.

வெற்றி பல பெற்று பலரா திரும்பிய இவர் அவ்வூர் மக்கள் குடிதண்ணீர் போதிய அளவு கிடைக்காது துன்புறுவதைக் கண்டு திஜ்லா நதியிலிருந்து ஒரு கால்வாய் வெட்டி, குடிதண்ணீர் வசதி செய்தார்.

இவர் தம் சொத்து முழுவதையும் ஏழை, எளியவர்களுக்கு அறம் செய்து விட்டு எளிய வாழ்வே வாழ்ந்து வந்தார். பகல் முழுவதும் கடினமாக உழைக்கும் இவர் இரவில் சற்று நேரமே தூங்கிப் பின்னர் விழித்தெழுந்து நெடு நேரம் தஹஜ்ஜுத் தொழுது கொண்டிருப்பார்.

ஹல்ரத் உமர் (ரழி) அவர்களின் கிலாபத் காலத்தில் முதன் முதலாக முஸ்லிம்களின் நிரந்தரப் படை அமைக்கப் பட்டதற்கு மூல காரணமே இவர்தாம்.

இவர் பின்னர் கூஃபாவின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் பாலங்கள், பள்ளி வாயில்கள், பள்ளிக்கூடங்கள், விடுதிகள் ஆகியவற்றைக் கட்டினார். பைத்துல் மாலிலிருந்து உதவிப் பணம் பெறுபவர்கள் நேரில் வந்து அதனை வாங்கிச் செல்ல இயலாத பலவீனர்களாகவோ, வயோதிகர்களாகவோ இருந்தால் அவர்களுக்குத் தாமே நேரில் சென்று கொடுத்து வருவார்; அவர்களுக்குத் தாமே கடை வீதிக்குச் சென்று பொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு வந்தும் கொடுப்பார்;

போர் வீரர்களின் கடிதங்களைத் தாமே விநியோகிப்பார்; எழுத்தறிவில்லாதவர்களுக்கு வரும் கடிதங்களை அவர்களுக்கு படித்துக் காட்டுவார்; ஏழை பெண்களுக்குத் தம் செலவிலேயே திருமணம் செய்து வைப்பார்; விதைவைக்கும் பொருள் கொடுத்து உதவி செய்வார்.

உதுமான் (ரழி) அவர்களின் கிலாபத்தின் போது கூஃபாவின் ஆளுநராக இருந்த இவர் உதுமான் (ரழி) அவர்கள் கொல்லப்பட்டதும் அங்கிருந்தும் வெருண்டோடினார்.

ஸிஃப்ஃபீன் போருக்குப் பின் அலீ (ரழி) அவர்களுக்கும், முஆவியா (ரழி) அவர்களுக்கும் தங்களின் தகரானை நடுவரின் தீர்ப்புக்கு விட இணங்கிய பொழுது இவரை - தம் மீது நல்லபிமானம் இல்லாத இவரை - அலீ (ரழி) அவர்கள் தம் பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்க, முஆவியா (ரழி) அவர்களோ அம்ரு இப்னு ஆஸைத் தம் பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

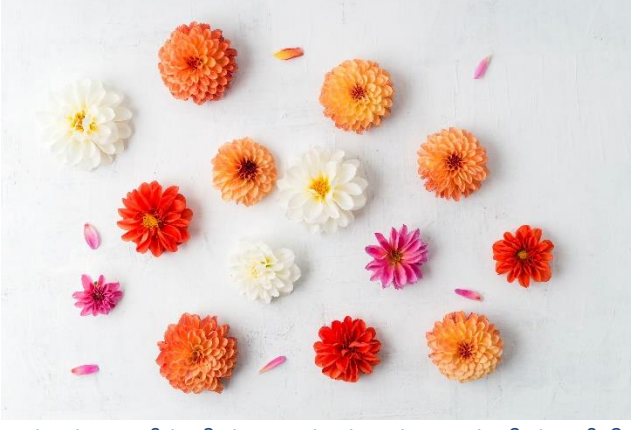
ஒவ்வொரு கட்சியிலும் நானாறு சாட்சிகள் இருக்க, இரு நடுவர்களும் கி.பி. 659 ஜனவரியில் மதீனா - திமிஷக் பாதையிலுள்ள அத்ருஹ் என்னும் இடத்தில் சந்தித்து வாதித்தனர். இறுதியாக, அலி, முஆவியா ஆகிய இருவரையும் கலீபா பதவிக்குத் தகுதியற்றவர்கள் என்று நீக்கி விட்டு மூன்றாமவரைக் கலீபாவாகத் தேர்ந்தெடுப்பதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இத்தீர்மானத்தின் படி இவர் முதலில் எழுந்து அலீ (ரழி) அவர்கள் கிலாஃபத்திற்குத் தகுதியற்றவர் என்று கூற, அம்ரு இப்னு ஆஸ் உடனே எழுந்து, "ஆம்; நான் அதனை முழுக்க முழுக்க ஆமோதிக்கின்றேன். எனவே முஆவியா (ரழி) அவர்களையே கலீபாவாக இருக்குமாறு வேண்டிக்கொள்கிறேன்." என்று கூறிப் பேச்சை முடித்து விட்டார். இவ்வாறு இவர் அம்ரு இப்னு ஆஸால் ஏமாற்றப்பட்டார்.

இவர் அலீ, முஆவியா ஆகிய இருவரும் கலீபாப் பதவிக்குத் தகுதியற்றவர் என்ற முடிவை ஏற்றுக் கொண்டதே தவறு என்றும் ஏனெனில் இதன் காரணமாக, கலீபாவாக இருந்த அலீ (ரழி) அவர்களைப் பட்டத்திலிருந்து இறக்கி, கலீபாப் பதவிக்குப் போட்டியிட்ட முஆவியா (ரழி) அவர்களுடன் சரிசமமாக ஆக்கி விட்டார் என்றும் இதன் காரணமாக அலீ (ரழி) அவர்களுக்குப் பதவி போன பேரிழப்பையும், முஆவியா (ரழி) அவர்களுக்கு யாதொரு இழப்பும் இல்லா நிலையையும் ஏற்படுத்தி விட்டார் என்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இதன் பின் இவர் அலீ (ரழி) அவர்களின் கண்களில் விழிக்க நாணி, உயிர் தப்பி மக்கா சென்றார். அங்கும் இவருக்கு அமைதி ஏற்படாத பொழுது கூஃபா சென்று அங்கு கி.பி. 662 (ஹிஜ்ரி 42) இல் இறப்பெய்தினார்.

இவர் சிறந்த 'காரீ'களில் ஒருவரென்றும் அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்களிடமிருந்து குர்ஆனை , செய்து ஓதினாரென்றும் இவர் இனிய குரலில் குர் ஆன் ஓதுவதைக் கேட்டுப் பரவசமுற்ற அண்ணல் நபி (ஸல்) அவர்கள் தாஹுது (அலை) அவர்களின் குரல் இவருக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறினர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

"பத்ருப் போரில் விண்ணவர்கள் அச்சமயம் விண்ணிலிருந்து இறங்கி வர நான் என் கண்களாலேயே கண்டேன். நிச்சயம் (முஹம்மத்- ஸல் - ஆகிய) இந்த மனிதர் மறைவான ஒரு வல்லமையால் உதவப் பெற்றவர் என அப்போதே நான் உணர்ந்து கொண்டேன். ஆனால் அதைப்பற்றி நான் எவரிடமும் கூற முடியாத சூழலில் இருந்தேன்" - ஹுவைத்திப் (ரலி)

~~~~~

இஸ்லாத்தின் அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் நபித்துவப் பிரகடனம் செய்த ஆரம்ப காலத்திலேயே அறுபது வயதுகளை அடைந்திருந்த இப்பெரியார் அப்போதே இஸ்லாத்தில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். எனினும், காலங்களைக் கடந்த இந்த முதுமையில் பூர்வீக மார்க்கத்தை விட்டுவிலகி உம் மரியாதையை இழந்து விடாதீர் என ஹக்கம் இப்னு உமையா எச்சரித்த அச்சுறுத்தல்களால் இஸ்லாத்தில் இணைய தடுத்து வந்தன.

பத்ருப் போரில் இவர்கள் குரைஷிகளோடு இணைந்து போருக்கு வந்திருந்தனர். "விண்ணவர்கள் அச்சமயம் இறங்கி வர நான் என் கண்களாலேயே கண்டேன். நிச்சயம் (முஹம்மத்- ஸல் - ஆகிய) இந்த மனிதர் மறைவான ஒரு வல்லமையால் உதவப் பெற்றவர் என அப்போதே நான் உணர்ந்து கொண்டேன். ஆனால் அதைப்பற்றி நான் எவரிடமும் கூற முடியாத சூழலில் இருந்தேன்" என அன்றைய நினைவை ஹுவைத்திப் (ரலி) அவர்களே பிந்திய நாட்களில் வெளியிட்டுள்ளனர்.

பத்ரில் தோல்வியுற்று மக்கா திரும்பிய பின் குரைஷிகள் ஓரிருவராக அவ்வப்போது முஸ்லிம்களாக மாறிக் கொண்டிருப்பதையும் அவர்கள் கவனித்த வண்ணமேயிருந்தனர். ஹுதையியாவின் நடவடிக்கைகளிலும் ஆரம்பத்திலிருந்தே பங்கேற்று அப்போது உருவாக்கப்பட்ட உடன்பாட்டிலும் குரைஷிகளின் சார்பாக ஒரு சாட்சியாகவும் கையெழுத்திட்டனர். இத்தனைக்கும் இடையே முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் ஒருநாள் குரைஷிகளாகிய தங்களை வென்று நிற்பர். முஹம்மதிடமிருந்து குரைஷிகள் தோல்வியையே சந்திப்பர்" என்று இவர்கள் ஹுதையியாவின் முடிவில் வெளிப்படையாகவே கூறினர்.

ஹுதையியாவின் உடன்பாட்டின்படி மறு ஆண்டில் நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தங்கள் தோழர்களோடு உம்ரா வணக்கத்தை நிறைவேற்ற மக்க மாநகர் வந்த போது அவர்களின் நடமாட்டத்தையே பொறுக்கச் சகியாது குரைஷித் தலைவர்கள் 'அபூகுபைஸ்' மலையின் மீது ஏறிக் கொண்டனர்.

ஹழ்லரத் ஸுஹைல் இப்னு அம்ரூவும் இவர்களும் மட்டுமே நகரிலுள் இருந்தனர். மூன்றாம் நாள் முடிவில் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களை ஸுஹைல் சந்திக்க வந்தபோதும் இவர்களோடு வந்தனர்.

அச்சமயம் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் அளிக்கவிருந்த விருந்தை ஸுஹைல் அலட்சியமாகப் புறக்கணித்ததையும், அவரின் புறக்கணிப்பையும் பொறுத்து நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள், "நாளை கதிரவன் புலரும் போது எந்த ஒரு முஸ்லிமையும் நகரிலுள் நீங்கள் காண மாட்டீர்கள்" என அமைதியுடன் பேசியதையும் ஹுவைத்தியும் காணவே செய்தனர்.

மக்க மாநகர வெற்றியன்று குரைஷிகளின் வலுவிழந்து தளர்ந்து விட்டதைக் கண்டு முதியவர் ஹுவைத்திப் கதிகலங்கிப் போயினர். தம்மின் குடும்பத்தார்களையெல்லாம் பல்வேறு இடங்களில் பிரித்து, பாதுகாப்பாக அமர்த்திவிட்டு, பதுங்கிப் பதுங்கி நகரிலுள் நுழைந்த இவர்கள் அபூதர் கிப்பாரீ (ரலி) கண்டனர்.

அவர் இவர்களின் பழைய தோழரேயானாலும் ஏதோ ஒருவித பீதி ஹுவைத்திப் அவர்களின் உள்ளத்தை அன்று பற்றிக் கொண்டது. அபூதர் (ரலி) அவர்களின் பார்வையும் இவர்களின் புறம் திரும்பியது. இவரின் பெயரை சொல்லி அருகே அழைத்து, அபூதர் (ரலி) தம்மைக் கண்டு ஓடக் காரணம் வினவினர்

"உங்களுடைய நபி மக்காவைக் கைப்பற்றிக் கொண்டாரன்றோ?" என்று கேட்டனர் ஹுவைத்திப் "அதனாலென்ன?" என வினவினர்

அபூதர் (ரலி).

தம்மின் அச்சத்தை வெளியிட்டனர் பெரியார் ஹுவைத்திப் . அபூதர் (ரலி) இறைவனின் பாதுகாப்பில் நகரம் இருப்பதை அவருக்கு எடுத்துச் சொல்லி அவரை அணைத்துக் கொண்டனர்.

முஸ்லிம்கள் இன்று வீடுகளில் புகுந்து குரைஷிகளின் பெண்டிர், குடும்பத்தவர்களையெல்லாம் நடுச் சந்தியில் இழுத்து மாணபங்கப்படுத்துவர் என்ற அச்சத்தால் தம் குடும்பத்தினரையெல்லாம் பல்வேறு இடங்களில் மறைந்திருக்கச் செய்து அவர் வந்துள்ள செய்தி கேட்டு வியந்தனர் அபூதர் (ரலி).

அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்களால் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டு அறிவிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு சிலரைத் தவிர்த்து மற்ற நகர மக்கள் யாவரும் அன்று மன்னிக்கப் பெற்றுள்ள செய்தியை அபூதர் (ரலி) அவர்கள் கூறக் கேட்டு மன அமைதி கொண்ட அம் முதியவர் அபூதர் (ரலி) அவர்களின் பாதுகாப்போடேயே தம் வீட்டை அடைந்தனர், தம் குடும்பத்தினரையும் அழைத்து வந்து சேர்த்தனர்.

பட்டம் அனைத்தும் நீங்கி அப்பெரியார் பூரண அமைதியடைந்த பின்னர் அபூதர் (ரலி) அவர்கள் அவருக்கு இஸ்லாத்தின்பால் அழைப்பு விடுத்தனர். "ஹுவைத்திப்! இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு இந்தத் தடுமாற்றங்கள். எத்தனையோ சந்திப்புகளில் முன்னணியில் நீர் நின்றீர்; நன்மைக் கான வாய்ப்புகளையெல்லாம் இழந்தீர்.

உண்மையை உணரும் பரந்த சிந்தனையை நீர் பெற்றிருந்தும் ஏதோ ஒன்றினால் நீர் தடுக்கப்பட்டிருந்தீர். இப்போதும் உமக்கு வாய்ப்பு தவறி விடவில்லை. அம்மாநபியின் பெருமை, கண்ணியம் அனைத்தும் குரைஷியாகிய உம்முடைய பெருமையும், கண்ணியமுமன்றோ" என அபூதர் (ரலி) அவர்கள் அழைப்பு விடுத்த பாங்கு பெரியார் ஹுவைத்திப் அவர்களை திருநபியின் திருச் சந்நிதானம் நோக்கி அழைத்துச் சென்றது .

அபூபக்கர், உமர் (ரலி) முதலான யாவரும் சூழ அமர்ந்திருந்த இறை தூதர் (ஸல்) அவர்கள், தங்களின் இரு கரங்களையும் நீட்டி ஹுவைத்திப் அவர்களை வரவேற்றார்கள். ஈமானின் பாதையை மக்காவின் அம்முதுபெரும் சீமானுக்கும் திறந்து விட்டமைக்காக இறைவனைப் புகழ்ந்தார்கள். இஸ்லாத்தில் இணைந்து அகமகிழ்ந்த ஹுவைத்திப் (ரலி) அன்று அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்களின் தேவைக்காக நாற்பதினாயிரம் தங்கக் காசுகளை கடனாக வழங்கினார்கள். இஸ்லாத்தில் இணைந்த பின்னர் ஹுவைத்திப் (ரலி) ஹுனைன், தாயிப் போர்களில் பங்கேற்றனர். ஹுனைன் போரின் வெற்றிப் பொருள்களில் இவர்களும் ஒரு நூறு ஒட்டகைகள் பங்கு பெற்றனர்.

கலீபா உமர் (ரலி) அவர்களின் காலத்தில் புனித நகரம் புனர் நிர்மாணம் செய்யப்படுவதற்காக கலீபா உமர் (ரலி) அவர்களால் அமைக்கப்பட்ட ஆய்வுக் குழுவில் ஹுவைத்திப் (ரலி) அவர்களும் அங்கம் வகித்தனர். கொல்லப்பட்ட கலீபா உஸ்மான் (ரலி) அவர்களின் திரு உடல் அடக்கம் செய்ய யாருமற்றக் கிடந்தபோது இறுதியாக அந்நல்லுடலை துணிந்தெடுத்து அடக்கம் செய்தவர்களில் ஹுவைத்திப் (ரலி) அவர்களும் ஒருவர். ஏறத்தாழ நூற்று இருபதாண்டு காலம் வாழ்ந்த இம்முது பெரும் நபித் தோழர் முஆவியா (ரலி) அவர்களின் காலத்தில் மரணித்தனர். முதுமையும் தளர்வும் அவர்களின் உடலைப் பற்றினவேயன்றி அவர்களின் உள்ளத்தைத் தொட வில்லை. ஹழ்லரத் முஆவியா (ரலி) அவர்களின் காலத்தில் மதீனாவின் ஆளுநராக இருந்த மர்வான் ஒரு முறை அவர்களைச் சந்தித்தபோது, "முதியவரே! இளைஞர்களெல்லாம் இஸ்லாத்தின் பக்கம் தங்களை விட முந்திக் கொண்டபோது தாங்கள் மட்டும் ஏன் வெகுவாகத் தாமதித்து விட்டீர்கள்?" என்று கேலியாக வினவினார்.

"நான் ஆரம்பத்திலேயே அதற்காகப் பல முறை முந்திய போதெல்லாம் உம் பாட்டன் அபுல் ஹக்கம் இப்னு உமையாவேயல்லவோ என்னைத் தடுத்துக்கொடுத்தவர் என உரைத்த அவர்கள் மர்வானை அத்துடன் விடவில்லை, இஸ்லாத்தை ஏற்ற ஒரே காரணத்துக்காக கலீபா உஸ்மான் (ரலி) அவர்களுக்கு மர்வானின் தகப்பன் இளைத்த கொடுமைகளை எல்லாம் பெரியார் அணு அணுவாக விவரிக்க விவரிக்க கேட்டு மர்வான் வெட்கத்தால் தலை குனிந்தார்.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 106

அல்லாஹ்வின் மீதானையாக, தாங்கள் எங்களை (ஆப்பிரிக்கக் கரையோரமிருக்கும்) பர்க்(ஃ)குல் கிமார் (பட்டினம்) வரை அழைத்தாலும் சரியே, தங்களுடன் நாங்கள் இணைந்தே வருவோம். எங்களின் உடலில் இறுதிச் சொட்டு இரத்தம் இருக்கும் வரையிலும் எங்களின் இறுதி மூச்சு வரையிலும் தங்களின் முன்னும், பின்னும், வலமும், இடமுமாகச் சூழ்ந்துச் சூழ்ந்து நாங்கள் போராடுவோம்" - மிஃக்தாத் இப்னு அஸ்வத் கிந்தீ (ரலி)

பலராவைச் சார்ந்த அம்ரு இப்னு ஸஅலபா, எனப்பட்டவர் குடும்பப் பகையின் காரணமாக ஹழ்லரமவத்தைச் சார்ந்த 'கிந்தா'வில் குடியேறினார். அங்கேயே மணமுடித்து வாழ்ந்த அவர் பெற்ற மகனே மிஃக்தாத் தம் இளமைக் காலத்தில் ஏற்பட்ட சச்சரவில் கிந்தாவாசி ஒருவனைத் தம் வாளால் வெட்டிக்கொண்டு விட்ட இவர்கள் பழிக்கஞ்சி அங்கிருந்து வெளியேறி மக்கா வந்தடைந்தனர். அங்கே அஸ்வத் என்ற மக்காவாசி தம் ஆதரவில் அவர்களைத் தங்க வைத்துக் கொண்டார். அதன் பலனாக நாளடைவில் அவர்கள் மிஃக்தாத் இப்னு அஸ்வத் கிந்தீ என அழைக்கப் பெற்றார்கள். பெரும்பாலும் வறுமையிலேயே உழன்ற மி(ஃ)க்தாத் (ரலி) அவர்கள் சிலநேரங்களில் இலைகளையே தின்று பசி தீரவேண்டியவர்களாகவும் இருந்தனர். அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களோடு தாங்கள் கழித்த ஆரம்ப நாட்களை அவர்கள் நினைவு கூர்வர்.

"என் தோழர்கள் இருவரோடு மதினா வந்து சேர்ந்த நான் ஆரம்பத்தில் வறுமையிலேயே வாடினேன். பசியின் வருத்தத்தை நாங்கள் வெளியிடக் கேட்டு எந்தத் தோழரும் எங்களுக்கு உதவவில்லை. காரணம் அச்சமயத்தில் அவர்களின் நிலையும் எங்களுடையதைப் போன்றதே.

அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் சில நாட்கள் எங்களைத் தங்கள் விருந்தினராகத் தங்கச் செய்தார்கள். அச்சமயத்தில் அவர்களின் இல்லத்தில் நான்கு ஆடுகள் இருந்தன. அவற்றின் மடுக்களில் பால் கறந்து நான்கு குவலைகளில் வைத்து ஒவ்வொருவரும் அருந்திக் கொள்வோம். அதுவே எங்களின் ஒவ்வொரு நாள் உணவும்.

ஒருநாள் இரவு நெடுநேரமாகியும் நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் வீடு திரும்பவில்லை. எவரேனும் அன்ஸாரித் தோழர் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களைத் தம் விருந்தினராக அழைத்துச் சென்றிருக்கலாம் என்றெண்ணினேன்.

பசி என் வயிற்றைக் கிள்ளியது. என் ஊகத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டவனாக நான் அண்ணலாரவர்களுக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த பாலையும் எடுத்து குடித்து முடித்தேன். பின்னரே என் ஊகம் தவறானதை நான் உணர்ந்தேன். பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் வந்து விட்டார்கள்.

"அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் குடிவினுள் வந்ததும் தொழலானார்கள். நான் என் போர்வையால் போர்த்திப் படுத்தவண்ணம் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரம் தொழுது முடித்த நபிகளார் தங்களுக்கென வைக்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய குவலையைச் சென்று எடுத்தார்கள். அது வெறுமையாக இருந்தது. அதனை வைத்து விட்டு தாங்கள் தொழுத தலத்துக்கு மீண்ட அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் இரு கரங்களையும் ஏந்தினார்கள்.

என்ன சாபக்கேடு வெளிப்படப் போகிறதோ, நான் நாசமடைந்தேன் என எண்ணியவனாகத் திகைத்தேன். ஆனால், என் ஏந்தலரின் திருவாயிலிருந்து 'இறைவா! என் பசி தீர்ப்பவரின் பசி தீர்ச் செய்வாயாக, என் துயர் துடைப்பவரின் துயர் துடைப்பாயாக' என்ற இறைஞ்சுதல்களே வெளிவந்தன.

நான் விரைந்தெழுந்தேன். போர்வையைச் சுருட்டிக் கொண்டவனாக ஒரு பாத்திரத்தோடு வெளி நடந்தேன். ஆடுகள் நிற்கும் பக்கம் அவை நான்கின் மடுக்களும் சுரந்து கனத்திருந்தன. அவற்றிலிருந்து பாத்திரம் நிறைய பால் கறந்துக் கொணர்ந்து அண்ணலார் (ஸல்) அவர்களுக்குத் தந்தேன். அவர்கள் அருந்தினார்கள்; பின்னர் குவலையை என்னிடம் தந்து என்னையும் அருந்தச் சொன்னார்கள். நான் அருந்தி விட்டு அவர்களிடமே தந்தேன்.

"மி(ஃ)க்தாத் ! நீர் பசி தீர்ந்தீரா?" என அவர்கள் வினவக் கேட்டு எனக்கு வந்த சிரிப்பை அடக்க என்னால் முடியவில்லை. "அபல் அஸ்வத்! என்ன செய்தி?" என என் ஏந்தலர் (ஸல்) புன்னகையுடன் வினவினார்கள்.

நடந்தவற்றை நான் விவரிக்கக் கேட்ட அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் 'அதுவும் இறைவனின் அருளே' என்று புகழ்ந்தார்கள். இது மி(ஃ)க்தாத் (ரலி) அவர்களால் நினைவு கூறப்பெற்ற ஒரு நிகழ்ச்சி.

அடுத்த சில நாட்களிலேயே பத்ருப் போர் நடைபெற்றது. இஸ்லாமிய வரலாற்றில் நடைபெற்ற முதல் போரல்லவா பத்ருப்போர்! அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் தோழர்களின் போருக்கான மனநிலையை அறிய விரும்பினார்கள். முஹாஜிர்களின் சார்பாக முதலில் அபூபக்கர், உமர் (ரலி) ஆகியோர் எழுந்து தங்களின் போர் ஆர்வத்தையும், ஆதரவையும் புலப்படுத்திப் பேசினார்கள். அவர்களையடுத்து எழுந்து நின்ற மிஃக்தாத் இப்னு அஸ்வத் கிந்தீ (ரலி) அவர்கள்

அல்லாஹ்வின் தூதர் அவர்களே நபி மூஸா அலை அவர்களை நோக்கி நீரும் உன் இறைவனும் சென்று போரிடுங்கள் நிச்சயமாக நாங்கள் இங்கேயே அமர்ந்திருப்போம் என்று கூறியவர்களைப் போல் நாங்கள் ஒருபோதும் கூற மாட்டோம்.

அல்லாஹ்வின் மீதானையாக, தாங்கள் எங்களை (ஆப்பிரிக்கக் கரையோரமிருக்கும்) பர்க்(ஃ)குல் கிமார் (பட்டினம்) வரை அழைத்தாலும் சரியே, தங்களுடன் நாங்கள் இணைந்தே வருவோம். எங்களின் உடலில் இறுதிச் சொட்டு இரத்தம் இருக்கும் வரையிலும் எங்களின் இறுதி மூச்சு வரையிலும் தங்களின் முன்னும், பின்னும், வலமும், இடமமாகச் சூழ்ந்துச் சூழ்ந்து நாங்கள் போராடுவோம்"

- என்ற முழக்கம் கேட்டு முஹாஜிர்கள், அன்ஸார்களின் உணர்வுகள் கொந்தளித்தன. அவர்களனைவரின் பார்வைகளும் அவரின் பால் திரும்பின. அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் அகமகிழ்ந்து அவருக்காக வழுத்தியதைக் கேட்டு, "ஆகா! இந்தச் சொற்களை நாம் சொல்லத் தவறி விட்டோமே" என அவர்களில் ஒவ்வொருவருமே ஆதங்கங் கொண்டனர். பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய வார்த்தைகளை அன்று உவந்தளித்தவர் மாநபித் தோழர் ஹழ்லரத் மிஃக்தாத் இப்னு அஸ்வத் கிந்தீ (ரலி) அவர்களாவர்.

அப்போது சிறுவராக இருந்து கவனித்திருந்த அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் (ரலி) அவர்கள் 'அச்சமயம் நான் பருவமடைந்திருப்பின் நானல்லவோ அவ்வாறு கூறியிருப்பேன்' என்று பிற்காலத்தில் நினைவு கூர்ந்தார்கள்.

அம்பெய்வதிலும், ஈட்டியால் போர் புரிவதிலும் வல்லமை பெற்றிருந்த

மிஃக்தாத் (ரலி) அவர்கள், பத்ருப் போரில் குதிரையில் ஏறி வீரப் போர் ஆற்றினார்கள். பத்ருப் போரில் இவர்கள் மட்டுமே புரவி வீரராக உலா வந்ததாகவும் வரலாற்றாசிரியர்கள் சிலர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

'போரின்போது அவரின் அருகாமையில் நிற்பதே எனக்குப் பேரின்பம் தருவதாக இருந்தது' என அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்னத் (ரலி) புகழ்ந்துள்ளார்கள். பத்ருப் போருக்குப் பின் நடைபெற்ற உஹதுப் போரிலும் அகழ்ப் போரிலும் கூட இவர்கள் பங்கேற்றனர்.

உஹதுப் போருக்குப் பிந்திய ஆண்டுகளில் வஞ்சகமாகக் கைது செய்யப்பட்டு 'தன்ஈம்' என்ற தலத்தில் தூக்கு மேடையில் தொங்கவிடப்பட்ட குபைப் இப்னு அதீ (ரலி) அவர்களின் உடலைக் கவர்ந்து வர அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் ஸுபைர் இப்னு அவ்வாம் (ரலி) அவர்களோடு மிஃக்தாத் (ரலி) அவர்களையே அனுப்பி வைத்தார்கள். மக்கமா நகரின் மீது படையெடுக்க அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் இரகசியமாகவே செய்த ஏற்பாடுகளைப் பற்றிய தகவலை ஒரு பெண்மணி குரரவிகளிடம் தர எடுத்துச் செல்லும் செய்தியை இறை அறிவிப்பின் மூலம் பெற்ற நபி (ஸல்) அவர்கள் அதனை பறித்து வர அலி (ரலி) ஸுபைர் (ரலி) ஆகியோரோடு மிஃக்தாத் (ரலி) இவர்களையே அனுப்பி வைத்தார்கள் ஒருநாள் மிக்தாத் (ரலி) அவர்கள் ஒரு பாழடைந்த இடத்தில் தங்கள் காலைக் கடனைக் கழிக்க அமர்ந்தார்கள். அச்சமயம் அங்கிருந்த வளையினுள்ளிருந்து வெளி வந்த ஓர் எலி தன் வாயில் கவ்வி வந்த சிறு தங்க நாணயமொன்றை அவர்களின் முன்னே போட்டுச் சென்றது. வளையினுள் புகுந்த அது மீண்டும் ஒரு நாணயத்தைக் கொணர்ந்து போட்டது. இவ்வாறாக அது திரும்பத் திரும்பச் சென்று ஒவ்வொரு நாணயமாக பதினான்கு தங்க நாணயங்களைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தது. தம் கடன்களைக் கழித்த பின் மிஃக்தாத் (ரலி) அவர்கள் அந்நாணயங்களோடு நபியவர்களின் முன் வந்து நின்று நடந்ததை விவரித்தார்கள். அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் " அவை அனைத்தும் உமக்கே சொந்தம். அவற்றை நீர் விரும்பியபடி பயன்படுத்திக் கொள்வீராக " என்று கூறி அவற்றில் வளம் பெருகச் செய்யுமாறு துஆ செய்தார்கள் . அவற்றில் கடைசி தங்க நாணயம் தீர்வதற்கு முன்பாகவே மிஃக்தாத் (ரலி) அவர்களின் இல்லத்தில் வெள்ளியாலான ஒரு குவியலையே தாம் கண்டதாக ழலப்அ (ரலி) அவர்கள் அறிவித்துள்ளார்கள். இயற்கையிலேயே வயிறு பெருத்திருந்த அவர்கள் முதுமையின் காரணமாகப் பெரும் சிரமம் ஏற்றனர். அவர்களின் ஒரு ரோம அடிமை தனக்கு மருத்துவம் தெரியுமென்று கூறி, அவர்களின் வயிற்றினை அறுத்து உள்ளிருந்த கொழுப்பினை தான் நீக்கி விடுவதாகவும் கூறி, மருத்துவம் செய்து முடித்தும் விட்டான். ஆனால், அவனுடைய திறமைக் குறைவின் காரணமாக அதுவே அவர்களுக்கு பெரும் நோயாகி மரணப் படுக்கையிலேயே அவர்களைக் கிடத்தி விட்டது. தவறு தெரிந்த அவ்வடிமை ஓடி மறைந்தான். அவர்களோ அந்நோயினாலேயே மரணமடைந்தார்கள். மதீனாவிலிருந்து மூன்று கல் தொலைவில் வாழ்ந்து வந்த அவர்கள் ஹிஜ்ரி 33ல் தங்களின் எழுபதாம் வயதில் மரணமடைந்தார்கள். அவர்களின் புனித உடல் மதீனா கொண்டு வரப்பட்டு கலீபா உஸ்மான் (ரலி) அவர்களால் தொழுவிக்கப்பட்டு 'ஜன்னத்துல் பஃகீ'இல் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் 107

மீண்டும் அதீயை அழைத்துக் கொண்டு நடந்த நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தங்களின் இல்லத்தினுள் நுழைந்தார்கள். அங்கு தோலினாலான ஒரு விரிப்பு இருந்தது. நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் அதனை விரித்து அதீயை அதில் அமரச் சொன்னார்கள். "தாங்களே அமருங்கள்" என்றார் அதீ. ஆனால் அவர்கள் மறுபடியும் அவரையே அமரச் சொன்ன போது, பேணுதலைக் கருதி அதீ அமர்ந்து கொண்டார். அவருக்கருகே அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் தரையிலேயே அமர்ந்து கொண்டார்கள். ஏனெனில் வேறு விரிப்பெதுவும் அங்கில்லை. "இல்லை! நிச்சயமாக ஓர் அரசருக்குரிய எந்த பெருமையும் இவர்களிடத்தில் காணப்படவில்லை" என்று கூறியது - அதீ இப்னு ஹாத்திம் (ரலி) உள்ளம்.

யமன் நாட்டிலிருந்து இஸ்லாத்தை ஏற்க வந்த ஒரு கூட்டத்தார் கூறினர், தங்கள் நாட்டின் ஒரு பகுதியில் வாழும் 'தை' கோத்திரத்தவர்கள் இஸ்லாத்திற்கு எதிரான ஒரு வல்லமையாக உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று அவர்களை

நேர்வழிப்படுத்தவென்று அண்ணல் எம்பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள், அலீ (ரலி) அவர்களின் தலைமையில் ஒரு நூற்று ஐம்பது அன்ஸார்களை அனுப்பி வைத்தார்கள்
ஒரு தலைமுறைக்கு முந்திய காலகட்டத்தில் பெருவள்ளலாக வாழ்ந்த 'ஹாத்திமி'ன் மகனான 'அதீ' என்பவரே 'தை' கோத்திரத்தாருக்குத் தலைமை யேற்று ஒரு சிற்றரசரைப் போல வாழ்ந்து வந்தார்.
வெறும் அரச போகத்தையும், மக்கள் மீது ஆதிக்கத்தையும் மட்டுமே தம் தந்தையிடமிருந்து வாரிசுரிமையாக அவர் பெற்றிருக்கவில்லை. ஹாத்திமின் வள்ளன்மையும், வளமிக்க பிற பண்புகளும் கூட அதீயிடம் குடி கொண்டிருந்ததால் 'தை' கோத்திரத்தார் அவருக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக வாழ்ந்திருந்ததோடு, தங்களின் கால்நடைகளில் நான்கிலொரு பகுதியை அவருக்குக் காணிக்கை யாகவும் வழங்கி வந்தனர்.

அரபுகள் கூட்டங் கூட்டமாக இஸ்லாத்தை ஏற்கச் செல்கின்ற காட்சியும், அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்களின் அளப்பரும் மாட்சியும், இன்னும் சில நாட்களில் தம் ஆட்சியும், அதிகாரமும் தம்மை விட்டும் அகன்று விடும் என்பதற்கான சாட்சியமாக 'அதீ'யின் உள்ளத்தில் உருவாகி நின்றன. எனவே நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்களின் புகழ் மணம் அவரின் உள்ளத்தில் வெறுப்பையே வளர்த்திருந்தது. ஒரு குரைஷியின் தலைமையை ஏற்க அவரின் உள்ளம் துணியவில்லை.
என்றாலும், திரும்பும் திக்கெல்லாம் வெற்றிக் கொடி நாட்டியே திரும்பும் அத்திரு மகனாருக்கு எதிராகத் தம் இயலாமையும் 'அதீயை வருத்தியது. "தை' கோத்திரத் தலைவர் 'அதீ'யின் கரம் ஒருநாள் என் கரத்துள் அடங்கியே நிற்கும்" என நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் அருளிய திருவாய் மொழி என் செவிபட்டு ஒரு திடுக்கத்தையும், கலக்கத்தையும் என்னுள் விளைவித்து விட்டது- என அன்னவரே பிற்காலத்தில் குறிப்பிட்டனர்.
மனஞ்சலிப்படைந் திருந்த அவர், ஒருக்கால் முஸ்லிம்கள் தம் நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தால், தாம் தம் குடும்பத்தாருடன் எங்கேனும் கிருஸ்தவர்கள் வாழும் ஒரு நாட்டுக்குச் சென்று விட வேண்டும் என முடிவு செய்து அதற்கான வாகனங்களையும் சித்தப்படுத்தி வைத்திருந்தார்.

அலீ (ரலி) அவர்கள் படையோடு தை கோத்திரத்தாரிடையே வந்த போது அவர்களை அங்கே எந்தச் சிரமமும் எதிர்கொள்ளவில்லை. முஸ்லிம்களின் கொடிகள் தெரியும் செய்தி கிடைத்ததுமே அதீ தம் குடும்பத்தாரோடு விரைந்து வெளியேறி விட்டதால் அலீ (ரலி) அவர்கள் தை கூட்டத்தவர்களை எளிதாக வென்று அவர்களில் பலரை சிறைப்படுத்தி மதினாவுக்கு அழைத்தும் வந்தார்கள்.
'அதீ'யின் குடும்பத்திலிருந்து எவ்வாறோ பிரிந்து விட்ட அவரின் சகோதரி-ஹாத்திமின் மகள் ஸஃப்பானாவும் மதினாவுக்கு வந்த கைதிகளில் ஒருவராக இருந்தார். மதினாவின் பள்ளியருகே தங்க வைக்கப்பட்டிருந்த கைதிகளை நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் வந்து கண்டார்கள்.
அவர்களிடையே இருந்த ஸஃப்பானா "இறைவனின் தூதரே! என் பால் கருணை காட்டுங்கள். என் தந்தையார் இறந்து விட்டனர். என் பாதுகாவலரும் என்னை விட்டு ஓடி விட்டார். என் விடுதலைக்காக உங்களின் கருணையையே நான் நம்பி இருக்கிறேன்" என்று குரல் கொடுத்தார்.
"யார் உம் பாதுகாவலர்?" என்று பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் கேட்டார்கள்.
"அதீ இப்னு ஹாத்திம்" என்றார் ஸஃப்பானா
"இறைவனையும், அவன் தூதரையும் விட்டு விரண்டோடும் 'அதீ'யா உம் சகோதரர். அப்படியானால் நீ ஹாத்திமின் மகளா?" என மீண்டும் கேட்டார்கள் பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள்.
"ஆம்! அல்லாஹ்வின் அருமைத் தூதரே! வள்ளல் என புகழப் பெறும் ஹாத்திம்தாம் என் தந்தை. அவர் பெண்களின் மானத்தைக் காத்தார்; ஏழைகளின் பசி தீர்த்தார்; எளியவர்களின் துன்பம் துடைத்தார்; இல்லை என இரந்து வந்தோர்க்கு இல்லை என்னாது அள்ளித் தந்தார். அவரின் மகள்தான் இன்று உங்களின் முன் சிறைப்பட்டு நிற்கின்றேன்" என்றார் ஸஃப்பானா
அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் அப்பெண்மணிக்கு ஆறுதல் கூறினார்கள். ஒரு முஸ்லிமுக்கு இருக்க வேண்டிய நற்குணங்களே ஹாத்திமிடம் அமைந்து காணப்பட்டதாகவும், இறைவனுக்கு இணை வைத்தோர்க்கும் பிழை பொறுக்கத் தேட தமக்கு அனுமதியிருந்தால் நிச்சயம் தாம் ஹாத்திமுக்காகப் பிழை பொறுக்கத் தேடுவேன் என்றும் கூறினார்கள்.
ஸஃப்பானாவைத் தாம் விடுதலை செய்வதாகவும், ஆனால் ஸிரியாவில் வாழும் அவருடைய சகோதரரைச் சென்றடைய நல்லதொரு வழித் துணை கிடைக்கும் வரை அவரை மதினாவிலேயே தங்கியிருக்குமாறும் அண்ணலார் (ஸல்) அவர்கள் கூறினார்கள்.

"யாரகூல்லாஹ் ! என் கூட்டத்தாரைச் சிறையிலிருக்க விட்டு நான் தனித்து விடுதலை பெற நாணுகிறேன்" என்று அடுத்து ஸஃப்பானா கூறக் கேட்டு நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் அவர்களனைவரையும் விடுதலை செய்து, அவர்களுக்கு வாகனங்களும் தந்து வழியனுப்பி வைத்தார்கள்.
ஸிரியாவில் அதீயைச் சந்தித்த ஸஃப்பானா, உம் மனைவி மக்களை மட்டுமே காத்து, உடன் பிறந்த தம்மைக் கைவிட்டதற்காக அவரைக் கடுமையாகச் சாடினார்; குரைஷிகளைச் சார்ந்த -குணக்குன்றாய் விளங்கும் அம் மாநபி (ஸல்) தம்மிடம் வெளிப்படுத்திய பண்பையும், பரிவையும் அவரிடம் புகழ்ந்துரைத்தார். தம் தவற்றுக்காக வெட்கித்து, ஆறுதல் கூறி தம் சகோதரியை அமைதிப்படுத்திய பின் 'அதீ' அவரிடம் கேட்டார், "அந்த மனிதரைப் பற்றி நீ என்ன முடிவு கொண்டாய்?"
"இறைவன் மீதானையாக, அவரைச் சந்திக்க நீர் மேலும் தாமதிக்க வேண்டாம். அவரிடத்தில் நான் கண்ட பரிவை உம் தந்தையிடத்திலும் நான் கண்டதில்லை. அவர் ஒரு நபியாக இருந்தால் அவரை அண்மிடும் நீர் உயர்வு பெறுவீர். அல்லது அவர் ஒரு மன்னராகவே இருந்த போதிலும் சரியே, உம்முடைய கண்ணியம் அவர் முன் ஒருபோதும் குறையாது" என்றார் ஸஃப்பானா

'அதீ'யின் வரவுக்காகத் தம் வாசல்கள் திறந்தே யிருப்பதாக நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் கூறுவதாகவும் செய்திகள் பலரின் மூலமாக 'அதீ'யிடம் வந்த வண்ணமிருந்தன. ஒரு குரைஷியின் தலைமையை ஏற்பதையே இகழ்வாக எண்ணிய அதே அதீ இப்னு ஹாத்திம் இப்போது மதீனாவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார் எந்தவிதமான முன்னறிவிப்புமின்றி; எந்தவிதமான மனக் கலக்கமுமின்றி வந்து சேர்ந்தார்.

பள்ளியின் வாசலில் வந்து நின்று முகமன் கூறியவரை நோக்கி, "அவர் யார்?" என அண்ணலார் (ஸல்) வினவினார்கள். "நான் அதீ இப்னு ஹாத்திம்" என அவர் கூறக் கேட்டதுமே நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் தம் இருப்பிடம் விட்டு எழுந்தே விட்டார்கள். முன் சென்று அவரின் கரத்தைப் பற்றி வரவேற்றார்கள்; தங்களின் இல்லத்துக்கே அவரை அழைத்துச் சென்றார்கள் வழியில் இளம் செல்வனோடு வந்த ஒரு மூதாட்டி 'அண்ணலரைச் சந்தித்தார். பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் நின்றார்கள். அவர்களோடு அம்மூதாட்டி வெகு நேரம் உரையாடினார்; தம் குறைகளைத் தெரிவித்தார். நபி பெருமான் (ஸல்) நின்றபடியே அவர் பேசியவற்றையெல்லாம் பொறுமையோடு கேட்டார்கள். அமுதத் திருமொழி பேசி அவரின் மனக் குறையை தீர்த்து வைத்தார்கள். அதீ இப்னு ஹாத்திம் தம் உள்ளத்திடம் பேசினார், "இறைவன் மீதானையாக இவர் அரசரல்லர்" என்று. மீண்டும் அதீயை அழைத்துக் கொண்டு நடந்த நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் தங்களின் இல்லத்தினுள் நுழைந்தார்கள். அங்கு தோலினாலான ஒரு விரிப்பு இருந்தது. நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் அதனை விரித்து அதீயை அதில் அமரச் சொன்னார்கள். "தாங்களே அமருங்கள்" என்றார் அதீ. ஆனால் அவர்கள் மறுபடியும் அவரையே அமரச் சொன்ன போது, பேணுதலைக் கருதி அதீ அமர்ந்து கொண்டார். அவருக்கருகே அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் தரையிலேயே அமர்ந்து கொண்டார்கள். ஏனெனில் வேறு விரிப்பெதுவும் அங்கில்லை.

"இல்லை! நிச்சயமாக ஓர் அரசருக்குரிய எந்த பெருமையும் இவர்களிடத்தில் காணப்படவில்லை" என்று கூறியது அதீயின் உள்ளம்.

நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் 'அதீ'க்கு இஸ்லாத்தைப் பற்றி எடுத்துரைத்தார்கள். தாம் ஒரு பூர்வீக மார்க்கத்தின் பேரிலேயே இருப்பதாக அதீ கூறினார். "உம்மின் மார்க்கத்தைப் பற்றி உம்மை விட அதிகமாகவே நான் அறிவேன்" என நவீனறார்கள் நபி பெருமான் (ஸல்)

"என் மார்க்கத்தைப் பற்றி தாங்கள் என்னை விட அதிகமாக எங்ஙனம் அறிந்திருக்க முடியும்?" என வியந்தார் அதீ.

"உம்முடைய மக்களின் உடைமைகளில் நான்கிலொரு பங்கைப் பெற்று நீர் உண்டீர். ஆனால், அது உமக்குத் தடை விதிக்கப்பட்டதல்லவா?" என நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் வினவினார்கள்.

அதீ வெட்கத்தால் தலை குனிந்தார். அண்ணல் எம்பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் தொடர்ந்து அவருடன் உரையாடினார்கள்.

"அதீ! இஸ்லாத்தை ஏற்பதை விட்டும் உம்மைத் தயக்கமுற் செய்யும் எண்ணங்களையும் நான் அறிவேன். இன்றைய தினம் ஏழைகளும், எளியவர்களும் மட்டுமே முஸ்லிம்களாக இருப்பது கண்டு நீர் தயக்கமடைகிறீர். ஆனால், பொருள்களை அள்ளித் தருபவர்களாகவேயன்றி தர்மத்தை ஏற்பதற்கு அவர்களில் எவரும் இல்லாத நிலையை முஸ்லிம்களில் நீர் வெகு விரைவில் காண்பீர்.

"கூட்டத்தில் முஸ்லிம்கள் குறைந்தவர்களாகவும், அவர்களின் எதிரிகள் நிறைந்தவர்களாகவும் நிற்கக்கண்டு நீர் பின்னடைகிறீர். வெகு விரைவில் காலம் மாறும் - (ஃ)காதிஸிய்யாவிலிருந்து தன்னந்தனியாகப் புறப்படும் ஒரு பெண்மணி எவ்விதக் கலக்கமுமின்றி பயணம் செய்து கஅபாவைக் கண்டு திரும்புவதையும், மனிதர்களில் எவரும் அவரை ஏறெடுத்தும் பாராத (ஒழுக்க) நிலையையும் நீர் காண்பீர்.

"அதிகாரமும், அரசியம் ஆதிக்கமும் இன்று முஸ்லிமல்லாதாரிடம் இருப்பது உமக்கு ஒரு தடையாக இருக்கவும் கூடும். ஆனால் பாபிலோனியாவின் வெள்ளை மாளிகைகள் முஸ்லிம்களுக்காகத் திறக்கப்பட்டு அவர்களின் கரங்களில் கிஸ்ராவின் கருவூலங்கள் கொட்டப்படும் காலம் வெகு தூரத்தில் இல்லை - என நபி பெருமான் (ஸல்) அவர்கள் கூறிய போது இடைமறித்து, அதீ கேட்டார், "பாரஸீகத்தின் மன்னர் கிஸ்ராவா?" என்று.

"ஆம், பாரஸீகத்தையாரும் ஹர்மன் கிஸ்ராவின் கருவூலங்களேதான்" என நபி பெருமான் (ஸல்) உறுதிப்படுத்தினார்கள்.

"அதீ! லா இலாஹ இல்லல்லாஹ் - வணங்கத் தகுதி படைத்தவன் அல்லாஹ்வைத் தவிர எவனுமில்லை என்று கூற நீர் தயங்குவதென்? அத்தகுதி படைத்தவன் வேறு எவனேனும் இருக்கின்றானா?

"அல்லாஹ்! அக்பர் - அல்லாஹ்வே மிகப் பெரியவன்" என்று கூற நீர் பின்னடையக் காரணம் என்ன? அல்லாஹ்வை விடப் பெரியவனும் ஒருவன் இருக்கின்றானா? - என்று நபி பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் கேட்டார்கள்.

"இல்லவே இல்லை" என ஏற்ற ஹழ்லரத் அதீ இப்னு ஹாத்திம் (ரஹ்லி) அண்ணலெம் பெருமானார் (ஸல்) அவர்களின் கரத்தினைப் பற்றி இஸ்லாத்தை ஏற்றனர்.

உஸ்மான் (ரலி) அவர்களின் காலத்தில் காணப்பட்ட சில கருத்து வேறுபாடுகள் அதீ (ரலி) அவர்களின் உள்ளத்தை சடைவுறச் செய்தன. எனவே அக்காலத்தில் அவர்கள் தனிமையில் ஒதுங்கி வாழலாயினர். பின்னர், கலீபா அலீ (ரலி) அவர்களின் காலத்தில் மீண்டும் வாளேந்திய அவர்கள், கலீபா அவர்களுக்கு ஆதரவாக எல்லாப் போர்களிலும் கலந்து கொண்டனர். ஒட்டகைப் போரில் அலீ (ரலி) அவர்களின் புறம் நின்று சமராற்றிய அவர்கள், அப்போரில் தம் ஒரு கண்ணையும் இழந்தனர். அக்குறையோடேயே எரிப்பீன் போர்க் களத்திலும் அவர்கள் பங்கேற்றனர். ஹழ்லரத் முஆவியா (ரலி) அவர்களின் புறமிருந்து வந்த காலித் (ரலி) அவர்களின் புதல்வரோடு ஒரு பகல் முழுவதும் நின்று அவர்கள் போர் புரிந்தனர். நஹ்ரவான் போரிலும் துவக்க முதல் இறுதிவரை அவர்கள் கலீபா அலீ (ரலி) அவர்களுக்குத் துணை நின்றனர்.

முத்தாரின் காலம் வரை அவர்கள் உயிர் வாழ்ந்தனராயினும், அலீ (ரழ்லி) அவர்களின்பால் அளவிலாப் பற்று கொண்டிருந்த அவர்களுக்கு, அலீ (ரலி) அவர்களின் இறப்புக்குப் பின் வாழ்க்கையே சூனியமாகி விட்டது. அரசியல் தொடர்புகள் அனைத்தையும் அறுத்து, கூபாவில் தனிமையில் ஒதுங்கி வாழ்ந்த அவர்கள், ஹிஜ்ரி 67-ல் கூபாவிலேயே மரணமடைந்தனர்.

குறிப்பு :-100 நபித்தோழர்கள் நபிகளார் மீது கொண்ட பாசத்தையும், அவர்கள் இஸ்லாத்தை ஏற்ற நிகழ்வுகளையும் 107 பதிவுகளில் "நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் " என்று சொல்லி ஆவணப் படுத்தியுள்ளேன். இத்தொடர் பதிவுகள் இத்துடன் நிறைவு பெறுகிறது.

இன்ஷா அல்லாஹ் 500 நபித்தோழர்களின் சிறப்புகள் குறித்து வருங்காலங்களில் சொல்ல இருக்கிறேன்.

QUICK NOTES ---: IT'S BEST TO USE A PENCIL

DATE THIS BOOK WAS MADE 28/10/2024 @ MOPH HEAD OFFICE @ 7:24 pm